

Giới thiệu Phong Du Lạc One Piece

- Phong... Phong... Phong...!! Mày dùng gần nửa đời người sáng tạo ra nó để rồi bị kẻ khác ám toán trên lời dài... Bị ai thay đồ đệ của mày thậm chí còn không biết mặt mũi nó thì lấy gì mà phát dương quang đại đây...

Giữa bầu trời đầy mưa, một thiếu niên với mái tóc bạc phơ ngửa đầu lên trời cảm thán, có lẽ khuôn mặt đầm nước kia không chỉ có mỗi nước mưa mà còn có cả những giọt lệ bi thương, tiếc nuối.

Phong ở kiếp trước sinh ra trong một gia tộc theo võ cổ truyền thống, tuy nhiên từ nhỏ bị mắc triệu chứng run tay, run chân như mấy cụ già, hoàn toàn không thích hợp luyện võ và làm chuyện nặng nhọc nên đã bị ruồng bỏ một cách tàn nhẫn, ngay cả cha mẹ hắn cũng không phản đối với quyết định mười phần bất công kia.

Từ đó, truyền kỳ về vị võ sư thiên hạ đệ nhất được chính tay đưa bé đáng thương ấy lập nên, đáng tiếc, số phận luôn trêu ngươi. Cuộc đời của hắc võ đã tràn ngập bất hạnh, đứng lên rồi ngã xuống, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, và lần nào hắc cũng vẫn kiên trì đứng dậy và vượt qua...duy chỉ một lần vào năm 43 tuổi là hắc không gượng dậy nổi.

Thời điểm lần nữa có ý thức thì hẳn đã ở trong thân thể một thằng nhóc một tuổi rưỡi, chuyện bị hài khiến người khác khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Phong lúc bấy giờ không hề biết mình bắt gặp lọt vào thế giới One Piece, một thế giới vốn do trí tưởng tượng của tác giả truyện tranh người Nhật Oda Eiichiro sáng tạo ra. Nhưng hành trình hoàn mỹ một tay ông vẽ lên sắp tới sẽ phải hứng chịu vô vàn thay đổi bởi Phong, vị võ sư đẳng phong tạo cực lại cực kỳ đam mê với truyện tranh, nhất là One Piece, tác phẩm hot nhất hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khởi Hành

Thật khó có thể tin được câu nói già dặn đầy tang thương vừa rồi lại phát ra từ miệng đứa bé năm tuổi, trong đôi mắt to tròn màu xanh nhạt phát ra quang mang khác thường, chả ai biết nó đang nghĩ gì và chuẩn bị làm gì.

- Nếu quá khứ không làm được thì tương lai ta chắc chắn sẽ làm được, tâm huyết hai mươi năm ta dày công tạo nào phải đồ chơi tùy tiện đều 3inQdG có thể vứt bỏ.

Càng nghĩ Phong càng thêm kiên định, kiếp trước vì lý do thân thể nên vẫn còn rất rất nhiều hạn chế, môn võ do chính tay hắn cất tâm hai mươi năm tạo ra chưa kịp lên đài thi đã gặp bị kịch đành phải chìm vào quên lãng. Nhưng bây giờ không có gì ngăn cản được Phong nữa, kinh nghiệm hắn có, kiến thức hắn có, tâm trí vững vàng hắn cũng có, thậm chí là cao hơn người thường không ít.

Mặc dù bộ võ kia chỉ có mười chiêu ngắn ngủi nhưng Phong đảm cam đoan không một ai trên đời này đủ sức tiếp được trọn bộ mười chiêu đó, thời đỉnh cao chưa cần Thập Đoạn hẳn cũng đã có thể đứng trên đỉnh cao thế giới về cách đấu (đối chiến trực diện), hiện tại ông trời còn giúp hắn đưa vào một thế giới, nơi mà con người vượt qua khỏi cực hạn hiểu biết về mọi mặt. Không thể không nói Thập Đoạn hiện tại như hổ mọc thêm cánh, chỉ cần Phong bỏ ra chút thời gian điều chỉnh lại sao cho phù hợp với tình huống bây giờ liền đủ sức xưng bá thiên hạ.

Thiên tài võ trăm năm chưa chắc có một của nhân loại đâu phải dùng từ giỏi là có thể so sánh.

- Garuda...Phong ơi!! Về nhà ăn cơm này con!!!

Phía xa xa bỗng vọng vang lên tiếng kêu của phụ nữ, âm thanh triều mến tuy to nhưng vẫn khiến cho người nghe cảm giác nhẹ nhàng, bà là mẹ của Phong ở kiếp này. Kiếp trước ông trời bắt công cho hần sinh ra trong gia đình không mấy tốt đẹp, thì tại đây ngài đã cho hần một mái ấm đúng nghĩa, cha và mẹ đều yêu thương hần như bảo bối.

Đứng lặng người thêm vài giây Phong mới thu hồi về mặt phức tạp xoay người hướng về phía người phụ nữ bước tới, tuổi tuy nhỏ nhưng mỗi bước nặng xuống đều trầm ổn, hữu lực khoảng giữa hai bước chân bằng nhau không lệch 1mm nào. Tất cả đều là thành quả tôi luyện năm này qua năm khác mà thành, và cũng là thói quen không thể nào sửa đổi.

Chờ khi Phong đứng trước mặt, người phụ nữ mới chậm rãi cúi xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy vết xước, không mềm mại như những đứa trẻ bình thường mà còn thêm vào chút gì đó cứng cáp, khỏe mạnh. Có lẽ đã quen với điều này nên bà chỉ mỉm cười hiền từ nói.

- Con đứng dưới mưa lâu như vậy rất dễ bị cảm, kít nữa vào nhà đi tắm ngay đi nhé, mẹ có để áo quần sẵn cho con rồi. Tắm xong lên nhà ăn cơm, đừng để ông nội cùng ba chờ lâu.

Phong im lặng gật đầu không nói gì, không phải vì hắn chán ghét người trong nhà, mà đây là thói quen của hắn, rất ít nói, hạn chế năng lượng tiêu hao

xuống mức thấp nhất. Tùy thời tùy khắc hẳn đều luyện tập khí công theo đường hô hấp, bởi vậy chỉ cần mở miệng nói một câu ngắt quãng thì mọi thành quả sẽ trôi đi trong khoảnh khắc.

Không lâu sau, bốn người một nhà đã tụ họp đông đủ, quây quần xung quanh cái bàn hình chữ nhật to bản, trên bàn đặt đầy món ăn nóng còn đang bốc khói, chủ yếu toàn là hải sản, vì gần biển nên thức ăn như vậy không phải xa lạ gì.

Ông lão lớn tuổi nhất từ khi ngồi vào bàn là ngoác to miệng cười nói không ngớt, bởi vì cháu trai của lão Garuda, có bao nhiêu tự hào liền cấp cho lão bấy nhiêu, năm tuổi vào rừng đánh nhau với hồ trưởng thành cao hơn hai mét mà vẫn toàn mạng trở ra là khái niệm gì? Thậm chí còn cắt đứt một khúc đuôi của nó nữa. Quan trọng nhất là Phong đã đáp ứng ông sau này lớn lên sẽ gia nhập hải quân, điều mà bất cứ thanh niên nào trong làng cũng hằng ao ước mà không dám làm.

- Phong này, cháu dự định bao giờ sẽ đi?

Ông lão cười híp mắt dò hỏi, có con cháu làm hải quân là nguyện vọng lớn nhất của ông, cha Phong không được khiến ông ít nhiều có chút thất vọng, may mắn có hẳn xuất hiện thấp lên ngọn lửa vẫn luôn âm ỉ trong lòng ông.

Thoáng suy nghĩ, Phong ăn hết miếng thức ăn cuối cùng trong bát rồi buông đũa, hẳn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt ông nội, giọng điệu chậm rãi thật kiên định.

- Năm năm nữa cháu sẽ ra khơi tìm đến căn cứ hải quân gần nhất để xin vào, cháu sẽ làm hết sức có thể để rạng danh gia đình mình, nhưng...

Nói đến đây Phong chợt ngừng lại, hít một hơi thật sâu sau đó mới tiếp tục. - Nhưng tương lai xa hơn nữa thì cháu không chắc sẽ còn ở trong hải quân hay không, có điều, dù thế nào đi nữa thì anh hùng vẫn sẽ mãi là anh hùng, cướp bóc, gây an nguy cho dân lành chắc chắn không bao giờ xảy ra. Đây là quyết định của cháu, mong ông ủng hộ và hiểu được.

Nụ cười trên mặt ông lão dần dần tắt đi, thay vào đó là sự nghiêm túc chưa bao giờ có, trong mắt người thân, Phong chỉ là một cậu bé có tâm trí cứng cỏi, hiểu xa hiểu rộng hơn lứa tuổi một chút mà thôi, không ngờ hẳn lại có thể tự vạch định con đường cho mình.

Điều này vượt xa sự tưởng tượng của họ, trầm mặc giây lát ông bất ngờ mở miệng.

- Nếu cháu đã nói như vậy thì ông có ngăn cản cũng chỉ làm cản trở tiền đồ của cháu, chỉ cần cháu không hối hận thì cứ việc làm những gì cháu thích.

Phong không nói gì thêm, hẳn đứng dậy hướng ba người cúi thấp đầu sau đó bước ra khỏi cửa hướng khu rừng ngay cạnh đền cuồng chạy đi.

Mãi đến khi mặt trời sắp khuất bóng thì hẳn mới ngừng lại, khuôn mặt non nớt mang theo vài phần kiên nghị, già dặn chấy đầy mồ hôi, hơi thở bắt đầu nặng nề. Phong thả lỏng ít phút rồi mới thoải mái cởi chiếc áo thấm ướt mồ hôi ra.

Khắp nơi xung quanh là một bãi tập luyện kungfu đúng chuẩn, vô số cọc gỗ luyện quyền thời xưa cùng những bao cát treo lủng lẳng trên cành cây, từng dấu tích mai một do liên tục bị đánh vào hiện ra rất rõ ràng. Bốn tháng, vì tuổi còn quá nhỏ nên sức lực có hạn, hẳn phải dùng tận bốn tháng để hoàn thành bãi tập như ý trước mắt. Một lần vào là hai tuần, sau hai tuần hẳn mới trở về nhà hội họp cùng gia đình.

Làn da màu đồng cổ khỏe mạnh phơi bày trong không khí, một vài vết sẹo nhỏ lớn có đủ, cơ bắp tuy chưa phát triển những cũng rắn chắc cực kỳ. Thật khó có thể tưởng tượng một cơ thể nhỏ bé lại cất chứa nhiều điều kỳ diệu đến thế, không tận mắt nhìn thấy thì ai tin đây.

Bỗng chốc từng âm thanh va chạm vang dội phát ra trong rừng, báo hiệu khoảng thời gian luyện tập trường kỳ tiếp tục tiếp diễn.

Bất giác năm năm trôi qua, lúc này Phong mười tuổi, Luffy bảy tuổi, cách mạch truyện chính chín năm.

Năm năm qua, nói chính xác hơn là sáu năm qua, Phong chưa từng dừng việc luyện tập Thập Đoạn, tuy không nói đến mức lô hỏa thuần thanh nhưng nắm trong lòng bàn tay, cộng với hiểu rõ uy lực của nó vẫn là chuyện Phong thừa sức làm được.

Về phần tiến vào hải quân thì Phong chắc chắn sẽ vào, ba phần vì nguyện vọng của ông nội bảy phần vì hẳn hứng thú với Lục Thức. Phong ở kiếp trước cũng vậy mà kiếp này cũng vậy, niềm đam mê với võ học quá mức mãnh liệt, dù Lục Thức xa xa không bằng Thập Đoạn tuy nhiên luận sức mạnh thật không thể xem thường.

Hôm nay chính là ngày hẳn khởi hành ra khơi, vẫn mái tóc bạch kim được cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt bớt đi sáu phần non nớt, thay bằng sự lạnh lùng khác nghiệt, đôi mắt xanh thăm thẳm đôi khi lóe ra tinh quang khó hiểu. Với chiều cao 1m55 và thân thể cơ bắp rắn chắc tràn ngập lực lượng bạo tạc, không ai nghĩ hẳn chỉ vừa tròn mười tuổi.

Một chiếc thuyền nhỏ bé tùy thời bị sóng đánh úp, Phong thong thả dùng chân giữa thân thuyền, thân hình thẳng tắp như ngọn thương, cao ngạo, bất khuất cùng tự tin bất diệt khiến nổi lo lắng của cha mẹ hẳn tan thành mây khói, chỉ còn lại sự luyện lưu không đành lòng.

Con thuyền chòng chành chậm rãi nương theo gió biển trôi đi ngày một xa dần, không quay đầu dù là một giây. Phong làm vậy là vì muốn người nhà yên tâm, tin tưởng vào hẳn chứ không phải vì hẳn là kẻ có trái tim sắt đá.

Bất giác một giọt nước mắt lăn xuống gò má, lần ra đi này không biết bao giờ mới gặp lại, hy vọng hẳn sẽ đứng trên đỉnh thế giới nhanh nhất có thể để được quay về đoàn tụ cùng ông nội và cha mẹ.

Một điều đặc biệt điểm xuất phát của Phong là biển Đông East Blue, mục tiêu hướng tới hiện tại là Morgan tay rìu, một nhân vật quan trọng đánh dấu cuộc hành trình của Luffy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chạm Trán Kiba, Đến Nơi

Lên đênh trên biển một tuần, ngay cả phương hướng hân cũng không biết, thức ăn, nước uống đã sắp cạn kiệt. Có điều khuôn mặt Phong vẫn bình tĩnh dị thường, không một tia dao động nào.

Hai canh giờ sau, hân chậm rãi đứng dậy, khoe miệng nhếch lên nụ cười khế, trước mặt không xa xuất hiện con tàu hải tặc khổng lồ, luận về kích thước đủ để vài trăm người cùng tồn tại mà không cảm thấy chật.

Hai chiếc thuyền như kiến với voi ngày một sáp lại gần nhau, trên tàu hải tặc rốt cục cũng có người phát hiện ra Phong, bọn chúng hò hét đua nhau cười nhạo hân.

- Nhóc con không biết sống chết, dám cản đường đoàn hải tặc Kiba!!

- Bọn bây nhìn con thuyền bé tí kia kìa...hahaha!! Quả là một con kiến đáng thương!

- Hắc hắc!! Nhóc con, kiếp sau đầu thai ráng chuẩn bị một con thuyền lớn một chút rồi hân ra khơi nhé.

Nghe những lời châm chọc khinh thường kia, khoe miệng Phong càng nhếch cao hơn nữa, hân không nói lời nào co người lại như con tôm sau đó bùng mạnh lên không trung, nhắm mũi thuyền cự đại đằng trước bay tới.

Lực đạo mạnh mẽ làm cho chiếc thuyền nhỏ dưới chân vỡ tan, chia năm xẻ bảy.

Trong ánh mắt tròn tròn kinh hãi của đám thủy thủ đoàn, Phong như một đầu mãnh hổ lạc vào bầy dê, quyền đâm cước đá không chút lưu thủ. Đừng nhìn vóc dáng thấp bé của hân mà khinh thường (ở đây so với bọn hải tặc xung quanh), mỗi một đám đều ẩn chứa sức nặng ngàn cân, chấn cho tên nào tên nấy hộc máu bất tỉnh nhân sự.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, hơn hai mươi tên hải tặc cao to bặm trợn nằm gục trong vũng máu, biểu tình tất cả giống nhau như đúc, hoảng sợ...hoảng sợ cực độ.

Không nhanh không chậm lau vết hOYMSIW máu trên mặt, Phong thả mảnh áo rách trên tay xuống rồi bước xuống cầu thang nhắm thân thuyền đi tới.

Bên tai hân bắt đầu vang lên tiếng lộp cộp, âm thanh vô số bước chân nặng nề, gấp gáp đập xuống sàn tàu. Hiển nhiên người bên dưới đã biết sự tình ở trên này cho nên lập tức cho người đến kiểm tra.

Kẻ đầu tiên vừa tới nhìn thấy một màn trước mắt liền há hốc mồm, nói không nên lời, bước chân giống như đeo chì, muốn quay đầu bỏ chạy báo cáo cho thuyền trưởng nhưng không cách nào cất bước nổi. Những kẻ đến sau biểu cảm càng thêm đặc sắc, nhìn chằm chằm vào Phong không khác gì quái vật.

- Cút!!

Nhẹ nhàng, lạnh lùng, Phong lần đầu mở miệng, giọng điệu không cho phép phản đối phát ra từ một thiếu niên mười tuổi. Cước bộ thậm chí chưa từng dừng lại, ung dung mà đi, đám hải tặc tránh như tránh tà, vội vàng nép sang hai bên nhường đường cho Phong.

Ngồi trên chiếc ghế dựa đặt sát cột buồm chính, Kiba neho mắt buông cóc rượu trong tay ra, lý trí nói cho hân biết tình hình ở mũi thuyền có vẻ không ổn. Rất nhanh sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hân.

Phong nện từng bước thật đều thật đều tiến lại gần Kiba, nhìn có vẻ đơn giản nhưng mặt sàn nơi hân đi qua lần lượt nứt toát, Những tên hải tặc xung quanh may mắn không lao vào tấn công mà chỉ dám đứng từ xa quan sát, dù vậy chúng vẫn cảm thấy rung mình, lạnh toát sống lưng, mồ hôi bất tri bất giác tuôn ra như tắm.

Đúng vậy, chính là Haoshoku Haki, Bá Vương khí, tuy nhiên vẫn còn rất yếu, chưa thể hiện rõ được sự bá đạo, uy mãnh của nó. Vào một ngày cách đây nửa năm, mẹ Phong liêu lĩnh một mình vào rừng để gọi hân về nhà, bình thường sẽ không có trường hợp như vậy xảy ra, có điều hôm đó ông nội của Phong bị bệnh nên kêu hân về chăm sóc, trò chuyện với ông. Đen đủi thế nào lại bị một bầy sói hung dữ tấn công, nghe tiếng kêu cứu nên Phong vội vàng chạy như điên đến vị trí của bà, và Haoshoku Haki cũng từ đó mà được thức tỉnh.

Luyện tập không ít lần, tiến bộ ngày càng rõ rệt nhưng vì tuổi tác còn nhỏ, thành ra rất hạn chế về nhiều mặt.

Sắc mặt Kiba lúc xanh lúc trắng, hắn không thể hiểu nổi, thiếu niên trước mắt nhìn trước nhìn sau không quá 13 14 tuổi, vì sao có thể cường đại khiến người khác giật sùi như vậy được.

Sợ thì sợ, chiến thì vẫn phải chiến, nếu để chuyện này truyền ra ngoài thì một hải tặc truy nã với giá 13 triệu Beri như hắn làm sao dám vác mặt đi gặp người đây.

Đáng tiếc, hắn chỉ vừa mới nâng đại đao gác sau lưng lên thì một thân ảnh thấp bé giống ma quỷ xuất hiện ngay trước người hắn.

- Nhất Đoạn - Chấn Động!!

Phong dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy đâm mạnh vào ngực Kiba, giọng nói lạnh lùng bất thình lình vang lên. Vốn tưởng rằng Kiba sẽ bị đánh bay nhưng không... Phong độc ác, mạnh tay hơn những gì người khác nghĩ. Lấy ngực Kiba làm trung tâm, không khí chung quanh bỗng rung động kịch liệt.

Oanh!!

Một cơn mưa máu bay khắp sàn thuyền, một ít bắn thẳng lên mặt Phong, trước ánh mắt tuyệt vọng của những thành viên xung quanh, Kiba hai mắt trắng dã trợn ngược ầm ầm gục ngã, trước ngực hắn in hình năm chấm rõ rệt, quanh đó là từng vòng chào như gợn sóng nước, nhìn chả khác gì thiên thạch đâm vào hành tinh để lại dấu tích, cực kỳ kinh người. Xương sườn gãy nát hơn phân nửa, chưa kể sau lưng cũng có một vết tích y chang, chứng tỏ uy lực của Nhất Đoạn khủng bố bậc nào. Kiba lúc này hấp hối cách cái chết không bao xa.

- Thuyền lớn có rồi, ta ra khơi được chưa?? Không ai dám trả lời, bầu không khí lạnh ngắt như tờ, một cơn sợ hãi nhanh chóng bao trùm lên toàn bộ hải tặc trên thuyền.

Cảm nhận được điều này, Phong không muốn bức người tới từ lộ, hắn đá thân thể trên trăm ký của Kiba ra xa rồi ung dung ngồi xuống chiếc ghế lúc này Kiba ngồi.

- Căn cứ hải quân, Morgan tay rìu.

Nói xong Phong nhắm mắt lại, làm ra bộ dáng biết điều thì nên làm cho tốt mệnh lệnh hắn vừa giao.

Ngần người giãy lắt, đám hải tặc như nhận được thánh chỉ, hắn không thể mọc thêm vài cái chân để chạy nhanh hơn, không bao lâu sau, ai vào việc nấy, chiến thuyền không lờ lững 60 độ hướng Đông Bắc thẳng tiến.

...

Cùng thời điểm, một chiến hạm hải quân cỡ lớn đang hướng về ngôi làng yên bình nằm trên East Blue.

- Báo cáo!! Chúng ta còn cách mục tiêu hai trăm hải lý, nếu không có gì đặc biệt thì bốn giờ sau chiến hạm sẽ cập bến.

- Hahaha!! Cuối cùng cũng về tới nhà, hy vọng thằng ôn con kia đừng bị tóc đỏ dụ dỗ.

Một lão già tầm sáu mươi tuổi vừa ngoáy mũi vừa cười khà ồ lồm bồm, đầu tóc của Garp hiện tại vẫn còn gần một nửa là màu đen, hoặc có thể nói, ông vẫn còn trong thời kỳ đỉnh cao, chưa hoàn toàn bị tuổi già ảnh hưởng đến sự nhạy bén cũng như năng lực chiến đấu.

Từ đằng sau một vị đại tá khoác áo choàng hải quân cao quý do dự một lát rồi cắn răng bước lên, thái độ cung kính đưa tay chào.

Buồn cười là Garp không hề để ý, điệu cười trên mặt dần mang theo chút hoài niệm, trong lòng lão, Luffy có một vị trí cực kỳ trọng yếu, không ai có thể thay thế được.

Ít phút sau Garp mới mở lời giúp vị đại tá kia thở phào bỏ tay xuống.

- Có chuyện gì, nói đi!!

- Báo cáo thủ trưởng!! Tư lệnh có dặn dò lần này ngài về nhà không được quá một tuần, nếu không...

- Hahaha!! Kệ ông ta đi, lần này ta về hai tuần đấy, làm gì được nhau nào!!!

Giọng nói ồm ồm như vịt đực khàn khàn vang vọng khắp chiến hạm, thủy thủ đoàn cười khỏ không ngớt, tính cách của vị Phó Đô đốc này không ai không biết, thích gì làm nấy đủ thể hiện rõ nét tác phong của ông, duy những trường hợp đặc biệt liên quan đến nhiều thứ khác thì Garp mới nghiêm túc chấp hành mọi mệnh lệnh được giao. Vụ xử tử Ace về sau chính là minh chứng rõ ràng nhất.

...

Tạm bỏ qua “Anh hùng hải quân”, chúng ta cùng trở lại với Phong.

Sau một giờ hành trình thì hòn đảo nơi căn cứ hải quân Thiếu tá Morgan tay rìu xuất hiện trước tầm nhìn của Phong.

Theo dõi qua manga thì ngôi làng có vẻ rất điều hui, nhưng đến khi chân chính đặt chân vào mới thấy nó náo nhiệt ra sao, có lẽ do Morgan nên ngôi làng mới càng ngày càng thật lụi, vắng vẻ.

Trông thấy một con thuyền hải tặc khổng lồ cập bến, không ít người dân kinh hãi thất sắc vội vàng vàng dừng hành động đang dang dở, mạnh ai người nấy chạy, bến cảng chẳng mấy chốc vắng hơn chùa bà đanh.

Phong ưỡn ngực hít một ngụm không khí trong lành ở thế giới này, cảm thấy tâm tình khoan khoái hơn hẳn, hẳn nhẹ nhàng nhảy xuống đất sau đó ngoắt tay ý bảo đám hải tặc xuống theo. Không dám chậm trễ, 83 tên hải tặc đua nhau bám vào tấm lưới bên hông thuyền, nhanh nhẹn tụt xuống, thân xác to lớn của Kiba được bốn người khiêng chẳng mấy chốc đứng sau lưng Phong chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo từ hắn.

Tiếp theo cả nhóm đứng im không động đậy, Phong liếc mắt nhìn căn cứ hải quân xa xa cuối con đường, miệng chậm rãi mở ra nói.

- Morgan ơi Morgan à, mày nên cảm thấy may mắn vì tao đang muốn gia nhập hải quân, hơn nữa mày đối với Luffy vẫn còn giá trị trọng yếu, nếu không dù Oda muốn giữ mày sống thì mày cũng phải chết như thường thôi.

Thật vậy kể từ khi Phong xuất hiện trong One Piece thì câu chuyện đã đi theo một hướng khác, mặc kệ bên ngoài kia là giả tưởng như thế nào người đọc cốt truyện ra sao, thì thế giới mà Phong đang tồn tại khẳng định là sẽ tách hoàn toàn khỏi sơ đồ ban đầu. Sự kiện sẽ thay đổi theo từng hành động dù là nhỏ nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giáo Huấn

Trong căn phòng xa hoa rộng rãi thuộc căn cứ hải quân.

- Ta Morgan là người vĩ đại nhất...không ai vĩ đại bằng ta...

Một trung niên nhân cao to ngồi trên chiếc ghế bành rộng rãi không ngừng vuốt ve chiếc búa sắt gắn chặt vào tay phải, miệng lầm bầm những điều vô cùng tự sướng về bản thân. Khuôn mặt càng vô cùng đặc thù với cái hàm dưới làm bằng kim loại, khiến người khác vô hình trung liên tưởng ngay tới vị tướng Sion trong tựa game Liên Minh Huyền Thoại.

Bỗng dưng bên ngoài cửa vang lên tiếng pUiiMSI rầm rập chạy loạn, rất nhanh cửa phòng bị người gõ thùm thụp, nghe âm thanh có vẻ khẩn cấp vô cùng.

Morgan đang trong quá trình ảo tưởng bị kẻ khác phá quấy lập tức dâng lên một cổ lửa giận không tên. Hắn xoay ghế đối diện với cửa phòng trầm giọng nói.

- Vào đi!!

Một quân nhân mặc áo thun trắng cổ buộc khăn xanh, đầu đội nón lưỡi trai vội vàng chạy vào, thần tình trên mặt quân nhân này khẩn trương tốt độ, mồ hôi vã ra như tắm. Hắn đương nhiên biết tính tình của Morgan, nhận cơ quan công tác chưa lâu những đã có không ít binh nhất binh nhì sợ ý phạt lòng bị Morgan trực tiếp chém chết. Trong quân doanh số người vì sợ hãi chấp hành nhiệm vụ nhiều hơn trung tâm bảo vệ căn cứ, dân thường.

Bất quá sự tình lần này không cho phép hắn nghĩ ngợi nhiều, không nói hai lời, thanh niên quân nhân ưỡn ngực, thẳng sống lưng nâng tay chào sau đó vội vàng báo cáo.

- Báo cáo Thiếu tá!! Bên ngoài có một đứa bé tự nhận chính tay mình tiêu diệt đoàn hải tặc Kiba, nó muốn dùng cái đầu Kiba để đổi lấy cơ hội tiến vào hải quân.

Vốn tức giận định trừng thủ cấp dưới không biết sống chết, bây giờ nghe xong tình báo liền đứng bật dậy, hai mắt tỏa sáng gắt gao nhìn chăm chăm quân nhân kia.

- Thật???

- Báo cáo Thiếu tá!! Nó còn yêu cầu gặp mặt người lãnh đạo căn cứ.

Thanh niên không dám bỏ tay xuống, rõ ràng rành mạch nói từng chữ một. Không đợi hắn nói xong thì Morgan đã như con gió lao ra khỏi thư phòng, thấy vậy thanh niên vội vàng đuổi theo.

Một hải tặc trị giá trên 10 triệu beri bị bắt, làm sao không náo động, làm sao không thất thố đây. Đặc biệt với Morgan, hắn đang cần một công trạng đủ lớn để giúp mình thăng cấp, hiện tại chính là cơ hội tốt, nếu xử lý ổn thỏa liền mọc cánh thăng thiên.

Morgan mừng thầm trong lòng dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập toàn bộ tinh anh có mặt trong căn cứ hướng quảng trường chạy đi.

Quảng trường là một khu đất trống rộng chừng trăm mét vuông, đây cũng là nơi Zoro bị hành quyết, bình thường đều dùng cho binh lính hải quân luyện tập cách đấu, bắn súng...

Lúc này đây tại quảng trường đứng đầy người, toàn bộ đều là hải tặc mặt mày bặm trợn, có điều thái độ của họ rất khép nép, sợ hãi. Phong thẳng lưng đứng đầu đoàn người, trước mặt là cái xác cồng kềnh của Kiba, nhìn kỹ vẫn thấy hắn còn hô hấp mặc dù cực kỳ yếu nhược.

Xa xa một đoàn người khác từ bên trong căn cứ lao ra, quần áo đồng phục hai màu trắng xanh đẹp đẽ, Morgan khoác chiếc áo biểu tượng cho quyền lực cao quý liên tục thúc dục đám lính chạy nhanh hơn.

Nhìn một màn hỗn loạn, Phong biểu tình không chút biến hóa, có chăng ánh mắt lấp lờ quang mang kỳ dị không biết suy nghĩ điều gì.

Chẳng mấy chốc Morgan đã bước tới bên cạnh xác Kiba, thoáng ngẩn ngơ thoáng nhìn tên hải tặc khét tiếng làm mưa làm gió quanh vùng biển đảo Yotsuba hiện tại nằm chết như con chó ngoài đường không hơn không kém. Nội tâm thầm dậy sóng ngưng trọng nhìn thật kỹ Phong, người khác không biết nhưng hắn biết, năng lực của Kiba vượt xa số tiền truy nã của hắn, bởi vì mãi dậm chân ở vùng biển yên tĩnh nên không bị hải quân đặc biệt chú ý, nếu cho hắn ra ngoài khơi xa xăm, tiến vào Grand Line vậy vùng ở đó thì ít nhất hắn cũng phải bị treo thưởng trên 30 triệu beri.

Nếu để Morgan biết Phong chỉ dùng một chiêu duy nhất trực tiếp hủy diệt năng lực chiến đấu của Kiba thì biểu tình hắn biến hóa đến mức nào, bao nhiêu phần khích liên có bấy nhiêu a.

Trầm mặc hồi lâu Morgan mới mở miệng.

- Người tên gì??

- Phong!

Thái độ hời hợt của Phong khiến Morgan khó chịu, hắn là người vĩ đại bậc nhất, tuyệt không cho phép kẻ nào dám khinh nhờn uy nghiêm trước mặt hắn. Cặp mắt Morgan nheo lại thành đường chỉ, trầm giọng hỏi Phong.

- Người nói muốn gia nhập hải quân??

- Không sai!!

Morgan hít sâu một hơi, cánh môi trên lạnh lặn khẽ nhếch nụ cười độc ác, bất ngờ hắn vung tay quát.

- Tất cả chuẩn bị, tên này là phần tử nguy hiểm muốn trà trộn vào hải quân để thu thập tình báo, nhanh chóng vào vị trí xử bắn hết bọn chúng cho ta.

Năm mươi lính hải quân đứng sau lưng hắn bị dọa không nhẹ, vô duyên vô cớ kết tội người ta phản động, tiểu tử kia vừa lập công lớn chỉ muốn làm một hải quân anh dũng thôi mà. Nhìn thấy vẻ chán chường của họ, Morgan sầm mặt, gân guốc nổi lên cực kỳ kinh người, giọng nói uy nghiêm đầy sát khí như tát vào mặt mọi người.

- Các người không nghe gì sao?? Ta...Morgan tay rìu vĩ đại, Thiếu tá hải quân trực thuộc căn cứ hải quân Biển Đông, lời ta nói chính là thánh chỉ, mệnh lệnh các người lập tức rút súng bắn nát đầu đám hỗn tạp này cho ta!!!

Thân hình những binh lính hải quân run lên, đưa mắt nhìn nhau sau đó cắn răng chĩa súng trường vào người Phong và đám hải tặc.

Phong đứng bất động, trong lòng thầm thờ dài, chà trách Shells Town thời điểm Luffy tới, người dân thấy hải quân còn sợ hơn cả thấy hải tặc. Thăng ngu Morgan này quả là đã hết thuốc chữa, mười năm qua đi vẫn không chút thay đổi tính cách bạo quân coi trời bằng vung.

Đã vậy thì đừng trách Phong hắn độc ác.

- Có người muốn ăn đòn!

Cảm thán một câu, Phong bắt đầu di chuyển, không động thì thôi, động như sấm chớp, kết hợp ba yếu tố nhanh, chuẩn, độc, Phong dùng tốc độ cực hạn hóa thành tàn ảnh nhắm Morgan lao tới. Vài đám của Luffy Morgan chịu được nhưng, mỗi đám Phong tung ra đều có tính toán cẩn thận, lực lượng toàn bộ tập trung, không hề bị tiêu hao cho đến khi tiếp xúc thân mật với Morgan. Cộng thêm tố chất thân thể luôn phải đối mặt lần ranh sinh tử tàn khốc, dù không mạnh bằng Luffy thời điểm ra khơi, nhưng Phong lại biết sử dụng sức mạnh đúng cách.

Nhận ra uy hiếp trong mỗi đòn tấn công, Morgan biến sắc vội vàng lui về phía sau, đồng thời vung búa chém xuống nhằm giải trừ nguy hiểm. Có điều hết thấy hành động của hắn đều nằm trong sự tính toán của Phong.

Nhẹ nhàng xoay người thu tay phải về hông sau đó xoắn nhẹ bàn tay thông thả chường về phía trước, nhìn có vẻ như rất chậm nhưng Morgan lại có cảm giác không cách nào tránh né, bắt đầu dĩ hân hoàng ngang thân búa che chắn trước người.

Điều quý giá nhất lúc này xảy ra, bàn tay Phong chạm vào thân búa rồi đi qua như không gặp phải vật cản nào, không khác gì bàn tay ma quỷ chường nhẹ lên ngực Morgan.

- Nhị Đoạn - Xuyên Thấu!!

Dứt lời, không gian bỗng chốc trở nên yên tĩnh, duy có khóe miệng Morgan trào máu tươi chứng tỏ mọi chuyện vừa xảy ra không phải trong mơ.

Hai mắt Morgan long lên sòng sọc, đầu đón thốc khỗ trong nội phủ không cách nào hình dung, phỏng chừng ba phần tư nội quan đều hư hỏng nặng nề. Bây giờ đến cả thờ hân cũng không thờ nổi,

khiếp sợ không? Có!

Morgan nén đau đón phun ra một ngụm máu tươi, găm lên một tiếng át chế nỗi sợ hãi trong lòng.

- Bắn!!! Máu bắn chết thằng con chó này cho ta!!!

Phong nheo mày vội vàng bật người về phía sau ý định tránh thoát, đón chờ hân là vô số viên đạn nóng rực vô tình. So về tốc độ thì mấy viên đạn đang lao tới còn nhanh hơn bầy trùng rúc rỏi trong rừng một chút, dù đã có tập luyện tránh né qua nhưng vẫn khó lòng thoát hết mưa đạn dày đặc.

Xoẹt!! Xoẹt!!

Âm thanh đạn bay cắt qua không khí ở không gian yên tĩnh lúc này dị thường chói tai. Rốt cục cũng có máu đổ, Morgan chưa kịp hưng phấn thì phát hiện kẻ húng đạn không phải Phong mà là thân xác Kiba.

Vừa rồi Phong nhảy lùi về nhanh tay chớp lấy Kiba chắn trước người, vì vậy không bị chút thương tổn gì cả.

Sau hai loạt đạn qua đi, đám lính hải quân bắt buộc phải nạp đạn, vì là súng trường chưa qua cải tiến nên chỉ có một viên vào nòng và một viên dự trữ, bắn hai phát liền nạp đạn để tiếp tục bóp cò.

- Cơ hội!!

Mắt Phong lóe lên, không chút do dự, hân dậm mạnh chân phát huy cực hạn tốc độ, dùng mãnh túm lấy một tên hải quân gần nhất rồi ném mạnh vào động bạn ở sau, ngăn cản quá trình lắp đạn của chúng.

Hiệu quả thật rõ rệt, người ngã không nói, mấy tên còn lại bị dọa sợ nhảy dựng, do cách tổng bộ quá xa nên quá trình huấn luyện kém cỏi khiến tâm lý bọn chúng không được cao cho lắm.

Nhân cơ hội, Phong đá văng Morgan đang đứng thân thờ qua một bên, nương lực phản chấn tiếp tục phóng về phía trước. Kết quả khỏi phải nói, không đầy năm phút, toàn bộ lính hải quân đều nằm rạp dưới đất khê rên rì.

Giải quyết xong đám hải quân, Phong cũng mệt bỏ hơi tai, trong lòng thầm than tuổi tác xem ra ảnh hưởng không nhỏ đến thể lực cùng sức chịu đựng. Đối với chuyện này thì quyết tâm cần cù bù thông minh của Phong càng tăng cao, nhất định hân phải tiến vào tổng bộ hải quân càng sớm càng tốt, tiếp thu dạy dỗ đào tạo ở đó thì hân mới có tiến bộ vượt bậc được.

Thả lỏng vài phút, Phong không nhanh không chậm đi tới bên người tên lính hải quân bị thương nhẹ nhất, nhàn nhạt ra lệnh.

- Đem Den den mushi tới đây, tốt nhất là cái liên lạc được với tổng bộ.

Tên lính hải quân nọ gật đầu như gà mổ thóc, hốt ha hốt hoảng chạy vào căn cứ đem ra một con Den den mushi màu tím khá lớn.

Phong bắt lấy sau đó đưa tới gần miệng Morgan nằm dưới chân, mặc kệ ánh mắt oán độc xen lẫn sợ hãi của Morgan, Phong mặt không cảm xúc nói.

- Cho phép người gọi điện lên tổng bộ, phái người tới đây!!

Morgan nghi hoặc trừng mắt nhìn Phong, sau một hồi không phát hiện được tia biến hóa nào, hân đành cắn răng dựa theo lời Phong mà thực hiện.

Rất nhanh Den den mushi được thông qua, nhưng điểm tiếp nhận lại không phải là tổng bộ mà là chuyển thẳng vào một chiến hạm đang lênh đênh trên Biển Đông.

- Báo cáo!! Tôi là Thiếu tá Morgan, căn cứ hải quân ở Shells Town bị tấn công... Yêu cầu viện trợ!!

Lão già ngoài phòng điều khiển dù ở xa nhưng vẫn nghe được ít nhiều, chân mày bạc trắng già nua khê nhướng.

- Ó, lâu rồi không có thằng nhãi điên khùng nào dám tập kích căn cứ hải quân, bây giờ chẳng những có, địa điểm xảy ra còn ở ngay trên Biển Đông... Xem ra Thời Đại Hải Tặc càng ngày càng có nhiều anh hùng xuất hiện nha!! Hahaha!!

Sĩ quan tiếp nhận Den den mushi cũng cảm thấy nghi hoặc chuyện này, tuy nhiên với cấp bậc của hân không có tư cách quyết định tình huống hiện tại. Tất Den den mushi, sĩ quan nhanh chóng hướng Garp bên ngoài cung kính chào, báo cáo nội dung vừa nhận.

Khẽ sờ chòm râu ngắn dưới cằm, Garp rất nhanh đưa ra quyết định.

- Vị trí Shells Town khá gần với đảo Dawn, ghé nhìn một chút cũng không sao, cấp cho lão Sengoku phần mặt mũi, tranh thủ ở nhà thêm nửa tháng... Hahaha!!!

Gương mặt đầy vết chân chim thoáng cái lại hiện lên nụ cười khà ồ, đắc ý.

Phong bên kia hoàn toàn không ngờ chỉ vì mục đích muốn tiếp xúc với nhân vật có quyền thế ở tổng bộ, để tranh thủ phô bày thực lực đạt được nguyện vọng tiến vào khu huấn luyện tinh nhuệ. Kết quả lại dẫn tới một vị cường giả đỉnh cao thế giới hàng thật giá thật, Monkey D. Garp. Hơn tám phần hải tặc ở thời đại này nghe thấy tên lão đều sợ vỡ mật, gặp là quay đầu bỏ chạy, nào dám vỗ ngực tự xưng gì đó trước mặt lão như Luffy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Garp Thừa Nhận

Hai giờ sau, Chiến hạm hải quân cự đại cập bến đảo Yotsuba, vừa vận trông thấy con thuyền hải tặc khổng lồ cách đó không xa, luận về kích thước thì chiến hạm của Garp to hơn một chút.

Nhìn lá cờ xương chéo răng nanh hoàn toàn xa lạ, Garp nhủ mây trăm ngàn thả cược bộ hướng căn cứ nằm ở trung tâm ngôi làng đi tới.

Một Đại tá trực thuộc dưới quyền Garp và hàng chục Ủy cấp, Sĩ quan cấp uy nghiêm bước theo sau lưng ông. Những tấm áo choàng hải quân đại biểu cho thân phận cùng niềm kiêu ngạo tung bay trong gió biển.

Qua chừng hai mươi phút, quảng trường rộng rãi hiện ra trước mắt mọi người, Garp ung dung đẩy mạnh một cái, hai cánh cửa thép nặng nề bật mở, khí lực lớn tới mức khiến cửa thép lung lay tưởng chừng như sắp bung khỏi tường thành.

Đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Phong bỗng cảm giác được một đạo ánh mắt sắc bén quét về phía hắn, nội tâm vững vàng run lên liên hồi. Khí tức nguy hiểm như cuồng phong loạn vũ chẳng mấy chốc bao trùm toàn thân hắn, đây là lần đầu tiên Phong nhận biết được có nhân vật cường đại bậc này, không phải hắn cho rằng không tồn tại kẻ mạnh kinh khủng mà là không nghĩ tới lại gặp sớm đến vậy.

Bên kia Garp thông thả đi tới cũng kinh ngạc không kém, lão không ngờ người dám tấn công căn cứ hải quân chỉ là một thằng nhóc trên dưới mười tuổi chưa ráo máu đầu. Bất ngờ thì bất ngờ nhưng Garp cũng không để ý nhiều, tính tình lão tùy tiện đương nhiên không quản kẻ địch là ai, nếu người đó gây ảnh hưởng tới trị an và gây bất lợi cho chính nghĩa trong lòng lão thì lão không ngại tổng hấn vào ngục thất.

Phong mở choàng mắt đứng dậy, thấy nhân vật thuộc tổng bộ phái tới là Garp thì nhin không được hít vài hơi khí lạnh, nội tâm thầm nghĩ không phải đám người cầm quyền kia quá coi trọng hắn rồi chứ. Trước mặt cường nhân như Garp, Phong không dám đem quá nhiều tâm tư, vội vàng thu hồi ý nghĩ trong đầu, đứng nghiêm trang chờ Garp tới.

Quét mắt một vòng, Garp tự nhiên là nhìn thấy Morgan đang nằm dưới đất thở hổn hển, vẻ mặt thống khổ cực kỳ khó coi, suy nghĩ giây lát lão thoáng hỏi.

- Chuyện ở đây là sao??

Đừng nhìn Morgan thở hổn hển có vẻ đau đớn mà lầm, thực chất hắn đã không còn thống khổ cực nhọc như lúc đầu nữa, trải qua hai tiếng đồng hồ, thực lực khôi phục không ít, tự nhiên đau đớn cũng có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ áp chế. Hắn làm vậy chỉ vì muốn che giấu nội tâm hoảng loạn không ngừng kia thôi, thời điểm biết cấp trên sẽ tới thì hắn mừng thầm, nhưng tới lúc người xuất hiện là Garp thì lập tức tâm tư dựa hơi tan thành mây khói.

Garp là người như thế nào trong quân đội không ai không biết, đối với kẻ lạm dụng quyền lực như Morgan, Garp tuyệt đối thẳng tay trừng trị.

Ngay khi Morgan do dự không biết nên nói thật hay không thì Phong bỗng đứng lên tiếng giải vây cho hắn.

- Tôi là Phong! Toàn bộ mọi chuyện đều là hiểu lầm.

- Hiểu lầm??

Đám hải quân vừa bị Phong cử hành cùng Morgan trợn mắt há mồm, kinh ngạc tới đỉnh, chúng không hiểu vì sao Phong lại bỏ qua cơ hội đòi công đạo cho bản thân mình. Dù sao hải quân cũng là thành phần gây chuyện, làm sai trước.

Riêng Garp nhìn sơ liền biết chuyện không đơn giản, nghe câu trả lời nước đôi bán thể diện cho hải quân của Phong thì sinh ra hứng thú thật lớn, lão lớn giọng hỏi.

- Không có lừa sao có khỏi, nói đi, chuyện xảy ra như thế nào??

- Ngài hắn là Phó Đô đốc hải quân Garp!! Cách đây vài giờ tôi bắt được đoàn hải tặc Kiba, muốn giao cho hải quân để đổi lấy tư cách gia nhập quân

đội chính quy, không cần phải thông qua cánh cửa tạp vụ như những người khác. Nào ngờ vị Thiếu tá Morgan đây tưởng nhầm tôi là phần tử nguy hiểm, có ý đồ trà trộn vào hải quân gây bất lợi cho họ, chuyện diễn ra về sau không tiện kể tiếp nhưng kết quả thì ngài cũng thấy rồi đây.

Phong trầm giọng kể rành mạch mọi chuyện, đồng thời híp mắt nhìn lướt qua từng người lính hải quân, trong đó có cả Morgan. Ý vị không cần nói cũng hiểu “Muốn vào tù thì các ngươi cứ việc bỏ ngoài tai lời ta vừa nói!!”

Garp nhếch miệng cười, trong lòng suy tư nội dung Phong vừa kể, phân tích nặng nhẹ sau đó nhượng mảy hương Phong bước tới.

Bất chợt Garp dậm mạnh chân tung một quyền ba thành thực lực vào ngực Phong, tốc độ nhanh hơn đạn bắn khiến Phong không kịp trở tay, rơi vào đường cùng hấn đánh cần răng gỗ người, chịu đựng một kích.

Phanh!!

Âm thanh trầm đục vang lên, Phong bị trọng quyền nện bay ra xa hơn hai chục mét mới dừng lại, Garp đứng tại chỗ hà hơi vào nắm đấm, vẻ mặt đắc chí cười to.

- Hahaha!! Nhóc con, hiểu lầm là một chuyện, đánh trọng thương toàn bộ lính hải quân của một căn cứ, tội của mi không nhẹ đâu.

Đúng vậy, mặc dù có thể viện cớ hiểu lầm nhưng đã thương người của chính phủ thì ít nhiều cũng phạm trọng tội. Bỏ tù Phong sao, Garp không nghĩ vậy, liếc mắt sơ từ trên xuống dưới lão liền thấy được, Phong đích xác là một nhân tài đáng để bồi dưỡng. Hơn nữa Garp muốn hạ bớt lòng kiêu ngạo của Phong xuống, giúp hắn biết thế nào là điều thấp bản thân, tránh gây rắc rối trong quân ngũ. Cho ăn đòn là cách tốt nhất và cũng là cách Garp thường dùng nhất.

Đáng tiếc, Garp vẫn còn đánh giá thấp Phong nhiều lắm, luận thực lực có lẽ Phong không phải nhất đẳng, tuy có Thập Đoạn đều là nhất kích tất sát nhưng mặt bằng chung thì chưa xứng liệt vào hàng cao thủ. Về phần này hắn chỉ mới mười tuổi, còn quá nhiều thời gian để phát triển.

Bất quá riêng về sức chịu đựng, độ bền, dẻo dai nếu hắn nhận nhì thì thiên hạ có kẻ nào dám vỗ ngực xưng nhất. Không nói tới việc huấn luyện khắc khổ chống đỡ thủ dữ tấn công từ nhỏ, chỉ cần linh hồn mạnh mẽ, ý chí cường đại của hai kiếp làm người thì Phong đã đứng trên hết thầy sinh vật trâu bò nhất rồi.

Nằm trên mặt đất không quá hai giây, Phong vận lực bùng tùm, dùng tốc độ cực hạn lao đến vị trí Garp đứng. Vẻ mặt lạnh lùng, sát khí đằng đằng trông thập phần đáng sợ, mấy Sĩ quan cấp cao đứng sau lưng Garp bắt giác rung mình, theo bản năng sinh ra chút sợ hãi đối với Phong.

Không nghĩ tới khí tức cường hoành kia lại đến từ một đứa bé mười tuổi, nếu để không gian phát triển, điều kiện đầy đủ thì nó sẽ trở thành cái dạng tồn tại kinh khủng gì nữa.

Đây là suy nghĩ đồng thời nổi lên trong lòng những người có mặt ở đây, kể cả Garp cũng hai mắt tỏa sáng, nội tâm rung động với mầm mống tiểu yêu nghiệt này. Tuy nhiên việc Garp đã quyết định thì không cách nào lung lay được.

- Nhãi con không biết sống chết, đến đây!!!

Hét lớn một tiếng, Garp xòe bàn tay từ trên cao bỏ xuống, gọn gàng nắm đầu Phong nện thẳng xuống đất, khiến mặt đất bên dưới nứt ra vài khe hở nhỏ.

Tưởng chừng Phong sẽ gục, nhưng không... Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn dùng hai tay cầm chặt vào từng đốt ngón tay của Garp, dùng sức lực toàn thân bóp mạnh hòng kéo tay Garp ra khỏi đầu mình.

Garp cười ha hả túm đầu Phong quăng lên trời sau đó đợi hắn rơi vào tầm ngắm lập tức dùng bốn thành lực lượng, một quyền xé gió giội vào bụng Phong. Đám hắn bay vào căn cứ, đụng sập một góc tường.

Trên đường bay, Phong ói ra hai ngụm máu tươi rồi mới “nhẹ nhàng” hạ lạc vào đồng cỏ nát.

Khuôn mặt Phong trắng nhợt, trong lòng cười khổ không ngớt, mới hai đám đòn giản mà hắn đã thành ra cái dạng sống dờ chết dờ, xem ra trước đây mình đã tự tin thái quá. Càng nghĩ Phong càng khao khát thực lực hơn bao giờ hết, hắn cắn răng lung la lung lay đứng dậy.

Mặc kệ vùng bụng và ngực bị đâm lổm vào, Phong vẫn cứ hiên ngang đứng thẳng sống lưng, vẻ mặt kiên nghị bất khuất. Không thể không nói bộ dáng bây giờ của hắn làm cho không ít người rung động, bọn họ tự thẹn không cách nào làm được như Phong, nhìn thương thế chủ yếu vào bụng là biết đứng dậy đã là một khó khăn rất lớn rồi, đứng khom lưng chần chẫn là kỳ tích, còn mạnh mẽ ưỡn ngực ngẩng cao đầu như Phong là lần đầu tiên họ thấy được.

Không nói hai lời, Phong giống một đầu mãnh hổ, ánh mắt sắc bén lợi hại lao vút tới Garp, đầu đón đối với hắn mà nói chả tính là cái gì. Garp càng buộc hắn phải khom lưng hạ thấp bản thân thì hắn càng muốn đứng thẳng tắp như cây thương, chứng minh cho lão thấy niềm kiêu ngạo của hắn là bất diệt, không ai động vào được.

- Thằng nhóc cứng đầu... Bất quá ta thích!!

Garp dùng cười, sắc mặt nghiêm túc, thời điểm Phong dùng nắm tay nhỏ bé oanh tới thì lão chuyển thân theo một quỹ tích kỳ dị, nhìn thì chậm nhưng lại nhanh vô cùng, nhanh tới mức thứ mà người quan chiến nhìn thấy chỉ là tàn ảnh. Một cú đâm móc sáu thành lực lượng.

Chả khác gì quả bóng chày bay vút lên trời cao, Phong tròn mắt trắng dã bất tỉnh nhân sự. Lúc hắn rơi xuống đất trở lại thì Garp đã đón sẵn nhẹ nhàng

xách hẳn ngang hông, liếc mắt nhìn Morgan đang bò dậy sau đó xoay người rời khỏi.

Mấy Đại tá hải quân nhanh chóng khôi phục tinh thần vội vàng chạy theo, bọn họ dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Phong, đã rất rất lâu rồi họ chưa thấy Garp nghiêm túc như vừa rồi, dù là khoảnh khắc ngăn ngừa nhưng điều đó chứng tỏ Phong được Garp chân chính thừa nhận. Kẻ được lão thừa nhận trên thế giới chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, kể cả ba vị Đô đốc hiện tại thì người được Garp công nhận duy nhất mình Kuzan, đơn giản bởi vì hẳn hợp tính Garp, hai người còn lại một kẻ quá lười biếng, hưởng thụ, một kẻ quá nghiêm túc, hà khắc. Kuzan tuy có chút tùy hứng nhưng lúc cần thì vẫn hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa hẳn là người có trái tim nóng và cái đầu lạnh.

Thời điểm Sengoku chọn Kuzan làm Thủy sư Đô đốc tất nhiên là có sự đồng ý ngầm của Garp rồi, “Anh hùng hải quân” tự nhiên là có phân lượng của nó, đầu phải là cái danh hào trống rỗng.

Những thủy thủ đoàn biết phận tự động tránh đường, im lặng bước theo Garp, một lời cũng không dám nói.

- Xuất phát!! Tiến về đảo Dawn!!

Garp bắt ngờ hét lớn một tiếng sau đó bước về phía chiến hạm, khuôn mặt rất cực xuất hiện nụ cười khả ố đầy tự tin thường trực. Đám hải quân thờ phào nhẹ nhõm, họ chỉ sợ lão đầu LsyhYFQ huyền thoại trước mắt làm ra chuyện điên rồ gì tiếp mà thôi, nếu vậy thì căn cứ hải quân ở Shells Town do Morgan đảm nhiệm sẽ bị gỡ bỏ, hoàn toàn xóa tên.

Sở dĩ Garp làm vậy là vì tôn trọng ý muốn của Phong, lúc hẳn nói mọi chuyện đều là hiểu lầm thì đồng nghĩa không muốn truy cứu hành vi xằng bậy của Morgan. Tuy không hiểu tại sao nhưng nếu hẳn đã muốn vậy thì Garp sẽ thành toàn, bỏ qua không giáng tội Morgan nữa.

Garp nào ngờ bởi vì hành động nhỏ này mà về sau giúp cho Luffy đạt được một người đồng đội dũng mãnh. Hết thấy hoàn hảo không vượt khỏi tính toán của Phong, nếu không có lẽ hẳn bắt buộc phải bắt Zoro đem tới trước cửa Luffy luôn quá.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp Gỡ Luffy

Đến khi tỉnh lại thì đập vào mắt Phong là một khuôn mặt nhỏ nhắn, bầu bĩnh, biểu tình nhăn nhó như con khi già tuổi, nước mũi chảy nhỏ giọt nhìn kinh tởm vô cùng. Đặc biệt nhất là trên đầu nó đội một cái nón được làm bằng rom to rộng vành, không cần nói cũng đoán ra được đứa bé này là ai.

Trông thấy Phong tỉnh lại, vẻ mặt của Luffy lập tức biến đổi, nó hít mạnh một hơi kéo dòng nước mũi lòng thông vào trong sau đó hưng phấn hét lớn.

- Ông nội!! Ông nội!! Tiểu quái vật tỉnh lại rồi!!!

Tiểu quái vật?? Đầu Phong như to thêm vài phần, biểu cảm dờ khóc dờ cười, mặc dù đã biết qua Luffy hồi nhỏ rất quậy phá, luôn có nhiều ý tưởng chẳng mấy hay ho trong đầu, nhưng đến khi gặp được mới chân chính hiểu...

Cửa phòng truyền đến tiếng bước chân, vài giây sau cửa liền bật mở, thân hình khôi ngô cao gần ba mét của Garp hùng dũng tiến vào trong. Khóe miệng lão nhếch lên nụ cười khả ố quen thuộc xách áo Luffy lên rồi hung hăng ném ra khỏi cửa.

Phúi phúi tay chậm rãi đi tới bên cạnh giường, Garp từ tốn nói.

- Nhãi con!! Cảm thấy trong người thế nào!! Mi đã ngủ sáu canh giờ rồi đấy, nếu còn không sớm thức dậy thì ta sẽ gõ cổ mi ném vào trong rừng.

Nói thì nói vậy nhưng trong mắt lão ánh lên chút vui mừng, chút hiền từ của trưởng bối. Phong không nói gì, khẽ nhắm mắt cảm thụ thương thế sau đó chậm rãi mở mắt, nội thương đã lành hai phần ba, đây là thành quả luyện tập điên cuồng không ngừng nghỉ của hẳn sáu năm qua, người bình thường chỉ sợ ít nhất cũng phải nằm liệt giường ba bốn ngày may ra mới gượng dậy được.

Trong lúc Phong cố gắng đứng dậy thì Luffy ôm mặt bò từ bên ngoài vào trong, biểu tình thập phần cổ quái, năm giây tò mò quay sang nhìn hẳn, năm giây lại hướng Garp găm gừ muốn nhảy lên cắn lão vài cái, liên tục như vậy cho tới khi Phong đặt chân xuống giường bước ra bước đầu tiên.

Có lẽ không cảm nhận được thương thế của Phong nghiêm trọng thế nào nên Luffy nhảy lên giường, ra dáng ta là lão đại vỗ bành bịch lên vai Phong, miệng há to đủ nhét quả dưa hấu vào.

- Wow!! Tiểu quái vật đúng là tiểu quái vật nga... bị ông nội đánh như vậy mà không chết, nếu gặp em là em bỏ chạy từ sớm rồi...

Có điều nó chưa kịp nói xong thì bị ăn hai nắm đấm vào đầu, chiếc mũ rom đáng thương nằm bẹp dí dính sát vào đầu Luffy.

Phong lúc này mới nghiêng răng nghiêng lợi, chớp lấy hai má Luffy kéo giãn ra hai bên khiến nó kêu la thảm thiết liên tục.

- Mẹ mày!! Thăng ôn con, anh xém nữa thì bị mày đánh chết...

Garp đứng một bên ngoác miệng cười ha ha, sáng khoái vô cùng.

Tính ra thì Phong hơn Luffy ba tuổi, cao to hơn nó không ít, với lại đợi khi phát triển toàn diện chắc chắn chiều cao của Phong sẽ trên hai mét, đây là vấn đề di truyền, cha và ông nội Phong đều là những kẻ đồ con, cao lớn vạm vỡ.

Vài phút sau, Luffy rốt cục cũng nằm bẹp trên giường, mặt mũi bầm dập thờ không ra hoi, Phong do bị thương nên cũng thấm mệt, hấn lau mồ hôi sơ qua rồi bước theo Garp ra ngoài, còn Luffy thì lết tha lết thết bò theo sau.

Với thực lực của Garp đương nhiên nhận thấy Phong đang đi theo mình, lão không quay đầu trăm ngăm dò hỏi.

- Mi muốn làm hải quân thật chứ??

Phong mặt không đổi sắc gật đầu tấp lự.

- Đúng vậy!! Ông nội tôi muốn tôi trở thành hải quân, mặc dù đó không phải ước mơ của tôi nhưng trong lòng cũng muốn gia nhập hải quân, chuyện tôi đã quyết nhất định sẽ làm tới cùng.

Garp khẽ cười gật đầu, một màn lúc trưa lão đã cảm nhận đủ quyết tâm của thiếu niên này, dám cả gan để Morgan gọi điện tới tổng bộ phái người tới. Loại chuyện này chưa ai làm được, mà cũng không ai dám làm, cần phải có bao nhiêu tự tin mới đủ can đảm thực hiện? May mắn cho Phong bởi vì căn cứ ở Shells Town không mấy trọng yếu, nếu không chẳng hạn như đánh vào Enies Lobby thì kẻ đến thu thập hấn rất có thể là binh đoàn Buster call gần nhất.

Liều lĩnh, điên cuồng, tự tin, quyết đoán, đây là những gì Garp đánh giá về Phong, còn tài năng sao? Nếu không có thực tài thì lấy tư cách gì sở hữu những cá tính mạnh bạo trên?

Bỗng dung Garp dừng bước cúi đầu nhìn Phong, hấn cũng tương tự ngẩng đầu lên đáp trả, ánh mắt không một tia rung động nào, thập phần bình tĩnh. Garp gật đầu mở miệng.

- Nhóc con, vào tổng bộ ta sẽ là giáo quan của ngươi, như thế nào?

Bầu không khí như đọng lại, lời nói vừa rồi của Garp quả thật có tính ảnh hưởng to lớn vô cùng, phải biết tại thời điểm hiện tại, Garp còn chưa từng đáp ứng giảng dạy riêng cho ai bao giờ đâu, mười năm sau có lẽ có nhưng ngay lúc này thì không.

Phong nhủ mày trăm mặc, Garp tất nhiên không vội, thấy Phong không lập tức đáp ứng thì lão càng thêm đánh giá cao người trẻ tuổi trước mắt. Giữ được bình tĩnh khi đối diện với lão đã khó, không động tâm với lời đề nghị vừa rồi của lão còn khó hơn gấp bội.

Không để Garp chờ lâu, Phong lên tiếng phá vỡ bầu không khí quý dĩ.

- Tốt!! Nhưng tôi muốn đội ngũ giáo quan của tôi phải có mặt lão tướng Zephyr!!

- Ô!! Hahaha haha!!! Nhãi ranh!! Mi rất được, tốt để ta chuyển lời cho lão già kia, xem thử hấn có đồng ý không, đến lúc đó phải xem biểu hiện của mi.

Garp thật không ngờ Phong lớn mật đến vậy, dám yêu cầu Zephyr phối hợp với lão làm gia sư riêng cho hấn, tuy nhiên khi nghĩ đến năng lực cùng lợi ích mà Phong mang đến cho hải quân, Garp không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Nên biết Zephyr lúc này còn chưa bị hải tặc thần bí chặt tay, phong độ mười phần và đang làm giáo quan huấn luyện cho vô số tinh anh trong hải quân. Có thể nói lão là giáo quan giỏi nhất lịch sử hải quân, chưa một ai được lão đặc cách giảng dạy riêng cả.

Có điều Garp làm sao biết được tính toán trong lòng Phong, hấn từ lâu đã xác định mục tiêu khi tiến vào hàng ngũ quân nhân rồi, thông qua Garp hấn có thể học được khả năng chịu đựng cùng sức mạnh đáng sợ, ở với Zephyr hấn liền nắm bắt được Haki nhanh chóng mà hoàn mỹ nhất, còn về Lục Thức sao? Không cần nói, một trong hai người đều giúp hấn thực hiện được việc này. Riêng kỹ năng dùng súng hay vũ khí mang lực sát thương lớn thì Phong không thèm nhìn tới, hấn còn chưa quên ước mơ của mình là gì đâu, dựa dẫm vào mấy thứ đó chỉ khiến hấn càng ngày càng xa điểm cuối con đường mà thôi. Nói tiếp, nếu ngươi sở hữu sức mạnh cường đại, haki vượt mức biến thái thì súng ống, đao, kiếm làm gì được ngươi nữa đây.

Lúc này Luffy bụm mặt đi tới, cái bụng tròn của nó bỗng sôi lên ục ục, ngay lập tức Luffy quên hết đau đớn vội vàng ôm bụng chạy tới trước mặt hai người kêu gào thảm thiết.

- Ông nội!! Cháu đói rồi...chúng ta đi ăn đi, chờ lâu hơn cháu sẽ bị đói tới chết mất.

Nhìn Luffy còn nhỏ vô ưu, vô lo, tâm tình Phong trở nên tốt hơn rất nhiều, kiếp trước hấn rất hâm mộ tuổi thơ của Luffy, kể cả khi Luffy trưởng thành cũng vậy. Một kẻ thiếu thốn tình thân, thậm chí là bị xua đuổi như một con chó dơ bẩn, nỗi đau đó có mấy ai hiểu được. Nhưng ở kiếp này, hấn chà có lý do gì để hâm mộ Luffy cả, có chăng chỉ là sự yêu thích như một người anh nhìn xuống đứa em trai của mình.

Có lẽ Phong nên tận hưởng khoảng thời gian được ở đây, vui vẻ cùng Luffy, Ace và Sabo, tạo nên một tuổi thơ đầy tiếng cười của chính mình trong vài tuần, bởi vì hấn biết sau khi rời khỏi làng cối xay gió thì đón chờ hấn chính là vô tận khắc nghiệt cùng gian khổ.

Nghĩ nghĩ, bất giác một nụ cười chân thật phát ra từ nội tâm hiếm có nở trên môi Phong, hần bước tới một bước chop lấy cái mũ rom trên đầu Luffy sau đó ngang nhiên hướng quán ăn chạy đi.

- Cái mũ đẹp đấy, cho anh nhé, chú mày bé con vậy đội lên đầu mất đi vẻ đẹp tiềm ẩn trong nó.

Luffy sờ sờ lên đầu phát hiện chiếc mũ rom quý báu bị đoạt mất liền nhảy dựng lên mắng to, kết hợp với mấy vết sưng vù trên mặt nhìn thật buồn cười.

Một nhỏ một lớn đuổi nhau thành một đoàn giúp không khí trong thị trấn sinh động hơn không ít. Mấy người lớn đang bận việc nhìn qua thì tươi cười vui vẻ, kể cả Garp đi sau cũng vậy, chẳng mấy khi lão được thoải mái như bây giờ.

Vào trong quán rượu của Makino thì Phong mới trả cái mũ lại cho Luffy, cu cậu lập tức giật lấy giữ chặt trong tay dùng ánh mắt đề phòng hung hăng trừng Phong, hần làm như không thấy bước tới cái ghế tròn trước quầy rượu.

Bụng Luffy kêu thêm lần nữa, bất đắc dĩ nó đành phải chạy tới ngồi bên cạnh Phong, nhanh tay mò lấy hai cái đĩa và hai cặp dao nĩa rồi phân phát cho mình và Phong mỗi người một bộ, làm xong đầu vào đó thì cu cậu mới há miệng hét to.

- Chị Makino!! Em muốn ăn com!!

Từ bên trong đi ra một cô gái thanh xuân tươi trẻ tầm mười tám mười chín tuổi, trên đầu buộc một chiếc khăn để cố định mái tóc, nàng vừa ra trông thấy Luffy thì tươi cười ngọt ngào, đồng thời quay sang nhìn Phong bên cạnh. Chỉ thấy hần đang dùng một tay béo má Luffy kéo giãn ra thật dài.

Makino quản lý quán rượu đã lâu nên giữ ý không hỏi nhiều tới người lạ, đặc biệt là kẻ làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm nặng nề, nàng nhìn Luffy dò hỏi.

- Luffy, em muốn ăn gì??

- Thịt!! Thịt!! Thịt!!

Luffy hung hăng gõ dao nĩa lên bàn hô to gọi nhỏ, nhưng rất nhanh lập tức nhận ra Phong chưa kêu gì cả, nó nghi hoặc nhìn Phong.

Một người trưởng thành qua hai kiếp người như Phong hiển nhiên nhận ra sự e dè của Makino, chẳng trách nàng được, dù sao grEQHKA sát khí trên người hần khá nặng khiến người khác luôn có cảm giác lạnh lạnh khó chịu không hề nhẹ. Kiếp trước Phong chưa giết bao nhiêu sinh vật nên kỹ năng không chế sát khí gần như bằng không, không có lấy gì không chế đây? Bất quá kiếp này hần lại giết không ít động vật sống, gần một nửa quái thú trong khu rừng cạnh nhà bị hần lập sát toàn bộ, tuy không đáng sợ bằng sát khí khi giết người nhưng vẫn đủ cường đại để uy hiếp đến thiếu nữ yếu đuối như Makino.

Hần cười khỏ hướng nàng mỉm cười.

- Xin lỗi chị gái xinh đẹp nhé, trước đây tôi giết qua không ít hung thú nên khí tức trên người có chút không đúng, làm chị bất an!! Cho tôi một phần thịt giống Luffy là được rồi, cảm ơn chị xinh đẹp!!

Mở miệng “chị xinh đẹp”, đóng miệng cũng “chị xinh đẹp”, không thể không nói, Phong rất biết cách nắm bắt tâm tư mấy cô gái đơn thuần như Makino. Chỉ một câu nói vô ý hữu ý liền tăng hảo cảm đối với hần ở trong lòng nàng lên.

Gật nhẹ đầu, Makino mặt hơi đỏ vội vàng đi vào trong chuẩn bị, con gái được khen ai mà không vui vẻ đây.

Tranh thủ lúc Makino rời đi, Phong chống tay lên bàn hỏi Luffy.

- Này Luffy!! Nhóc dự định sẽ làm hải tặc hả?

Luffy không chút do dự gật đầu, miệng rộng cười vui vẻ.

- Ừm!! Em sẽ ra khơi, trở thành vua hải tặc, em sẽ kiếm những đồng đội mạnh mẽ để chinh phục kho báu lớn nhất thế giới.

Nói xong trong đầu cu cậu lóe sáng, một ý tưởng nảy ra, gặp Luffy là một người nảo cao su, làm gì biết che giấu cảm xúc, làm gì biết bày mưu tính kế chứ, vừa nghĩ xong nó ngay lập tức lớn tiếng hỏi Phong, giọng điệu vô cùng hưng phấn.

- Tiểu quái vật!! Hay là anh làm đồng đội của em đi, em sẽ là thuyền trưởng, chúng ta cùng nhau ra khơi khám phá mọi vùng biển. Nói cho anh biết, em rất mạnh đấy nhé.

Thoáng ngẩn người, Phong bật cười ha ha, hần vỗ vỗ quả đầu to hơn cơ thể của Luffy nhẹ giọng nói.

- Chú mày nói muốn làm thuyền trưởng, có nghĩa rằng an toàn của mọi thủy thủ đoàn đều do nhóc bảo vệ, vậy nhóc làm sao bảo vệ được anh trong khi anh mạnh hơn nhóc quá nhiều!! Nếu anh ra khơi cùng nhóc thì cuộc hành trình đó đối với nhóc sẽ trở nên cực kỳ nhàm chán, hiểu không. Làm hải tặc là phải phiêu lưu mạo hiểm, đối đầu với mọi thử thách, có anh đi cùng nhóc sẽ chẳng bao giờ cảm nhận được ý nghĩa của chuyện đó đâu.

Có vẻ như thám được phần nào, Luffy cũng chẳng buồn phiền gì cả, nó chu miệng mất hứng rồi quay đầu đi. Tuy nhiên rất nhanh liền quay qua hỏi tiếp.

- Vậy anh sẽ làm hải tặc giống em chứ, Chúng ta sẽ chinh phục ước mơ của mình.

- Làm hải tặc sao?? Quả thật làm hải tặc anh sẽ dễ dàng đạt được ước mơ của anh hơn, nhưng hiện tại thì không thể, anh đã đáp ứng ông nội của anh và ông nội của nhóc trở thành hải quân rồi.

Luffy tròn mắt há mồm, cái cảm xém tí nữa là chạm đất, nó vội vàng tránh ra thật xa khỏi Phong, đúng như lời Phong nói, hấn mạnh hơn Luffy quá nhiều nên nếu muốn bắt Luffy thì cũng chỉ là tiện tay mà thôi, nó biết được điểm này nên vội vàng nói rộng khoảng cách với hấn.

Nhìn hành động dọa người xen lẫn buồn cười của Luffy, Phong nhìn không được tươi cười vui vẻ, hấn giang tay túm đầu Luffy ghì nó ngồi bên cạnh mình sau đó dùng ánh mắt tà ác như muốn ăn tươi nuốt sống Luffy hăm dọa.

- Anh nói cho nhóc biết, sau này chỉ cần nhóc dám ra khơi, anh liền có mặt bắt nhóc giam vào ngục thất sâu nhất ở Impel Down, sử dụng còng đá biển khóa nhóc lại, như vậy nhóc sẽ không bao giờ đạt được mục đích trở thành vua hải tặc nữa. Bây giờ nhóc phải nghe lời anh, nếu không... Hắc hắc!!!

Nói xong hấn còn đưa bàn tay để lên cổ kéo nhẹ một cái, ra dấu “chết”, dọa Luffy xém chút nữa ngừng thở, khuôn mặt xanh như tàu lá chuối không ngừng gật đầu, nước mắt không chảy giọt nào nhưng nước mũi do cu cậu quên thở nên đã nhiều xuống tay Phong không ít.

Phong tròn mắt vội vàng chùi nước mũi vào chiếc áo ba lỗ Luffy đang mặc, hứng thú trên chọc cũng bay mất tiêu.

- Thôi thôi, chú mày bản quá, anh không chọc chú nữa, thật mất hứng. Yên tâm, về sau anh sẽ chăm trước cho chú, nhưng mà gặp anh thì tốt nhất nên lượn đi cho sớm đây nhé.

Nghe vậy Luffy mới thở phào một hơi, gương mặt hiện lên bộ dáng tươi cười trở lại. Phong cũng mỉm cười vui vẻ, nội tâm thầm nghĩ “Hy vọng thời gian ở đây sẽ không trôi qua quá nhanh!!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chiến Ace

Sáng sớm hôm sau, Phong và Luffy được Garp dẫn vào một ngôi nhà sâu trong núi Colubo, thẳng đến nơi mà gia đình Dadan đang sống.

Trước cửa nhà là một nữ trung niên thân hình trắng kiện “bất bình thường”, khuôn mặt vuông vức miệng ngậm một điếu thuốc nhả khói. Quả thật nếu không phải biết trước chủ nhân ngôi nhà này là Curly Dadan thì chắc Phong đã tưởng nhầm rằng “phe phái của Ivankov không phải quá rộng rãi rồi chứ?”

Bà ta đang khoanh tay trước ngực quan sát một thiếu niên đang cầm mực côn liên tục tấn công vào đại thụ, cậu nhóc cao tầm 1m45, hơn Luffy 5cm. Một đầu tóc đen chẻ hai mái cực kỳ bù xù, trên gương mặt trang điểm thêm lông đốm tàn nhan giống mấy đứa trẻ Tây phương.

Nhìn nó vung gậy vào thân cây rất chuyên chú, mồ hôi chảy đầy mặt, nhịp điệu di chuyển vô cùng thuần thục, lúc tiến lúc lui thật phần thoải mái.

Trông thấy có người đến, cậu bé dừng tay quay đầu nhìn sang, chỉ thấy ba người một lớn, một vừa, một nhỏ thông thả bước tới. Dadan cũng phát hiện, bà vừa thấy người đến chính là Garp thì giật mình làm rơi điếu thuốc, vội vội vàng vàng chạy xuống dò hỏi, mồ hôi chảy đầy trán chứng tỏ nội tâm hoảng loạn của bà ta.

Biểu hiện của Dadan không khiến Garp bất ngờ, lão vẫn giữ điếu cười trên mặt lớn giọng nói.

- Hôm nay ta tới là giao thằng nhóc này cho bà nuôi, chiều cổ nó giống như Ace dùm ta.

Vừa nói Garp vừa đẩy Luffy đang ngoáy mũi tới trước mặt Dadan, chiếc áo may ô bị tụt xuống cầu vai nó cũng không thèm kéo lên, nhìn tổng thể trông dơ dơ bẩn bẩn khiến người khác nhìn một lần liền không muốn nhìn lần hai.

Dadan nghe xong lập tức biến sắc, nội tâm đau khổ không sao nói hết, một Ace đã khiến bà ăn không ít khổ, bây giờ thêm một thằng nhóc không thua kém. Không phải nói gia đình sơn tặc của bà sẽ chấm dứt từ đây a...

Đau thì đau quá bà cũng không dám có ý kiến, nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Ánh mắt Dadan vô ý liếc qua Phong đứng ngay bên cạnh Luffy, nhìn từ trên xuống dưới không đến nỗi nào, bộ dạng nghiêm túc, thân hình còn nhỏ tuổi nhưng rất rắn chắc, mạnh mẽ, cao to hơn đồng trang lứa không ít.

Từ đầu đến cuối Phong ZaicMWF chỉ nhìn chăm chăm Ace, và Ace bên kia cũng vậy, cậu cảm nhận được trên người Phong tỏa ra khí tức mãnh liệt, có điều khiến cậu chú ý nhất chính là đoàn khí tức này tuy hung mãnh nhưng lại trầm ổn vô cùng.

Đánh giá Phong được vài phút Ace đi đến một kết luận “Người kia rất rất mạnh”, cùng độ tuổi với nhau, Ace không tìm được chút dừng khí nào để khiêu

chiến Phong cả, càng đáng sợ hơn nữa khi hắn vẫn còn đang bị thương chưa lành, băng quần khắp người hắn chứng minh điều này.

Bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh dị thường, kể cả Luffy thường ngày hoạt bát, lấm mồm cũng im thin thít, riêng Garp nở nụ cười ý vị thâm trường.

Phong là người phá vỡ không khí khó chịu, hướng Ace ngoắc tay khiêu khích, đồng thời khề nói.

- Thử không??

Nghe lời khiêu chiến trắng trợn của Phong, chiến ý trong con người Ace bốc lên cực thịnh, cậu cắn răng nắm chặt mực côn, lao về phía trước hết lớn.

- Hãy chờ!!!

Phong khề cười túm cổ Luffy ném về phía Ace sau đó nâng chân đạp một cái, bảy thành lực phóng xuất, vừa tinh chuẩn vừa nhẹ nhàng, bình thường đối với địch nhân chắc chắn tác dụng một cước này sẽ khác hoàn toàn. Nhưng khi đạp lên người Luffy và Ace thì chỉ gây sung mô mềm ngoài da thịt mà thôi, không hề ảnh hưởng tới xương cốt cùng nội phủ.

Vì lo tập trung vào Phong nên Ace không ngờ đến Luffy đáng thương bên cạnh bị Phong dùng làm hình nhân thế mạng, hắn thấy rõ ràng gương mặt nhăn như đít khi của Luffy ập vào người mình, kèm theo đó là tiếng la thất thanh của cậu.

Chưa kịp định thần thì đã bị cự lực đánh văng ra xa chục mét, Ace cùng Luffy lồm cồm bò dậy hung hăng chất vấn Phong.

- Người bị ôi!!!

- Anh thật không có nghĩa khí!! Vì cái gì lại ném em đi như vậy!!!

Đáp lại cả hai là cái nhún vai đầy vô tội của Phong, hắn chỉ chỉ vào gậy gỗ rơi trên mặt đất nói.

- Cậu có cây gậy kia làm vũ khí thì tôi cũng phải có vũ khí chứ, thằng nhóc kia là vũ khí của tôi, cầm nó trên tay thì vương vãi nên tôi ném đi thôi.

Luffy tròn mắt không ngờ Phong đem mình biến thành vũ khí để đánh kẻ xa lạ này, nó tức giận thủ thế chạy một mạch tới trước mặt Phong, nhưng nghĩ lại cảm thấy sợ nên quay đầu chạy ra xa, cách Phong khoảng ba mét mới dừng lại.

- Hừ!! Em nói cho anh biết, em rất mạnh đấy, cú đâm của em mạnh hơn cả súng lục...xem đây!! Gomu Gomu...Hét lên một tiếng lấy tinh thần, Luffy cảm thấy cơ thể mình tràn ngập lực lượng, nó vung tay đâm ra, tức thì cánh tay trắng mập bắt đầu kéo giãn chậm rãi tiếp cận Phong.

Ý chí thì mạnh đấy đáng tiếc sức lực không đủ, trong ánh mắt quái dị của mọi người, cánh tay Luffy đi được nửa đường thì mềm nhũn rơi xuống đất.

Phong không nhịn nổi cười ôm bụng cười ha hả, Luffy xấu hổ cuộn cánh tay mình về đồng thời nhìn quanh méo mồm cười ngại ngùng.

Bất thành linh nó bị một bàn chân đá sang một bên, Ace không biết từ bao giờ tay nắm gậy gỗ dừng hẳn lao về phía Phong. Chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước mặt hắn, gậy gỗ vung lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đập mạnh vào đầu Phong.

Nét mặt Ace hiện lên vẻ đắc thắng, một kích đánh lên này khẳng định sẽ thành công, tuy nhiên rất nhanh biểu tình trên mặt Ace bị lực tác động nào đó làm cứng lại, khóe miệng giật giật hoảng sợ vô cùng.

Bởi vì đầu gậy gỗ đang gọn gàng nằm trong lòng bàn tay của Phong, hắn vận lực xoắn nhẹ cánh tay, Ace bị khựng lại trên khung trung xoay một vòng tròn.

Phong buông tay thả Ace rơi xuống sau đó nhẹ nhàng tặng một đám vào bụng Ace, bao nhiêu đồ ăn lúc sáng đều bị một đám trào ra hết.

...

- Rất vui được gặp cậu, tôi là Phong, 10 tuổi!

Phong chìa tay tới trước mặt Ace ý muốn bắt tay, bắt quá Ace thì không có hứng thú, cậu xách gậy gỗ đi vào trong rừng.

Đi được vài bước thì bỗng dừng lại, không quay đầu chỉ bỏ lại một câu rồi đi tiếp.

- Ace, 10 tuổi!!

Một nụ cười vui vẻ bất giác hiện lên trên gương mặt Phong, khác với hắn, Luffy trẻ môi bất mãn nói thầm.

- Có gì hay chứ!! Tự cao thế là cùng.

Phong bật cười ha hả cốc mạnh vào đầu Luffy rồi xách nó lên đuổi theo Ace mặc kệ Luffy kêu gào.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Phong, Ace và Luffy lập thành tiểu đội phá phách, chuyên đi chọc thú dữ trong rừng, Sabo xuất hiện và gia nhập chiến đoàn. Theo từng ngày, Phong dạy ba người Luffy cách tấn công ít tổn sức mà hiệu quả nhất, thậm chí hắn còn tìm tới cửa hang một con gấu xám khổng

lở cao trên ba mét, vật lộn với nó nửa ngày để chỉ ra cách phòng thủ và di chuyển linh hoạt nhất. Có lần bị một bầy thú vây công, Phong vì đoạn hậu cho ba đứa mà bị rất nhiều thương tích trên người, may mắn không vết nào chí mạng cả. Tuy nhiên cũng vì vậy mà để lại vô số sẹo lồi lõm chằng chịt khắp thân thể.

Ngày qua ngày Phong đều cùng Sabo, Ace, Luffy luyện tập cách đấu, tuần đầu tiên không quá năm chiêu thì cả ba cùng nằm bẹp dí dưới chân Phong, sang đến tuần thì hai thì con số tăng lên mười lăm chiêu, và tuần cuối cùng là trụ được mười phút. Phong dành thời gian gần một tháng để huấn luyện sơ cấp, căn cơ cho ba người, trợ giúp thật nhiều cho họ, vì vậy nhóm tiến hành đề xuất Phong là anh cả lớn nhất.

Nhưng tiệc vui mấy rồi cũng phải tàn, thời điểm Phong theo Garp trở về tổng bộ rốt cục đã tới.

Đứng trên chiến hạm Phong cười to hướng ba người xa xa vẫy tay.

- Nhớ luyện tập những gì anh dạy đấy nhé, sau này ra khơi nhớ gặp anh là phải trốn thật nhanh đi đấy, để anh bắt được là không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa đâu.

- Hahaha!! Em sẽ trở thành vua hải tặc, anh không bắt được em đâu!!!

Rất nhanh có tiếng đáp lại, không cần nghe giọng cũng biết người nói là Luffy.

- Anh cứ chờ đấy!! Em sẽ ra khơi và đánh bại anh!!!

- Quyền sách đại hải trình em chừng nào chưa viết xong thì anh sẽ không cách nào bắt được em cả!! Hahaha!!!

Phong quả thật rất mong chờ ngày được gặp lại ba đứa nhóc dễ thương kia, rất mong rất mong...

Nụ cười thanh nhàn dần dần hiện lên trên gương mặt non nớt mà già dặn, mái tóc bạc trắng đã dài ra khá nhiều bị gió biển thổi bay tán loạn. Mười năm, thời điểm Luffy ra khơi bốn anh em sẽ lần nữa tụ hội.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Khả Năng Nghịch Thiên

Lênh dệnh trên biển vài ngày, rốt cục cánh cổng công lý khổng lồ cũng hiện ra trước mắt Phong, hấn định chỉ luyện tập thể lực, thở nhẹ vài hơi, nội tâm không kìm được hưng phấn.

Theo những gì Phong biết, cánh cổng kia chỉ mở ra khi áp giải tù nhân có cấp độ nguy hiểm cao, và bọn chúng một khi bị đưa qua cánh cổng liền một đi không trở lại.

Nhìn qua biểu hiện trên gương mặt những hải quân trên chiến hạm đều có thể thấy được vẻ tự hào cùng trang nghiêm. Người người dừng mọi hành động đang làm sau đó đứng ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Enies Lobby sao? Phong chỉ nhìn sơ qua rồi thôi, nó quả thật rất đẹp nhưng cái đẹp đó trong mắt Phong chẳng đáng một xu, chỉ là một con chó giữ cửa không hơn không kém, phí nhiều tinh lực quan tâm làm chi cho mệt, hấn không thừa thời gian.

Không khí đang trong khoảnh khắc lắng đọng thì bỗng dưng xôn xao bất thường.

- Các cậu nhìn kia, đằng kia xuất hiện thuyền hải tặc...

- Tất cả nhanh chóng vào vị trí chiến đấu!!!

Một vị Đại tá biển sắc trầm giọng quát, hấn không ngờ ở nơi này cũng có thuyền hải tặc dám đi qua, thật không xem tòa án cao cấp chính phủ thế giới ra gì sao?

Tuy nhiên rất nhanh mọi người nhận ra thuyền hải tặc đó không giống bình thường, mũi thuyền không chìa ra mũi nhọn như bao thuyền khác mà lại bè ra hình chữ nhật, hai bên là hai đầu rắn đáng sợ. Chế tạo thuyền hải tặc như vậy chỉ cần gặp sóng to mạnh mẽ lập tức lằm vào nguy hiểm thật lớn, tốc độ di chuyển trên biển cũng thập phần chậm chạp.

- Là băng hải tặc Kuja!!

- Tôi thấy được trên thuyền có thành viên Shichibukai, Nữ Vương Boa Hancock!!!

- Lập tức thông báo cho ngài Garp!!

Tin tức được trình sát trên cao rất nhanh được truyền đi, một sĩ quan cấp cao vội vàng chạy tới mũi thuyền thông tri cho Garp.

Nghe xong lão nương nhẹ chân mày trầm nghĩ “Có lẽ là thằng nhãi kia đến nhận chức”.

Phong đứng bên cạnh Garp đương nhiên nghe được thông báo của vị sĩ quan, trong mắt ánh lên quang mang kỳ dị, có chút hứng thú muốn đi chiêm ngưỡng nhan sắc nữ nhân đẹp nhất thế giới là như thế nào.

Không đợi Garp cho phép, hắn xoay người bước xuống thân tàu. Garp thấy vậy thì không nhanh không chậm bước theo, một nữ nhân kiều ngạo bậc nhất đối mặt với một nam nhân tương tự, kết quả không cần nói cũng biết, chắc chắn sẽ rất thú vị. Garp tương đối mong chờ chứng kiến một màn hay ho của lớp trẻ, hay nói chính xác hơn là biểu hiện của Phong bởi vì Garp vốn không ưa thích gì đám hải tặc cả.

Ít phút sau, thuyền hải tặc Kuja tiếp cận chiến hạm hải quân, hai bên di chuyển song song, so sánh kích thước có thể nói một chín một mười, hơn kém nhau không bao nhiêu cả. Chiến hạm hải quân khổng lồ chỉ sử dụng cho những Phó Đô đốc trở lên, những sĩ quan cấp dưới đều dùng chiến hạm cơ động cỡ nhỏ.

Lúc này, ngồi trên một chiếc bảo tọa màu đỏ là một thiếu nữ độ tầm hai mươi, vẻ đẹp của nàng thật khó dùng từ để hình dung đầy đủ, môi hồng da trắng, thậm chí là rất trắng, từng đường cong mềm mại thật dọa người, bộ đồ hở 60% khiến phái mạnh vừa liếc sơ lập tức máu huyết sôi trào, hận không thể mang nàng đi chà đạp một phen để thỏa mãn.

Khuôn mặt đẹp như vẽ, không cách nào tìm ra được điểm chê bai cả, mái tóc đen nhánh dài mượt đến chấm lưng kèm theo đôi bông tai hình rắn uốn cong rất tinh xảo đã làm tăng vài phần mỹ lực cho mỹ nhân. Đặc biệt hơn nữa là khí chất trên người nàng, khí chất thượng vị giả cao cao tại thượng khiến mọi người bất buộc phải nhìn lên chứ không dám nhìn thẳng.

Phong là người có định lực cực mạnh nhưng khi nhìn thấy nàng tim cũng phải đập nhanh hơn vài phần, trong lòng thoáng kinh diễm, không thể không nói Hancock vượt trội quá nhiều so với những nữ nhân xinh đẹp mà hắn từng gặp ở kiếp trước.

Dục vọng muốn chinh phục nhen nhóm trong lòng vừa sơ hiện liền bị hắn ngay lập tức chặt đứt, lý trí nói cho Phong biết, Hancock về sau rất có thể thuộc quyền sở hữu của Luffy, huynh đệ thân thiết nhất của hắn, dù tên đầu đất kia chẳng biết tình yêu là thứ gì nhưng Phong tuyệt đối không làm ra hành động khiến hắn về sau phải hối hận. Bất quá Phong nào ngờ hắn không muốn ra tay theo đuổi người ta thì được, còn người khác theo đuổi hắn lại không được sao, chuyện của tương lai đâu ai biết trước được điều gì.

Vài giây cảm thán, Phong nhanh chóng thu hồi tâm tư, trong đôi mắt xanh thẳm chỉ còn sự thờ ơ vẻ đẹp yêu dị của Hancock, không chút tạp chất đáng khinh. Định lực hắn mạnh nhưng những người khác thì không, đám hải quân nháo thành một đoàn, từng ánh mắt khao khát nóng cháy không chút kiêng dè nhìn chằm chằm Hancock, không phải bản tính họ không ra gì mà vì Hancock thật sự quá đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách.

Đối với vô số cái nhìn sấm soi dơ bẩn, Hancock chả có tí cảm giác khó chịu nào, nàng đã quá quen thuộc rồi, ngược lại không bị nhìn như vậy thì nàng mới thấy bất thường đấy.

Nhưng khi vô tình nhìn qua Garp cùng Phong thì nàng chợt nhíu mày, lão đầu cường giả đỉnh cấp như Garp không bị sắc đẹp của nàng ảnh hưởng thì không nói làm gì, còn Phong thì khác, nhìn qua hắn chỉ là thiếu niên không quá mười hai mười ba tuổi, duy khí tức trên người lại quá mức đặc thù, quái lạ, không ai nghĩ hắn chỉ mới mười tuổi, dù nhìn thấy nhân dạng cũng không. Biểu tình trên mặt càng thể hiện sự già dặn, trưởng thành, đặc biệt đôi mắt ẩn chứa nét tang thương sâu đậm, quan sát kỹ một chút là phát hiện ra ngay.

Mọi thứ tổng hợp chung một chỗ làm tăng lòng hiếu kỳ của Hancock lên cao, đôi khi nhận xét đối với một nam nhân của phụ nữ rất đơn giản, thông qua ấn tượng đầu tiên liền có thể đưa ra nhận xét rồi.

Nàng đứng dậy bước tới lan can thuyền trừng mắt nhìn Phong tỏ vẻ bất mãn. Thái độ bất ngờ của nàng khiến Phong ngẩn người, hắn chả hiểu mình làm gì sai đặc tội với nàng cả. Riêng mấy tên hải quân xung quanh vội vàng trở về vị trí tiếp tục làm việc, không ai dám đối diện với Nữ Hoàng hải tặc, hung danh hiển hách của nàng vẫn còn vang vọng bên tai họ, nàng không để ý thì còn nhìn ngắm được, nhưng một khi nàng tỏ thái độ bất mãn thì cho bọn hắn mười lá gan cũng không dám.

Bọn họ sợ nhưng Phong thì không, hắn thêm chấp tính cách tiểu nữ nhân sao? Phong khẽ cười thoải mái nhìn ngược lại Hancock, ý vị nghiền ngẫm bộc lộ rõ ràng. Với lịch duyệt của Phong đương nhiên nhìn thấu tính cách trẻ con tiềm tàng trong người Hancock, một nha đầu vừa ra đời chưa lâu lại có thân phận Nữ Vương, nắm giữ sinh tử của rất nhiều cư dân cho nên rất dễ hình thành tính kiêu ngạo bá đạo xen lẫn chút ngông cuồng không đặt ai vào mắt. Thời gian sau nàng mới dần trưởng thành và thành thực hơn, hiện tại nàng chỉ vừa tròn đôi mươi mà thôi, chưa kể đoạn ký ức hắc ám kia đã bị bỏ đi nữa.

Nhận thấy ánh mắt khiêu khích từ Phong, Hancock trợn mắt, cổ tức giận nháy mắt bộc phát, không nói hai lời nàng đạp chân vào thành tàu nhảy qua chiến hạm hải quân, tung chân đá mạnh vào đầu Phong.

Chân Hancock dài hơn mét trắng muốt thập phần cơ giảo, nam nhân nhìn qua chỉ có thể nuốt nước miếng ừng ực, tuy vậy, sức mạnh ẩn chứa bên trong cũng kinh người không kém.

Chớp mắt hai cái đã thấy mu bàn chân Hancock tiếp cận, Phong không dám lơ là đưa tay lên đỡ, lực phòng ngự hắn tính là không tồi, hạ bàn vững như bàn thạch vậy mà vẫn bị đá trượt dài trên sàn tàu năm sáu mét mới gồng người miễn cưỡng dừng lại.

Chưa kịp thở một ngụm thì một âm thanh để nghe tựa thiên sứ vang lên.

- Mero Mero Mellow!!

Tức thì một đoàn sóng âm hình trái tim màu hồng bắn thẳng vào người hắn rồi xuyên qua, Hancock tập kích thành công trên mặt nở nụ cười đắc ý, nàng ngửa đầu lên trời nâng ngón trỏ chỉ về phía Phong cất giọng cao vút.

- Đây là hậu quả của việc dám dùng cặp mắt chó kia nhìn ta, lũ đàn ông chả có gì tốt lành, kể cả thằng nhóc như mi cũng vậy.

- Đúng là chả có gì tốt thật!! Tôi quả thật là một kẻ xấu!! Có điều như cô thấy đấy, người tốt thường chết yếu còn kẻ xấu lại sống dài lâu.

Một giọng nói vừa thản nhiên vừa có chút giễu cợt đáp trả ngay sau đó, Phong đứng xò tay vào túi quần cười hắc hắc nhìn nàng, công hiệu của trái ác quỷ Mero Mero chẳng có tí tác dụng nào đối với hắn.

Hancock giật mình cúi đầu, ánh 1xoroR9 mắt không thể tin nhìn chằm chằm Phong, phải biết đây là lần đầu tiên có kẻ hứng chịu trăm phần trăm đòn công kích của nàng mà không bị hóa đá. Trừ phi tên kia có Haki vũ trang cực mạnh, bằng không không có khả năng bình an vô sự, nhưng Phong trong mắt Hancock trước sau chưa vượt qua 16 tuổi, làm gì có năng lực nghịch thiên đó được, thêm vào một cước vừa rồi nàng đã thăm dò thực lực Phong kém nàng không ít. Còn việc không có dị tâm thì Hancock trực tiếp loại bỏ, nàng không tin trên đời có kẻ như vậy tồn tại. Vậy thì tại sao???

Đừng nói là Hancock mà kể cả đám hải quân và Garp cũng không ngờ Phong “nghiêm túc” đến thế.

Đâu ai biết rằng Phong đã phải phóng xuất lá bài tẩy để phong tỏa cảm xúc hi vọng ái ố của mình. Đây đều là thành quả của kiếp trước, ở kiếp trước Phong vì muốn có sức khỏe để đạt được đỉnh cao võ học, nên đã nhờ một nhà khoa học tài ba chế tạo ra một loại thuốc cường hóa sức mạnh.

Thứ gì cũng có mặt trái của nó, thứ thuốc đặc thù kia cũng vậy, trên thế giới chỉ tồn tại một viên, sau khi phục dụng lập tức sở hữu sức lực gấp ba lần người bình thường, mọi bệnh tật bị xóa sổ hoàn toàn, bù lại người phục dụng một ngày lâm vào trạng thái điên cuồng mười hai giờ, chỉ dựa vào chút ý chí trước khi điên cuồng để làm xong điều mình muốn chứ không hề nhận biết, ý thức được điều gì cả.

Phong phải sống trong trạng thái trên mười sáu năm, khoảng thời gian đó hắn như ngọn nến trước gió, tùy thời đều có thể bị thổi tắt. Dựa theo phỏng đoán của nhà khoa học giúp hắn chế tạo thuốc thì hắn chỉ sống tiếp được mười năm. Vậy mà bằng vào ý chí cường đại không ngừng tôi luyện, khoảng cách phát bệnh điên tăng từ mười hai giờ dần dần lên tới hai mươi hai giờ năm mươi phút. Và sau mười sáu năm thì hoàn toàn biến mất, trời không phụ lòng người, Phong nhận được khả năng tùy ý điều chỉnh trạng thái nửa điên nửa tỉnh.

Và trạng thái đó chính là không cảm xúc, không tồn tại hi vọng ái ố, có chăng là một cỗ máy hủy diệt đúng nghĩa, sức mạnh tăng trưởng trong phạm vi lớn không nói, thậm chí đau đớn cũng không. Chỉ là sau khi thoát khỏi trạng thái liên nhận lại tổn thương gấp mười lần, cơ thể nếu yếu ớt liên lâm vào hôn mê sâu, chịu vết thương quá nặng thì chắc chắn chết không nghi ngờ.

May mắn linh hồn trọng sinh vẫn mang theo năng lực biến thái giết địch một trăm mình hại một ngàn đó, vì vậy Phong luôn bắt buộc chính mình luyện tập không ngừng nghỉ để đề thăng sức chịu đựng của cơ thể. Không đến vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt không bật chế độ “PK” lên, vừa rồi tránh thoát tuyệt kỹ của Hancock là một thoáng năng lực nhỏ mà thôi.

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Hancock trở nên ủy khuất vô cùng, đây là lần đầu tiên có kẻ không thèm đặt sắc đẹp của nàng vào trong mắt, Hancock cảm thấy bản thân tổn thương thật nhiều, niềm kiêu ngạo nhất sâu trong lòng bấy lâu nay bắt đầu tụt dốc không phanh.

- Ta sẽ nhớ kỹ ngươi!!

Hancock cắn môi trừng Phong một cái thật sâu sau đó nhanh chóng xoay người nhảy trở về thuyền.

- Quả nhiên là một nha đầu mới lớn!

Phong làm sao không hiểu tâm tình của nàng đây, hắn lắc đầu cười khờ không để ý tới nàng nữa, dù sao cũng tốt, giảm bớt tính kiêu căng ông trời là lão đại ta là lão nhị vốn có của nàng đi, lăn lộn trong giang hồ cũng tăng thêm phần cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hai Năm Đứng Đầu Học Viện Hải Quân?

Tiếp theo không ai thêm lời nào cả, hai chiến thuyền cự đại cứ thế mà song hành vượt qua cổng công lý. Ở bên kia, Hancock tức giận khó chịu vô cùng, đôi khi mím môi trừng mắt liếc Phong một cái, bên này thì đám lính hải quân thăm giờ ngón cái lên với Phong biểu hiện sự kính nể.

Riêng Phong ngoại trừ cười khờ cũng chỉ có cười khờ, Hancock tính tình còn quá trẻ con nên hắn mới may mắn thoát nạn, nếu không nàng thực sự giận dữ thì hắn bị cù hành là điều chắc chắn 100%, thời điểm hiện tại hắn chưa có cách nào đánh bại được nàng cả, dù cho Garp đứng bên cạnh cũng sẽ không can thiệp.

Lắc lắc đầu loại trừ tạp niệm trong lòng, Phong muốn bản thân phải có sự chuẩn bị về mặt tâm lý kỹ càng nhất để đối diện với ngày tháng điên cuồng sắp tới...

Rất nhanh tổng bộ hải quân cuối cùng cũng hoành tráng hiện ra trước mắt Phong, khí tức bệ vệ cường đại bao phủ Marineford khiến Phong có cảm giác mình thật nhỏ bé, yếu ớt làm sao.

Garp đứng bên cạnh một mực quan sát biểu tình trên gương mặt Phong, tất nhiên là thăm quan sát rồi. Lúc này lão mới vỗ nhẹ lên vai hấn khẽ cười hỏi.

- Sao?

Chỉ một chữ duy nhất nhưng đã bao hàm rất nhiều ý nghĩa, nếu như Phong chỉ là một cậu bé bình thường, hoặc thậm chí là một thanh niên ít trải sự đời thì chưa chắc sẽ hiểu được toàn bộ hàm ý mà Garp muốn hỏi. Bất quá lão tin chắc Phong nghe được hiểu được, thậm chí còn hiểu sâu hơn rất nhiều nữa cơ.

Thoáng trăm mặc, Phong nắm chặt tay gạt đầu thật mạnh biểu lộ quyết tâm của mình, Garp thấy vậy yên tâm mỉm cười không hỏi thêm điều gì nữa.

Cập bến, xung quanh Marineford có vô số chiến hạm lớn nhỏ, quân đội chủ lực của hải quân toàn bộ tụ tập ở nơi này, liếc sơ qua đã có thể cảm nhận được áp lực khủng bố đè ép, hàng ngàn họng pháo chực chờ hủy diệt bất cứ kẻ thù nào dám khiêu chiến quyền uy của chính phủ.

"Râu Trắng thua không oan chút nào!!" Phong thầm thở dài cảm thán, hấn tất nhiên không cho rằng chỉ vì mấy con thuyền kia đủ khiến một Tứ Hoàng phải gục ngã, nguyên nhân sâu xa có rất nhiều. Phải đứng trực tiếp trên lãnh địa trực thuộc chính quyền trung ương Marineford mới sâu sắc cảm nhận được "Hải quân cực kỳ hùng mạnh!!" Mạnh tới mức nếu tập hợp đầy đủ chủ lực liền đủ sức bẻ gãy vài cái răng nanh của hai Tứ Hoàng cùng liên thủ, bức bọn họ khi đi một ngàn khi về sáu trăm, tính tới trường hợp hai bên liều mạng thì...quả thật không dám nghĩ tiếp.

Hít sâu một hơi đè ép nội tâm cuộn trào mãnh liệt, Phong vững vàng nện từng bước xuống mặt đất di chuyển theo đoàn người tiến vào nội khu căn cứ.

...

Vừa ngã xuống giường chưa được vài phút thì Garp đã từ bên ngoài đi tới trước cửa.

- Nhóc con! Muốn theo ta tham dự hội nghị cấp cao một chuyến không?

- Hội nghị??

Phong không đáp ứng ngay mà chỉ nhú mày nhẹ giọng hỏi, Garp đương nhiên hiểu tâm tư của hấn lập tức cười ha hả không chút suy nghĩ trả lời.

- Yên tâm đi, chuyện mi nào loạn, lão đầu ta đương nhiên không truyền ra ngoài, làm vậy đối với người và ta đều không có lợi ích. Mục đích lần này của hội nghị là tuyển thành viên cho chiếc ghế thứ sáu trong Thất Vũ Hải, gấp đám tạp nham đó cũng không gây thiệt hại gì cho mi đi? Ngược lại còn có chút tác dụng về sau, hơn nữa Zephyr cũng có mặt, tiện đường nêu yêu cầu của mi trước mặt hấn ta luôn. Thế nào?

Nghe xong Phong nhanh nhẹn đứng bật dậy, hai mắt tỏa sáng.

- Chần chờ gì nữa, chúng ta đi thôi!!

- Hahaha!! Thăng nhóc chết tiệt, không có lợi quả nhiên không làm!!

Hai người một lớn một nhỏ lướt qua thật nhiều hành lang dài và rộng, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng to lớn, cửa phòng mở toang không chút lo lắng người ngoài nghe lén. Phong ban đầu có chút nghi hoặc nhưng sau khi nhìn kỹ thấy cũng đúng, gần một trăm mét quanh khu vực không thấy bóng dáng một tên lính hải quân nào đứng canh, có vẻ là khu vực đặc cách quân sự, người không có bốn phạm tuyệt không thể tiến vào.

Bước vào trong phòng, không gian bỗng chốc mở ra thật lớn, ít nhất cũng phải một trăm năm mươi mét vuông. Ngoại trừ chiếc bàn dài hai mươi mét ở giữa phòng ra thì không có một loại đồ vật trang trí nào.

Không khí lúc này yên tĩnh cực độ, ngồi quanh bàn trừ Boa Hancock trước đó gặp qua Phong ra thì còn có thêm tám nhân vật mang phong thái hoàn toàn khác nhau.

Ngồi cạnh Hancock là một nam nhân độ tuổi 30 - 35, trên gương mặt thập phần bình tĩnh, hai mắt nhắm chặt nên không rõ hấn đang nghĩ gì, thu hút chú ý người khác là một chiếc nón ngư lâm quân màu đen, tô điểm gương mặt là chòm râu quai nón được cắt tỉa gọn gàng. Hấn khoác trên mình cái áo choàng hai màu đỏ đen cổ cao, bên trong không mặc thêm áo lót phụ, trên cổ còn đeo thêm một cây thánh giá khá to.

Phong nhìn một lần liền đoán ra nam nhân này là "Mắt Điều Hâu" Mihawk, Thất Vũ Hải cường đại bậc nhất hiện tại. Hấn thăm than trong lòng "cao thủ quan nhiên là cao thủ, trên người không hề rò rỉ chút khí tức nào cả, chỉ có những người cực kỳ mạnh mẽ mới làm được điều đó".

Lúc Phong đánh giá Mihawk thì hấn cũng khẽ mở mắt liếc Phong lại một cái, không gian xung quanh chợt động lại, chỉ một cái liếc mắt đơn giản khiến Phong giống như rơi vào hố sâu vạn trượng, kinh khủng vô cùng. Mặt ngoài hấn không thay đổi nhưng trong nội tâm thì ba đảo sóng lớn, mãi sau mới dần dần áp chế được nỗi sợ hãi ấy xuống.

Về phần Mihawk tương tự kinh ngạc không kém, một tiểu tử mấy tuổi đầu lại kiên trì được dưới khí thế cực thịnh của hấn, còn làm như chưa có chuyện gì xảy ra nữa chứ, chuyện này truyền ra ngoài người ta cười cho thúi mặt mất.

Tám người còn lại tự nhiên chứng kiến toàn bộ màn ra mắt đặc sắc vừa xảy ra, ánh mắt toát ra vẻ kinh dị nhìn chằm chằm Phong.

Garp cười tít mắt, đắc ý nói to.

- Xin lỗi ta tới trễ!! Vì muốn mang thẳng nhóc này tới diện kiến mấy đại nhân vật cho nên trì hoãn chút thời gian của các vị. Phong!! Chào mọi người đi!!

Phong đơn giản hướng mọi người gật nhẹ đầu xem như chào hỏi, khuôn mặt không biểu cảm nặng nề, muốn bình tĩnh bao nhiêu thì có bình tĩnh bấy nhiêu.

- Quá mức kiêu ngạo!!

Đây là câu nói hầu như đồng thời xuất hiện trong đầu chín người, Hancock dù sao cũng kiến thức sơ qua Phong nên không có mấy kinh ngạc. Sengoku là người có quyền lực nhất trong đây, lão nhìn Garp trầm giọng hỏi, bộ râu đen dài ngoằn có chút vì tức giận mà run lên.

- Garp!! Ông đem người lạ vào đây để làm gì? Ông không biết hay cố tình không biết những cuộc họp như thế này tuyệt đối cơ mật??

Garp hoàn toàn không đem những lời Sengoku nói để trong đầu, chỉ thoải mái trả lời.

- Chuyện thẳng nhãi Crocodile gia nhập Shichibukai trước sau gì cũng lan truyền ra ngoài, tôi dẫn tinh anh bậc nhất đội ngũ tiền vào trao đổi có gì không được.

- Tinh anh hải quân??

Sengoku tròn mắt trừng trừng Garp rồi chuyển qua Phong, giống như kiểu phát hiện một tân thế giới.

- Garp!! Ông tốt nhất là không nên nói đùa với tôi!!

Chuyển biến trên gương mặt Garp dần trầm xuống, khóe miệng cười vẫn giữ như cũ nhưng thái độ ngược lại vô cùng nghiêm túc. Lão gần từng chữ nói thẳng.

- Nếu ông tìm được đứa nào trong đám tinh anh chịu được của tôi ba đám thì đừng nói hai chữ “bậc nhất” vừa rồi, mà ngay cả danh hiệu “anh hùng hải quân” này tôi cũng lập tức tháo xuống.

Không gian trở nên tĩnh lặng, tĩnh còn hơn cả trước khi Phong và Garp đến, mãi lâu sau mới lần lượt vang lên âm thanh hít hơi khí lạnh.

Đùa gì đây? Thằng nhãi kia chịu được ba đám của Garp??? Mặt trời mọc vào ban đêm chẳng? Cơ hồ không một ai dám tin điều đó là thật cả.

Rất nhanh đã có người đứng bật dậy vọt tới trước người Phong, tốc độ khủng bố tới mức Phong căng mắt ra nhìn mà vẫn không thấy rõ ràng người đó di chuyển như thế nào.

Oanh!!!

Âm thanh trầm đục nặng nề đánh thức không khí u ám, Phong tựa viên đạn pháo bắn thẳng ra khỏi căn phòng, bay hơn ba mươi mét mới có bộ phận tiếp đất, lết thêm mười mét mới chịu dừng lại.

Garp đứng im bất động bất động, đôi mày cau lại khó chịu nhưng không nói gì, bởi vì người tấn công Phong không ai khác chính là Zephyr, một người mà Phong muốn là một trong những người huấn luyện riêng cho mình.

Hơn bất kỳ kẻ khác, Zephyr cực kỳ ham muốn mằm mống tốt, lão yêu quý chức nghiệp hải quân hơn hết thảy nên muốn trước khi về hưu tạo ra một tương lai mới cho thế hệ trẻ hải quân. Cũng chính vì như thế mới xúc động tặng cho Phong một đám thử sức.

Phong đang trong tư thế không kịp đề phòng nên bị đánh văng mấy chục mét, nếu hắn có sự chuẩn bị thì còn lâu mới chật vật đến thế. Trong mắt chợt lóe quang mang phản nộ, hắn chậm rãi bò dậy không thêm lau máu nơi khóe miệng hướng Zephyr nheo mắt gần từng chữ.

- Một đám này tôi nhớ rõ, sau này tôi trả ông gấp mười lần, tốt nhất là ông đừng chết cho tới khi tôi thực hiện xong lời hứa này!!

Ngông cuồng, ngông cuồng tới cực điểm, so sánh với chút cá tính nữ nhân của Hancock thì quả thật chả khác gì người lớn với trẻ nít vài tuổi.

Phong uy hiếp ngược lại không làm Zephyr tức giận mà còn hưng phấn cười lớn, lực lượng một đám vừa rồi của lão đủ mười thành, không lưu thủ chút nào, đặt một đám đó vào người đám tinh anh mà lão đang huấn luyện thì không quá mười người đủ sức đứng dậy mà sắc thái không có mấy suy sút. Nhìn về mặt Phong hồng nhuận bình thường, tướng đi thẳng thớm hữu lực, chứng tỏ thương tích chả thấm vào đâu.

- Cậu bé tên là Phong phải không?? Theo ta tập huấn nhé, ta sẽ cho cậu vào doanh tinh nhuệ nhất để luyện tập, ở nơi đó đầy đủ điều kiện phát triển.

Phong không nói gì chỉ nhìn chằm chằm Zephyr thật lâu, một lát sau mới không nhanh không chậm trả lời lão.

- Ông làm giáo quan riêng cho tôi thì được!! Còn gia nhập doanh gì đó tôi không hứng thú!

Nụ cười trên mặt Zephyr cứng ngắc, lão không nghĩ tới Phong lại há miệng sư tử ngoạm đến vậy, không khí lần nữa ngưng tụ, không ai nói lời nào. Sáu nhân vật Shichibukai không mấy quan tâm chuyện này - trừ Hancock, chỉ có Sengoku và Akainu là có chút chờ mong nhìn hai người Zephyr và Phong.

Hội nghị chiêu mộ Crocodile ngồi vào chiếc ghế thứ sáu của Thất Vũ Hải bỗng trở thành cuộc thượng lượng giữa một già một trẻ, tuy nhiên không ai dị nghị cả, năng lực biến thái của Phong ai cũng chứng thực qua, tương lai của hải quân đều nằm trong tay những thiên tài nổi bật như hắn.

Trầm mặc ít phút, Zephyr nhướng mày đưa ra định mức.

- Ba năm, trong vòng ba năm cậu phải đứng đầu toàn bộ tinh anh trong căn cứ về mọi mặt thì ta sẽ đồng ý đặc cách huấn luyện cho riêng mình cậu.

Lời vừa ra liền khiến hai lão tướng Sengoku cùng Akainu trợn trừng mắt, nội tâm thầm mắng lão già Zephyr này điên rồi, hầu hết tinh anh trong căn cứ đều được huấn luyện từ khi chưa đủ mười tuổi, cho đến thời điểm hiện tại đều từ hai mươi trở lên, tức là ít nhất cũng phải luyện tập được hơn mười năm rồi, bảo một thằng bé mười tuổi trong vòng ba năm đứng đầu học viện chẳng khác nào bảo một thằng mù đi chỉ đường, chuyện không cách nào xảy ra.

Tuy nhiên câu trả lời tiếp theo của Phong giúp cho họ hiểu biết thế L5vJ0tp nào gọi là lời xuất núi chuyển đất rung.

- Hai năm, nếu hai năm tôi không đứng đầu học viện thì không cần ông chỉ dạy gì hết, tôi sẽ rời bỏ hải quân về nhà chăm vườn cho cha mẹ.

Giọng nói mười phần kiên định, dù dùng phương pháp nào cũng không lay chuyển được, ai nghe đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Lần này dù là Garp hoàn toàn tin tưởng Phong cũng bị làm cho ngoài ý muốn, hai năm...thật sự được sao?? Quá khó!!!

Câu hỏi vừa nảy sinh thì ngay lập tức có được câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Giao Chiến

Lời vừa nói ra dường như là cao tăng hải quân mà ngay cả mấy người Shichibukai cũng ngưng trọng nhìn chằm chằm Phong, họ không biết nhiều về cơ cấu đào tạo của hải quân nhưng thân là cường giả một phương thế lực, họ dư sức hiểu được trong vòng hai năm đứng trên đỉnh tinh anh tổng bộ là khái niệm gì. Nếu không phải kẻ tự cao đến điên cuồng thì hẳn phải là một người có thực lực siêu việt phần còn lại, cộng thêm khả năng tiến bộ thần tốc thì may ra chuyện mới trở thành hiện thực được.

Đang giữa không khí ngưng trọng, Phong bỗng cất tiếng nói kéo mọi người thoát khỏi trầm tư.

- Tôi hy vọng ngài Sengoku, ngài Akainu, ngài Zephyr ở đây không để tiết lộ chuyện tôi giao kèo với ngài Zephyr ra ngoài, tôi không muốn trong quá trình luyện tập gặp phải những cản trở phiền toái.

Akainu và Sengoku nhìn nhau sau đó nghiêm túc gật đầu, nếu Phong quả thật làm được thì tương lai không xa, hải quân chắc chắn có một con bài tẩy Đồ độc dự bị mạnh mẽ không kém gì ba Đồ độc thực thụ.

Nhận được sự đồng ý Phong thầm thở phào nhẹ nhõm, trên gương mặt bất giác hiện lên nụ cười hồn nhiên phù hợp với độ tuổi hiện tại của hắn.

Chỉ một nụ cười đơn giản nhưng đã giải tỏa hoàn toàn không khí áp lực, căng thẳng vừa rồi, không đẹp nhưng khiến lòng người thoải mái, không thu hút chú ý nhưng lại tràn ngập sinh khí, dễ chịu vô cùng.

Boa Hancock ngồi trong góc thường thường chồm lên quan sát sự tình bên ngoài, lực chú ý cứ nhắm dính vào Phong, trong đầu nàng xoay chuyển đủ loại ý nghĩ, không ai biết nàng đang nghĩ gì, muốn làm gì sắp tới.

Garp đứng cạnh Phong xem xét một hồi, phát hiện hắn không bị nội thương nghiêm trọng nên hướng đám người Sengoku phất phất tay hô to.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục hội nghị đi thôi, chậm trễ rất nhiều thời gian rồi, ta còn muốn mang thẳng nhóc này tới học viện an bài nữa.

Hội nghị nhanh chóng tiếp diễn, nội dung cũng không có gì đặc biệt, chủ yếu nêu lên lợi ích hai bên và những nhiệm vụ mà Crocodile bắt buộc phải làm, ngoài mặt hắn luôn miệng đáp ứng nhưng bên trong cất chứa âm mưu gì thì không ai biết, ngoại trừ Phong.

Khi cuộc họp kết thúc thì trời cũng đã tối sầm, nhóm người Shichibukai quay về phòng nghỉ riêng của mình, còn Garp thì dẫn Phong tới nơi tập luyện trong doanh của lão, nơi những ngày sau hắn sẽ được Garp chỉ dạy.

Vốn Garp định mang Phong về phòng nghỉ ngơi nhưng hắn lại đề nghị muốn tới nơi này làm quen, ý hắn đã quyết Garp hiển nhiên không ngăn cản.

- Vậy ra đây là khu vực đặc huấn của tinh anh hải quân sao, không tồi chút nào.

Trước mắt Phong là một quảng trường rộng lớn với vô số dụng cụ thực hành đối chiến được sắp xếp ngay ngắn, có trường bắn, trường chạy bền, hình nộm giúp binh lính luyện tập tấn công cũng có không ít. Mọi thứ đều hơn xa những gì Phong tự chế tạo trước kia nhiều lắm, hẳn không kìm được lòng muốn thử ngay bây giờ.

Không nói nhiều, Phong xé toạc chiếc áo cũ rách của mình, chỉ mặc một chiếc quần thun dài nhảy vào quảng trường. Thân hình rắn chắc hiện ra trước không khí, từng vết sẹo lớn nhỏ đan xen cực kỳ kinh người, Garp nhìn qua liền gật đầu, gọi Phong là “tiểu quái vật” không ngoa chút nào.

Trước tiên Phong khởi động cho nóng người rồi sau đó mới buộc từng bao tải nặng năm mươi kí vào bên hông, tầm 200 kí thì cảm thấy có chút khó thở, Phong ngừng lại không buộc thêm nữa. Trường chạy là vòng tròn bao quanh quảng trường huấn luyện, một vòng là một dặm năm trăm mét.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, thân hình nhỏ bé cứ như vậy kéo theo bốn bao tải tổng cộng 200kg chạy hùng hục như một con trâu điên, cầm đầu cầm cổ chạy được hai vòng, Phong bắt đầu thấm mệt, tiếp tục một vòng nữa thì hẳn mới từ từ giảm tốc độ, thêm một vòng thì rốt cục hẳn cũng dừng lại

Mồ hôi mồ kê tuôn ra như tắm, khuôn mặt vì quá mệt mà trắng bệch, tuy vậy đôi mắt xanh thẫm lại sáng ngời hưng phấn. Phong thả lỏng năm phút sau đó tiến vào quảng trường xách ra chỗ trống ba con hình nộm nhân tạo và vài cọc gỗ luyện quyền.

Garp đứng một bên quan sát cảm thấy mình thật thừa thãi nên đã rời đi từ lâu, khoảng thời gian khởi đầu tốt nhất vẫn nên để cho Phong làm quen với môi trường, khoảng một tuần sau lão bắt đầu củ hành hẳn cũng chưa muộn.

...

Một lần luyện tập liền tới tận sáng, khi đám lính hải quân tập trung ra sân tiến hành điểm danh tập thể dục thì thấy Phong đang ngủ vất vương trên mây thanh xà đơn, bộ dạng cực kỳ khó coi.

Vị giáo quan mang quân hàm Trung tá bước lại gần đánh thức dậy.

- Cậu là ai?? Sao lại ở đây?? Có biết đây là đâu không??

Giọng điệu nghiêm khắc, thanh âm to rõ đánh thức Phong khỏi mộng đẹp, hẳn mở mắt nhìn thấy trời hS49nxU đã sáng thì hốt hoảng nhảy xuống đất, không thèm đáp lời chạy thẳng một mạch vào khu nhà nghỉ cao cấp.

Hắn có hẹn với Garp sáng nay đi cùng lão tới báo danh học viện hải quân tinh anh, dù tới trễ một chút cũng không sao nhưng Phong là một người trọng chữ tín, ít nhiều trong lòng có chút khó chịu với bản thân.

Nhìn thời gian có vẻ còn sớm nên Phong thở phào một hơi, tuy nhiên chạy được một đoạn thì bỗng thấy có một thân ảnh vọt lên chắn ở trước mắt. Chính là vị giáo quan khi nãy tới kêu Phong dậy.

- Cảm ơn ngài vừa rồi kêu tôi dậy, bây giờ tôi có chuyện gấp cần phải giải quyết, xin lỗi không thể tiếp ngài được, ngày sau nhất định báo đáp.

Phong dùng bước hướng giáo quan mỉm cười cảm kích sau đó muốn đi vòng qua người nọ. Bất quá giáo quan lại không cho hắn đi, một bước tiếp tục chặn đường.

- Cậu vừa rồi vi phạm quân quy, muốn đơn giản rời khỏi như vậy?? Cậu thuộc doanh nào, không lẽ giáo quan quân doanh của cậu không có dặn ban đêm không được tự tiện ra thao trường tập luyện sao??

Sắc mặt giáo quan rét lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phong, nếu kẻ nào cũng như Phong thì quân đội sẽ loạn mất, vì vậy nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc, răn đe những ai có ý định tương tự Phong.

Phong nhú mày không nói gì, hẳn biết xem ra muốn rời đi bình yên tuyệt không có khả năng, dù đưa danh tính Garp ra cũng chưa chắc có tác dụng, bắt đầu dĩ hấn đành cắn răng dùng phương thức nhanh nhất.

Bạo lực!!!

Mắt Phong lóe tinh quang nghiêng người nhảy về bên trái, ý đồ dùng tốc độ tránh thoát vị giáo quan, khẽ cười lạnh khinh miệt, giáo quan nhanh chóng đuổi theo, tốc độ không dưới Phong chút nào, thậm chí còn nhanh hơn đôi chút.

- Muốn chạy??

Xoạt!!!

Âm thanh ma sát vang lên, Phong bất ngờ đứng tẩn rị lại thân hình tạo thành vết trượt dài trên đất, giáo quan không kịp chuẩn bị nên hớ dề, vừa xoay người thì một cẳng chân màu lúa mạch đá thẳng vào mặt, lực mạnh kéo theo tiếng gió rít dọa người.

Giáo quan dù sao cũng là quân nhân xuất sắc, chút tiểu xảo của Phong tuy thực dụng nhưng đối phó với gã thì có chút không đủ dùng. Hung quan trong mắt giáo quan lóe lên, thân hình uốn éo gấp hẳn xuống đồng thời vùng tay đâm mạnh vào chân trụ của Phong.

Sắc mặt Phong vô cùng bình tĩnh, không biểu hiện chút hoang mang nào, một cước đá hất hẳn mụon lực còn chưa phát xuất xoay tròn hai vòng trên

không trung sau đó nhẹ nhàng tiếp đất, tránh thoát một kích đầy hiểm độc của giáo quan.

Cảm nhận được thực lực vị giáo quan trước mắt cường hoành vô cùng, so với phế vật Morgan tay riu kia thật như trời và đất. Không dám dây dưa lâu, thời gian không cho phép Phong luận bàn cùng giáo quan, vừa tiếp đất hần lập tức nhắm phía ngược lại lao đi như tên bắn.

Kỳ lạ là vị giáo quan kia lại không hề đuổi theo, chỉ đứng một chỗ nhìn Phong cười khẩy, Phong nghi hoặc chưa kịp làm ra phán đoán thì trên mặt bỗng đau rất.

Bình!!

Trượt dài trên mặt đất ba mét hần mới cương ngạnh dừng cơ thể lại được, hần ngẩng đầu nhìn thì thấy từ lúc nào con đường tiến vào đây phòng nghi bị chặn bởi hai giáo quan khác, cả hai đều mang quân hàm Đại tá cao to lực lưỡng.

"Mé kiếp!!!" Phong thầm mắng trong lòng, bây giờ muốn chạy cũng không được, trừ phi hạ gục ba người nếu không hần dừng hòng rời đi.

Hai giáo quan mới tới không nhanh không chậm kéo áo choàng sĩ quan cao cấp xuống ném cho mấy tên tinh anh đang đứng quan chiến đằng xa. Không một ai dám miệng to miệng nhỏ nghị luận, quân quy rất nghiêm khắc nếu không được cho phép thì không ai dám trò chuyện trong thời gian tập luyện.

- Nhãi con, cậu không tuân thủ quân quy, làm trái điều lệnh cho nên chúng tôi buộc phải bắt nhốt cậu, chờ ngày xét xử.

- Tốt nhất cậu nên tự giác dừng chống cự vô ích!!

Hai người lắc lắc cổ chậm rãi bước từng bước tới gần Phong, khí thế dần bành trướng tới cực hạn khiến người ta cảm thấy khó thở.

Trong đầu Phong cấp tốc xoay chuyển phương pháp, hiện tại sử dụng cường hóa thì không được, hạ ba giáo quan xong thì hần chắc chắn sẽ ngất xỉu vì tác dụng phụ, thể chất ở độ tuổi này không cho phép Phong bật "chaos" chiến đấu với kẻ địch, phản dame quá lớn sẽ ảnh hưởng thật nhiều đến con đường phát triển của hần về sau.

Nghĩ lui nghĩ tới chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

- Thập Đoạn, hy vọng người sẽ tỏa sáng!

Nói thầm một câu, Phong thu hồi thể trung bình tấn, đứng thẳng người hít sâu thở nhẹ vài hơi. Ánh mắt sắc bén đột nhiên mở trừng ra, khí thế như rồng nộ, mãnh hổ điên cuồng phóng xuất từ người hần, đến lúc này Phong đã cần phải lưu thủ nữa, dù có trễ giờ thì cũng có lý do chính đáng.

Phong không hề biết có ba cặp mắt đang quan sát hần từng ly từng tí, một trong số đó là Garp, lão hưng phấn theo dõi diễn biến trận đấu từ đầu đến cuối, bởi vì ba người giáo quan cản đường là do một tay lão sắp đặt.

Hai người còn lại một là Hancock, một là Zephyr, mỹ nữ vô tình trông thấy Phong dưới sân tập gấp rắc rối cho nên cao hứng quan sát một phen, còn Zephyr là do Garp khoe khoang mà tới.

Chuyện này Phong hoàn toàn không biết, hần đang tập trung vào ba người hai trước một sau tạo thành thế gọng kìm vây bắt hần.

- Đắc tội!!

Tiền hạ thủ vi cường, Phong vận sức bắn người về phía vị giáo quan đơn độc, tấn công nơi yếu ớt trước rồi tính toán đối phó thể lực mạnh sau.

Hai tay Phong liên tục hoa lên tạo ra nhiều tàn ảnh che mắt giáo quan Goduta, gã khinh miệt hừ lạnh lao lên đối chiến trực diện với Phong.

Phanh!! Phanh!!

Hai quyền Goduta đều đánh trúng thân thể Phong, hần cắn răng chịu đựng, khoe miệng nhiều thêm một tia máu đỏ tươi. Bất quá biểu tình trên gương mặt lại không hề biểu lộ đau đớn mà cười thật dữ tợn.

- Nhị Đoạn - Xuyên Thấu!!!

Gầm lớn một tiếng, bàn tay Phong đơn giản chưởng lên ngực Goduta, thân hình nặng trăm cân của gã run lên mãnh liệt, một ngụm máu điên cuồng phun ra, cơ thể cao lớn gục xuống bất động trong vũng máu.

Hành động chịu đâm ăn xôi của Phong thành công mỹ mãn, hần chùi vết máu trên miệng sau đó nhắm hai người kia tấn công tới.

- Mẹ kiếp!! Lực lượng thật đáng sợ, Mammon, anh bên trái tôi bên phải, chúng ta phong tỏa thẳng nhãi kia lại, kiệt lực tránh né chiêu thức quái dị kia.

Mammon gật đầu, hai người đồng loạt tách ra hai bên nhanh chóng vây Phong vào giữa

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trọng Thương!!

Phong ngưng trọng không dám lơ là chút nào, mắt thấy thân hình Mammon sát tới gần, vừa định phát động Thập Đoạn uy hiếp để kéo giãn khoảng cách thì đột nhiên trong lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Thân hình Phong vội vàng di động xoay tròn tại chỗ, vừa kịp lúc cuốn theo nắm đấm được cường hóa Haki vũ trang của Taiba, vị giáo quan mạnh mẽ nhất trong ba người.

Dù vậy vẫn suýt qua eo làm khu vực tiếp xúc đỏ ửng lên giống như bị bỏng, Phong không hề để ý cảm giác nóng rát truyền tới mà mượn lực xoay tròn lộn một vòng trên mặt đất tránh thoát một cước uy mãnh đến từ Mammon.

Không để hấn được thành thoi, Mammon cùng Taiba luân phiên công kích, thế như chẻ tre ép Phong phải liên tục lui về phía sau để né đòn. Trong quá trình lui lui tiến tiến, Phong dính đòn không ít, khắp nơi trên cơ thể bầm tím trầy trọt rỉ đầy máu tươi. Có điều tình quang trong đôi mắt không hề giảm đi chút nào, gương mặt vẫn bảo trì bình tĩnh dị thường, mặc kệ máu mũi, máu miệng tràn lan trên mặt.

Qua hơn mười phút, hai vị giáo quan bắt đầu có dấu hiệu xuống sức, hơi thở trở nên nặng nề, mồ hôi vã ra như vừa đi xông hơi về.

- Cơ hội!!

Hào quang trong mắt Phong bốc lên cực thịnh, hấn dậm mạnh chân xuống đất định chỉ thoái lui, chân phải dậm đất mượn lực phản chấn tung lên một cước tựa sấm sét.

Phanh!!!

Mammon vì mệt mỏi, không kịp để ý bị dính cước, má trái lồm vào thật sâu đồng thời phun ra ngụm máu tươi và vài cái răng khuyến mãi, thân hình to lớn của gã không khác điều đứt dây bay về sau năm mét té gục trên mặt đất.

Phong tất nhiên không bỏ qua cơ hội trời ban, hấn gầm lên một tiếng nhảy bổ về phía Mammon, Taiba bên cạnh nhận ra điểm này, gã bắt chước một mối dân chiếm lấy cơ thể, dồn toàn lực cường hóa Haki mạnh nhất mình có được vào ngón trỏ sau đó đâm tới ngực Phong, một đòn sát thủ vô cùng độc ác.

- Shigan!!!

Phập!!!

Ngực phải của Phong bị 1B61fSr đục một lỗ, xương cốt bên trong bị ngón tay của Taiba đục trúng đều như que tăm dễ dàng gãy vỡ. Phong đau tới mức chết đi sống lại, hấn học ra một ngụm máu, ánh mắt đỏ sậm, sát ý cường đại bộc phát đến cực điểm.

- Mẹ kiếp!!! Mày phải chết!!!

Như một con đại hồng thủy bao trùm toàn bộ quảng trường, những người có mặt cảm thấy rừng mình thật mạnh, ý thức có chút mơ hồ muốn gục xuống đất.

Garp và Zephyr sắc mặt đại biến dùng tốc độ biến thái điên cuồng lao tới chiến trường, có điều tất cả đã quá muộn.

- Nhất Đoạn - Chấn Động!!!

Trong ánh mắt tuyệt vọng hoảng sợ tột độ của Taiba, ngực của hấn bị Nhất Đoạn nén ép đến không còn hình thù, vài cái xương gãy nát đâm ra ngoài da thịt, thân hình Taiba chẳng mấy chốc trở thành huyết nhân. Một màn kinh dị khiến người nhìn thổn thức không thôi.

Taiba hấp hối ngã ngửa trên mặt đất, hơi thở suy nhược tùy thời vụt tắt, vài giây sau Garp và Zephyr mới tới nơi, sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, họ không ngờ Phong lại ra tay ác độc đến vậy, mặc dù do Taiba hạ sát chiêu trước nhưng một kích cuối cùng của Phong quả thực quá tàn nhẫn rồi.

Có điều bọn họ còn không biết Phong vốn một kích vừa nãy đủ sức diệt sát Taiba ngay lập tức, bất quá lý trí nói cho hấn biết làm vậy chỉ mang tới phiền toái chứ không giải quyết được gì, cho nên Taiba mới may mắn thoát khỏi bàn tay tử thần.

Trông thấy Garp và Zephyr đứng lúc có mặt Phong lập tức minh bạch, hấn không nói gì mà chỉ liếc sơ qua hai người rồi quay đầu bỏ đi.

Biểu tình khó coi của Garp chuyển biến thành phức tạp, trong lòng lão hiểu rõ lần này đã quá đà rồi. Garp lắc đầu thở dài phát tay cho người khiêng Taiba và Mammon đi trị liệu.

Zephyr nhìn theo bóng lưng của Phong hồi lâu phát hiện cước bộ liêu xiêu, hur thoát.- Nhóc kia bị thương không nhẹ, Taiba là cao thủ sử dụng Shigan, hứng trọn toàn bộ người thường không chết cũng tàn phế, không những không gục mà còn phản công xem chút nữa gửi Taiba vào tử địa. Hai năm sao?? Có thể lắm!

Garp nghe vậy gật đầu đồng tình, xem ra ông vẫn còn đánh giá thấp Phong nhiều lắm.

...

Hai mắt Phong dần trở nên mơ hồ, đi thêm vài bước thì vấp chân té xuống đất, máu tươi từ vết thương được hấn phong bế huyết vị kịp thời nên đã ngừng chảy, tuy nhiên nội thương bên trong cũng không hề nhẹ, nếu không điều trị kỹ càng chỉ sợ cánh tay phải từ nay về sẽ tàn phế.

Đúng lúc này có một thân ảnh từ đằng xa chạy tới, chính là Hancock, nàng vừa rồi trông thấy Phong trọng thương rồi khỏi thao trường thì nội tâm bỗng sinh ra cảm giác lo lắng không tên, ấn tượng ban đầu của nàng đối với Phong phải nói là cực kỳ tệ hại, nhưng hấn cũng là người đầu tiên không tồn tại ham muốn đối với nàng cũng như không để tâm tới nàng, điều này vừa khiến Hancock là một cô gái có niềm tin mãnh liệt vào nhan sắc của mình có chút tự ti mất mát.

Bất quá sau khi chứng kiến phần nào con người của Phong thì nàng này sinh hứng thú, nàng kiêu ngạo hấn còn kiêu ngạo hơn nàng gấp bội, nàng tự tin hấn còn tự tin vượt xa nàng, nàng tự cường hấn cũng trên cơ nàng nhiều lần.

Đương nhiên nàng cũng rất rất mong chờ tiểu nam nhân này có thể lập nên kỳ tích hay không, bất tri bất giác chỉ sau hai ngày gặp mặt nàng đã đặt toàn bộ chú ý lên người hấn, có tình cảm không? Không ai biết, kể cả bản thân Hancock cũng không.

- Ê!! Tên kia, mau tỉnh!!

Hancock lay người Phong thấy không có động tĩnh gì, nàng hoảng loạn muốn tát vài cái cho hấn tỉnh nhưng nghĩ nghĩ một hồi liền sai Salome luôn bò theo nàng nâng hấn dậy đưa vào phòng mình.

Ngồi nhìn chăm chú gương mặt trắng bệch, hai má Hancock bất tri bất giác đỏ lên, nàng hoảng sợ nâng hai tay bịt mắt, trong lòng như nai con chạy loạn.

- Ta làm sao thế này?? Ta làm sao vậy??

Đang lúc nàng không ngừng tự hỏi thì Phong chậm rãi mở mắt, thấy trước mặt mình là hai tòa nhũ phong khổng lồ trắng như tuyết bị che đi phần nửa lấp lư qua lại thì trợn trừng mắt, một cổ lửa nóng dâng lên hùng hực ở bụng dưới, nhưng rất nhanh bị hấn áp chế hoàn toàn.

Nuốt nước bọt đánh ực! một cái Phong khó khăn mở miệng, chỉ việc đơn giản như vậy đã khiến hấn đau buốt toàn thân, thương thế gánh chịu liên tục trong hơn mười phút và chiêu thức Shigan gây tổn hại cực lớn lên cơ thể yếu ớt của hấn.

- Hancock!! Cô đưa tôi...vào đây à??

Bị Phong gọi, Hancock giật nảy mình, gò má đã đỏ nay càng đỏ rực hơn nữa, nàng rất muốn chạy đi khỏi đây để che dấu sự xấu hổ hiếm hoi của mình, vừa quay sang nhìn Phong thì thấy hấn nhắm mắt ngủ say mất tiêu rồi, nàng thở phào một hơi thầm nghĩ may mắn là Phong chưa kịp thấy biểu hiện trên mặt nàng.

Hancock không biết rằng khi nàng nhìn Phong không còn sự căm ghét như lúc đầu nữa, Phong ngủ say, Hancock im lặng ngắm nhìn hấn ngủ, gian phòng lâm vào yên tĩnh cho đến khi trời tối.

Phong tỉnh dậy sau nửa ngày dưỡng thương, hấn nhìn xuống phát hiện trên người mình quần đầy băng trắng, không cần nói cũng biết đây là kiệt tác của Hancock, nàng hiện tại đang ngồi tựa vào thành giường ngủ gục.

Hấn phức tạp nhìn nàng thật kỹ, bàn tay bất giác đưa lên vén lọn tóc mái độc quyền sang một bên, sau vài giây trầm mặc, Phong dứt khoát đứng dậy bế nàng đặt lên giường rồi mới hướng cửa phòng rồi đi.

Nơi Phong muốn tới chính là thao trường, dù bị thương vẫn phải tập luyện, trước khi trở nên cường đại thì bắt buộc phải tàn nhẫn với bản thân, Phong chưa bao giờ quên câu nói này.

Quá trình luyện tập hà khắc tiếp tục, trên cao Hancock đã tỉnh dậy, vội vàng nhìn quanh không thấy Phong đâu thì có chút thất vọng, bỗng dung ý nghĩ chợt lóe, như đoán ra Phong hiện tại đang ở đâu nàng lập tức đi tới bên cửa sổ nhìn xuống thao trường.

Trông thấy hấn bất chấp thương thế điên cuồng luyện tập thì trong đôi mắt mâu ánh lên tia khâm phục khó phát hiện, đồng thời thầm mắng trong lòng “ngu ngốc!!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nổi Tiếng

Chớp mắt một tuần trôi qua, Phong bây giờ khoác lên mình bộ đồng phục hải quân, chiếc áo sơ mi gài nút chéo cùng với khăn quàng cổ màu xanh quen

thuộc, hắn không đeo khăn quàng như mọi người mà buộc nó vào cánh tay trái, cổ áo tháo hai nút để lộ cơ ngực săn chắc và hai cái sẹo to tướng.

Cách đây hai ngày Garp đã đưa Phong đến học viện hải quân để làm thủ tục nhập học, Boa Hancock cũng rời đi quay trở về Kuja, nàng không cách nào rời bỏ vương quốc để ở luôn trong tổng bộ được, tuy nhiên trong nội tâm lại thầm quyết định mỗi tháng sẽ ghé tổng bộ vài ngày, mục đích thì chắc ai cũng biết rồi.

Hôm nay là một ngày bình thường trong chuỗi ngày sinh hoạt của Phong, mặt trời chưa ló dạng thì hắn đã rời giường tiến hành chạy bộ bốn vòng sân, đánh một bài quyền mà kiếp trước mình ưng ý nhất, canh chuẩn thời gian sáng sớm liền kết thúc bài tập thể lực.

Lúc những binh lính hải quân khác tập trung điểm danh thì hắn đã ăn sáng xong, bước về phòng với toàn thân mồ hôi nhễ nhại, Phong không lập tức mặc quần phục tới học viện mà trước tiên tắm sơ qua nước ấm loại bỏ tạp chất còn bám trên cơ thể.

Lúc này hắn mới thoải mái khoác bộ quần phục lên, phong cách buộc khăn quàng và áo hở ngực không thay đổi, hắn chỉ muốn cảm giác thoải mái còn việc người ngoài nhìn như thế nào không quan trọng.

Một đường thẳng tiến học viện, học viên bình thường đều ở lại bên trong khu nghỉ dành cho cán bộ, riêng Phong ở bên ngoài, còn ở cùng “Anh hùng hải quân” Garp nữa chứ, một điều mà rất rất nhiều binh lính tinh anh mơ ước.

Sau ba mươi phút thông thả bước đi, cánh cửa học viện đồ sộ chậm rãi xuất hiện ngay trước mắt Phong, hắn ngừng đầu nhìn thoáng qua dòng chữ to tướng phía trên cánh cửa rồi cất bước tiến vào trong.

Không khí nháy mắt thay đổi thật lớn, hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, trong học viện khắp nơi đều là những người mặc đồng phục hải quân đang không ngừng trao đổi trò chuyện, hoặc chia khu vực tự luyện tập. Bởi vì thời gian vào tiết học chưa tới nên mọi người thoải mái làm những gì mình thích, chỉ cần không gây náo loạn tự tổ chức đánh nhau là được.

Phong bước vào lập tức hấp dẫn phần lớn ánh mắt, ngày đầu tiên hắn tới là được Garp dẫn theo nên có nhiều người vẫn thầm phỏng đoán thân phận của hắn. Đối với điều này Phong không hề để tâm đến, hắn một mạch đi thẳng tới phòng giảng giải kiến thức tranh thủ thời gian bỏ khuyết vào những gì mình thiếu sót.

Muốn tốt nghiệp học viện hải quân không đơn giản chỉ cần thực lực mạnh, mà còn phải am hiểu cách tác chiến trên biển, ứng phó với những trường hợp khó khăn nhất có thể xảy ra,... Không hề ít chút nào, Phong hiểu rõ điểm này cho nên hắn không muốn lãng phí thời gian vào mấy chuyện vô bổ như làm quen đồng học, hay là tạo mối quan hệ,...

Trên đường đi Phong gặp được không ít gương mặt quen thuộc, tại lối đi cách đầu đường xa, có một nam tử đầu trọc lăm chằm chằm vài cọng tóc trắng ngắn ngủn, cơ thể cao to tràn ngập lực lượng.

Trước mặt nam tử đầu trọc có ba tinh anh hải quân hung hăng trừng mắt nhìn chăm chăm, quan sát một màn hai mắt Phong lóe sáng.

- Smoker??

Quả vậy, nam tử đầu trọc không ai khác chính là Smoker, vào thời điểm này hắn vẫn còn đang phê phờn gây rối trong học viện hải quân tổng bộ chứ chưa được điều tới trụ sở G-5 làm việc.

Phong phải khó khăn lắm mới nhận ra được Smoker là vì nhờ có điệu xỉ gà, không thể không nói qua mười năm Smoker thay đổi rất nhiều, nhất là thái độ hành sự. Liếc sơ qua biểu hiện trên gương mặt Smoker Phong liền đoán được bảy phần bản tính không chịu ngồi yên của hắn.

- Ba thằng tụi bay cùng lên hay từng thằng lên một?? Tao cho năm giây suy nghĩ, sau năm giây không đưa ra quyết định thì tao đánh cả ba.

Vừa nói Smoker vừa bóp nắm tay nghe rôm rốp, khói thuốc mật mù che phủ đôi con ngươi hung phấn hận không thể hành hạ ba thanh niên trước mặt ngay lập tức.

Ba người đối diện sắc mặt có chút khó coi, từ đầu đến cuối mọi chuyện đều do tên khốn Smoker tự biên tự diễn chứ bọn họ đâu có làm gì đắc tội đâu, gây sự là Smoker mà kéo nhau lên lối đi cũng là Smoker. Sức thua người nên cả ba đành nuốt đắng dựa theo sự chỉ đạo của hắn cùng vào lối đi chuẩn bị ăn hành.

- Năm giây đã qua, hắc hắc!!

Smoker cầm điệu xỉ gà đưa ra phun nhẹ đoàn khói trắng sau đó tiếp tục ngậm, hắn nhìn lướt qua từng người rồi nhẹ nhàng hóa thành đám khói chỉ chừa lại thân trên lao về phía họ.

Bất quá ngay lúc này một âm thanh dễ nghe vang lên khiến Smoker đứng khựng giữa không trung.

- Smoker!! Anh định gây rối đến bao giờ đây? Cấp trên ra chỉ thị cho tôi giám sát anh, nếu anh còn không chịu nghiêm túc học tập thì tôi sẽ nhờ người xuống bắt anh!!

Bên dưới lối đi bất ngờ có thêm một thiếu nữ thanh xuân động lòng người, ngực nở eo thon, bộ ngực đồ sộ quả thật khá là to, không kém gì vòng ba của nàng cả (con gái thường mong to hơn ngực nhé ae). Nàng sở hữu mái tóc màu hồng nhạt và đôi môi đỏ đậm, áo sơ mi hải quân tháo một nút làm khe núi sâu hun hút lộ rõ trước không khí.

Smoker tiếc nủi nhìn con mồi gần ngay gang tấc mà không được ăn, trong lòng khó chịu nhưng hắn lại không dám trái ý cô gái vừa lên tiếng, nàng đã giúp hắn loại bỏ không ít phiền phức trước đây, vì vậy Smoker luôn ghi nhớ.

- Được rồi, được rồi!! Hina, không phải cô tới chỗ lão sư Tsuru học tập kinh nghiệm sao?

Hina hất nhẹ mái tóc lui sau khẽ hừ nói.

- Hừ!! Anh yên tâm đi, tôi về đây tất nhiên không phải là vì anh rồi, lão sư nói mấy hôm trước có một thiên tài gia nhập học viện cho nên cần tôi trở về quản lý lớp học, tránh tình trạng gây sự làm ảnh hưởng tới vị thiên tài kia.

Nói tới đây Hina cũng có chút bức mình, dù sao nàng vẫn còn trẻ, chưa đủ thành thực hiểu chuyện như mười năm sau, khi nghe Tsuru nói trở về học viện tạm thời cũng tức là làm cản trở khá nhiều thời gian học tập của nàng ở bên cạnh bà, điều này khiến nàng cảm thấy bất công rất nhiều, một học sinh luôn gương mẫu làm tròn bổn phận như nàng đáng lý phải được ưu ái hơn mới đúng chứ.

Nghe xong những lời Hina nói, đám học viên xung quanh đều giật mình kinh hãi không thôi, thiên tài cỡ nào mà khiến cho Tsuru phải xem trọng đến vậy. Làm như phản xạ có điều kiện mọi người quay đầu nhìn thiếu niên đang đi tới phòng kiến thức, đôi mắt người nào người nấy toát ra vẻ nghi hoặc sâu đậm.

Một thằng nhóc mười tuổi làm cho Garp phải đích thân đưa tới học viện, Tsuru phái người đi an bài những học viên khác để hắn được học tập yên tĩnh, hơn nữa về ngoài của thiếu niên này cũng không hề đơn giản chút nào. Tổng hợp tất cả tin tức mọi người đi tới một kết luận “Nhân vật đáng sợ” thuộc “Danh sách vàng”.

Từ trước tới nay chỉ có nghe qua người được liệt vào “Danh sách bạc” chứ chưa có người nào lọt được vào “Danh sách vàng” cả, Phong là đầu tiên.

Trong số những người đánh giá Phong, có Smoker, Hina, Ain, Binz, Vesta,... Những nhân vật phong vân trong học viện được xếp vào “Danh sách bạc”, nhóm người này chính là tinh anh trong tinh anh và hầu hết bọn họ đều sở hữu trái ác quỷ, và tất nhiên trong số đó có Rob Lucci, ác quỷ thực sự của “Danh sách bạc”, con bài mạnh nhất do tổ chức CP chọn lựa.

Lucci đứng dựa lưng vào góc tường, cặp mắt sắc bén nhắm lại thành đường chỉ mỏng, không ai biết hắn đang suy nghĩ điều gì, bởi căn bản chả người nào muốn tiếp cận với hắn cả.

Hết thảy mọi chuyện Phong đều nhận thấy rõ ràng, bất quá hắn không có tâm tư đi quản nhiều như vậy, căn phòng kiến thức đã hiện ra trước mắt, Phong nhanh chóng mở cửa tiến vào bên trong biến mất khỏi đại sảnh đông nghịt người.

Chờ khi bóng lưng của Phong khuất hẳn, Smoker bên này mới nhảy xuống khỏi lồi đài, đi tới gần Hina khẽ dò hỏi.

- Này! Cô có biết lai lịch của thằng nhóc đó không?

Hina trầm ngâm nửa ngày, không nhanh không 1F40Exl chậm đáp.

- Lão sư Tsuru có nói qua, hắn được ngài Garp phát hiện trên đường về quê hương Biển Đông, chuyện khác tôi không biết.

- Nói vậy hắn chỉ là một kẻ xa lạ đến từ bên ngoài thôi sao? Tôi còn tưởng hắn là con cháu của vị lãnh đạo cấp cao nào nữa chứ!

Hina nghe vậy thì bĩu môi khinh thường Smoker tầm nhìn hạn hẹp, nàng lúc bấy giờ chưa có thói quen hút thuốc cho nên vẫn còn trông rất nữ tính.

- Hừ!! Anh đừng là tầm nhìn thiên cận, có tên con ông cháu cha nào có được hình thể như hắn không? Vừa nhìn qua đã biết hắn khẳng định là một người thường xuyên luyện tập nghiêm khắc, mấy vết sẹo ẩn ẩn hiện hiện kia nữa, phải chiến đấu sinh tử mới chịu nhiều thương tích đáng sợ như vậy. Và trên hết là đôi mắt của hắn, đừng nói với tôi rằng anh không phát hiện ra điểm này đấy nhé.

Sau một hồi phân tích, Hina bất chợt quay đầu hỏi ngược lại Smoker, hắn không nêu ý kiến mà chỉ gật đầu.

- Rất đáng sợ!!

- Có điều rất nhanh thôi, tôi sẽ tìm hắn khiêu chiến, chờ thêm vài năm nữa khi hắn lớn lên cái đã, để tránh người khác bảo tôi ý lớn hiếp nhỏ.

Trong cơn hưng phấn Smoker lầm bầm tự nói một mình mà quên mất Hina là người giám sát hắn vẫn còn ở bên cạnh, khóe miệng nàng giật giật, sắc mặt xanh mét quát lớn.

- Anh thử đi!! Xem tôi có còng đầu anh lại không???

Bất đắc dĩ Smoke đành cười trừ nhận lỗi, nhưng ánh sáng trong con ngươi không hề suy giảm mà càng ngày càng sáng, ý đồ ma quỷ của hắn nào có dễ dàng lung lay đến vậy.

Ngày tháng sau này, học viện nhất định sẽ vì Phong mà trở nên náo nhiệt lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thi Tốc Độ

Mãi đến khi âm thanh oang oang phát ra từ Den den mushi thì Phong mới rời phòng tri thức, bên trong có rất nhiều sách và một sơ đồ cách bày binh bố trận, điều khiển tác chiến trường kỳ trên biển, có chỗ Phong hiểu có chỗ không, bất quá dục tốc bất đạt, muốn hấp thụ đầy đủ kiến thức phải dùng thời gian nhiều lắm.

Bước ra khỏi cửa thì thấy ngoài đại sảnh còn chưa tới hai mươi người, đám người này chỉ liếc sơ qua Phong rồi nhắm bãi tập phía sau đại sảnh chạy đi. Phong âm thầm gật đầu, không thể không nói quân kỷ ở đây cực kỳ có trọng lượng, chuông báo hiệu mới được năm phút mà toàn bộ người ở đây đã tiến hành di chuyển xong.

Không chần chờ lâu, Phong cất bước đi theo mấy người phía trước.

Thông qua hành lang tối om dài chừng 20m, một khoảng không gian sáng rực ánh mặt trời đập vào mắt Phong, không khí trong lành của buổi sáng làm hân nhện không được tham lam hít vài ngụm.

- Tất cả xếp thành mười hàng dọc cho tôi!!!

Tiếng quát vang dội của một vị giáo quan khiến không khí yên tĩnh hẳn, người người trật tự đứng vào hàng ngũ, Phong nhìn đông ngó tây một hồi mới quyết định đứng cuối hàng, hẳn không muốn tiến lên trên để làm tâm điểm chú ý.

Khi người cuối cùng vào hàng, không ai bảo ai tất cả đồng loạt nghiêm trang ưỡn ngực, đầu ngẩng cao, cánh tay phải nâng lên làm động tác chào. Mấy vị giáo quan trên kia cũng tương tự, chờ sau khi họ bỏ xuống thì đám tinh anh mới hạ tay, động tác vô cùng dứt khoát, đồng bộ, duy có mình Phong thực hành không lâu nên có chút lóng ngóng, may mắn hẳn nhỏ con hơn rất nhiều so với phần còn lại, bởi vậy không ai chú ý cả.

- Các anh các chị lát nữa đi tới bên nhận vũ khí và dụng cụ, hôm nay sẽ tổ chức thực chiến trên chiến hạm trung bình. Nhiệm vụ cần thiết là phải bắt được chỉ huy trưởng của mỗi bên, phe thua cuộc phạt hít đất một trăm cái, người thắng cuộc chạy hai vòng sân.

Nghe qua có vẻ như thắng thua đều bị phạt, nhưng không một ai dị nghị kết quả trên cả, đối với họ chạy hai vòng sân là điều quá bình thường, còn riêng hít đất một trăm cái lại là cực hình tàn khốc, mỗi người bắt buộc phải đeo trên lưng 30kg tiến hành hít đất cho đến khi trời tối, nếu không xong trước khi mặt trời lặn thì khỏi cần nghĩ tới chuyện ăn cơm nữa.

- Trước tiên mấy người sang bên kia nhận vũ khí sau đó quay trở lại hàng ngũ, tôi sẽ trực tiếp chia đội.

Vừa nói vị giáo quan khoác áo choàng hải quân vừa chỉ bên tay phải, nơi đó chống một đồng lớn đao hải tặc (hải tặc và hải quân sử dụng vũ khí giống nhau nên mình gọi chung nhé) và dây thừng có móc câu buộc ở một đầu.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển tiếp nhận dụng cụ, riêng Phong là đứng im tại chỗ, hẳn không cần đến mấy thứ đó.

Trong mắt bốn giáo quan chột lóe quang mang kỳ dị nhìn chăm chăm Phong, có điều không ai nói gì, sau năm phút hỗn loạn thì đội ngũ sáu trăm người lần nữa tụ họp ngay ngắn.

Vị giáo quan truyền đạt mệnh lệnh từ đầu đến giờ bước tới trước một bước, trầm giọng hô to.

- Tốt lắm! Bây giờ tôi sẽ gọi tên những người thuộc đội 1.

- Lucci!!!

- Stark!!!

- Ain!!!

- Binz!!!

...

Một loạt tên được nêu lên, hơn mười người đầu tiên đều thuộc “Danh sách bạc”, trong khi học viện chỉ có ba mươi người đủ thực lực liệt kê vào trong số đó, và trong lớp học hiện tại chỉ có 15 người.

Đội giáo quan gọi tên ba trăm người xong thì đám còn lại biểu tình giống nhau, đều mặt ử mày chau, sĩ khí chiến đấu tiêu hết phân nửa. 15 người giỏi nhất có tên 12 người qua đội 1, vậy đội 2 chẳng phải chỉ có 3 người thôi sao.

Nhưng rất nhanh một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu họ, bên đội 2 vẫn còn một nhân vật mấu chốt!! “Nhân vật nguy hiểm” duy nhất thuộc “Danh sách vàng”. Chia đội như vậy chẳng khác nào nói một mình Phong tương đương với chín người “Danh sách bạc”.

Trung tâm chú ý, Phong khẽ nhíu mày trầm tư, nếu hắn đoán không lầm thì đây là sắp xếp của Garp hoặc Zephyr, mà hết tám phần là Garp, lão già này một tuần qua không chịu huấn luyện cho hắn, xem ra muốn thông qua trận thức chiến ngày hôm nay để xác định hắn đủ tư cách hay không.

Thầm khẳng định suy đoán, Phong thở nhẹ một hơi, chỉ là thắng một trận thôi mà, không làm khó hắn được.

Phong xô tay vô túi quần thông thả bước về phía đội 2, về mặt vô cùng bình thản, hoàn toàn không vì việc chia đội bất công mà để ý tới. Biểu hiện của hắn làm đội viên đội 2 yên tâm không ít.

Giáo quan rời ánh mắt khỏi người Phong, trong tay có thêm một lá cờ nhỏ màu đỏ, gã nói lớn.

- Bây giờ các người sẽ tiến hành phân chia bên thủ bên công bằng cách so tốc độ, từ đây tới vị trí đặt sẵn hai chiến hạm là ba dặm, phe nào có người tới đích trước sẽ được quyền chọn phương thức theo ý muốn. Lưu ý trên đường có thể tung ra bất kỳ công kích để chặn đường đối phương, nhớ không được dùng sát chiêu gây nguy hiểm tánh mạng.

- Chọn ra mười người!!

Dứt lời lập tức đội 1 có mười người bước ra, rất ăn ý, không hề tranh dành, mười người đội 1 ngưng tụ ánh mắt vào nhóm người đội 2.

- Chết tiệt!! Có tên Lucci biến thái còn cho thêm cả Stark!! Giáo quan muốn chúng ta xác định thất bại ngay từ đầu chẳng??

Smoker bức tức nói, những đội viên xung quanh nhao nhao đồng ý, Lucci và Stark là hai người có tốc độ biến thái nhất học viện, độ điểm mạnh với điểm yếu không cần xem cũng biết kết quả. Hina một bên yêu kiều quát.

- Mấy người im lặng cho tôi, đâu không lại cũng phải đấu, chúng ta là lính hải quân tinh nhuệ nhất thế giới, là tương lai của lực lượng hải quân, nếu vì sợ một trận chiến mà trốn tránh thì cúp đuôi về nhà làm vườn trồng rau đi là vừa.

Mọi người nghe vậy thì xấu hổ không thôi, không ai dám lên tiếng nghị luận nữa, mọi người nhanh chóng chọn ra mười người chuẩn bị ra tiếp chiến với bên kia.

Tuy nhiên, ngay lúc này một giọng nói mười phần tự tin vang lên.

- Không cần chọn nữa, chọn tiếp chỉ tổ tốn công vô ích, mình tôi ra được rồi.

Bọn họ kinh ngạc quay đầu nhìn thân ảnh nhỏ bé chậm rãi bước tới vị trí vạch xuất phát, rất nhanh biểu tình kinh ngạc chuyển thành phẫn nộ, trong mắt Phong bọn họ không lẽ chỉ làm vương chân vương tay hắn thôi sao, nên nhớ hiện tại mọi người là đồng đội a!!

Úc thì ức nhưng vì Phong nói đúng nên không ai cãi được gì, họ có cho người lên thì cũng vô dụng mà thôi. Hào quang chớp động trong mắt Hina, nàng không thêm để ý tới lời nói kiêu ngạo vừa rồi của Phong, hắn không chịu xuất thủ mới đáng giận, còn nếu như nói được mà làm được thì những điều Phong nói sẽ trở thành đúng ngay.

Giáo quan hồ nghi nhìn Phong, hỏi.

- Một mình cậu thôi sao? Cậu chắc chứ??

- Tiến hành đi!! Nếu ông ta muốn xem thì tôi sẽ tặng phần biểu diễn ngoạn mục nhất để ông ấy thỏa mãn!!

Phong đáp thật hời hợt, bình thản, nhưng giọng nói hắn lại như sấm nổ bên tai mọi người đang có mặt ở đây, vị giáo quan trừng mắt nuốt vài ngụm nước bọt, gã gạt mạnh đầu gối cao lá cờ sau đó phát mạnh xuống.

Tín hiệu vừa phát, cơ hồ mười nhân vật kiệt xuất đội 1 cùng lúc lao đi như tên bắn, tốc độ cực kỳ kinh khủng, nhất là Lucci và Stark, hai người đều sở hữu trái ác quỷ hệ Zoan thiên về tốc độ, Lucci là báo, còn Stark là thỏ. Cả hai đều biến về dạng nửa người nửa thú chạy như điên, chớp mắt đã bỏ xa đội ngũ.

- Cậu?? Vì sao cậu lại???

Mấy vị giáo quan cảm thấy ngực mình khó thở, đừng nói này giờ bọn họ đều bị thiếu niên đùa bỡn đấy nhé, đừng nói là họ mà kể cả đám người đội 1 đội 2 cũng không dám tin vào mắt, vốn tưởng mong chờ sẽ có kỳ tích xảy ra, ai ngờ lại...

Phong hiện tại vô cùng thoải mái cho hai tay vào túi quần, về mặt thành thoi nhàn hạ khiến người nhìn chỉ muốn đấm cho vài cái. Hắn đứng im tại chỗ hưởng thụ từng cơn gió thổi qua người, dường như cuộc thi tốc độ chạy đua này không phải chuyện của hắn.

Hina lần đầu tiên có B3buXvA cảm giác vô lực đến vậy, nàng tức giận nắm chặt hai tay gần giọng hỏi, nhưng có lẽ vì tức giận nên lấp bắp mãi mới xong một câu.

- Cậu!! Cậu...Không phải vừa rồi...cậu nói...nói để cậu một mình chiến đấu với...đội 1 sao?? Sao cậu không chạy???

Phong giả vờ ngạc nhiên, biểu tình nghi hoặc như thể “mình có nói như vậy sao?”, hấn dùng ánh mắt vô tội nhìn Hina.

- Vừa nãy quả thật tôi có nói để mình tôi là đủ rồi, nhưng tôi đâu có nói để mình tôi lên chiến là đủ rồi đâu.

Nói tới đây hấn ngừng lại, sau đó thái độ nháy mắt trầm xuống, trong đôi mắt mang theo tia sát khí, giận giữ như có như không.

- Biết thua mà vẫn đánh không phải biểu hiện của người anh hùng, can đảm, làm như vậy chỉ chứng tỏ rằng cô quá ngu ngốc mà thôi. Cô muốn chết thì được nhưng đừng kéo người khác theo, trên chiến trường thì các người đã toàn quân chết sạch rồi có biết không?? Làm người chỉ huy phải luôn đặt mạng sống của đồng đội lên đầu, phải sống mới nhìn thấy được tương lai, bọn họ đặt niềm tin ở cô cho nên mới liều mạng làm theo mệnh lệnh của cô, vì vậy cô phải nhận thức rõ ràng, mỗi một quyết định cô đưa ra đều ảnh hưởng tới sinh mạng của vô số người. Với câu nói trước đây của cô thì cô đã bước đầu tiên mất đi tư cách làm lãnh đạo rồi đây. Thay vì liều mạng thì tốt nhất cô nên nghĩ cách làm sao phòng thủ thành công trận chiến này, cơ hội sống còn chỉ có một lần.

Nói xong hấn mặc kệ đám người ngây ngốc, thông thả bước về phía chiến hạm xa xa, sau thoáng ngẩn ngơ, Hina bất giác nhìn theo bóng lưng đang dần khuất dạng, trong lòng tràn ngập một cỗ phức tạp không nói nên lời. Phong nói không hoàn toàn là đúng nhưng cũng đúng phần lớn, trừ trường hợp cấp trên ra lệnh cho nàng dù chết vẫn phải đánh thì có lẽ hấn sai, hoặc đối với những kẻ coi trọng tôn nghiêm hơn sinh mạng, cho rằng không dám chiến đấu là hành vi hèn nhát thì Phong cũng lười nói với họ.

Hina uất ức, tuổi nhục nhưng lại không sinh ra được chút phản kháng, biện giải nào, hấn nói đúng, thay vì lao đầu vào chỗ chết, lợi người, hại ta thì vì sao không dành thời gian suy nghĩ biến pháp thắng trận chung kết?

Bốn giáo quan đứng cách đó không xa cũng thu hồi tầm mắt, trong nội tâm thở dài một hơi, quả đúng như lời mấy đại nhân vật kia đã nói, đừng nên nhìn bề ngoài nhỏ tuổi của Phong mà xem thường, hấn trưởng thành, đáng sợ hơn về ngoài của mình nhiều lắm.

Đoàn người im lặng không nói gì chỉ lặng lẽ bám theo sau lưng Phong, cùng tiến về phía hai chiếc chiến hạm hải quân.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kịch Chiến

Có hai nguyên do khiến Phong không muốn đo sức cùng mười người kia, thứ nhất vì hấn muốn khai thông cho Hina một chút, nàng là một quân nhân tốt, chỉ cần khắc phục một vài vấn đề trong suy nghĩ liền có thể trở thành một sĩ quan cao cấp tài ba, thậm chí vượt lên chiếm một vị trí trong hàng ngũ Phó Đô đốc luôn không chừng. Ít nhất trong kiếp trước Phong rất có thiện cảm với cô gái có cá tính mạnh bạo này, hiện tại cũng vậy, về ngoài của Hina có lực thu hút khá lớn đối với PHong.

Còn lý do thứ hai, đơn giản vì hấn không muốn phí sức ở đây, mười người kia chỉ cần thông minh một chút thì có thể nghĩ ngay tới công kích tầm xa, đừng nói thực lực hai bên không cách biệt mấy, cho dù Phong có cường đại hơn đi chăng nữa thì kẻ nhận lấy thiệt thòi vẫn là hấn.

Hơn nữa Phong đã nói muốn tặng cho người đứng sau màn một buổi biểu diễn đặc sắc, vậy nếu hấn ở trong thế yếu mà hoàn hảo lộn ngược cái bàn thì chắc chắn vở diễn sẽ lên đến cao trào đỉnh điểm.

Truyền kỳ “Báu vật của hải quân” “Ác mộng của hải tặc” chính thức bắt đầu.

Lúc đoàn người tới nơi thì mười nhân vật kiệt xuất thuộc đội 1 đang nhìn chăm chăm vào Phong, ánh mắt khinh miệt không chút che giấu, có tên còn cười khẩy không thèm liếc mắt tới, hấn cho rằng Phong không xứng đáng làm con bài tẩy của đội 2, càng không xứng đáng để hấn phải nhìn thẳng.

Stark tính tình bộp chộp, thích đứng trên đầu kẻ khác nên từ đầu đến cuối không vừa mắt Phong, nhân cơ hội hấn tiến sát gần Phong nói khẽ, âm thanh chỉ có vài người chung quanh nghe thấy, mấy giáo quan ở xa tự nhiên không hề hay biết.

- Hêhêhê!! Nhãi con, tao không biết mày dùng cách gì khiến cao tăng trọng thị mày như vậy, bất quá tao nói cho mày biết, không có thực lực thì tốt nhất nên cút về nhà, đừng có đứng ở đây xiếc khi nữa. Rất nhanh thôi cái bản mặt tự tin của mày sẽ bị tao nghiền nát dưới chân. Hêhêhê!!

Nói xong hấn định quay đầu bỏ đi thì bỗng nghe thấy giọng nói lạnh băng phát ra từ Phong.

- Mày là Stark?? Hy vọng lát nữa mày đủ sức đứng vững để thi hành hình phạt.

Gã nhếch mép cười khinh thường sau đó xoay người đi thẳng về đội, tất nhiên là Stark còn lâu mới tin lời uy hiếp của Phong, và cũng không ai tin cả.

- Về vị trí!! Chờ hiệu lệnh của tôi!!!

Nghe thấy mệnh lệnh của giáo quan, sáu trăm người lục tục nhanh chóng leo lên hai chiến hạm đã được chuẩn bị sẵn. Chờ khi người cuối cùng leo lên

xong, vị giáo quan chỉ huy hướng hai người sau lưng gật đầu, cả hai hiểu ý nhảy lên trên thuyền.

- Hai chỉ huy chính là hai giáo quan Kosuke và Mosuke, họ chính là mục tiêu lần này của các người, chỉ cần đánh bại được họ trong sự bảo vệ của đối phương thì sẽ trở thành người chiến thắng. Sau một canh giờ nếu phe tấn công vẫn chưa hạ gục được mục tiêu thì phe phòng thủ được phép phản công.

- Trận chiến bắt đầu!!!

Sau một tiếng hô đầy uy lực của giáo quan, chiến trận chính thức nổ ra.

Chiến hạm đội 1 ầm ầm rung chuyển, vô số thân ảnh có móc dây có trục tiếp nhảy qua chiến hạm đội 2, Lucci và Stark khoanh tay trước ngực đứng đối diện với chiến hạm đội 2, không hề có ý định nhảy qua, trong mắt họ, chỉ cần những người còn lại là đủ sức hủy diệt đội 2 rồi.

Không khí bên chỗ đám người Hina, Smoker căng thẳng đến cực điểm, nữ quân nhân xinh đẹp cao giọng chỉ đạo đồng đội vào vị trí chiến đấu, cố gắng phong tỏa đường tấn công của chủ lực đội 1, đặc biệt là những kẻ ăn trái ác quỷ thuộc “Danh sách bạc”, xung quanh chúng luôn có 10 thành viên theo sát.

- Smoker, a dẫn theo 20 người lui về hậu phương, tuyệt đối đừng để bọn chúng tiếp cận mục tiêu.

- Layla!! Cô mang phân nửa binh lính tiến lên giao chiến với chúng, phe ta lấy công làm thủ, nếu chúng muốn tiếp cận mục tiêu bắt buộc phải vượt qua ba tầng phòng thủ của chúng ta, cơ hội thắng vẫn còn!!

- Rõ!!!

Hàng loạt mệnh lệnh từ miệng nhỏ Hina phát ra, nàng sở hữu năng lực trái Ori Ori no Mi giúp khả năng bắt giữ kiềm phòng ngự được tăng cao, phụ trách vị trí trung ương chiến hạm là điều dễ hiểu. Smoker là người ăn trái Moku Moku no Mi, có khả năng hóa thân thành khối, lợi dụng tốt liền có thể che mắt cản trở tầm nhìn địch nhân hồi lâu, và khả năng chiến đấu hệ Logia cũng tương đương mạnh mẽ vô cùng, luận điểm mạnh, hấn thích hợp là người bảo vệ phòng tuyến cuối cùng nhất.

Còn về Layla, nữ cường nhân duy nhất thông thạo Lục Thức mà không bị tổ chức CP chiêu mộ, hoặc nói nàng không muốn gia nhập PC, chỉ số Doriki của cô nàng này cao ngất ngưỡng, 980, chỉ thua Lucci hiện tại 200 điểm mà thôi.

Đừng nhìn bề ngoài mảnh dẻ nhỏ nhắn mà khinh thường Layla, khuôn mặt đáng yêu ngây thơ chính là vũ khí trí mạng nhất, nếu không phải người quen biết thì chắc chắn sẽ bị nàng mê hoặc, lừa gạt, kết quả kẻ bị lừa nhất định sẽ rất thảm.

Layla tươi cười tung tăng dẫn theo trăm nhân mã rời đi, trông bộ dạng hoạt bát, đáng yêu làm lòng người nhẹ nhõm không ít. Hina thoáng thở nhẹ một hơi, tay nắm chặt đao hải tặc chờ đợi bọn người đội 1 đổ bộ.

- Hehe!! Các người tốt nhất là nên đầu hàng đi, bọn ta không muốn chém vài đao lên người đồng đội đâu 11ZkcGU ạ!!

- Hừ!! Nhiều lời vô ích, có giỏi thì xuống đây quyết chiến một trận.

- Mẹ kiếp đám các người!! Đừng tưởng có đồng đảng nhân vật “Danh sách bạc” làm chỗ dựa là to mồm, ông nội bọn mày còn lâu mới sợ nhé.

Âm thanh kim loại va chạm hỗn loạn cùng tiếng chửi mắng liên tục phát ra từ khắp nơi trên chiến hạm 2.

Một chiến sĩ đội 1 vừa hạ gục xong một kẻ địch thì lập tức bị hai chiến sĩ đâm lên, gã nhanh nhẹn lách hông làm hai mũi đao chỉ đầu sượt qua da thịt, kéo bay lớp áo to tướng (đao hải tặc dùng cho tập luyện bị gò mắt hết độ bén, cho nên sóng đao và lưỡi đao như nhau, chém lên cơ thể chỉ gây thương tổn mô mềm và chút ít xương cốt).- Đáng chết!!

Cả giận gầm lên một tiếng, gã ném thanh đao trong tay đi sau đó mạnh mẽ chụp vào hai tay cầm đao của hai kẻ đâm lên, cơ bắp khủng bố chớp mắt bành trướng như muốn phá nát chiếc áo hải quân.

Lực lượng khổng lồ kéo hai thân thể nhỏ bé phía sau tới trước mặt gã, một trong hai người hoảng sợ, nuốt nước bọt lắp bắp.

- Kyo...Kyojin...’Kẻ khổng lồ“...

- Biết tao là ai mà còn dám đánh lên tao?? Bọn mày chán sống rồi sao??

Nói đoạn, hấn vận lực ném hai người như ném hai túi rác, hai thân thể mỏng manh trên đường bay đung ngã mấy người.

Phúi phúi tay, Kyojin cười gằn nhìn chằm chằm Layla đang chiến đấu cách hấn không xa, thể hình to lớn không khác gì trâu điên, ầm ầm lao tới Layla, bất luận kẻ nào cản đường hấn đều thoải mái húc văng.

Chiến sự diễn ra càng ngày càng náo nhiệt, “Danh sách bạc” thuộc đội một tấn công vô cùng hung mãnh, nhất là vị trí của Ain và Higo “Cây liễu” (loài cây có cành lá mềm mại uyển chuyển). Một người dùng sức mạnh đảo ngược thời gian những thứ mình chạm vào, một người có khả năng biến cơ thể thành dẻo quẹo làm công kích đánh vào không mấy may tác dụng nào, một thứ năng lực gây khó chịu cho đối thủ.

Chưa đầy 10 phút đã có 4 người “Danh sách bạc” thoát khỏi phòng ngự tầng một, Layla bên kia không thể phân tâm giữ chân bọn họ lại được, bởi vì

trước mặt nàng lúc này là hai con quái vật to lớn Kyojin “Kẻ khổng lồ” và Kanji “kim loại”, tên nào tên nấy đều cao trên 2m30, một cô gái nhỏ bé như nàng cố gắng chống cự nổi đã là điều không tưởng.

- Nhìn đi đâu vậy đội trưởng!!

Một tinh anh đội 1 nhân cơ hội Hina mãi nhìn Layla thì vung đao chém mạnh vào hông nàng, may mắn nàng phản ứng cực nhanh, lợi dụng đao trong huấn luyện thiếu sắc bén lập tức nhích nhẹ một bước, tiến sát gần người tên đánh lén, làm cho lực lượng đánh lên người giảm đi hơn phân nửa. Tuy nhiên đau đớn là khó tránh khỏi, Hina cắn răng nhịn đau, xoay cánh tay ôm xuyên qua người tên kia, khi tay nàng xuyên hết thì người hấn đã có thêm một cái còng to lớn chắc chắn.

- Nhanh!! Tổ chức phòng ngự, tôi sẽ đối phó Ain và Higo, những người còn lại tách sang hai bên kèm sát hai người “Danh sách bạc” khác. Mấy tên lâu la cứ để bọn chúng vượt qua, Smoker sẽ xử lý chúng.

Hina không dám chậm trễ, vội vàng ra lệnh đội ngũ gần ra tạo thành mạng lưới phòng ngự dày đặc, sẵn sàng nghênh đón địch nhân tập kích.

Không ai biết từ đầu đến cuối có tổng cộng ba người không tham chiến, Lucci cùng Stark, bọn họ đang chiếm lợi thế thì không nói làm gì, nhưng bên phía đội 2 lại có một người vẫn không mấy may quan tâm đến thế cục chuyển biến bất lợi, hấn chỉ thoải mái đứng dựa lưng vào cột buồm trò chuyện cùng với vị giáo quan mục tiêu ngồi ngay bên cạnh.

- Cậu không định giúp đồng đội sao??

Giáo quan quân hàm Đại tá có chút không vui nói ra (Những vị giáo quan này thực lực cực kỳ mạnh, nhưng do bọn họ chỉ phụ trách huấn luyện tân binh hoặc tinh anh, không hề tham gia chiến đấu, cho dù có cũng là quá khứ, vì vậy quân hàm không cao, giống như Garp sau này từ chức để làm giáo quan huấn luyện đám Coby), vốn đoạn đối thoại giữa Phong và Hina làm cho gã phần nào tôn trọng Phong biết nhìn xa, tính toán cẩn thận. Vậy mà bây giờ chút tôn trọng đó đã hoàn toàn biến mất, bởi vì gã không ngờ Phong lại là kẻ sợ chết chính công, chỉ biết tro mắt nhìn đồng đội lần lượt ngã xuống.

Lần đầu tiên vị giáo quan này nảy sinh nghi ngờ với cấp trên, bất quá nghĩ như vậy chứ gã không nói ra miệng, duy ánh mắt khó chịu chứng tỏ nội tâm hấn đang rất bất mãn với Phong.

Mọi biến hóa của giáo quan đều được Phong thu vào mắt, trong nội tâm thầm cười lạnh xem thường, hấn chậm rãi đưa ngón trỏ chỉ về phía Lucci và Stark, hời hợt nói.

- Thấy hai tên đó không, trong đội 1 chỉ có hai kẻ đó là nguy hiểm nhất, ngài một mình đối chiến với hai người bọn hấn nhất định cầm chắc thất bại.

Giáo quan Mosuke sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thân là giáo quan vậy mà bị người ta đánh giá không đánh lại học viên, hỏi có người nào không buồn bực khó chịu đây? Có điều Mosuke cũng không có phát tác, bởi vì hấn biết Phong nói đúng, hai con quái vật kia quả thật mạnh không tưởng. Một tên gã có bảy thành năm chắc chiến thắng, còn nếu hai tên thì hết tám thành là thất bại rồi.

Phong bên cạnh không nhanh không chậm nói tiếp.

- Tuy nói hai tên kia vì cao ngạo không muốn ra tay, nhưng một khi tôi tiến lên tiền tuyến, chỉ cần hiển lộ thực lực khiến bọn hấn lo sợ thì lập tức sẽ dùng kế ngáng đường, tận dụng cơ hội tôi không quay về thủ hộ kịp đánh bại ngài. Đến lúc đó, hối hận cũng không kịp.

- Nhưng nếu cậu đứng đây một hồi, phòng tuyến đội 2 trước sau gì cũng vỡ, bọn chúng sẽ ồ ạt vây công vào đây. Khi đó cậu sẽ phải một mình đánh với hơn 10 người “Danh sách bạc”, cơ hội thắng trận không còn nữa.

Mosuke nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình, không phải hấn chưa nghe qua Phong độc chiến hạ gục ba vị giáo quan gần đồng cấp với mình, nhưng hiện tại là vây công mười người a!! Mười người này sức chiến đấu so với giáo quan bọn hấn không kém hơn bao nhiêu, thậm chí còn có năng lực trái ác quỷ phụ trợ, khó khăn ít cũng phải gặp mười lần so với trước đây.

Phong khẽ cười hàm hồ nói.

- Vậy thì tôi sẽ hạ gục tất cả là được rồi.

Hấn mạnh miệng như vậy tất nhiên là có chỗ dựa, mà chỗ dựa duy nhất của Phong chính là thực lực bản thân, hấn tự tin nếu chiến 1 vs 1 thì Stark hay Lucci đều không phải đối thủ của hấn, nên nhớ 10 năm là quãng thời gian rất dài để thay đổi một con người, 10 năm sau Lucci trong cốt truyện có vẻ rất mạnh, nhưng hiện tại hấn vẫn chỉ là một học viên trong học viện hải quân mà thôi, dù có hung danh vang dội thì cũng chỉ đến thế là cùng.

Trên hết Phong vốn không phải thằng nhóc bình thường, hấn đáng sợ hơn những gì người khác nghĩ nhiều lắm. Minh chứng tốt nhất là trận chiến với ba vị giáo quan Taiba, Mammon và Sony, lúc đó không ai ngờ rằng Phong vẫn còn đang bảo lưu thực lực, một phần là vì hấn vi phạm quân kỷ, một phần là vì hấn không muốn làm lớn chuyện, trước khi có chỗ đứng, địa vị vững vàng, Phong không thể hoành hành bá đạo được. Taiba trong lúc vô tình chọc giận hấn nên mới nhận lấy kết quả thảm khốc, ngoài ra hai người kia không bị gì nguy hiểm cả.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cường Đại

Phong tự tin vào bản thân là việc của hắn, còn tin hay không là chuyện của Mosuke, tin không? Không!! Đánh chết cũng không!! Thiên tài từng làm rung động hải quân trước đây là Aokiji cũng chưa bao giờ dám nói ra những lời điên cuồng đến vậy, nếu để Mosuke biết chuyện Phong từng giao kèo với Zephyr trong hai năm đứng đầu học viện thì chắc sẽ không quá mức bất ngờ trước những gì hắn nói.

Nhận thấy Phong quá mức tự phụ, Mosuke cũng lười nói tiếp, hắn muốn xem thiếu niên trước mắt lấy cái gì ngăn cản thế cục bất lợi này đây.

Trong khi hai người trao đổi thì bên kia Layla đã sắp không xong, ban đầu một mình nàng chống chọi lại Kyojin cùng Kanji đã thờ không ra hơi, hiện tại đồng đội còn đề thoát mất ba người “Danh sách bạc” nữa. Rất nhanh nàng bị Kanji một quyền đâm nát phòng ngự Tekkai chắc chắn, Layla học máu bay ngược về phía sau, nàng cố gắng gượng dậy nhưng vô lực.

- Con nhóc đúng là khó chơi thật!! Phù...phù!

Kyojin thờ dốc lăm bằm, trên người hắn máu chảy loang lổ khắp nơi, đối phó với Layla một mình hắn chỉ sợ chưa chắc là đủ thủ của nàng, nhờ có Kanji da cứng như thiết, phần lớn công kích của Layla đều bị hắn ngăn lại.

- Tất cả xông lên!! Hạ Smoker chúng ta liền dành được thắng lợi.

Kyojin ngửa cổ rống to cổ vũ tinh thần cho đám chiến sĩ, mọi người nhao nhao hò hét sau đó thì nhau đánh bay vật cản, cấp tốc lao về phía quân Smoker trú đóng.

Tiền tuyến tan vỡ, trung lộ cũng sắp lâm vào tình trạng tương tự, chỉ thấy Ain xoay tròn hai tay, từng quả cầu năng lượng màu hồng mang năng lực trái ác quỷ bắn tới Hina, càng đánh Hina càng bị dồn vào góc hẹp, không gian né tránh không còn thuận lợi như trước nữa.

Mất thấy một quả cầu năng lượng bay gần sát cơ thể, Hina vội vàng vẫy Ngụy cứu Triệu dùng một tay hướng Higo oanh tới, Higo thập phần ưu nhã uốn mình tránh né. Không chút do dự Hina tận dụng cơ hội vọt qua khe hở hẹp mà mình vừa mới liễu lĩnh công phá, tuy nhiên thoát được một lần vậy lần hai, lần ba thì sao.

Bốn quả cầu năng lượng tựa thiên điện vọt tới trước mặt Hina, nàng bắt lực nhắm mắt chờ chết, đúng lúc này có ba thân ảnh cao lớn nhảy ra che chắn cho nàng.

- Đội trưởng cẩn thận!!!

Cơ thể bọn họ bằng tốc độ mắt thường trông thấy teo nhỏ lại vài vòng, khuôn mặt trở nên non nớt hơn trông thấy. Thoáng cái trẻ ra chục tuổi, chục tuổi này đối với thanh niên trai tráng đang trong thời kỳ sung sức thì quả thật là một kích trí mạng. Hina bắt lực nhìn ba người dễ dàng bị đánh văng đi nơi khác.

Nếu là hNLMHn2 lúc bình thường Hina nhất định sẽ cắn răng liều mạng, bất quá nàng đột nhiên nhớ tới lời Phong nói, nội tâm giãy dụa sau đó nhanh chóng làm ra lựa chọn, nàng quay đầu chạy về phía Smoker, miệng nhỏ đồng thời hô to.

- Rút lui!! Quay về phòng tuyến cuối cùng, chúng ta từ thủ ở đó!!

- Smoker!!! Anh lên yểm trợ cho bọn tôi!!

Không khí sôi trào đến đỉnh điểm, người chạy người đuổi hỗn loạn vô cùng, âm thanh hò hét giữa trời nắng nóng quả khiến cho người ta thật khó chịu.

Không nói hai lời, Smoker hóa thành đám khói che khuất tầm mắt của mọi người, chờ khi khói tan hết thì người hai phe đã đứng song song đối diện, tạo thành thế cục đối lập tùy thời bùng nổ.

Trên gương mặt mỗi người mồ hôi nhễ nhại, về phần cơ thể họ thì đây rầy những vết thương, chủ yếu là bầm tím. Người bên đội 1 nhìn vẫn đỡ hơn nhiều so với đội 2, 300 người đội 2 có gần trăm thành viên không không đứng dậy nổi nữa, còn đội 1 chỉ có hai mươi thôi, chênh lệch liếc sơ qua cũng thấy rõ.

Layla được Hina dìu đỡ, sắc mặt nàng tái nhợt, thân hình nhỏ bé vì đau mà run rẩy không ngừng, năm nay nàng mới 16 tuổi thôi đấy, chiến đấu cường hãn đến lúc này là giới lắm rồi.

Hina nhẹ nhàng hỏi.

- Chiến đấu tiếp được chứ!!

Do dự hồi lâu, Layla cắn răng gật đầu, dù sức lực của nàng đã cạn kiệt nhưng tính khí quật cường khiến nàng không muốn bị bỏ sang một bên.

- Tốt lắm!! Hiện tại là thời khắc cuối cùng, chúng ta có thua cũng không sao, cùng lắm là chịu phạt, chỉ cần mọi người cố gắng hết sức thì không ai dám cười nhạo chúng ta.

- Ôôô!!!

Âm thanh gào thét vang tận trời xanh, đồng thời có lực chấn nhiếp không nhỏ, thành viên đội 1 có vài người giật mình làm rơi vũ khí.

Trên cao Stark cười cười khinh miệt.

- Đám vô dụng chỉ giỏi giấy chết!!

- Trận đấu quá nhàm chán!

- Ta cũng thấy vậy!! Không bằng hai ta ti thí, thế nào? Lâu rồi ta và người không có chiến trận nào ra hồn.

Lucci lắc đầu từ chối cho ý kiến, ánh mắt lần nữa tập trung vào Phong, không hiểu tại sao nhưng Phong vẫn luôn mang đến cho hắn cảm giác cực độ nguy hiểm, có điều hết thấy những việc mà Phong thể hiện lại làm cho hắn thấy rất hoang mang, không biết có nên tin vào phán đoán của mình hay không.

...

Trải qua mười phút, hai trăm người đội 2 chỉ còn duy nhất một người đứng vững, cơ mà trên cơ thể hắn cũng tràn ngập vết thương.

- Smoker!! Mày nên nhận thua đi là vừa, đồng đội của mày đã không còn tên nào đứng lên được. Nếu không muốn tiếp tục ăn đòn thì mau mau tránh đường, để bọn tao hoàn thành bước cuối cùng.

Người duy nhất đứng vững kia là Smoker, mặc dù hắn là người khỏi thuộc hệ Logia, nhưng vẫn bị thương như thường, chỉ cần hắn tập trung tấn công thì bộ phận tiếp xúc nhất định phải thực thể hóa, vì vậy khó tránh khỏi bị vây công mãnh liệt. Trừ phi những trái ác quỷ hệ Logia có tính sát thương khủng bố ngay cả khi không cần tấn công như dung nham, lôi điện, băng giá,... Thì may ra kẻ địch đánh vào bị phản dame ngay lập tức.

Smoker cắn răng nhìn qua Hina, thấy nàng lắc đầu thì bất lực thở dài một hơi, thân thể có chút không muốn đứng lách sang một bên.

- Hahaha!! Phải vậy chứ!!

Kyojin đắc ý cười lớn, xung phong bước tới vị trí giáo quan mục tiêu, hắn tin chắc vị giáo quan này sẽ đầu hàng bỏ qua chống cự. Thân hình Kyojin như một tòa núi nhỏ nhấc từng bước chân nặng nề tạo ra những tiếng vang trầm thấp. Mỗi một bước như vậy chẳng khác gì đập thẳng vào trong lòng thành viên đội 2.

Đứng trước mặt Mosuke, Kyojin trực tiếp bỏ qua không thèm nhìn Phong ở bên cạnh.

- Giáo quan Mosuke!! Ngài đầu hàng hay để bọn tôi động thủ??

Giọng nói kiêu ngạo không chút che giấu, bất quá ngay lập tức có một giọng nói khác vang lên đáp trả.

- Hình như mày quên tao thì phải??

Nghe vậy Kyojin cực kỳ khinh thường liếc mắt xuống nhìn Phong, trong mắt hắn Phong không khác gì con kiến muốn giẫm đạp lúc nào cũng được.

- Mày...

Không đợi Kyojin nói hết, Phong lần đầu tiên động thủ trước mặt mọi người, hắn khễ nhích thân, chân trái nhẹ nhàng đá quét làm Kyojin ngã nhào sang một bên.

- Tam Đoạn - Ngưng Tụ!!

Âm thanh phiêu hốt bất định văng vẳng bên tai mọi người, chỉ thấy tay Phong nắm thành quyền đặt ngang eo, một đoàn khí xoáy dùng tốc độ nhanh đến đáng sợ ngưng tụ quanh nắm tay.

Ngay khi thân thể to lớn của Kyojin gần chạm đất thì Phong mới hung hăng đâm mạnh một phát.

- Giải!!!

Oanh!!!

Thời điểm nắm đấm Phong chạm vào người Kyojin thì một cỗ lực lượng khủng bố trong chớp mắt bùng nổ, sóng xung kích tỏa ra làm vỡ nát sàn tàu, thậm chí hất văng mấy tên lính nằm gần đó.

Thân thể Kyojin không khác gì đạn pháo bắn thẳng về phía chiến hạm đội 1, đụng ngã một cột buồm mới ngừng lại được, hắn nằm đó trợn ngược cặp mắt trắng dã, nếu người hắn không run lên nhè nhẹ thì người khác đã tưởng hắn chết rồi. Cơ hồ vùng ngực lõm vào một vết thật sâu, xương cốt đều gãy vỡ không cái nào lành lặn.

Không khí toàn trường lâm vào yên tĩnh, không một ai dám thở mạnh, trong thời gian ngắn bọn họ không cách nào tiếp nhận được chuyện vừa xảy ra.

- Hấn...hấn là...là thứ quái...quái vật gì vậy.

Binz cố gắng áp chế thân hình run lẩy bẩy nhìn không được nói, và câu nói này chính là suy nghĩ trong lòng hơn sáu người có mặt tại đây.

Sau vài phút hoảng sợ, bước chân đám lính đội 1 đã bắt giắc bước lui về phía sau, chỉ có mấy người “Danh sách bạc” vẫn bám trụ tại chỗ nhưng cũng không có hành động gì khác.

Phong mặt không đổi sắc ngẩng đầu nhìn hai người Lucci còn đang bị chấn kinh ngốc tay.

- Hai thằng mày tự xuống hay để tao lên kéo xuống??

Nếu lời nói này đặt vào cách đây mười phút thì có lẽ sẽ có rất nhiều người đứng ra cười vào mặt hấn, nhưng bây giờ hấn nói ra thì lại hoàn toàn khác. Thậm chí có vài kẻ bắt đầu suy nghĩ lo lắng cho an toàn của đám người “Danh sách bạc”, tưởng đối phương chỉ là hổ giấy ai dè mãnh hổ thực sự, không khiếp sợ mới là lạ.

Lucci và Stark nhìn nhau ngưng trọng gật đầu, xem ra hôm nay không đơn giản yên lành kết thúc buổi tập rồi, găm phải cục xương cứng dù ăn được thì chắc chắn cũng phải gãy mất vài cái răng.

Hai người nhảy xuống chiến hạm 2, chậm rãi bước tới trước mặt Phong. Stark lúc này mới mở miệng.

- Có lẽ chúng ta đã quá coi thường ngươi, ta cho ngươi vinh dự được chọn đấu với..

Phong trực tiếp nhảy vào hòng Stark ngồi, hấn lười nghe mấy lời nói nhảm.

- Đừng nhiều lời, bọn bây cùng lên một lượt đi, tránh mất thời gian của tao!!

- Cuồng vọng!!!

Stark không nhìn được nhục nhã, hấn đường đường là đỉnh cấp tinh anh mà phải lấy nhiều hiệp ít sao, dù hấn có tự phụ quá đáng nhưng bản tính cũng được xem là công bằng.

Gầm lớn một tiếng, đôi chân Stark nhanh chóng biến hóa, cơ bắp trở nên săn chắc mạnh mẽ hơn rất nhiều, đôi tai theo đó biến lớn và dài hơn.

Búng nhẹ người lên không trung một cái, Stark ngay sau đó lấy thế sét đánh không thể đỡ lao tới vị trí Phong đang đứng. Tốc độ của hấn khiến Phong bất ngờ tán thán không thôi, Phong không tránh không né, thân hình lù lù bất động.

- Mày chết đi!!

Stark giữa không trung lộn một vòng hướng đôi chân đá tới người Phong, song cước liên hoàn đá ra, nhìn không khác gì Hoàng Phi Hồng.

- Trò mèo!!

Phong nhếch mép khinh thường, hấn khẽ nghiêng người đơn giản tránh thoát, đồng thời nâng chân phải dồn lực đậm mạnh, lực lượng cường đại đập Stark lún sâu vào sàn tàu. Bàn chân Phong vẫn đập trên ngực Stark, hấn cúi đầu cười lạnh nhìn Stark giống con chó chết bị hấn dẫm dưới chân.

- Tao nhớ mày có nói sẽ nghiền nát mặt tao dưới chân mày mà, làm thử tao xem!!

Vừa nói hấn vừa nâng chân giẫm lên mặt Stark, dí đầu Stark lún sâu hơn nữa.

Stark phun ra ngụm máu, nhìn nhục cắn chặt răng điều động Shigan vào ngón tay ý đồ đâm thủng chân Phong.

- Thứ vô dụng mày cũng đòi làm tổn thương tao??

Nói đoạn Phong nghiêng người làm tư thế sút bóng.

Bình!!!

Stark đau đến gập người ôm bụng không ngừng ói máu, cơ thể hấn biến về nhân dạng như điều đứt dây bay về phía đám tinh anh đội 1.

- Nếu muốn đấu với tao thì ra ngoài khơi lặn lộn mười năm sau đó tìm tao khiêu chiến!! Loại thiên tài mày chả khác gì hoa trong gương, ngoại trừ màu mè diễn xiếc ra thì mày làm được gì nữa??

Phong nói không sai, Stark được đào tạo từ năm tám tuổi, đến bây giờ cũng đã 22, thế nhưng cơ hội thực chiến sinh tử lại chẳng có lần nào, không riêng gì hấn mà toàn bộ người ở đây đều là như thế, trừ Lucci, tên này giết qua không ít người nên biết cách sử dụng sát chiêu hiệu quả nhất.

Thứ Phong có nhiều nhất mà cũng tự hào nhất chính là kinh nghiệm, đầu phải vô duyên vô cớ danh hiệu “Đệ nhất cách đấu toàn cầu” xuất hiện trên người hấn. Stark so với hấn thật giống như đem tri thức trẻ con so với người già.

Đám người quan chiến hoàn toàn bị đông đĩnh trên sàn tàu, miệng mồm há hốc không nói được lời nào, não bộ gần như đĩnh chỉ không cách nào hoạt động đúng công suất được.

Hina nhìn chằm chằm Phong không chớp mắt, nàng muốn đem thân ảnh hấn khắc thật sâu vào trong đầu để không bao giờ quên. Còn Smoker thì hấn nhanh chóng loại bỏ tâm tư tìm Phong khiêu chiến, Phong quá đáng sợ, quá mạnh mẽ, hấn cũng chỉ có thể nhìn lên mà thôi, tìm một kẻ khủng bố như vậy để đánh nhau? Khác với đi tìm chết không?

Phong hời hợt mở miệng, đem không khí ngưng đọng xóa đi.

- Lucci!! Muốn có cơ hội thắng thì tốt nhất nên để mấy đứa kia theo yểm trợ, còn không thì kết quả của mày không khác gì thắng ngu lăm mồm Stark đâu.

Hấn chửi thẳng mặt Stark nhưng không một ai dám có ý kiến, kẻ mạnh luôn luôn có tư cách si nhục kẻ yếu, muốn không bị làm nhục thì mày đừng chống đối, hãy nhẫn nhịn chờ cơ hội, đến lúc mày mạnh hơn hấn thì đó chính là ngày tàn của kẻ đã từng si nhục mày. Hiện tại Phong mạnh mẽ hơn Stark, đó là sự thật.

Lucci trầm mặt không đáp lời, Phong thở dài một hơi lắc đầu, thân hình nhỏ bé chớp động.

Lucci sắc mặt đại biến, không chút do dự biến thành dạng nửa người nửa báo, cơ thể bành trướng xé toạt chiếc áo hải quân.

- Rankyaku!!!

Hàng loạt lưỡi phong nhận hình trăng khuyết theo những cú đá của Lucci bắn thẳng về một phương trông rỗng bên trái.

- Phản xạ tốt lắm!!

Khen ngợi một câu, thân ảnh Phong thoáng hiện ra vùng tay đâm liên tục vào không khí.

- Tứ Đoạn - Không Kích.

Đây là đòn công kích tầm xa đầu tiên mà Phong sử dụng, vô số sóng khí vô hình lao nhanh trong không khí và chạm với phong nhận Rankyaku.

Phanh!! Phanh!! Phanh!!...

Lợi dụng lúc Phong phân tâm phá hủy phong nhận, Lucci bậc nhảy hình ziczac tiếp cận Phong, thuận lợi cận thân tung hai đấm mười thành lực lượng.

Bất quá phản lực mà hấn nhận lại cũng thật lớn, Lucci xa xa sao bằng Garp và Zephyr, trình độ kém chút hỏa hầu mới gây thương tổn thực chất lên người Phong được. Hấn chỉ trượt trên sàn nửa mét là dừng lại.

Cánh tay Lucci tê rần mà ngực và bụng Phong không hề hấn gì, có chăng ửng đỏ lên một tí mà thôi. Đồng tử Lucci co rút thành dấu chấm tràn ngập hoảng sợ và không thể tin, hấn lắp bắp gian nan mở miệng hỏi.

- Người là thứ...quái vật gì vậy??

Đáp lời Lucci là một cước hung mãnh, hấn chỉ kịp gồng Tekkai sơ sài vì vậy chịu chấn động khá nặng, máu phun ra hai ngum mới ổn định được khí huyết.

Hai người “Danh sách bạc” nhanh chân chạy tới đỡ lấy thân hình lung lay sắp ngã của hấn.

Không thể không nói một khi không phải kiêng kỵ điều gì, mặc sức đánh thả của thì Phong đúng thật là một vũ khí hình người.

- Mười đứa bọn bây cùng lên đây!!

Lần thứ ba ngoắc tay, đối với đám người từng khinh thị, coi thường hấn thì không có lý do gì để xưng hô lịch sử cả, đặc biệt là những kẻ yếu hơn mình

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Rokuougan, Chiến Thắng!

Lần này Lucci không do dự nữa, hấn nhận ra rằng Phong không phải đối thủ mà hấn có thể đơn độc chống lại.

Lucci đánh mất ra hiệu, chín người còn lại hiểu ý chậm rãi dàn hàng đứng bao vây Phong vào giữa, tuy nhiên không ai dám áp sát lại gần hấn cả, lực công

Kích của Phong bọn họ đã được đại khai nhãn giới, không có cơ hội mà lọt vào tầm cận chiến của hắn thì chỉ có con đường chết.

Người xung quanh kể cả hai vị giáo quan đều nín thở theo dõi diễn biến trận chiến, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng là liên tục phát ra.

Phong khẽ nhủ mảy phát động tấn công, cơ hồ thời điểm hắn di động thì bầu không khí yên tĩnh trước đó lập tức bùng nổ.

Những thân ảnh thoát tiến thoát lui ảo ảo đủ mọi phương hướng, Kanji có thân thể thiết giáp lùi thẳng tới Phong, ánh mắt có chút sợ hãi xen lẫn với điên cuồng.

- Tông chết mảy!!!

Phong lật tay muốn sử dụng Nhị Đoạn - chiêu thức khắc chế mấy thể loại da dày thịt béo, thì bỗng dưng một cổ nguy hiểm dâng lên trong lòng. Không dám chậm trễ, Phong nhảy lên cao đập mạnh vào vai Kanji, mượn lực phóng đi nơi khác.

Ầm Ầm!!

Sàn tàu nơi hắn vừa đứng lập tức bị vô số phong nhận oanh thành cái động, cặp mắt xanh thẳm chớp lóe ý nghĩ, không khí chung quanh Phong bắt đầu dao động, sau vài giây một tấm chắn hình cầu bao phủ nắm tay của Phong.

Hắn vung vẩy cánh tay nhẹ nhàng hóa giải cầu năng lượng do Aın phóng ra, mấy quả năng lượng vừa chạm vào tầng phòng hộ trên tay Phong đều nháy mắt tan vỡ, Lục Đoạn - Cường Hóa là thứ khắc chế tuyệt đối những năng lực từ trái ác quỷ, chỉ cần Phong đủ sức duy trì Lục Đoạn thì những kẻ phụ thuộc vào trái ác quỷ không thể làm gì được hắn, đương nhiên loại trừ vài trường hợp đặc biệt, Luffy chẳng hạn. Đây là chỗ bắt bại hùng mạnh nhất của Phong.

Thấy hắn không coi năng lực mình mình vào mắt, Aın cắn răng nắm chặt trường đao đợi chờ cơ hội liều mạng, khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc xanh nước biển bay lượn trong gió làm cho lòng người thổn thức không thôi.

Qua vài lần chạm đất, Phong nhảy đến trước mặt Gon, một cường nhân thành thạo Lục Thức, chiều cao vượt trội nhưng cơ thể lại mảnh dẻ gầy gò, nhìn hắn Phong liền liên tưởng tới Brook.

- Geppou.

Gon đập bước lên không khí sau đó buông người nâng cao chân ché gót xuống đầu Phong.

- Muốn chết!!

Phong hừ lạnh giơ tay lên chụp vào chân Gon, nhưng đúng lúc này một thân ảnh di chuyển với tốc độ kinh người, rất nhanh đã đứng sát bên người Phong.

Sắc mặt Phong khẽ biến, hắn vội vàng hạ thấp trọng tâm thủ thế trung bình tấn, một cẳng chân khổng lồ mang theo đại lực nghiền áp đá tảng sút thẳng vào bụng Phong, đồng thời gót chân của Gon cùng lúc hạ xuống đỉnh đầu hắn.

Song trọng cường công, Phong có mạnh hơn nữa thì cũng là con người, chịu thương tổn nặng nhất là vùng bụng, cơ thịt bên ngoài đã bắt đầu sưng tấy lên.

Bất quá trong tay Phong vẫn còn đang túm chặt cổ chân Gon, dù Gon vùng vẫy cỡ nào thì cũng không thoát ra được. Phong trợn mắt hung hăng kéo mạnh, thân thể dài quá khổ của Gon bị giật đến xương cốt rụng rời, dây chằng ở khớp gối và bộ hạ đứt vỡ khiến hắn nằm liệt một chỗ kêu rên, chỉ sợ không mười ngày nửa tháng thì đừng mong khôi phục.

Hạ xong một tên Phong không lập tức đánh tiếp mà yên lặng dò tìm mục tiêu yếu ớt để khai thác, mắt Phong chợt lóe, hắn sử dụng Cường Hóa vào chân làm tốc độ được đề thăng lên gấp năm lần trong vòng ba giây, sau ba giây bắt buộc hắn phải gỡ bỏ chiêu thức, thứ nhất vì tiêu hao thể lực quá lớn, thứ hai tổ chất cơ thể hắn hiện tại chưa đủ sức chịu đựng tốc độ quá nhanh trong thời gian lâu.

Bất quá ba giây đối với một chuẩn cao thủ như hắn là đã quá đủ, trong thế trận chín người Phong nhận thấy vị trí của Binz là yếu ớt nhất, hoàn cảnh môi trường quá mức trọng yếu với Binz, năng lực điều khiển thực vật ở trên chiến hạm mà nói thì không khác gì gần gài, hoàn toàn vô dụng.

Binz tất nhiên biết điểm yếu của bản thân, thấy Phong lao về phía mình thì mò vào túi áo lấy ra một nắm cỏ tươi. Hắn vội vàng quăng nắm cỏ đi sau đó lăm bầm “thần chú” kỳ quái, những cọng cỏ sắp héo nằm trên sàn phát sinh biến hóa.

Từng dây leo rắn chắc bò tới ý đồ quần lấy Phong, có điều hắn không đánh giá đúng tốc độ của Phong sau khi được cường hóa. Phong đập mạnh xuống sàn đẩy nhanh tốc độ lên tới cực hạn, trong nháy mắt hắn để lại một đoàn tàn ảnh sống động như thật, trong khi chân thân đã đứng ngay trước mặt Binz.

Hự!!

Đơn giản một đám kết thúc, Binz mặt xanh mặt trắng ôm bụng ngã lộn trên mặt sàn, mồ hôi bắt đầu chảy, Từ Lục Đoạn trở lên xem ra Phong muốn thi triển thì gánh nặng phải chịu không hề nhỏ.

Không cho Phong thả lỏng, hai ba phong nhận bay tới làm hấn cấp tốc nghiêng người né tránh, đồng thời tay phải huy quyền phóng xuất Tứ Đoạn đánh gục Ân đang muốn tiếp cận từ đằng sau.

- Ngây thơ!!

Lucci tức giận thăm mắng một câu, còn chưa tới năm phút mà có tận ba người mất đi năng lực chiến đấu, nếu cứ tiếp tục thì trước sau gì cũng bị Phong lần lượt hạ hết. Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý tưởng hay ho, Lucci tập trung sáu người khác lại bàn bạc thảo luận chuyện gì đó.

Vài giây sau mọi người biểu tình thoáng do dự nhưng rất nhanh kiên định gặt mạnh đầu.

Lấy Kanji dẫn đầu sáu người không tiếp tục vây quanh Phong nữa mà ôm tâm tư liều mạng trực diện tấn công Phong. Hấn neho mắt thăm cảm thấy không ổn, cơ mà không ổn ở đâu thì hấn không thể xác định được.

- Nhãi con khôn kiếp!! Đi chết đi!!!

Kanji ý một thân man lực đang rộng hai tay muốn ôm Phong siết hấn gãy xương, Phong làm sao để Kanji được toại nguyện, nhanh nhẹn né tránh rồi mạnh mẽ đá vào chân trụ của Kanji, lực mạnh tới nỗi đá Kanji quay một vòng trên không trung rồi mới nặng nề tiếp đất.

Đúng lúc này Hai tay Phong bị hai người kẹp chặt, hai chân cũng vậy, bốn người gồng hết sức bình sinh gắt gao ôm chặt không buông, mặc kệ hấn có quẫy người chấn thương bọn họ tới hộc máu tươi liên tục.

- Trò chơi kết thúc!!

Âm thanh lạnh thấu xương vang lên ở sau lưng, Phong toát mồ hôi hột, “Không xong!!” trong lòng vừa thăm hồ một tiếng thì hấn cảm nhận được có hai nắm tay đang đặt lên lưng hấn.

- Sai Dairin!! Rokuougan!!!

Oành!!

Trước ngực Phong một luồng năng lượng cự đại bắn ra, phá nát chiếc áo hải quân nhỏ bé, hấn trọn tròng hai mắt, cổ nén đau đớn để không kêu lên, tuy nhiên máu tươi đỏ thẫm không ngừng trào ra từ miệng.

Lucci cũng không nhẹ nhàng, hấn gượng ép bản thân sử dụng chiêu thức tối thượng khi chưa hoàn toàn nắm bắt sáu thức cơ bản, bởi vậy vẫn bị cản trả 20% lực lượng phóng xuất.

Bốn người “Danh sách bạc” đáng thương chịu liên lụy hiện tại nằm bất động trên sàn tàu.

- Học...

Phong ới thêm ngum máu bất đắc dĩ phải đưa tay bịt miệng, vùng ngực chẳng mấy chốc đỏ bừng lên, nội phủ của hấn bị trọng thương khá nặng nhưng không đến mức Phong chịu không nổi.

Hina bên kia hốt hoảng tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nàng không ngờ Lucci còn dẫu con bài mạnh mẽ đến vậy, nhìn biểu hiện của Phong là biết... Nàng cố gắng đứng dậy chạy tập tễnh tới bên cạnh Phong, ánh mắt lo lắng khẩn trương vô cùng.

- Cậu có sao không?? Rokuougan mà tên khôn kia cũng học được, tương lai chỉ sợ là một kẻ đáng sợ.

- Tôi không sao! Cô ở đây chờ, tôi đi giải quyết nốt chuyện này!!

Phong phát tay khẽ đáp, mở miệng nói chuyện làm hấn ới thêm đống máu, vì vậy dứt khoát ngậm miệng khó BNLkWyg khăn bước tới gần Lucci và tên “Danh sách bạc” cuối cùng.

Phong đang muốn ra tay kết thúc trận đấu thì Lucci bỗng giải trừ biến thân té gục xuống sàn, bất tỉnh tại chỗ. Vốn vì một cước hung ác trước đó của Phong Lucci đã thụ thương không nhẹ, hiện tại bị cản trả do thi triển chiêu thức quá sức thì rốt cục không chịu nổi mà ngất đi.

Trông thấy chủ lực thất bại thì đám người đội 1 biết trận đấu hôm nay thua rồi, thành viên “Danh sách bạc” cuối cùng nhìn sơ qua giáo quan trên cao thấy gã lác đàu tỏ vẻ thì thò dài một hơi, hôm nay bọn họ thua không có gì không phục cả, mọi lợi thế đều ủng hộ họ từ đầu đến cuối, chỉ là không ngờ giữa đường gặp Trình Giảo Kim quá mức cường đại. Thua tâm phục khẩu phục.

- Bọn tôi nhận thua!! Đội các cậu chiến thắng.

Đội viên đội 2 dù biết trước kết quả nhưng vẫn hưng phấn, kích động không thôi, duy có ba người là không để ý đến việc này, Smoker có chút phức tạp nhìn bóng lưng của Phong, tuy nhỏ nhắn bất quá trong mắt hấn thì lại cao lớn như một ngọn núi. Smoker biết qua hôm nay thanh danh của thiếu niên đó sẽ như mặt trời ban trưa, chói lọi, rất chói lọi.

Phong cứng ngắt mỉm cười khó coi hơn khóc, hấn khẽ nhắm mắt nhẹ giọng nói.

- Đưa tôi về phòng!!

Hina không do dự gạt đầu sau đó diu Phong về phòng, tuy nhiên rất nhanh liền nghĩ tới “Phòng?? Phòng của ai bây giờ?? Là phòng hấn sao? Hay là phòng mình? Phòng hấn thì ở quá xa, làm sao đưa hấn tới đó được, vậy thì chỉ có...” Càng nghĩ khuôn mặt trắng trẻo mịn màng càng phủ thêm tầng đỏ ửng mê người.

Tính cách Hina là người quyết đoán, cho nên không chần chờ lâu làm ảnh hưởng tới thương thế của Phong, nằng một mạch đưa hấn về căn phòng chật chội mà mình sống bao năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tâm Tư Hina

Một đường đi ra, giáo quan bên dưới cũng không ngăn cản mà chỉ dùng ánh mắt kính sợ nhìn theo bóng lưng Phong, hiển nhiên trận chiến vừa rồi bọn họ có quan sát. Phong bộc lộ thực lực quá mức cường hãn, chẳng trách tuổi nhỏ mà đã được cấp trên xem trọng như vậy.

- Nay, tôi xem hình như phổi và khí quản của cậu bị tổn thương rồi, cùng ta đến bệnh viện quân y trước nhé!

Hina một bên diu đỡ Phong thì phát hiện hấn không ngừng ho ra máu, kinh nghiệm của nàng nói nhiều không nhiều, nói ít cũng chẳng ít cơ mà đủ tự tin để phỏng đoán bệnh trạng của Phong. Trong nội tâm thiếu nữ tràn ngập cảm giác lo lắng, đây là lần đầu tiên nàng để tâm đến một người khác giới đến vậy, Hina không hiểu tại sao nhưng lại chẳng thể nghĩ nhiều, thương thế trên người Phong có nguy hiểm hay không mới là vấn đề mà nàng quan ngại.

- Không cần...cơ thể...tôi tự lành được...

Nói đoạn Phong vì mất nhiều máu nên đầu choáng mắt hoa vấp chân té xuống, bàn tay choàng qua vai Hina quơ loạn trong không khí vô tình trượt xuống một địa phương mềm mại, căng đầy. Hina thấy Phong vấp ngã sắp sửa đập đầu xuống đất thì nhanh tay đỡ lấy thân hình của hấn, lúc đầu do lo lắng Phong gặp chuyện gì nên nàng chẳng may để ý bàn tay xấu xa nào đó đang đặt bên trong áo lót của mình.

Mãi đến khi nhìn thấy cặp mắt mở to hết cỡ kia nhìn chằm chằm vào ngực mình thì Hina mới phát giác, nơi quả bóng bên trái có một thứ đồ vật xa lạ, ấm áp nóng rực đặt lên, thậm chí nó còn bóp vài cái nữa chứ. Một cỗ xúc động mãnh liệt chạy ô lên não Hina, nàng theo bản năng cúi đầu nhìn xuống thì thấy...

- Thật xin lỗi...tôi...tôi không cố ý!

Nói thì nói vậy nhưng Phong cũng không rút bàn tay ra ngay mà lợi dụng niết nhẹ vài cái nữa mới lưu luyến rời đi, “Thiệt là mềm mại a, còn rất co giãn nữa, ít nhất cũng phải 96 thêm thời gian nữa thì trên 100 là cái chắc, loại đồ vật như vậy mà cho mình hưởng dụng thì thật tốt!! Hắc hắc!!” Phong hắc ám thầm nghĩ, cứ tưởng tượng tới mỗi lần luyện tập, chiến đấu xong mà có chỗ xả stress thì còn gì bằng.

Hina bên này đang thần thờ ngây ngốc, trên gương mặt tinh xảo một mảng hồng nhuận cực kỳ dự hoặc, phối hợp với khí chất quân nhân, cá tính của nàng thì cho dù là Phong hấn cũng muốn lòi mắt thương thức.

Sau mười giây định hình, nàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Phong không nói lời nào, tuy nhiên trong nội tâm lại thầm mặc định với bản thân rằng “vừa rồi chỉ là tai nạn!! Vừa rồi chỉ là tai nạn!! Vừa rồi chỉ là tai nạn!!...” Đồng thời cũng có một chút ủy khuất khó hiểu.

Phong ngược ngung không dám nhìn thẳng Hina, dù sao người sai vẫn là hấn, nếu chẳng may “cho vào túi” thì nên rút ra ngay, mọi chuyện sẽ không đến nông nổi này, nhưng hấn cũng là đàn ông a!!! Trong thời điểm đó thì thẳng nào nguyện ý rút ra?? Giờ thì hay rồi, lưu lại trong lòng tiểu nữ nhân ấn tượng xấu, về sau có ý đồ muốn gạ gẫm, gần gũi cũng không được.

Lắc đầu thờ dài, Phong nói lời xin lỗi đơn giản sau đó cấn răng bước đi, bất quá được vài bước thì ngã lăn quay ra đất. Hấn quyết định nằm luôn chỗ này, khỏi phải đi đâu cho xa nữa.

Ngay khi hấn đang thờ dốc, cố gắng hít nhẹ không khí đưa vào phổi vận chuyển khí công thì Hina bỗng bước đến ngồi chồm hổm bên cạnh, nàng nhìn thật sâu vào mắt hấn có chút mong chờ nói ra.

- Lúc này cậu không có ý đúng không??

Nhìn biểu tình của nàng giống như mình cố ý sàm sỡ nàng rồi bây giờ nói dối để nàng vui vậy, Phong khóc không ra nước mắt, sức nhắc chân hấn còn không có, rãnh hơi đâu mà đi làm chuyện bậy bạ đó chứ, mà dù có làm thì cũng phải làm ở nơi bí mật không ai biết mới được nha.

Bất quá để thỏa mãn tâm tư nhỏ nhen của Hina, Phong nghiêm túc gạt đầu, trầm giọng nói.

- Tôi có thể thề với cô, tôi tuyệt không có ý xấu muốn mạo phạm cô... Hộc!!...

Dứt lời Phong ho ra một bãi máu loãng, Hina có chút đau lòng vội vàng vuốt lưng cho hắn, “biểu hiện của hắn vừa rồi rất là thật, với thương thế hiện tại hắn sẽ không nghĩ tới loại chuyện đó đâu, xem ra mình nghĩ oan cho hắn thật rồi!!”

Trong lòng Hina tự trách mình vội vàng phỏng đoán, cổ súng bái đối với Phong vừa tiêu biến phân nửa lập tức quay trở lại chiếm lĩnh tâm tư của nàng, lần này còn mãnh liệt hơn lần trước rất nhiều.

Hina không phải người dễ dãi dễ gặp kẻ mạnh hơn mình là sinh lòng sùng bái, nàng sùng bái Phong là bởi vì hắn là người đầu tiên chỉ rõ điểm sai trong cách suy nghĩ từ trước đến nay của nàng, tuy đã kích lòng kiêu ngạo thật lớn nhưng bù lại nàng đã bắt buộc bản thân mình thay đổi ngay sau đó.

Hơn hết thấy Phong giúp nàng và đồng đội giành được chiến thắng không tưởng, trong trận chiến hắn thể hiện sự bá đạo, mạnh mẽ, cường hoành đủ chấn nhiếp toàn trường. Bảo sao một thiếu nữ đôi mươi tràn đầy nhiệt huyết không sinh lòng sùng bái đây. Yêu thích sao?? Chưa!! Sùng bái vẫn còn cách yêu một đoạn dài.

Vất vả lắm Hina mới đỡ Phong dậy vác hắn về phòng, thân hình của Phong chưa tới 1m6 nên khá là nhẹ, nàng tốn mười phút để kéo cái xác năm mươi kí về tới phòng sinh hoạt quen thuộc.

Nhẹ nhàng lau mồ hôi, thay băng cho hắn, tất cả mọi hành động ân cần của nàng Phong đều cảm nhận được, nhưng hắn không có chút khí lực để mở mắt, đành phải khổ tâm Hina một phen.

Đến nửa đêm Phong nén đau đón ngồi dậy, hắn nhìn quanh không thấy Hina ở đâu, thầm nghĩ giờ này là giờ cơm tối chắc nàng đã đi ăn rồi.

Vì tu luyện khí công nên Phong không cảm thấy đói bụng cho lắm, hắn mang bột vào sau đó hướng sân tập bên ngoài đi tới.

Thử bậc nhảy một phát, Phong cảm thấy như có ngọn núi oanh kích lên người khiến cơ thể hắn run rẩy, đau đớn không sao chịu nổi.

- Rokuougan quả nhiên phi thường mạnh mẽ, thằng nhóc Luffy làm cách nào mà chịu được tận 2 3 hit cơ chứ, ời đẹp nó qua một bên, con cưng của Oda mà, so bì chỉ thiệt mình thôi.

Phong vừa đi vừa lầm bầm, không lâu sau sân tập dành cho học viện hiện ra trước mắt, không gian nhỏ hơn sân tập chỗ lão Garp không ít.

Nhanh chóng khởi động cơ thể, hắn cố ý giảm lượng bài tập tối hôm nay xuống còn một nửa, nội thương chưa lành, liều mạng luyện tập đã là hành vi điên cuồng lắm rồi, còn cố gắng hoàn thành bài tập thường ngày thì hắn chết chắc.

Phong không hề hay biết ở căn phòng xa xa có một thiếu nữ tay bụng khay đồ ăn nhìn chăm chăm hắn, trong đôi mắt dễ thương lóe lên tia sáng phức tạp, có sùng bái, có kính nể, còn có một tia tình cảm mơ hồ nhỏ bé sơ hiện.

Thiếu nữ ấy thoáng do dự, nhưng rất nhanh quyết tâm thay bộ quần áo đơn giản dễ dàng vận động sau đó thẳng hướng chỗ Phong mà đi.

Trông thấy Hina gọi cảm trong chiếc áo ba lỗ và quần thun ngắn ngắn thì Phong giật mình xem chút làm rơi sợi dây buộc bao cát trên tay.

- Hina? Cô ra đây làm gì vậy, còn ăn mặc thế kia nữa?

- Hừ người ta muốn ra đây tập luyện!! Bộ không được sao? Bãi tập này cũng không phải của một mình cậu a!!

Hina bữu môi đặt khay đồ ăn xuống khẽ hừ nói, bộ dạng khó chịu vì Phong có ý không muốn nàng ra đây. Phong đúng là không muốn có người ra đây quấy rầy hắn lúc tập luyện, tuy nhiên với Hina thì khác, hôm nay cô nàng cho phong một cái nhìn hoàn toàn khác trước, hảo cảm cũng tăng lên rất nhiều, vì vậy nếu nàng muốn tập chung thì hắn tự nhiên sẵn lòng rồi.- Được thôi!! Tôi dặn trước, chốc nữa theo không kịp thì đừng than vãn nhé, tôi không có chờ đâu đấy.

- Ừm!! Trước tiên cậu ăn chút gì đi, thức ăn buổi tối tôi mang đến cho cậu đó.

Phong không nói gì thêm, ngồi bệt xuống đất nhanh chóng tiêu diệt khay thức ăn, Hina một bên tranh thủ kể kết quả của buổi thực chiến hồi trưa cho Phong nghe, hắn vừa ăn vừa gật đầu liên tục, bắt kẻ lời kẻ tốt hay xấu hắn đều gật đầu.

Nhìn bộ dạng ta sống vì ăn của Phong, Hina buồn chán không thèm nói chuyện với hắn nữa, chỉ ngồi im lặng ngắm nhìn hắn ăn như quỷ đói đầu thai.

Chẳng mấy chốc, khay thức ăn đầy ắp đã bị Phong xử lý gọn gàng, không chừa lại chút đồ thừa, ngay cả vụn bánh mì cũng không.

- Tốt lắm, trước tiên cô cứ buộc vào người một bao cát 50kg đi, nhớ đeo tấm đệm vào để không bị lấn dây, cô là con gái, phải biết chăm lo cho nhan sắc của mình một chút, đừng có tùy tiện như trước kia nữa. Quân nhân thì quân nhân, việc nào ra việc đó, không nên gộp chung lại được.

Vừa nói hắn vừa cầm tấm đệm đi tới bên người Hina, nhẹ nhàng đeo vào eo cho nàng, mấy chi tiết nhỏ này hắn là nam nhân, hiển nhiên là không đặt trong lòng rồi. Bất quá Hina là nữ nhân a!!...

Nàng ngượng đỏ mặt nhưng mặc kệ Phong đeo đệm cho mình, buộc xong đâu đó Phong mới nhìn nàng tươi cười, lần đầu tiên thấy nụ cười tươi hơn non nớt của hắn, Hina không kiềm được ngáy ngốc vài giây.

- Còn ngây ra đó làm gì, mau đi thôi, thời gian này là thích hợp tập luyện nhất, đợi khuya gió độc, tập lâu sẽ thành bệnh...

Nghe hấn gọi Hina giật mình sức tỉnh, theo bản năng bám theo Phong, chạy được vài bước thì bất ngờ một cổ lực lượng kha khá kéo giật nàng về sau, quay đầu nhìn thì hóa ra là do trọng lượng của bao cát.

Nàng trầm nghĩ mới 50kg mà đã như vậy, “hắn đeo tới hai bao, còn đang bị trọng thương nữa chứ, tên đầu đất này, còn muốn sống nữa không?”

Bỗng dưng nàng muốn hỏi Phong một câu vì vậy cắn răng cố hết sức đuổi theo Phong, phải hơn mười phút sau nàng mới bắt kịp hấn, nàng thở hồng hộc khó khăn nói.

- Vì sao cậu phải khổ như vậy??

Trong giọng nói có chút đau đớn, chua xót, một thiếu niên mười tuổi vì cái gì mà bất chấp tất cả, điên cuồng tập luyện ngày đêm? Vì sao hấn không thoải mái muốn làm gì thì làm như những đứa trẻ khác??

Phong thoáng ngẩn người, hấn khẽ bật cười giữa đầu nhìn trắng sáng trên cao.

- Ước mơ của cô là gì?

Hina không ngờ Phong lại hỏi vậy, bất quá nàng vẫn trả lời.

- Tôi muốn làm một người lính hải quân xuất sắc được cả thế giới biết tới!

- Ước mơ rất hay, cô có thể vì ước mơ của mình mà từ bỏ phần nữ tính trong con người, dứt bỏ quyền được che chở của phụ nữ, thậm chí ngu muội đến mức sẵn sàng trả giá sinh mạng để được người ta công nhận. Vậy thì tại sao tôi không thể buông bỏ tuổi thơ để theo đuổi ước mơ của mình chứ?

Hina há miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng giống như bị chặn lại, rất khó chịu, rất khó chịu. Nàng nhìn Phong vẫn đang ngẩng đầu ngắm trăng thì khỏe mắt chợt có chút cay cay.

Hấn nói với nàng mà như đang tự nói với chính mình.

- Tôi không nói ước mơ của cô tầm thường, không có ước mơ nào tầm thường cả, chỉ có ước mơ khó thực hiện và ước mơ khó thực hiện hơn mà thôi. Ước mơ của tôi khó thực hiện hơn cô nhiều lắm, rất nhiều, nhưng mà một khi ước mơ trở thành hiện thực thì cho dù chết sớm một chút cũng có sao? Muốn đạt được thứ gì đó thì bắt buộc phải trả một cái giá tương đương.

- Tôi còn có ba đứa em trai nữa, sau này bọn chúng ra khơi nhất định sẽ có nhiều nguy hiểm mà tụi nó không giải quyết được, đến lúc đó tôi sẽ xuất hiện và giải quyết thay mấy đứa nó.

Phong nói xong quay sang nhìn Hina mỉm cười thì thấy gương mặt xinh đẹp giờ đây ngập tràn nước mắt, hấn trầm nghĩ “Chà trách có một vị hiền sư bảo nữ nhân là loài động vật được cấu tạo từ nước”.

Bất đắc dĩ Phong đành dừng lại lau chùi nước mắt cho Hina.

- Được rồi! Được rồi! Là tôi sai, tôi không nên kể chuyện tầm xàm làm cô khóc, ngoan, nín đi nào.

Nghe Phong dỗ có chút buồn cười, Hina từ từ ngừng khóc, nàng sụt sịt dò hỏi, ánh mắt mong chờ không che giấu.

- Sau này dù anh đi tới đâu, có thể mang tôi theo được không?

Hina bất thành linh thay đổi cách xưng hô, Phong ngẩn ra một thoáng sau đó làm như không có việc gì gạt đầu, đồng thời không quên trêu chọc nàng.

- Cũng được, chỉ sợ cô đi giữa đường thì đòi về thôi.

Dù sao tính tuổi thật thì Phong đáng tuổi cha chú của Hina, để nàng gọi “anh” cũng chả có gì đặc sắc cho lắm.

Được Phong chấp thuận, Hina vô cùng vui mừng, nàng nhảy cẫng lên nhào tới ôm Phong thật chặt, miệng nhỏ chu lên hôn cái chóc vào má hấn.

Đang lúc Phong tròn mắt dùng hồ hấp thì nàng thẹn thùng cầm đầu chạy đi, vừa rồi quá hưng phấn nên nàng làm liều, giờ nghĩ lại thật là xấu hổ chết người.

Phong sờ sờ lên má khẽ cười, nụ cười đơn thuần xuất phát từ nội tâm “Cô gái nhỏ này đúng là cái gì cũng dám làm mà”.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Quan Tâm, Chọn Trang Phục

Sáng hôm sau, Hina dẫn theo Phong tới trạm xá nhận một bộ đồ hải quân mới, khác với mọi ngày, trên đường đi tới học viện Phong không còn độc hành nữa mà có thêm một cô gái xinh đẹp làm bạn đi cùng. Nhìn Hina có vẻ mệt mỏi thì Phong nhận không được hỏi.

- Có mệt lắm không? Lần đầu tiên luyện tập cường độ cao, thể chất cô nhất định sẽ không theo kịp, hay là cô trở về nhà nằm nghỉ chút đi.

Hina tươi cười lắc đầu, xem ra nàng rất vui khi được luyện tập cùng với Phong.

- Anh không cần lo lắng! Tôi tự biết sức khỏe mình chịu được hay không mà.

- Ủ!! Vậy được rồi, có điều đến tối thì cô giảm bài tập xuống một nửa, rồi càng ngày càng tăng dần, như vậy mới không có cảm giác kiệt sức như lúc này.

- Uhm!!

Cô nàng lập tức đáp ứng, quả thật nàng đang mệt muốn chết đây, bởi vậy mới biết vì sao Phong lại biến thái đến vậy, hẳn tập những bài tập vượt xa người thường tưởng tượng.

Phong vừa đi vừa trầm ngâm, hẳn muốn nói điều gì đó nhưng ngại mở miệng, sau vài phút gằn co tâm lý thì Phong cũng thở nhẹ một hơi nói ra.

- Hina này!!...

- Hừm!...

- Cô nên gài nút áo trên cùng, để kiểu đó...không hay lắm đâu!!

Như trút được gánh nặng, Phong cảm thấy trong người khoan khoái, còn về phần Hina thì nàng ngượng chín mặt, hận không có cái lỗ nào để chui xuống, “Sao tên này lại nói ra những lời...như vậy chứ!!”

Trong lúc xấu hổ, Hina vội vàng gài lại nút áo trên cùng, tháo ra thì bộ ngực đầy đặn có không gian thập phần thoải mái, khi đóng lại rồi cảm giác chật chội khiến nàng khó chịu không thôi. Hina rất muốn nói với Phong đại hùng khí đang trong giai đoạn phát triển, gò bó thể này đối với nàng chỉ có xấu chứ không có lợi. Nhưng mặt mũi đâu mà đi nói đây??

Làm như trông thấy bộ dạng lù không được mà tiến cũng chẳng xong của Hina, Phong khẽ cười nói.

- Khó chịu sao??

Hina giật nảy mình, hoảng hốt lắc đầu lia lịa.

- Anh nói cái gì vậy?? Tôi...tôi không hiểu.

- Về phòng nghỉ một lát đi, tôi giúp cô chọn trang phục phù hợp, thoải mái hơn.

Nói xong hẳn quay đầu trở lại đường cũ, không cho Hina có cơ hội phản đối, cô gái nhỏ này quyết tâm đi theo hẳn vậy thì đã là người của hẳn. Giúp nàng mấy chi tiết nhỏ nhặt cũng không có gì khó, tiện tay là làm thôi.

Về tới phòng Hina, hẳn không khách khí mở tủ lục lọi đồ đạc của nàng, Hina đứng sau lưng chăm chú nhìn hẳn, nhu thuận nghe lời không dám quấy rầy.

Sau hồi lâu tìm kiếm, Phong có chút bất mãn quay sang hỏi.

- Cô không thể mua cái áo thun nào tốt tốt được sao?? Toàn là mấy loại rẻ tiền thế này, nước không thấm nhanh được, vài thì sờn sùi, mặc vào dù là đàn ông cũng nổi sáy khắp người nói gì đàn bà con gái như cô. Đừng nói với tôi cái hôm qua cô mặc là một trong số những cái ở đây đấy nhé??

Ôi chà trách sao, ngực Hina ở độ tuổi 22 rồi mà vẫn phát triển nhỏ hơn những người khác, ở thế giới One Piece có nhân vật nữ nào sở hữu vòng 1 bé hơn 100 đâu, ngay từ đầu hẳn đã thấy sai sai cái gì rồi.

Ngẫm nghĩ chốc lát, Phong nhanh chóng làm ra quyết định, hẳn cầm lấy cái Den den mushi được đặt trên bàn, cái này là do Tsuru cấp cho Hina để tiện liên lạc.

Rất nhanh đã nói máy thành công, đầu dây bên kia một giọng nói mạnh mẽ vang lên.

- Căn cứ hải quân Phó Đô đốc Garp xin nghe!

- Gọi ông ấy tới nghe máy!! Bảo Phong tìm gấp có chuyện.

Phong?? Tên này sao quen tai thế nhỉ, sĩ quan cao cấp lắc đầu cố nhớ cái tên người vừa liên lạc tới. Garp ngồi trong sảnh nhai bánh rôm rốp nghe tên

sĩ quan lắm bầm thì chột đứng dậy đi lại tiếp điện thoại.

- Nhóc con!! Ta đây, mi có chuyện gì cần ta giúp sao?

Garp hiểu rõ Phong không phải người thích nhờ cậy người khác, tính hần cực kỳ độc lập, bây giờ đột nhiên gọi tới hần là có chuyện quan trọng không giải quyết được.

- Cũng không phải gì khó khăn đâu! Tôi chỉ muốn nhờ ông liên lạc với bên học viện xin nghỉ học hôm nay, tôi và Hina cần ra ngoài làm chút chuyện.

- Hahaha!! Chỉ có vậy thôi sao??

Phong bên này trầm mặc, “ta nhờ lão giúp chuyện vặt, cần gì phải đặc ý chứ!!”, hần hừ lạnh không nhanh không chậm nói.

- Ông nên nhớ lời hứa của mình!! Hai ngày sau, nội thương của tôi lành hần tôi sẽ đến tìm ông, tập luyện thứ gì thì tôi sẽ tự mình yêu cầu!!

Dứt lời hần cúp máy, không cho Garp có cơ hội đáp trả.

Đầu dây bên kia Garp thoáng ngẩn ra sau đó giật tím mặt, lão hung hăng ném cái Den den mushi vô tội xuống đất.

- Mẹ nó!! Thăng nhóc lếu láo, chờ hai ngày sau ta cho mi biết thế nào là lễ độ.

Những lời Garp nói Phong không nghe thấy, dù có nghe hần cũng chẳng để ý đến, Phong kéo tay Hina đi ra ngoài.

- Chúng ta đi đâu vậy??

- Thành phố!!

...

- Ông chủ!! Loại áo này bán sao?

Trong một cửa hàng bán áo quần cao cấp, Phong cầm trên tay một chiếc áo thun màu trắng, ngón tay nhẹ nhàng ma sát kiểm tra chất liệu vải. Cặp mắt híp lại thành đường chỉ mỏng, quang mang trong mắt lóe sáng không ngừng, “Ồ thế giới này đồ tốt thật nhiều!”

Ông chủ cửa tiệm là một trung niên nhân dáng người bình thường, gương mặt cũng không có gì đặc biệt, chỉ có đôi con ngươi thường ánh lên tia nhìn giao hoạt, đây là đặc điểm mà mỗi thương nhân đều phải có.

- Cậu lính trẻ! Nhìn cậu giúp sức vì dân chúng cho nên tôi để giá cậu 30000\$ một món.

- Cái gì?? Ông đùa tôi sao? Chỉ một cái áo thun nữ đơn giản mà bán 30000\$, sao ông không đi bắt vài tên hải tặc truy nã cao về mà làm giàu luôn đi???

Phong trừng mắt hổ quát lớn, trong lòng hần thầm nghĩ cái áo này quả thật đáng giá 30000\$ nhưng tiền trong người hần không có bao nhiêu, bắt buộc phải hùng hổ trả giá, nếu trả không được thì dùng tới biện pháp mạnh vậy.

Chủ tiệm vẫn tươi cười niềm nở, dường như chẳng quan tâm thái độ hung dữ của Phong.

- Không giấu gì cậu, loại áo này được may từ những sợi tơ vải tốt nhất, mịn màng nhất, thoáng khí, mặc vào rất thoải mái. Trong thành phố rộng lớn có không quá mười chiếc như thế này đâu. 30000\$ là tôi để sát giá lắm rồi, không giảm được nữa đâu.

- Bây giờ tôi chốt giá, 50000\$ sáu cái áo, không thêm bớt một xu nào nữa. Nói cho ông biết, tôi là cháu của Phó Đô đốc kiêm “Anh hùng hải quân” Garp, biết điều thì bán đúng giá cho tôi, nếu không tôi gọi người tới kiểm tra toàn bộ mặt hàng mà ông bày bán.

Phong tiến tới gần chủ tiệm trầm giọng uy hiếp, hần cũng là bất đắc dĩ mới chơi bần như này, tiền trong túi hần còn có 50008\$, chẳng may lão đầu chủ tiệm cứng rắn thì hần chỉ có nước cúp đuôi mà về thôi.

Trời không phụ lòng người, lão chủ tiệm vừa nghe đại danh Garp thì sợ mất mặt, lão đương nhiên hoài nghi Phong có phải mượn uy danh hay không, nhưng lão cũng không dám đánh cuộc. Nén đau xót, tiếc tiền, lão cắn răng gật đầu đáp ứng.

- Tốt! Nề mặt ngài Garp, tôi bán cho cậu sáu cái giá 50000\$

- Haha! Phải như vậy chứ, ông làm ăn thành thật thế này thì lần sau tôi mới ghé tiếp.

Phong thì cao hứng còn lão chủ tiệm thì mặt xám như tro tàn, trong nội tâm thầm cầu khẩn ôn thần này đừng có tới đây nữa.

Rời khỏi cửa hàng, mặt mày Phong sáng lạn, lâu lâu đi giải trí thế này cũng tốt, tâm tình thoải mái, kiếm lời cũng khá khá.

Hina đi bên cạnh bụm miệng cười không ngớt.

- Không ngờ anh còn có mặt xấu xa như vậy.

- Hắc hắc!! Cũng thường thôi, con người ai mà không có mặt xấu, vấn đề là xấu chỗ nào, ở đâu, khi nào thôi.

- Tốt lắm, chúng ta về nhà! Hôm nay tới đây là đủ rồi.

...

Trở về phòng, Phong lập tức đưa cho Hina một cái áo thun ba lỗ vừa mua, một cái sơ mi rộng thùng thình và một cái vest tím dài tay.

- Thay đi! Để tôi xem, không thoải mái thì đổi bộ khác.

- Nhưng...nhưng mà!

Hina đỏ mặt, ngập ngừng không muốn đi, bất quá khi thấy Phong cau mày thì gạt mình, vội vàng vào phòng tắm bắt đầu thay trang phục.

Mười phút sau nàng mới chậm rãi bước tới trước mặt Phong, hần mím cười hỏi.

- Sao? Cảm giác thế nào? Không chật chội khó chịu nữa chứ?

- Cũng...cũng được! Nhưng không mặc áo lót, liệu có ổn không?

Nhìn thấy bộ dạng then thùng của Hina, Phong nhìn không được cười ha hả.

- Cô sợ cái gì? Mua mấy cái áo kia là để cô thay thế áo lót thông thường, tôi đã xem xét kỹ lưỡng, chất liệu làm ra chúng rất đặc thù, cô không cần lo bị chảy xệ hay là bí hơi gì gì đó.

Phong từng là võ sư cho nên biết người học võ, thường xuyên chiến đấu cần mặc những loại trang phục như thế nào, Hina là quân nhân xuất sắc, nàng chưa bao giờ dừng rèn luyện thân thể, cho nên da thịt thập phần săn chắc, đàn hồi, dù nàng không mặc áo lót hay đồ phụ trợ thì ngực cũng không dễ dàng bị chảy xệ.

Hắn nghĩ cho tương lai phát triển của Hina cũng tương đương nghĩ cho bản thân, nàng là người của hắn, nàng đẹp thì tất nhiên người hưởng lợi là hắn rồi.

- Những lúc tập luyện thì cởi chiếc áo sơ mi ra rồi đeo miếng dán này vào, như vậy sẽ không bị lộ những thứ không nên lộ. Hắc hắc!!

Phong đặt mấy miếng dán ngực lên bàn cười hắc hắc, kiếp trước không có cơ hội nghĩ chuyện xấu, bây giờ có cơ hội, đại gì không thử. Nói thì nói vậy, nhưng chủ yếu Phong xuất phát từ tấm lòng muốn nghĩ tốt cho Hina.

Hina như con mèo nhỏ nhu thuận gật đầu, trước mặt người ngoài, nàng cường thế chẳng khác gì nam nhân, bất quá trước mặt Phong lại không cách nào giữ được vẻ bình tĩnh vốn có, hầu hết là hắn nói gì nghe vậy.

- Nhìn cô hiện tại rất xinh đẹp, muốn nữ tính có nữ tính, muốn quân nhân có quân nhân! Đừng nói mấy tên lính xung quanh, dù là tôi đây cũng kiềm lòng không được nha!!

"Cái gì?? Hắn vừa nói cái gì?? Hắn nói thích...thích mình sao???" Trái tim yếu ớt của Hina bỗng đập nhanh lên trông thấy, hai má nàng đỏ hồng, hơi thở có phần nặng nề, nội tâm hưng phấn không nói nên lời. Về khía cạnh tình cảm thì Hina rất giống với Hancock, nàng chỉ hơn Hancock ở mặt dễ dàng xác định được tâm tư, còn Hancock thì vẫn đang còn ở giữa tò mò và ái mộ, mông lung không biết tình cảm của mình là gì.

- Được rồi!! Thu xếp đồng lõa xộn này rồi theo tôi tới phòng trị thức, thời gian rất quý giá, không nên bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Luyện Tập???

Qua hai ngày ở cùng với Hina, Phong chỉ nàng cách đề cao thể lực hiệu quả nhất, đồng thời hướng dẫn nàng bảo trì thân hình hoàn mỹ, mấy cái kinh nghiệm này hắn không thiếu.

Phong hiện tại đang đứng đối diện với Garp ở sân tập, trời trưa nắng nóng làm hắn chảy mồ hôi ướt hết người.

- Trước tiên tôi muốn luyện tập sức chịu đựng, ông cứ việc thoải mái đánh tôi, chỉ cần tôi không chết thì sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Nhìn vẻ mặt kiên định của Phong, Garp nghiêm nghị gật đầu, lão hét lên một tiếng vung nắm đấm to lớn nện vào mặt hắn, quyền phong như muốn xé rách

không khí phát ra những tiếng lạo xạo.

- Nhóc con!!

Phanh!!!

Cả cơ thể nhỏ bé của Phong bậc mạnh nghiêng về bên trái nặng nề đập thẳng xuống đất, mặt đất bằng phẳng hứng chịu cự lực nứt toát ra thành cái mạng nhện lớn.

Hắn phun ra ngụm máu đặc lôm côm bò dậy, gương mặt có chút anh tuấn nháy mắt sung phù như cái bánh bao. Nhìn thân hình Phong run lẩy bẩy khó mà đứng vững, trong lòng Garp cảm thấy bất đắc dĩ nhưng đây là quyết định của Phong nên lão không có ý kiến.

- Lại đến!!!

- Mẹ nguoi! Thằng nhãi điên khùng!!

Bình!!

Hai chân Phong gần như mất cảm giác, hắn cố gắng gồng mạnh hết sức có thể để níu kéo bản thân không tiếp tục bay lui sau.

Phần bụng Phong lôm vào hình lòng chảo, cơ thịt xung quanh run lên không ngừng, đau đớn hắn đang chịu thật khó diễn tả bằng lời. Khóe miệng Phong giật giật kìm nén không cho phép mình phát ra tiếng rên dù là nhỏ nhất, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu nhanh chóng chảy đầy mặt hắn, thế nhưng trong đôi mắt xanh thăm thì lại hưng phấn dị thường.

Khả năng chịu đựng, đã thông khí huyết chính là những thứ Phong dự định sẽ đạt được sau thời gian luyện tập với Garp. Muốn hoàn thành cần ít nhất một năm, trong một năm tiếp theo Phong phải chịu nổi đau thể xác hành hạ ngày này qua ngày khác. Hắn tự tin bản thân sẽ vượt qua, có đau đớn nào mà hắn chưa nếm trải.

- Đến đây!!! Đánh tiếp cho tôi!!!

Phong ngẩng đầu gầm lên, Garp cắn răng lao tới, phát động tấn công như vũ bão, mỗi một quyền đều là năm thành lực lượng, đảm bảo cơ thể của Phong nhấc lên khỏi mặt đất, giữa không trung từng trọng quyền nện vào người hắn.

Mỗi khi ánh mắt mơ hồ sắp tan rã thì Phong lại dùng sức cản mạnh đầu lưỡi, cường ép bản thân thanh tỉnh không được phép gục ngã.

Mấy giáo quan đứng gần đó tròn mắt há hốc mồm, cuộc đời của họ còn chưa bao giờ gặp một đứa bé nào đáng kinh ngạc như Phong đâu. Phải có nghị lực phi thường bậc nào mới có thể giữ vững tâm trí không bị trầm luân trước vô số năm đêm của Garp???

Không tận mắt chứng kiến thì thử hỏi có ai tin đây??

Sau ba mươi phút đón nhận cơn mưa quyền kinh, Phong chẳng khác cái giẻ lau nhà bao nhiêu, khắp cơ thể hắn chảy đầy máu tươi đỏ rực nằm hấp hối dưới đất.

Garp bên kia hai tay bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, mặt mày không cần nói cũng biết, thậm chí da tay có chỗ bị trầy xước rỉ máu. Lão không hề dùng Haki, bởi nếu buff Haki thì Phong chắc chắn phải chết từ sớm rồi.

Vốn Garp tưởng Phong sẽ yêu cầu mình dạy cho hắn tất cả những kỹ năng chiến đấu, Haki, Lục Thức,... Không thể ngờ đến hắn lại muốn biến bản thân thành bao cát cho Garp thoải mái tấn công. Trên đời làm gì có kiểu tập luyện phi nhân tính như thế này, không một ai hiểu được dụng ý của Phong là gì cả.

Cảm nhận được Phong sắp đến cực hạn Garp nhú mày trầm giọng.

- Hôm nay tôi đây thôi!

Có điều ngay khi lão muốn rời đi thì đột nhiên sắc mặt biến ảo mấy lượt, cước bộ cũng đình chỉ, bởi vì cách đó không xa, Phong đã đứng dậy rồi. Bộ dạng hắn tàn tạ không chịu nổi, khiến người ta nhìn qua liền nảy sinh ý nghĩ chỉ cần đụng nhẹ là hắn đủ chết.

Garp sắc mặt khó coi định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sáng ngời kiên định của Phong thì đành nuốt ngược vào trong. Lão biết Phong muốn đột phá cực hạn, nếu vượt qua được thì hắn sẽ nhanh chóng tiến bộ, dễ dàng thích nghi với thể trạng cơ thể, còn thất bại thì...

Tuy nhiên loại cực hạn này phải luôn đột phá cho đến một mức độ nhất định mới được xem là thành công.

Không nói lời dư thừa, Garp nâng tay cách không đảm mạnh một quyền, lực lượng của lão quá mức khủng khiếp dù là khoảng cách xa cũng có thể gây thương tổn thực chất lên kẻ địch.

Ầm!!!

Thân thể tàn tạ yếu ớt bị lực trùng kích làm sống dờ chết dờ, dù vậy Phong vẫn đứng vững nhìn chằm chằm Garp, chờ đợi đòn công kích tiếp.

- Thằng nhãi này điên rồi!!

Ầm!!!!...Ầm!!!!...

Từng đợt từng đợt nối đuôi nhau đánh lên cơ thể Phong..

Chỉ hai mươi lần cách không ra đòn thì ngừng lại, Garp đã thấm mệt, hơn nữa kẻ chịu trận là Phong bỗng dưng hai mắt phóng tinh quang, khối nhục thân đầm máu đứng thẳng tắp như trường thương. Hắn đã đột phá cực hạn thành công, tuy nhiên rất nhanh hắn sẽ lâm vào trạng thái chết giả sau khi thời gian đột phá thành công cạn kiệt.

- Lão già!! Cẩn thận, tôi không nương tay với ông đâu!!

- Hahaha!! Không nương tay thì thế nào? Mi làm gì được ta??

Garp vừa dứt lời thì trước mặt có thêm một thân ảnh nhỏ bé, một nắm tay nhỏ nhấn đầm mạnh vào mặt lão. Garp khinh thường hừ mũi, tay trái ra sau nhưng đến trước đầm bay thân ảnh nhỏ bé kia đi.

Vừa chạm đất Phong lập tức nhảy ngược trở lại, cú đầm của Garp dường như không gây ảnh hưởng tới hắn, tuy nhiên tốc độ lại chậm đi rất nhiều chứng tỏ lực ảnh hưởng không phải là không có.

Hai người một lớn một nhỏ lao vào nhau như hai đầu mãnh thú, điên cuồng đâm đá, mà hầu hết người trúng đòn chỉ có mình Phong.

...

Chiến đấu mãi đến khi mặt trời sắp khuất dạng hắn thì mới ngừng lại.

Garp thở phì phò xách Phong quay trở về phòng nghỉ, ném hắn lên giường như ném túi rác sau đó xoay người rời khỏi.

Qua vài phút có hai nhân viên y tế đến kiểm tra vết thương băng bó cho Phong, không nhìn thì thôi, nhìn rồi là hãi hùng khiếp vía.

- Cái này...cái này...

- Làm sao mà hắn có thể sống sót với đồng vết thương đáng sợ này chứ??

Hai nữ y tế nuốt nước bọt nhìn nhau, bất quá bọn họ không dám chậm trễ, vội vàng cầm máu băng bó cho Phong. Mọi thứ hoàn thành xong đâu đó thì hai người mới lau mồ hôi rồi đi.

Tầm bảy giờ tối, theo thói quen Phong chậm rãi mở mắt, cơ thể truyền đau nhức thấu xương khiến hắn nhe răng nghiến lợi.

- Xem ra chỉ có thể chờ đến trời sáng mới đi luyện tập tiếp được.

Hiện tại đến ngón tay cũng khó cử động nói gì tới việc hành xác quen thuộc.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, cánh cửa đóng chặt hé mở, một thân ảnh là lướt bước vào phòng, nàng mặc một chiếc quần jean xanh đen bó sát làm bờ mông tròn trịa nhếch lên cao, đôi chân dài miên man gọn gàng khoe cá tính.

Thân trên mặc đơn giản cái áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, nhìn sơ qua không hề thấy mấy đường lằn áo ngực nổi lên.

- Hina??

- Ừm! Là tôi, ngài Garp bảo tôi qua đây chăm sóc cho anh.

Hina dịu dàng đáp, nàng nghe lời Phong vứt hết mấy cái áo ngực trước đây, bên trong chỉ mặc áo thun bó sát đặc biệt mà hắn mua, nàng cảm thấy thoải mái hơn trước nhiều cho nên axXWNCg rất ưa thích dần làm quen với "hội y" mới. Dù không có áo ngực nâng đỡ, cặp gò bồng vẫn ngạo nghễ dựng thẳng làm độn lên một vòng tròn to ngoài áo sơ mi.

Phong khó khăn lắm mới dời được ánh mắt khỏi bộ vị miễn cảm do chính tay mình gieo trồng, hắn dùng chút sức lực ít ỏi nói nhỏ.

- Cô đi lấy giúp tôi thức ăn được không?

- Đương nhiên là được!! Anh ở đây đợi tôi một lát.

Vui vẻ đáp ứng, Hina tựa con gió chạy ra khỏi phòng, không gian lần nữa lâm vào yên tĩnh.

- Cô gái ngốc! Một ngày nào đó tôi không làm hải quân nữa thì cô có nguyện ý từ bỏ ước mơ để theo tôi không?

Trong đêm tối tĩnh mịch bỗng phát ra tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp Lại Hancock

Mỗi ngày trôi qua với Phong dần đi vào một lịch trình do hắn tự định ra, sáng sớm tập thể lực với Hina sau đó đi tới học viện cùng với nàng, đến khi về thì trực tiếp biến thành bao cát cho Garp vận động chân tay tuổi già, buổi tối nằm một cục để Hina chăm sóc.

Trong khoảng thời gian này Phong phải liên tục khiêu chiến cực hạn bản thân, hắn kiệt quệ đến mức tinh thần và thể xác dần chai sạn, hờ hững với mọi thứ. May mắn vẫn còn giữ vững được một tia lý trí giúp hắn vượt qua những lần nguy cơ bị lạc mình, đánh mất bản thân.

Chớp mắt đã trôi qua một tháng, tình cảm giữa Phong và Hina càng trở nên khăng khít, trừ những lúc Phong bị Garp cho ăn hành thì hầu hết thời gian nàng đều ở bên cạnh hắn.

Hôm nay là một ngày bình thường như bao ngày khác, hai thân ảnh một nam một nữ thả từng bước chậm rãi trên hành lang dãy nhà nghỉ quân đội.

Đầu, ngực, bụng, tay, chân, tất cả mọi bộ phận trên cơ thể Phong đều quấn băng trắng kín mít, chỉ chừa lại mắt, mũi và miệng.

- Anh có thể dừng tự hành hạ bản thân nữa được không.

Hina đột nhiên dừng lại dùng giọng nói tha thiết cầu khẩn khuyên bảo Phong, hy vọng hắn dừng tự làm khổ mình nữa. Phong lựa chọn trầm mặc, hắn không thể dừng lại, nếu ngừng ngay lúc này thì mọi thành quả, cố gắng một tháng qua sẽ biến thành công cốc.

Hắn có chút không muốn đối diện với đôi mắt đau thương ấy, bàn tay quấn băng nâng lên nhéo nhẹ má Hina một cái, khẽ nói.

- Thật xin lỗi! Đây là con đường tôi đã chọn, chỉ cần bước tới thì phía sau là ngõ cụt, dừng lại rồi tôi biết đi đâu?

Nói đoạn hắn xoay người bước tiếp, bỏ lại Hina rung rung nước mắt thần thờ tại chỗ.

Vận mệnh của mỗi người chỉ có 1% là cơ hội do bản thân tự mình quyết định, có mấy ai may mắn làm được điều này chứ, Phong là một trong số đó nhưng vẫn kiên quyết đắm đầu vào con đường gian nan, khó khăn nhất. Một khi Phong đã quyết định làm chuyện gì thì không một ai thay đổi được, cho dù là người quan trọng nhất đối với hắn cũng không, càng đừng nói là Hina, hắn mới chỉ có chút tình cảm.

Lúc nàng lấy lại tinh thần ngẩng đầu lên thì Phong đã đi mất dạng, bắt đắ dĩ Hina đành phải buồn bã đến học viện một mình.

Ở bên kia Phong bắt gặp một thân ảnh quen thuộc khi đi trên đường, hắn thoáng ngẩn người nghi hoặc “Vì sao nàng lại tới đây? Dạo này mình nhớ là không xảy ra sự kiện gì đặc biệt mà?”

Người Phong gặp...chính xác là vô tình thấy được không ai khác chính là Boa Hancock, nàng vẫn diện bộ trang phục màu đỏ nửa kín nửa hở như trước, trên vai khoác chiếc áo choàng sĩ quan cao cấp hải quân.

Nhìn vẻ mặt trông ngóng dường như đang tìm ai đó, Phong vừa thấy nàng thì nàng cũng vừa hay phát hiện ra Phong.

Bởi vì hiện tại hắn chẳng khác gì xác ướp ai cập cho nên Hancock không thể nhận ra được, nàng nhũn mày lập tức bỏ qua hắn, điều này khiến Phong ôm chút tâm tư nhỏ bị thất vọng tràn trề, hắn cười khổ lắc đầu “còn tưởng được mỹ nữ xinh đẹp tìm? Minh đánh giá bản thân quá cao rồi chẳng?”, nghĩ nghĩ Phong không dừng bước mà đi thẳng.

Hancock còn đang bực mình vì nhìn nhầm người thì chợt nghĩ đến điều gì đó, mắt phượng mở lớn vội vàng đuổi đuổi theo con đường Phong vừa đi qua.

- Nè!! Tên kia!! Chờ ta với!!

Nghe có tiếng kêu thanh thúy đằng sau, Phong ngừng lại quay người quan sát xem ai gọi mình.

- Cô tìm tôi sao?

Bị dò hỏi thẳng thừng như vậy, gò má Hancock hơi phồng hồng, nàng tự nhiên không là thừa nhận rồi.

- Hừ! Ai tìm người chứ! Ta thấy người quấn băng không ra hình thù nên đoán chừng người bị thương, có lòng tốt thăm hỏi một chút thôi.

- Ồ! Ra vậy, giờ thì xong rồi chứ gì.

Phong nhún vai mặc kệ Hancock tiếp tục đi về khu vực bệnh xá, vết thương trên người hắn hồi phục với tốc độ chóng mặt, mới ngày hôm qua đắp thuốc

mà hôm nay đã muốn tháo băng rồi, vì vấn đề an toàn, chắc chắn không bị di chứng nên Phong nghe lời Garp, trực tiếp đến bệnh xá để kiểm tra tổng quát. Hắn tự xem xét cũng được nhưng có bác sĩ chuyên ngành vẫn là tốt hơn.

Thấy Phong quả thật muốn đi, Hancock uất ức, phần hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Không lẽ nói chuyện với mình làm hấn chán ghét vậy sao??” Hancock nghĩ không ra đáp án, ôm tâm tình khó chịu đi nhanh theo sát bên cạnh Phong.

- Ê!! Bộ trong mắt người ta không đủ hấp dẫn sao?

Đây là câu hỏi duy nhất quanh quẩn trong đầu Hancock từ sau khi Phong không bị hóa đá trước năng lực trái ác quỷ năng sở hữu. Phải đến ngày hôm nay thấy Phong hơi hột không thèm để ý đến mình thì nàng mới bức bối nói thẳng ra.

Phong cũng có chút bất ngờ đình chỉ cước bộ dùng ánh mắt hài hước đánh giá nàng từ đầu đến chân, bộ dạng hấn người không ra người, quỷ không ra quỷ lại B4Nvh69 đi nhìn lui nhìn tới thân thể nóng bỏng của một mỹ nhân, tràng cảnh thật khiến người ta nảy sinh cảm giác quái dị.

Bị ánh mắt soi mói dò quét toàn thân, Hancock ngược lại không khó chịu mà chỉ thấy nóng rực khắp người, tầng mây đỏ ửng vừa lui xuống chưa lâu đã kéo nhau quay lại, chiếm đóng khuôn mặt mịn màng trắng nõn.

Sau ít phút quan sát đánh giá, Phong nghiêm túc gật đầu, bắt quả ánh mắt chất chứa hài hước buồn cười làm cho hành vi của hấn trở nên đối trá vô cùng. Nhưng Hancock ngây thơ nào có hay biết.

- Thân hình của cô chỗ cần lời thì lời, chỗ cần lỡ thì lỡ, rất hoàn mỹ, rất xinh đẹp và cũng rất hấp dẫn nữa.

Hancock cảm nhận được hô hấp mình ngày càng dồn dập, nàng kìm nén nội tâm gào thét cắn răng hỏi tiếp.

- Vậy người có động tâm không??

- Có!

Phong không chút do dự trả lời, nhưng rất nhanh hấn phát hiện ra mình vừa phạm sai lầm chết người.

- Mero Mero Mellow!!

Một đoàn sóng âm hình trái tim bất thành thành đánh tới, Phong cực kỳ nhạy cảm với nguy hiểm cho nên kịp lúc phát động trạng thái “Cuồng Hóa” ngăn ngừa, vừa đủ tránh thoát đòn công kích không báo trước của Hancock.

Hancock một kích không thành tức giận dậm chân, nàng chỉ vào mặt Phong chất vấn.

- Người... Không phải người nói là động tâm sao?? Vì cái gì không bị ảnh hưởng chứ hả??

Bị bà cô này chơi một vỏ, trong lòng Phong toát mồ hôi hột thầm hô may mắn, đồng thời có chút tức giận. Hấn khoanh tay trước ngực bĩu môi khinh thường.

- Hừ! Tôi chỉ bảo là động tâm, nhưng đâu có nói là xuất hiện ý nghĩ đen tối trong đầu đâu, cô không nên tự tin vào nhan sắc của mình như vậy chứ, muốn làm cho tôi nảy sinh loại ý nghĩ đó thì cô còn phải cố gắng nhiều lắm.

Hấn nói xong thì phát hiện Hancock mím môi, cặp mắt to tròn rung rung muốn khóc tới nơi, Phong không nghĩ đến những lời mình vừa nói đã đã kích lòng kiêu ngạo của Hancock mãnh liệt nhường nào.

Phong rất sợ nước mắt nữ nhân, trông thấy Hancock sắp khóc thì bối rối, vội vàng đi tới bên cạnh nàng nhón chân với tay vỗ nhẹ lên má nàng.

- Thôi mà!! Đừng có khóc, tôi xin lỗi được chưa.

Hancock của hiện tại chưa đủ thành thực và chín chắn, tâm tư tiểu nữ nhân vẫn còn tồn tại khá nhiều, nên việc tủi thân đến mức khóc nhè là chuyện dễ hiểu. Đừng nhìn nàng từng trải qua quá khứ đau khổ mà lầm tưởng rằng nàng thế này thế nọ như mấy main chính bộ truyện tiên hiệp khác, nàng bá đạo thật, mạnh mẽ thật, lý trí thật, nhưng ẩn sâu trong tâm linh mỏng manh ấy vẫn là một tờ giấy trắng không tì vết, chỉ cần xem cách nàng bày tỏ tình cảm với Luffy là hiểu được phần nào, đó là mười năm sau mà còn như vậy, càng đừng nói thời điểm hiện tại.

Hancock mếu máo hồi lâu vẫn không có giọt nước mắt nào rơi xuống, nàng hung hăng lau mắt sau đó kéo tay Phong đi theo mình.

- Cô đi đâu vậy?? Tôi còn phải đi thay băng nữa đó!!

Một đường im lặng không nói gì, nghĩ tới hồi nãy vô ý tổn thương Hancock, Phong bắt đầu đi thờ dài để mặc nàng kéo đi.

Hai người đến trước một căn phòng thì dừng lại, nơi này là khu vực nghỉ ngơi của thành viên Shichibukai, thuộc hạ không được phép tiến vào đây.

- Ở đây chờ ta!!

Quảng cho Phong một cái ghế để hấn ngồi giữa đại sảnh rộng rãi, nàng nhanh chân chạy đi nơi khác. Ngồi đợi hồi lâu rốt cục Hancock cũng trở lại,

Phong nghe tiếng bước chân quay đầu muốn xin lỗi thì biểu tình trên gương mặt chợt cứng ngắt.

- Cô...

- Không phải người nói ta cần phải cố gắng sao? Bây giờ trông ta thế nào??

Phong nhìn không chớp mắt, miệng đắng lưỡi khô, nước bọt không kịp tiết xuất cho hắn nuốt. Trước mặt hắn Hancock Nữ Vương đã thay đổi trang phục, nàng mặc một chiếc áo tắm ba màu vừa đủ che hai điểm mẫn cảm, để lộ ra phần lớn tuyết trắng ở hai quả cầu cực đại và vùng bụng phẳng lý không chút mỡ thừa.

Thân dưới là cái ríp jean ngắn cùn còn làm tôn lên đôi chân dài miên man co giãn, mái tóc dài được búi cao cẩn thận, duy hai mảnh tóc mái đặc thù là vẫn giữ nguyên như cũ.

Nếu Hancock ra biển với bộ dạng này thì Phong dám chắc toàn bộ nam nhân sẽ không cần nàng phát động năng lực, mà bọn họ tự động hóa đá luôn không chừa.

Nhìn biểu hiện của Phong, Hancock ngẩng cao đầu cười rất đắc ý, đồng thời còn xoay người một vòng để hắn ngắm cho thỏa thích. Không biết hữu ý hay vô ý mà dấu ấn hình chân mèo sau lưng nàng đã bị một miếng dán bụi chẳng che đi, đây cũng là điểm không hợp mắt duy nhất trên người Hancock.

Vốn đang hưng phấn khi thấy miếng dán thì Phong giống như bị dội gáo nước lạnh, nhớ tới đoạn quá khứ hải hùng của Hancock làm hắn lâm vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quá Khứ - Nữ Nhân Tranh Đấu

- Ê! Người bị sao vậy?

Nhận ra biểu hiện không bình thường của Phong, Hancock lo lắng vội vàng dò hỏi.

Phong không trả lời mà ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng nhẹ giọng nói.

- Vì cái gì phải che nó đi?

Hancock như bị sét đánh đứng khựng tại chỗ, thà rằng Phong thấy thì nàng sẽ không bất ngờ, nhưng rõ ràng là nàng đã che giấu rất kỹ rồi mà!! Khóe mắt Hancock giật liên hồi, biểu tình trên mặt dần trở nên hung ác, đây là bí mật mà nàng không muốn người ngoài thấy nhất.

Nàng cắn chặt răng quát lớn.

- Che hay không là chuyện của ta!!! Người là cái thá gì mà dám quàn!!

Dứt lời nàng xoay người tung cước toàn lực đá vào đầu Phong, hắn không tránh không né chỉ nhìn nàng với ánh mắt đồng cảm cùng thương xót. Vô tình liếc thấy đôi mắt đỏ trong lòng Hancock run lên dữ dội, nhưng chân đã xuất làm sao ngừng được đây.

Phanh!!!

Cả người Phong bay cắm đầu vào bức tường bên cạnh, nằm bất động trong đó, một cổ đầu đón ào ào dâng lên trong lòng Hancock, nàng hối hận vừa rồi vì quá tự ái mà hành động thiếu suy nghĩ, không dám chậm trễ chạy như tên bắn tới chỗ Phong đang nằm.

Khi tới nơi thì nàng đứng khựng lại, ánh mắt trần trụi nhìn Phong, bởi vì lúc này hắn đang khóc, dải băng quấn đầu bị góc tường vờ kéo ra để lộ gương mặt có đôi chỗ tụ máu bầm, nước mắt hòa cùng máu chảy xuôi xuống gương mặt bốn phần non nớt sáu phần già dặn, khóe môi nứt vỡ khẽ nhếch nụ cười tự giễu đắng chát.

- Thăng súc sinh này!! Mau cút khỏi mắt tao, đừng có nằm chắn giữa đường.

- Anh hai, đánh gãy chân chó của nó, để nó biết điều không vạ đâu nằm đấy nữa.

- Đúng vậy, gia gia đã nói chỗ mà phế vật này có thể lui tới chỉ có vườn rau dại và chuồng gà mà thôi, bây giờ nó ra đây nằm có nghĩa là làm trái lời gia gia, chúng ta thay người trừng trị nó.

Ba thiếu niên vẻ mặt chán ghét khinh miệt, có tên còn lấy tay che mũi nhỏ nước bọt lên người cậu bé đang nằm dưới đất. Cậu bé ấy gầy gò, màu da vàng khè do thiếu dinh dưỡng trầm trọng, ánh mắt cậu khép hờ mịt mờ không có ánh sáng.

Thấy cậu như người sắp chết, ba thiếu niên kia cũng lùi bần tay, một trong ba đưa hướng hai tên cận vệ phía sau phẩy phẩy tay ý bảo xử lý dùm nó.

Hai cận vệ không nói lời nào bước lên đấm đá liên tục vào người cậu bé kia, sau vài phút hành xác dã man, mặt mũi cậu bé đã bị biến dạng, sừng húp méo mó toàn bộ khuôn mặt. Nhưng dường như cậu không cảm nhận được đau đớn, đôi mắt to tròn vẫn khép hờ không mấy may để ý trong khi miệng thì phun máu không ngừng.

- Đủ rồi!! Mang nó đi, để nó ở đây một hồi, mùi hôi thối trên người nó sẽ khiến ta ăn không ngon mất.

Thiếu niên đầu lĩnh chán ghét nói lớn, hai cận vệ gặt đầu nắm lấy chân cậu bé kéo đi như kéo bao tải, thân thể gầy yếu kia bị kéo lê trên mặt đất, da thịt trầy trọt không nói, phần đầu va phải mấy cục đá làm vỡ loét đủ chỗ.

Một giọt nước mắt bị thương chọt lặn dài trên má, trong đầu cậu luôn tự hỏi vì sao mình lại phải nhận sự hành hạ tra tấn mỗi ngày? Cậu liệu đã làm sai điều gì sao? Hay chỉ đơn giản là vì cậu mắc một chứng bệnh quái ác không có cách chữa trị? Dù là vậy đi chăng nữa thì cậu cũng là một thành viên trong gia tộc mà, đâu phải con rơi con rớt lượm ở đầu đường xó chợ đâu chứ?? Ngay cả cha mẹ cậu khi biết tin cũng lập tức quay lưng bỏ mặc cậu tự sinh tự diệt trong cái gia tộc ma quỷ này.

Nước mắt ngày càng nhiều, trong đêm tối một tiếng gào thê lương cất lên vang vọng trời cao.

Từng phần ký ức kiếp trước lần lượt tái hiện trong đầu Phong, tưởng đã qua nhưng nó vẫn còn đây, từ trước đến nay hắn không hề có ý xóa đi mà vẫn che giấu ở một góc nhỏ trong tâm trí. Phong luôn lấy đó làm động lực để không ngừng cố gắng bước về phía trước, hắn không muốn bị kẻ khác chà đạp một lần nào nữa, bây giờ không mà tương lai lại càng không.

Hai mắt Phong nhắm lại, mở ký ức lộn xộn chậm rãi thối lui vào góc nhỏ bị niêm phong, lần nữa mở mắt thì sự bi thương, thống khổ vừa rồi đã biến mất không dấu vết.

Hắn không đứng dậy mà vẫn nằm im tại chỗ, môi mấp máy nói khẽ, giọng nói không to nhưng rất rõ ràng.

- Quá khứ chỉ là một đoạn ký ức thoáng qua trong cuộc đời mỗi con người, có ký ức khiến ta nhớ lại thì nỗ lực cười vui vẻ, hạnh phúc, nhưng cũng có ký ức lưu lại trong linh hồn ta một nỗi đau khó phai mờ. Nhưng ký ức không phải thứ quyết định phần đời còn lại ta sẽ sống như thế nào, mấy thứ đó không đáng để cho cô phải sợ hãi, trốn tránh, những người thật sự quan tâm tới cô sẽ không vì quá khứ của cô mà ghét bỏ cô đâu, còn đám ngu xuẩn khinh thường cô thì cứ việc bỏ đi mà sống, hoặc xử lý theo cách mà cô muốn. Hiện tại cô có tất cả những gì mà người khác mơ ước, vậy vì sao không thoải mái hưởng thụ nó mà cứ trốn tránh mãi cái quá khứ đáng ghét kia, sống gò bó như vậy có đáng không?

Phong hy vọng Hancock cởi bỏ được gánh nặng tâm lý, mặc dù nói dễ hơn làm nhưng hắn tin chắc nàng sẽ làm được, không hiểu tại sao nhưng niềm tin cứ xuất hiện rồi mặc định suy nghĩ của hắn.

Nói xong Phong nhỏ ra ngum máu tươi, phì phì đất đất đá trên người rồi từ từ đứng dậy, hắn biết lúc này Hancock cần không gian yên tĩnh để suy nghĩ đầu tranh tư tưởng nên rất tự giác rời đi.

Bất quá không đợi Phong ra khỏi phòng thì một vòng tay mềm mại từ đằng sau ôm chầm lấy hắn.

- Đứng đi!! Ở lại với ta một lát được không?

Giọng nói cầu khẩn làm Phong không cách nào từ chối, nhẹ gặt đầu xoay người kéo nàng vào lòng.

Trên chiếc ghế nằm trơ trọi giữa căn phòng, một cô gái mỹ lệ ngồi dưới đất tựa đầu vào ngực một thiếu niên khắp người quần băng đang ngồi trên ghế, về mặt hai người giống nhau đến kỳ lạ, đều thanh nhân, hương thụ âm áp.

- Tôi vẫn còn hơi sợ, đến khi tôi chuẩn bị kỹ càng thì anh có thể theo tôi về Amazon Lily được không.

- Tốt!!

Phong không do dự lập tức đáp ứng, chỉ cần nàng chịu nói ra bí mật cất giấu thì tâm kết nhất định sẽ được giải khai.

Hancock nghe Phong đồng ý thì cao hứng không thôi, nàng tươi cười ôm chặt eo hắn, Phong khẽ giật mình mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

Sau lúc lâu, Hancock buông Phong ra then thùng cúi đầu hỏi, giọng nói lí nhí có chút hoảng loạn.

- Anh...Anh có thích tôi không?

- Nếu nói không thì toàn bộ đàn ông trên thế giới sẽ nhỏ nước bọt dìm chết tôi mất.

Tim Hancock đập dồn dập “Hắn nói vậy tức là có thích mình, đây là biểu hiện của tình yêu đúng không??? ggEZi3s Hắn yêu mình!!!” trong lòng Hancock hô hào không ngừng, gương mặt đỏ ửng kiểu diễn vô cùng, Phong nhìn thấy cũng ngại người vài giây.

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi thay băng!

- Cho tôi đi theo với nhé??

- Tất nhiên rồi!! Trước tiên cô thay đồ đi đã.

Hancock nhu thuận gật đầu vào phòng thay đổi y phục, trở lại hình tượng Nữ Vương quen thuộc. Làm xong đâu đó hai người mới tay trong tay đi tới bệnh xá, nói đúng hơn là Hancock cưỡng ép khoác tay Phong, nàng thậm chí còn tháo đôi giày cao gót ra để hạ bớt chiều cao ngất ngưỡng của mình.

Dọc đường đi, những ai nhìn thấy hai người thân mật đều đỏ mặt ghen tị, đối với chuyện này Phong không phỉ sức để ý, Hancock đã quá quen với cái nhìn thèm thuồng nên càng thoải mái nói.

- Anh thích ăn gì?

- Những thứ làm no bụng được tôi đều thích.

- Anh thích mặc đồ kiểu nào?

- Thoáng mát một chút, tốt nhất là loại vải dễ vận động.

- Anh thích màu gì?

- Đen!

...

Hàng loạt câu hỏi riu rít không ngừng phát ra từ miệng Hancock, nàng nhất nhất đem mấy câu trả lời của Phong ghi nhớ trong đầu, chờ cơ hội thích hợp liền chuẩn bị thật nhiều thứ để thể hiện tình cảm với hắn.

Chớp mắt đã tới giữa trưa, Hina suốt buổi không thấy bóng dáng Phong đâu, trong nội tâm tràn ngập lo lắng, lo hắn vì giận mình hỏi nhiều thứ không nên hỏi mới không thèm đến lớp.

Den den mushi vừa báo hiệu nghỉ trưa thì Hina nhanh chóng hướng bệnh xá chạy đi, “hy vọng hắn vẫn chưa rời khỏi chỗ đó” nàng không biết hai quả bóng trước ngực này tung tung làm đại bộ phận nam giới trong học viện tròn xoe hai mắt.

Có lẽ là trùng hợp hoặc do ông trời xui khiến, Hina vừa tới hành lang gần bệnh xá thì thấy Phong và Hancock khoác tay nhau đi ra khỏi cửa bệnh xá.

Trong lòng Hina phải nói rằng đầy đủ ngũ vị, có điều tính cách mạnh bạo không cho phép nàng dễ dàng đầu hàng. Hina hạ quyết tâm hùng hổ đi tới trước mặt hai người, ánh mắt địch ý không che giấu nhìn chằm chằm Hancock.

- Hina? Học xong rồi sao, cùng tôi về luôn nha.

Phong làm sao không hiểu tâm tư Hina đây, hắn thầm lau mồ hôi cổ gắng lời kéo chủ đề đánh lạc hướng hai cô gái. Nhưng hắn đánh giá quá thấp sự nhạy cảm của nữ nhân, Hancock rất nhanh ngửi được mùi địch nhân đậm đặc tỏa ra từ Hina.

Phong thái tiểu nữ nhân trước mặt Phong nháy mắt biến thành Nữ Vương cao cao tại thượng, đồng thời nàng ôm chặt cánh tay Phong để tay hắn cọ sát vào vùng eo phẳng lý của mình.

Hina hận nghiền răng ken két, nàng không chịu thua kém dùng tốc độ nhanh hơn cả âm thanh chiếm lấy cánh tay còn lại, vì nàng thấp hơn Hancock nên trực tiếp cúi thấp người kẹp chặt tay Phong vào giữa ngực, vì không mặc áo lót nên tay Phong truyền đến cảm giác sướt soạt, thoải mái không thôi.

Ngoài mặt hắn làm ra vẻ khó xử nhưng trong lòng lại gào thét hưng phấn, hy vọng hai cô gái này chiến đấu với nhau, người hưởng lợi cuối cùng chắc chắn là hắn. tuy nhiên lý trí nói cho Phong biết nếu cứ để như vậy phát triển về sau, thì vấn đề tình cảm sẽ thập phần rắc rối, khó giải quyết.

Giữa không khí đầy mùi thuốc súng, Phong lạnh mặt quát.

- Hai cô dừng cho tôi!!! Nên nhớ tôi còn chưa là gì của hai cô đâu, đừng biến tôi thành cái cớ để cả hai tranh đấu như chó với mèo.

Hung hăng giăng tay ra khỏi cơ thể hai mỹ nhân nóng bỏng, Phong xô tay vào túi quần đi thẳng không quay đầu nhìn Hina và Hancock lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nhiệm Vụ Cấp A

Thấy Phong tức giận bỏ đi, tâm tư cạnh tranh của hai mỹ nhân như băng tuyết gặp mỡ sôi, tiêu tan hết không sót lại chút gì, không nói hai lời vội vàng đuổi theo Phong.

- Anh đừng giận nữa mà!! Tôi sẽ không làm càn nữa.

- Tôi xin lỗi!! Là tôi không đúng, tôi không nên ghen tị với cô ta, anh đừng giận nhé.

Như nữ hài làm sai cúi đầu nhận tội, Hina và Hancock mặt mày ủ rũ đi bên cạnh Phong hy vọng hắn đừng vì chuyện vừa nãy mà ghét bỏ hai nàng.

Phong lạnh mặt hồi lâu không đáp, điều này làm lòng hai cô gái càng ngày càng rồi, nhưng lại không dám biện giải thêm điều gì, một mực chờ đợi hắn dạy bảo.

Quả nhiên, không để hai nàng đến mức tuyệt vọng, Phong chậm rãi mở miệng, giọng nói nghiêm khắc không cho phép cự tuyệt.

- Hai cô nhớ rõ cho tôi! Tôi ghét nhất là người bên cạnh mình ganh ghét, đố kỵ lẫn nhau, nhất là phụ nữ của tôi, chỉ cần tình huống đó xuất hiện, tôi không ngại vứt bỏ cả hai người. Nếu là cạnh tranh thành tích thì tôi không có ý kiến.

Thấy Hina và Hancock ngoan ngoãn gật gật đầu, Phong mới buông xuống vẻ mặt lãnh đạm, sau cây gậy sẽ là que kẹo đường. Hắn nhìn hai nàng mỉm cười sau đó thập phần tự nhiên cầm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của cả hai, ba người nắm tay nhau bước về căn phòng nhỏ bé quen thuộc. Trong lòng Hina, Hancock khỏi cần phải nói cũng biết vui mừng cỡ nào.

...

Thời gian dần trôi, một tháng lại tiếp tục trôi qua, Hancock đã trở về Kuja ngày hôm trước, nàng và Phong có ước định một năm, một năm sau Phong sẽ tới Amazon Lily để giúp nàng giải trừ tâm kết, còn hiện tại Hancock không cần phải thường xuyên đến tổng bộ gặp Phong, làm vậy sẽ cản trở Phong tập trung rèn luyện, hơn nữa vương quốc của nàng cũng không thể vắng nàng trong thời gian dài được.

Trong học viện, một loạt các tin đồn về mối quan hệ giữa Phong và Hina, thậm chí có người còn phát hiện Phong và Nữ Hoàng hải tặc Boa Hancock thường xuyên lui tới cùng nhau. Như lửa gặp gió, tin tức nhanh chóng lan truyền trong toàn bộ học viện của học viện hải quân, không ai không biết bên cạnh Phong có hai nữ nhân cường hãn, một là nữ hải tặc khét tiếng, một là nữ hải quân xuất sắc.

Bất quá biết rồi cũng để đó, ngoại trừ ghen ghét, hâm mộ ra thì không một ai dám có ý kiến bất mãn, thực lực của Phong đã phơi bày rõ ràng, kẻ đắc tội với hắn chỉ sợ là nào bị vô nước.

- Tôi nói cô này Hina!! Dù tâm hồn của cô bị người ta bắt mất thì cũng không nên bỏ mặt tôi như vậy chứ, mấy hôm nay không có người bảo lãnh tôi bị cấp trên đề ý không ít lần, cô xem liên lạc với bọn họ nói lòng cho tôi một chút được không??

Smoker vừa thấy Hina khoát tay Phong bước vào thì nhanh chân chạy tới, miệng mồm liên tục ca thán mình chịu khổ thế nào.

- Cút!! Đừng có mỗi lần gặp chuyện là đến tìm tôi như vậy, bây giờ tôi có giúp thì với cái tính của anh không lâu sau sẽ tiếp tục làm loạn cho xem, chuyện này anh tự mình giải quyết đi.

Hina không khách khí trừng mắt cự tuyệt, bộ ngực kiêu ngạo tựa sát vào vai của Phong, đáng tiếc hai tay hắn bị Garp đánh gãy mất đi tri giác nên không cảm nhận được hương diễm, trong lòng dâng lên một trận buồn bực, hận không thể mạnh mẽ hơn một chút để hành hạ kẻ gây ra hậu quả.

Nói tới tập luyện cùng Garp thì Phong đã có một bước tiến vô cùng to lớn, hiện tại sau khi thời gian vượt qua cực hạn kết thúc, Phong sẽ không lâm vào trạng thái chết giả nữa mà chỉ thoát lực vận động hơi có phần gian nan.

Đúng lúc này, cái Den den mushi bỗng kêu lên, âm thanh báo động khẩn cấp khiến đám học viên biến sắc vội vàng tập trung xếp thành nhiều hàng.

Phong nghi hoặc chưa kịp hiểu chuyện gì thì bên cạnh Hina gấp gấp nói nhanh.

- Có tình huống khẩn cấp, dựa theo âm báo chỉ sợ sự việc không đơn giản, chúng ta vào hàng đi.

Trong lòng Hina và mọi người có chút hồi hộp, bởi vì đây là lần đầu tiên trong suốt những năm đào tạo vừa qua vang lên tiếng còi phát lệnh triệu tập.

Từ ngoài cửa lớn đi vào một đoàn sĩ quan cao cấp thuộc cấp Tá trở lên, dẫn đầu là một thanh niên tướng mạo dễ nhìn, chiếc cằm hơi đưa ra trước và một vết sẹo hình dấu X ở trên. Dựa vào bộ vest màu xanh đen hắn mặc trên người khác biệt với toàn bộ hải quân khác liền hiểu được, cấp bậc của hắn không hề thấp. Ngực áo tách ra hai bên để lộ cơ ngực bình thường không có gì đặc sắc, tạo sự chú ý duy nhất là dấu X to tướng ẩn hiện trước ngực hắn.

Sau ít phút chào nhau theo luật lệ hải quân, thanh niên cấp cao bước tới trước một bước cao giọng, nói.

- Tôi là Chuẩn Tướng - Phó Đề đốc X Drake (Phó Đô đốc = Trung Tướng, cao hơn Đề đốc nha ae), các cậu cũng đã biết, đây là lần đầu tiên cũng là lần triệu tập tình anh dự bị duy nhất trong hai mươi năm qua, nếu như trước đây thì các cậu chỉ được triệu tập sau khi thông qua giấy tốt nghiệp học viện hải quân, chính thức trở thành tình anh trong tình anh.

- Nhưng tình hình hiện tại không đủ nhân lực cho nên cấp trên buộc phải đưa ra mệnh lệnh mạo hiểm. Căn cứ hải quân và người dân sống trên đảo

Foolshout đang bị một nhóm hải tặc người cá do Arlong cầm đầu tập kích, tổn thất mà bọn chúng gây ra cực kỳ nặng nề, vốn việc thu phục bắt giữ bọn hán sẽ do ngài Borsalino đảm nhiệm, có điều ngài vì đau bụng tiêu chảy cấp cho nên không thể thực thi nhiệm vụ.

”Đau bụng tiêu chảy cấp???” Mọi người nghe xong về mặt người nào người nấy nghệt ra, đây là cái loại lý do gì vậy???

Khỏe mặt Phong khẽ co giật vài cái, hán đoán chắc 100% việc này là do mấy lão già Sengoku và Garp bày lên, cố tình ép hán phải đi thu phục đám người cá. Còn cái lý do củ chuối kia không cần nói cũng biết, chỉ có duy nhất Kizaru mới nghĩ ra được.

X Drake háng giọng một cái thật kêu làm cho không khí sôi nổi trở nên an tĩnh lại, hán trầm giọng tiếp tục nói.

- Dựa theo sức phá hủy và số lượng của kẻ địch, nhiệm vụ bắt giữ Arlong được xếp vào hàng ngũ Nhiệm Vụ cấp A, cho nên mọi người phải cẩn thận, cố gắng hạn chế thương vong xuống thấp nhất. Tư lệnh còn đặc biệt căn dặn, lần hành động này chỉ có 300 người được tham gia và chỉ huy duy nhất là tân binh tên Phong.

Lần này không một ai giữ được bình tĩnh nữa, cả đại sảnh bùng nổ thành một mảnh hỗn loạn.

Nhiệm Vụ cấp A?? Đùa gì đây, loại nhiệm vụ chỉ có Phó Đô đốc trở lên mới đảm nhận nổi mà lại cho đám tân binh bọn họ đi làm? Thậm chí số người tham gia phbndRz ít ỏi dừng ở con số 300.

Càng đáng sợ hơn khi cấp trên không phái một vị cường giả nào gánh team, mà chỉ để một thằng nhóc mười tuổi phụ trách việc đó. Đây không phải là bảo 300 người xui xẻo đi chết sao? Phong mạnh thật, biến thái thật, nhưng đó là khi so với tân binh bọn họ a!!

- Nhiệm Vụ cấp A??

Phong nhủ mày quay sang hỏi Hina, định lực của nàng xem ra rất tốt, không vì tin tức xấu kia mà tỏ ra quá mức thất thố. Nghe Phong hỏi thì Hina không do dự đem những gì mình biết đồng loạt nói hết.

Hệ thống Nhiệm Vụ hải quân được phân thành năm cấp D - C - B - A - S theo thứ tự tăng dần,

D cấp - nhân vật gây rối: là những tên hải tặc không biết sống chết vừa mới ra khơi chưa lâu, mục tiêu của chúng thường là dân lành yếu ớt dễ bắt nạt. Lực lượng hải quân đi thu thập chúng sẽ do một Đại tá bình thường chỉ huy.

C cấp - Nhân vật tiềm năng: Là một vài kẻ bộc lộ thực lực mạnh mẽ có truy nã trên mười triệu Beri, Luffy và Zoro sau khi hạ gục Morgan chính là thuộc nhóm này. Lực lượng thu thập nhân vật tiềm năng là một hoặc một vài Đại tá siêu cấp, điển hình là Smoker hoặc Hina, sở hữu một lượng sĩ quan cấp thấp dưới trưởng có đầy đủ kinh nghiệm chiến đấu với hải tặc.

B cấp - Nhân vật nguy hiểm: Tới mức độ này thì những kẻ được liệt kê vào danh sách không vượt quá một phần trăm số lượng hải tặc trên thế giới, lấy ví dụ nhanh nhất chính là mười một siêu tân tinh thuộc thể hệ tối tệ, những tên hải tặc có truy nã vượt quá 100 triệu beri và bắt đầu bị chính quyền thế giới chú ý tới. Lực lượng hủy diệt nhóm này sẽ do nhiều Đề đốc trở lên tiếp nhận, thậm chí xuất đầu một Đô đốc cũng không phải là điều gì bất ngờ.

A cấp - Lực lượng phản động: Ở đây chỉ đến nhóm đông hải tặc hoặc người dân làm loạn gây ảnh hưởng tới trị an, số lượng bọn chúng đều trên năm ngàn người và đỉnh điểm nhất là 100 ngàn người như binh đoàn Hordy Jones ở đảo người cá. Tiếp nhận nhiệm vụ là một tổ hợp đàn áp phản động trên năm Phó Đô đốc, lực lượng tương đương hoặc vượt quá một lần Buster Call, tỉ lệ xuất hiện Đô đốc cao tới 70%. Trong lịch sử, sự kiện Ohara tuy không phải là phản động nhưng cũng được liệt vào Nhiệm Vụ A cấp do tính ảnh hưởng và mức độ chấn động của nó.

S cấp - Sức mạnh thay đổi thế giới: Tại đây chỉ có năm thế lực đủ sức liệt vào, chính là Tứ Hoàng và Quân Cách Mạng, để phá giải nguy cơ trận chiến Marineford, chính quyền thế giới đã phóng xuất gần như toàn bộ sức mạnh của hải quân bao gồm, một Thủy sư Đô đốc, ba Đô đốc, một Anh hùng hải quân quái vật Garp, và toàn bộ Phó Đô đốc.

Vậy mới nói Nhiệm Vụ cấp A khó nhằn bậc nào, chỉ cho phép 300 lính hải quân tham dự là một điều bất khả thi.

Ngay cả người điềm tĩnh như Phong, nghe xong cũng hít hơi khí lạnh, trong lòng thầm mắng mấy lão già kia không dưới trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khó Khăn Và Quyết Tâm

- Ta sẽ đọc tên những người được chọn để làm nhiệm vụ lần này, những ai nghe tên lập tức bước sang bên trái.

- Phong!!

- Hina!!

- Layla!!

- Smoker!!

- Lucci!!

- ...

Hàng loạt tên tuổi nổi tiếng trong học viện lần lượt được báo danh, những người không được chọn trong lòng thở phào một hơi, chuyến đi lần này mặc dù cơ hội thắng tiền rất cao nhưng lại quá nguy hiểm, không ai nguyện ý đem sinh mạng mình ra đánh cược cả.

Sau vài phút, khi số người đạt đến con số 300 thì X Drake dừng việc đọc tên lại, hần nhìn sĩ quan cao cấp bên cạnh gật đầu, người kia hiểu ý từ đằng sau lấy ra một cái áo choàng hải quân mà chỉ có các Đại tá mới được quyền khoác lên vai.

- Bộ chỉ huy có lệnh, tạm thời thăng cấp cho binh Nhất Phong làm Đại Tá, chỉ huy tác chiến Nhiệm Vụ cấp A, bắt giữ kẻ cầm đầu quân phản loạn Arlong. Nhiệm vụ hoàn thành quân hàm Đại Tá chính thức bổ nhiệm, những đội viên đi theo có biểu hiện xuất sắc lập tức nhận được ưu đãi và quân hàm tương ứng.

Nghe phần thưởng có vẻ hấp dẫn nhưng không ai trong 300 người có biểu hiện hưng phấn cả, bọn họ phi thường hiểu rõ, nhận về càng cao thì tính phiêu lưu càng lớn.

Trong lòng Phong như có một khối đá lớn đè lên, đối với việc mấy lão đầu kia tự ý sắp xếp làm cho hần cảm giác con đường mà mình đang đi bị kẻ khác vẽ thêm vào nhiều nét. Dù biết nội tình bên trong hết sáu phần muốn thù hằn và bốn phần có ý tốt, nhưng cái cảm giác khó chịu này không cách nào xua đi được.

- Tân binh Phong!! Cậu lên nhận áo.

Bắt đầu dĩ Phong đành phải bước lên phía trước, nếu đã không trốn tránh được thì chỉ bằng cố hết sức đối mặt với nó đi.

Hai tay tiếp nhận tấm áo choàng đại biểu thân phận cùng vinh dự to lớn, theo một mặt nào đó, Phong cũng có chút kích động, hần hít thở sâu vài hơi mang áo choàng khoác qua vai.

- Hoàn thành nhiệm vụ, cậu sẽ là Đại Tá trẻ nhất, mạnh mẽ nhất trong lịch sử hải quân.

X Drake trịnh trọng nói từng chữ một, trong đôi mắt sắc bén lóe lên thần sắc tôn trọng.

- Nguyên Soái đặc cách cho cậu sử dụng đại chiến hạm, đi ra cửa Bắc sẽ thấy.

Phong gật đầu không đáp xoay người rời đi, Hina và 299 người còn lại vội vàng bước theo hần, bọn họ đã được huấn luyện kỹ càng cho nên trong tình huống khó khăn như hiện tại hàng lối vẫn chỉnh tề ngay ngắn, nhịp mBuOzrb bước chân đều đặn.

X Drake được căn dặn kỹ lưỡng về tính tình của Phong, tự nhiên sẽ không vì sự thiếu lễ nghi của hần mà bất mãn, tức giận. Theo X Drake nghĩ, Phong là người làm nên những điều kỳ diệu, vậy thì phải dùng phương thức đặc biệt để đối đãi với hần.

Ngoài dãy hành lang, Smoker đi nhanh tới bên người Phong nghi hoặc dò hỏi.

- Sao cậu không từ chối nhiệm vụ, chỉ cần cậu liên lạc với ngài Garp thì...

- Đủ rồi!! Không ngại nói cho anh biết, chuyện này là do bọn họ bày ra, cố tình ép tôi phải đi thực hiện thay Borsalino.

Phong lạnh lùng ngắt lời Smoker, hiện tại hần cần yên tĩnh để nghĩ việc đối phó với quân phản loạn.

Sắc mặt Smoker lúc trắng lúc xanh, nghĩ lại thấy cũng đúng, từ khi Phong xuất hiện thì hàng loạt những thay đổi nảy sinh trong học viện, nếu để ý kỹ liền thấy điểm mấu chốt ở trong đều liên quan tới Phong, vị thiếu niên mười tuổi luôn khiến người khác kinh ngạc.

Mang theo tâm tình hồi hộp, bất an, đoàn người thắng tiền bến tàu, nơi chiến hạm hải quân cự đại đang chờ.

...

Một ngày sau, trên vùng biển xung quanh đảo Foolshout, hàng chục con tàu hải tặc cỡ lớn và gần trăm thuyền nhỏ.

- Thuyền trưởng! Chúng ta sẽ tấn công ngay bây giờ chứ ạ?

Một tên người cá mặt mũi dữ tợn miệng đầy răng nanh, cơ thể cao hơn hai mét ngồi chống cằm trên ghế bành, hần mặc một chiếc áo hawaii màu vàng và cái quần xanh bông, làn da màu lam nhạt điển hình của loài cá.

Hần khề sở chiếc mũi hình lưỡi cưa vừa dài vừa nhọn, trong đầu xoay chuyển đủ loại ý nghĩ, trong đôi mắt vàng đục lóe lên hung quang cho thấy chuyện

hắn sắp làm chắc chắn sẽ có máu tươi, ngẫm nghĩ giây lát hắn khẽ nói.

- Loài người ti tiện dám phản bội chúng ta ắt hẳn sẽ nhận được kết quả khủng khiếp nhất, bất quá bọn hải quân chết tiệt, kẻ đầu xỏ gây nên cái chết của ngài Fisher Tiger vĩ đại có lẽ đang trên đường tới đây, chỉ cần chúng mò tới, ta nhất định sẽ khiến chúng hối hận khi sinh ra trên đời này.

- Nói vậy là chúng ta sẽ chờ chúng sao? Hôm trước bốn chiến hạm hải quân bị chúng ta tiêu diệt nhưng thiệt hại bù lại cũng không thua kém bao nhiêu.

- Chờ? Vì sao phải chờ? Đồ bộ lên đảo, gặp nhân loại nào cứ việc giết hết, bọn còn tròng đó phải trả giá cho hành vi ngu xuẩn của mình.

Tên người cá mũi dài cười gằn trả lời, hẳn chính là Arlong, thuyền trưởng băng hải tặc Arlong sau này, những kẻ đi theo hắn đến Foolshout đều là tính anh người cá, tất cả đều muốn trả thù loài người bởi vì người dân trên đảo Foolshout đã phản bội bọn chúng. Không nói đâu xa, hơn hai phần ba người cá giỏi nhất đến từ mọi vùng biển xa xôi và đảo người cá có mặt tại đây hôm nay, khiến số lượng quân phiền loạn lên tới 18000, một con số vô cùng khủng bố đủ sức đối đầu với bất kỳ liên minh hải tặc to lớn nào.

Nhận được mệnh lệnh, hàng trăm thuyền nhỏ ồ ạt đổ bộ vào đảo Foolshout.

Trên đảo vẫn còn nhóm nhỏ hải quân vài trăm người cố thủ.

- Báo cáo chỉ huy! Đám người cá phát động tấn công rồi ạ!!

Một trinh sát nhìn thấy binh đoàn người cá đông đúc thì đỏ mặt hộc máu, vội vàng báo cáo về cho căn cứ chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

- Tiểu đội trinh sát lập tức rút lui về căn cứ, sử dụng công sự để che chắn, chỉ cần nhìn thấy tên người cá nào lọt vào tầm công kích, lập tức nổ súng tự do. Các người phải cố gắng chờ quân tiếp viện đến nơi.

Đại Tá Inox, người lãnh đạo hải quân căn cứ Foolshout, là một nhân tài có thực lực mạnh mẽ, từ khi hắn chuyển công tác đến đây thì chưa có một tên hải tặc nào dám làm loạn quanh vùng biển Foolshout. Kỹ năng cách đấu của Inox được liệt vào hàng ngũ Đại Tá mạnh nhất hải quân lục chiến, hẳn không ăn trái ác quỷ mà dựa vào Lục Thức để làm nên tên tuổi, đừng nói là Đại Tá bình thường, dù là Đề Đốc cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, vì một lần đắc tội với cấp trên nên mới bị chuyển công tác ở nơi xa xôi như Foolshout và không thể thăng cấp thêm nữa.

- Đại Tá!! Chỉ huy quân tiếp viện đánh điện tới!!

Inox biến sắc, vội vàng buông Den den mushi trong tay xuống chạy tới cướp lấy cái trong tay thanh niên sĩ quan trẻ tuổi.

- Tôi Đại Tá Inox xin nghe!!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói có phần non nớt nhưng lại cực kỳ vững vàng, biểu tình Inox hơi cổ quái nhưng không dám hỏi nhiều.

- Một tiếng nữa chúng tôi sẽ tới!! Các anh cần phải giữ vững phòng tuyến trong vòng một tiếng, tuyệt đối không để cho Arlong tiếp cận dân thường vô tội, bằng không chờ đợi bọn họ là địa ngục tăm tối.

Không để Inox trả lời, người liên lạc trực tiếp gác máy, âm thanh đô đô làm chân mày Inox nhíu chặt, vẻ mặt trầm trọng biến ảo không ngừng.

Không trầm mặc quá lâu, Inox cầm lấy Den den mushi quát lớn vào tai nghe.

- Tôi là Đại Tá Inox chỉ huy căn cứ hải quân!! Tôi yêu cầu người dân trên đảo ngay lập tức di chuyển ẩn nấp vào sâu trong làng, cấp dưới của tôi sẽ bảo đảm an toàn cho mọi người cho nên hãy nghe lời bọn họ chỉ đạo.

Trên các góc phố đặt những cái loa phát thanh siêu to, giọng nói của Inox phát ra từ chúng đều to gấp mười lần, người dân xung quanh nghe vậy thì biết đại sự không ổn, nhao nhao chạy vào trung tâm thị trấn, ở đó có một trạm xá lớn đủ để toàn bộ dân làng vào trong trú ẩn.

Già trẻ, lớn bé đua nhau chạy xuống đường, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, may mắn sau lưng bọn họ là mười mấy tay súng hải quân cho nên không có người nào dám giờ trò chày nhà hô của.

Mười phút sau, phát súng đầu tiên vang lên báo hiệu chiến sự chính thức bắt đầu.

...

Xa xa ngoài khơi, cách Foolshout năm mươi hải lý, đại chiến hạm hải quân dùng tốc độ nhanh nhất lướt trên mặt biển tuy nhiên lại gặp phải cản trở mãnh liệt, bầu trời trên cao bao phủ tầng tầng mây đen, một cơn mưa nặng hạt điên cuồng trút xuống, biển xanh chẳng khác gì con quái thú hung dữ đang phần nộ phóng xuất ra những con sóng cao trăm mét hùng hống chìm chiến hạm.

- Thuyền trưởng!! Mưa ngày càng lớn, tiến trình di chuyển của chúng ta sẽ gặp trở ngại mất!!

- Kéo căng buồm, để tôi điều khiển tàu!!!

Phong gầm lớn bất chấp thương thế hai tay vừa mới khôi phục sơ sơ đẩy thủy thủ cầm bánh lái sang một bên tự tay mình cầm lái, nên biết trong thời tiết bất thường, sóng biển động dữ dội thì điều khiển bánh lái khó khăn không chỉ gấp mười lần, đặc biệt là những chiếc thuyền không lồ như chiến hạm hải

quân, giữ vững được nó đã khó, muốn bẻ lái chuyển hướng càng khó hơn.

- Tay anh còn đang bị thương mà, để Smoker hoặc ai đó lái đi!!

- Đúng đó!! Cậu nên giữ sức để việc này cho chúng tôi lo.

- Thuyền trưởng!!!

Hina và đám tinh anh hải quân lau nước mưa trên mặt hướng Phong khuyên bảo, nhìn hai cánh tay băng vải trắng của hắn là biết thương thế không đơn giản.

Nhưng đáp lại mọi người là tiếng gầm phẫn nộ.

- Các người câm miệng cho tôi!!! Các người có bao nhiêu kiến thức trên biển?? Để một trong số những người ở đây cầm lái thì đến bao giờ mới tới được Foolshout?? Tôi đã nói trong vòng một giờ đến thì nhất định một giờ phải có mặt tại đó!! Mẹ kiếp đám các người lập tức câm cái miệng mình lại, đồng đội của chúng ta đang tử chiến ngoài kia, các người có thời gian để chơi đùa với con bão chết tiệt này sao??? Trả lời tôi có hay không???

Không một ai dám đáp lại, bọn họ cúi đầu cắn chặt môi thầm trách bản thân quá vô dụng, Phong nhìn lướt qua từng người cười lạnh quất.

- Không được thì cút qua một bên!!! Chỉ cần một ngày tôi còn làm hải quân thì đôi tay này không đáng giá bằng sinh mạng của những đồng đội đang mong mỏi chờ đợi tôi.

Hina nhìn máu chảy thấm qua vải băng trên tay hắn thì không kìm được lòng khóc thút thít, máu hòa cùng nước mưa chẳng mấy chốc thấm đẫm chiếc áo hải quân, biến một mảng lớn áo bên hông thành màu đỏ cực kỳ chói mắt.

Mỗi một lần Phong bẻ bánh lái thì lực lượng dồn vào đều là hết sức bình sinh, máu tươi theo đó tuôn ra càng nhiều. Nhưng mọi góc độ mà hắn chuyển hướng cũng thập phần vi diệu, Phong lợi dụng những con sóng khổng lồ để đưa chiến hạm đi nhanh và xa hơn, có điều vì vậy mà số lần vận bánh lái tăng lên rất nhiều, nhiều đến nỗi hai cánh tay của Phong gần như mất hết tri giác, đau đớn thấu xương làm sắc mặt hắn trắng bệch không chút huyết sắc.

Người xung quanh cảm giác được quyết tâm của Phong đang dần lan tỏa sang tâm linh bọn họ, không ai bảo ai, tất cả đều nhanh chóng vào vị trí, hoặc kéo căng buồm hoặc tập trung về một bên để chiến hạm tránh nghiêng quá đà mà bị lật.

Cứ như vậy, thời gian đại chiến hạm viện trợ đảo Foolshout đến nơi trước mười phút, chiến sự bùng nổ đến cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bày Kế Sách

- Xem ra, chúng ta đến vừa kịp lúc!!

Layla về mặt căng cứng thoáng giãn ra, dưới trời mưa tầm tã, 300 con người thở phào một hơi nhẹ nhõm nhưng khi bọn họ nhìn qua chỉ huy định khen ngợi vài câu thì chợt trần trời trợn trừng mắt.

Dài băng trắng vì nước mưa và máu thấm qua hồi lâu nên bị tụt ra khi nào không hay, băng vải mất đi, hai cánh tay với thương tích kinh khủng hiện ra trước mặt mọi người.

- Bây...bây là...

- Chỉ huy!!...anh...

- Cánh tay như vậy...làm sao...làm sao có thể...

Không một ai ngờ rằng tay của Phong lại nghiêm trọng đáng sợ đến vậy, bọn họ thấy Phong gồng sức bẻ bánh lái chiến hạm như không gặp vấn đề gì thì chỉ tưởng hắn bị thương gần cốt hoặc ngoài da mà thôi, bị thành ra cái dạng này thì quá thật...

- Đừng mất thời gian nữa, cản cứ Foolshout vẫn đang chờ chúng ta.

Phong dường như chẳng hề đau đớn, mặt không đổi sắc trầm giọng nói sau đó hướng tiếng súng loạn xạ đằng xa bước đi.

Ngoại trừ Hina cố nín khóc ra thì những người còn lại đều trầm mặc, theo bọn họ nghĩ với thương thế đó thì chỉ sợ phần đời còn lại Phong sẽ sống như người tàn phế. Một thiên tài nghịch thiên vì một nhiệm vụ vô lý mà phải vùi mình, trong nội tâm mọi người thầm cảm thán và tiếc nuối vô hạn, đồng thời có chút tự trách.

Nếu để họ biết khi Phong tập với Garp còn chịu nhiều thương thế đáng sợ hơn bây giờ thì không biết sẽ nghĩ gì.

- Anh đợi một lát!! Để em băng bó cho anh!!

Hina vội đuổi theo Phong, nàng lấy trong hộp sơ cứu ra một cuộn băng và ít thuốc, Phong cũng không từ chối mà để nàng tiến hành băng bó, cứ để tiếp tục chảy máu không phải là ý kiến hay.

- Vừa đi vừa băng!!

Đoàn lính hải quân lục chiến nhanh chóng hành quân tới trung tâm trận đấu.

Không lâu sau dưới sự dẫn dắt của Phong, đội quân ba trăm người dần xuất hiện trong tầm mắt hai phe đang kịch chiến bán sống bán chết.

- Nhìn kia!!! Là quân tiếp viện, chúng ta có cơ hội chiến thắng rồi.

- Chính xác là họ rồi, mau... mau đi báo cho Đại Tá!!!

Ở phía sau công sự chỉ huy tác chiến, Inox nhận được tin tiếp viện tới thì mừng như điên, hấn lập tức rời vị trí vọt tới tiền tuyến.

- Smoker, Kanji, hai anh dẫn theo vài người thân thủ giỏi tấn công trực diện vào đám người cá, những người còn lại tìm công sự tự do nã súng vào người chúng, kẻ cầm đầu duy nhất là Arlong, còn lại cứ việc giết hết, cấp trên giáng tội, trách nhiệm tôi gánh hết.

Phong Fk1hjtG nghiêm mặt phân phó hành động, hiện tại đội ngũ thắng trận hay không còn chưa biết, cho dù thắng thì còn mấy người? Bởi vậy bắt giữ đám phản động là hoàn toàn không thể.

Bất quá vượt ngoài dự kiến của Phong là Smoker cùng mấy người khác không hề phản cảm hay khó chịu, Smoker châm điếu xì gà nhả ra ngum khói khẽ cười nói.

- Chỉ huy này! Anh như vậy là không được, thắng lợi thắng quan tiền chức tất cả chúng ta đều được, còn trách tội chỉ mình anh gánh, anh xem thường bọn tôi quá rồi đó. Mọi người nói có phải không??

- Đúng vậy!! Anh vì mọi người mà đã làm quá nhiều rồi, bọn tôi tự nhiên phải làm gì đó giúp anh mới được chứ.

- Hahaha!! Layla nói không sai, hợp ý tôi lắm.

Thấy mọi người nhiệt tình, Phong có chút cảm động mỉm cười, bất quá rất nhanh hấn trở lại nghiêm khắc quát.

- Đứng nhiều lời!! Nhanh thi hành mệnh lệnh của tôi!!

- Rồi!!!Đội khi đám Smoker rời đi thì phía bên kia Inox cũng nhanh chân bước tới, từ xa Inox thấy thiếu niên cao lớn hơn người thường mặc áo choàng Đại Tá thì giật mình kinh hãi, hấn ở Hải quân lâu như vậy còn chưa nghe qua có thiên tài nào còn trẻ thế kia đã mang quân hàm Đại Tá.

Dù thế nào thì chắc chắn thiếu niên kia chính là chỉ huy quân tiếp viện hỗ trợ cho hấn, Inox hiển nhiên sẽ không khinh thị hấn trẻ tuổi kém hiểu biết không đủ tư cách hay các thứ đại loại vậy.

- Chào cậu! Tôi là Inox, người đứng đầu căn cứ hải quân Foolshout.

Phong nhướng mắt đánh giá Inox, phát hiện khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ người gã, “Người này rất khá!!” Ý niệm trong đầu xoay chuyển, Phong không nhanh không chậm gật đầu trả lời, trực tiếp bỏ qua chuyện chào hỏi quân đội thông thường, hiện tại hấn đã có địa vị nhất định, cho nên không cần thiết phải chào hỏi mất thời gian như vậy nữa, chả ai dám bắt bẻ hấn việc này, đây là điều mà Phong tự tin khẳng định.

- Phong!! Đại Tá tạm thời, nói cho tôi biết tình hình ở đây, số lượng quân địch bao nhiêu.

Nghe giọng điệu không kiêu ngạo không xiêm nịnh nhưng lại khiến cho người ta cảm giác hơi quá lớn lối của Phong, Inox và mấy sĩ quan đi cùng khẽ biến sắc, ngoại trừ Inox ra thì những người còn lại đều cảm thấy khó chịu.

Inox thờ dãi một hơi “hy vọng người này có bốn sự, nếu không...”, hấn gật đầu chậm rãi nói.

- Người dân đã được tôi sơ tán, tạm thời đảm bảo an toàn, còn về phía quân địch thì có hơn 15.000 tên, cụ thể bao nhiêu tôi không rõ, nhưng chắc chắn không vượt quá 20.000.

Sắc mặt bọn người Hina kịch biến, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng đến khi biết rõ vẫn bị làm cho kinh hãi không nhẹ. Số lượng nhiều như vậy, đối với binh lính thiếu kinh nghiệm như bọn họ là một đả kích rất lớn.

Phong không nói gì thêm, ngưng trọng ngẫm nghĩ đối sách, đám người Inox hiểu ý giữ im lặng, ít phút sau Phong nhẹ lắc đầu xốc lại tinh thần trầm giọng phân phó.

- Cho người của ông lần lượt rút lui vào những nhà lầu có cửa thoát hiểm hoặc ban công phía sau, đến khi tình hình không ổn lập tức rời đi.
- Vì sao không cho người của cậu phối hợp với bọn tôi giữ vững cửa ải nơi đây, chỉ cần hòa lực mạnh mẽ, không sợ đám man rợ kia đột phá thành công.

Một sĩ quan dưới trướng Inox kêu lên, gã vốn đã không ưa thái độ vừa nãy của Phong cho nên chớp cơ hội bất mãn chất vấn.

Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn gã, tức thì đằng sau lưng Phong, một thân ảnh lầy tốc độ làm kiều ngạo vọt tới trước mặt tên sĩ quan kia, một tay nắm lấy cổ gã nhất hòng khòì mặt đất.

Inox biến sắc quát.

- Phong!! Đây là thuộc hạ của tôi, cậu đây là có ý gì??

- Nơi này chỉ có tôi và anh mới được quyền lên tiếng, những người khác khi chưa được cho phép mà tự tiện nêu ý kiến, chất vấn chỉ huy, phạm tội gì chính anh tự biết rõ. Tôi hy vọng không có lần sau.

Phong hời hợt đáp khiến Inox lâm vào trầm mặc, bên cạnh Lucci cũng đã thả tên sĩ quan ngạo mạn xuống, trạng thái biến thân được giải trừ trở về sau lưng Phong.

Lúc này hắn mới giải thích yêu cầu mà hắn vừa nêu.

- Theo tình báo của anh, quân phản loạn có trên 15.000, mà có mặt giao chiến ở đây chưa tới 1000, nói cách khác kẻ mà các người đang đối đầu chỉ là đá dò đường của Arlong. Một khi hắn thực sự đổ bộ tấn công đảo foolshout thì cho dù chúng ta có ôm bom cảm tử cũng chưa chắc lấy được sợi tóc của hắn. Đã vậy thay vì lộ diện cho bọn chúng lần lượt tiêu diệt thì chúng ta đánh theo lối tập kích, vừa giữ được phần lớn nhân lực và thực lực vừa duy trì được đường lui kéo dài thêm chút thời gian để nghĩ đối sách tiếp theo.

Ánh mắt Inox thoáng xẹt qua tia kinh dị, trong nội tâm sợ hãi than thầm “quả là không thể nhìn bề ngoài để đánh giá thiếu niên này”, đừng nói là hắn mà kể cả thuộc hạ của Phong cũng không ngờ năng lực tác chiến của hắn lại kinh người đến thế.

Không chút chậm trễ, Inox chào theo kiểu hải quân sau đó mang người đi chinh đồn đội ngũ lần lượt rút lui, dựa theo kế sách Phong đặt ra chọn những tòa nhà cao tầng có cửa thoát hiểm và ban công tự do.

Bên kia chiến tuyến Smoker mang theo mấy chục người có khả năng sử dụng Lục Thức một cách hiệu quả, một đường tiêu diệt hết đám người cá tính anh, hai bên loạn chiến hơn hai mươi phút mới chấm dứt, mấy trăm tên người cá sống sót hoảng sợ trước thực lực của Smoker nên nhanh chân chạy trốn.

Đạt được mục đích, Smoker nhanh chóng dẫn đội rút lui về bên cạnh Phong.

- Đội trưởng!! Nhiệm vụ đã xong, còn sót hơn trăm tên bọn tôi không tiện truy sát.

- Làm tốt lắm!! Đoán chừng Arlong đã biết tin quân tiên phong của hắn bị hạ, rất nhanh sẽ toàn lực tấn công, các anh tìm nhà dân ẩn nấp, chờ hiệu lệnh của tôi làm chậm bước tiến của chúng để đội súng trường bảo mòn bớt quân số khổng lồ đó.

Phong gật đầu không tiếc lời khen ngợi, đồng thời hạ lệnh cho mọi người chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hung Hiểm

Ngoài khơi cách đảo Foolshout mấy trăm mét, trên con thuyền không lồ to lớn nhất.

- Tiếp viện bọn hải quân kia đã đến rồi sao, tốt lắm!! Đến lúc tiến hòng đảo đây dơ bản này một đoạn rồi..

- Toàn quân tấn công!!! Thoái mái tàn phá hết thảy cho ta!!!

Arlong đứng trên mũi thuyền phát tay gào thét, giọng nói truyền vào tai bọn người cá chả khác gì tiền âm lâm cho tâm linh của chúng hưng phấn không thời.

Mười chiến thuyền cự đại lướt sóng tiến vào hòn đảo cô độc trên đại dương mênh mông, để tránh mắc cạn vì kích thước quá khổ của chiến thuyền, ngay khi còn cách bờ một trăm mét thì toàn bộ người cá nhao nhao nhảy xuống biển dùng tốc độ kinh người bơi về phía bờ, chưa đầy mười giây, khoảng cách trăm mét đã trở thành dĩ vãng.

- Tấn công!!!

- Giết!!! Giết hết tất cả!!!

- Ngao!!!!...

Từng thanh âm hò hét vang vọng trong đêm mưa (thật ra là buổi sáng, cơ mà mưa quá to, mây đen dày đặc che hết ánh sáng nên đề là đêm luôn cho ngắn gọn). Mặt đất ẩm ẩm rung chuyển vì số lượng người quá lớn, và con số đó đang ngày càng tăng lên, khắp nơi xung quanh thị trấn đều là đầu người chỉ chít rậm rạp không nhìn thấy điểm cuối.

Trong những tòa nhà cao, binh lính hải quân toàn thân ướt sũng không biết vì nước hay là mồ hôi, hai mắt họ ngưng trọng nhìn chăm chăm phía bờ biển, nơi hải tặc người cá sẽ đổ bộ tấn công vào làng.

- Bọn chúng đến!!

- Đến rồi!!

- Tất cả chuẩn bị!!

Cảm thụ mặt đất bắt đầu run rẩy, nội tâm kiên nghị của những chiến sĩ trẻ tuổi xuất hiện vết rạn nứt, một cổ bất an, lo lắng dâng lên cấp tốc trong lòng bọn họ.

Khoảng cách hai phe đang được rút ngắn với tốc độ chóng mặt.

- 500m..

- 400m..

- 300m..

...

- 100m.. Người đầu tiên xuất hiện trong tầm nhìn của phe hải quân...

- Sau ba giây, toàn lực nổ súng.

3...

2...

1...

Đoàng!!!

Đầu tên người cá hăng hái nhất chạy đầu tiên có thêm một lỗ máu, gã ngã xuống đất mà không biết chuyện gì vừa xảy ra, cặp mắt vẫn còn đọng lại tia hưng phấn như sắp được hành hạ người dân vậy.

Tuy nhiên, binh đoàn hải tặc người cá không hề dao động một chút nào, bước tiến như vũ bão không ngừng tiếp cận ngôi làng.

Đoàng!!!!...Đoàng!!!!...

Vô số viên đạn nháy mắt được bắn ra, một loạt người cá té ngã bị đồng bọn phía sau dẫm đạp vượt qua, hai lượt bắn đã hết, súng trường phe hải quân nắm giữ bắt buộc phải thay đạn.

- Rút!!! Nhanh, lui về vị trí khác, vừa chạy vừa thay đạn!!!

- Nhóm “Danh sách bạc” và binh lính luyện tập Lục Thức theo tôi xung phong!!!

Phong hét lớn vào Den den mushi sau đó đập tung cánh cửa lao ra khỏi căn phòng ẩn nấp, đi bên cạnh hắn là Hina và Smoker. Đồng thời cùng một khoảnh khắc nhiều ngôi nhà khác quanh đó cũng bị người phá nát cửa, tựa như mãnh hổ xông chuồng vọt ra ngoài.

- Lucci!!! Anh dẫn đội A sang bên cánh trái hạ được hai trăm tên lập tức rút lui, Smoker, anh cùng Stark chỉ huy đội B cố gắng câu nhiều thời gian nhất có thể.

- Rõ!!!

Gần ba trăm thành viên nháy mắt chỉ còn 94 người đứng lại tại chỗ đón chờ binh đoàn người cá.

Bằng vào thị lực xuất chúng, Phong nhận ra trong đám người cá đằng xa, có vài tên mang theo súng lục một viên, không dám khinh thường chút nào, hắn

mang theo Hina ẩn mình phía sau công sự quá lớn.

- Bọn chúng có súng!! Mau ẩn nấp!!!

Đường tuy dài nhưng lại khá hẹp, chỉ có thể chứa chỗ cho mười người đi qua, đây chính là lợi thế phòng thủ mà Phong muốn tận dụng.

- Layla!!!

Thời điểm thích hợp đã đến, Phong gầm lên truyền đạt mệnh lệnh, Layla bên kia hiểu ý, nàng búng tay kéo thêm mười thành viên thảo Lục Thức phóng ra.

- Rankyaku!!!

Mười một người giữa không trung đồng loạt tung ra liên hoàn cước, phóng xuất vô số lưỡi liềm bán nguyệt sắc bén hơn cả dao cạo.

- Đám chuột nhắt!!

Bên phía người cá hiển nhiên không thiếu cao thủ, một tên hình dạng khá giống với cá mập đầu búa toàn thân màu hồng nhạt đập lên đầu một tên lâu la mượn lực nhảy lên cao.

Trong tay hắn cầm một cây đại đao dài hai mét, chỉ cần vung lên là dễ dàng phá giải Rankyaku, bất quá vẫn còn một lượng lớn bán nguyệt đao nhận bắn phá đám người cá bên dưới, gây thương vong cho ba mươi mấy tên.

- Cá mập đầu búa Zone!! Khốn thật...

Layla cắn răng mắng to, sau khi đáp xuống đất, nàng cùng mười tinh anh sử dụng Soru tẩu thoát.

- Bọn người cá này quả thật không đơn giản! Chả trách phải cần đến Đô đốc như Kizaru đích thân tới áp trận.

- Tất cả theo tôi giết bọn tạp chủng này!!!

Phong tức giận hét lớn nhanh như tên bắn lao vào giữa binh đoàn đông đúc, mỗi một cước của hắn đều đá văng vài tên người cá, hầu hết đều không cử động được nữa, hiển nhiên chết không thể nghi ngờ, Phong không lưu thủ như thử nghiệm thực chiến trước đây cho nên những tử huyệt nằm trên người địch nhân một khi hắn đá trúng, không tên nào có thể đội mồ sống dậy thêm lần nào nữa.

”Nhất kích tất sát”

Chưa đầy năm phút đã có hơn trăm người cá tắt thở, bên kia Hina và quân đội tinh anh cũng bắt đầu tham chiến, lấy năng lực của nàng, giết người tự nhiên không khó, chỉ cần siết vòng khóa kim loại vào thì kẻ bị pFOpoPG bắt sẽ bị gãy xương đau đớn đến chết.

Kịch chiến hỗn loạn nhất chính là lúc này đây, cao tầng người cá làm sao giương mắt nhìn đồng loại bị hạ gục liên tục như vậy được, trong đoàn quân khổng lồ, ba thân ảnh cao hơn ba mét nhảy vào tấn công Phong, năm kẻ khác bao vây đội hình tân binh tinh anh hải quân vào giữa, cắt đứt đường lui của họ.- Khốn kiếp!!!

Hai tay bị thương không thể cử động đã hạn chế sáu phần thực lực của Phong, hắn thờ hồn hèn nhìn quanh, phát hiện phe mình sắp rơi vào đường cùng, ánh mắt xanh thăm lưu quang cấp tốc xoay chuyển, tìm kiếm biện pháp.

- Nhìn đi đâu vậy nhãi con??

Một giọng nói ồ ồ vang lên sau lưng Phong, hắn nhú mày cúi hụp người xuống tránh thoát một đao sắc bén. Zone thoáng kinh ngạc muốn thu thanh đại đao thì Phong chuyển thân, chân trái xoay tròn đá quét hạ thân của Zone.

Phanh!!!

Một đòn đắc thủ, Phong nghiêng người sút mạnh vào bụng Zone, đá hắn văng ra xa mười mét, đứng ngã không ít người cá, đại đao trong tay gã vô tình chém rụng đầu mười mấy tên người cá xấu số.

Nếu là người bình thường trúng một cước đó rất khó có thể đứng dậy, nhưng người cá vốn là sinh vật được trời ưu ái, ngoài khả năng sống dưới nước ra thì cơ thể của chúng cũng mạnh hơn xa người thường. Zone chỉ học ra một búng máu rồi gian nan đứng dậy, sắc mặt hung ác ngoan độc nhìn Phong.

Đột nhiên trong lòng Phong sinh ra một mối nguy hiểm, hắn không chút do dự xoay người bỏ chạy, thời điểm sau khi Phong rời đi một giây thì hai mũi giáo nổi xích cắm phập vào sâu trong đất vị trí mà hắn vừa đứng.

Trên đường chạy Phong sút bay vài tên người cá, trong lòng thầm hô may mắn, chậm chút xíu nữa là người hắn biến thành thịt vụn rồi.

- Rút lui!!!

Một bên gào to, một bên vận khởi tốc độ đến cực hạn, vừa kịp lúc xuất hiện trước mặt một đội viên hải quân, hai cước khổng lồ một tên chỉ huy người

cá to con.

- Cảm ơn đội trưởng!!

- Để sau hãy nói! Mau mở đường máu rút lui!!

Thanh niên đội viên gạt đầu rồi đi, trong tay anh ta rút ra một khẩu súng trường thao tác nhanh nhẹn bắn nát đầu tên người cá cản đường.

Bên này Phong tập trung mọi người hướng về con đường máu vừa được mở ra một khe hở nhỏ điên cuồng chạy đi.

- Chạy!!! Tôi sẽ đoạn hậu!!

- Không!!! Anh mau đi theo đội đừng mạo hiểm một mình!!

Nghe Phong nói sẽ đoạn hậu, mọi người cả kinh sắc mặt trắng bệch một mảng, Hina hoảng loạn kêu ầm lên.

Phong không muốn phí thời gian vô ích nên trừng mắt quát.

- Em im miệng!! Đây là mệnh lệnh, quân nhân không thi hành mệnh lệnh thì ước mơ của em biến thành cái dạng gì!!! Mau đi!!!

Bắt đầu dĩ Hina đánh gậy đầu phụ trách yểm trợ cánh phải dẫn theo toàn bộ binh lính chạy thoát.

Phong đi chuyển chậm lại thuận chân đá gãy cổ hai kẻ xui xẻo có ý đồ đánh lén.

- Nhóc!! Mày làm bọn tao bất ngờ đấy!! Há há há!!!

Zone vừa đuổi theo Phong vừa khát máu liếm môi cười cười.

- Người cá bọn mày đưa nào cũng lắm mồm vậy sao? Bất ngờ hay không thì kệ mẹ bọn mày, giỏi thì bơi vào đây!!

Hung hăng nhổ ra một bãi nước bọt, Phong nhếch mép cười khinh thường, kiêu ngạo hát đầu khiêu khích đám người cá sau lưng mình.

Quả nhiên bọn chúng bị hấn chọc giận, mắt tên nào tên nấy long lên sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống con kiến hôi dám phi báng chúng.

- Mày nhất định chết rất khó coi!! Tao cam đoan!!!

Zone gầm lên một tiếng, tốc độ đột nhiên bạo tăng, hai tên tổng chỉ huy dưới trướng Arlong đi bên cạnh hấn cũng vậy. Ba tên người cá cao to nhảy bổ tới người Phong, đại đao trong tay Zone hoa lên một đường thật đẹp nhắm ngay đầu Phong toàn lực chém mạnh xuống.

Khiến Zone bất ngờ là Phong không hề né tránh, hấn xoay hông chuẩn xác đá trúng thân đao, đánh lệch nó ra khỏi quỹ đạo công kích ban đầu.

Rầm!!!

Mặt đất như muốn nứt ra làm đôi, mũi đao cắm sâu vào đất nửa mét.

Không để Phong kịp thở, Giant thể hình khổng lồ chả khác gì tòa núi nhỏ nện từng bước nặng nề xuống mặt đường khiến nó rung lên liên tục.

- Ngao!!!

Nắm tay của Giant to gấp ba lần thân hình Phong, nhìn có vẻ chậm chạp nhưng lại đủ sức làm cho Phong không cách nào tìm được góc chết để né tránh. Bắt đầu dĩ hấn đành phải dậm nhảy lên không trung sau đó co người thành quả bóng, mặc ý Giant đâm hấn bay đi như viên đạn pháo.

Mặc dù làm vậy Phong sẽ chịu lực lớn hơn khi có chân trụ trên mặt đất, bất quá lại giảm tỉ lệ gãy chân và Phong muốn nương nhờ lực lượng của Giant để tiến hành đào thoát.

Giữa không trung Phong ói ra ba ngụm máu đặc sệt, tầm mắt trở nên mơ hồ, lực đạo của Giant quá mức khủng khiếp, Phong bị bắt hóa thành chim bay lượn hơn hai trăm mét mới gian nan tiếp đất một cách vô cùng khó coi.

Đau đớn khắp toàn thân, thậm chí là nội phủ cũng sôi trào kịch liệt khiến Phong muốn nổi điên bất cứ lúc nào. Khó khăn đứng lên, Phong tiếp tục cầm đầu chạy mặc kệ thương tích rợn người, Phong đã quá quen với chuyện này cho nên còn lâu hấn mới chịu gục ngã.

- Đội trưởng!! Là đội trưởng...anh ấy về được rồi, mọi người mau chuẩn bị, kẻ địch chắc chắn sẽ ở phía sau đội trưởng, toàn bộ hỏa lực nhắm bắn.

Âm thanh hò hét phấn khởi vang lên đằng xa, Phong nhẹ thở một ngụm đầy nhanh tốc độ.

Lúc hấn về đến cứ điểm mai phục tiếp theo thì mọi người trợn mắt há mồm, không thể không nói thương thế trên người hấn quá khủng bố. Phong thấy bọn họ ậm ừ không chịu về vị trí thì lạnh mặt nói.

- Mặc kệ tôi, chút vết thương này không đáng để bận tâm, mau báo cáo thương vong phe ta cho tôi.

- Báo cáo đội trưởng!! Bên ta chết năm người, bị thương mười hai người.

Nghe quân mình có thương vong thì gian phòng lâm vào yên tĩnh, lòng người trở nên trầm trọng và bị thương khó giấu.

- Các người nghe rõ đây!! Những đồng đội hy sinh chính là vì cứu chúng ta, muốn chúng ta được sống sót để giúp họ hoàn thành nhiệm vụ còn đang dang dở, vì vậy hãy chiến đấu hết sức mình, thay cho phần họ nữa!!!

- Rõ!!!

Ngay khi mọi người ra khỏi cửa thì một giọng nói trầm thấp vang lên làm thân hình họ chấn động đứng khựng giữa trời mưa.

- Và một điều nữa! Hãy cố gắng sống sót!!

Nói xong câu cuối, Phong vô lực ngồi trên ghế thờ dốc, vết thương trên người nào có đơn giản như lời hắn nói.

Ngồi một mình trong phòng, Phong ngửa đầu nhìn lên trần nhà đến xuất thần, không ai biết hắn đang nghĩ gì, sau một lúc lâu ánh mắt mơ màng trở nên kiên định.

- Chuyện này do ta mà ra, vậy thì hãy để ta kết thúc nó đi.

Trong căn phòng im ắng, một âm thanh khẽ vang, rất nhỏ, rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quái Vật Thức Tỉnh

Đoàng!!!...

Inox bắn xong viên đạn cuối cùng liền vút luôn khẩu súng trường, hắn tay không nhảy vào đám người cá đi lẻ diên cuồng chém giết.

- Chúng ta liều mạng!! Phía sau là trạm xá người dân trú ẩn, không thể tiếp tục lui nữa.

- Phong!!! Cho người của cậu phối hợp với tôi ngăn cản bước tiến của bọn người cá, thuộc hạ của tôi sẽ sơ tán dân làng rời khỏi đây.

Inox cầm Den den mushi trên tay liên lạc với Phong nhưng đầu dây bên kia không có tiếng đáp trả nào, có chăng là tiếng mưa rơi xối xả. Nội tâm Inox thoáng hiện một tia dự cảm không ổn, hắn hướng Den den mushi gào lên.

- Phong!!!... Phong!!! Mẹ kiếp...

Sau một hồi hò hét khàn cổ họng, Inox vô lực buông lỏng hai tay, những người bên cạnh nhận ra điểm bất thường vội vàng dò hỏi, Inox cười khổ trả lời.

- Chỉ huy quân tiếp viện rất có khả năng đã chạy trốn mất rồi, trận chiến này xem ra lành ít dữ nhiều, chỉ có thể cầu nguyện phép màu xảy ra mà thôi.

- Không thể nào!!! Đội trưởng không phải người như vậy!!!

Một đội viên đi theo Phong không tin quát lớn, dù có mạo phạm cấp trên hắn cũng bất chấp. Inox không nói gì thêm mà chỉ lắc đầu đầy tiếc nuối.

Lúc này Lucci và Smoker dẫn theo đoàn binh mã hai đội A, B đi tới tạm thời chỉ huy tác chiến, Smoker do dự một chút trầm giọng nói.

- Các cậu yên tâm!! Chỉ huy của chúng ta là người như thế nào, trong lòng các cậu hiểu rõ, hắn dùng tính mạng để đoạn hậu cho mọi người chạy thoát, làm sao có thể bỏ rơi đồng đội để chạy trốn được.

- Đúng vậy!! Tiếp tục chiến đấu, có lẽ đội trưởng đang chuẩn bị cho kế hoạch mới, cố gắng giữ vững phòng tuyến T1ZOOFN cho đến khi hắn xuất hiện.

Lucci gật đầu tán thành với ý kiến của Smoker, đánh chết hắn cũng không tin thiếu niên thần kỳ kia lại làm ra hành động đáng khinh bỉ như bỏ rơi đồng đội.

Âm thanh chấn động càng lúc càng gần, hiển nhiên binh đoàn người cá khổng lồ đã tiến đến gần sát trung tâm thị trấn rồi.

- Tất cả chuẩn bị!!!

...

- Bắn!!!

Vô số tiếng súng vang lên, lại vài trăm người cá tiên phong ngã xuống trong vũng máu, cũng có những tên ra vẻ không hề hấn tiếp tục lao về phía trước.

- Liều mạng!!!

Toàn bộ tinh anh hải quân ô ạt vọt ra, tay cầm đao hải tặc hàng thật giá thật nhảy vào biển người cá. Máu tươi nhanh chóng chảy thành từng dòng suối nhỏ.

Điểm chú ý của trận chiến là đám người Lucci, trạng thái biến thân giúp hắn dễ dàng thực lực trên một mảng lớn.

- Shigan!!

Hai tên người cá bị súng ngắn của Lucci đâm thủng ngực, xương cốt vỡ vụn không khác gì miếng xốp, dễ dàng bị xuyên phá.

Đoàng!!!

Lucci thập phần bình tĩnh biến mất tại chỗ rồi hiện ra cách vị trí vừa đứng năm mét, thuận lợi né tránh viên đạn bắn ra từ đám người cá.

- Cẩn thận!!!

Smoker cuộn năm tên người cá vào trong làn khói nhẹ nhàng tiêu diệt sau đó bay hết tốc lực tới trên đầu Lucci, cánh tay hắn hóa thành khói mang theo nắm đấm rắn chắc, một kích đâm lệch mặt kẻ vừa định đánh lên Lucci.

- Mau qua giúp Layla!! Ở đây có ta lo.

Nói xong Smoker dùng toàn lực bao phủ khói trên một khu vực rộng lớn, che khuất tầm nhìn toàn bộ những ai có mặt ở đây. Lucci không chút do dự rồi đi, hắn tiến vào con hẻm đột phá con đường rộng lớn nằm bên cạnh trung tâm thị trấn.

- Chính quyền thế giới đứng là lũ ngu xuẩn, bọn chúng thiếu thôn nhân lực tới mức đem cả phụ nữ và trẻ em ra chiến đấu sau?? Hahaha!!!

Silva điên cuồng cười to, cơ thể khổng lồ cao hơn ba mét của hắn thông thả di chuyển trên con đường đầy rẫy người cá, nơi hắn đi qua không phải binh lính hải quân bị đâm chết thì cũng bị đánh văng, thương tích đầy người.

Một đường tiến thẳng đến vị trí Layla, khi khoảng cách chỉ còn 20m thì dây xích to dài trong tay Silva khẽ rung, hắn gồng cánh tay làm cơ bắp cuộn cuộn đua nhau nổi lên đồng thời nắm chặt dây xích kéo mạnh.

Mũi kích bén nhọn nằm ở hai đầu sợi xích chớp mắt bắn tới góc chết sau lưng Layla, cho tới lúc này nàng mới cảm nhận được nguy hiểm, nhưng muốn né cũng né không được.

- Mình phải chết sao??

Một ý niệm hiện lên trong đầu Layla, nàng mỉm cười chua chát, nàng còn quá trẻ, nàng không muốn chết.

Như đáp lại lời cầu khẩn của Layla, một thân ảnh cao lớn bạc trắng hình zigzag nhảy tới chắn trước mặt nàng, hai bàn tay lông lá chuẩn xác kẹp chặt một mũi xích, cái đuôi dài lực lượng mười phần, mạnh mẽ quán sợi xích còn lại.

Lucci xuất hiện kịp lúc hóa giải nguy cơ sinh tử cho Layla, nàng thở phào một hơi hướng hắn gật đầu tỏ ý cảm ơn.

- Tập hợp đội ngũ sang quảng trường trung tâm, chúng ta sẽ cố thủ ở chỗ đó.

Lucci ngưng trọng dặn dò sau đó đập vào không khí nhảy lên không trung, đôi chân nhanh nhẹn không ngừng đá ra những đao phong sắc bén cắt sâu vào da thịt của đám người cá bên dưới.

Không chần chờ một khắc nào, Layla cho tay vào miệng huyết sáo, nẩy chục đội viên ở gần đó hiểu ý đồng loạt rút lui.

- Muốn chạy à? Đâu có dễ dàng như vậy.

Như người khổng lồ xanh Hulk, Zone cười dữ tợn lao ra từ ngôi nhà ven đường, gã để ý nhân vật mạnh mẽ như Lucci cho nên âm thầm bám theo, vừa hay phát hiện ý đồ tụ họp của phe hải quân, hắn đương nhiên không để bọn họ dễ dàng thoát đi rồi.

Đại đao trong tay vung lên, một đội viên tinh anh hải quân không may đứng trước căn nhà mà Zone ẩn núp. Thân thể người này lập tức bị đại đao chém thành hai nửa.

Zone khát máu liếm liếm môi, thân hình to lớn của hắn đứng chặn ngay giữa con hẻm thông qua quảng trường trung tâm.

Phe hải quân không còn đường đi, bắt buộc phải ở lại tiếp tục cầm cự, đại quân người cá chẳng mấy chốc bao vây bọn họ vào trong. Thương vong tăng nhanh theo từng phút.

- Stark!! Cùng tôi hạ gục thằng to con kia.

Hina từ trong biển người cá chạy tới, trên chiếc áo hải quân màu trắng đã nhiễm đầy máu, bộ ngực đồ sộ phập phồng kịch liệt. Nàng tiếp thanh đao trong tay đội viên, như một con báo mẹ giận dữ phóng vọt tới trước người Zone. Stark bắn xong hai phát đạn liền ném khẩu súng đi, đôi chân biến hóa nhanh chóng, thân người hần chột lóc rồi biến mất.

- Thiếu đi thằng nhóc chỉ huy kia, chỉ còn đám phế vật bọn mày thì làm được gì??

Zone khinh miệt cười lạnh, nhưng chưa kịp làm ra hành động thì Stark đã ở ngay trên đầu hắn. Zone sắc mặt khê biến nâng tay lên muốn ngăn cản một cuộc toàn lực của Stark.

- Mày nói quá nhiều!!

Phanh!!

Thân hình khổng lồ bị đá nghiêng qua một bên, trong miệng Zone chảy xuống một dòng chất lỏng sền sệt. Hina bên dưới tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, chỉ thấy hai tay nàng vòng qua ôm chặt cẳng chân khổng lồ của Zone rồi kéo mạnh.

Bất ngờ một cái vòng sắt cứng rắn được tạo ra khóa chặt chân Zone lại, Hina động ý niệm muốn siết vòng sắt, bất quá chỉ siết được vào da thịt Zone vài cm rồi ngừng, không cách nào tạo thành thương tổn quá lớn dành cho hắn.

- Tên khốn này biến thái thật!!

Máng to một câu, Hina nâng đao chém xuống chân Zone, đúng lúc này Stark trên không trung hét lớn.

- Hina!! Mau tránh!!!

Hina giật mình mở to mắt, trong lòng nảy sinh dự cảm, một cổ nguy hiểm bỗng chốc bao trùm toàn thân nàng.

Xoẹt!!!

Máu hòa cùng nước mưa rơi lả tả, vai trái của nàng có thêm một vết chém sâu tận xương. Hina đau đớn quy xuống, hơi thở trở nên dồn dập, mệt mỏi quá độ làm khả năng cảm ứng của nàng giảm xuống mức thấp nhất, ngay cả đường đao đơn giản cũng không kịp phản ứng, may mắn có Stark nhắc nhở nên mới khê nghiêng người thoát khỏi bàn tay tử thần.

Hina ngẩng đầu lên trời hứng từng giọt nước mưa vội vã, nàng muốn dùng cách này để giúp đầu óc thanh tỉnh phần nào, nhưng thật sự là nàng đã kiệt sức, trong lòng bất lực thầm gọi tên Phong.

Một bên, Zone từ từ bò dậy, kẻ vừa chém Hina chính là hắn, vừa rồi sau khi ngã xuống tay cầm đao nhắm Hina chém vội một phát, lưu lại vết thương trí mạng trên vai nàng.

- Nản rồi phải không?? Hahaha!! Yên tâm đi, mày và đồng đội sẽ rất nhanh được đoàn tụ, để tao tiễn mày đi trước, giúp tụi nó khai thông con đường tìm tới địa ngục.

Rầm!!!

Stark bế Hina tránh thoát một đao chết người.

- Này!! Đừng ngủ, cô mà ngủ là cô và tôi đều xong đời đó!!

Thấy ánh mắt Hina sắp sửa tan rã đến nơi, Stark gấp gấp lung lay thân hình nàng để giữ ý thức nàng thanh tỉnh. Khắp người nàng toàn máu là máu, giống như một bông hoa đỏ tươi tùy thời đều có thể héo tàn.

Stark chạy thẳng vào một con hẻm tối khuất khỏi tầm nhìn của binh đoàn người cá, hắn vừa định đặt nàng xuống thì một giọng nói tràn ngập từ tính vang lên ngay sau lưng.

- Giao cô ấy cho tôi!!

Giọng nói không có chút cảm xúc, như thể hỏi hột với cả thế giới. Stark giật nảy mình, có người tới ngay bên cạnh mà hắn lại không hề hay biết, điều này sao có thể, trời mưa tuy rất lạnh nhưng mồ hôi trên người hắn vẫn tuôn ra không ngừng.

Nhanh chóng làm ra quyết đoán, Stark một tay ôm Hina, tay còn lại bất ngờ đánh chỏ ngược lui sau. Ý tưởng tuy tốt nhưng kẻ mới đến rất đơn giản chặn đứng đòn công kích của hắn.

Thân thể Stark đứng khựng tại chỗ, cánh tay như bị gọng kìm kẹp chặt, không tài nào nhúc nhích nổi, hần gian nan quay đầu muốn nhìn xem vị khách không mời mà tới kia là dạng quái vật gì.

Bất giác khuôn mặt Stark cũng sững sờ không dám tin nhìn chăm chăm vào thân ảnh trước mắt, khó khăn lắm miệng hần mới mở ra nói được hai chữ.

- Đội...trưởng??

Thật vậy, kẻ nọ chính là Phong, có điều dường như Phong đã hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến mức dù đứng trước mặt Stark, chân diện mục lộ rõ nhưng mà Stark vẫn không dám tin người này là Phong, người chỉ huy mang lại hy vọng cho hần và mọi người vừa biến mất cách đây nửa giờ.

Đôi mắt xanh thăm lạnh lùng bị một cặp mắt đỏ lừ tràn đầy khí tức nguy hiểm thay thế, khí chất cũng biến dạng hoàn toàn, không còn màu sắc tính cách giống như người bình thường nữa, ngoài ra từ đầu xuống chân Phong không có gì đổi mới,

Phong không trả lời mà bước tới gần Stark, cơ thể Stark theo bản năng run lên muốn lùi lại tránh thật xa Phong nhưng lý trí nói cho hần biết “đừng lùi, nếu không chắc chắn sẽ chết!!”.

Nhẹ nhàng tiếp lấy thân hình nóng bỏng, hơi thở của Hina đã mơ hồ phù phiếm, nàng cố gắng mở mắt nhìn người đang bế mình, nghe cuộc đối thoại giữa hai người, Hina liền biết được nam nhân của nàng cuối cùng cũng xuất đầu.

- Phong...

Thanh âm có chút run rẩy khê khàng vang lên, vẻ mặt Phong không một tia biến hóa hay dao động.

- Nghỉ ngơi đi!! Chuyện còn lại anh sẽ giải quyết.

Nói xong Phong liếc mắt nhìn Stark ý bảo “anh có thể rời đi được rồi”, Stark biết ý cố kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng gật đầu nhanh chóng biến mất khỏi con hẻm.

Đôi khi bóng dáng Stark hoàn toàn biến mất thì Phong mới xé góc áo của mình, đồng thời cởi hai lớp áo trên người Hina xuống, nàng mơ màng nhưng vẫn cảm nhận được thân thể trở nên lạnh hơn, lập tức hiểu được Phong đang muốn làm gì, trong lòng một trận xấu hổ, khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện nét ửng hồng.

Bất quá cho dù thời điểm bình thường Phong có muốn nàng lột sạch thì nàng tuyệt đối không do dự, đây là một loại tín nhiệm cùng yêu thương sâu sắc, Hina đã định cuộc đời mình sẽ là người của Phong vì vậy có khóa thân trước mặt hần thì có làm sao.

- Em yên tâm!! Kẻ gây ra vết thương này nhất định phải chết.

Như một cỗ máy hơi hốt nói ra, Phong không mảy may để ý đến hai bán cầu to tròn trên ngực Hina mà chỉ chuyên chú băng bó vết thương cho nàng, hai tay hần liên tục điểm vài cái lên xung quanh vị trí vai trái, thần kỳ là vết thương theo mỗi lần hần điểm chỉ thì máu chảy ra ít đi một chút, đến cuối cùng hoàn toàn ngưng chảy.

Làm xong đầu đó, Phong chậm rãi mặc áo vào cho Hina rồi bế nàng lên, hướng chiến trường bên kia bước đi. Trên tay hần, Hina dần dần ngủ thiếp đi khi nào không hay, nàng quả thật cần được nghỉ ngơi lấy lại sức.

Thời điểm Phong bế Hina xuất hiện giữa chiến trường hỗn loạn, có không ít người lập tức nhận ra hần, một đội viên hưng phấn kêu lên.

- Đội trưởng!!! Đội trưởng đã trở lại rồi!!

- Hình như tay của đội trưởng...

Vài người tinh mắt phát hiện tay của Phong vô tư bế Hina như vậy thì chắc có lẽ đã khôi phục rồi, trong lòng bọn họ nghĩ mãi không ra với thương tích kinh khủng trước đây thì hần làm cách nào có thể hoạt động lại được.

Phe hải quân nhận ra Phong thì tự nhiên phe người cá cũng vậy, Zone vốn đang tức giận vì để con mồi chạy thoát, lúc này trông thấy Phong mang về cho hần thì nội tâm hưng phấn cười ha hả.

- Hahaha!! Thăng nhóc được lắm! Mây vừa ghi được công lớn đấy, lát nữa tao sẽ cho mày lựa chọn cái chết sáng khoái nhất.

Zone không hề hay biết hần đã thành công chọc giận một con quái vật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cổ Máy Giết Chóc

Không để ý đến Zone kêu gào, Phong một đường đi thẳng đến vị trí phe hải quân đang bị vây giết, những kẻ có ý đồ đánh lén đều không thể tiếp cận vào gần Phong trong phạm vi 1m.

Hoặc là bị đá gãy người, hoặc là bị đá nát đầu, có mấy tên thân thể cứng cáp chỉ bị đá bay đi xa mấy chục mét sống chết chưa rõ. Một màn diễn ra làm người khác AROZTJI trợn mắt há mồm, mãi đến khi Phong đứng trước mặt thì đám đội viên hải quân mới hoàn hồn.

- Smoker!! Bảo đảm an toàn cho cô ấy, dẫn mọi người tiến vào quảng trường trung tâm chờ tôi.

Phong không lạnh không nhạt nói một câu, Smoker nghe vậy tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng thu năng lực trái ác quỷ bước tới tiếp lấy Hina đang còn say ngủ.

Không đợi ai mở miệng, Phong xoay người nhắm thẳng Zone lao đi như tên bắn, tốc độ của hắn ngày càng nhanh, đến cuối cùng không một người nào có thể thấy rõ chuyển động đáng sợ đó.

- Nhóc con cuồng ngạo!! Tha cho mày một lần liên tưởng mình là...

Zone đã không thể nói tiếp bởi vì một phần ba cổ họng của hắn đang bị người khác nắm trong tay, máu tươi tuôn ra xối xả. Zone kinh hãi, tuyệt vọng nâng hai tay bịt chặt lấy cổ mình, bất quá làm vậy không thể giúp hắn sống thêm phút giây nào nữa.

Trước khi thân hình khổng lồ trút hơi thở cuối cùng té xuống đất thì Phong, tay nắm đại đao của Zone nhẹ nhàng chém ngược lên không trung một nhát, đồng thời giọng nói hơi thở thần nhiên kia lại vang lên lần nữa.

- Chém thương nữ nhân của tao 1cm, tao chém chết cả dòng họ mày!! Vết thương của Hina sâu 3cm, toàn bộ người cá bước lên đảo ngày hôm nay đều phải chết.

Âm thanh tuy không lớn nhưng lại vang dội lẫn ác cả tiếng mưa và sấm sét.

Như để chứng minh điều mình vừa nói, Phong kéo lê thanh đại đao trên con phố, mới đầu một đám người cá khinh thường không biết sợ, liên tục lao lên tấn công Phong. Nhưng rất nhanh bọn chúng lập tức nhận ra một điều, Phong đã không còn là con người nữa, hắn trở thành một cỗ máy tàn sát phi nhân tính.

Mỗi một đao vể lên gần chục tên người cá đứng gần đều bị chia năm xẻ bảy, đầu người chân tay, mỗi thứ một nơi. Con mưa nặng hạt nhảy mắt biến thành con mưa máu tanh tươi, rơi lộp bộp trên đầu đám người cá.

Chỉ mới ba phút, số lượng người cá chết dưới đại đao trong tay Phong lên tới 673, tốc độ tàn sát quá mức khủng khiếp, phe hải quân hoàn toàn chết lạng, biểu tình ngây ngốc như người không hồn. Lucci cũng được xem là người có định lực vững vàng, hắn cường chế nỗi sợ hãi trong lòng quát lớn.

- Mau đến quảng trường trung tâm, ở đây chúng ta không còn phận sự gì nữa!!

Lần lượt có người thoát khỏi trạng thái hoảng hốt, vội vàng chạy theo sau Lucci, họ quả thật không dám nhìn thêm cảnh tượng như địa ngục trước mắt, có lẽ về sau, hôm nay chính là ngày ám ảnh nhất trong cuộc đời bọn họ.

Phong chẳng khác gì ác quỷ thực thụ, về mặt không mang theo một tia cảm xúc, hai cánh tay chấp vá cầm đao vể lên những đường cung tuyệt đẹp.

Phong đang ở trong trạng thái “Cuồng Nộ”, thực lực, thể lực cùng sức mạnh được đề cao gấp mấy lần, bất quá “Cuồng Nộ” sẽ càng ngày càng giảm dần khả năng nghịch thiên của nó theo sự tăng tiến sức mạnh của Phong, hắn càng cường đại thì “Cuồng Nộ” càng trở nên vô dụng.

Cho đến khi Phong đạt ngưỡng cực hạn của “Cuồng Nộ” thì nó sẽ mất đi tác dụng, nhưng bù lại thương thể nhận vào sau khi “Cuồng Nộ” kết thúc sẽ giảm xuống mức thấp nhất. Và tất nhiên trong toàn bộ thời gian, trạng thái nghịch lý này sẽ khiến Phong mất hết cảm xúc và cảm giác đau đớn.

Hiện tại Phong được cường hóa gấp ba lần và nhận lại thương tích tương đương, hai cánh tay hắn nếu xử lý không thỏa đáng, rất có khả năng sẽ tàn phế suốt đời.

Chẳng mấy chốc con phố trở nên vắng vẻ, hoang tàn không một bóng người, khắp nơi trên mặt đất toàn là thân xác bị đứt rời chồng chất lên nhau. Mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc khiến cổ khí tức tử vong bao trùm nơi đây càng thêm dày đặc khiến người ta không có can đảm bước vào.

Phong khẽ đưa lưỡi liếm chút máu dính trên miệng, trên người hắn làm sao thiếu vết thương được, chém giết giữa mấy ngàn người cá, sống sót tiêu diệt hết tất cả đã là điều không tưởng.

Toàn bộ chỉ huy trụ cột của phe người cá đều tập trung ở quảng trường trung tâm cho nên Phong không gặp sự cản trở nào khó khăn cả. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ hắn giết sạch 3000 tên người cá có mặt ở đây.

Âm thanh ma sát giữa đại đao và nền đất thật dễ làm lòng người sinh ra cảm giác ớn lạnh, nổi hết cả da gà. Thân ảnh có chút thấp bé của Phong chậm rãi biến mất trong con hẻm tối thui.

Ở phía bên kia, Arlong trực tiếp chỉ huy quân tiên phong công phá tầng tầng phòng ngự của phe hải quân.

- Shahahaha!!! Bắt đầu từ hôm nay, hòn đảo này sẽ nằm dưới quyền thống trị của ta, đám hải quân bọn bay chính là tấm gương cho lũ nhân loại ngu xuẩn dám phản bội bọn tao.

Dứt lời Arlong bóp cò súng đục thủng một lỗ trên đầu đội viên dưới trướng Inox

- Amani!!! Mẹ kiếp!! Bắn...bắn chết đám chó má đó cho tôi.

Đoàng!!!...

Hàng trăm viên đạn bắn về phía Arlong, nhưng một thân ảnh khổng lồ sau lưng Arlong bước lên một bước chắn trước mặt hắn, hứng toàn bộ viên đạn lên người.

Máu tươi đã chảy, bất quá kẻ khổng lồ kia hầu như không bị một vết thương nào nghiêm trọng cả, đạn chỉ găm sâu vào lớp da dày cộm của gã.

- Tốt lắm Giant!! Shahahaha!!!

Arlong cười đắc ý vỗ vỗ lên vai Giant, binh đoàn người cá dựa theo mệnh lệnh của hắn tiếp tục lao lên.

Quảng trường rộng rãi dư sức chứa được mười mấy ngàn người, trong chớp mắt đã bị bao phủ hơn phân nửa. Inox và mấy tinh anh “Danh sách bạc” tuyệt vọng nhìn biển người ngày một dày đặc, ở nơi này không như các con phố nhỏ hẹp trước đây, dễ đánh dễ lui, một khi bị bao vây là chắc chắn chết không nghi ngờ.

Bỗng dưng giữa không gian hỗn loạn một loại âm thanh ma sát kim loại vang lên có vẻ đặc biệt dị thường chói tai.

Ở xa xa bóng dáng một người một đao chậm chậm xuất hiện đứng chắn giữa hai phe, chiến trường hỗn loạn bỗng chốc yên tĩnh.

Arlong ngưng trọng nhìn chằm chằm nhân vật vừa xuất hiện, sát khí nồng nặc tỏa ra từ người đó rất khủng bố.

- Là...là đội trưởng!!

- Không lẽ mấy ngàn người cá con phố bên kia đã...

Stark nuốt mạnh một ngụm nước bọt, thanh âm có chút run rẩy, hắn chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi một người nào đó đến vậy. Đừng nói là Stark mà kể cả Lucci, Smoker và những người trốn thoát khỏi con phố cũng vậy, tâm linh của họ khắc sâu một màn đồ sát man rợ kia.

Tuy nhiên vẫn có phân nửa người ở đây không biết chuyện gì xảy ra bên kia, Inox trông thấy Phong kéo lê đại đao đi tới thì sắc mặt có chút nghi hoặc.

- Không phải hắn đã trốn rồi sao? Đến đây chịu chết làm gì??

- Chỉ huy, mặc kệ hắn, thể loại bỏ rơi đồng đội như hắn không đáng để chúng ta để tâm tới.

Một sĩ quan cao cấp vốn không ưa gì Phong cười lạnh mở miệng nói hùa theo, nhưng rất nhanh trên trán hắn cảm giác có đồ vật lạnh lạnh kê vào.

- Mà y mà còn xiên xỏ đội trưởng của bọn tao lần nữa thì đừng trách kẻ đồng không có mắt.

- Bọn mày sẽ chẳng bao giờ hiểu được đội trưởng của bọn tao là người vĩ đại và đáng sợ như thế nào đâu, vì vậy hãy cầm cái miệng lại, đừng để tao phải bản tay lấy luôn cái mạng chó của mày.

Smoker chẳng biết từ lúc nào đứng sát bên cạnh tên sĩ quan này, khẩu súng lục đặt ngay trán gã, hơi lạnh tỏa ra từ nó khiến người sĩ quan run lên bần bật không dám nói thêm lời nào.

Inox biến sắc định động thủ thì Lucci và Stark lập tức bước lên đứng chặn trước mặt hắn.

Chiến sự chưa khởi mà nội bộ đã loạn, quả thật là điều vô cùng bi ai không ai muốn trông thấy, bất quá Phong lại chẳng hề quan tâm đến, hắn thông thả bước từng bước tới đại quân người cá, miệng khê mở.

- Hôm nay sẽ ngày mà toàn bộ người cá phải nhớ đến, ngày mà bọn chúng xem là ác mộng lớn nhất trong cuộc đời.

Arlong hai mắt ngưng trọng không đưa ra chỉ thị, không phải hắn không muốn mà là không dám, áp lực phát ra từ người Phong dù đứng cách xa nhưng Arlong vẫn cảm nhận được phi thường rõ ràng.

Phong đột nhiên gia tốc, tuyệt không cho bọn Arlong kịp làm ra quyết định, đại đao sắc bén vung lên, mười cái đầu lâu bắn thẳng lên trời, máu tươi phun cao ba mét.

Đao lóe đầu rơi, lúc này Arlong mới giật mình phản ứng, hắn gào lên ra lệnh toàn bộ tập trung tiêu diệt Phong.

Nhưng Phong tựa như giữa chốn không người điên cuồng chém giết không chút lưu tình, số lượng người cá bị giết tăng nhanh theo thời gian.

Bất đắc dĩ Arlong đành phải tự thân xuất mã cùng với bốn chủ lực dưới trướng.

- Silva, Giant, Cuvee, Caiphuji, theo tao giết thẳng lối đó.

Cầm cây vũ khí tương tự dao cắt đá, Arlong dẫn theo bốn người cá cao lớn phóng về phía Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hấn Không Phải Người

Thanh Kiribachi dài hơn ba mét với những răng cưa sắc bén nhắm thẳng vào đầu Phong bỏ mạnh xuống, chỉ cần trúng một nhát này hấn sẽ biến thành thịt vụn ngay tức khắc.

Cầm Z75X4Iu nhận được nguy hiểm, Phong lạnh lùng ngừng đầu, vẻ mặt không có gì là lo lắng cả, hấn nhẹ nhàng nâng bàn tay trái chụp lấy lưỡi kiếm bén nhọn.

Thân hình của Arlong cứ vậy đứng khựng giữa không trung, mồ hôi gã tuôn chảy, trong đôi mắt chớp động quang mang kinh hãi, lực lượng của người cá gấp mười lần người thường, vậy mà Phong lại đơn giản chụp lấy khiến hấn không tài nào động đậy được.

- Mày quá yếu!!

Hồi hột nói một câu, tay phải Phong cầm đại đao, chém ngược từ dưới đất lên một vòng, hòng diệt sát luôn Arlong, tất nhiên đây là ánh mắt người ngoài thấy vậy, còn trong nội tâm Phong có thật muốn giết Arlong không thì chả ai biết.

Thời điểm đại đao sắp chém đôi người Arlong thì hấn phun một ngụm nước bọt nhẹ hàm răng ra cắn chặt lấy lưỡi đao.

- Tao yếu nhưng chỉ bằng mày mà đòi giết được tao??

Phong không đáp trả, tay giữ Kiribachi kéo mạnh làm thân hình Arlong lộn một vòng trên không, hàm răng sắc bén ma sát với thân đao phát ra tiếng ken két ghê tai.

- Cút đi chỗ khác!! Lát nữa tao tìm mày sau.

Phong thẳng chân đá ra một vòng sóng xung kích khủng bố “Tứ Đoạn - Không Kích” Arlong vô pháp tránh né, lãnh trọn chiêu thức mạnh mẽ. Thân hình cao lớn của hấn rơi xuống khu vực trống trải đựng ngã mấy tên người cá nhỏ yếu.

Quanh chỗ Phong đứng bọn người cá nhao nhao lùi về sau, không dám tiếp cận hấn, thực lực cường đại mà Phong bày ra quả thật khiến lòng tự phụ của chúng bị giáng một đòn nặng nề.

Bên kia Inox cùng đội viên bàng hoàng nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, bọn họ thật không dám nghĩ kẻ mới cách ít phút trước đây bị mọi người xem như là thành phần đảo ngũ đáng khinh bỉ lại mạnh đến vậy, đứng giữa vòng vây trên vạn người mà vẫn tung hoành ngang dọc.

- Người kia thật sự là Phong sao?

- Không!!

Ngay lập tức bên cạnh vang lên tiếng trả lời của Smoker, Lucci ở gần đó cũng cười khò gật đầu. Inox khó hiểu hỏi lại.

- Ý cậu là sao?? Hấn rõ ràng là Phong mà!

Smoker thoáng gật đầu nhưng rất nhanh liền lắc đầu.

- Đúng vậy, hấn chính là đội trưởng của bọn tôi, có điều ngay lúc này hấn không phải.

Nói đến đây Smoker trầm mặc không giải thích gì thêm, Inox biết ý tự nhiên không hỏi nữa, mọi người giữ im lặng theo dõi kỳ biến trên chiến trường.

- Bốn đứa mày đừng có núp núp như chó chực xương nữa, lăn ra đây hoặc là tao sẽ giết hết đám người cá còn lại rồi cắt đầu bọn mày sau.

Phong kéo lê cây đao chậm rãi bước tới trước, người cá xung quanh theo bản năng tách ra nhường đường cho hấn không dám tới gần.

- Mẹ kiếp!! Bọn mày bị cái chó gì vậy, mau tiến lên giết chết nó, bộ muốn đứng im chờ thằng khốn đó gặt hết mấy cái mạng nhỏ của chúng ta luôn sao. Nó là con người, sức lực có hạn, một lát nữa nó sẽ kiệt sức, đến lúc đó chẳng khác gì cá nằm trên thớt, tùy ý chúng ta chém giết.

Silva đứng khom lưng lẩn trốn trong biển người chờ cơ hội đánh lên Phong, nhìn thấy quân mình sợ hãi thiếu chút nữa bỏ chạy thì nổi giận gào lên, nhưng làm vậy chỉ khiến Silva chết nhanh hơn mà thôi. Dựa vào vị trí phát ra thanh âm Phong dự đoán xác định được Silva đang ở đâu, dù hắn có chạy trốn đổi chỗ cũng vậy, khí tức của hắn đã bị khả năng cảm ứng biến thái của Phong khóa chặt.

Ánh mắt không cảm xúc tựa như tử thần nhìn lướt qua vị trí Silva đang núp, nội tâm hồi hộp của gã bỗng dưng giật mạnh một cái, mồ hôi không tự chủ tuôn ra ào ào.

Bên tai Silva đột nhiên xuất hiện một cơn gió cường mãnh làm mặt hắn đau rất, trong nội tâm thầm hô “không xong!!!”. Hình thể nặng nề làm ra quyết đoán lẩn trốn trên đất, đại đao giống như từ hư không hiện ra vẽ một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Silva may mắn tránh thoát nhưng mấy tên người cá gần đó thì không, trong bán kính ba mét không một ai nào sống sót.

- Tộc sát - Cuồng Phong Trảm!!

Phong chuyển sang hai tay cầm đao, mũi chân bên dưới chậm chậm di chuyển thành vòng tròn, tốc độ ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc một vòi rồng xuất hiện giữa chiến trường.

Không một tiếng kêu la thất thanh nào kịp vang lên cả, con lốc chẳng khác gì cơn quái vật thổi quét qua chiến trường, nơi nó đi qua người cá toàn bộ đều có chung một kết cục đó là bị xay thành thịt vụn. Tốc độ đồ sát nhanh gấp mười lần trước đây, từ bên trong con lốc, giọng nói của Phong hờ hững truyền ra.

- Tao đã nói nếu bọn mày không dám chiến, vậy thì chờ tao giết sạch binh đoàn của bọn mày rồi lấy đầu bọn mày sau.

- Ngao!!!

Bất ngờ một tiếng rống giận dữ từ đằng xa vọng lại, Giant rút cục chịu không nổi khiêu khích, nhìn đồng loại lần lượt chết đi khiến nó không thể không chế được bản thân. Quái thú mạnh mẽ nhất phe phản loạn lần này chịu xuất đầu làm cho sĩ khí đám người cá vốn đã tan biến nay lại bùng lên mạnh mẽ.

Silva và hai người còn lại từ xa nhìn nhau gật đầu cùng nhau bám theo sau Giant chờ đợi cơ hội.

- Phải vậy chứ!! Tốt nhất là đừng làm cho tao thất vọng, chẳng mấy khi tao được biến thành cái dạng này đâu.

Nói thì nói vậy nhưng Phong vẫn không hề có ý định dừng lại, con lốc tung hoành tàn sát tứ phương, gần một nửa số lượng người cá bị phanh thây trong tay hắn.

Arlong sau một hồi bất tỉnh cũng vì mùi máu tanh nồng nặc ép buộc tỉnh lại, hắn học ra vài ngụm máu khó khăn đứng dậy, xương sườn bị gãy không ít khiến hắn muốn đứng thẳng cũng là chuyện tương đối phức tạp.

- Khốn nạn thật!! Thằng nhãi đó còn là con người không vậy...

- Đừng tưởng là tao sợ mày, dù có chết sạch ở đây thì tao cũng phải lấy được cái mạng chó của mày.

Arlong miệng mồm đầy máu găm lên, đôi mắt đỏ rực như mãnh thú bị hành hạ đã lâu, nay bùng phát quyết tâm cắn trả lại. Hắn đoạt lấy khẩu súng ngắn trong tay một người cá đứng gần rồi nhặt thanh Kiribachi lên, cầm hai vũ khí trên tay, tinh thần của Arlong khá hơn đôi chút.

- Tất cả cùng xông lên cho tao!!! Chỉ cần giết được thằng chó đó thì bọn mày muốn gì tao đều có thể đáp ứng.

Dứt lời, Arlong bất chấp thương thế phóng thẳng tới con lốc đồ tể. Nghe điều kiện hấp dẫn, bọn người cá ban đầu còn do dự không dám chiến lúc này cũng đỏ mắt theo sau Arlong gia nhập trận đấu.

Trận chiến giữa hai phe hải quân và người cá vào thời điểm quyết định thì chuyển thành cuộc chiến giữa một người và một binh đoàn đông đúc, nhưng thế cục lại không thể tưởng tượng được, phe mạnh hơn đang bị tàn sát một cách tàn bạo, điều mà không một ai có thể lường trước.

Giant như một ngọn núi xông thẳng tới con lốc, nó vùng nắm đấm từ trên cao nện xuống, đừng nhìn thân xác to lớn mà nghĩ rằng Giant kém thông minh, nó thừa biết dù con bão đáng sợ cỡ nào thì tâm bão vẫn yên bình vô hại, đây chính là điểm duy nhất của vòi rồng do Phong tạo ra.

Oanh!!!

Âm thanh va chạm kinh khủng phát ra, lốc xoáy ma quỷ mờ dần rồi ngừng hẳn lại, đại đao trên tay Phong chỉ xéo xuống đất còn nắm đấm khổng lồ của Giant thì cách đỉnh đầu Phong 10cm.

Không khí đang im ắng thì bỗng nhiên cánh tay Giant bị một luồng kinh khí đánh cho nứt toát ra, từng khối thịt to lớn rơi xuống đất. Giant khé môi giật giật gào lên thống khổ, thân hình nặng trĩu liên tục bước lùi về sau mấy bước.

Phong nâng đao nhảy lên cao một đường bỏ xuống, cách đó hơn 10m, ba người Silva hai mắt lóe sáng đồng loạt lao lên vùng vũ khí tấn công Phong.

Bất quá, dù bọn chúng có làm như vậy thì Phong cũng không hề ngừng tay, Giant cố gắng dùng chút sức lực nâng tay lên đỡ nhưng lực lượng của Phong nào có đơn giản da thịt bình thường có thể chống cự.

Hai nửa thân thể Giant ầm ầm tách ra hai bên, ánh mắt chúng nhân quan chiến tràn ngập sợ hãi, lực lượng phải khủng bố cỡ nào mới cắt đôi được quái vật như Giant.

Thời điểm Phong vừa chạm đất thì liền kích, đạn súng trường đồng loạt oanh tó, Phong chỉ kịp giờ đại đao lên đỡ mũi kích sắc bén, còn hai viên đạn kia hấn đề mặc cho chúng thoải mái ghim vào người.

Chúng kiến đạn súng trường bắn ở cự ly gần đục xuyên thân thể yếu ớt của Phong, trái tim những người phe hải quân chùng xuống, còn đám người cá thì hưng phấn không thôi.

Nhưng khiến mọi người bất ngờ là Phong vẫn thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra, hấn nhanh tay chụp lấy mũi kích hạ thấp trọng tâm đứng trung bình tấn rồi giật mạnh dây xích.

Silva vì kinh ngạc Phong không những không chết mà còn cường hấn không giảm bớt, bị kéo mạnh thì không kịp trở tay, thân hình như điều đứt dây bay tới trước người Phong.

- Không!!!...Không!!!

Trên không trung Silva nhìn thấy Phong nâng đại đao, trong lòng run lên bần bật cất tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng chỉ vài giây sau, thanh âm bị một lực lượng làm cho câm nín.

Kết cục giống với Giant và Zone, đều bị một đao bỏ đời thân thể, máu tươi bắn thẳng lên mặt Phong khiến hấn chả khác gì ma thần hàng lâm, đồ sát sinh linh dưới trần thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chiến Thắng - Hina Thay Đổi

Hai tay Phong nhanh chóng ấn vào mấy huyết đạo xung quanh vùng bị đạn bắn trúng khiến vết thương ngừng chảy máu, hấn có thể không bị thương tổn chết nhưng chảy máu đến chết là điều rất có thể xảy ra, Phong còn chưa tự ptomipN nhận mình nghịch thiên đến mức tự tạo ra máu bù đắp trong thời gian ngắn.

Trong nội tâm Cuvee và Caiphuji sinh ra nỗi sợ hãi không tên, khẩu súng trường đặc thù trong tay hai người điên cuồng nhắm hướng Phong bắn phá. Đáng tiếc, vừa nãy Phong không có cơ hội tránh né còn lần này thì hấn có thừa. Phong chẳng thèm liếc mắt nhìn, đại đao cắm xuống đất liền đơn giản ngăn cản toàn bộ viên đạn kim loại.

Đúng lúc này có hai tên người cá canh chuẩn thời gian dùng đao hải tặc chém lên người Phong, hấn vịn chắc cán đao xoay hông đá ngược lui sau, cả hai tên người cá cùng lúc bị lực lượng đánh vẹo cổ sang một bên, chết không thể chết hơn.

Không để cho Phong kịp làm ra động tác tiếp theo, Arlong cầm Kiribachi chém ngang một nhát, thể không thể né, Phong dứt khoát buông bỏ đại đao co hông hai chân khòai mặt đất thuận theo lưỡi kiếm sắc bén nhẹ nhàng bay lùi về sau năm mét, tư thế vận dụng triệt để Thái Cực Quyền đạo đỉnh đỉnh đại danh, Phong không rành ngón này cho lắm nhưng đủ để vận dụng một ít vào tình huống cấp bách.

Nhìn thân hình Phong uốn éo quý dị, Arlong tức giận rút súng ngắn bắn một phát, vì đang ở trên không trung, không có một điểm tựa nào, Phong chỉ kịp tiện tay túm một tên người cá nhỏ bé gần ngay cạnh lên làm bia đỡ đạn.

Viên đạn xuyên thủng cơ thể tên người cá xấu số găm sâu vào bụng trái của Phong, hai mắt hấn lóe hung quang, vừa tiếp đất lập tức rút lấy đao hải tặc trên người thẳng nhóc đỡ đạn thay mình.

Nhưng lần này không dễ dàng tiến công tiêu diệt kẻ chủ chốt như trước nữa, mà Phong gặp phải sự cản trở mãnh liệt đến từ đồng đảng người cá đi theo Arlong.

Lần đầu tiên Phong thể hiện chút thần thái trên gương mặt băng sương, đôi chân mảy hấn khẽ nhú, dù chỉ một chút, đây không phải là do hấn xuất hiện cảm xúc khác thường mà bởi vì Phong cảm nhận được cơ thể không trụ được lâu hơn nữa.

"Cuồng Nộ" hiện tại Phong chỉ có thể sử dụng trong vòng một giờ đồng hồ, đây là cực hạn của hấn, nếu lâu thêm Phong không dám tưởng tượng điều gì sẽ xảy đến với hấn sau khi "Cuồng Nộ" kết thúc.

Vốn ý định ban đầu của Phong là tiêu diệt hết trụ cột trong phe phản loạn, gây nhiễu loạn sĩ khí đại quân khiến chúng vô lực phản kháng, bất quá Arlong

ở thời điểm máu chốt lại có cách vực dậy sĩ khí đáng nguyên rủa kia khiến Phong lâm vào cảnh thụ địch trăm đường, xoay người cũng khó nói gì tung hoành như trước.

Lúc này đám người cá nào dám tồn tại suy nghĩ khinh thường nữa, ngoài nghiêm túc ra thì cũng chỉ có vô hạn nghiêm túc mà thôi, Phong muốn một mình chống mafia là điều không tưởng.

Nghĩ được điểm này, Phong không chút do dự hô lớn.

- Smoker, Lucci mau tới đây trợ trận, tôi không phải thánh nhân!!!

Đơn giản một câu “tôi không phải thánh nhân” đã kéo vô số người phe hải quân tỉnh khỏi giấc mộng, Smoker không nói một lời tự mình lao ra khỏi cứ điểm phòng thủ, Lucci cũng tương tự như vậy, trái ác quỷ hệ Zoan phát huy năng lực tới cực hạn, tốc độ của hắn mạnh nhất không phải chạy mà là nhảy bậc, di chuyển Ziczac chính là tuyệt kỹ sở trường bậc nhất mà hắn có thể thi triển, ngay cả Phong cũng chưa từng khinh thị Lucci điểm này.

Rất nhanh Layla, Ain cùng số người còn lại vứt bỏ súng trường cầm khur khur đao hải tặc trong tay phóng vọt tới chiến trường.

- Mày có tốt thì tao có đồng đội, trận chiến này mày không thắng nổi đâu, đừng có mà cười đắc ý vội như thế.

Nụ cười trên gương mặt Arlong cứng đờ, hắn quay mạnh đầu nhìn mấy trăm tinh anh hải quân đang chạy tới đây, sâu trong nội tâm tràn ngập cảm giác lo lắng, một mình Phong phe hắn đã muốn kiểm soát không nổi, giờ thêm đám ruồi bu quấy rối thì trước sau gì thế trận cũng sẽ tan vỡ, kẻ thua cuộc không ai khác ngoài Arlong cả.

Hầm răng bên n họn gằm lên dữ tợn.

- Caiphuji, Cuvee tiêu diệt mấy con kiến đó cho tao!!!

- Đi đâu?? Tao chưa cho phép mà bọn mày dám rời khỏi vị trí à??

Lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó đạp bước lên không khí, nói là đạp bước nhưng thực chất là Phong bắn sóng xung kích Tứ Đoạn cực mạnh xuống dưới mượn lực đẩy di chuyển trên độ cao năm mét, làm vậy khiến hắn tiêu hao cực kỳ lớn, mới mười bước mà gương mặt Phong đã trắng bệch khó coi.

Tuy nhiên, mười bước đủ để Phong tiếp cận Caiphuji và Cuvee, hắn cố gắng hy sinh thật lớn để gỡ lại thế cục thiếu cân bằng này.

- Để mạng hai đứa mày lại rồi muốn đi đâu thì đi.

- Tam Đoạn - Ngưng Tụ!!

Thân thể nhỏ bé trên cao điên cuồng vận chuyển khí lưu xung quanh, ngay lúc Phong và Cuvee chỉ còn cách nhau hai mét thì lực lượng trong nắm đấm của Phong bùng nổ.

- Giải!!!

Cuvee trợn mắt trợn trời nhìn sức mạnh đáng sợ của Phong dễ dàng đem đầu gã đâm thành đậu hũ thối, vỡ nát toàn bộ, máu cùng dịch não văng tung tóe lên người Caiphuji đứng bên cạnh.

Tính ra thì Caiphuji cũng là kẻ có năng lực thực sự, khẩu súng trong tay gã vừa nạp đạn xong lập tức nâng lên bắn hai phát vào người Phong.

Làm sao né??

Cứ như vậy Phong linh tron hai phát đạn xuyên thấu đùi phải và ngực trái, thậm chí nếu dịch vị trí bắn đi 1mm thì tim Phong đã nổ tung rồi. May mắn vẫn chưa rời xa Phong, thời điểm bầu bạn với Diêm ca còn chưa tới nên hắn mới được phép tiếp tục tỏa sáng ở trần thế.

Hung hăng cường chế thân thể tùy lúc gục ngã, Phong dậm mạnh cán đao nằm dưới đất để nó bật người xoay tròn bay lên cao, hắn chuẩn xác đá trúng chui đao đem nó bắn thẳng tới ngực Caiphuji.

Phản ứng của Caiphuji xem như không tệ, gã lật súng trường đánh mạnh vào cây đao làm lệch quỹ đạo bay của nó, lực lượng phản chấn khiến tay Caiphuji run lên bần bật, thế mới biết lực đạo Phong phát ra cực kỳ kinh nhân.

Nhưng một kiếp không giết được thì hai kiếp, Phong ngay sau khi đá cây đao thì hắn cũng lao theo, chân phải lực đạo mười phần đá quét hạ bàn của Caiphuji, đánh cho gã hai chân hồng lên cao với tư thế nằm ngang trên không trung.

- Nhất Đoạn - Chấn Động!!!

Sử dụng thế đánh cả cánh tay của Muay Thái đập xuống ngực Caiphuji, kinh chấn lấy Caiphuji làm tâm điểm lan tỏa bốn phương tám hướng.

Chết!!! Không cách nào sống được, dù Hoa Đà có tái thế cũng phải lắc đầu bó tay, hô hấp đã ngưng, tim đã ngừng đập, làm sao cứu???

Smoker và mọi người từ xa nhìn thấy Phong dừng mảnh giết hết trụ cột của quân phản loạn thì vui mừng nhin không được tươi cười, có điều bọn họ

nhau chóng nhận ra chuyện không ổn.

Phong sau khi hạ gục Caiphuji thì hơi thở bắt đầu dồn dập, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, yếu ớt đến dọa người, hai chân run rẩy quy hấn xuống đất, trên người hắn có quá nhiều vết thương trí mạng, chống cự đến giờ phút này là quá ghê gớm rồi.

Arlong nhìn Phong sắp đến cực hạn, chuẩn bị cạn kiệt sức lực thì hưng phấn cười to, hắn là người như thế nào? Làm sao có thể bỏ qua cơ hội như này được, Arlong mau lẹ tiếp cận Phong, Kiribachi khẽ múa một vòng từ trên cao chém xuống.

Xa xa, Smoker đỏ mắt điên cuồng lao tới, Lucci đồng dạng đập Geppou tăng nhanh tốc độ, cả hai cơ hồ dùng tốc độ cực hạn, thậm chí là vượt qua cực hạn lướt đi trong không khí.

- Không!!!

- Đội trưởng!!!

Pháp!!

Cả quảng trường hỗn loạn ngưng đọng tại giờ khắc này, tại vai phải của Phong, Kiribachi gọn gàng cắm sâu vào hơn 10cm, chỉ kém chút nữa là chẻ đôi người Phong, nhìn kỹ bên dưới liền thấy hai nửa thanh đao hải tặc bị gãy.

Thì ra lúc nguy hiểm cận kề, Phong kịp thời sử dụng một thanh đao hải tặc đặt trên vai ngăn cản 60% lực lượng mạnh mẽ của Kiribachi, cứu thoát bản thân trong đường tơ kẽ tóc.

Miệng Phong khẽ nhếch nụ cười tự nhiên, thoải mái nhất.

- Mày thua rồi!!

- Mày...mày là quái vật!!!

Arlong phun ra ngụm máu tươi nhìn xuống bụng mình, nơi đó có một thanh đao cắm xuyên qua người hắn.

- Mày nên cảm thấy vinh dự đi!! Vì đây là lần đầu tiên mà tao phải quỳ, dù là giả quỳ để khiêu khích mày thì cũng là quỳ gián tiếp rồi.

Nói xong Phong ngả người ra đất bất tỉnh nhân sự, nhiệm vụ của hắn đã xong, giờ chỉ còn chờ đồng đội đem lại chiến thắng vinh quang nữa thôi.

Trong lúc mơ hồ Phong vẫn có thể nghe thấy âm thanh gào thét vui sướng của tinh anh hải quân, “vậy là chiến thắng rồi sao??” thậm chí nhắm mắt rồi chìm vào hôn mê sâu, không biết trời trăng gì nữa.

Thật vậy, Arlong bị trọng thương từ trước, hiện tại còn bị đâm thủng bụng, máu tươi tràn vào phổi khiến hắn cách cái chết không xa, vài giây sau khi Phong hạ gục thì hắn cũng tương tự té xỉu đương trường.

Mất đi kẻ cầm đầu, phe phản loạn không cách nào điều chỉnh trận hình, nội tâm lại tràn ngập sợ hãi cho nên không đầy nửa tiếng thì mấy ngàn tên may mắn không bị Phong đồ sát buông kiếm quy hàng.

Phong được đội ngũ bác sĩ, y tá giỏi nhất mang đi cấp cứu điều trị ngay sau đó, nhìn qua thân thể hắn một lượt thì không ai không hít vài hơi khí lạnh. Thương tích trạng trí trên người hắn tăng con số 13 ban đầu lên tới 27, trong đó có năm phát súng bắn và một viên đạn còn nằm trong bụng, nguy kịch nhất chính là nhất chém do Kiribachi gây ra, xương cốt cùng cơ bắp vai phải bị gãy đoạn hoặc cắt đứt toàn bộ.

Nếu thật sự Phong có khả năng khôi phục thì chỉ sợ nhanh nhất là một tháng thì hắn mới cử động bình thường trở lại, tin tức này đối với một kẻ cuồng tập luyện như Phong thì khó phải nói còn khó chịu hơn cả bị bỏ đá. Bất quá hắn vẫn chưa đủ sức tỉnh lại để biết chuyện, vì vậy không khí tung bừng đại thắng mới không bị Phong làm cho rối loạn thành một đoàn.

Riêng Hina, nếu là bình thường thì nhất định nàng sẽ khóc hết nước mắt, nhưng lần này thì không, ngoại trừ rung rung trực chảy ra bất cứ khi nào thì không có một giọt nước mắt rơi xuống. Hina cảm thấy mình quá yếu kém để giúp ích được cho Phong, vì vậy hắn mới bị thương tổn trầm trọng tới mức này, chính cô ấy vậy, tự trách đó khiến nàng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, trừ những lúc túc trực chăm sóc cho Phong ra thì nàng thường lặng lẽ tập luyện những bài mà hắn đã chỉ trước kia, tập đến khi kiệt lực không đứng dậy nổi mới thôi.

Một cô gái kiên cường mạnh bạo vì tình yêu làm cho yếu đuối mong được che chở, nay một lần nữa vì tình yêu ép buộc bản thân phải mạnh mẽ bộc lộ tiềm lực hơn cả trước kia. Một thứ xuất phát từ một người lại có thể thay đổi một người khác đến hai lần, ngoài niềm tin, yêu thương và cố chấp của chính mình ra thì làm gì còn thứ khác tạo nên điều kỳ diệu này đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cố Gắng

Một lần bất tỉnh là ba ngày, đôi mắt nhắm chặt khẽ động rồi chậm chậm mở ra, ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên qua ô cửa sổ làm Phong lập tức nhắm mắt trở lại, mãi ít phút sau mới cảm thấy thích nghi lần thứ hai mở ra.

Hắn thử cố gắng cử động nhưng lực bất tòng tâm, đau đớn âm ỉ nhắc nhở vết thương của Phong còn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt đâu.

Bất lực cười khổ, Phong bỏ qua chuyện muốn ngồi dậy vận động gân cốt, hiện tại cử động đơn giản còn khó khăn huống chi tập thể dục.

Bất quá Phong nhanh chóng cảm nhận được cơ thể suy yếu trầm trọng, cổ họng có chút khô rát do đã lâu không uống nước. Vừa muốn mở miệng nói gì đó thì cửa phòng đột nhiên bật mở, một cô gái trẻ xinh đẹp và một ông già cao to lừng lững bước vào.

- Nhóc!! Mạng mi cũng lớn lắm đấy.

Phong mỉm cười không trả lời Garp ngay mà nhẹ giọng hỏi.

- Tôi hôn mê mấy ngày rồi?

- Cách đây hai ngày Chiến hạm đã đưa chúng ta trở về tổng bộ, tính tới hôm nay thì anh đã hôn mê được ba ngày rồi!!

Hina khẽ dùng vật áo che đi mấy vết băng bó nơi tay, nâng bụng khay bánh ngọt và nước đến bên cạnh giường, mới chỉ vài ngày mà trông Hina sáng lạn hơn không ít, làn da đặc thù dù có phơi nắng cỡ nào cũng không sạm đen, đây là món quà Oda dành tặng cho toàn bộ nữ nhân trong thế giới One Piece.

Sau khi nghe Hina nói mình hôn mê tận ba ngày, biểu tình trên mặt Phong vô cùng khó coi, AKmxvFl hiển nhiên tác dụng phụ của “Cuồng Nộ” thật sự vượt quá xa dự tính.

Đối với Phong mà nói, một phút, một giây cũng là thời gian vô cùng quý báu, càng đừng nói là ba ngày thời gian, trong khi đó theo hắn cảm nhận được, dù là một tuần sau Phong vẫn chưa chắc có thể đứng dậy nổi.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Phong càng thêm âm trầm đáng sợ, gân xanh đua nhau nổi lên trên trán hắn.

- Chết tiệt!! Tôi không thể nằm đây quá lâu được.

Vừa nói, Phong gồng người, cơ bắp cùng xương cốt gãy vỡ căng cứng làm cho khắp cơ thể tràn ngập cảm giác đau đớn, mồ hôi to cỡ hạt đậu điên cuồng chảy ra.

Hina và Garp nghẹn họng trân trối, không dám chậm trễ, Hina vội vàng chạy tới đỡ lấy người Phong giúp hắn ngồi dậy, đôi mắt hoảng sợ nhìn Phong hỏi gấp.

- Anh vừa mới tỉnh đừng cử động nhiều, anh muốn lấy gì sao?? Em ở đây, anh nói em sẽ giúp anh lấy được mà.

- Em đỡ anh đứng dậy, anh muốn ra ngoài hít thở chút không khí.

Dùng ý chí cường đại khắc chế nội tâm ham muốn tập luyện ngay bây giờ, Phong cắn răng nhịn đau cầu khẩn nhìn Hina. Nàng vốn định từ chối thì bất gặp ánh mắt đáng thương kia, nội tâm lập tức mềm nhũn không sinh ra được nửa điểm kháng cự nào.

Garp đứng trước cửa nhú mày đánh giá Phong từ trên xuống dưới, lát sau mới cất giọng khàn khàn.

- Mi cố ép bản thân quá mức sẽ gây ra ảnh hưởng lâu dài về sau, ta thấy cứ nên nghỉ thêm vài ngày rồi tính tiếp.

- Đứng dậy đội trưởng!! Anh nên nghe lời ngài Garp an ổn nghỉ ngơi đi.

- Anh hiện tại đã là Đại Tá, thêm một bước nữa là trở thành người có thực quyền trong quân đội, không nên vì...

Mấy người Smoker đứng bên ngoài nghe thấy Phong muốn rời giường thì nhao nhao hùa theo Garp, ý bảo Phong nên giữ sức khỏe,... Nhưng không để Smoker nói hết thì Phong đã lên tiếng cắt lời.

- Được rồi, mấy người muốn nghỉ ngơi thì cứ việc, chiến đấu thắng lợi các cậu có quyền tự thưởng cho bản thân những ngày an ổn thoải mái, tôi tự nhiên không ngăn cản. Có điều nhân tiện tôi nói luôn, trong khi các cậu đang nghỉ ngơi dậm chân tại chỗ thì kẻ địch ngoài kia đang trở nên mạnh mẽ hơn, hiện tại các cậu có thể thắng nhưng sau này chắc chắn sẽ không dễ ăn như vậy nữa đâu.

Nói xong mặc kệ đám người ngại ngùng cúi đầu, Phong đánh mắt ra hiệu Hina đỡ mình ra ngoài, ít nhất không tập luyện được thì cũng phải làm một vài động tác thể dục căn bản, nâng cao sức khỏe để tăng tốc độ khôi phục càng sớm càng tốt.

Trong mắt Garp lóe lên tia tán thưởng, vui mừng khó che giấu, mặc dù cách làm của Phong không khiến lão đồng tình nhưng suy nghĩ cầu tiến, trưởng thành lại làm Garp hân thưởng vô cùng, chính vì phần tính cách này mà Garp đồng ý dạy riêng cho Phong, cấp đặc quyền tự do cho hắn, bởi lão biết áp đặt quy cũ chỉ làm chậm trễ bước tiến của hắn mà thôi.

Đội khi thân ảnh hai người sắp khuất sau dãy hành lang thì Smoker mới ngẩng đầu vút điều xì gà trong miệng đi, quang mang kiên định chột lóe, âm thanh khàn khàn mạnh mẽ truyền vào tai đám đội viên xung quanh.

- Đội trưởng nói đúng!! Trận chiến vừa rồi thắng được hết 90% là nhờ vào đội trưởng, chúng ta chẳng làm được gì có ích cả, nếu cứ vui vẻ hưởng thụ vinh quang thì không sớm cũng muộn vàng hào quang này sẽ lụi tàn. Chúng ta phải cố gắng phấn đấu nhiều hơn nữa để giữ vững nó, xứng danh tinh anh giỏi nhất lực lượng hải quân lục chiến, không phụ lòng những người cần đến chúng ta và cả đội trưởng nữa.

- Đúng thế!!!

- Smoker nói không sai!!!

Rất nhanh từng thanh âm hưởng ứng nối tiếp nhau vang lên, mấy người hạc tâm thuộc “Danh sách bạc” đương nhiên không có ý kiến, suy nghĩ của họ tương tự như Smoker.

Nhìn mọi người quyết tâm phấn đấu vương lên thì Smoker nghiêm mặt quát.

- Tốt!!! Chúng ta ra sân tập, trong thời gian ngắn nhất cố gắng bám theo bóng lưng đội trưởng, tuyệt không thể để cậu ấy bỏ rơi chúng ta quá xa được.

- Rõ!!!

Đoàn người gần ba trăm âm âm hưởng sân tập trong đặc khu của Garp chạy đi, điều này làm cho lão binh lâu năm như Garp cũng thâm kinh ngạc, cảm thán.

- Xem ra lực ảnh hưởng của thằng nhóc đó quả là không nhỏ!! Zephyr, ông bạn già à!! Tôi nghĩ không cần đến hai năm đâu, rất nhanh thôi ông sẽ phải chảy mặt ra năn nỉ được làm giáo quan cho nó, sự tiến bộ và phát triển của cậu bé này không thể dùng định lý bình thường để hình dung nữa rồi.

Càng nghĩ Garp càng hưng phấn nhin không được cười ha ha, Phong hùng mạnh vượt xa tưởng tượng của mọi người chứng tỏ một điều, “mắt nhìn người của Garp cực kỳ chuẩn xác, tiện tay liền nhặt về một cục phẩm trong cục phẩm”.

...

Bên kia, Phong đứng trước sân tập rộng rãi hít sâu thở nhẹ vài hơi, nghe tiếng bước chân rậm rạp dồn dập đằng sau, hắn không hề kinh ngạc mà chỉ cười nhẹ hải lòng. Phong đoán trước sự việc cho nên vẫn thản nhiên, nhưng Hina ngây thơ không hiểu chuyện gì vội vàng quay đầu nhìn.

- Đội trưởng!! Kể từ hôm nay hy vọng anh có thể giúp bọn tôi lựa chọn bài tập phù hợp để nhanh chóng tiến bộ, yêu cầu có hơi quá nhưng tôi mong anh đừng từ chối. Smoker đi tới bên cạnh Phong nâng tay chào, vẻ mặt nghiêm nghị nói ra mong muốn, Smoker đã hoàn toàn thay đổi từ khi Phong đến học viện, nào còn bộ dáng cà lơ phát phờ hờ chút gây chuyện như trước đây nữa. Trong nội tâm hắn luôn thầm cảm kích và biến Phong trở thành mục tiêu theo đuổi của mình, Smoker nghĩ rằng dù không đạt được thực lực sánh ngang với Phong thì ít nhất cũng phải đủ sức bước theo sau lưng Phong, không thể để hắn bỏ rơi được.

- Được thôi!!

Phong sáng khoái đáp ứng, mấy cái này chả có gì để giấu diếm cả, hơn nữa mọi người đều là đồng đội của hắn, giúp đỡ nhau cùng phát triển càng giúp ích cho hắn về sau.

- Mọi người tốt nhất không nên mặc loại áo đồng phục để luyện tập, nam cởi trần còn nữ thì mặc thêm chiếc áo thun thoáng mát. Tôi dặn trước tính của tôi cực kỳ nghiêm khắc, đã không làm thì thôi, một khi đã làm nhất định không được lùi bước, tất cả nghe rõ chưa!!!

- Rõ!!!

Sau mười phút chuẩn bị, 274 người đồng loạt thực thi mệnh lệnh Phong đưa ra, xếp thành bốn hàng ngay ngắn.

Phong nhìn lướt qua một lần gật đầu hải lòng, giọng nói mười phần nghiêm túc không cho phép cự tuyệt.

- Toàn bộ nữ cùng mấy mấy ông thể chất không được mạnh đứng sang bên trái.

Lập tức có 56 người di chuyển, trong đó có 24 nữ, hiển nhiên không thể thiếu Ain, Layla, Kano,... mấy nhân vật nữ nằm trong “Danh sách bạc” thực lực khá rồi.

- Hina, em cũng ra tập đi, chờ khi nào a khôi phục đủ sức luyện tập thì a sẽ tập riêng với em.

- Vâng!!

Nghe Phong bảo tập riêng với mình thì Hina má hồng ửng đỏ, trong lòng ngọt ngào không gì sánh bằng, nàng gật đầu nhu thuận chạy đi lấy một cái ghế để Phong không phải đứng quá lâu.

Từng ánh mắt ghen tị đổ dồn về hai người.

- Tôi nói này đội trưởng!! Anh và Hina đừng có tình chàng ý thiếp trước mặt bọn tôi nữa được không? Làm vậy thất đức lắm đấy!!

- Sao trong quân đội chỉ mình cậu được hưởng quyền tự do yêu đương như vậy chứ?? Cấp trên đúng là quá thiên vị rồi mà.

- Ai, thiệt hâm mộ Hina, tôi mà là cô ấy thì..

...

Vô số thanh âm chỉ trích, đùa cợt vang lên khiến không khí nghiêm trang nháy mắt bị phá hủy tan thành mây khói. Tuy nhiên mọi người cũng không dám làm loạn lâu, mỗi người một câu phũ phàng lẫn nhau sau đó tự giác im miệng không nói gì thêm.

Phong thong thả ngồi xuống ghế do Hina mang đến khẽ cười nói.

- Máy người khá lắm, không chịu giữ sức chốc nữa tập không nổi ngã lăn ra đó thì liệu hồn với tôi.

- Được rồi!! Bây giờ lấy đệm mềm đeo quanh bụng rồi buộc bao cát 50kg vào, đội 1 chạy quanh sân ba vòng, đội 2 chạy hai vòng. Thời gian hoàn thành là 10", vượt quá thời gian cứ một giây hít đất một cái.

Nghe nội dung đầu tiên có vẻ nhẹ nhàng, ai cũng biểu tình kinh ngạc, Kanji thể hình to khỏe dựa vào lực lượng mà nổi danh nghi hoặc hỏi.

- Đội trưởng!! Đề mục có phải là dễ quá rồi không??

Ngoài trừ Phong và Hina, ai cũng gật đầu đồng tình với ý kiến của Kanji, bất quá đáp trả bọn họ là nụ cười nửa có nửa không trên miệng Phong.

- Vậy sao?? Lát nữa ai cảm thấy đủ sức chạy tiếp thì tôi vô cùng hoan nghênh, nói thẳng với sức tôi đây cùng lắm chỉ mang được 200kg chạy năm vòng thôi, không nhiều hơn mấy người bao nhiêu cả. Nếu thấy mình chịu được trọng tải đó thì cứ mang thêm 150kg nữa.

Nghe Phong nói vậy, có không ít người từ nghi hoặc chuyển thành hoài nghi, lo lắng, sức mạnh của Phong không ai không biết, dù có mười người trâu bò như Kanji hoặc Kyojin cùng hợp lực cũng chưa chắc quật ngã được Phong. Hắn mang trọng lượng gấp bốn lần bọn họ mà chỉ chạy được năm vòng, chuyện này không có khả năng a!!

Ngẫm nghĩ một hồi, không ai đưa ra ý kiến nữa, mỗi người tự buộc vào bụng bao cát 50kg tiến tới vạch xuất phát. Con đường chạy rất rộng nên mấy trăm người đứng xen kẽ vẫn không thấy chật chội chút nào.

Nhìn tất cả đã vào vị trí, Phong nhếch môi hét lớn.

- Chạy!!!

Lập tức 274 người đồng loạt phóng vọt đi, bất quá khi sợi dây thừng buộc nơi bụng bị kéo căng thì toàn bộ người tham gia đều biến sắc. Tốc độ đang sung mãn thì bỗng giảm gần phân nửa, bất quá cường giả như nhóm Smoker, Lucci,...thì không bị ảnh hưởng quá nhiều, rất nhanh một đoàn hai mươi mấy người tăng tốc bức phá bỏ lại đại quân phía sau.

Phong dựa lưng vào ghế lắc đầu cười cười.

- Chạy bền cự ly dài như vậy phải biết mình mạnh bao nhiêu, sức chịu đựng tới đâu để cân bằng thể lực, cầm đầu chạy như điên thế kia thì cùng lắm là hai vòng các người sẽ gục.

- A!! Hina ngoan lắm rất tốt nha!!

Đôi mắt Phong sáng ngời nhìn chăm chăm thân ảnh đơn bạc chạy tầm giữa giữa cách hai tốp dẫn đầu và cuối chót một đoàn. Người này chính là Hina, nàng hít thở đều đặn giữ nhịp bước ổn định không quá dài, cũng không quá ngắn. Qua bao ngày ở bên cạnh Phong được hắn chỉ dạy, và quyết tâm của bản thân, nàng đã cố gắng và tiến bộ rất nhiều.

Đúng như những gì Phong nói, tốp dẫn đầu sắp hoàn thành vòng thứ hai thì đôi chân đã bắt đầu nặng nề, vùng bụng bị dây thừng thắt lại cực kỳ khó thở, muốn dồn sức di chuyển khắp cơ thể cũng là điều không tưởng. Cơ lực muốn kéo bọn họ ngược về sau luôn luôn có mặt và mọi người cứ cảm thấy cơ lực này đang không ngừng tăng lên. Gió mát vẫn thổi nhưng mồ hôi đã ướt đầm cơ thể những người ở đây.

Bây phút trôi qua, chỉ còn vài người là còn chạy trên sân, hầu hết toàn bộ đều đi bộ chậm rề rề, có người còn vừa đi vừa dùng tay kéo bao cát để giảm bớt gánh nặng dồn xuống chân.

Hết mười phút.

Bảy người về đứng giờ, trong đó có Hina, Lucci, Smoker, Kanji, Ain, Stark cùng Kyojin.

Mãi tận phút thứ mười hai số người còn lại mới về tới đích, lúc này bọn họ chân chính hiểu được đừng nhìn sự việc đơn giản, thực chất nó tồn tại một vài thứ khó giải quyết hơn những gì họ nghĩ nhiều lắm.

Chương 30

Phong nhìn bảy người hoàn thành đề mục mỉm cười hỏi.

- Còn dễ nữa không?

Trừ hina, sáu người khác lắc đầu như trống bỏi, đùa gì vậy? Giờ bọn họ thờ còn không ra hơi đây này, làm sao dám tự tin vỗ ngực nói bài tập đơn giản nữa chứ. Nhất là Kanji, mặt mũi gãi đồ bùng kèm theo thờ dốc liên tục, hồi nãy gã là người đại diện hô hào đề mục quá dễ không có tính khiêu khích, hiện tại tự thân cảm thụ được mới hiểu như thế nào gọi là “mệt chết người”.

- Khả khả!! Yên tâm, tôi còn nhiều thứ hay ho lắm, lát nữa các cậu cứ từ mà hưởng thụ nhé.

Nụ cười quỷ dị của Phong làm XgpQkia mọi người cảm thấy sờn hết gai ốc, trong lòng thậm chí xuất hiện ý nghĩ hối hận vì đã tìm đến Phong nhờ huấn luyện.

...

Ba canh giờ vừa qua đối với đám người Smoker chẳng khác gì sống trong địa ngục, thể lực cùng sức chịu đựng của họ bị bào mòn đến cực hạn. Trên mặt đất nằm la liệt người thương tích đầy mình, hầu hết là bầm tím hoặc trầy trọt ngoài da.

Hina mỉm môi, trong lòng cười khò, đoạn thời gian đầu nàng không khác mọi người là bao, may mắn hơn họ vì nàng đã sớm thích nghi thôi. Lắc lắc đầu bước lại gần Phong, miệng Hina khẽ mở, giọng nói có chút trách cứ.

- Anh cũng thật là, mọi người là lần đầu tiên luyện tập với cường độ cao, anh không thể giảm bớt yêu cầu trong đề mục được à.

Phong ngẩng đầu thờ dài một hơi, không nhanh không chậm trả lời Hina.

- Năm anh tám tuổi đã làm được những điều tương đương với họ, nếu họ không thể tiếp tục thì anh cũng chẳng còn gì để nói, muốn đạt được sức mạnh đầu phải chỉ có nhẹ nhàng hoàn thiện bản thân từng ngày là đủ, quyết tâm là thứ yếu, liều lĩnh gan dạ dám nghĩ dám làm mới là điểm mấu chốt.

Hina cái hiểu cái không, thầm nghĩ lại mới thấy từ trước đến nay mọi chuyện mà Phong làm có chuyện gì mà hắn không liều lĩnh đánh cược tính mạng đâu, hắn dám làm những việc người khác không dám, dám nghĩ thứ người ta không tưởng tượng đến.

Cái giá mà Phong phải trả hiển hiện ra đó, sống dở chết dở, thậm chí cách cái chết chỉ còn nửa hơi thở, bù lại hắn nhận về thành quả tương đương to lớn vô cùng.

Trầm mặc hồi lâu, Hina bỗng dừng nghĩ đến chuyện gì đó, nàng hưng phấn nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Phong, hai bàn tay nhỏ bé, trắng mịn cầm lấy bàn tay trái lạnh lặn của hắn nói.

- Anh ơi! Em có ý này, anh nghe thử xem có được không nhé.

Phong gạt đầu miết nhẹ lòng bàn tay Hina khiến gò má nàng ửng hồng, bất quá rất nhanh bị ý nghĩ kia xâm chiếm, quên hết vui sướng của bản thân.

- Anh thử hỏi ngài Garp và Nguyên Soái xem trong kho báu vật hải quân còn thừa trái ác quỷ nào không, với thực lực của anh nếu có thêm năng lực ác quỷ phụ trợ nhất định sẽ có bước đột phá lớn.

Nghe xong, hai mắt Phong quả nhiên sáng lên, không phải hắn chưa từng nghĩ đến việc sẽ phục dụng trái ác quỷ, trong tâm trí của Phong không hề tồn tại cái gọi là, đã ra biển thì phải biết bơi, hưởng thụ vui sướng khi được bơi lội, vì vậy hắn không có ý định bài xích trái ác quỷ, ngược lại còn mong muốn có một loại sức mạnh nào đó phù hợp để phát huy khả năng của mình đến đỉnh điểm, thậm chí là vượt qua cực hạn.

Với địa vị của Phong bây giờ, hắn tin tưởng Sengoku và Kong sẽ không từ chối lời đề nghị này, đây là sự tự tin chắc chắn vào bản thân.

Nghe có vẻ hơi ảo tưởng nhưng sự thật lại không khác biệt là bao, trong phòng điều hành lúc này có tổng cộng năm người, một thiếu niên, hai trung niên và hai lão niên.

Sengoku đẩy gọng kính trầm giọng nói.

- Cậu biết mình đang nói gì không??

- Nếu không biết thì việc gì tôi phải tới đây, làm sao có cuộc họp lãnh đạo cao cấp này được?

Phong thần nhiên hợp ngưng trà chậm rãi đáp lại, về mặt bình tĩnh tự tin của hắn chính xác là phát ra từ trong xương tủy, linh hồn, tủy trên người thương tích cái nào cái nấy đều trí mạng cả nhưng hắn không có gì gọi là sợ hãi.

Định lực của Phong, Sengoku, Garp cùng Akainu đã tự mình kiểm chứng qua, cho nên không bắt ngờ lắm với thái độ của hắn, riêng Kizaru đang ngồi gác hai chân lên bàn thì khác, hắn không hề kinh ngạc mà chỉ hứng thú đánh giá Phong từ trên xuống dưới một lần nữa.

Sau khi nhìn sơ vài vòng, Kizaru tròn miệng lên tiếng, giọng điệu vẫn cứ lười biếng cười cợt không thay đổi.

- Nhóc con, cậu muốn một trái ác quỷ từ chỗ bọn tôi, vậy thì hắn phải hiểu được rằng chỉ có những quân nhân xuất sắc cống hiến thật nhiều cho chính quyền thì mới nhận được phần thưởng, mà trái ác quỷ chính là thứ quý giá nhất mà mọi người hướng tới. Ngoại trừ mấy đứa nhỏ may mắn sở hữu được chúng từ bên ngoài, hoặc do ông trời chiếu cố ra thì cho dù có là Phó Đô đốc cũng chưa chắc được đặc cách nhận được trái ác quỷ như phần thưởng vinh dự. Phong gật gật đầu tỏ vẻ ta đã hiểu, nhưng ngay sau đó hắn mở miệng nói ra một câu kinh người.

- Đương nhiên tôi biết, bất quá so với giá trị của tôi thì một trái ác quỷ không đáng để nhắc tới đi.

Kiều ngạo, tự tin là vậy, nhưng bốn người kia lại không nảy sinh cảm giác chán ghét. Khó chịu chút nào, thậm chí còn có chút tán thưởng, thích thú.

Akainu vẫn luôn giữ trầm mặc từ đầu tới cuối lúc này bỗng dừng lên tiếng.

- Ở chỗ ta có hai trái ác quỷ lấy được từ trên người mấy tên hải tặc, cậu có hứng thú thì theo ta đi xem thử.

- Tốt!!

Không do dự, Phong lập tức gật đầu, Akainu chủ động cho hắn phần nhiều là suy nghĩ vì đại cục, tương lai của hải quân, tinh thần trách nhiệm của nhân vật này phải nói là cao đến biến thái, dẫn đến cố chấp và cực đoan hơn những người còn lại.

Sengoku một bên hơi trầm ngâm chưa có quyết định, lão vô tình liếc mắt nhìn sang Garp bên cạnh, thấy ông ta hướng mình nháy mắt lia lịa, không cần nghĩ cũng biết ý trong đó là gì.

Bất đắc dĩ Sengoku đành phải nói.

- Thôi thôi!! Cậu cứ qua chỗ Sakazuki xem trái ác quỷ của hắn là loại gì, nếu không phù hợp thì tới tìm tôi, trong ngân khố quân đội có không ít.

Trong lòng Phong hưng phấn, thâm cảm thấy hôm nay là ngày may mắn, bất quá ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì, nghiêm mặt đồng ý sau đó đứng dậy theo Akainu về căn cứ của gã.

Căn phòng nhỏ chỉ còn lại ba người đối mắt nhìn nhau, Garp là người lên tiếng trước.

- Này!! Nhìn mặt ông vậy hình như không tình nguyện cho lắm, tiếc món đồ chơi vô nghĩa kia sao?

Sengoku cau mày hừ lạnh.

- Hừ!! Trong mắt ông trái ác quỷ là đồ bỏ nhưng trong mắt người khác thì nó là cả một gia tài đồ sộ đó. Nắm giữ hoàn mỹ sức mạnh của nó thì thực lực cá nhân sẽ đề thăng vô cùng khủng khiếp, chuyện này đừng nói rằng ông không nghĩ tới đấy nhé.

- Ông nhìn tôi giống quan tâm lắm sao?? Hahaha!!! Nhắc cho ông nhớ, một trong tứ hoàng hiện tại là thằng nhãi không hề nắm giữ thứ sức mạnh phiên phức kia. À quên, còn lão già cường địch cũ của hai ta nữa chứ,...Hahaha!! Già rồi mau quên thật.

Garp nói vậy, Sengoku cũng trầm mặc tỏ ý thừa nhận, Shanks và Rayleigh quả thật cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh cùng với bản tính của cả hai khiến cho mấy lão già lãnh đạo hải quân như Sengoku, Garp cũng phải nể trọng phần nào.

Có điều, trong lòng Sengoku vẫn còn chút vướng bận, nói khẽ.

- Đám trẻ bây giờ làm sao so sánh được với thế hệ huy hoàng thời đó được chứ.

- Hahaha!! Ông cứ chờ xem, đứa nhỏ tôi mang về thành tựu sẽ vượt qua chúng ta cho mà coi. Trái ác quỷ mà ông đầu tư, dù có hoặc không cũng không làm thay đổi được điều này.

Nói tới đây, căn phòng trở nên im ắng quý dị, ba người lâm vào trầm mặc chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

...

Trong lúc Sengoku và Garp đấu khẩu thì Phong cũng xem xét kỹ lưỡng hai trái ác quỷ của Akainu, theo thông tin nhận được thì một quả hệ Logia, một quả hệ Paramecia.

Trái Logia giúp người có năng lực biến thành sương mù, tương tự như khói nhưng có phần mờ hơn và dễ nhìn xuyên thấu (Ae thông cảm, mình không biết tên trái như nào nên chỉ có thể giới thiệu tác dụng thôi).

Trái Paramercia giúp người dùng sở hữu năng lực tương tự thuốc kích thích của Ivankov, giúp bản thân cường hóa cơ bắp lẫn sức mạnh trong thời gian ngắn, không tồn tại tác dụng phụ.

Phong đã suy nghĩ rất kỹ nhưng quả thật, hai trái ác quỷ Akainu đưa không có tác dụng hỗ trợ to lớn đối với hắn, bắt buộc đi đành phải thu hồi lòng tham, quay trở về văn phòng tìm Sengoku để tới ngân khố tiếp tục chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tengu

Trở lại căn phòng ban nãy thì chỉ thấy Sengoku ngồi chống cằm trầm tư, Garp và Kizaru đã rời đi từ lâu. Nhìn thấy Phong khó khăn bước từng bước vào phòng, Sengoku đành chỉ suy nghĩ còn đang dang dở, ngồi thẳng lưng gật đầu chào Phong.

Hắn cũng tương tự mỉm cười chào lại, sau đó vịn tay lên ghế chậm rãi ngồi xuống đối diện với Sengoku.

Ông mở lời trước, giọng điệu như thể đã biết chuyện từ trước.

- Không có trái nào phù hợp?

Phong gật đầu không nói gì, Sengoku đặt hai tay lên bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ nhịp.

- Cậu muốn trái ác quỷ có năng lực như thế nào??

- Không cần cầu kỳ, tôi là người luyện võ, am hiểu đối chiến và quân công, tôi cần một trái ác quỷ có thể giúp tôi gia tăng loại năng lực này lên, hoặc ít nhất là phụ trợ một chút cũng được.

Câu trả lời của Phong làm Sengoku nhíu mày trầm tư, không thể không nói yêu cầu Phong đưa ra mặc dù không cao nhưng rất khó tìm được.

Không lâu sau Sengoku day day trán mở miệng.

- Ài!! Cậu theo ta tới ngân khố, nơi đó có vài trái ác quỷ hình như gần gần với ý muốn của cậu.

Dứt lời, Sengoku đứng dậy xoay người bước ra cửa, Phong đằng sau cố nén hưng phấn tập tễnh đi theo.

Một đường tiến thẳng trung tâm tổng bộ, lính gác hai bên trông thấy Sengoku thì đều nâng tay chào, đợi đến khi ông đi qua mới hạ tay xuống.

Nhìn căn phòng rộng lớn trước mắt, hai mắt Phong sáng lên thầm nghĩ “không lẽ đây là ngân khố quân đội, nơi lưu giữ phần lớn bảo vật của phe hải quân?”

- Haha!! Ngân khố quân đội đâu phải đơn giản dễ vào như vậy.

Như nhìn thấu được suy nghĩ của Phong, Sengoku đi trước liếc qua hắn cười tà, vẻ mặt thần bí mong chờ Phong sẽ bị thất thố, giật mình một phen.

Phong nghe xong càng thêm hứng thú, nếu không phải căn phòng rộng lớn này cất chứa báu vật vậy thì còn ở nơi nào nữa, phòng vệ cũng vô cùng cẩn mật. “Đừng nói rằng hết thảy chỉ để nguy trang thôi nhé?? Nhưng làm gì có ai vào được tận đây đâu mà phải làm vậy??”

Trong lúc Phong quay cuồng với mớ suy nghĩ hỗn độn, thì Sengoku đã dẫn hắn đi tới một căn phòng nhỏ nằm trong góc khuất mờ mờ tối.

Không một ai có thể chú ý đến căn phòng nhỏ này sau khi bước vào một nơi trang hoàng chẳng khác gì cung điện, những vật lấp lánh được ánh mặt trời chiếu vào liên tục tỏa ra ánh sáng chói mắt, có điều không một tia sáng bắt mắt nào soi rọi tới vị trí căn phòng nhỏ kia.

Không hiểu tại sao, càng tới gần căn phòng Phong càng cảm thấy khó chịu, trong người bồn chồn không yên, hắn lập tức xác định được đây là dấu hiệu nguy hiểm, cực độ nguy hiểm. Tuy khí tức ZAX9J7 này không có ý định uy hiếp tới mình nhưng Phong cũng không dám lơ là đề phòng, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được khí thế hùng mạnh đến vậy, không phải vì mấy người Sengoku, Garp yếu hơn, chẳng qua bọn họ chưa từng bộc lộ thực lực chân chính, cho nên Phong chỉ có thể ngầm hiểu bọn họ khủng bố chứ không đánh giá được mạnh đến mức nào.

Bây giờ gặp một kẻ ẩn trong bóng tối, rất có thể là người trông coi ngân khố, tương tự Magellan canh giữ Impel Down, hai nơi đều là trọng địa của hải quân và chính quyền thế giới, có cường nhân giữ cửa là điều hiển nhiên. Nhờ vị cường giả này Phong mới chân chính hiểu được, những người đứng trên đỉnh thế giới mạnh đến mức vô lý, tuy nhiên Phong lại không có gì sợ hãi hay nhụt chí, sự tự tin vốn có của hắn càng thêm mãnh liệt, hắn tin rằng một ngày không xa, hắn sẽ đập đổ mọi thứ, tất cả nhân vật thuộc thế hệ huy hoàng, thời đại hải tặc.

- Lát nữa nhớ đừng lên tiếng, tính tình tên kia rất khó đoán, chẳng may hấn lên con thì cho dù là ta cũng không cứu được cậu.

Sengoku bỗng lên tiếng, giọng điệu thận trọng không che giấu, Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Sengoku cũng có phần kiêng kỵ người canh giữ ngân khố, đến tốt cùng là người như thế nào đây?

Sau cánh cửa nhỏ vừa một người đi là một cái thang máy hiện đại.

Tới đây gương mặt Phong hoàn toàn biến sắc, “cái quái gì đây, còn một tầng thang máy xa nữa, khí tức người đó bằng cách nào lên tới trên này mà vẫn còn đáng sợ như vậy???”

Sengoku nhìn biến hóa của Phong thì khẽ cười, có điều hai hàng chân mày chau vào nhau chứng tỏ ngay cả lão cũng không dám lơ là.

- Sao?? Hắc hắc!! Không giấu gì cậu, lão già điên bên dưới trong các cấp chính quyền không một ai dám chính diện đối mặt với lão.

- Ông ta là ai??

Phong ngưng trọng thử dò hỏi, hấn biết người như vậy thân phận tuyệt đối sẽ được giữ kín như là bí mật trọng yếu tầm quốc gia, nhưng lòng hiếu kỳ khiến Phong nhịn không được muốn biết.

Điều khiến Phong không ngờ là Sengoku vậy mà vô tư gật đầu trả lời đầy đủ cho hấn.

- Lục Thức Rokushiki là thành quả mười năm nghiên cứu và áp dụng của người đó, vào thời của ta đứng trước mặt lão cũng phải cúi đầu gọi hai chữ tiền bối, nói đúng ra lão là bạn thân niên của Tư Lệnh Kong.

Chờ khi Sengoku nói xong thì Phong đã nuốt không biết bao nhiêu ngụm nước bọt, không ngờ ở sâu trong tổng bộ còn có một nhân vật cường hân bậc này, nếu đúng như lời Sengoku nói thì luận thực lực, ông ta chắc chắn sẽ xếp sau lão già gần đất xa trời bên dưới.

Chính quyền thế giới che giấu đủ sâu, ai biết còn nhân vật cường đại nào thuộc thế hệ đi trước nữa không đây, hiển hiện ra ngoài chỉ là bề nổi của tảng băng trôi, ẩn giấu sâu bên trong là một lực lượng khổng lồ đủ sức cân bằng với hải tặc có số lượng đông đảo không kém phần mạnh mẽ. Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ vụt lóe qua đầu Phong sau khi biết được sự tồn tại của lão nhân bên dưới tổng bộ.

Mãi suy nghĩ thì thang máy rốt cục cũng dừng lại, Phong giật mình thoát khỏi trầm tư, gian nan bước chậm theo sau lưng Sengoku.

Trước mắt hấn là một hành lang dài tối om, thiếu hụt ánh sáng, nơi này chỉ được con người qua lại khi đến dịp đặc biệt, báu vật hoặc thứ quan trọng đều được vận chuyển qua từng con đường bí mật không có mấy người biết đến.

Khí tức hung mãnh càng lúc càng dày đặc, nó giống như muốn báo hiệu cho bất kỳ kẻ nào xâm phạm vào nơi này phải chuẩn bị đủ tinh thần để đối mặt với điều đáng sợ phía trước.- Thời điểm mở ngân khố còn cách hai năm, cậu vào đây làm gì??

Một giọng nói bất thình lình vang vọng khắp thông đạo, thân hình Sengoku run lên nhẹ nhẹ, dù rất nhanh biến mất nhưng là vẫn có.

- Hôm nay tôi dẫn một mầm mống tốt đến để lấy phần thưởng, quyết định đã được lãnh đạo thông qua cho nên hy vọng ngài đừng làm khó dễ cho nó.

- Mầm mống tốt?? Cậu nói thẳng nhóc này sao?

Cả người Phong giật bắn, bất chấp thương thế đau đớn nhảy ngược về phía sau ba mét, bởi vì giọng nói vừa rồi phát ra ngay bên cạnh hấn.

”Làm sao có thể?? Ông ta...” hô hấp của Phong thoáng dồn dập, nhảy một bước khiến hấn thống khổ không nói nên lời, khuôn mặt vì vậy mà trắng bệch một mảng.

Sengoku đương nhiên biết chuyện gì vừa xảy ra, thoáng cái đã chắn trước mặt Phong, ông cười khổ nói.

- Ngài không nên hù dọa hấn đến vậy chứ, đứa nhỏ này cách đây ba ngày hoàn thành Nhiệm Vụ cấp A, trọng thương sống dở chết dở, bây giờ đứng trước mặt ngài được đã là kỳ tích rồi.

Phong lúc này mới bình tĩnh lại được, hấn ngẩng đầu quan sát người mà ngay cả Sengoku cũng phải cung kính kia.

Trước mắt Phong là một lão nhân đầu tóc xám tro được búi cao, khuôn mặt già chất đầy vết chân chim, tuy nhiên thân hình lại hoàn toàn khác với phần đầu, giống như chất cái đầu của một lão già nào khác đem gắn lên cơ thể một nam nhân cao to lực lưỡng vậy. Cơ bắp thập phần săn chắc tràn ngập lực lượng, không hề có dấu hiệu bị nhăn nhoe chảy xệ như những người già khác.

Nhìn lão nhân quái dị đang bước dần tới mình, Phong cố gắng bình ổn lại tinh thần ngưng trọng nhìn chăm chăm lão, khí thế áp bách bức hấn đến thở cũng khó khăn, nhưng dù là vậy thì Phong một bước cũng không lùi.

Hai mắt đục ngầu của lão phát ra quang mang kỳ lạ, Sengoku bất đắc dĩ lên tiếng hy vọng lão đừng làm gì quá đáng.

- Tengu lão sư, đứa bé đó là tương lai của hải quân, ngài...

Không để Sengoku nói dứt câu, Tengu thoát cái biến mất rồi hiện ra ngay trước mặt Phong, tốc độ này khiến Phong kinh hãi trợn trừng mắt, bất quá hắn vẫn đứng thẳng lưng đối diện với Tengu.

- Có ý tứ, mi cũng là người đam mê võ đạo đúng không??

Tengu nghe hàm răng ố vàng tươi cười thích thú, đôi mắt của lão trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tôi luyện, chỉ cần nhìn sơ qua là thấy thân thể cùng với cử động khoan thai chắc chắn đích xác là người điên cuồng luyện võ, cơ bắp không thô nhưng rắn chắc, mũi nào ra mũi đó, cực kỳ đều đặn, đây là điển hình của người tập võ lâu năm, hơn nữa phải rất chuyên tâm dồn hết tinh thần mới đạt được thành quả như vậy.

Phong hơi bất ngờ tuy nhiên suy nghĩ kỹ lại thì thấy cũng đúng, Tengu nếu không am hiểu võ thuật thì làm sao sáng tạo ra Lục Thức? Vì vậy Phong chỉ thoáng chân chờ rồi gật đầu.

- Không sai!!

- Hà hà!! Đúng vậy!! Rất không sai nha!! Mi rất giống ta, mà cũng rất khác ta.

Lần này thì cả Phong lẫn Sengoku đều nghi hoặc, không hiểu Tengu lão già này đang nói gì. Rất nhanh Tengu đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hai người.

- Mi giống ta ở chỗ đều say mê võ học, đoán chừng mi gia nhập hải quân phần lớn là vì thứ này đi!!

Sắc mặt Phong khẽ biến khi nghe Tengu vạch trần, ánh mắt nhìn người của lão thật quá tốt rồi chứ hả?? Đối với chuyện này Phong chả sợ bị người ngoài biết vì vậy gật đầu tấp lự.

- Sáu phần, bốn phần là do mong ước của ông nội tôi!!

Tengu gật đầu nghiêng ngả nói tiếp.

- Muốn biết khác biệt giữa hai ta chứ?

- Vâng!!

- Giữa ta và mi có một khoảng cách, mà cho dù dùng cả đời ta cũng không thể nào lấp đầy khoảng cách đó được.

Nói tới đây Tengu dừng lại quan sát kỹ Phong một lần nữa rồi mới nói tiếp.

- Khoảng cách này chính là ngộ tính!! Mi là thiên tài bẩm sinh được ông trời ưu ái, còn lão già ta chỉ là một người bình thường may mắn tạo ra được một môn võ cho đời sau hưởng dụng mà thôi.

Sengoku cùng Phong liếc mắt nhìn nhau, dường như rất khó tin tưởng vào lời Tengu nói, bảo Phong là thiên tài thì còn nghe được, nhưng bảo Tengu là người thường thì ai tin đây, bốn phần lão bày rành rành ra đó, có người bình thường nào làm được như lão đâu.

Nhận ra được suy nghĩ của hai người, Tengu bữu môi hừ lạnh.

- Không tin lời ta nói sao, mi là người luyện võ mà lại thiên cận vậy sao?? Vậy để ta thông nào giúp mi một lần. Trên thế giới có một nhóm người được ông trời ưu ái, sinh ra là để luyện võ, một khi bọn họ đã chú tâm rèn luyện thì tốc độ phát triển vượt xa người bình thường, hơn nữa mỗi lần họ bị thương thì sức sống mãnh liệt sẽ tràn đầy cơ thể giúp họ mau chóng hồi phục, đây cũng là cách nhận định duy nhất để biết một người có phải thiên tài tuyệt thế đó không.

- Nếu mi không phải thì làm sao có được thể chất biến thái vượt xa người bình thường đây?? Làm sao bị một đồng thương tích trí mạng mà vẫn ung dung xuống nơi này lấy phần thưởng?? Cái này có gì mà không dám nhận, đây là ưu đãi và lợi thế mà mi có, phải biết tận dụng triệt để, càng điên cuồng thì mi sẽ càng mạnh lên nhanh chóng. Ta sống cả đời mới gặp có hai người tương tự mi, đáng tiếc cả hai đều chết trước ta, hắc hắc, vậy mới nói thiên tài chưa chắc đã hoàn toàn trội hơn người thường.

Tengu vừa nói vừa sờ cằm, giọng nói đắc ý như thể mình chiến thắng một ai đó, nhưng một nỗi buồn sâu thẳm như có như không được ẩn giấu rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trái Ác Quỷ Thích Hợp!

Phong quả thật có nghĩ tới vấn đề này, có điều hắn lại chẳng quan tâm lắm, bởi vì có là thiên tài hay không phải thiên tài thì hắn vẫn sẽ điên cuồng luyện tập không bỏ lỡ một phút giây nào. Người ta bảo cần cù bù thông minh, thì hắn chính là như vậy, mỗi tội cần cù quá mức cho phép thôi.

Trầm mặc chốc lát, Phong hồi hột mở miệng.

- Có lẽ đúng như lời ông nói thật, nhưng vậy thì có liên quan gì đến tôi?? Thiên tài và người thường cũng như nhau đều là người cả, ai có nỗ lực thì sẽ được đền đáp xứng đáng, ông chẳng phải là ví dụ điển hình sao, thử hỏi trên thế giới có thiên tài nào đủ sức so sánh với ông?? Tôi không tin có người như thế tồn tại, quá khứ và bây giờ là vậy, còn tương lai chắc chắn sẽ có người vượt qua ông.

Tengu và Sengoku mở to mắt ngạc nhiên, lão già Tengu hứng thú hỏi ngược lại.

- Ai vậy??

- Tôi!!!

Giọng nói kiên định mà chắc nịch, sự tự tin mãnh liệt ẩn sâu trong người bùng phát một cách mạnh mẽ, hấn dùng đôi mắt không hề nhìn lên mà là ngang hàng nhìn chằm chằm vào mắt Tengu.

Thân hình lão khẽ run lên nhẹ nhẹ, trong đầu bắt giác hiện ra một thân ảnh trẻ tuổi, người đó đã từng để lại dấu ấn sâu sắc trong tâm trí ông, bất quá so về mặt nào đó thì hấn không bị được thiếu niên trước mắt.

Thầm thở dài, Tengu càng nhìn Phong càng thấy thuận mắt, lão mỉm cười đưa ra lời đề nghị.

- Nhóc con!! Mi có muốn theo ta học Lục Thức không, ta có vài thứ hay ho mà không tìm được người thử nghiệm đây.

Tengu nói xong thì Sengoku bên cạnh cũng giật mình tròn mắt, đây là lần đầu tiên ông nghe được Tengu chịu nhận đệ tử, dù không nói thẳng ra nhưng ai mà không nghe được dụng ý bên trong.

Điều khiến hai người ngạc nhiên là Phong không đồng ý ngay lập tức, phải biết, để Tengu chủ động nói ra lời vừa rồi là chuyện khó hơn lên trời, cao tằm hải quân có biết bao nhiêu người mong muốn mà không được a.

Phong trầm ngâm nửa ngày mới nói một câu, chắc như đinh đóng cột.

- Nhanh nhất là hai năm tôi sẽ trở lại đây tìm ông, tôi còn vài lời hứa chưa hoàn thành cho nên tạm thời không thể yên tâm theo ông học tập được.

- Có thể!! Hy vọng mi đừng để ta đợi lâu quá, bộ xương già này sống không được bao lâu nữa đâu.

Tengu có chút thất vọng, bất quá lão vẫn gật đầu cười cười sau đó xoay người rời đi, chỗ này không còn việc của lão nữa, nhưng khi đi được nửa đường thì Tengu chợt khựng lại.

- À! Mi đi tìm trái ác quỷ phù hợp đúng không??

- Vâng!!

Phong nghi hoặc trả lời theo bản năng, Tengu khẽ cười trả lời một câu khiến Phong mừng như điên.

- Đã có người từng nói với ta rằng, trái ác quỷ báu vật duy nhất mà các võ sư điên cuồng ao ước có tên gọi là Moa Moa no Mi, ta nhớ không lầm nó bị một tên hề nằm trong ngục Impel Down ăn, nếu có cơ hội ta sẽ dẫn mi đến làm thịt hấn chiếm đoạt trái ác quỷ kia.

Sengoku kinh hãi há hốc miệng, làm vậy chẳng khác nào trái với quy định chính quyền đặc XGthNXC ra, lão già Tengu này đúng là chịu đầu tư thật.

Riêng Phong thì chìm trong một thế giới ảo tưởng của bản thân, mấy lời Tengu nói đã khai sáng bề tấc trong lòng hấn, Moa Moa no Mi hay còn gọi là More More Fruit, trái ác quỷ mà Byrmdy World sở hữu.

Không thể không nói, Moa Moa no Mi đích xác là báu vật chân chính mà biết bao võ sư đỉnh cấp mong ước. Trừ bỏ tác dụng lên vật thể mình chạm vào, riêng việc đề thăng tốc độ bản thân lên một con số khủng khiếp đã làm bao người đỏ mắt, võ sư sợ thiếu nhất không phải là lực lượng, cũng không phải thể lực mà là tốc độ.

Chỉ cần tốc độ nhanh thì lực lượng tự nhiên sẽ sản sinh, vấn đề duy nhất cần chú ý là thể chất, nhục thân phải tốt thì mới chịu được sức ép không khí khi di chuyển tốc độ cao.

Nhìn kỹ mọi mặt, Moa Moa no Mi quả đúng là sự lựa chọn tốt nhất dành cho Phong, còn việc người sở hữu nó là Byrmdy World thì hấn tuyệt không để vào mắt, cho hấn hai năm thời gian, không cần Tengu ra tay, tự hấn ghé thăm Impel Down một chuyến cũng dư sức bề cò World. Không phải World yếu mà vì Phong chính là khắc tinh của những kẻ có tốc độ di chuyển cao, Thập Đoạn của hấn không phải thứ mà người thường có thể hình dung được, nhất là sau khi đến thế giới này hấn đã sửa đổi rất nhiều trong mỗi chiêu thức.

Hít sâu một hơi Phong hướng Tengu cúi đầu chào để tỏ lòng biết ơn.

- Cảm ơn ông, hai năm sau tôi sẽ đến tìm ông, hy vọng ông vẫn còn sống cho đến ngày tôi học xong mọi thứ từ ông.

Một câu nói đùa của Phong đã làm không khí biến chuyển không còn âm u, ngưng đọng như trước nữa, Tengu cười to xoay bước rời khỏi, để lại không

gian cho Sengoku và Phong.

Lời của Tengu, Sengoku tự nhiên không dám để ngoài tai, gương mặt ông tương đối khó coi, trong lòng lo sợ Phong sẽ vì đó mà làm loạn ở Impel Down.

- Cậu sẽ không nghe lời của ông ta mà tìm tới Byrmdy World chứ??

Giọng nói lo lắng không chút che giấu, Sengoku thật sự không dám nghĩ đến Impel Down sẽ biến thành cái dạng gì khi Phong đánh tới đó.

Phong vậy mà gật đầu ngay tắp lự, không chần chờ suy nghĩ dù là một khác.

- Đương nhiên tôi sẽ làm vậy rồi, Moa Moa no Mi đối với tôi mà nói quá mức trọng yếu, ông yên tâm đi, chỉ cần âm thầm thả hấn ta ra biển, nhà ngục kiên cố nhất thế giới sẽ không mất mặt vì có người trốn thoát lần hai, tôi cũng lấy được thứ mình muốn, trọn vẹn đôi đường.

Khóe miệng Sengoku giật giật, muốn nói rồi lại thôi, lão biết Phong sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi ý kiến, sự kiện tàn sát người cá ở Foolshout đã chứng tỏ mặt tối tàn nhẫn ẩn sâu trong người Phong, cũng thể hiện rõ tính cách quyết đoán nói được làm được của hấn. Nếu là người khác không phải Phong đòi vào Impel Down giết tù nhân thì Sengoku chẳng những cự tuyệt mà còn bắt giữ, nhưng ai bảo người có ý định này là Phong chứ.

Bất đắc dĩ Sengoku đành phải chấp thuận, đợi đến thời điểm thích hợp sẽ âm thầm thả Byrmdy World ra, giúp Phong làm một việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng đủ để ghi lại ân tình trong lòng hấn, về sau có chuyện sẽ nhờ hấn làm vậy.

Nghĩ tới đây Sengoku mở miệng.

- Chuyện này ta đồng ý, nhưng đây là một cuộc giao dịch, cậu thiếu bọn tôi một ân huệ, sau này nếu có chuyện cần cậu giúp, hy vọng cậu đừng từ chối.

- Được!! Chỉ cần không chạm tới điểm mấu chốt, tôi nhất định sẽ giúp các ông một lần.

Có lời nói này của Phong, Sengoku yên tâm hơn nhiều, ông biết Phong là một con hùng ưng có tầm mắt rất xa, cho nên không biết lúc nào hấn sẽ tung cánh bay đi, giữ được một ngày, một năm nhưng làm sao giữ được cả đời, chỉ mong hấn đừng đứng về phía đối lập với chính quyền thế giới là quá tốt rồi. Sengoku vẫn tin tưởng vào chuyện này thông qua ánh mắt của Tengu, lão già kia sống đủ lâu để biết kẻ nào gây bất lợi với người của mình, bằng không làm gì có chuyện gián tiếp nhận Phong là đệ tử.

- Tốt lắm!! Chúng ta cũng nên trở lại mặt đất thôi, ở lâu trong này không tốt.

Phong gật đầu đồng ý, bây giờ trong đầu hấn ngoại trừ trái Moa Moa no Mi ra thì không còn bất kỳ trái ác quỷ nào lọt được vào mắt hấn nữa.

Hai người một lớn một nhỏ song hành bước tới thang máy ban nãy rồi khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ta Nhịn!!!

Phong không hề hay biết rằng, trong lúc hấn quay về từ ngân khố dưới lòng đất thì tại một căn phòng nhỏ nằm cách xa trung tâm tổng bộ, đây là khu vực mà Zephyr vẫn thường hay nghỉ ngơi.

Trong phòng lúc này chỉ có hai lão nhân cao lớn, một ông mặc vest đen khoác áo choàng Phó Đô đốc, người còn lại để đầu đinh, tóc không biết là nhuộm tím hay là sinh ra đã vậy, hiển nhiên nhìn vào liền nhận ra được là Zephyr cùng với Garp.

- Đến đây vì chuyện thăng nhóc kia sao?? Hai năm thời hạn chưa tới mà??

Zephyr khoanh tay trước ngực thảnh thơi uống trà, đối với chuyện Garp tới tận nơi tìm giống như chả liên quan gì tới lão. Zephyr không để ý tới mình, Garp tự nhiên không rồi hơi nói chuyện tầm phào rước nhục vào thân, lão cười ha hả nói với giọng thần bí.

- Ông bạn già à!! Ông cũng quá xem thường thăng nhãi đó rồi, ông cho rằng nó nhờ tôi tới xin xỏ năn nỉ giùm nó à? Hắc hắc!!

Zephyr ngạc nhiên buông chén trà trong tay xuống, đôi chân mày cau lại ngờ vực, nếu không phải Phong nhờ Garp đến xin lão chỉ dạy vậy thì mục đích Garp đến đây là gì? Để chơi sao? Ai tin chứ Zephyr thì không.

Ông nghiêm túc chăm chú nhìn Garp chờ bạn già giải đáp vấn đề mà lão tự mình mang tới đây.

Qua nhiên không để Zephyr đợi lâu, Garp vẫn giữ nguyên nụ cười khà ồ trên mặt, bắt quá giọng điệu aJUc1dx đã ngưng trọng hấn lên.

- Hai năm là quá lâu!! Ông chắc chưa biết đứa nhóc đó hiện tại đã là đệ nhất nhân trong học viện rồi, nếu không tin ông có thể hỏi bọn trẻ mà ông đang

dạy, tôi nhớ chúng cũng là học viên trong học viện mà, hơn nữa còn khá thân với thằng nhóc nhà tôi đấy.

- Vậy thì sao? Tính cách của tôi đâu phải ông không biết, tôi nói hai năm thì nhất định đúng hai năm tôi mới đáp ứng dạy dỗ cho nó, dù bây giờ nó có là gì đi nữa thì kết quả cũng không thay đổi. Ông đến đây chỉ với mấy lời dư thừa đó thì nên về đi, tôi chuẩn bị đi dạy rồi.

Ngược lại với thái độ cự tuyệt không cho phép ý kiến của Zephyr, Garp bình thần cắn miếng bánh trong hộp như chưa có chuyện gì xảy ra, thái độ “cứ từ từ đừng nóng” của ông làm Zephyr hết sức bức bối.

- Còn việc gì nữa không?? Ông không nói thì tôi đi đấy nhé.

- Thằng nhóc đó vừa mới gặp lão già khom kia.

Garp chỉ phun một câu băng quơ rồi tiếp tục ăn, nghe có vẻ đơn giản nhưng thân hình Zephyr lại run rẩy không ngừng, sau khi điều chỉnh tâm tình ông vội vàng hỏi.

- Ông nói “Densetsu no” Tengu???

- Ừm!!

Lần này cặp mắt đầy vết chân chim vây quanh của Zephyr trũng lõm hết cỡ, bắt quá rất nhanh liền nheo lại không cho người khác thông qua ánh mắt nhìn ra được ông đang nghĩ gì.

- Là Sengoku dẫn nó xuống đúng không?? Vậy thì gặp được ngài Tengu cũng không có gì lạ...

Garp nghe vậy thì bật cười, ông thừa biết trong lòng Zephyr nghĩ gì, nói vài câu chống chế như vậy chỉ để che mắt thiên hạ mà thôi. Nhưng Garp cũng không vạch trần mà tiện tay đưa một cái thang để Zephyr có thể thoải mái leo xuống

- Là ở chỗ lão già đó muốn nhận Phong làm đệ tử!! Tôi nghe Sengoku nói, hai năm sau Thằng nhãi kia sẽ theo lão xuống dưới học tập.

Đúng như Garp suy đoán, Zephyr không hề thất thố quá mức mà nặng nề hít sâu vài hơi, ánh mắt chậm chậm mở ra bình thường. Garp khẽ cười tiếp tục công kích.

- Mầm mống tốt như vậy, hải quân từ xưa đến nay chưa từng sản xuất ra được, đứa nhỏ đó là đầu tiên và tôi tin chắc cũng là duy nhất, những điều mà nó làm và dám làm ngay cả tôi cũng chưa từng nghĩ đến. Có cơ hội ông cứ đến chỗ tôi vài ngày để xem nó biến thái đến mức nào, trong mắt người ta tôi là quái vật còn trong mắt tôi nó còn hơn cả quái vật.

- Ông cứ chờ hai năm sau rồi mới chịu dạy cho nó thì cũng đã muộn rồi, lão già kia có chuyện bỏ qua con mồi mà lão tìm bao lâu nay sao. Đợi đến khi nó thoát ra được thì cũng là chuyện của vài năm sau, tới lúc đó ông muốn dạy cho nó mấy thứ mà ông tâm đắc liệu có được nữa không?? Ông có tư cách sao? Chỉ sợ mấy ông già sắp hết thời như chúng ta cũng đều phải ngược lên nhìn nó, may mắn hơn chút thì ngang hàng. Hahaha!!!

Nội dung những lời mà Garp nói nghe rất bi ai, hoang mang nhưng giọng nói lại vô cùng cao hứng, như thể con cháu của ông hay chính ông đạt được thành quả lợi hại vậy. Sắp tới ông được về nghỉ phép, nhất định phải đem việc này khoe với mấy đứa nhỏ ở nhà mới được, trong lòng càng nghĩ càng đắc ý, Garp nhin không được cười sang sảng, vang vọng khắp căn phòng.

Sắc mặt Zephyr biến ảo liên tục, tâm tư đấu tranh không ngừng nghỉ, đúng như lời Garp nói, tìm được mầm mống tốt như Phong thật sự quá khó, thậm chí là không có. Những người cống hiến cuộc đời cho quân ngũ như ông, khi về già chỉ mong muốn đào tạo được một thế hệ tương lai có ích, đây là điều mà ông lấy làm tự hào, về vang.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Zephyr lắc đầu cười khổ.- Xem ra đành phải hạ mình một lần thôi, ai bảo cái thân già này coi trọng hán chữ. Haiz!!

- Hahaha!!! Bạn già, làm người có trước có sau nhé, thời hạn tập luyện của tôi với nó còn chưa có kết thúc đâu đấy!!

Garp rất thích nhìn vẻ mặt khổ sở của chiến hữu kẻ vai sát cánh với mình năm xưa, vì vậy không ngại chuyện đùa, lập tức mở miệng trêu chọc. Khóe mắt Zephyr co giật, khuôn mặt vừa thẹn vừa giận có chút đỏ lên quá lớn.

- Tôi mặc kệ, hoặc là ngay bây giờ hai ta chia thời gian dạy cho nó, hoặc là ông đừng nghĩ đến chuyện tôi hạ mình rước nhục vào thân nữa.

Biết Zephyr sắp bị chạm tới điểm mấu chốt, Garp cũng không làm khó ông nữa, không chút do dự gật đầu đồng ý.

- Tốt thôi, vậy thì cái lớp học viện nên sắp xếp cho nó nghỉ, nếu cần thì nhờ bà ta tới kèm cặp lúc nó dưỡng thương vậy. Đoán chừng bà ấy sẽ không từ chối đâu.

- Ừm!!

Hai lão già lần đầu tiên ngồi uống trà nói chuyện cùng nhau nhiều đến vậy chỉ vì một người, một ông thích tự do làm việc phóng túng, một ông nghiêm khắc, cố chấp cứ vậy bàn bạc sắp xếp thời gian để dạy một người. Ấy vậy mà người đó hiện tại lại nằm trên giường hưởng thụ tư vị được mỹ nhân chăm sóc, buồn buồn ngửa tay là sờ sờ nắn nắn đủ kiểu, khóe miệng không ngừng tươi cười thích chí.

- Đạo này em to hơn thì phải, vừa mềm vừa đầy đặn, bóp bóp như này sướng tay thật.
- Anh đừng nắm vậy nữa, người ta đau!!
- Đau ở đâu, sao anh không thấy, anh nhẹ nhàng lắm mà... Đúng là mập hơn nha, bắt quá anh thích!! Hahaha!!!
- Em tập luyện nhiều hơn hồi trước nên có ăn nhiều hơn...

Trong phòng vang lên giọng cười khà ồ của Phong cùng với giọng nói líu ríu ngượng ngùng của Hina.

Cửa phòng bị một người đẩy vào, Smoker chứng kiến cảnh âu yếm giữa hai người thì ho khẽ nhắc nhở. Phong ngồi dựa lưng trên giường khó chịu buông bàn tay đang bẹo má Hina ra, ánh mắt nhìn đôi gò má ửng hồng mê người luyện tiếu không thôi, chẳng mấy khi được chọc ghẹo nữ nhân của mình vậy mà bị phá đám giữa chừng.

Trong lòng bức bối, Phong trừng mắt nhìn smoker quát.

- Có chuyện gì?? Bộ anh không biết gõ cửa là gì à???

Smoker biết mình vừa làm kỳ đà cản mũi, ít nhiều có chút xấu hổ cúi đầu không dám nhìn Phong, giọng nói ấp úng mãi mới xong một câu.

- Xin lỗi...đội trưởng, tôi...tôi chỉ muốn...báo cáo mọi người đã...đã tập xong toàn bộ đề mục...mong rằng anh có thể cho...bọn tôi được nghỉ giải lao...ăn cơm

Phong nghe xong trợn trừng mắt, hắn rất muốn mắng mấy câu cho hả giận, từ khi nào đám người này bắt đầu thiếu quyết đoán như vậy chứ?? có tí việc cũng vào làm phiền, phá quấy chuyện tốt của hắn. Bất quá Phong cũng không tiện nói ra miệng, chỉ gật đầu lạnh mặt hạ lệnh đuổi khách.

- Được rồi!! Được rồi!! Chuyện này anh và Lucci tự quyết là được, không cần phải tìm tôi hỏi ý kiến, tôi cần chính là tính tự giác, muốn tiến bộ phải tự thân liệu mạng, lười biếng hoặc nhát gan thì đừng nghĩ tới tương lai xa xôi nữa.

Smoker như tiêm được thuốc kích thích, nghiêm mặt gật đầu chào theo quy định rồi xoay người bước đi, trước khi rời khỏi còn nhanh tay đóng cửa phòng giúp Phong.

- Xem như anh thức thối, hừ hừ!! Hina yêu dấu, chúng ta tiếp tục đàm đạo chuyện nhân sinh thôi nào.

Ánh mắt tà ác chậm rãi rà soát khắp người Hina khiến nàng như có con nai nhảy loạn trong lòng, đầu cúi xuống tận cổ không dám ngẩng lên.

Không thể không nói, Hina theo Phong bấy lâu, tập luyện đúng cách, ăn mặc không gò bó trong khuôn khổ như trước nên cơ thể phát triển thập phần kinh người. Phong nhìn một lần hân không thể nhanh chóng lớn thêm vài tuổi để làm thịt nàng, đáng tiếc dũa lệch vẫn cứ là dũa lệch, làm ầu ầu chỉ khiến mặt mũi mất sạch.

Nhìn!! Ta nhìn a!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Muốn Làm Đô Đốc Thứ Tư

Vài ngày sau, Phong rốt cục cũng hồi phục đủ sức ra lăn lộn ở sân tập luyện, mỗi đề mục của Phong đều cao gấp ba bốn lần mấy người smoker, phần vì hắn đã quá quen thuộc, phần vì sức lực của hắn quá mức khủng bố. Càng tập chung một chỗ với Phong lâu, đám Smoker, Lucci càng thêm hiểu biết về sự đáng sợ của hắn, nhờ vậy mà tăng thêm phần tin phục và kính nể.

Thời điểm băng vải trên người được tháo xuống, cơ thể Phong chỉ lưu lại vài vết sẹo mới toanh, những ảnh hưởng từ chúng đã hoàn toàn biến mất, Garp chọn lúc thích hợp dẫn theo một nhân vật đến tận bãi tập để gặp mặt Phong, không cần đoán cũng biết người này là ai.

Có điều Phong không vì vậy mà dừng buổi tập còn đang dang dở, ánh mắt vẫn tập trung nhìn mấy cọc gỗ xung quanh, bỗng một cơn gió thổi qua làm thân thể bao phủ trong mồ hôi khẽ run nhẹ vì lạnh. Đôi mắt xanh thẫm lóe quang mang sắc bén tràn đầy sát khí, hai quyền hai cước đồng loạt tung ra trong vài giây ngắn ngủi.

Lực đạo khổng lồ đánh bật mấy cọc gỗ được chôn sâu bay lên khỏi mặt đất, chớp mắt Phong như đạn rời nòng bắn thẳng lên không trung, sử dụng từng đòn sát chiêu oanh nát toàn bộ cọc gỗ, sát khí khủng khiếp cùng với Haki Bá Vương ầm ầm hiện diện bao trùm bầu không khí chung quanh khiến cho không một ai dám tới gần.

Xong đâu đó, Phong mới nhớ ra một ngụm trọc khí quay đầu nhìn Garp và Zephyr, trong mắt vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc khó che giấu.

Garp cười cười hướng Phong gật đầu xem như chào hỏi, Zephyr bên cạnh cũng vậy, có điều sắc mặt không được tự nhiên cho lắm, hơi cứng ngắc không biết nên nói gì.

- Nhóc con xem hôm nay ta dẫn ai tới này!! Hắc hắc, tí nữa bọn ta sẽ nói một tin tức tốt cho mi nghe.

- Ô!! Hai ông vào trong trước đợi tôi một chút.

Dù không hiểu gì nhưng Phong vẫn gật đầu ra hiệu mời, Garp cùng Zephyr không nói gì thêm song hành bước vào căn phòng chật chội của hắn.

Đội sau khi hai người an vị Phong mới vội vàng chạy đi tắm, tẩy sạch bụi bẩn, mồ hôi trên người.

...

- Có chuyện gì mà ông đích thân dẫn ngài Zephyr đến đây vậy??

Phong cẩn thận dò hỏi, trong lòng thầm nghĩ đến vấn đề hai năm ước hẹn, ngoài vấn đề đó ra Phong thật sự không có liên hệ nào với Zephyr cả.

Hai người nhìn nhau, thấy Zephyr do dự, Garp thầm mắng trong lòng nhưng vẫn mở lời trước.

- Ta có tin tốt muốn thông báo cho mi, kể từ ngày mai, ta và Zephyr sẽ thay phiên chỉ dạy cho mi, mi muốn học cái gì từ ông ấy cứ việc nói còn hai ta cứ làm như thường ngày là được rồi.

Nói xong Garp dương dương tự đắc hơn hờ chờ đợi Phong có biểu tình kích động đến chảy nước mắt, nhưng mặt hắn vẫn trơ trơ ra đấy, có chăng là thoáng ngạc nhiên một chút rồi thôi. Điều này khiến Garp bị đá kích không nhỏ, không lẽ tìm được một lần thất thố của Phong khó đến vậy sao???

Mặc kệ Garp thất vọng méo mặt, Phong khẽ gật đầu bình thản nói.

- Ngài Zephyr!! Tôi hy vọng có thể học được cách khống chế Haki thuần thực và hiệu quả nhất từ ông.

- Được!!

Zephyr không quá bất ngờ khi nghe Phong chọn thứ học tập là Haki, ngoại trừ kỹ năng chiến đấu Phong có thể học từ Garp ra, thì ông không thấy mình có thứ gì nổi trội đáng để hắn cất công tìm ông đặt ra định ước. Haki của ông trong quân đội có thể xem là bậc nhất, không phải giỡn chơi mà Zephyr lại có biệt danh “Tay đen”.

...

Cuộc trò chuyện chỉ ngắn ngủi như vậy, ai cũng đều là người giàu kinh nghiệm, tự hiểu ý lẫn nhau, nói nhiều sẽ thành thừa.

Thời gian biểu của Phong dần đi vào quỹ đạo mới, việc học tập bên chỗ học viện cũng đình chỉ, còn giáo quan nào tốt hơn ba người Garp, Zephyr và Tsuru đây??

Buổi sáng hắn theo Zephyr học cách sử dụng Haki, đến chiều lại đi ăn hành với Garp, đến tối nằm nghỉ dưỡng thì có Tsuru và Hina bên cạnh.

Ban đầu có rất nhiều người hâm mộ, ghen tị Phong nhưng đến khi họ tận mắt chứng kiến quá trình ấy thì mọi suy nghĩ ghen tức đều không cánh mà bay. Bọn họ thật không thể tưởng tượng ra được bằng cách nào mà Phong có thể chịu đựng được sự huấn luyện phi nhân tính đó được, thời gian hắn ngủ một ngày cao nhất cũng chỉ có bốn canh giờ, sinh hoạt cá nhân ăn uống các thứ vụn vặt trong hai giờ.

Khoảng thời gian còn lại Phong không những phải đối phó với tra tấn đến từ bên ngoài mà còn phải đấu tranh cùng ý chí bản thân, cố gắng vuron lên không ngừng nghỉ. Cái giá hắn bỏ ra lớn đến vậy thì thành quả nhận về tuyệt đối không tầm thường.

Một năm trôi qua, Phong thành thạo hai loại Haki, Vũ Trang và Quan Sát, Vũ Trang hắn không được gọi là đại sư nhưng Quan Sát thì hắn có thể vỗ ngực tự xưng, trong hải quân không có mấy người có thể vượt qua được hắn.

Phong có lợi thế ở độ nhạy bén với cảm giác sinh tử, cũng như nhạy cảm với môi trường xung quanh, khả năng phản xạ của hắn được rèn giữa tôi luyện từ sớm, vì vậy đến khi học được Haki Quan Sát thì chẳng khác gì cá gặp nước, bẻ nguyên sách giáo khoa vào bài kiểm tra, còn muốn lộ hóa thuần thành biến tấu chỉnh sửa thì phải qua thời gian dài nữa.

Năm nay có một vài sự kiện đáng chú ý, tháng trước Jinbe gia nhập Thất Vũ Hải, trông chừng như nhóm hải tặc làm việc cho chính phủ này sẽ đạt đến con số bảy hoàn mỹ, nhưng nào ngờ giữa đường có một thành viên phản bội, cung cấp thông tin cho một tổ chức hải tặc khổng lồ.

Đương nhiên kẻ này ngay lập tức bị lực lượng hải quân tiến hành truy nã gắt gao với số tiền lên tới 832.000.000 Beri, tên của hắn là Naga “Rồng Chín Đầu” biệt danh cũng là loại năng lực ác quỷ mà hắn sở hữu, Zoan thần thoại, sinh vật chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng.

Tất nhiên bình thường truy nã của Thất Vũ Hải rồi bỏ vị trí sẽ không tăng cao đột ngột đến vậy trong một thời gian ngắn, nhưng thế lực và lượng thông tin bị rò rỉ mà Naga gây ra thật sự quá lớn, lớn tới mức Phong nghe xong cũng bị giật mình không nhẹ.

Hơn nữa tên quái gỗ này lại rất biết lựa chọn ô dù, Bách Thú Vương Kaido (ý nói thuyền trưởng băng hải tặc Bách Thú, đứng đầu cũng xem như vua rồi, để danh hiệu vậy cho hấp dẫn, hehe), chắc không ai xa lạ gì với cái tên này nữa, Sengoku cực kỳ tức giận muốn lập tức xuất quân còng đầu Naga về bắt quá lý trí nói cho ông biết, chuyện này không thể xử lý sơ sài, Kaido hùng mạnh chắn trụ một phương ở Tân Thế Giới, không phải nói muốn bắt người dưới trướng hắn là bắt được, sợ đương nhiên không rồi, làm gì có chuyện cảnh sát mà đi sợ kẻ cướp?? Chẳng qua nó liên lụy đến rất nhiều thứ cho nên tạm thời chỉ có thể gióng trống khua chiêng cho có lệ vậy thôi, “một thời gian sau sẽ có người đến thu thập thẳng nhãi Naga khôn kiếp đó”, đây là lời Sengoku nói trong cuộc thảo luận hội nghị cấp cao, Ngũ Lão Tinh bán tín bán nghi không tin tưởng mấy, tuy nhiên biết rõ Naga sẽ không dám làm gì tiếp thế nên mặc kệ Sengoku muốn làm gì thì làm.

Cũng trong ngày hôm đó, Sengoku tìm tới Phong trao đổi.

- Cậu nên đi bắt Naga về đây, lúc đó tôi có thể danh chính ngôn thuận giúp cậu đề bạt một chức vị đủ cao để cậu thoải mái hành động, không phải tuân theo quá nhiều mệnh lệnh như bây giờ nữa.

- Hắc!! Xem ra ông cũng hiểu tính tôi lắm đó.

Phong ngoài cười nhưng trong không cười, hơn ai hết hắn biết Tứ Hoàng kinh khủng như thế nào, bắt chiến tướng có nhiều chỗ hữu dụng như Naga đối với Kaido chính là bức rêu hùm. Chuyện này không thể giỡn chơi được, Phong cần phải suy nghĩ cẩn thận rồi mới dám đưa ra quyết định cụ thể.

Trầm ngâm một hồi ánh mắt Phong có chút sáng lên, một ý tưởng hay ho nảy ra trong đầu hắn, không chần chờ Phong nói ngay trước mặt Sengoku.

- Nếu tôi muốn làm một Đô đốc thứ tư thì sao, thực quyền tự nhiên không thua ba người kia được, bắt quá ông cũng biết tính tôi rồi đấy, không thể suốt ngày cầm đầu ở nhà như Sakazuki được, tôi cần tự do như ông Garp, tốt nhất là đừng gò bó tôi quá là được. Có cách nào đạt được điều này không??

Đôi mắt Sengoku trừng to hết cỡ, miệng há hốc đủ nhét quả trứng ngỗng vào, cái thể loại Đô đốc gì đây, đã NjZmKZz tự do tại như Garp thì chớ, còn muốn có ý định vô trách nhiệm nữa là sao??? Không để Sengoku kịp định hình thì Phong cũng nhận ra yêu cầu của mình hơi quá đáng, hắn vội ho khan nói tiếp.

- Ô!! Tôi hơi sai sai thì phải, được rồi vậy cùng lắm khi mấy người cần tôi làm việc trọng đại thì tôi tuyệt đối sẽ không do dự, nhưng một năm chỉ được hai lần thôi, những việc còn lại nếu tôi thấy thích thì mới ra tay. Vậy đã được chưa, đầu đến nỗi nào đúng không, vẫn nằm trong giới hạn cho phép của các ông mà.

Sengoku hít sâu mấy hơi liên tục, cố gắng áp chế nội tâm bức xúc muốn xông lên đánh Phong một trận cho hắn bớt ảo tưởng, nhưng khi nghĩ đến năng lực của hắn thì cuối cùng vẫn nhịn lại được, nghĩ nghĩ Sengoku đưa ra một điều kiện không thể hoàn thành, ít nhất ông cho là như vậy.

- Được, chỉ cần cậu có thể tự tay bắt về năm tên hải tặc truy nã cấp S, thực lực có thể đánh ngang với một trong ba đô đốc hoặc mạnh hơn, quan trọng nhất là phải được sự đồng ý của bảy phần sĩ quan cao cấp từ Phó Đô đốc trở lên. Với cậu tôi cho phép yêu cầu thứ hai được yếu hơn nhưng không thể đến mức thảm hại. Cậu làm được không??

Thật ra đây cũng là chỉ tiêu dễ được đề cử làm một trong ba Đô đốc khi có người từ chức, duy có điều kiện đầu tiên là được Sengoku chính sửa, bởi vì Phong chưa làm hải quân được lâu cho nên còn nhiều mặt hạn chế, nếu không sửa thì ngay cả một phần cơ hội Phong cũng đừng mong đạt được danh hiệu Đô đốc. Nói trắng ra Sengoku có phần muốn dập tắt hy vọng của Phong, cũng có phần mong chờ đối với hắn.

Phong nghe xong cũng thấy lạnh người, tâm tình cao hứng như bị dội một gáo nước, trôi đi hết bảy phần, không nói điều kiện thứ ba vô lý không thể thực hiện, cái điều kiện thứ hai là Phong đã thấy không tưởng rồi, đùa vậy chả vui tí nào đâu.

Bất quá Phong nhanh chóng cao hứng trở lại, hắn dùng đôi mắt mong chờ hỏi Sengoku.

- Chín năm nữa được không?? Chín năm sau tôi sẽ kết thúc tập huấn với Tengu lão sư, lúc đó tôi nghĩ cơ hội hoàn thành nhất định cao hơn không ít.

Như đã biết trước Phong sẽ nói vậy, Sengoku mỉm cười gật đầu đồng ý, Đô đốc thứ tư sao, dù ít dù nhiều ông cũng có cái gọi là mong đợi đấy.

Trò chuyện chấm dứt, Phong tiễn khách sau đó vội vàng làm công tác chuẩn bị tới Amazon Lily một chuyến, đến lúc thực hiện lời hứa với Boa Hancock rồi

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Bị Bắt

- Này đợi đã!! Tôi còn chưa làm gì mấy người mà!!!

Phong ngoác miệng hét to, bất quá con thuyền hải tặc khổng lồ phía trước vẫn cứ cầm đầu bất chấp sóng biển phần nộ chạy thẳng một mạch không dám quay lại. Phong day day trán cười khổ ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, số hắn cũng quá đen đi, lần nào vác xác ra khơi không lạc đường thì cũng gặp

bão, còn là bão siêu lớn nữa chứ.

Hai ngày trước Phong một thân một mình ngồi trên chiếc thuyền con có mái che, mục tiêu hướng tới là Vành Đai Tĩnh Lặng, nơi cư ngụ của vô số Sea King, cơ mà ai bảo hòn đảo bộ tộc Kuja sinh sống XT74ZWU lại nằm trên vùng biển khó ưa đó chứ.

Lên đênh, bỗng bênh mãi cho đến sáng hôm nay gặp được chiếc thuyền đầu tiên, xui xẻo thế nào đúng lúc Phong đang ngủ, chủ nhân chiếc thuyền là một băng nhóm hải tặc khét tiếng. Bọn chúng tưởng vớ được một chân sai vặt hữu dụng, ai ngờ chạm phải hung thần,...

Kết quả một phần ba lương thực trên thuyền bị Phong ăn hết, chiếc thuyền uy mãnh cũng vỡ nát không ít, bây giờ chỉ cần con sóng đủ mạnh liền dễ dàng đánh úp nó.

Bởi vậy khi gặp lại Phong, tên thuyền trưởng tên Rangu liều mạng đâm vào nhiều con sóng hung hãn nhất để trốn khỏi thiếu niên đáng sợ. Tương lai của băng hải tặc này thật khó tưởng tượng ra được một kết cục tốt, chỉ sợ không lâu sau sẽ bị cơn bão khủng bố đánh chìm.

- Ài!! Có lòng tốt muốn mang mấy người an toàn thoát khỏi cơn bão, thật là...

Phong chấp tay sau lưng cảm thán, dường như hắn còn chưa nhận ra được mình đã làm điều hay ho gì khiến người ta tránh như tránh tà.

Lâm bầm một lúc, Phong quyết định bò vào trong tấm chăn ngủ một giấc, trời mưa bão thường sẽ không có nguy hiểm gì, vì vậy hắn ngủ thẳng cẳng bỏ qua đề phòng, dù sao thuyền chìm thì Phong cũng sẽ nhờ nước biển làm thanh tỉnh lại được.

...

Ánh nắng gay gắt hắt thẳng vào mặt Phong, theo bản năng định giơ tay che mắt, nhưng hắn phát hiện hai tay không cách nào cử động, “hình như bị trời rồi thì phải, ôi!!...”

Nghĩ tới đây Phong rất muốn cảm thán ông trời có mắt không, chơi hắn mấy ngày nay còn chưa đủ hay sao, giờ đến cả lúc ngủ giữa bão bùng mưa gió mà cũng bị người khác bắt đi được??

Ngao ngán thờ dài một hồi, Phong quyết định mặc kệ số phận hẩm hiu, ngủ thêm tí nữa cho sảng, mấy cái kiểu bắt người này nếu muốn hắn có thể tùy thời thoát đi, cho nên chẳng có gì gọi là lo lắng.

Có điều lúc mở hờ mắt nhìn xem quan cảnh có thân quen hay không thì đập vào mắt hắn là hai chữ Kuja to tướng được khắc ngay chính giữa ngọn núi đồ sộ.

- Không phải chứ??? Cứ vậy là tới nơi luôn à?? Wtf biết vậy ông đây ngủ quách từ đầu luôn cho xong.

Biết mình không hoa mắt, Phong thật muốn điên luôn rồi, Vành Đai Tĩnh Lặng “thor mộng” còn chưa kịp quan sát này nọ lo chai, đừng một cái trôi dạt một mạch vào hòn đảo này.

Nếu Phong đoán không lầm thì tác giả chắc chắn là một con Sea King không có chuyện gì làm, rảnh rỗi sinh nông nổi tiện đường cho hắn quá giang đến đây.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, Phong dứt khoát bỏ hết đồng hồ ồn này ra khỏi đầu, mang tâm tình cười ngửa xem hoa quay đầu hết nhìn đông rồi lại ngó tây, khoe miệng mỉm cười thích thú.

- Ê!! Cô nói kẻ xâm phạm kia là nam nhân sao??

- Chính xác!! Hừ! Cô nghĩ tôi là ai chứ, kiểm tra không dưới mười lần, làm sao mà sai cho được.

- Tôi không tin đấy!! Chỗ chúng ta chưa từng có đàn ông xuất hiện, ngay cả hình dạng của họ như nào không ai biết, cô nhìn thấy bao giờ mà dám khẳng định.

- Tôi chính là tận mắt nhìn thấy cái vòi kỳ lạ giữa hai chân hắn, đàn bà phụ nữ chúng ta làm gì có thứ đó được. Mà phải công nhận rằng khúc vòi nhỏ nhỏ đó đáng yêu thật đấy, không biết nó có tác dụng gì không nhỉ??

“Cái...” Mặt Phong đen như đất nồi, từng câu bàn luận của mấy nữ nhân tộc Kuja bên cạnh đều lọt vào tai hắn, cái gì mà vòi, cái gì mà tác dụng, cái gì mà đáng yêu... Tâm tình vui sướng vừa rồi bốc hơi không tung tích.

Phong thật muốn gặp mặt Hancock ngay lúc này để tố khổ “Hancock à Hancock, em xem món đồ chơi quý báu của anh, người anh em của anh đến em còn chưa được diện kiến qua, vậy mà tộc nhân của em chẳng những xem qua, mà còn hành hung nó nữa...”

Rút kinh nghiệm ngày hôm nay, Phong âm thầm thề độc không bao giờ ngủ say đến mức bỏ đi tầng đề phòng với ngoại vật. Một lần thiệt thòi là quá đủ rồi, thêm lần nữa chắc Phong không còn mặt mũi gặp người.

Trong cung điện, Boa Hancock lười biếng nằm dài trên giường, thân hình ma quỷ khiến toàn bộ nam nhân thú huyết sôi trào phôi bày trước không khí, đứng hai bên là Marigold và Sandersonia, hai xà nữ to lớn dị thường.

- Chị!! Em nghe có một tên đàn ông vừa mới xâm nhập đảo, đã bị người bên dưới bắt chờ đợi chị thị của chị. Chúng ta nên làm gì hần đây ạ?

Marigold tiếp nhận thông báo lập tức hướng Hancock dò hỏi ý kiến, đợi mãi chẳng thấy trả lời, Marigold tò mò nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Hancock trở mình nằm sấp, hai tay chống cằm, vẻ mặt không biết mơ mộng điều gì mà ửng đỏ khắp gò má.

- Chị cả hình như lại nhớ đến anh ta rồi thì phải!!

Marigold quay sang khẽ trò chuyện với Sandersonia, giọng nói hạ thấp âm lượng xuống mức thấp nhất không dám quấy rầy Hancock. Sandersonia mỉm cười gật đầu, từ một năm trước, mỗi ngày Hancock đều có một quãng thời gian như vậy, theo trưởng lão già nhất làng Nyon giàu kinh nghiệm suy đoán thì nàng đang trong giai đoạn “yêu xa”.

Hơn mười phút sau, Hancock mới kiểm chế nổi nhớ nhưng trong lòng, ngồi dậy rời khỏi giường lớn, nàng nhìn hai người em gái thì thầm to nhỏ chuyện của mình thì đỏ mặt vội vàng ho khan.

- Có chuyện gì cần thông báo sao??

Marigold và Sandersonia rất tự giác ngừng cuộc trò chuyện lại, Marigold đại diện mở lời trước.

- Chị cả!! Tộc nhân bắt được một gã đàn ông xâm nhập đảo, chị xem nên xử lý như nào ạ??

Nghe sự việc có chút khó tin, Hancock ban đầu thoát kinh ngạc sau đó tức giận, nàng nhún mày trầm giọng nói.

- Dám cả gan xâm nhập vương quốc của ta?? Hừ! Ta muốn xem là tên nào ăn gan hùm mật gấu.

- Vâng!! Em nghe họ báo về, gã đàn ông kia dường như còn chưa trưởng thành, mặt mũi khá non, thân hình thấp bé, tầm 1m6 gì đó. Ai lại để con nít chạy nhông tới tận đảo của chúng ta được nhỉ??

Câu nói tiếp theo của Marigold khiến cơ thể Hancock khựng lại, bàn chân trắng nõn mang giày cao gót hồi lâu không đạp bước xuống, không đợi hai người kịp hiểu chuyện gì thì Hancock như một làn gió dùng tốc độ mắt thường khó thấy chớp lấy Salome biến mất khỏi căn phòng.

- Chị cả bị sao ấy nhỉ?? Sao lại thất thố đến vậy.

- Không lẽ...

Marigold và Sandersonia nhìn nhau giật mình, cả hai không nói gì thêm cầm đầu cầm cổ chạy theo hướng Hancock vừa đi khuất.

...

Giữa đầu trường rộng lớn, Phong bị trôi như đòn bánh tét đứng một mình dưới trời nắng oi bức, mồ hôi nhỏ giọt thấm ướt hết chiếc áo sơ mi trắng, hần mím môi tiếc nuối nhìn cái áo mà mình tí mỉ lựa chọn.

- Xong rồi, xong rồi!! Cái áo mình mới mua chưa mặc một lần, người đẹp thì không thấy đâu, giờ ướt mất tiu, ài!!! Số mình đen vận là cùng...

Phong chán nản thờ dãi liên tục, nếu không phải vì Hancock thì hẳn đã không khách khí xử lý luôn mấy cô nàng tộc Kuja rồi.

Đang lúc Phong than thân trách phận thì một bóng hồng là lướt từ trên đài cao lộn mấy vòng trên không trung sau đó nhẹ nhàng, ưu nhã tiếp đất.

Hancock ngẩng đầu nhìn thật kỹ người bị trôi trước mặt, xác định chính là nam nhân mà nàng chờ đợi bấy lâu, rốt cục không thể nhịn được nữa, tình cảm chôn giấu chồng chất tựa như nước vỡ đê, ào ào xâm chiếm tâm linh yếu ớt.

Không nói lời nào, Hancock vui sướng đến phát điên lao tới ôm chầm lấy Phong, đem đầu hấn vùi sâu vào đôi gò bồng ngạo nhân của mình.

Toàn trường yên tĩnh ngoại trừ tiếng nấc xen lẫn tiếng cười phát ra từ Hancock, không một ai tin vào điều mình đang chứng kiến nữa, có người nín kéo thanh tình bằng cách đập đầu vào bậc ngồi cứng rắn.

Già Nyon trên cao đứng cùng chị em nhà Boia gật đầu lầm bầm, ý vị thâm trường.

- Vậy ra, thiếu niên đó chính là người yêu của Nữ Hoàng à?? Tuy khá trẻ nhưng khí chất rất tốt, xứng lắm.

Ở bên dưới là thế giới của Phong và Hancock, trong mắt hai người không tồn tại ngoại nhân nào nữa, chỉ có đối phương chiếm trọn tâm trí.

Trong ngực Hancock, Phong tham lam hít lấy hít để hương thơm đặc thù trên người nàng, đồng thời khó khăn mở miệng.

- Anh biết em vừa tắm xong...rất thơm...nhưng mà em cứ ôm...như vậy chút nữa anh sẽ chết vì ngạt thở mất...

Hancock sực tỉnh, hốt hoảng buông Phong ra, cẩn thận xem xét hần có bị gì hay không, đến khi nhìn xuống mớ dây dợ trôi người hần thì sắc mặt băng giá.

Thấy nàng sắp sửa phát hỏa tới nơi thì Phong ôn nhu mỉm cười.

- Được rồi!! Đừng giận, người của em không có lỗi, bọn họ chỉ làm theo chức trách thôi mà, với cả là do anh để mặc họ tùy ý bắt giữ, nếu muốn anh có thể cời trôi bất cứ lúc nào mà.

Nói xong, như để chứng minh, Phong thoáng vận lực dễ dàng phá nát mấy sợi dây thành nhiều mảnh. Đôi mắt dễ thương của Hancock xẹt qua tia kinh hãi cùng vui mừng, mấy sợi dây này đều được gia cố bằng Haki, Phong dùng tí sức liền đơn giản phá hủy chúng, nói vậy thực lực của Phong đã tăng lên rất nhiều.

Cảm nhận được tâm tình nàng trở nên tốt hơn, Phong cũng vui vẻ đắc ý mở miệng.

- Thế nào hả?? Anh tới đây không báo trước có phải đã tặng cho em món quà bất ngờ không, hắc hắc!! Anh phải ẩn giấu trình sát bằng cách lên đèn trên con thuyền bé tí ba ngày trời mới tới được đây á.

- Ừm

Hancock cảm động cúi đầu hôn lên má Phong một cái, vẻ mặt hạnh phúc vô cùng.

- Chúng ta vào trong nói chuyện, ở đây đông người làm gì cũng không được tự nhiên, anh nhớ hai cái meo meo của em lắm rồi đấy nhé.

Giống như chủ nhà, Phong thoải mái nắm tay Hancock dẫn nàng rời khỏi đầu trường, tiến về phía cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hương Diễm

Trong phòng tắm, Phong hưởng thụ chăm sóc tận tình của mỹ nhân, hẳn chỉ việc tựa đầu vào hai miếng gối tròn mềm trước ngực nàng thích ý ngâm nga. Đã bao lâu rồi Phong mới cảm thấy cuộc đời mỹ mãn, sung sướng đến vậy?? Chưa một lần nào, kiếp trước không có mà kiếp này cũng không.

Có lẽ lần này là một lần hiếm hoi Phong chấp nhận buông thả bản thân, bởi vì sau khi rời khỏi nơi này hẳn sẽ đặt chân lên con đường cường giả đỉnh cao thế giới, một ngày nào đó người khác sẽ trầm trồ ngạc nhiên vì sao một người trẻ tuổi như thế mà lại mạnh mẽ kinh khủng như thế. Họ đâu biết rằng, Phong đã sống lâu và chờ đợi lâu hơn những người khác quá nhiều để trở thành cường giả thực thụ, cơ thể không mệt nhưng linh hồn thì đã mệt mỏi rồi.

Nhìn vẻ mặt non nớt lại toát ra vẻ tang thương sâu đậm, nét già dặn chai sạn theo năm tháng cùng sự mệt mỏi lộ rõ, trong lòng Hancock thoáng đau đớn, nàng không đành lòng gọi Phong dậy, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm khăn lau lên những vết sẹo dày đặc trên người hắn.

Hancock nhìn đến thất thần, nàng không tự chủ được cúi đầu hôn lên môi Phong một cái, nụ hôn giống như chuồn chuồn chạm nước, nhẹ nhàng đến vội vàng đi.

Đến khi ngẩng đầu lên thì hai gò má của nàng đã đỏ như gấc, đây là lần đầu tiên nàng chủ động làm chuyện xấu, mọi lần đều do Phong tẩy máy chân tay làm bậy trên người nàng. Không thể không nói loại chuyện này quả thật kích thích vô cùng, tâm tư Hancock hết nhảy đồng rồi lại sang tây, không cách nào bình tĩnh được.

Đang lúc bối rối thì Phong bất ngờ lên tiếng, đôi mắt nhắm chặt mở trừng trừng nhìn nàng cười nham hiểm.

- Hắc hắc, cho là anh không phát hiện sao?? Dám làm chuyện xấu trước mặt anh, em chết chắc rồi.

Nói đoạn hắn xoay người kéo Hancock xuống bồn tắm rộng lớn, không đợi nàng kịp phản ứng, hai tay Phong nhanh nhẹn chớp mắt lột sạch bộ đồ màu đỏ quấn quanh người nàng đi.

Thân thể bóng mát người hiện ra trước mắt Phong, không phải lần đầu hắn thấy nhưng mỗi lần nhìn đều là trước sau như một, máu huyết sôi trào đến cực điểm không có biện pháp kiềm chế.

Nhất là hai bán cầu nặng trĩu kia, “Lớn thật!!” Phong khẽ nuốt một ngụm nước bọt thầm than, hai điểm hồng hồng cứ phập phồng lên xuống theo nhịp thở chẳng khác gì muốn đòi mạng người a.

Hancock xấu hổ xoay lưng về phía Phong, làm dấu ẩn nô lệ đập vào mắt hắn, tâm tình kích động muốn thịt mỹ nhân ngay tại chỗ lập tức không cánh mà bay, trong lòng thầm mắng chính mình quá vội vàng, xem chút quên mất hiện tại mình mới 11 tuổi, tiểu huynh đệ còn chưa phát triển toàn diện đầu nha, mần ăn thì chỉ có mình sướng chứ Hancock lớn xác ăn thua gì... Vậy chẳng khác nào tự vả vào mặt mình sao.

Nhìn nàng như nai con sợ hãi khi gặp bác thợ săn, Phong vuốt vuốt mũi cười khổ, hay tay vươn ra kéo nàng vào lòng nhẹ nhàng an ủi. Mặc dù biết Hancock làm màu nhưng Phong cũng không vạch trần, quá khứ trước kia tuy giúp nàng chai sạn trước những việc như thế này bất quá nó lại không phải

tốt đẹp gì, nói ra chỉ sợ tâm tình đang tốt đẹp của cả hai sẽ bị phá hỏng.

- Được rồi!! Không phải là vợ chồng già cả rồi sao? Ngại ngừng cái gì nữa...

Mặt Hancock đỏ rực, trong lòng vui sướng nghĩ nghĩ “Anh ấy bảo hai đứa là vợ chồng...là vợ chồng, vậy có phải anh ấy muốn cưới mình không???”

Thấy nàng bụm má ánh mắt mông lung, Phong thừa biết là cô bé này lại đang tưởng tượng mấy điều ngôn tình nào đó nữa rồi, hấn mặc kệ nàng nghĩ gì thì nghĩ, hai bàn tay nhỏ dút khoát tóm gọn hai “tiểu” bạch thỏ của nàng ra sức vuốt ve, nắn bóp.

- Thật thoải mái.

Sợ chuyện chưa đủ, Phong còn cố tình rên lên một tiếng như thể người bị tập kích là mình không bằng, biểu cảm khả ố hiếm thấy này của Phong chỉ có thể gặp khi hấn ở cùng nữ nhân của mình, còn bình thường thì không bao giờ.

- Ay!! Cái tay anh lại sờ đi đâu nữa vậy, người ta đang...

Hancock bị tấn công bất ngờ, nàng cảm thấy toàn thân vô lực, hai tay cố gắng giữ bàn tay xấu xa kia lại bất quá chỉ là làm cho có, mấy khi hai người ở gần nhau, nàng còn khó hiểu vì sao này giờ Phong không giờ trò bì ổi như mọi lần.

Phong cười hắc hắc cố tình hỏi vặn.

- Đang?? Em đang bận gì sao??

- Em...em...

Hancock ấp úng không biết nên trả lời như nào, Phong gia tăng công suất, biến hai bàn cầu thịt thành kiểu dáng mà hấn thích, lực đạo có cương có nhu làm Hancock không nhận được rên khẽ.

- Hắc hắc, thôi không chọc em nữa, chúng ta vào vấn đề chính đi...em định khi nào sẽ cho tộc nhân của mình biết đầu ấn đó?

Miệng thì nói vậy còn tay vẫn cứ tiếp tục xoa bóp, bất quá hấn dùng chút khí công khiến bàn tay nóng dần lên, khi ma sát với da thịt chẳng khác gì mát xa giúp Hancock cảm thấy rất dễ chịu, thoải mái, cũng chính vì vậy mà nàng có chút mong chờ đối với mấy loại hành động được xem như sở thích này của Phong. Hancock có điều không biết, không những được thoải mái, mà bộ vị đó còn được kích thích phát triển lớn hơn nữa.

Nghe Phong hỏi, Hancock cũng không có gì bất ngờ, nàng biết mục đích chính Phong đến đây là vì chuyện này, nàng khẽ nhích người tựa đầu vào vai hấn để thoải mái hưởng thụ mát xa rồi mới mở miệng nói.

- Sáng sớm mai có hội nghị vương quốc, em định công bố vào lúc đó, nếu thành công được mọi người chấp nhận thì tâm kết của em sẽ được giải khai, còn thất bại thì...um...

Không để Hancock nói tiếp câu sau, Phong miết nhẹ hai hạt đậu nhỏ khiến nàng rên khẽ, sắc mặt đỏ bừng phong quang vô hạn.

- Linh ta linh tinh, anh nói được thì chắc chắn được, thất bại là điều không thể, bọn họ tôn sùng em là vì em mạnh mẽ, có năng lực, em xứng đáng ngồi lên vị trí hiện tại hơn ai hết, nếu chỉ vì cái quá khứ không mấy tốt đẹp kia mà ruồng bỏ, xa lánh em vậy thì anh sẽ mang em đi, để bọn họ tự sinh tự diệt.

- Vâng!!

Hancock cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian, trong lòng không còn vướng bận gì nữa, ngược lại còn thầm mong đến ngày mai sớm hơn. Có lẽ nàng không biết rằng chút tâm kết đó vốn đã được giải trừ từ sớm rồi, khi người con gái thật lòng yêu thương một người con trai thì họ chỉ quan tâm đến việc đối phương dễ ý mình như thế nào, còn thiên hạ nghĩ gì không quan trọng, Phong không những không đếm xỉa đến cái quá khứ dơ bẩn đó mà còn ủng hộ nàng thoải mái đón nhận nó như một phần cuộc sống, vậy thì Hancock còn gì phải lo BBXyCJp lẳng nữa đây.

- Anh ở lại bao lâu??

Hancock ngẩng đầu nhìn Phong tha thiết hỏi, ánh mắt buồn bã có chút mong chờ thật sự đánh gục hấn, vốn định ở đây hai ba ngày rồi đi, hấn không có nhiều thời gian thừa, hiện tại để chiều lòng cô gái nhỏ đáng thương trong lòng, Phong đành phải cắn răng trích thêm vài ngày nữa.

- Một tuần, đây là cực hạn của anh, em đừng buồn, sau này anh sẽ đến tìm em mà.

Nghe Phong nói ở được tới bảy ngày, Hancock vui sướng rướn người hôn lên má hấn một cái, hấn là loại người gì nàng còn không rõ sao? Chịu bỏ thời gian dài như vậy là đã xem trọng, yêu thương nàng lắm rồi, Hancock làm sao không biết đủ mà đòi hỏi thêm đây.

- Vậy bao lâu anh mới trở lại, nếu lâu quá hay là em đến Marineford tìm anh nhé.

- Không được, lần này anh đi là chín năm, cuối năm sau em có thể đến gặp anh lần cuối, còn tám năm kế tiếp em và anh sẽ ở trong hai thế giới hoàn toàn tách biệt.

Phong nghiêm mặt lắc đầu cự tuyệt mong muốn của Hancock, dù không đành lòng nhưng hấn bắt buộc phải cho nàng biết, đau sớm mà ít còn hơn đau

dài.

Khuôn mặt ửng hồng hạnh phúc nháy mắt trắng bệch, nàng không dám tưởng tượng khoảng thời gian dài như thế mình sẽ biến thành cái dạng gì, mới một năm không gặp mà nàng đã sắp vì nhớ nhung mà sắp phát điên lên rồi, bây giờ tận chín năm, thiếu nữ đang yêu như nàng làm sao chịu nổi đây???

Nhìn thân hình run rẩy trong lòng mà Phong cũng đau đớn theo, hấn dịu dàng hôn lên trán nàng rồi giữ môi mình ở đó thật lâu, cho đến khi tâm tình nàng an ổn trở lại, cơ thể dường run rẩy mới chậm rãi rời đi.

- Vì sao lại lâu như vậy, không thể cách một đoạn thời gian ra ngoài gặp em được sao??

Giọng điệu Hancock thất lạc buồn bã khiến Phong nhận không được ôm chặt nàng hơn, bàn tay tự giác dừng hành động bất quá lại.

- Haiz!! Chuyến này thật sự rất quan trọng với anh, không có cách nào gián đoạn được, thật xin lỗi, sau này anh sẽ bù đắp cho em, được không?

Cảm thụ ấm áp từ người Phong truyền sang, nỗi thất vọng trong lòng cũng vui đi phân nửa, nàng không muốn vì bản thân quá yếu đuối ảnh hưởng đến tâm trí của hấn cho nên rất nhanh tươi cười lắc đầu ôn nhu nói.

- Chỉ cần anh đừng quên em là tốt lắm rồi.

- Hắc hắc!! Quên bảo bối như em chỉ có thằng ngu mới làm được.

Thấy nàng khôi phục tinh thần, Phong thờ phào một hơi vượt vút vùng bụng phẳng lý của nàng, bàn tay tham lam trượt xuống dưới một đoạn, đặt ngay vị trí mẫn cảm nhất trên người nữ nhân, cơ thể Hancock chấn động mạnh, miệng khẽ mở ngân một tiếng dài yêu kiều, mắt đẹp trừng Phong nhưng vẫn không hề ngăn cản hấn, để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Nhận được tín hiệu tốt, Phong được đà lần tới, sờ mó lung tung tới lui bên dưới. Bỗng dưng hấn như chạm phải một đại lục chưa ai khám phá, biểu tình hưng phấn cười ha hả.

- Thật không ngờ nha!! Cô gái nhỏ nhà ta lại là Bạch Hồ!! Hahaha!!! Thật muốn bắt em về làm vợ để khi dễ cả ngày quá đi.

- Thật không???

Nghe được điều mà mình nằm mơ cũng muốn, Hancock quên mất bàn tay Phong còn đang đặt ở nơi mẫn cảm gấp gấp nghiêng người dò hỏi.

Phong không chút do dự gật đầu, thời gian hấn dành cho nàng bao lâu nay quá ít, không bằng một góc Hina, vì vậy cấp cho nàng một lời hứa hẹn để bồi thường cũng là điều hiển nhiên.

Hancock kích động, chòm người nhắm môi Phong hôn tới, đầu lưỡi ngang nhiên tiến vào tung hoành trong miệng hấn.

Một nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp kéo dài kết thúc một ngày đầy hương diễm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chín Năm

Quả đúng như lời Phong nói, khi Hancock đem chuyện quá khứ của mình cùng với dấu ấn nô lệ nói sơ lược, không ít người dân Kuja đã cảm thương bật khóc, bọn họ thật không ngờ Nữ Hoàng mạnh mẽ cơ trí vậy mà có một tuổi thơ, một đoạn ký ức thống khổ đến vậy, nhất là già Nyon, bà lão khóc như chết cha chết mẹ, cả một buổi sáng ôm chặt lấy chân Hancock dù nói kiểu gì cũng liều mạng không buông.

Tâm kết hoàn toàn giải trừ, tâm tình Hancock tự nhiên vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều, không còn băng sương, kiêu ngạo tuyệt luân, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như trước nữa.

Những ngày tiếp theo, Phong dành hết thời gian ở bên cạnh Hancock, không đi dạo thì cũng chui vào phòng âu yếm, sờ sờ mó mó, khoái hoạt cực kỳ. Nhiều lần Hancock nghĩ ý muốn tiến thêm bước nữa nhưng không lần nào Phong xuất hiện do dự khi từ chối nàng cả.

Theo như hấn bảo thì.

- Anh mới 11 tuổi, còn chưa dậy thì, làm chuyện này chả mang lại lợi ích gì, em thỏa mãn tinh thần nhưng thể xác thì không, anh cũng vậy, loại chuyện nhàm chán như thế em nghĩ là anh thừa tình lực đi thực hiện sao?

Hancock chớp đôi mắt to tròn hỏi ngược lại.

- Anh cũng biết mình chỉ có 11 tuổi thôi à? Sao em thấy anh lại trưởng thành, già dặn hơn cả em thế?

Đây là điều mà nàng luôn tự hỏi bấy lâu nay, chính sự chín chắn trưởng thành ở hắn mới thu hút được phần lớn sự chú ý, hiểu kỳ từ nàng, càng khiến nàng nghiền ngẫm nhiều hơn.

Lấy sự tin nhiệm của hắn đặt vào Hancock, Phong thật sự rất muốn tiết lộ sự thật, bất quá đảm bảo nàng sẽ không tin, mà dù có tin thì cũng khó chấp nhận. Bởi vậy Phong nửa thật nửa giả mỉm cười trả lời nàng.

- Anh là người đã sống qua một kiếp, may mắn Diêm Vương gia không có lấy đi ký ức của anh, cho nên kinh nghiệm sống cùng với kiến thức từ kiếp trước vẫn được lưu trữ trong đầu. Thân xác con nít nhưng linh hồn là hai kiếp làm người, không già dặn mới là chuyện lạ.

Điều khiến Phong bất ngờ là Hancock gạt đầu tin tưởng ngay lập tức, trong đôi mắt tươi sáng không chút tạp chất đó hắn nhận ra nàng không hề giả vờ mà là phát ra từ nội tâm. Phong không khỏi thầm nghĩ nàng chẳng lẽ mù quáng đến vậy sao??

Quả thật là Hancock đã và đang mù quáng trao gửi niềm tin nơi Phong, trong mắt nàng hắn là nam nhân giỏi nhất, không gì không làm được. Hơn nữa...

- Có phải ở kiếp trước anh cũng từng sống rất khổ sở phải không??

- Sao em biết???

Theo bản 3VTc2Ar năng thốt ra một câu, nói xong Phong biết mình hồ rồi, hắn thờ dài “thôi kệ dù sao cũng là vợ tương lai, sớm hay muộn thì nàng cũng biết, càng giấu diếm chỉ càng làm nàng trở nên xa cách”

Hancock nhích người qua ôm chặt lấy Phong, hai người nằm trên giường, nàng tựa như con rắn trần trụi quấn lấy người hắn, giọng điệu vừa hỏi tưởng vừa thương cảm.

- Lần đầu tiên anh khóc, lúc đó anh cũng khuyên bảo em nên đối mặt với quá khứ, có lẽ do hai ta cùng cảnh ngộ cho nên em cảm nhận được điều gì đó ẩn sâu trong anh. Bây giờ anh nói anh nhớ được chuyện kiếp trước vì vậy em mới đoán mò, không ngờ lại trúng thật.

- Hắc hắc, vợ tương lai của anh giỏi thật, có điều chuyện không vui thì không nên nhắc lại, ngày mai anh phải đi rồi, tốt nhất em và anh nên tận hưởng giây phút bên nhau ít ỏi này hơn là đi nói mấy thứ đã qua kia.

Nói xong Phong mỉm cười hờn nhẹ lên trán nàng một cái, đây là lần đầu cũng là lần duy nhất, Hancock không mặc gì trên người mà tay chân của hắn không loạn động ẩn dấu hủ, chỉ lẳng lặng ôm nàng nói chuyện trên trời dưới đất.

Không được thoải mái như mọi khi nhưng lại hạnh phúc hơn gấp nhiều lần, Hancock nghĩ vậy, số lần nàng tươi cười trong đêm nay đủ bằng mấy năm qua cộng lại.

...

Cuộc vui nào cũng đến lúc tàn, hợp hoan rồi sẽ ly tán.

Sáng hôm sau Phong được Hancock dẫn theo đoàn hải tặc đưa về tận tổng bộ, một đường cả hai không nói lời nào chỉ im lặng đứng ôm nhau thật lâu, hải hươc ở chỗ Phong bắt một chiếc ghế cao nửa mét để có thể kê cằm lên vai Hancock, tạo cảm giác lãng mạn hơn.

Hai người cứ thế ôm nhau nửa ngày trời cho đến khi tới nơi mới chịu tách ra.

Phong đứng ở bên tàu vẫy vẫy tay chào tạm biệt, từ xa hắn có thể nhìn thấy hancock đang khóc như hoa lê đài vũ, trông cực kỳ thương tâm. Phong lắc đầu thờ dài, trong lòng chưa xốt, tuy nhiên cũng rất dứt khoát quay đầu bước đi, tập trung tinh thần cho cuộc chiến trường kỳ gian nan nhất trong cuộc đời, cuộc chiến tạo nên tên tuổi, khắc ghi dấu ấn của hắn vào trong lịch sử hải quân, một huyền thoại chính hiệu như một vì sao sáng chói xẹt ngang bầu trời đêm tăm tối. Thời gian trôi đi nhanh chóng, Arlong vì giết nhiều tinh anh hải quân cho nên bị giam lâu hơn dự kiến, thời điểm hắn được thả ra thì cũng đã qua hai năm kể từ con ác mộng của người cá hôm đó.

Mục tiêu hắn hướng đến không có gì thay đổi, vẫn là biển Đông, đáng chú ý là thuộc hạ của hắn có thêm vài gương mặt mới và không kém phần mạnh mẽ, đây là đề đề phòng xuất hiện những nhân loại cường đại như Phong, dù đánh không lại thì vẫn có lực lượng chống cự đủ sức chạy trốn. Chính điều này cũng khiến cho hành trình sau này của Luffy thêm phần gian nan cùng hấp dẫn.

Trong khoảng thời gian này, Phong cố ý kết thúc tập huấn với hai lão già Garp và Zephyr sớm hơn vài ngày. Hắn dùng hai ngày để hướng nghiệp cho đám người Smoker, giúp bọn hắn có phương hướng mới, mục tiêu mới, bất quá đến lúc cần thì Phong sẽ triệu tập bọn họ, dù thế nào đi nữa thì đây cũng là thể lực sơ khai của hắn, một người dù có mạnh đến đâu thì cũng khó có thể đứng đầu thiên hạ được, nhất thiết phải có chút thể lực làm chỗ dựa.

Qua sự huấn luyện nghiêm khắc mà Phong đặt ra, mấy người Smoker, Lucci, Ain, Layla,... mạnh hơn mạch truyện không ít, nếu không muốn nói là có bước tiến bộ vượt bậc, Luffy nếu không cẩn thận sẽ bị ăn hành ngập mặt chứ chẳng chơi.

Điều đặc biệt quan trọng chính là lời dặn trước khi đi của Phong với mọi người, nếu đúng theo những gì Phong biết thì năm sau, Zephyr sẽ dẫn hơn phân nửa số đồng đội của hắn ra ngoài khơi thực hành nhiệm vụ vụ nào đó, và kết quả bị một tay chơi tâm cỡ Đại Kiếm Khách bán hành, chỉ còn mình ông và hai người Ain, Binz sống sót, đây là chuyện mà Phong không muốn xảy ra nhất.

Vì vậy hẳn sau khi thông tri cho đám đồng đội cũng là thuộc hạ của mình thì trực tiếp tìm gặp Zephyr nói chuyện. Không ai biết Phong đã nói gì với Zephyr, chỉ âm thầm nhận được tin tức lão đồng ý và lắng nghe những gì mà Phong dặn dò.

Hai ngày còn lại Phong yên tâm chiếu cố cho hai mỹ nhân Hancock và Hina, hai nàng nài nỉ bắt ép hẳn vào thành phố mua mấy dụng cụ cần thiết cho sinh hoạt ví dụ như, dao cạo râu, kéo cắt tóc, kem giữ ẩm, thuốc chống muỗi, quần áo thể thao,... Y như hai cô vợ nhỏ chuẩn bị đồ cho chồng trước khi đi công tác xa dài hạn, mọi chuyện Phong đều nhất nhất đồng ý hết, hẳn biết thời gian sắp tới sẽ rất khó cho hai nàng nên không nỡ từ chối bất cứ yêu cầu gì từ cả hai.

Khiến Phong buồn cười nhất chính là mấy lọ kem chống nắng, việc xuống lòng đất học tập cùng Tengu hẳn đã hứa với mấy người Sengoku tuyệt đối giữ bí mật, bởi vậy Hancock với Hina không biết Phong đi đâu cả, chỉ nghĩ là hẳn đến một hòn đảo xa xôi nào đó.

- Được rồi!! Hai cung trở về đi, tám năm sau chúng ta gặp lại, nhớ giữ sức khỏe đừng để đến khi anh ra ngoài mà thấy sứt một cân là liệu hồn.

Đây là câu nói cuối cùng mà hai nàng nghe được từ hẳn, cũng là động lực giúp cả hai tiến bộ từng ngày, không ngừng phấn đấu hoàn thiện bản thân vì hẳn.

Phong làm bộ như giọng buồm ra khơi chẳng qua là để đánh lừa mọi người, mục đích trọng yếu đương nhiên là chiếm đoạt trái ác quỷ Moa Moa no Mi rồi.

Theo hẹn ước Sengoku âm thầm để Magellan thả World, đồng thời thông báo hướng di chuyển của gã cho Phong biết. Không đến nửa ngày, Phong ung dung trở lại tổng bộ mà không bị một vết thương nào, có chăng là cái áo bị rách vài chỗ.

Đáng lý Phong có thể về sớm hơn nếu không phải trái More More đi mọc ở chỗ khác, tính ra vận khí của hẳn cũng được xem như may mắn, tại hòn đảo gần nơi xảy ra trận chiến vừa hay khi World chết liền mọc ra, Phong loay hoay trên biển nửa ngày rốt cục cũng tìm được nó.

World mạnh không?? Mạnh!! Bất quá vì nhốt ở trong tù quá lâu nên năng lực đã bị suy yếu rất nhiều, cộng thêm Thập Đoạn của Phong có một chiêu thức khắc chế toàn tập những kẻ lấy tốc độ làm kiêu ngạo. Bát Đoạn - Mật Độ...

...

Truyền kỳ tạm dừng một cái tậm tám năm

Phong mỉm cười nhìn lão nhân trước mắt, hay nói chính xác hơn là một ngôi mộ nhỏ do tự tay hẳn xây nên, miệng cười nhưng nước mắt lại không ngừng rơi.

- Lão già bệnh hoạn, ông chạy trốn cũng nhanh thật, thoáng cái liền hai năm, ông bảo xuống dưới đó gặp hai bạn già khỏe khoắn về tôi, nhưng tôi đã làm được gì khiến ông tự hào đầu cơ chứ, ông làm vậy không phải là để ê mặt à???

- Mẹ kiếp!! Không phải ông luôn miệng nói muốn uống rượu với tôi một lần sao?? Đi sớm như vậy thì uống kiểu gì?? Ông biết tôi ghét rượu mà lúc đó còn bắt tôi uống cho bằng được,...

- Ông xem, hai năm qua tôi cứ uống một mình riết thành quen, chính ông tập thói hư tật xấu cho đệ tử yêu quý của mình đấy, ở đó mà tự hào cái quái gì, đúng là đồ mặt dày, mặt tôi dày mấy cũng không bằng ông..

Vừa nói Phong vừa ngửa cổ tu ừng ực bình rượu to, nước mắt hòa cùng rượu khiến hương vị của nó có chút mặn mặn, có chút cay cay.

Tengu qua đời khi hưởng thọ 97 tuổi, cũng là một ngày cách đây hai năm, hôm đó Phong cảm thấy lồng ngực mình như bị xé nát thành trăm ngàn mảnh, đau đớn dầy vò hẳn suốt mấy tháng trời, nỗi đau dần xé tâm can này lần đầu tiên hẳn cảm thụ được, khoảng thời gian sau hẳn lâm vào điên cuồng luyện tập bán sống bán chết, bất kể ngày đêm.

- Tôi sẽ khiến ông tự hào!! Không một ai trên thế giới này đủ sức đánh bại được tôi!! Đây là lời hứa đầu tiên và cũng là duy nhất tôi dành cho ông!!

- Lão sư...ngài...yên nghĩ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trở Về

Phong quỳ rạp dưới đất dập đầu trước ngôi mộ ba cái sau đó bình thần đứng dậy, ánh mắt dừng giữa không trung vài phút rồi mới thờ dãi xoay người rời đi, cước bộ dứt khoát không chút luyến lưu gì nữa.

Phong bước ra ánh sáng với một bộ dạng mới toanh, không tìm được chút tương đồng nào với tám năm trước. Thân hình cao lớn 2m22, cơ bắp chắc

nịch, sọc lớn sọc nhỏ đan xen chằng chịt khắp nơi trên cơ thể, bắt mắt nhất vẫn là vết ở vai phải. Mái tóc bạc trắng nhiều năm không cắt đã dài đến thắt lưng, râu cằm lởm đóm trông bụi bặm phong trần hơn. Quần áo trên người thì chẳng khác gì ăn mày, cần bản là không mặc áo, chỉ có cái quần rách nát nhỏ bé che đi hạ thân.

Bây giờ thách đố nào nhận ra được Phong của ngày xưa, thậm chí Hancock và Hina có đứng trước mặt cũng nghĩ là “người nào đây???”

Đứng trong thang máy mà tâm tình phức tạp, Phong nhắm mắt chìm vào trong tư tưởng của bản thân, đến khi cửa thang máy lần nữa hé mở thì Phong mới dần dần hồi phục trạng thái lãnh tĩnh.

Trong căn phòng trung tâm không lồ hiện tại đang đứng vô số tinh anh và hơn chục sĩ quan cao cấp, đây là sự kiện trao thưởng và thăng chức ba năm một lần, ba năm trước bọn Smoker cũng tới đây và rồi đi với quân hàm Đại Tá, bọn họ vốn hầu hết là Thượng Sĩ trở lên nên thăng tới cấp Tá là điều hiển nhiên, nhiệm vụ tất nhiên phải làm, cho nên đều rời khỏi tổng bộ tới địa điểm công tác từ lâu rồi.

- Hôm nay là ngày trọng đại với mỗi người các cậu, từ đây về...

Một Đệ đốc đứng thẳng lưng đang đọc tuyên thệ thì bỗng nhiên khựng lại, ở không xa sau lưng hắn không gian trở nên ngưng đọng, một cỗ khí tức kinh thiên hải địa như hồng hoang hung thú tỉnh giấc điên cuồng thối quết đến, nháy mắt bao trùm toàn bộ căn phòng.

Không riêng gì gã, mà tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh người vội vàng đưa mắt quan sát, chỉ thấy một nam nhân cao lớn ăn mặc nhếch nhác, mái tóc dài thường thướt che phủ nửa khuôn mặt, để lộ ra một con mắt xanh thăm thẳm tựa đại dương mênh mông.

Những người bị ánh mắt đó quét qua đều không tự chủ được lùi về sau mấy bước, vị Đệ đốc kia nuốt ực một ngụm nước bọt nhưng vẫn thấy cổ họng khô khốc, gãi lấy hết can đảm hỏi một câu, giọng điệu run rẩy chất chứa sợ hãi.

- Anh là ai?? Vì sao anh lại từ trong đó đi ra được??

Khẽ đánh giá sĩ quan cao cấp phía trước một chút, Phong không nhanh không chậm mở miệng.

- Gọi Sengoku tới đây!! Nói với ông ấy, hắn trở lại rồi...

Toàn trường lặng như tờ, trong đầu mọi người có chung một suy nghĩ “Người thanh niên kia là nhân vật cao cường nào?? Dám gọi thẳng tên Nguyên Soái?? Còn chỉ đích danh ông ta tới tận đây chỉ để gặp hắn thôi sao??”

Không hiểu tại sao, vị Đệ đốc kia giống như liên tưởng tới điều gì đó, vẻ mặt có chút ghê tởm ra sau đó không nói lời nào vội vàng chạy như bay rời khỏi đại sảnh.

Không tới mười phút, gã dẫn theo bốn người quay trở lại, bốn người lần lượt là Garp, Sengoku, Zephyr và Akainu.

Cước bộ của bọn họ vừa trầm ổn vừa gấp gáp, không ai trong bốn người không chờ đợi ngày hôm nay cả, vì vậy khi nghe tin báo một người rất có thể là thiếu niên thần kỳ năm đó trở về thì hưng phấn hận không thể lập tức biến thân tới căn phòng trung tâm.

Đến khi thân ảnh xa lạ cao lớn kia xuất hiện trong tầm mắt thì kinh ngạc tới trợn mắt há mồm.

- Ông nói thanh niên kia có phải là thằng nhãi tám năm trước không??

- Làm sao có thể thay đổi thành cái bộ dạng này được chứ??

Sengoku và Garp nhìn nhau, vẻ không thể tin trong mắt bộc lộ rõ ràng, không một ai nghĩ tới Phong sẽ thay đổi nhiều đến vậy, gần như là biến thành một người hoàn toàn khác, từ bộ dạng cho tới khí chất, may mắn duy nhất có đầu tóc bạc trắng là vẫn còn.

Nhìn thấy mấy lão già Sengoku cuối cùng cũng tới, Phong ngửa cổ nốc hết số rượu còn sót trong bình rồi ném bình rỗng đi, hướng Sengoku hỏi hột nói.

- Thời gian trống của tôi không nhiều lắm, tôi còn phải tranh thủ chuẩn bị thực hiện lời hứa với lão già kia nữa, một trong bốn người các ông lên đây, hoàn thành xong điều kiện thứ hai tôi sẽ đi tìm năm thằng nhãi truy nã cấp S gì gì đó. Điều kiện thứ ba thì mấy ông tự xử lý giúp tôi.

Nghe Phong nói với giọng điệu ra lệnh, cao ngạo thì mấy lão già nhìn nhau cười khò, “thay đổi cái chỗ nào đây?? Rõ ràng vẫn cái tính ngông cuồng không bao giờ sửa”. Bất quá bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm, Phong giữ cái tính đó vẫn là tốt nhất, lỡ như hắn thực sự biến chất thì sẽ là tai họa khôn lường.

Garp cười ha hả, đấm hai tay vào nhau bước lên trước một bước.

- Mấy năm không gặp, thằng ôn con mi càng ngày càng lão luyện, không nể đòn của ta là mi không học được cách tôn trọng người già đúng không???

- Ông già lắm lời, đừng tưởng tôi dễ bắt nạt như trước đây.

Dứt lời, Phong và Garp cùng lúc lao vào nhau, hai nắm đấm uy lực mười phần va chạm giữa không trung.

Oành!!!

Một người gương mặt cười cợt, một người lạnh lùng khiêu khích, không gian xung quanh từng tia lửa điện xẹt qua xẹt lại, sóng xung kích cường đại lan tỏa chấn nát toàn bộ vật dụng trang trí trong phòng, đám tinh anh hải quân nào dám oanh hùng bệ vệ nữa, mạnh tên nào tên nấy tìm chỗ nấp sau lưng ba người Sengoku.

- Có tí bản lĩnh này mi liền kiêu ngạo rồi sao??

- Hừ!! Ông nếu còn không chơi thật thì đừng trách tôi không cấp mặt mũi cho ông.

Hai mắt Garp trừng lên, tay phải nhanh nhẹn túm lấy cánh tay của Phong nghiêng người quật mạnh hất xuống đất.

Trong lòng Phong thoáng động, hẳn biết rốt cục lão già quái vật này cũng đánh nghiêm túc rồi.

Trước khi phản lưng đập xuống đất, Phong mỉm cười nhếch miệng găm khế.

- Tekkai!!

Rầm!!!

Mặt đất nứt toát ra như mạng nhện, gian phòng rung lay như muốn sụp đổ tới nơi, sức phá hoại của Garp mặc dù không có trái ác quỷ phụ trợ nhưng vẫn thuộc hàng đỉnh cấp.

Gương 1u3VIAA mặt lão thoáng hiện nét ngạc nhiên xen lẫn kinh hãi, Phong dường như chả hề hấn gì với chiêu thức vừa rồi cả, hẳn ung dung đứng dậy phủi phủi bụi bặm trên người sau đó để lại một chữ rồi xoay lưng rời đi.

- Xong!!

Cứ vậy là xong?? Mấy vị Đệ đốc, sĩ quan cao cấp ngẩn người đưa mắt nhìn nhau, qua đoạn đối thoại trước đây bọn họ là người có tư cách cho nên hiểu được phần nào, nhưng khảo nghiệm vừa mới bắt đầu chưa đầy một phút liền kết thúc chóng vánh vậy sao??

Nhưng khiến họ muốn đi tự tử là bốn người Sengoku, Garp, Zephyr và Akainu lại không hề có ý kiến mà chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Chờ tới khi Phong mất dạng thì bọn họ mới từ miệng Sengoku cùng Garp hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, lý do vì sao Phong thông qua một cách dễ dàng như vậy. Nhưng họ thì không biết còn hơn, biết rồi thì cơm ăn không ngon này ngủ khó yên.

- Ông dùng toàn lực??

- Gần chín thành!!!

Garp ngưng trọng đáp lại một câu khiến ba người liên tục hít hơi khí lạnh. Sengoku nghiêm mặt hỏi tiếp.

- Ông thấy hấn có bị thương không??

- Có!! Bất quá chỉ là bầm chút da thịt bên ngoài, Tekkai mà hấn sử dụng được cải tiến phòng ngự xương cốt chắc chắn đến biến thái, đây chắc là thành quả của lão già Tengu cất công bồi dưỡng mấy năm.

- Đánh tiếp ông có mấy phần thắng??

- Không biết, nhưng cao nhất là sáu phần, đây là với điều kiện hấn không sử dụng trái ác quỷ!!! Còn nếu liều mạng chiến đấu sống chết thì...

Nói đến đây Garp thờ dãi không muốn nói tiếp, điều đó là không cần thiết, bởi vì ý nghĩa đằng sau ai cũng đã biết rồi. Sengoku đột nhiên mỉm cười vỗ vỗ vai Garp, nói với ý vị sâu xa.

- Được rồi, mấy lão già chúng ta cũng đến lúc nên lui về sau màn để lớp trẻ thể hiện, hơn nữa đám ngoại lai kia càng lúc càng hoành hành, thế giới cần những người như hấn bảo vệ.

- Ông nói là bọn Hải Tặc Vũ Trụ??? (Àe hãy liên tưởng tới Enel cho chiến hạm bay lên tận mặt trăng và sống tạm bợ ở đó thì sẽ hiểu, trong One Piece ngoài không gian vẫn có oxi để thở)) hải tặc vũ trụ chỉ cần muốn thì nhất định sẽ có)

Zephyr khẽ biến sắc ngưng trọng dò hỏi, thế lực đến từ bên ngoài kia luôn là một mối nghi hoặc không lời giải đáp, mọi thông tin về chúng đều là con số 0 tròn trĩnh, nhưng có một điều chắc chắn là bọn chúng cực kỳ hùng mạnh, những nơi chúng đổ bộ đều mang đến một hồi gió tanh mưa máu. Hải quân nói riêng và chính quyền thế giới nói chung đang rất đau đầu với vấn đề giải quyết bọn tội phạm liên hành tinh này, vì vậy xuất hiện một cường nhân như Phong tự nhiên mấy người Sengoku cực kỳ vui mừng trọng đãi, tận dụng triệt để năng lực của hấn.

- Không sai, chuyện này phải giữ bí mật, tuyệt đối không thể để cho hấn biết, nếu không chẳng may hấn nghĩ mình đang bị chúng ta lợi dụng thì với cái tính cách mềm không ưa cứng không ưa của hấn, làm ra loại chuyện gì thì chúng ta cũng không thừa nhận nổi.

- Hiểu rõ.

Ba người gật đầu đồng ý với Sengoku, Phong là thứ vũ khí hạng nặng tân tiến bậc nhất, là con bài sát thủ của chính quyền thế giới, nhưng đồng thời cũng là quả bom nổ chậm, bởi vì cho đến nay hắn chỉ trên danh nghĩa là người của bọn họ chứ chưa hề thuộc quyền sở hữu của bất kỳ phương thế lực nào, hắn là độc lập và cũng là duy nhất.

Cuộc nói chuyện chấm dứt trong bầu không khí căng cứng đến ngạt thở, chuyện Phong trở về vì vậy mà không được truyền ra ngoài, những người chờ đợi hắn đều không hề hay biết. Garp, Sengoku, Zephyr, Akainu bốn người chia nhau đi tuyên truyền chiến tích cũng như tầm quan trọng của Phong trong cao tầng quân đội, giúp hắn hoàn thành một bước cuối cùng để thăng cấp thành Đô đốc thứ tư, Đô đốc hi hữu và đặc biệt nhất từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chiến Tứ Hoàng

- Giao thắng Naga cho tôi, thế lực của ông sẽ tiếp tục phát triển, hợp tác với Doflamingo yên ổn. Còn không cứ chờ ngày từng chiến tướng trong Bách Thú lần lượt ngã xuống.

Phong đứng trước mặt Kaido không lạnh không nhạt nói một câu, dù trước mặt là sinh vật mạnh nhất dC6ZW07 thế giới cũng không gây nên được chút áp lực nào cho hắn cả. Kiên kỵ thì kiên kỵ nhưng nếu nói sợ thì Phong chẳng ngần ngại một ai cả, đánh không lại thì chạy, gì chứ chạy nếu hắn xưng nhĩ thì không kẻ nào dám vỗ ngực ta đây đứng đầu.

...

Trước đó vài giờ, Phong vẫn còn lang thang trên biển, tìm vị trí đóng quân của Kaido, hiển nhiên là một số những lãnh địa ở Tân Thế Giới mà gã chiếm được, nhưng vấn đề ở đây là Phong mù tịt đường...

Có vẻ số mệnh của hắn vẫn còn trong giai đoạn may mắn, gặp ai không gặp, gặp đúng băng hải tặc Râu Trắng cũng đang “lang thang” trên biển tương tự hắn.

Ban đầu Phong cũng khá là bất ngờ, sẽ không trùng hợp vậy chứ, chỉ cần gian nan giữa biển khơi không lạc đường thì gặp bão, mà không bão cũng bị người ta bắt, đến bây giờ vô tình ra khơi lần thứ tư thì gặp ngay một Tứ Hoàng. Số hắn là quá đen hay quá đỏ???

Nhìn chiếc Moby Dick đồ sộ mà Phong cũng động dung, không thể nghi ngờ đây là một trong những chiến thuyền hải tặc khủng bố nhất trên thế giới, và thuộc quyền sở hữu của người đàn ông mạnh nhất Edwar Newgate.

Trong lúc Phong đánh giá Moby Dick thì trên cao, Marco đứng dựa vào boong tàu cũng đã nhìn thấy hắn.

Quan sát Phong từ trên xuống dưới, Marco kết luận một câu đậm chất cảm thán “Thời đại thay đổi, đến cả ăn mày cũng làm hải tặc được??” Hiển nhiên đây không phải có ý khinh miệt gì, dụng ý câu nói của Marco là sau thời Roger hải tặc như mưa trút nước, đông đúc vô cùng, thế loại gì cũng có.

Mấy người khác tâm tình cũng cao hứng, lâu lâu mới không làm nhiệm vụ cùng trở về bên cạnh Bồ Già hưởng thụ không khí gia đình, cả Ace thích độc lập tự hành hôm nay cũng có mặt. Nói thì nói vậy cơ mà phần lớn thời gian họ không ở đây thì ở đâu, chẳng qua bọn họ cứ thích suy nghĩ như vậy cho không khí sinh động thôi.

Nghe Marco nói vậy, mọi người nhao nhao chạy sang nhìn thử “nhân vật” mà thuyền mình đụng phải.

Một mái tóc bạc dài bay phấp phới, một đôi mắt xanh thăm thẳm thúy sâu hun hút, một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng với lốm đốm mấy sợi râu thưa, một thân hình cao ngất tràn đầy vết sẹo. Trừ những điểm khiến người ta chú ý này ra thì áo không mặc, quần rách rưới đúng kiểu ăn mày điển hình...

- Chả trách anh Marco lại nói vậy, thôi, kệ người ta, lâu lâu mới có dịp chúng ta vào uống đề.

Ace túm túm cái mũ vỗ nhẹ vai Marco, vừa định quay lưng đi thì giọng nói từ bên dưới vọng lên khiến hắn giật bắn người.

- Nhóc!! Mười năm không gặp, mày sắp không xem anh mày ra gì rồi đúng không??

Giọng nói cực kỳ xa lạ, Ace không nhớ rằng mình đã nghe qua ở đâu, bất quá hai từ “mười năm” cùng giọng điệu quá ư là quen thuộc kia thì chắc chắn hắn không thể lầm lẫn được, mười năm trước cũng từng có một người thường xuyên mắng hắn tương tự như vậy.

Không đợi Ace kịp có hành động, một cánh tay từ hư không hiện ra vòng qua cổ Ace, một bàn tay khác kéo chiếc mũ xuống rồi xoa đầu hắn.

- Chờ mày đưa ra khơi...lâu thật đấy.

Lần này không hiểu sao giọng nói ấy lại quen thuộc đến kỳ lạ, Ace im lặng mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

- Vâng!! Lâu thật...

Hai người chìm đắm trong ký ức vui vẻ năm xưa, còn mấy người xung quanh thì tròn mắt nhìn chăm chăm Phong như quái vật, bọn họ chẳng thấy hấn lên đây bằng cách nào, người có thực lực theo dõi kịp chuyển động của hấn nhưng muốn ngăn lại thì bó tay.

Trông thấy hai người dường như rất thân thiết với nhau, cho nên Marco trực tiếp bỏ qua hành động tự ý lên thuyền của Phong, ra hiệu cho mọi người im lặng tránh mặt một lát, tí nữa có chuyện gì thì hỏi sau.

- Anh cao quá đấy!!

- Di truyền rồi, hắc hắc!

Ace tách khỏi hai tay Phong, nhìn kỹ hấn một lượt, hiện tại Phong cao hơn Ace hấn một cái đầu, Ace chỉ đứng ngang ngực hấn. Nhìn bộ dạng bết bát của Phong, Ace chau mày hỏi, hơn nữa một tay bị mũi cổ tình đứng cách xa hấn ra.

- Không phải anh nói gia nhập hải quân sao?? Bây giờ biến thành cái bộ dạng kỳ quặc gì thế này, em xuất đạo cũng được hai năm rồi, tiền của có một chút gọi là đủ sài, anh thiếu thốn quá thì có thể đến tìm thằng em này mà, tội tình gì mà phải...

Phong tròn trĩnh mắt, nắm tay chớp nhoáng gõ mạnh lên đầu Ace một cái làm hấn không kịp trở tay, trên đầu sung một cục to tướng. Ace khóc không ra nước mắt ôm đầu dùng ánh mắt cầu xin hy vọng Phong đừng đánh nữa, hồi nhỏ hấn và Luffy cực kỳ ám ảnh tính tình bạo lực của Phong, y chang lão Garp.

- Đi theo Tứ Hoàng liền mạnh mẽ hơn trước rồi nhỉ?? Thực lực chả biết có tiến bộ không nhưng võ mồm thì đáng nể thật đấy, xem ra anh này phải gặp lão già kia hỏi chuyện cho ra nhẽ, coi thử hai năm qua ông dạy cho mày cái gì mà dám phản nghịch chằm chọc cả anh.

Phong hừ lạnh xò tay vào túi quần hướng cột buồm trung tâm đi tới, đó là nơi mà Râu Trắng thường ngồi. Ace đứng một bên biết tình hình không xong rồi, lấy tính cách nói là làm của Phong thì Ace tuyệt không hề nghi ngờ hấn sẽ gây ra chuyện. Bất quá Ace đâu nghĩ tới được mục đích Phong tìm Râu Trắng là vì Kaido, nếu biết thì chắc chắn Ace sẽ mắng “càng lớn càng thích bày vẽ, làm màu”.

...

- Bố già này!! Ace tìm được anh trai của nó thì phải.

Marco đứng bên cạnh một lão nhân cao lớn dị thường, dù là đang ngồi mà vẫn cao hơn hấn một cái đầu. Về mặt Râu Trắng hơi biến hóa một chút rồi thôi, giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên.

- Ồ!! Bảo thằng nhóc đó tới đây uống rượu luôn đi, rượu và chỗ ngồi không thiếu.- Bố già!! Là hấn!!

Trông thấy thanh niên vừa rồi đang hướng chỗ mình bước tới, Marco ngạc nhiên quay sang nói với Râu Trắng. Ông bỏ chén rượu bụi chẳng trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn lướt qua Phong.

Khác với Shanks bộc phát Haki chấn nhiếp thì Phong ngược lại, thoải mái bước đi như chốn không người, hai tay xò túi quần ngang nhiên chẳng xem ai ra gì, trong mắt hấn đáng kính trọng chỉ có mình Râu Trắng, những người khác nói tốt thì có tốt, mạnh thì có mạnh nhưng chưa làm nên trò trống gì hay ho đủ lọt vào mắt hấn cả.

Nhìn Phong không có gì đặc biệt nhưng hai mắt Râu Trắng lại cực kỳ ngưng trọng, thái độ hơi hột trở nên cẩn thận hơn bao giờ hết, ông neoh cặp chân mày nhăn neoh trầm giọng hỏi.

- Mi đến đây tìm gặp Ace hay là có mục đích gì khác, ta không nghĩ một kẻ như mi lại giống như lời Marco nói chỉ có chút bản lĩnh lièn lang thang trên biển được. Và trên hết, mi là ai??

Biểu hiện của Râu Trắng rơi vào trong mắt mấy người Marco, Vista, Jozu,...khiến họ vừa khó hiểu vừa bất an, hai mắt nhìn Phong cũng thận trọng hơn, không dám khinh thị như vừa rồi nữa.

Đối với sự đề phòng của Râu Trắng, Phong cũng chẳng có gì là lạ, nếu ông ta mà không nhìn ra ít nhiều thực lực Phong che giấu thì lúc đó mới có chuyện.

Tất nhiên Phong cũng không cho rằng Râu Trắng đang sợ mình, trên thuyền không chỉ có mình ông, Phong lại là kẻ xa lạ, chẳng may hấn không nhắm vào Râu Trắng mà đi tấn công đám con cháu của ông thì người chịu thiệt không cần nói cũng biết là ai rồi. Phong không phải là Shanks, hai bên vốn không quen thuộc lẫn nhau từ trước thì Râu Trắng làm sao dám tự tin không đặt Phong vào mắt được đây, nên nhớ hấn chỉ đi một mình, mà những kẻ đơn độc mới là loại nhân vật nguy hiểm nhất.

Phong vẫn để tay trong túi quần, mặt không đổi sắc hơi hột nói.

- Ông nghĩ quá nhiều rồi, tôi đang trên đường làm chút chuyện vô tình đụng phải thuyền hải tặc của mấy người, vừa hay gặp lại đứa em trai năm xưa, tôi còn chưa đại dột đến mức rãnh rỗi không có chuyện gì làm đi têu chọc Tứ Hoàng cả.

- Vậy mi là ai??

- Ài!! Ông đừng để ý đến thân phận hèn mọn của tôi nữa, nói thẳng là tôi chỉ là một tân binh hải quân mà thôi.

Hải quân???

Không một ai tin lời Phong nói cả, có hải quân nào bộ dạng như hần không?? Râu Trắng hừ lạnh phóng xuất khí thế, ông ghét nhất là mấy kẻ giấu giếm điểm điểm, thích kiểu cách thần bí.

- Nếu là hải quân thì tốt!! Thuyền của ta không tiếp đón hải quân.

Phong hơi nhủu mày giải phóng lực lượng ẩn giấu, khí thế cường đại đối chọi gay gắt với Râu Trắng, tuy có chút yếu thế hơn nhưng nhìn chung vẫn là đủ sức chống cự, không đến nỗi thảm hại cho lắm.

- Hừ!! Chịu lời đuôi rồi sao?? Tân binh hải quân?? Buồn cười, nếu mi thật sự là hải quân thì nhất định chức vụ không thể dưới Đô đốc, có tên tân binh nào lại khiến ta cảm nhận được nguy hiểm???

"Mẹ kiếp, đúng là gừng càng già càng cay, vậy mà cũng đoán ra được??" Phong thầm mắng trong lòng, không thể phủ nhận mắt nhìn người của Râu Trắng là quá tốt.

Phong bộ dạng bất đắc dĩ nhún nhún vai.

- Ài!! Nếu ông đã biết vậy thì cần gì phải căng thẳng, có điều qua ngày mai tôi mới trở thành Đô đốc được, hiện tại chỉ là một Đại Tá binh dân thôi. Bây giờ tôi đang đi làm nhiệm vụ để đạt yêu cầu.

Nghe Phong nói vậy, người xung quanh trực tiếp trợn mắt há mồm, "Đô đốc???", trẻ như vậy?? Phải biết rằng Đô đốc chính là lực lượng mạnh mẽ nhất hải quân a... Tất cả những người trong lịch sử đạt đến cấp độ đó đều đã ở độ tuổi trung niên, làm gì có người nào trẻ như Phong.

Chả trách Bố Già lại đề phòng thanh niên này đến vậy, Marco thầm nghĩ đồng thời thủ thế tùy lúc đều có thể tấn công Phong.

Râu Trắng cười khẩy càng khinh miệt hơn hồi nãy.

- Đô đốc?? Vậy mi không biết hải quân và hải tặc không đội trời chung sao, dám tiến lên tàu của ta?? Mi đã muốn chết, vậy thì ta toại nguyện.

Đại đao nâng lên, sát khí tỏa ra dày đặc, một bộ dạng sắp sửa chế độ người Phong tới nơi, Phong là loại người không bao giờ chờ chết, hần hừ lạnh vận khởi lực lượng.

- Tam Đoạn - Ngưng Tụ!!!

Cánh tay phải đầy cơ bắp của hần vung lên, Haki cường hóa cực hạn đâm ra một quyền đủ sức dòn non lấp bể, trực diện đối chiến cùng đại đao đang bổ xuống.

- Ông nghĩ tôi sợ ông sao???

RÀMMMMM!!!

Thân tàu Moby Dick lắc lư dữ dội, vùng biển xung quanh ầm ầm dậy sóng như một con quái vật bị đánh thức.

Râu Trắng và Phong đồng loạt tách ra, trong khi Phong cố gắng đè ép nội phủ nhảy loạn thì Râu Trắng co cánh tay trái, năng lực trái Gura Gura ngưng tụ. Bị Phong chọc giận Râu Trắng cũng bất chấp Moby Dick có thể bị hư hại, sử dụng đòn hủy diệt.

- Mặc kệ mi là anh của Ace hay thế loại gì, dám lên tàu của ta ngông cuồng thì phải nhận biết cái chết...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Uy Hiếp Hai Tứ Hoàng

Phong trợn trừng mắt mắng to.

- Lão già điên, ông định chơi thật sao???

Thấy Râu Trắng không có ý định ngừng tay, Phong có vấn đề về não mới bảo tiếp tục bảo lưu thực lực, đánh thả cửa hừ chết về tay ai còn chưa biết

đầu, cùng lắm thì chạy.

Phong cắn răng gặm lên, gân xanh chạy dọc cơ thể hắn, cơ bắp nổi cuộn cuộn tràn đầy lực lượng bạo tạc.

Trái Moa Moa no Mi lần đầu tiên được Phong sử dụng sau khi rời khỏi địa đạo, bất quá hắn không dùng nó để chạy trốn mà sử dụng để đẩy nhanh tốc độ lưu chuyển không khí quanh cánh tay lên gấp 100 lần.

- Tứ Đoạn - Không Kích - Đoạn Không Ba!!!

Tuyệt kỹ đánh xa kết hợp cường đại nhất mà Phong có, lực phá hoại khẳng định không dưới năm trăm đánh vỡ không khí kia của Râu Trắng.

ẦMMMM!!!

Không gian sụp đổ, sàn tàu điên cuồng tan vỡ, sóng xung kích cuốn bay mấy tên thuyền viên ra ngoài, trong phạm vi hai mươi mét không một người nào đứng vững. Jozu và Marco là hai người có sức phòng ngự tốt nhất team vì vậy trước khi sóng quyền va chạm đã kịp thời che chắn cho phần lớn người quan chiến.

Thân hình Phong bị đẩy lùi hơn mười mét mới nganh sanh thân thể ngừng lại được, vẻ mặt không những không khó coi mà còn ngược lại say máu, hưng phấn vô cùng.

Hiện tại hắn bất chấp, lao tới chủ động tấn công Râu Trắng, chả mấy khi tìm được kẻ mạnh quyết chiến, phải tận dụng cơ hội.

- Tôi kính ông là người của thời đại trước chứ không phải tôi sợ ông, nghĩ tôi dễ bắt nạt lắm à!!! Mẹ kiếp, tôi bình sinh chưa ngăn ai bao giờ nhé, muốn chơi thì tôi chơi tới với ông luôn.

Giữa không trung Phong điên cuồng cười ha hả, nắm tay bao phủ Lục Đoạn - Cường Hóa, Haki Vũ Trang biến cánh tay hắn thành màu đen thui tựa dầu hắc, không những vậy Haki Bá Vương ẩn hiện giống như mấy tia lửa điện xẹt qua xẹt lại, trông cực kỳ nguy hiểm.

Râu Trắng ngưng trọng không dám khinh thường uy lực một đám trước mặt, ông xoay đại đao hướng mũi đao đâm thẳng lên, không khí lần thứ hai nứt vỡ như tấm gương yếu ớt.

Thế không thể đỡ, Phong hung hăng đâm lệch mũi đao sang một bên sau đó lộn một vòng tuyệt đẹp đá mạnh xuống đầu Râu Trắng.

Lão hừ lạnh không thêm đỡ, tay trái co về tung một đám cực mạnh vào bên hông của Phong, sử dụng cách thức giết địch 1000 ta thiệt 800 mà lão quen thuộc nhất.

Trúng cước, gương mặt râu trắng bị đá lệch, chấn động mạnh đến mức phun ra bùm máu tươi, cần cổ sưng húp lên. Bên kia Phong cũng không khá hơn bao nhiêu, cơ thể văng lên không trung như điều đứt dây nặng nề rơi xuống.

Phong hừ lạnh, mới chỉ nhiều đây thì nhằm nhè gì với hắn, nhỏ ngụm nước bọt kèm theo máu tươi rồi lật mình dễ dàng tiếp đất. Bụng trái có dấu vết bầm tím rõ rệt, bất quá xương cốt lại chẳng tổn hao chút nào, Phong chính là lấy sức chịu đựng và phòng ngự làm kiêu ngạo, Râu Trắng bắt buộc phải tốn công nhiều thêm mới đánh cho hắn chật vật được, còn không ba cái chiêu thăm dò kiểu này không thăm vào đâu.

- Nhãi con, mi cũng có chút bản lĩnh đấy!!

- Hừ!! Lời thừa, không có thực lực thì mấy đứa em trai của tôi ra biển bị người ta bắt nạt ai sẽ giúp tụi nó đòi lại công bằng đây.

Nghe vậy, Râu Trắng và mọi người có chút bất ngờ, còn Ace thì cảm thấy ấm áp trong lòng, quả thật Phong luôn là người anh trai rất rất tốt, chỉ có hắn mới dạy dỗ ăn hiếp được bọn hắn, còn người khác đụng vào dù là ai thì cũng phải chịu chung số phận.

Râu Trắng cười cười hứng thú hỏi.

- Không phải mi là hải quân sao?? Ace là con trai ta, là hải tặc, mi làm sao giúp nó đòi công bằng??

- Chuyện đó không cần ông lo, tôi có cách làm của tôi, không ai có thể quản được. Hơn nữa, Ace một ngày còn ở trong băng của ông mà gặp chuyện không may thì băng hải tặc Râu Trắng này tôi sẽ dẹp luôn, Tứ Hoàng trừ đi một người cũng không yếu hơn chính quyền thế giới bao nhiêu đâu nhì.

Giọng nói lộ rõ vẻ bá đạo, cuồng ngạo ăn sâu vào trong máu của Phong, hắn là người nói được làm được, vì vậy khi phát ngôn cực kỳ dễ khiến người khác tin tưởng. Đề tăng thêm độ tin cậy, nói xong Phong còn nhìn qua từng người một trên tàu Moby Dick, đặc biệt dừng lại ở chỗ Râu Đen lâu nhất, khóe miệng đồng thời nhếch lên nụ cười khẩy.

Nhân vật này xxxc đúng là thông minh thật, cơ mà toàn bày mấy trò âm mưu thâm độc người khác, bản chất kiểu hùng tốt thật đấy, đáng sợ thật đấy nhưng... Phong căn bản không ngăn gã, thậm chí còn có ý định thả cho hắn phát triển để sau này làm đá kê chân cho mình bước lên đỉnh cao tuyệt đối.

Thấy Phong nhìn mình chằm chằm, thân hình Râu Đen khẽ run lên, trong lòng thầm hoảng sợ không biết thanh niên kia có ý gì. Người đứng gần đó cũng nghi hoặc nhìn qua Râu Đen.

Râu Trắng tức giận tròn trừng mắt, đây là lần đầu tiên ông bị người khác uy hiếp, hơn nữa còn là một thằng nhóc vất mũi chưa sạch.

- Mi đang uy hiếp ta???

Phong vậy mà thân nhiên gật đầu.

- Nghĩ gì tùy ông, hiện tại tôi muốn nhờ các người một việc, ngày sau sẽ báo đáp.

- Nói!!

Tạm thời nén giận, Râu Trắng nhú mày chờ đợi Phong nói tiếp.- Dẫn tôi tới chỗ Kaido!! Tôi có người cần phải bắt từ chỗ gã, nếu tiện thì chân trụ gã giúp tôi luôn cũng được, ân tình này tôi nhất định ghi nhớ, sau này có chuyện nhờ vả cứ tìm tôi.

- Mi muốn bắt Naga??

Đối với chuyện Phong yêu cầu, Râu Trắng đã có tính toán trước khi hắn nói, cách đây mấy năm Naga từng là Shichibukai, về sau lại phản bội cung cấp thông tin cơ mật cho Tứ Hoàng Bách Thú Kaido, sự kiện này khiến hải quân gây huyên náo một thời gian dài, ông thân là một trong những thế lực hùng mạnh nhất thế giới, không thể không biết được.

- Không sai!!

Khi đã xác định, Râu Trắng lâm vào trầm tư, lão cau mày nhìn thật sâu vào mắt Phong thấy hắn cũng không chút kém cạnh bình tĩnh nhìn ngược lại mình, lúc này mới gật đầu trầm giọng trả lời.

- Được!! Nhưng ta nói trước, tên điên đó mà lên con thì ta sẽ không can thiệp, tự mi giải quyết.

Tới đây, tâm tình bản khoản của Phong rốt cục được thả lỏng, hắn thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt, bật cười.

- Ông yên tâm đi, tên to xác đó không dám làm ầu đầu.

...

Thời gian thực tại.

Nghe Phong nói vậy, thân hình bụi bặm giống như cự thú vừa tỉnh giấc của Kaido run lên vì giận dữ.

- Shirohige, người che chở cho thằng nít ranh này tới khiêu chiến giới hạn của ta sao???

Kaido tức giận hướng Râu Trắng ngồi trên Moby Dick xa xa gầm lớn, giọng nói có tính xuyên thấu vang vọng thấu tận trời xanh.

Không nhận lại sự đáp trả nào, Kaido càng trở nên phần nộ hơn.

- Jack!!! Mày lên cất đầu thằng nhãi đó cho tao!!!

Jack đứng đằng sau như một tòa núi nhỏ lù lù bước lên, khoe miệng cười gằn hay tay lăm lăm lưỡi liềm quơ tới quơ lui.

- Mày đang cố gắng khiêu khích cực hạn của tao đúng không?? Kaido??

Sự cứng đầu, không biết tốt xấu của Kaido cũng khiến Phong khó chịu, hắn đổi luôn cách xưng hô, dành tôn trọng cho tên đầu đất này thật không đáng.

Thân ảnh Phong biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện đã ở bên cạnh Jack, tốc độ được gia tăng gấp hai mươi lần, dù là Kaido cũng dừng mong kịp phản ứng, càng đừng nói tới Jack chỉ biết đứng trơ mắt bị Phong đâm bay.

- Tôm tép cút sang một bên!! Ở đây không tới phiên mày ra mặt.

Đến nhìn Phong cũng không thèm nhìn Jack lấy một cái, hắn híp mắt nhe răng nói với giọng đằng đằng sát khí.

- Mau giao thằng Naga ra đây cho tao, bằng không, mối kinh doanh trái ác quỷ nhân tạo của mày với Doflamingo sẽ chấm dứt ngay sau ngày hôm nay. Đừng trách tao không nói trước, chỉ cần tao muốn thì cái chức Thất Vũ Hải kẻ lưng của thằng chó kia sẽ biến mất ngay lập tức, đến lúc đó sẽ có ít nhất hai Đô đốc tới thăm hỏi hắn, muốn chạy cũng không được đâu. Mày tốt nhất không nên nghi ngờ lời tao nói, hậu quả mày chịu không nổi đâu.

Thân hình Kaido run rẩy càng thêm dữ dội, sắc mặt khó coi đến cực điểm, nhiệt độ không khí chung quanh không ngừng hạ thấp. Cảm giác nhục nhã bao trùm tâm trí Kaido, lần đầu tiên gã bị uy hiếp mà không thể phản kháng được như lúc này, bất quá nếu gã biết trước đó Râu Trắng cũng tương tự như mình thì chắc có lẽ tâm tình sẽ tốt hơn đôi chút.

Thực lực Phong bày ra không hề tầm thường, với cả khí tức nguy hiểm trên người hắn từ đầu tới cuối vẫn luôn khiến Kaido không dám khinh thị, bảo Jack lên chính là để chứng thực cảm giác trong lòng. Hiện tại mục đích đạt được nhưng kết quả lại vô cùng xấu, không thể không thỏa hiệp, muốn phát triển thì con cò Doflamingo quan trọng hơn Naga nhiều lắm.

Kaido hạ quyết tâm, cắn răng quát.

- Mang thằng lòi Naga ra đây!!!

Jack ở đằng xa lồm cồm bò dậy, lau vết máu trên miệng, ánh mắt nhìn Phong khiếp sợ không thôi, con đau âm ỷ ở ngực chứng tỏ vừa rồi là sự thật, không phải hấn tưởng tượng ra, bây giờ nghe Kaido hạ mình thì cũng không có gì quá kinh ngạc, nhanh chân chạy lui sau bắt Naga ra.

Hai chiến tướng còn lại Sheepshead và Ginrummy cũng tương tự như Jack, cố gắng tự kéo mình ra khỏi hoảng sợ cực độ, người thanh niên trước mắt quá mức cường đại, ở cái độ tuổi đó mà đã có thực lực đối kháng được với Tứ Hoàng, không thể tưởng tượng được tương lai hấn sẽ trở thành dạng quái vật gì.

Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng liếc mắt nhìn Ace bên cạnh.

- Nhóc!! Mì có thằng anh rất không tòi.

- Đương nhiên rồi!! Hắc hắc

Nghe Bố Già khen anh trai của mình, mặt Ace nhất thời rạng rỡ tươi cười gật đầu liên tục, ba anh em hấn, Luffy và Sabo sùng bái nhất chính là ông anh cả mạnh mẽ có đôi khi điên cuồng không ai bằng này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Anh Em Trò Chuyện

Ít phút sau Jack nắm đầu một thanh niên dáng người không quá cao lớn tới trước mặt Kaido, mắt hẹp dài, miệng rộng răng thưa, trên người luôn phát ra khí tức âm nhu khó chịu, đây chính là Naga. Nhìn sơ qua liền có ấn tượng xấu về gã, Phong khẽ cười lạnh mở miệng nói.

- Đợi tao đích thân ra tay sao??

Cặp mắt lớn của Kaido trừng lên như muốn ăn tươi nuốt sống Phong, hai hàng râu mép dài tới bụng run rẩy uốn lượn, từng hình xăm trên người giống như đang phát sáng trông chẳng khác gì núi lửa chực chờ phun trào, dữ tợn vô cùng.

Trong cơn giận dữ, Kaido nâng bàn chân khổng lồ dậm mạnh xuống thân thể Naga, hình nhân thể mạng xấu số chỉ kịp hét thảm một tiếng sau đó im bật, hải tặc nguy hiểm bị truy nã trên 800 triệu, thuộc hàng S cấp cứ như vậy bị đập thành đồng bùn nhão, chết tất nhiên là không, bất quá muốn sống lành lặn về sau rất khó.

Mặt đất chấn động rung lắc liên tục đủ thấy lực lượng kinh khủng của Kaido, trong nội tâm Phong thầm cẩn thận đề phòng tên này hơn trước đây, ngoài mặt ra vẻ ung dung nhưng mọi sự chuẩn bị đều đã sẵn sàng. Phong tùy thời đều có thể phản ứng trước mọi hành động của Kaido, hấn hiện tại chưa đủ sức đánh nhau sống chết với Tứ Hoàng, trụ được một ngày một đêm cũng là rất tốt rồi, nếu dùng sát chiêu lưỡng bại câu thương thì người thiệt thòi hơn chắc chắn sẽ là Phong, hấn thừa biết chuyện này cho nên đến điểm liền dừng không làm quá đáng.

So về sức mạnh Kaido chưa chắc qua Râu Trắng, tuy nhiên về mức độ nguy hiểm, hung tàn thì Kaido Bách Thú hoàn toàn trên cơ băng hải tặc Râu Trắng. Hơn nữa Kaido vẫn chưa có dấu hiệu bị lão hóa, đây là điều mà Phong lo ngại hơn cả.

Nắm được điểm mấu chốt, Phong xò tay vào túi quần mỉm cười nói.

- Hôm nay tao lấy bớt một con cò của mày, nhưng về sau nếu có cơ hội tao sẽ bỏ qua cho mày một lần hoặc là giúp mày một hảo sự gì đó. Chắc mày cũng không từ chối chuyện tốt này chứ.

Quả nhiên hai mắt Kaido tiêu tán hơn phân nửa lửa giận, đôi con ngươi đục ngầu sáng lên trông thấy, được một cường nhân lực lượng hùng mạnh như Phong hứa hẹn, chả thắng ngu nào lại đi từ chối cả, Râu Trắng không mà Kaido cũng không. Hấn kiêu ngạo thật, ngông cuồng thật nhưng hấn chính là có thực lực để tự tin a.

Kaido trầm ngâm hồi lâu sau đó dứt khoát nói.

- Nếu tao muốn đồng minh??

Không ngoài dự đoán, Phong bật cười ha hả, mấy người sống lâu, không tên nào là không có đầu óc cả, hấn làm sao không biết Kaido muốn liên minh là để chơi Râu Trắng, đã tâm này Kaido nuôi nấng đã lâu, có cơ hội nhất định sẽ thực hiện.

Phong cười quý dị, mái tóc dài che hơn phân nửa khuôn mặt khiến cho hấn tăng thêm phần thần bí, không ai nhận ra hấn đang nghĩ gì.

- Hôm nay tâm tình của mày không được tốt, tao nghĩ chuyện này nên để sau hần nói, bây giờ tao phải mang thằng ngu này đi, dịp khác lại đến.

- Được!!

Không do dự gì đầu, Kaido cũng thấy hai bên vừa mới đối địch gay gắt, tự nhiên không không kết làm đồng minh thì không hay lắm, vẫn nên đợi một thời gian nữa rồi tính tiếp.

Phong cười cười bước tới túm chân Naga đang sổng dở chết dở kéo đi, kẻ này hiện tại không khác gì con chó chết, chả có tính uy hiếp gì, Phong cũng lười để phòng.

Thân hình hần bước vài bước sau đó mờ dần rồi chậm rãi biến mất hoàn toàn, hiển nhiên đây là vì tốc độ quá cao mà để lại tàn ảnh đánh lừa thị giác sinh vật sống.

Kaido nheo mắt nhìn chiếc Moby Dick rời bến hướng về phương xa lướt đi, mãi sau hần mới trầm giọng nói với Jack bên cạnh.

- Mày mau thông báo cho thằng Doffy, bảo nó cẩn thận thằng nhóc vừa rồi.

- Thuyền trưởng, ngài thật sự muốn liên minh cùng người đó sao.

Jack lau mồ hôi trán cẩn thận dò hỏi, Kaido không cần suy nghĩ gì đầu ngay tắp lự.

- Không sai!! Có trí, có lực, dám nghĩ dám làm, hần nguy hiểm hơn rất nhiều so với một thế lực đỉnh cấp bình thường, người như vậy không phải cùng phe thì nhất định phải giết, nhưng mà thực lực của hần không yếu, dù là ta đích thân ra tay cũng không cách nào giết được, trừ khi là vậy công ngăn cản đường chạy của hần thì mày ra.

- Có điều!!! Khả khả...với cái tính cách ngông cuồng đó, chẳng bao lâu nữa hần sẽ đắc tội với rất nhiều người, Tứ Hoàng khác tự nhiên sẽ không thiếu phần, đến lúc thích hợp chỉ cần châm ngòi chiến tranh đồng loạt...

Giọng nói Kaido nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn, người bên cạnh không nghe được gì chỉ biết nhìn nhau khó hiểu.

...

Trên Moby Dick.

Phong và Ace ngồi trên boong tàu, không gian trống trải chỉ có hai người và hai bình rượu.

- Không phải hỏi đó anh bảo mình ghét rượu không thèm uống cùng bọn em sao??

Nhấp một ngụm Ace trêu chọc Phong đang tu rượu như nước lã, giọng điệu có chút hời hợt.

- Haha!! Hai năm, anh có thói quen uống rượu từ hai năm trước...

- Anh Phong...

Nhận ra cổ bị thương sâu đâm bắt giác tỏa ra từ người Phong, Ace giật mình khẽ dò hỏi.

- Không có gì đâu, thầy anh mất thôi mà,... Ông ấy rất muốn ngồi uống rượu cùng anh...

Nói đoạn, Phong ngửa đầu nốc hết chỗ rượu còn lại trong bình, sau khi ném bình rượu đi thì gương mặt đã trở lại bình thường.

- Được rồi!! Nói chuyện khác đi, Luffy và Sabo thế nào rồi??

Nghe Phong nhắc đến Sabo, trái tim Ace bỗng thất lại, thân hình run rẩy muốn mở miệng nhưng không biết nói gì với Phong, nếu để hần biết Sabo bị đám quý tộc khốn nạn kia hại chết thì không biết hần có về nơi đó hủy diệt hết thầy không, với thực lực hiện tại của Phong, Ace dám khẳng định chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Như hiểu được Ace đang nghĩ gì, Phong khẽ cười chớp lấy bình rượu còn đang dở của Ace tu lấy tu để.

- Anh Phong...Sabo đã...

- Em muốn nói rằng Sabo đã chết rồi đúng không?

Một câu nói bất ngờ từ Phong làm cánh tay đang định đoạt lại bình rượu của Ace cứng ngắt giữa không trung, khóe miệng co giật vài cái, ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Phong.

- Anh...làm sao anh biết???

Phong đã có tính toán từ trước nên chỉ hời hợt trả lời.

- Bộ mày tưởng anh mày đi rồi là mù tịt tin tức của mấy đứa sao?? Tai mắt của anh nhiều lắm đấy, kể cả chuyện xấu bọn mày làm sau lưng anh, anh cũng biết hết, chẳng qua là anh thấy tội mày còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên bỏ qua đó thôi.

Nghe Phong nói vậy, khuôn mặt Ace đỏ bừng lên, quả thật ba anh em bọn hắn ở nhà làm không ít chuyện tào lao, nhất là mấy món đồ dùng để tập luyện mà Phong để lại, Luffy trong một lần vô tình trêu chọc mấy con thú dữ nên bị bọn chúng vào tận hang ổ phá hủy hết không chừa món nào, còn rất nhiều lần nói xấu Phong nữa chứ.

- Hừ!! Nói trúng tim đen rồi chứ gì, đợi sau này tập hợp đủ ba đứa bày lại, anh xử lý luôn một thể, mấy chuyện xấu đó anh không biết, vừa rồi chỉ là nói phong long thôi.

- Cái gì???

Mặt Ace từ đỏ chuyển sang đen, hắc tuyến đầy đầu, hắc bắt mắt hét lên hận không thể liều mạng với Phong ngay lập tức. Bất quá nghe được ẩn ý trong lời nói của Phong, Ace mở to mắt vội vàng hỏi.

- Nói vậy là Sabo còn sống?? Cậu ấy còn sống hả anh???

- Mày xích ra xem nào!! Anh ưa thích nữ nhân.

Phong hừ lạnh đập Ace bay khỏi người mình rồi mới từ tốn trả lời.

- Tất nhiên, hiện tại nó đang sống rất tốt, bản lĩnh có một chút, yên tâm đi sau này anh sẽ tới lôi đầu nó về gặp hai đứa.

Trái tim đang đập loạn xạ, hồi hộp của Ace được một dòng nước ấm chảy qua, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, nghĩ tới bộ dạng Luffy khi biết được tin tức tốt này sẽ kích động đến mức nào.

- À đúng rồi, thằng nhóc con kia cũng sắp ra khơi rồi đó, tháng sau mày tới Alabasta ở đảo Sandy một chuyến nhé, anh cũng đến, ba anh em ta đoàn tụ một chút, cấp vài tin vui cho nó.

- Vâng!!

Ace tự nhiên vui vẻ đồng ý, hắn cũng rất mong gặp lại Luffy, xem thử nó đã trưởng thành lên được tí nào chưa.

Cảm thấy mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, Phong đứng dậy nói lời chia tay.

- Anh về đây!! Tháng sau NmkY97W gặp lại, mày ở đây phải đề phòng thằng Teach đấy nhé, anh chỉ nói vậy thôi.

Ace ngạc nhiên không hiểu vì sao Phong lại nói vậy, nhưng tuyệt đối không nghi ngờ, Phong đã nói vậy chắc chắn là có dụng ý bên trong, vẫn cứ làm theo là tốt nhất.

- Em hiểu rồi!! Nếu gặp chuyện gì khó giải quyết thì tìm đến em nhé, em và bố già nhất định sẽ trợ giúp cho anh.

Phong nhếch mép vỗ đầu Ace.

- Mày biết tính anh mà, hôm nay nhờ ông già kia dẫn đường tới chỗ Kaido đã là cujicc hạn của anh rồi, không có lần sau đâu..

Nghe xong, khuôn mặt Ace đang tươi cười liền xiu xuống, trông khá buồn bã. Phong bật cười xoay người rồi đi, để lại một câu.

- Băng hải tặc của mày anh sẽ không nhờ, nhưng mày thì khác, giữa chúng ta làm gì có hai chữ khách sáo chứ...đúng không???

Ace ngẩng mạnh đầu, nội tâm hưng phấn không thôi, ít nhất vẫn có thể làm gì đó cho Phong khiến hắn rất vui. Ace nhanh chân chạy tới lan can vẫy vẫy tay với Phong đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ.

Thân ảnh hắn khuất dần sau tầng tầng sóng biển nhấp nhô.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tân Đô Đốc

Khi Phong quay trở về Marineford thì đã là sáng hôm sau, bất quá có một vấn đề không được nhỏ cho lắm..

Bên trong tổng bộ phát ra tiếng còi báo hiệu khẩn cấp mức tối cao, địch nhân tập kích hơn nửa số lượng không phải vừa, ít nhất trên mười chiến thuyền hải tặc khổng lồ...

- Bờ Bắc xuất hiện 12 chiến thuyền hải tặc cỡ lớn, yêu cầu chi viện!!!

Phó Đô đốc Yamakaji toát mồ hôi, đây là lần đầu có hải tặc cả gan tấn công vào tận tổng bộ, miệng ông ngậm xì gà cắn răng quát vào Den den mushi.

- Mau nói bọn chúng thuộc thế lực của Tứ Hoàng nào!!!

Điều duy nhất Yamakaji nghĩ tới chính là đám hải tặc ngoài kia là một Tứ Hoàng, chỉ có thế lực lớn cỡ đó mới dám ngang nhiên khiêu khích chính quyền thế giới mà thôi.

Người trinh sát đầu dây bên kia run lấy bảy nuốt nước miếng ừng ực, ánh mắt hoảng sợ tập trung vào mấy cái lá cờ hải tặc đang bay phấp phới.

- Báo...báo cáo!! Có tổng cộng năm phương thế lực lần lượt là Dyan Rimlock, Dosu Dosu, Gaimaster, Quyền Vương và Hyuga Nhật Hưởng...

- Cái...

Yamakaji gần như không tin vào tin mình, năm cái tên vừa rồi có thế lực tuyệt đối đủ sức lật tay làm mưa ở Tân Thế Giới, đầu tên nào cũng treo giá vượt quá 800.000.000 Beri, thậm chí Dosu Dosu và Hyuga còn bị truy nã vượt quá 1 tỷ. So sánh dù bọn chúng tập hợp lại không bằng một Tứ Hoàng nhưng lực lượng phá hoại, gây uy hiếp cho hải quân chắc chắn không yếu hơn.

Đánh chết Yamakaji cũng không thể hiểu được vì sao đám quái vật này lại cùng lúc tụ tập ở đây cơ chứ???

Không thờ người quá lâu, Yamakaji vội vàng chạy ra ngoài thông báo cho ba vị Đô đốc và Sengoku biết để kịp làm ra chuẩn bị, đột nhiên xuất hiện làm bọn họ không kịp trở tay, lo sợ mơ một cái là tổng bộ sẽ bị tàn phá, thiệt hại nặng nề.

Nhận được tin tức, Sengoku đang ngồi cùng ba Đô đốc khác đứng bật dậy, vừa định hạ lệnh gì đó thì bỗng dưng nhớ tới một chuyện.

Sengoku và Akainu đồng loạt hô lên.

- Là hấn!!!

Không nói thêm lời nào, bốn người vội vàng tới văn phòng của Kong kéo lão ra, ban đầu Kong có chút nghi hoặc nhưng khi nghe Sengoku làm bầm bên tai vài câu thì nghiêm mặt gật đầu cùng mọi người ra quảng trường bán nguyệt xem thử.

Chẳng mấy chốc, hàng ngàn binh lính hải quân cùng mấy chục sĩ quan cao cấp đứng dàn hàng trước quảng trường, trong đó có cả Phó Đô đốc Momonga, Onigumo, Ronse, Lacroix, Strawberry, Doberman,...

Bất quá nhân vật đặc biệt quan trọng như Hina lại không có, bởi vì nàng đang đảm nhiệm chức vụ giáo quan quân hàm Đại Tá trong học viện, và kiêm trợ tá của Tsuru.

- Tất cả chuẩn bị!!!

- Tư Lệnh và Nguyên Soái đang tới, giữ vững hàng phòng ngự!!!

Momonga nắm chặt trường kiếm trầm giọng quát, hấn vừa dứt lời thì hàng tinh anh hải quân tách ra chừa một đường đi, Sengoku, Akainu, Aokiji, Kizaru và Kong nắm người khí thế mạnh mẽ bước lên phía trước, về mặt bọn họ không hề ngưng trọng mà là nghiêm trang chào đón tựa như phía trước không phải địch nhân mà là một quan chức cấp cao nào đó.

Một chiến thuyền hải tặc khổng lồ bỗng lướt tới trước, tiến sát thềm quảng trường bán nguyệt.

Trên thuyền một thanh niên ôm bình rượu to ngồi cạnh cột buồm, tu ừng ực hồi lâu mới mở miệng nói.

- Bọn mày tự giác bước xuống hay để tao mời xuống??

Giọng điệu hời hợt không cảm xúc khiến thân hình mấy hải tặc đứng cách đó không xa run lên bần bật, không tên nào dám do dự thêm nữa, vội vàng nối đuôi nhau nhảy xuống.

- Đây...chuyện này là sao...???

- Kia là Rimlock...

- Còn có Dosu Dosu...

- Tên to con đó có phải là Hyuga không???

Từng thanh âm kinh hô đua nhau vang lên, trước mắt bọn họ là cảnh tượng tự cổ chí kim cũng không thể xảy ra. Một hàng dài hải tặc bị buộc tay vào

nhau từ trên thuyền đi xuống, mặt mũi cơ thể tên nào tên nấy bầm dập, sưng húp không rõ hình thù, hiển nhiên là bị đánh đập dã man rồi.

Kong nhin không được quay sang dò hỏi Sengoku, trong mắt ông không giấu nổi nét nghi hoặc, kinh thán.

- Ông nói tất cả mọi chuyện đều do thằng nhóc kia làm sao??

- Không phải hần thì còn ai vào đây?

Sengoku cười khổ gật đầu, nếu không phải đã có sự chuẩn bị thì ông cũng không dám nghĩ tất cả đều do một tay Phong bày ra, bắt về mấy tên đầu sỏ thì thôi đi, đằng này còn mang cả thuyền hải tặc cùng mấy ngàn thuộc hạ của chúng về đây nữa. Phong rồi đi từ sáng hôm qua, cho tới bây giờ mới có một ngày thôi, bằng cách nào mà hần làm được chứ???

Đang lúc mọi người nghi hoặc không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra thì một giọng nói từ trên cao vọng xuống.

- Nhiều đây đủ rồi chứ??

Lần theo hướng âm thanh, tất cả đồng loạt nhìn lên mũi thuyền hải tặc, thì thấy một thanh niên quần áo rách nát ôm bình rượu to đùng không biết ngồi ở đó từ bao giờ.

- Hình như hơi quá chứ không phải chỉ đủ không đâu.

Sengoku dở khóc dở cười không biết phải xử lý sao với thằng nhãi này, Phong chùi chùi miệng hừ lạnh.

- Hừ!! Chỉ có năm thằng cấp S làm sao đủ với thân phận của tôi, đem mấy chiếc thuyền này về còn không phải cấp nguyên liệu cho các người sao, mấy tên tôm tép kia cứ việc tống hết vào Impel Down cho đông vui, đỡ phải cô đơn.

Mấy người Sengoku thật sự bó tay rồi, suy nghĩ của Phong đúng là không một ai theo được. Kong lúc này mới đứng ra quan sát thật kỹ Phong chậm rãi hỏi.

- Lão già kia khỏe không??

Bình rượu chọt khựng lại giữa không trung vài giây sau đó tiếp tục đưa lên miệng Phong, hần một hơi uống cạn, thoáng thờ dài nhìn xa xăm lẩm bầm.

- Nếu muốn ông có thể xuống dưới đó gặp lão một lần, tôi sắp xếp chu đáo cả rồi, chỗ ở của lão già đó tôi xây đẹp lắm, ông sẽ không thất vọng đâu.

Thân hình Kong và bốn người còn lại chấn động, Aokiji dù là lần đầu tiên diện kiến Phong nhưng chuyện của hần thì có nghe qua. Bây giờ hần nói vậy thì không phải ý bảo là Tengu đã...

Kong bi thương thờ dài, nhìn qua Sengoku gật đầu, Sengoku hiểu ý lấy ra một chiếc áo choàng hải quân cao quý.

- Cậu xuống đây!!

Phong thu hồi về mặt cảm khái nhẹ nhàng nhảy xuống bước tới trước mặt Sengoku.

Trước sự chứng kiến của mấy ngàn tinh anh hải quân, Phong tiếp lấy áo choàng khoác lên người đại biểu một tân Đô đốc hoàn toàn mới được sinh ra.

- Kể từ hôm nay cậu chính là Đô đốc thứ tư, lực lượng hùng mạnh nhất và cũng là niềm tự hào của hải quân lục chiến.

- Chào!!!

Lập tức toàn thể binh lính hải quân thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu nâng tay hành lễ với Phong, hần cũng tương tự cứng ngắc chào theo.

Buổi lễ thăng chức kì lạ nhất trong lịch sử hải quân, và một vị Đô đốc kì lạ nhất cứ vậy ra đời, để lại dấu ấn sâu đậm trong dòng chảy lịch sử.

Nhìn thanh niên trẻ tuổi tràn ngập ngạo khí kia mang trên mình quân hàm cao cấp nhất trong quân ngũ, vậy mà không một ai sinh ra cảm giác ghen ghét hay không phục cả, một mình hần bắt được từng đốm hải tặc khét tiếng đủ để chấn nhiếp tất cả tâm tư thiên cận nảy sinh.

- Cậu về chỉnh lại tác phong, ngày mai đến phòng tôi tham dự cuộc họp cấp cao, Ngũ Lão Tinh yêu cầu cậu trình diện.

- Tốt!!

Phong gật đầu chấp nhận yêu cầu của Kong, vẫn nên có chút gì đó chấp hành mệnh lệnh vẫn là tốt hơn, có co có giãn mới là người thông minh.

Nói xong Phong chả thèm chào hỏi nói năng gì thêm, một đường tiến thẳng tới phòng tác phong, hần cũng muốn make up lại bề ngoài, và lựa chọn một bộ vest ưng ý nữa.

Trông thấy Phong chẳng biết trên biết dưới là gì, Sengoku sợ Kong nổi giận nên mở lời giải vây cho hần.

- Tư lệnh!! Ông đừng để ý thằng nhóc đó, tính tình hần trước giờ là vậy nhưng một khi nghiêm túc chắc chắn sẽ đáng tin cậy hơn nhiều người khác.

- Haha!! Ông không phải nói giúp cho hần, bởi tôi căn bản chả bận tâm mấy cái nhỏ nhặt này, nhân tài là phải trọng dụng, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, chỉ cần không chạm vào lợi ích của dân chúng và hủy hoại chính nghĩa là được rồi.

Kong ra vẻ không quan tâm xoay lưng rồi đi, sự kiện thăng chức diễn ra nhanh mà kết thúc cũng nhanh, nhân vật chính bỏ đi, mọi người tiếp tục ở lại không còn ý nghĩa gì nữa. Sengoku nhanh chóng hạ lệnh một nhóm tinh anh đưa đám hải tặc khét tiếng này tới Impel Down, bắt giam toàn bộ, đồng thời phái người đến lãnh địa của chúng thành lập căn cứ hải quân ổn định trị an ở đó.

Hành động lần này bắt buộc phải nhanh và chuẩn xác, bởi vì vùng đất vô chủ một ngày chẳng khác gì một miếng thịt béo bở tùy thời bị xâu xé, nếu trường hợp đó xảy ra thì dân thường rất có thể lọt vào vòng chiến, Sengoku tuyệt đối không thể trơ mắt đứng nhìn được.

- Borsalino!! Anh dẫn người tới lãnh địa của mấy tên hải tặc tạm thời quản lý cho đến khi căn cứ được xây dựng xong.

- Ok!!

Kizaru vẫn cười cợt chả bao giờ nghiêm túc như mọi khi, hai tay gãi đút túi quần chỉ chỉ từng binh lính hải quân ý bảo bọn họ sẽ là người đi theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đến Rồi Sao??

Phong ngang nhiên bước đi dưới bao ánh mắt cung kính, mặc kệ hần nhếch nhác không ra gì, bản thiêu hồi hám không ai ngửi nổi thì chiếc áo choàng kia vẫn là thứ đại biểu cho thân phận cùng uy quyền tuyệt đối.

Nhưng thời điểm sắp đến phòng tác phong thì tim Phong bỗng đập nhanh hơn, máu huyết trong cơ thể sôi trào như muốn phá bạo lớp da bên ngoài vậy. Từng đường gân đỏ gân xanh nổi lên khắp người, Phong giật mình mừng như điên, không đành chỉ một khắc hần nâng tốc độ lên tới cực hạn biến mất tại chỗ.

Đến khi hiện ra thì đã ở trong một căn phòng rộng rãi không người qua lại, Phong vội vàng ngồi xếp bằng trên giường điều chỉnh trạng thái, trong đầu thầm nhớ tới lời Tengu nói.

- Nhóc!! Mi nhớ kĩ, Lục Thức đã qua cái tiền của ta cũng tương tự như môn võ của mi vậy, thứ trọng yếu bên trong chính là Khí, Khí càng mạnh thì ngưng tụ chiêu thức càng lợi hại, sát thương càng thêm khủng khiếp. Haki cũng là một dạng Khí nhưng nó hoàn toàn khác, một bên cường hóa phụ trợ, một bên điều động lưu chuyển lực lượng ở trong nội thể.

- Nhưng thứ gì cũng có cực hạn của nó, khi đạt đến một ngưỡng sức mạnh nào đó thì bắt đầu trì trệ, hoặc là thể chất không đủ để chứa thêm Khí, hoặc là Khí không thể tự sản sinh hoặc tiếp tục hấp thụ. Đây là lý do chỉ có một vài người trên thế giới mới có được Haki Bá Vương, căn bản bởi vì thể chất của họ không đủ yêu cầu.

- Ta đã sáng tạo ra một cách phong ấn Khí, hay nói dễ hiểu hơn là ngưng đọng nó lại, đến một thời điểm sẽ bùng nổ bức phá cực hạn và đưa mi đến một tầm cao mới. Bất quá trong thời điểm phong ấn, mi nhất định phải cố gắng chịu đựng, ăn phải thiệt thòi thì cũng đừng gờ bó, cơ hội phong ấn lần hai là rất khó, theo ta tính toán chỉ có 5% thành công, tương đương với việc mi sẽ phải dừng lại ở ngưỡng cửa đó vĩnh viễn.

Từng giọt mồ hôi chảy xuôi trên gương mặt Phong, hần đã được dặn qua, quá trình này sẽ rất thống khổ nhưng không nghĩ đến lại lợi hại đến mức này. Nó giống như có vô vàn chiếc đinh nhọn hoắt liên tục đâm vào từng bộ vị trên người hần, mỗi một chiếc đinh là một luồng Khí mạnh mẽ.

Trong đan điền, một vòng xoáy to bằng nắm tay dần hình thành, đây là trung tâm vận chuyển và điều động Khí, người học võ, đặc biệt là khí công chắc chắn sẽ cực kỳ chú trọng đến vị trí này trong cơ thể.

Dù tỉ lệ thành công lên tới 90% nhưng Phong vẫn không dám lơ là chút nào, đây là tương lai của hần, người ta chỉ nhìn hiện tại hần mạnh như vậy rồi suy đoán chắc chắn về sau sẽ càng kinh khủng mà nào có biết rằng, đó đã và đang là cực hạn hần có thể đạt đến, muốn tiến bộ nữa bước chỉ sợ cực kỳ khó khăn.

Đau đớn làm khuôn mặt điển trai, già dặn vạm vỡ kịch liệt, một con người sắt thép ngay cả khi thân thể xém chút bị chẻ đôi cũng không nhú mảy may lấy một cái, vậy thì rốt cục phải chịu đựng cơn đau đáng sợ cỡ nào khiến hần biến thành cái dạng này.

Quá khó để tưởng tượng.

Phong bị vây trong trạng thái căng cứng, thống khổ đó suốt ba ngày ba đêm, người bên ngoài hoàn toàn không biết hần đã đi đâu. Nhất là Kong, hai ngày qua sắc mặt ông vô cùng khó coi, không ít lần triệu tập Sengoku và Garp đến để tra hỏi, không lần nào là không xảy ra quát mắng.

Ngũ Lão Tinh hiềm khi coi trọng một nhân tài trong hải quân, thế mà cuối cùng lại để cho bọn họ vì thất vọng mà chuyển sang nổi giận, trách tội lên đầu Kong. Cục tức này ai chịu thay ông, còn không phải ông tự thân gánh vác hết thảy sao, nếu để Phong biết chuyện khẳng định sẽ áy náy lắm, ít nhiều thì hẳn vẫn là người sống có nguyên tắc.

...

Lúc Phong tỉnh dậy thì trời đã sập tối, chiếc quần rách trên người đã ướt đẫm mồ hôi, hẳn cảm thấy toàn thân không còn tí sức lực nào, đứng dậy cũng không nổi.

Sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt vô thần mãi lâu sau mới dần khôi phục tinh quang. Phong khẽ cúi đầu nhìn lướt qua thân thể cường tráng của mình, không có gì thay đổi, bất quá hẳn biết đây chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, thực lực chân chính hiện tại không còn cường đại đủ sức đối kháng với Tứ Hoàng nữa rồi.

Bây giờ Phong chỉ có thể dựa dẫm vào trái ác quỷ, mà cũng không phát huy ra uy lực mạnh mẽ như trước nữa chứ, thứ hai là kỹ năng chiến đấu và tố chất nhục thân siêu việt. Lực lượng bị giảm mạnh tạo ra đã kích không nhỏ đối với Phong, may mắn vẫn còn chút tiền vốn để tự tin, kiêu ngạo, nếu không cái danh hào Đô đốc này nên vứt đi cho xong.

Hiển nhiên Phong bây giờ mà đánh nhau với Garp hay là ba Đô đốc kia thì chẳng khác gì bảo Luffy 17 tuổi đi liều mạng với Smoker cả, đúng chất lấy trứng chọi đá. Trự lâu kéo dài thời gian thì vẫn được đấy, nhưng không thể gây sát thương thực chất lên người họ thì đánh nhau làm cái gì???

Phong thử điều động Haki Vũ Trang thì thấy cánh tay biến thành màu đen.

- Hèn quá, thứ này còn sai được.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu ngay cả Haki cũng bị phong ấn nốt thì quả thật Phong đi tìm địa phương nào đó ở ẩn chờ ngày bùng nổ luôn quá.

Thân hình nhóp nhép làm Phong cảm thấy khó chịu, hẳn cần rằng dùng chút sức lực ít ỏi còn sót đứng dậy đi tắm, việc khác để sáng mai tính...

...

Sáng giờ sáng, theo thói quen Phong chậm rãi mở mắt, có lẽ vì mấy hôm trước mất quá nhiều sức nên vẫn còn thấy hơi mệt, hẳn vươn vai đứng dậy bắt đầu một ngày dài.

- Hôm nay có kha khá việc cần phải làm đây...

Lắm bả trong miệng, Phong quyết định đi tới cantin quân đội, ăn chút gì đó cho có sức rồi hẳn đi làm công chuyện.

Phong đi tới đâu mấy binh lính canh gác nghiêm trang chào tới đó, việc hẳn biến mất mấy ngày cũng chỉ có cao tăng mới để ý, cấp thấp bình thường không hề hay biết, bọn họ chỉ làm việc theo quy củ thôi.

Ngồi trong cantin, Phong ăn như hổ đói, ngẫu nhiên hết năm phần thức ăn của năm người trưởng thành mà vẫn chưa có dấu hiệu chậm lại. Người xung quanh nhìn hẳn không khác gì quái vật tham ăn đầu thai.

Mười phút sau, ăn xong phần thứ 12 hẳn mới thỏa mãn đứng dậy, miệng ngậm một chiếc tăm xỉa răng ung dung rời đi, vẻ mặt bí ối hèn mọi khiến người khác chỉ muốn dấm cho vài phát, bất quá không ai dám làm điều này.

Một đường thẳng tiến phòng tác phong, làm chuyện dang dở mấy ngày trước còn chưa làm xong.

Ngồi trên ghế hai bên là hai mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, một cô gái có mái tóc xanh nước biển gọn sóng trông rất nổi bật, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, cặp mắt to tròn dễ thương cực kỳ năng động, thân hình của nàng càng khó phải nói, gò bồng cao vút, eo thon con kiến cảm giác như chỉ muốn hai quả bóng phía trên phá áo mà ra, mông tròn gọi cảm cùng cặp chân dài miên man rất kêu gọi.

Cô gái bên kia thì trẻ trung lạnh lợi hơn một chút, nàng để đầu tóc ngắn tomboy màu vàng bắt mắt, cặp mắt lấp lóe tinh quang vàng nhạt tựa mái tóc của nàng vậy, cơ thể muốn lồi có lồi, muốn lõm phải lõm, điểm trừ duy nhất với thân hình hoàn mỹ này là nàng không được cao cho lắm, tầm 1m68, ở One Piece thì chiều cao này là khiêm tốn rồi.

Mỹ nhân tóc xanh lười biếng chống cằm trên bàn lăm lăm.

- Đến lúc nào thì anh ấy mới về đây chứ, nói tám năm mà giờ đã là tám năm sáu ngày rồi!!- Hừ, em thấy chị không nên than vãn nữa, đội trưởng là người giữ uy tín, nhất định sẽ trở về trong năm nay, chị Hina còn chưa gấp mà chị gấp cái gì.

Cô nàng tóc vàng xem ra miệng lưỡi rất lợi hại, không 18hKuT1 chút lưu tình đã kích động bạn lâu năm của mình.

- Layla!! Không phải em ngày nào cũng lời hình anh ấy ra ngắm tới ngắm lui sao?? Bảo chị không gấp...hừ chính em còn gấp hơn chị.

Thì ra thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp bội phần là Layla, cô gái nhỏ bé, thích dụ dỗ người khác năm nào. Bị nói trúng tim đen, Layla gò má ửng hồng mím môi tìm lời phản bác.

- Em nói chị Ain này!! Hai ta chỉ là hai thành viên của hội fan cuồng yêu mến đội trưởng thôi, chị không cần phải nói ra miệng vậy đâu, lỡ có ai nghe thấy

thì coi chừng em liều mạng với chị...

Nói tới đây, Layla liền im bặt không nói tiếp, nàng và Ain quay đầu nhìn phía sảnh ra vào, nơi đó có một thanh niên cao lớn với mái tóc bạc dài phiêu dạt đang chậm rãi bước tới.

Có điều thứ mà hai người nhìn chăm chú là chiếc áo choàng Đô đốc chói mắt kia, Ain cùng Layla liếc mắt nhìn nhau khó che giấu nỗi khiếp sợ trong nội tâm, tin tức xuất hiện Tân Đô đốc hoành không giáng thế vẫn đang là tin hot nhất lưu truyền trong hải quân, đặc biệt là thế hệ trẻ phi thường chú ý, bởi vị Đô đốc mới toanh này thuộc lứa của bọn họ.

Ain kéo tay Layla vội vàng đứng dậy chào theo nghi thức hải quân, vẻ mặt khẩn trương lo lắng, dù sao cũng là lần đầu đối diện với vị cường nhân nổi bật nhất trong quân đội, không hồi hộp mới là lạ.

Bất quá đến khi hai nàng nghe thấy câu nói đầu tiên phát ra từ miệng vị tân Đô đốc trước mặt thì hai mắt tròn tròn tưởng mình nghe lầm.

- Ain...Layla!! Đã lâu không gặp...

Phong khẽ nghiêng đầu mỉm cười, gặp lại người xưa tâm tình tự nhiên tốt hơn rất nhiều, hẳn không ngờ hai cô gái ngây thơ, hồn nhiên trước kia bây giờ biến hóa khôn lường đến vậy, xinh đẹp cứ gọi là không có chỗ nào để chê. Theo hẳn thấy Ain ở đây đẹp hơn trong phim nhiều lắm.

Layla không tin vào tai mình, nàng rất rất muốn nghe lại những lời Phong nói vì vậy bạo gan, lớn mật dò hỏi.

- Ngài vừa rồi nói gì cơ??

Nhìn biểu tình của cô gái, Phong nhìn không được bật cười thành tiếng, giọng điệu hiền lành khác với thường ngày đáp.

- Quên tôi rồi sao? Mới tám năm thôi mà!!

- Tám năm... Ngài là???

Miệng Ain và Layla há to hết cỡ trông cực kỳ khả ái, “tám năm, tám năm, vậy người kia là...đội trưởng???” trong đầu hai nàng đồng loạt nảy sinh ý nghĩ hoang đường, để chắc chắn Layla nuốt nước miếng lấp bắp hỏi.

- Đội trưởng...là...là anh phải...không??

Phong gật nhẹ đầu xem như xác nhận, ngay lập tức hai bóng hồng yêu kiều lao vào lòng ôm chặt lấy hắn. Phong ngăn người vãi giấy rồi mới định hình, gương mặt thoáng hiện nụ cười tươi hiếm thấy, hắn nhẹ nhàng xoa đầu hai nàng để mặc cả hai khóc thút thút trong ngực.

- Đội trưởng!! Bọn em chờ anh thật khổ...trừ mấy người Smoker có bản lĩnh ra thì còn lại đều không muốn làm việc gì nhiều, một mực chờ anh về để lãnh đạo bọn em lần nữa...

- Cái gì?? Vậy là không chịu siêng năng tập luyện??

Giọng điệu của Phong cố tình đề cao lên, làm bộ như sắp tức giận tới nơi, Ain và Layla cuống cuống vội vàng tách Phong ra, gấp gáp nói.

- Không!! Không có đâu...bọn em hằng ngày đều tập luyện mười tiếng đồng hồ, anh mà không tới nửa tiếng sau bọn em sẽ ra bãi tập a.

Thấy hai nàng bị dọa không nhẹ, Phong cũng không đành lòng trêu chọc tiếp, mỉm cười nháy mắt sau đó vỗ vỗ đầu hai nàng. Đến đây thì Ain và Layla không thể không nhận ra mình đang bị Phong đùa bỡn, khuôn mặt đỏ bừng kiểu mị vô cùng.

Phong lắc lắc đầu ngồi xuống ghế nhỏ giọng nói.

- Được rồi, gọi người tới cắt tóc, cạo râu cho anh đi, để vậy mấy lão già kia cứ căng thẳng nhưc đầu lắm.

Nghe Phong nói chuyện hóm hỉnh, hai mỹ nhân che miệng cười khẽ nhanh chân chạy đi, khi quay lại trong tay mỗi người đều lăm lăm cây kéo và dao cạo râu, trong túi quần còn cộm lên ống tuýp kem.

Phong tròn mắt nghi hoặc.

- Đừng nói là hai em cắt cho anh nhé??

- Không được sao, không phải ai ở đây muốn bọn em cắt tóc cho cũng được đâu nhé, anh là người thứ ba đấy.

- Có vẻ kinh nhờ, thế hai người trước là ai?

- Đương nhiên là hai đứa bọn em rồi, hahaha!!!

Phong thật sự bị dọa cho sợ rồi, hắn không dám tưởng tượng vẻ đẹp trai của mình sau khi qua tay hai cô gái nhỏ này sẽ biến thành bộ dạng gì, hy vọng đừng quá xấu là được.

Chương 44: Dã Tâm Sơ Hiện

- Ấy, thật đẹp nha!!

- Đúng a!! Không ngờ đội trưởng của chúng ta lại soái ca đến vậy!!

Layla và Ain kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt sau khi cắt tóc, cạo râu liền không khác gì thoát thai hoán cốt, thay đổi một trời một vực.

Quả thật không thể phủ nhận rằng Phong rất đẹp trai, tuấn tú, khí chất thượng vị giả cùng bá đạo xen kẽ khiến người khác phải ngước nhìn, kính sợ.

Đứng trước gương quan sát diện mạo mới của mình, Phong gật đầu hài lòng, tay nghề hai cô nàng kia nhìn vậy mà khá thật, trầm tư giây lát hần mở miệng nói.

- Hai đứa mang anh đi lựa một bộ vest, đề kiểu này đi long nhong hoài mất mặt lắm.

Ain gật đầu hiểu ý, nàng cũng không nuốt trôi cái loại trang phục mà Phong đang mặc, rách nát không chịu nổi. Nàng và Layla mỗi người một bên lôi kéo Phong đi vào căn phòng phía sau chiếc bàn dài tiếp tân.

Qua mười phút, Phong ăn mặc chỉnh tề bước ra, một cái áo sơ mi dài tay màu đen mờ phanh hai cúc áo trên cùng, đây là thói quen ưa thích thoải mái của hần, ban đầu có thêm cái áo vest bên ngoài nhưng nghĩ đi nghĩ lại kiểu gì Phong dứt khoát bỏ nó đi. Thân dưới là quần tây đen trùng màu với áo, trông khá hợp logic.

- Tân Đô đốc của chúng ta ít nhất cũng phải như này chứ!!

Phong khoác áo choàng Đô đốc trên vai làm Layla sáng mắt đánh giá lui tới không ngừng, miệng tám tặc khen ngợi lia lịa như sợ ai khác tranh lời.

Phong cười khở béo má nàng nói.

- Anh biết anh đẹp rồi, em không nhất thiết phải làm quá như vậy chứ, tới học viện một chuyến thôi, cô ấy đang đợi anh.

- A!! Đúng vậy, chị Hina lâu lâu cứ thần thờ nhìn xa xăm, không cần nói cũng biết chị ấy chắc chắn là người nhớ mong anh nhất.

Dù nói vậy nhưng trong mắt Ain phát ra tia âm đạm dễ dàng nhận thấy, Layla cũng tương tự, trong nội tâm hai nàng rất hâm mộ Hina, bởi vì trong hải quân chỉ có mình Hina mới được Phong chính thức thừa nhận là người của mình. Bởi lẽ đó, mấy thiếu nữ từng đi theo Phong luôn cố gắng phấn đấu vượt trội người khác, để ôm hy vọng một ngày nào đó Phong sẽ phát hiện ra họ không hề thua kém Hina, đây là kiểu cạnh tranh âm thầm nhưng lại là mạnh mẽ, mãnh liệt nhất.

Sống hai đời người, Phong làm sao không nhận thấy điểm biến hóa đặc biệt này chứ, thậm chí dài một hơi, hần tiến tới ôm hai nàng vào lòng vuốt lưng an ủi.

- Ài!! Thật là, đều là người của anh cả, tự làm khó bản thân mình làm gì??

Thân hình Ain cùng Layla chấn động mạnh, có chút khó tin ngẩng nhìn Phong, thấy ánh mắt dịu dàng của hần thì đỏ bừng mặt xấu hổ giấu vào trong lòng ngực vạm vỡ.

Duy trì tư thế đó vài phút, bất đắc dĩ Phong đành phải luyến tiếc kéo hai cơ thể nóng bỏng, đẩy dạn ra khỏi người mình.

- Đi thôi!! Anh còn phải trình diện tư lệnh xử lý ít chuyện nữa.

Hai nàng nhu thuận gật đầu, không ai bảo ai mỗi người sửa sang lại mấy góc áo bị nhăn của Phong, xong đâu đó hai người hai bên đi theo hần tới học viện.

...

- Các người biết gì chưa, vị Tân Đô đốc trẻ tuổi kia đang trên đường đến đây đấy!!

- Không sai...không sai!!! Hồi nãy tôi có thấy ngài ấy dẫn theo hai trợ lý rất xinh đẹp hướng học viện mình đi tới nha...

- Trợ lý cái đầu cậu, không chịu nhìn xem người ta là ai??? Rõ ràng là Đại Tá Layla và Đại Tá Ain lừng danh, thực lực mỗi người đến mấy vị Phó Đô

độc cũng phải kính nể, tôi thấy chắc chắn là Đô đốc đại nhân nhìn trúng điểm này nên mới tuyển hai người làm phụ tá về sau, tiện đường nâng đỡ, dúi dút.

Thời gian wVZVPK vào tiết học chưa tới cho nên đám học viên tùm năm tùm ba xì xào bàn tán, hầu hết tin tức đều nhắm vào Phong, thiên tài đang chói sáng như mặt trời ban trưa.

Không khí sôi nổi đột nhiên yên tĩnh trở lại, từ bên trong đi ra ba thân ảnh, chính là ba người giữ vị trí cao nhất trong học viện, Tsuru, Hina và Gon.

- Lão sư!! Ngài nói vị Tân Đô đốc kia tới đây để làm gì vậy ạ.

Nghe Hina hỏi, Tsuru mỉm cười thần bí đáp.

- Để gặp con đấy!

- Gặp con??

Hina giật mình suýt chút nữa bị sắc nước bọt, nàng vội vàng vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn quá khổ đang phập phồng lên xuống. Không thể không nói, tám năm qua bộ vị này của nàng phát triển đến mức độ cực kỳ kinh người, nó còn lớn hơn cả Hancock vài số. Cùng với khuôn mặt gợi cảm, thành thực nàng không sai biệt lắm chính là hoa khôi hải quân, bông hoa mà bất kỳ nam nhân nào cũng muốn hái.

- Đến rồi!!

Cánh cổng to lớn chậm rãi mở ra, một thanh niên cao to một thân đồng phục đen nhánh khoác áo choàng đô đốc, dẫn theo hai cô gái khỏa miệng luôn treo nụ cười ngọt ngào bước vào.

Khí thế cường đại tỏa ra từ người thanh niên chấn trụ toàn bộ tâm binh hải quân đang có mặt ở đây, bọn họ cố đè ép áp lực dâng lên trong lòng, cắn răng thẳng lưng chào.

Chỉ thấy vị Đô đốc trẻ tuổi kia bước tới gần ba người Tsuru, không một ai dám thở mạnh trừ họ, riêng Hina, nàng tròn to mắt hết cỡ nhìn về phía thân ảnh đang ngày một gần. Người khác không nhận ra Phong là bởi vì lúc đó diện mạo của hắn biến hóa quá nhiều, còn bây giờ, vẫn đầu tóc năm xưa, khuôn mặt anh tuấn hơn nhưng nét già dặn, tang thương thì không hề thay đổi.

Hơn nữa cái cảm giác tim đập nhanh, cảm xúc dâng trào này tuyệt đối không làm được, chỉ có đứng trước mặt Phong, Hina mới có cơ hội cảm thụ tư vị như vậy.

Không nói lời nào, nàng vội òa lao thẳng tới ôm chầm lấy Phong trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Nhìn mỹ nhân trong lòng ánh mắt Phong trở nên nhu hòa hơn một tầng, khí thế mạnh mẽ tan biến chỉ còn lại sự yêu thương vô bờ bến.

Vừa ôm Hina, Phong vừa ngẩng đầu nhìn Tsuru già nua khẽ nói.

- Cảm ơn!!

Tsuru cười cười lắc đầu ý bảo không cần thiết, Hina là cô gái giỏi, có học trò tốt bà cũng vui về.

- Chúng ta đến nơi khác nói chuyện nhé!

Vuốt ve mái tóc hồng dài mượt, Phong dịu dàng cúi đầu nói vào tai Hina, bất quá nàng không trả lời mà cứ ôm chặt lấy người hắn không buông, giống như muốn chìm luôn vào trong cơ thể hắn vậy.

Phong dở khóc dở cười hai tay bám eo Hina bế xốc nàng lên, lần này nàng ngoan ngoãn tháo tay rồi vòng lên ôm cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dính vào càn cổ rắn chắc tham lam hít lấy hít để mùi vị quen thuộc hồi lâu, hai chân tựa dây leo quấn quanh hông hắn.

- Đi thôi!!

Quay sang nói với Ain và Layla một câu, Phong xoay người rời khỏi học viện, đám học viên muốn nhìn thì cứ việc nhìn, hắn chính là tới đem nữ nhân của mình đi, việc thiên kinh địa nghĩa như vậy sợ gì thiên hạ lời ra tiếng vào.

Trên đường đi, mỗi lần Phong hỏi một câu thì Hina đều trả lời bằng cách hôn một cái lên cổ hắn, đến khi trở về khu vực quen thuộc mà trước đây mình ở thì cô Phong đẩy rẩy những dấu ấn.

Vào trong phòng, Phong ra hiệu Layla đóng cửa chốt bên trong, tránh có người tự ý xông vào như Smoker năm xưa, có những chuyện chỉ một lần là quá đủ.

Ain đứng bên cạnh dịu dàng cởi áo choàng giúp hắn, nàng và Layla yên lặng hầu hạ như cô vợ nhỏ. Trong lòng Phong đối với hai nàng vừa vui mừng vừa cảm động, đôi khi có nữ nhân bên cạnh cũng không phải là xấu, dù sao năng lực của hắn rất lớn, nhiều hơn một người không phải vấn đề gì to tát cho lắm.

Nghĩ nghĩ, Phong bật cười hắc hắc, bàn tay to lớn vỗ lên bờ hông căng tròn của Hina khiến nàng oán hận trừng mắt.

- Mau xoay lại để anh xem bánh bao nhỏ có lớn hơn được chút nào không??

- Đừng...đừng mà, ở đây...

Phong lập tức hiểu ý Hina, hần mặc kệ nàng kháng cự lật thân hình hoàn mỹ đặt ngay trước mặt mình tùy tiện kiểm tra, khóe miệng đắc ý nói nhanh.

- Họ đều là người nhà, em ngại ngần cái gì, không phải lúc trước có Hancock em thích tranh giành được anh ăn đậu hủ lắm sao??

- Ấy da!! To như này cơ á???

Phong ngạc nhiên kinh hô, hần không ngờ phương thức mình chỉ dạy lại hiệu quả đến vậy, bàn tay to của hần vậy mà không nắm gọn được, trong lòng lẩm bầm “ít cũng 114 nha...”

- Hai em đứng nhìn cái gì, còn không tự giác tới đây cho anh kiểm tra sức khỏe?? Nên biết, lâu lâu mới có một đợt được anh kiểm tra tổng quát đấy, không tin cứ hỏi Hina mà xem.

Một bên xoa nắn thích tay, một bên hèn mọn hướng hai mỹ nhân đang đỏ mặt không biết làm gì bên kia ra lệnh. Chân chừ chốc lát, hai nàng nhón từng bước lại gần, ánh mắt nhìn Phong chẳng khác gì con thỏ đáng thương hoảng sợ nhìn bác thợ săn.

Trong căn phòng trống trải lâu lâu có vài tiếng rên khẽ phát ra.

Qua nửa canh giờ, bốn người nằm dựa lên thành giường, Phong chỉ biết thay một cái áo may ô màu xám từ khi nào, bên trái hần là Hina, bên phải là Ain, còn Layla nhỏ bé được ưu tiên nằm hần trên người Phong, hai quả bóng thịt nén ép chìm vào trong người hần.

Phong nhú mày nhìn lên trần nhà không biết đang suy nghĩ cái gì, hồi lâu hần mới từ tốn mở miệng nói.

- Nếu một ngày anh rời khỏi hải quân thì các em sẽ đi theo anh chứ??

- Nhất định!!!

Ba thanh âm kiên định không do dự một khắc đồng loạt vang lên, Phong kinh ngạc cúi đầu thì thấy ba cặp mắt to tròn dễ thương nhìn mình chằm chằm.

- Thật là...

Cảm động qua đi, gương mặt Phong trở nên nghiêm túc, hần trầm giọng dặn dò.

- Nếu vậy thì anh cũng không khách khí nữa, ba đứa nhanh chóng đi điều tra cho anh thông tin về những thế lực ngầm, giới hắc đạo và mọi phương thế lực có tác dụng đáng đề liên minh, không trừ Tứ Hoàng nếu có cứ liệt kê chúng vào trong.

Thành lập thế lực là chuyện đầu tiên Phong muốn làm khi trở về, hần nghe từ miệng Tengu về Hải Tặc Vũ Trụ và các vùng đất tự lập ở Tân Thế Giới, giống như Wano, những nơi này luôn có cường giả ẩn thế tọa trấn, thực lực tuyệt đối không yếu. Phong không thể đơn thân độc mã chiến đấu với số lượng cường nhân lớn như vậy, sẽ rất thiệt thòi cho hần.

Hiện tại hơn bảy phần sức mạnh bị phong ấn, Phong càng cảm thấy cần thiết khi tạo một mối liên minh nào đó, ít nhất phải chờ đến khi hần đủ mạnh để coi thường cả Tứ Hoàng thì mới có thể kiêu ngạo xưng bá thế giới. Ước nguyện đứng trên đỉnh thiên hạ kiếp trước cũng theo đó hoàn thành, một khi thành công Thập Đoạn tự nhiên sẽ được biết đến như một thứ vũ khí hủy diệt hàng đầu chứ không chỉ đơn giản là môn võ tầm thường nữa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Phong tỏa sáng, vàng hào quang nóng rực lúc ẩn lúc hiện, đã là con người ai lại không có dã tâm, vấn đề là lớn hay nhỏ mà thôi, người có năng lực càng lớn thì dã tâm cũng vượt trội người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trở Về Biển Đông

Lúc ba cô gái rời khỏi phòng thì trời đã chiều tà, mặt trời chuyển sang màu đỏ rực rỡ.

Phong ngồi trong phòng uống rượu một mình, nào còn vẻ mặt dè dặt, tươi cười, nham hiểm như khi ở cùng các nàng nữa, từng thớ thịt vận vận dính chặt vào nhau trông rất dữ tợn.

- Khốn thật!!!

Gầm khế một tiếng, Phong ngửa cổ uống cạn bình này tới bình khác, cố làm cho bản thân mất đi thanh tỉnh để quên đi đau đớn.

Mỗi lần Khí sinh ra liền ngay lập tức tự động phong ấn, da thịt bên ngoài nếu kín chỗ thì nội quan bên trong sẽ thay thế, liên tục không ngừng nghỉ, lâu lâu sẽ có một con đau không cách nào hình dung được, chẳng hạn như lúc này.

Đừng nhìn hấn phong lưu khoáng đạt, từng phút từng giây hấn đều phải đấu tranh, chịu đựng với những chuyện nếu đặt trên người một ai đó khác sẽ ngay lập tức trở thành ác mộng. Chẳng qua tâm trí của Phong kiên cường hơn người thường vô số lần cho nên không để lộ ra bên ngoài mà thôi.

Chẳng biết qua bao lâu, đau đớn dày vò cuối cùng cũng dần dần tán đi, Phong nằm xụi lơ trên giường không mở nổi mắt, sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống.

Vậy mới biết một khi ngưng đọng đầy đủ, phong ấn được giải trừ thì sức mạnh mà Phong đạt đến kinh khủng tới mức nào, bất quá đây là chuyện cực hạn được đột phá, còn giữa đường đứt gánh thì nhận về chẳng hơn con số 0 là bao nhiêu.

Gian nan ngồi dậy, Phong phát hiện trời đã tối vì vậy quyết định nằm thêm một lát nữa rồi mới chịu đi tắm.

...

Ở đâu đó ngoài Biển Đông, một thiếu niên 17 tuổi đứng trên con thuyền nhỏ bé hướng tới cả thế giới gào to.

- Đại dương mệnh mông, ta đến đây!!! Ta sẽ trở thành vua hải tặc!!!

Monkey D. Luffy chính là tên cậu ta.

Kể từ hôm nay, mạch truyện chính thức bắt đầu.

Phong ở trong phòng đâm ra một phát cực mạnh mang theo tiếng gió rít chấm dứt bài quyền, Haki trên tay chậm rãi thu về, hấn muốn dùng Khí để kích thích Khí, mượn việc sử dụng Haki để nhanh chóng sản sinh ra Khí ở đan điền, hiển nhiên chuyện này không thể làm liên tục, nếu không sẽ dính phải trường hợp quá tải, rất nguy hiểm.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân trầm thấp, nghe sơ qua liền biết người mới đến là một gã cao to nặng trên trăm kí.

Quả nhiên cửa phòng bật mở, Garp lững thững đi vào trừng mắt nhìn Phong quát phủ đầu.

- Thằng nhóc khôn kiếp, mấy ngày nay mi đi đâu??? Ngũ Lão Tinh bắt bọn ta phải tìm cho được mi để trình diện, mi lại trốn ở đây???

Phong lắc đầu trực tiếp không để ý tới Garp, thông thả tìm bộ đồ hôm qua mặc vào chuẩn bị đi tìm Tư Lệnh Kong xin lỗi, gặp Ngũ Lão Tinh sao? Phòng không có hứng thú, mấy lão già suốt ngày quan tâm tới lợi ích đó, gặp chỉ tổ nhưc đầu, hấn đoán chắc bọn họ sẽ nói vấn đề bảo vệ an toàn cho Thiên Long Nhân, hay là cống hiến hết mình cho hải quân, làm những nhiệm vụ phục vụ cho mục đích cao cả,...đại loại như thế.

Quá nhàm chán!!

Thấy Phong mặc kệ mình, thái độ kiểu ta đi đường ta, ông đi đường ông, hai ta không quen biết... Garp bắt lực thờ dài, hết cách đành phải báo thông tin cuối cùng rồi xoay người rời đi.

- Luffy ra khơi rồi!! Thằng đàn đó, hải quân không làm, đi nghe lời tên Shanks kia xúi bậy, giờ thì hay, về cùng một giuộc với bọn đầu trộm đuôi cướp.

Âm thanh khó che giấu được nổi phiền muộn, bóng lưng rộng ấy còng xuống một chút, như già thêm chục tuổi.

Phong dừng hành động quay đầu liếc qua ông rồi lại tiếp tục mặc quần áo, trong mắt lóe quang mang cảm thán, bất đắc dĩ. Dù ở đây Garp vẫn luôn quan tâm theo dõi từng bước đi hành động của Luffy và Ace, vì vậy ở những tình huống Luffy gặp uy hiếp từ hải quân thì ông sẽ tự đề cử bản thân mình đi bắt nó, rồi âm thầm mất nhấm mất mờ bỏ qua.

...

Ngồi trong phòng Tư Lệnh nửa tiếng đồng hồ, Phong chỉ nói duy nhất một câu.

- Tôi không có hứng thú đi gặp Ngũ Lão Tinh, còn nữa, nếu không có việc gì quan trọng thì đừng có tìm đến tôi, tôi nhớ trước đây tôi đã từng nói một lần rồi mà. Tốt nhất là đừng nên tìm cách gò bó tôi lại, nếu không kẻ chịu thiệt thòi là các người đây. Chuyện hôm trước thất hứa cho tôi xin lỗi, tôi không cố tình.

Nói xong hấn đứng dậy rời khỏi phòng không để Kong kịp nói thêm câu nào, nghĩ đến thái độ chân thành phát ra từ nội tâm Phong, Kong cũng không muốn làm khó hấn nữa, người trẻ tuổi nên có chút kiêu ngạo, nếu không sẽ mãi mãi cúi đầu trước kẻ khác.

Ở phòng chờ trung tâm, không biết Layla đã đứng đó đợi từ lúc nào, Phong không hề ngừng lại mà vẫn duy trì bước đi đều đặn.

- Chuẩn bị chiến hạm, chúng ta tới Biển Đông một chuyến!!

- Vâng!!

Layla gật đầu đáp ứng đi sát bên cạnh hắn, đồng thời cầm Den den mushi trên tay nói nói cái gì vào đó.

Năm phút sau, một chiến hạm khổng lồ do cấp dưới của Phong lái tới, đậu trước vị trí mà Phong sắp sửa xuất hiện.

Hina, Ain, Kanji, Higo và một vài người từng là thù hạp trước đây của Phong mà vẫn còn ở lại tổng bộ, nhận được lệnh triệu tập lập tức có mặt đứng ở bến cảng chờ đợi hắn.

Đặc biệt là Kanji và Higo, tâm tình hai người khá là kích động khi nghe đội trưởng đáng kính năm xưa, một tay dẫn dắt bọn hắn nay đã trở thành Đô đốc hải quân thì vô cùng hưng phấn.

Kanji đắc ý cười ha hả.

- Thấy chưa Higo, lúc trước ta bảo ở lại tổng bộ chờ đội trưởng trở về không sai chứ??

- Cậu cười cái gì?? Còn không phải vì toàn bộ mỹ nhân trong đội lựa chọn ở lại đây cậu mới lưu luyến không rời đi sao?? Hám gái thì cứ nhận hám gái, thanh cao làm quái gì??

Higo thân hình như cây liễu, vừa cao vừa gầy, mỏng manh yếu đuối hừ mũi khinh thường, không thương tiếc nói trúng chỗ đau của Kanji. Gã khổng lồ tái mặt trộm liếc mấy cô gái đứng bên cạnh Hina, thấy mấy nàng một chút cũng không để ý tới mình thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời có chút chua xót thầm nghĩ “đội trưởng đúng là tốt số, vừa mạnh mẽ vừa có nhiều gái theo, haiz...”.

Qua thêm ít phút, từ đằng xa hai thân ảnh một cao một thấp bước chân vững vàng đi tới.

Phong dừng bước nhìn lướt qua từng gương mặt quen thuộc, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười hiếm thấy.

- Các người có vẻ trắng trẻo sáng lạn đấy nhỉ, hình như lúc tôi không có mặt mấy người được thoải mái lắm đúng không?? Khá lắm, đã vậy thì chuẩn bị tinh thần đi, ngày tháng sau này nhất định sẽ thú vị lắm đấy.

Không thèm nhìn về mặt từ hưng phấn chuyển sang hoang mang của mọi người, Phong cùng ba mỹ nhân tuyệt sắc dẫn đầu bước lên thuyền.

- Không xong!! Không xong rồi!!!

- Chúng ta tiêu thật rồi, nhưng rõ ràng ngày nào chúng ta cũng luyện tập theo đúng những gì đội trưởng dạy mà!! Sao anh ấy lại nói vậy chứ...

- Hừ!!!

Kanji hừ lạnh cắt ngang cuộc hội thoại lo lắng, gãi ra vẻ thông minh vuốt vuốt cằm cao giọng nói.

- Mấy người đúng là biết một mà không biết hai, vừa rồi không thấy đội trưởng cười sao?? Nếu anh ấy nghiêm túc thì về mặt nhất định sẽ không thoải mái như vậy đâu, theo tôi suy đoán mười phần hết chín phần là anh ấy chỉ nói đùa thôi. Hắc hắc!!! Mấy năm không gặp đội trưởng bắt đầu biết đùa rồi đấy chứ.

- Sao tôi vẫn thấy bất an thế nào ấy nhỉ???

Trong lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm thì Higo vốn luôn có dự cảm tốt lành lăm bằm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Morgan Chết

Chiến hạm lướt trên biển với tốc độ cực nhanh, đi trên đường gặp qua không ít thuyền hải tặc bất quá không một lần nào dừng lại, trực tiếp bỏ qua.

- Hôm nay hải quân ăn chay à??

- Có sự kiện mới diễn ra chăng??

- Chính quyền thế giới giải thể bọn hải quân này rồi à??

Đây là những suy nghĩ trong đầu đám hải tặc may mắn chạm trán tử thần mà vẫn không bị bắt mất linh hồn.

Ngồi trên boong tàu hóng mát, Phong thoải mái mặc chiếc áo hawaii vàng chóa, dựa lưng trên ghế hưởng thụ chăm sóc của mấy mỹ nhân Hina, Layla, Ain, không dứt hoa quả thì cũng uống nước ép trái cây.

Ban đầu thủy thủ đoàn bên dưới có chút bất ngờ, tuy nhiên rất nhanh liền cảm thấy không có gì lạ tự giác tản ra không dám làm phiền, bốn Đô đốc mỗi người mỗi tính, ông thì thích độc hành lang thang trên biển, ông thì lười biếng, ông thì quá nghiêm túc, thanh niên trẻ tuổi thì ưa thích hưởng thụ, lạ ở chỗ nào đây??

- Ahaha!! Thật là muốn gặp lại thằng nhóc nghịch ngợm kia quá đi!!

Phong gác tay sau đầu có chút hưng phấn nói ra, giọng điệu hồi tưởng thập phần vui vẻ. Hina lần đầu tiên trông thấy nét trẻ con thoáng hiện trên gương mặt Phong, nhìn không được che miệng cười khúc khích.

Phát hiện mình bị hớ Phong cảm thấy thật mất hình tượng quá mức, nhìn qua Hina cười trừ liền hừ mũi vòng tay ra sau cổ nàng, thò xuống túm lấy một bên ngực thích ý nắn bóp, miệng ra vẻ hung dữ nói.

- Em cười cái gì vậy? Hừ??

- Uhm!! Em biết sai rồi mà...

Mặc kệ Hina đồ mặt xin tha, Phong vẫn cứ thoải mái biến hình cục bột mềm mại trên tay, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó hần quay sang hỏi Layla.

- Layla này!! Chỉ số Douriki của em là bao nhiêu đấy?

Nghe Phong hỏi tới vấn đề mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo nhất, Layla tươi cười ngọt ngào, đắc ý ưỡn ngực nói.

- Anh bây giờ mới chịu quan tâm tới em sao, nói cho anh biết Douriki của em là 4200 đấy nhé.

- 4200???

Phong cả kinh tròn tròn mắt, cô gái nhỏ này vậy mà ngu bức quá đi chứ, không ngờ dưới trướng mình lại có thiên tài Lục Thức còn kinh khủng hơn cả Lucci trong nguyên tác, xem ra nếu không phải sự kiện Zephyr mất tay thì ông có lẽ đã đào tạo ra được không ít người tài rồi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Layla có thành quả như ngày hôm nay phần lớn công lao là ở Phong, mấy bài tập cùng động lực từ hần khiến cho mọi người tiến bộ vượt xa trong nguyên tác.

Biểu tình của Phong rơi vào trong mắt Layla làm cho nàng hận không thể đem cái miệng nhỏ nhắn vênh lên tận trời, cười híp mắt dứt một quả nho cho hần vui vẻ nói tiếp.

- Bất ngờ lắm đúng không?? Hiện tại cũng chỉ có mình gã Lucci kia là vượt trên em thôi đó, hừ, ai bảo em học tập sau hần chứ, mai mốt em nhất định sẽ vượt qua tên mặt lạnh đó.

Phong không nói gì thêm, gạt đầu đồng tình, hần không nỡ nói cho nàng biết chỉ số Douriki của mình, nếu không sẽ đã kích nàng tới mức không dám ngẩng đầu nhìn người luôn quá.

Ngồi một bên, Hina sắp không xong tới nơi rồi, ban tay ác ma kia tác quái tác quái mò tận vào bên trong áo, sờ nắn trực tiếp lên da thịt nàng rồi. Bất đắc dĩ Hina đành phải nghĩ cách đánh lạc hướng chú ý của Phong, bất quá khiến nàng thất vọng là hần tuy bị đánh lạc hướng nhưng tay vẫn không ngừng tự hành động.

Hết cách Hina chỉ có thể mặc hần muốn làm gì thì làm, nàng thầm hy vọng không có ai thấy, bằng không sẽ xấu hổ chết mất.

Ngay khi Chiến Hạm sắp cập bến Shells town Phong bỗng nảy ra một ý, hần khề thì thầm vào tai Layla vài câu, chỉ thấy nàng gạt đầu như gà mổ thóc.

...

Giữa trường bắn căn cứ hải quân Shells Town dưới sự quản lý của Đại Tá Morgan Tay Rù, hai chàng trai trẻ làm nên lịch sử đang đứng đối diện với nhau, một người bị trói vào cột, một người mỉm cười tự tin.

Nếu sau này Luffy chính thức trở thành Vua Hải Tặc và Zoro đạt được nguyện vọng Đại Kiếm Khách thì khoảnh khắc này đáng giá ghi vào lịch sử.

Phong làm sao bỏ lỡ được, hần hiện tại cảm ông nhòm quan sát từ xa, gặp Luffy? Phong chưa muốn, vẫn nên tạo một chút bất ngờ cho cu cậu ở Alabasta thì thú vị hơn.

- Layla!!

Phong nhẹ nhàng gọi, Layla hiểu ý đứng dậy rời khỏi boong tàu.

- Kanji!! Anh đi với tôi một chuyến.

- Ô!! Đội trưởng giao nhiệm vụ à??

Kanji nghe mình được gọi hưng phấn xoa xoa hai bàn tay, lâu rồi không làm nhiệm vụ cùng mấy chiến hữu, cảm giác ngứa ngáy trong lòng rất khó chịu.

Layla bấu môi hất cằm nói.

- Là tôi giao, đội trưởng bảo tôi tùy ý chọn người theo cùng nên tôi cho anh cơ hội.

Kanji cứng họng không biết nên trả lời như nào, bất quá trong lòng cũng không để ý nhiều, làm AGHJFsc việc cùng mỹ nhân là tốt lắm rồi, có phải mệnh lệnh của Phong hay không có gì khác biệt đâu.

- Được!! Được!! Tôi nghe lời cô, chúng ta đi ngay chứ hả??

- Đi thôi!!

...

Trường bắn, không khí căng hơn dây đàn.

- Dưới danh nghĩa Đại Tá, ta ra lệnh bọn bây hãy tự bắn vào đầu mình. Ta không cần những tên lính yếu đuối!!

Morgan sầm mặt hung ác quát, gã không muốn nhìn đám lính vô dụng này tồn tại trước mắt thêm một phút giây nào nữa.

Mấy chục tân binh giật bắn người, hai tay run rẩy cầm súng tự chĩa vào đầu mình, hung uy của Morgan vẫn còn đó, không một ai trong căn cứ hay Shells Town dám kháng lệnh của gã cả.

Luffy và Zoro chứng kiến một màn lửa giận công tâm, Luffy là người nóng tính, cực kỳ đơn giản cho nên không cách nào kiềm chế một đường lao lên định tấn cho Morgan một trận ra hồn.

Có điều được nửa đường thì dừng lại, hai mắt mở to nhìn ra sau lưng Morgan, ở đó không biết từ bao giờ xuất hiện thêm hai thân ảnh một to một nhỏ, người to con còn cao hơn Morgan mấy cái đầu.

- Ô!! Tôi làm việc trong quân ngũ bao nhiêu năm mà không hề hay biết cấp trên có quyền hạn ra lệnh cho cấp dưới tự sát đấy nhé!! Anh có nghe qua việc này không Kanji??

- Đùa!! Cô còn không biết thì tôi làm sao biết được chứ!!

Cô gái nhỏ tung tăng nhảy đến trước mặt mấy tân binh đầu miệng nghi hoặc, gã cao to đằng sau luôn miệng phụ họa, biểu tình nghĩ mãi không ra trông sinh động vô cùng.

Morgan nghe có người dám bới móc mình thì phần nộ quay đầu, gã hạ quyết tâm sẽ băm hai tên này thành trăm mảnh dù có là trai hay gái.

Nhưng sau khi xoay người về phía sau thì cơ thể bỗng căng cứng, một họng súng đen ngòm đang đặt ngay trên trán gã. Morgan nuốt ực một ngụm nước bọt khó khăn hỏi một câu.

- Hai người...hai người là ai?? Có biết chĩa súng vào đầu một Đại Tá là tội nặng lắm không..

Thiếu nữ nhỏ nhắn cho một ngón tay vào miệng, chớp chớp đôi mắt to tròn ngược nhìn gã to con, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

- Kanji!! Tên đầu đất này hỏi chúng ta là ai kia, có nên nói cho hắn biết không??

Kanji biết chuyện sắp không xong rồi, Layla càng tỏ ra đáng yêu thì biểu lộ nàng càng tức giận, tuy nhiên cũng không làm gì khác mà vẫn tiếp tục diễn trò cùng Layla.

- Haiz!! Layla à Layla, nếu để cho thằng ngu này biết cô là tổ trưởng tổ trinh sát ở Tân Thế Giới thì không phải hắn sẽ đá ra quần sao?? Tôi nghĩ tốt hơn hết là bắn chết quách cho xong, đỡ phí thời gian...

"Kanji???", "Tổ trưởng tổ trinh sát Tân Thế Giới Layla???" Morgan xem chút quỳ sụp xuống đất, đại danh hai vị thần nhân này ở tổng bộ không người lính hải quân nào không nghe qua, đặc biệt là cô gái nhỏ nhìn như vô hại kia, hàng thật giá thật thiên tài Lục Thức trong hải quân được tổ chức Cp9 mời chào không dưới mười lần, thậm chí Cp0 cũng từng tìm đến nàng để dò hỏi.

Tiếng nói của Layla đôi khi còn có lực chấn nhiếp hơn cả một Đê đốc, gần ngang hàng với Phó Đô đốc.

Morgan lúc này mới nhận ra số phận của mình sắp sửa đến hồi kết, tuy nhiên vẫn cắn răng kiên cường nói.

- Hai người là Đại Tá Kanji và Đại Tá Layla?? Không biết tới đây có chuyện gì không, nếu có thể xin hãy trợ giúp tôi bắt hai tên hải tặc nguy hiểm đằng kia.

Nghe Morgan nói, Layla liếc mắt nhìn qua Luffy và Zoro.

- Yo!!

Luffy hồn nhiên chả để ý đưa tay chào, Zoro bực mình đâm mạnh vào đầu cậu một phát rồ mạnh.

- Mày điên rồi à?? Chào cái gì đấy?? Bọn chúng là hải quân!!

Cảm thấy cậu em trai này của Phong rất vô tư, thú vị, Layla tươi cười híp mắt, xinh đẹp không gì sánh được, dù là Zoro cũng khẽ đỏ mặt không dám nhìn lâu, duy có mình Luffy nào cao su chả hiểu cái đẹp là gì, cho ngón út vào mũi ngoáy ngoáy ra vẻ không quan tâm.

- Bọn tôi theo Đô đốc đến đây để bắt ông!!

Đánh giá Luffy cùng Zoro một lúc, Layla bỗng quay đầu nói ra một câu kinh người, Morgan hoảng sợ gấp gáp hết lớn.

- Nói láo, tôi không tin...Đô đốc đại nhân làm sao tới đây được, hơn nữa tôi làm gì mà bắt tôi???

- Kanji!!

Layla nhún vai hướng Kanji ra lệnh, hần hiểu ý móc ra một chiếc Den den mushi kiểu dáng đặc biệt mà chỉ có Đô đốc mới được sử dụng, thứ này chủ yếu dùng để liên lạc về Sengoku xin chỉ thị chứ không được mang ra gọi cho người ngoài. Đương nhiên sĩ quan cao cấp không thể không biết đây là vật đại biểu cho cái gì rồi.

- Vừa hay Đô đốc đại nhân có vài lời muốn nói với mày.

Ngờ khi Kanji tràn đầy khinh miệt chìa tay nâng cái Den den mushi đưa tới trước người Morgan, tiếng kêu cất lên, hần ấn nút nghe và một giọng nói lạnh lùng băng giá chậm phát ra từ Den den mushi.

- Mày đã sẵn sàng chết chưa? Đại Tá Morgan??

Không khí chung quanh bị cô đặc toàn bộ, nhiệt độ giảm xuống khiến người khác lạnh run, Zoro và Luffy sắc mặt ngưng trọng đứng sững vai như lâm đại địch.

- Thật mạnh!!

- Ủ!! Nhưng kẻ đó rõ ràng không ở đây, vì sao chúng ta vẫn cảm nhận được khí thế của hắn nhỉ??

Luffy khó hiểu, cậu chưa gặp phải người nào làm được như vậy cho nên rất tò mò, Zoro bên cạnh cũng tương tự lắc đầu không biết.

Hai người bọn họ thanh thoi được còn Morgan thì không, lúc này hần đã quỳ rạp dưới đất sợ hãi cực độ.

- Ngài là...

- Mười năm trước hai ta có duyên gặp mặt một lần, mày quên rồi sao??

Giọng nói kia lập tức vang lên đáp lời Morgan, biểu tình của gã từ hoảng sợ chuyển sang kinh nghi cuối cùng trở thành tuyệt vọng, gã đã nhớ ra vị Đô đốc đầu dây bên kia là ai rồi.

- Mày tại nguyện rồi chứ?? Yên tâm mà lên đường đi nhé!!

Dứt lời, Den den mushi ngừng phát ra tín hiệu, đồng thời một phát súng vang lên phá nát bầu không khí yên tĩnh đến ngộp thở.

Đại Tá hải quân cứ như vậy nói chết liền chết, xử tử ngay tại chỗ, không cho phép phân bua một lời nào. Máy tên lính hải quân xung quanh vừa mừng vừa sợ, mồ hôi tuôn ra như tắm, ác bá đã chết, không một ai tiếc thương cả, có chăng được thẳng con trai yếu đuối vô dụng kia vì mất đi người thân và ô dù mà đau lòng khóc hết nước mắt.

- Thật nhàm chán!!

Kanji thôi khỏi bốc lên từ họng súng, buồn phiền nói với Layla, nàng không trả lời hần mà đi tới trước mặt hai người Luffy, Zoro cúi đầu cảm ơn.

- Hai cậu là hải tặc nhưng chúng tôi vẫn phải cảm ơn vì đã phần nào giúp người dân thoát khỏi thẳng ác bá không xứng làm hải quân kia.

- Shishishishi!!! Không có gì, gã đó xấu xa thật, nếu hai người không tới thì tôi cũng sẽ đá đít hắn thôi.

Luffy chống nạnh cười, dường như chả để ý gì tới việc Morgan bị bắn chết cả, nhưng Zoro thì khác, mặt hần âm trầm tay nắm chặt kiếm, cực kỳ đề phòng với Layla, kinh nghiệm làm thợ săn hải tặc bao lâu nay nói cho hần biết, cô gái trước mắt rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Layla Vs Luffy, Zoro

Lo lắng của Zoro không phải là giả, Layla không biết từ đâu lấy ra một cái máy ảnh nhắm hai người chụp “tách!!” một cái sau đó ném cho Kanji cầm.

- Nói gì thì nói, hai cậu vẫn là hải tặc, dám tấn công căn cứ hải quân là tội không nhẹ, tôi chính thức tuyên bố treo thưởng đầu hai cậu mỗi người 10 triệu Beri. Lập tức thi hành!!!

Dứt lời, sắc mặt Layla thay đổi 360 độ, nàng biến mất tại chỗ.

- Soru!!

Phanh!!!

Luffy mãi cười không để ý bị một bàn chân mềm mại đá văng chục mét, Zoro giật mình không ngờ cô gái dễ thương này nói đánh liền đánh, ra tay đủ ngoan độc. Không dám chậm trễ, Zoro ngậm kiếm vào miệng thủ thế chuẩn bị đón đỡ công kích, tấn công sao?? Zoro không nhìn thấy điểm yếu nào trên người Layla để chủ động ra đòn cả, dù cho ánh mắt cao ngạo kia đang nhìn mình khiến hắn cảm thấy khó chịu nhưng vẫn giữ nguyên tư thế, tập trung tinh thần pktLexO cao độ.

- Tôi có nên hạ bớt giá trị của hai người không nh?? 10 triệu hơi quá cao đấy!

Layla lạnh lùng nói một câu bước lại gần Zoro, bỗng nhiên một nắm đấm kéo dài phóng tới, Layla đơn giản nghiêng đầu tránh né, mái tóc ngắn khẽ đong đưa trong gió.

- Tôi chưa xong đâu!! Báo cho cô biết trước là nên cẩn thận, tôi mạnh lắm đấy!!

Cách đó không xa, Luffy vẽ mặt phấn khích thu hồi cánh tay, lần đầu tiên ra khơi đã chạm trán cao thủ thực lực cường hãn như vậy, máu chiến nổi lên.

- Zoro!! Cậu không được dành với tôi đâu đấy...

Zoro chẳng thèm để ý, theo hắn thấy, Luffy còn xa mới địch lại cô gái hải quân kia, nếu muốn thoát nhất định phải hợp sức đánh bại cô ta, chưa kể gã to con đứng thù lù sau lưng nàng nữa. Nghĩ đến đây Zoro khẽ liếc mắt quan sát Kanji, thấy gã không có ý định tham chiến thì thầm thở phào một hơi, tình hình vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát.

Zoro không quay đầu nói nhỏ.

- Nhóc!! Mau tránh khỏi đây, lát nữa bọn tao sẽ không thể bảo vệ mày được đâu.

Đương nhiên lời này là nói với Coby rồi, cậu biết bản thân mình không giúp gì được, nán lại chỉ làm vướng chân vướng tay Luffy và Zoro cho nên rất thức thời gạt đầu.

- Um!! Hai cậu cẩn thận!!

Nói đoạn Coby xoay người chạy đi, Kanji rãnh rỗi nhàm chán liếc mắt nhìn một phát rồi trực tiếp bỏ qua, hoàn toàn không thèm để ý.

- Gomu Gomu...

Luffy không thể chờ đợi thêm, cậu dứt khoát lao lên kéo giãn hai cánh tay tung tuyệt chiêu mạnh nhất đánh phủ đầu.

- Bazooka!!!

Layla cười khinh thường, lười tránh né, nàng nâng hai tay che ngực đứng im để cho hai bàn tay cứng rắn của Luffy chườm lên người. Mặc dù khi sử dụng Tekkai mọi bộ vị sẽ trở nên cứng như thiết giáp nhưng hai bầu sữa này là của Phong a, Layla tuyệt đối không thể để người thứ hai chạm vào được.

Âm thanh va chạm chói tai vang lên, Luffy bất ngờ không nghĩ đến tuyệt chiêu của mình lại không có tác dụng.

Zoro như hồ rình mồi chớp lấy thời cơ phóng tới, thân thể hắn lướt trên mặt đất cực kỳ nhanh, tổ chất nhất kích tất sát của sát thủ bậc lộ tới cực hạn.

- Ushi Bagi!!!

Hai tay nắm hai thanh kiếm đâm về phía trước thành hình dáng sừng trâu, luồng linh khí thiên nhiên dung hòa cùng với Zoro hóa thành ảo ảnh đầu một con trâu to lớn.

- Đã nói cô ấy là đối thủ của tôi rồi mà!!!

Luffy đáp xuống đất ngoác miệng kêu to, hai chân vội vàng bám theo Zoro, Layla quay sang mỉm cười, dường như rất hài lòng với phản ứng nhanh nhẹn của Zoro, luận kinh nghiệm chiến đấu, chàng trai trẻ này hơn xa Luffy.

Thân hình là lướt hơi ngã về phía sau, chân phải Layka thong thả nâng lên dễ dàng đạp trúng thanh kiếm Zoro cắn trên miệng, hai cái sừng trâu bén nhọn đâm trượt vào không khí rồi dừng lại giữa không trung, một tất cũng không thể di chuyển thêm.

Ánh mắt Zoro khó tin nhìn xuống bàn chân nhỏ nhắn cách miệng mình thông qua thanh kiếm, mồ hôi lạnh chảy đầy khuôn mặt điển trai, hơn ai hết Zoro cảm nhận rõ ràng thứ lực lượng khủng bố đã ngăn cản một kích của mình.

Nhưng rất nhanh nét khó tin trong mắt chuyển sang kinh nghi khi trên vai hắn có thêm hai bàn tay.

- Gomu Gomu...

"Chết cha..." Nhận ra tình hình không ổn, trong lòng Zoro vừa hô không xong thì cơ thể đã bị giật lùi, một sức mạnh đến từ đôi tay đang bám trên vai kéo Zoro bay ngược về phía sau, hai mắt hắn trừng lớn như cá chết.

- Rocket!!!

- Thằng khốn!! Tao sẽ giết mày sau khi xong chuyện này!!!

Chỉ kịp phần nộ gào to một câu, Zoro một đường bay thẳng đụng sập vách tường gần đó, còn Luffy thì một bộ tươi cười không hề hay biết chuyện tốt mình vừa làm ra.

Layla cũng bị Luffy làm cho bất ngờ, nàng vội vàng dùng Soru né sang một bên, tránh thoát "thiết đầu công" của Luffy.

Trên boong tàu, Phong một tay cầm ống nhòm, một tay ôm bụng cười ha hả.

- Móa!! Cũng chỉ có thằng nhóc đó mới thực hiện được loại chuyện như vậy...cười chết ta mất!! Hahahaha!!!

- Bắt quá trò chơi đến lúc kết thúc rồi!!

Cố gắng nhịn cười, Phong lăm bằm một câu vô nghĩa.

Ở chiến trường, Luffy bị huyệt đá trượt dài trên mặt đất, khó khăn lắm mới dừng lại được, chưa kịp định hình thì một cơn gió bóng rập khuôn mặt ập tới, cậu biến sắc vội vàng hụp đầu tránh thoát một cước uy mãnh.

- Xí huyệt!!

- Né hộ!!

Layla phì cười thu chân nhanh như chớp đá ra cước thứ hai, lần này nàng nhắm vào trọng tâm của Luffy, đánh cậu bật hẳn người lên cao.

- Hự...

Một đám mùi thành lực lượng, Luffy đau đón phun ra một ngụm máu đỏ tươi nằm im tại chỗ, coi bộ khó gượng dậy nổi.

Layla mỉm cười bước tới gần Luffy thấy cậu nhắm chặt mắt bất tỉnh nhân sự thì khẽ cười, "anh thấy gì chưa, còn dặn dò em cẩn thận với hai đứa nhóc này, xem chút nữa về anh thưởng cho em cái gì nha." Nàng hưng phấn nghĩ nghĩ.

- Santoryu Ogi...

Một giọng nói âm lãnh vang lên bên tai, Layla giật mình thềm mắng bản thân sơ xuất, nhưng không để nàng kịp làm ra chuẩn bị nghênh đón thì một cơ thể vừa mềm vừa dai quấn chặt lấy người nàng.

- Bị lừa rồi nhé!! Hắc hắc!!

Luffy cười nham hiểm, vừa rồi cậu trông thấy Zoro nháy mắt ra hiệu cho nên giả vờ dính đòn, chịu đựng một đám mạnh mẽ của Layla, đau đón thì có thừa nhưng chưa đủ để Luffy gục ngã.

Về mặt Layla tái mét, sát khí nguy hiểm từ tu la địa ngục âm âm vọng đến, lực tấn công của nàng cường mãnh, tuy nhiên thể chất lại không được siêu việt biến thái như Luffy và Zoro.

Hai thanh kiếm chấp vuông góc bắt đầu xoay tròn, tốc độ ngày càng nhanh cho đến khi bóng kiếm chỉ còn lại tàn ảnh thì thân hình Zoro cũng biến mất tại chỗ, hắn lướt đi tựa như u lình dùng đôi mắt đằng đằng sát khí khóa chặt người Layla.

- Santoryu Ogi - Sanzen Sekai!!!

Bất quá, khiến Zoro cảm thấy có gì đó không đúng là con người trong suốt của Layla ngoài kinh ngạc và tán thưởng ra thì không hề có chút sợ hãi nào. “Vì sao?” “Cô ta không sợ chết ư?”

Thời điểm tam kiếm sắp để lại dấu ấn trên thân hình hoàn mỹ kia thì bỗng trước mặt Zoro hiện ra một bóng đen to lớn như tòa núi nhỏ.

- Mày mà làm tổn thương cô ta thì tao sẽ chết chắc!! Mày rất khá, đáng tiếc vẫn là nên dừng lại ở đây thôi.

Giọng nói tiếc hận quen tai chứng thực dự cảm không hay trong lòng Zoro, hắn cố gắng ngược mắt nhìn Trình Giáo Kim giữa đường xuất hiện trong khi tam kiếm vẫn cứ lướt đi.

Keng!!!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, ba mũi kiếm như chém phải tấm thép, hai tay Zoro bị phản chấn run rẩy không ngừng. Trước khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hai mắt tối sầm lại, một bàn tay khổng lồ nắm lấy đầu Zoro nâng lên cao.

Mặc kệ Zoro ra sức giãy dụa chém lung tung loạn xạ, toàn bộ chỉ để lại trên tay Kanji dấu vết bàn bạc, hắn là người kim loại tương tự như ý nghĩa cái tên của mình vậy, không cần Haki Kanji vẫn có được lực phòng ngự kinh khủng.

- Mày rất giỏi nhưng thời gian phát triển quá ít, nếu có cơ hội thì hãy tới Đại Hải Trình đi, nơi đó sẽ đào tạo mày thành cường nhân thực thụ, còn bây giờ mày quá yếu..

Kanji cười hà hà, nói xong hắn buông tay để Zoro rơi xuống sau đó vùng tay đâm mạnh một phát.

Rắc!! Rắc!!

Âm thanh xương cốt gãy vỡ truyền vào tai mọi người khiến bọn họ lạnh run, không dám thở mạnh. Mặt Zoro trắng bệch ối ra một đồng máu tươi, thân hình như điều đứt dây văng tới dưới chân Coby, cậu lo lắng chảy nước mắt gấp gấp đỡ Zoro dậy, phát hiện hắn chưa chết mới thở phào nhẹ nhõm.

- Zoro!!! Khốn kiếp!!

Trông thấy đồng đội bị đánh bại, Luffy phẫn nộ gầm lên, tay chân rời khỏi Layla định xử lý tên to con kia, có điều...

- Shigan!!

Phập!!

Sau lưng Luffy nhiều thêm một lỗ máu sâu hoắm, Layla lắc đầu thảm thán “tuổi trẻ dễ xúc động quá, đối thủ chưa gục mà đã phân tâm, sai lầm quá nặng rồi...anh muốn bọn em dạy dỗ hai đứa nhỏ này là vì vậy sao?” Cuối cùng Layla cũng hiểu dụng ý của Phong khi muốn nàng tới đây bán hành cho chính em trai mình.

Thật vậy, đối thủ về sau của Luffy quá khó chơi, bọn họ đều được Phong huấn luyện qua cho nên thực lực tăng lên không chỉ một hai lần, muốn đánh bại được, Luffy cần phải bị ăn hành nhiều vào, càng nhiều càng tốt, bởi vì cu cậu này là thể loại điển hình “càng đánh càng mạnh”. Cấp cho Luffy và Zoro bài học nhớ đời chỉ có tốt chứ không có hại.

Luffy ôm vai gục xuống, Shigan được thi triển bởi người có Douriki cao không chỉ đục thủng người mà còn đưa kinh lực vào tàn phá nội tạng, xương cốt bên trong, thương thế tuyệt không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thu Phục Coby

Zoro và Luffy thờ hồng học khắp người toàn máu cố gắng bò dậy, bọn họ tuyệt không muốn đầu hàng sớm như vậy, trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà.

Coby đứng một bên thấy vậy thì cuống cuống không biết phải làm sao, gấp gáp khuyên nhủ.

- Hai cậu đừng đánh nữa, bọn họ quá mạnh chúng ta không phải đối thủ đâu!!

Lau máu nơi khóe miệng, Luffy sắc mặt nghiêm túc lắc đầu.

- Tôi sẽ là người trở thành vua hải tặc, vừa mới tìm được đồng đội đầu tiên chưa gì đã chịu thua thế này thì cái chức thuyền trưởng này của tôi nên vứt đi

là vừa.

- Zoro!! Cậu xử lý tên to xác nhé, để phần tôi cô gái kia.

Bóp bóp hai nắm tay Luffy dài miệng nói với Zoro, trong mắt cậu tràn ngập chiến ý vừa dứt lời liền lao lên.

Tuy nhiên, ngay lúc này chiếc Den den mushi từ đầu chỉ cuối nằm trong tay Kanji bỗng phát ra âm báo, gã không dám chậm trễ nhanh chóng bấm nút.

Luffy hơi bất ngờ dừng chân, dù sao cậu cũng là người thẳng tính không muốn nhân lúc người ta cháy nhà hôi của, trên hết Luffy có chút mong chờ giọng nói của người có khí thế hùng mạnh hồi nãy, vừa tò mò vừa thấy quen thuộc.

Quả nhiên, âm thanh ma mị kia lần nữa vang lên.

- Đủ rồi! Trở về đi!!

Đơn giản, ngắn gọn, bá đạo, Layla mỉm cười hiểu ý gật gật đầu, nàng hướng Luffy và Zoro đứng đối diện vẫy vẫy tay.

- Hôm nay tới đây thôi, các cậu nên chạy nhanh rời khỏi nơi này ngay đi, Đô đốc của bọn tôi đang ở trên đảo, tốt hơn hết các cậu hãy thề cầu nguyện rằng ngài ấy không có hứng thú bắt tên hải tặc xấu số nào đó bây giờ.

Cái gì?? Một Đô đốc đang ở Shells Town, ngoại trừ Luffy, những người còn lại kể cả Zoro giật thót mình, Zoro thì không hoảng sợ mấy nhưng đám còn lại thì như bị sét đánh, cả người run rẩy.

Tân binh hải tặc như Luffy hay Zoro có lẽ không biết sức mạnh của một Đô đốc cho nên không có quá nhiều biểu cảm, tuy nhiên đã là hải quân và mấy thành phần ao ước làm hải quân giống Coby thì làm sao không biết được Đô đốc kinh khủng như thế nào? Đó chính là trụ cột cheo chống chính quyền thế giới đối chọi lại với hai phương thế lực còn lại a...hỏi bọn họ có đáng sợ không chính là hỏi ngu, nào thiếu nể nhần..

- Thuyền trưởng!! Tao nghĩ hai đứa mình nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt!!

- Sao thế?? Tôi còn chưa đánh bại cô gái kia nữa mà, hay là chờ một lát nữa đợi tôi đâm cô ta một cái rồi chúng ta hãy đi.

Luffy bĩu môi khó xử, cậu đương nhiên có nghe lời cảnh báo của Layla, cơ mà nghe tai nọ lọt tai kia, căn bản chỉ để ý giọng nói đặc biệt trong Den den mushi, còn lại trực tiếp bỏ qua hết.

Lần đầu tiên Zoro có thể kiên nhẫn được với Luffy, hẳn từ tốn giải thích.

- Nếu mày muốn trở thành vua hải tặc thì tốt nhất không nên dây vào mấy con hàng Đô đốc hải quân.

- Vì sao?? Tôi rất mạnh, tôi sẽ đá đít mấy tên đó.

- Mày mạnh nhưng bọn chúng còn mạnh hơn cả mày, mày phải hiểu một chuyện, biển khơi bao la không chuyện gì không xảy ra được, núi cao chắc chắn có núi cao hơn.

- Nếu mày không đi thì tao sẽ đi, dù sao tao còn muốn trở thành Đại Kiếm Khách, chết yểu ở đây cùng mày chỉ có đứa ngu mới làm.

Nói xong Zoro tra kiếm vào bao xoay đầu bước đi, không thèm nhìn về phía sau thêm lần nào nữa. Layla tròn mắt nhìn Zoro, cô khá kinh ngạc với hành động của người thanh niên này, trong lòng có chút vui mừng thay Luffy “Xem ra em trai của anh đã tìm được một đồng đội rất tốt...”

Không ngoài dự đoán, Luffy ngoác to miệng huyên tặc nhìn sang Layla một cái rồi đuổi theo Zoro, trước khi đi không quên mỉm cười với Coby thay cho lời chào tạm biệt.

- Ê!!! Cậu đã hứa làm đồng đội của tôi rồi mà, không thể trở mặt như vậy chứ, khó khăn lắm tôi mới tìm được một người đồng đội đấy.

- Cút xa tao ra một chút!!

- Tôi thấy hơi đói, hay là chúng ta đi ăn cái đã nhé!!

- Mày có chân, tự đi mà ăn, tao không đói..

- Nhưng có chút thêm rượu... Mày đi ăn, còn tao đi uống rượu, quyết định vậy đi!!

Nhìn thân ảnh xa dần Layla dần thu lại về lãnh đạm, mỉm cười dễ thương vẫy tay với Kanji định quay về chiến hạm.

Bất quá đến khi thấy Coby đứng đó vọng theo bóng lưng Luffy thì nảy sinh hứng thú, nàng tự nhiên nhớ tới lời dặn nho nhỏ của Phong. Nghĩ nghĩ Layla gọi Coby.

- Ê!! Cậu kia!!

Coby giật mình ngơ ngác thấy Layla đang nhìn mình chăm chăm, nội tâm bối rối đưa ngón trỏ chỉ vào mình ý bảo “tôi á??”. Đợi Layla gật đầu xác nhận thì Coby mới rụt rè đi tới gần nàng.

- Không biết ngài gọi tôi việc gì ạ??

- Sao cậu không đi theo hai người kia?

Nghe vậy, Coby do dự trong chốc lát ngẩng đầu nói với ngữ khí thật kiên định, trong đáy mắt tuôn trào một cỗ nhiệt huyết nồng cháy không tên.

- Tôi...tôi muốn trở thành một hải quân chân chính, có thể...có thể cho tôi theo mọi người được không, bảo tôi làm gì cũng được, chỉ cần cho phép tôi làm tập sự hải quân thôi.

- Ô, chả trách...

Layla vuốt cằm lẩm bẩm mấy chữ mà chỉ mình nàng nghe thấy, vẻ hứng thú đối với Coby tăng thêm một tầng.

Đang lúc thân hình Coby khẽ run rẩy như kiểu chờ đợi phán quyết thì một giọng nói êm tai vang vọng vào trong đầu cậu.

- Nếu đã vậy thì theo tôi! Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, chậm trễ Đô đốc đại nhân sẽ trách tội mất. - Vâng!!! Vâng!!! Tôi sẽ cố gắng, không để mọi người phải thất vọng đâu!!

Coby mừng chảy nước mắt, gật đầu lia lịa không ngừng cảm ơn.

Một đoàn ba người hai nhỏ một lớn sải bước rời khỏi trường bắn, vị Trung Úy duy nhất dưới trướng Morgan lúc này mới kêu gọi mọi người nghiêm mặt hành lễ, sau đó xử lý đồng hồ hỗn độn ở đây, và quan trọng nhất chính là cái xác của Morgan...

...

Trên boong tàu, Phong nhếch miệng cười cười thu ống nhòm lại.

- Hoi nhếch nhác đấy!! Xem chút là thua dưới tay hai đứa nó rồi, em có điều gì để biện hộ không??

Layla đứng sau lưng ủy khuất cúi đầu không dám nói gì, ai bảo nàng quá khinh thường người ta, bây giờ bị trách tội là đáng lắm.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Layla, biết nàng đang cố tình làm nũng nhưng Phong cũng không nỡ lòng trách nàng thêm, khẽ thở dài ngoắc tay nói.

- Được rồi!! Không nói em nữa, lại đây anh xem có bị thương không nào...

- Hi hi!! Thương anh nhất!!

Như được ân xá, Layla vui mừng tươi cười ngọt ngào chạy vọt đến nhào vào trong lòng Phong rồi dính chặt ở đó luôn.

Phong bất đắc dĩ cười khổ xoa đầu nàng nói.

- Có người lạ ở đây, em không ngại à??

- Hừ!! Có gì phải ngại, người ta chính là ôm nam nhân của mình nha, ai nhìn kệ họ, em không quan tâm.

Không thể không nói, cũng chỉ có Hancock và Layla mới bạo gan nói ra được mấy lời như vậy, còn Hina với Ain chắc sẽ ngượng chín mặt không dám đi gặp người luôn quá.

Đùa giỡn cùng Layla một lúc, Phong tiếp lấy bình rượu mà Hina ôm bên cạnh uống một ngụm rồi mới nhìn qua Coby đang nhắm tịt mắt, ra vẻ “cái gì tôi cũng không nghe, không thấy, tôi là người vô hình”.

- Haha!! Không cần phải cực khổ vậy, thoải mái đi, ba cô gái này đều là người của tôi, ở tổng bộ không người nào không biết, thêm một thằng nhóc cậu cũng chả ảnh hưởng gì.

Coby lúc này mới dám mở mắt quan sát, đánh giá Phong một lượt, rất anh tuấn, rất tự do, rất phóng đảng và rất...cao ngạo nữa, bắt quả cậu vẫn khó hiểu chuyện vì sao Phong lại được phép tùy tiện sử dụng “mỹ tửu” cơ chứ? Trong quân đội rõ ràng có lệnh cấm cực kỳ nghiêm khắc mà...

Lấy hết can đảm Coby mở miệng dò hỏi.

- Ngài là Đô đốc, làm vậy hình như có chút không hay cho lắm...

Âm thanh nhỏ dần, nhỏ dần, Phong hơi kinh ngạc sau đó bật cười ngạo nghễ.

- Vì sao lại không hay?? Chỉ cần là việc mình thích vậy vì sao không dám làm??

- Vậy cấp trên không trừng phạt ngài sao?...

- Bọn họ không dám!!

Nói đến câu cuối cùng, bóng dáng của Phong đột nhiên trở nên cao lớn như một tòa núi khổng lồ, một cỗ kiệu ngao, bá đạo không ai sánh bằng bộc phát lan tỏa khắp tứ phía, thâm nhập vào nội tâm những người xung quanh khiến bọn họ không tự chủ được nảy sinh kính phục không nói nên lời.

Hai mắt Coby tỏa sáng, cậu bắt đầu thần tượng người thanh niên trước mắt rồi, trước kia cậu có ước mơ nhưng không biết làm cách nào để thực hiện được ước mơ đó, bây giờ một hình tượng đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất hiển hiện ngay trước mắt, ngay lập tức Coby lấy đó làm tấm gương để noi theo, đương nhiên về khâu nữ sắc, bia rượu thì cậu hoàn toàn bỏ qua.

Hina, Layla và Ain chớp động hào quang hạnh phúc, tự hào, đàn ông của các nàng luôn là một người vĩ đại, thỉnh không cần thả mà cá vẫn đớp liên tục...

Ngừa cổ tu hết bình rượu Phong mới nói tiếp.

- Nhóc!! Cậu muốn làm hải quân lắm sao??

Nghe câu hỏi bất thành lời, theo bản năng Coby định nói “tôi muốn làm một người như ngài” thì khẽ giật thót vội vàng điều chỉnh gật mạnh đầu.

- Vâng!!

Hơi bất ngờ khi thấy Coby có chút chần chừ, bất quá Phong cũng không suy nghĩ nhiều, hấn sờ sờ mấy sợi râu ngắn cùn còn chớm mọc dưới cằm nói từng chữ.

- Đi theo tôi, tôi không chắc có thể biến cậu thành một hải quân thực hiện chính nghĩa gì gì đó không, nhưng chắc chắn một điều rằng cậu sẽ trở thành người có mục tiêu và có ích, một người đàn ông mạnh mẽ được người khác tôn trọng. Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, nếu không thích tôi sẽ dẫn về cho mấy lão già kia dạy dỗ, tiềm năng của cậu rất lớn, bọn họ sẽ không từ chối đâu.

Trên mặt Coby hiện lên thần thái rục rờ, không do dự nói nhanh, điều Phong nói chính là mong ước hiện tại của cậu, còn mục tiêu tương lai thì Coby đã sớm quyết định rồi.

- Tôi sẽ theo ngài, tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng đâu.

- Tốt lắm! Tôi đặt niềm tin ở cậu đây, hơn nữa...

- Vâng ạ??

Nhìn vẻ tươi cười ấm áp của Phong, Coby nghi hoặc nhỏ giọng hỏi.

- Thằng nhóc Luffy mà cậu gặp hồi nãy là em trai của tôi!!

- Cái...!!!

Câu nói kinh người của Phong làm Coby cả kinh há hốc mồm, xem chút thất thố hét toáng lên rồi, chuyện này làm sao có thể?? Bất quá khi nghĩ về giọng nói trong Den den mushi kêu gọi hai người Layla, Kanji trở về đúng lúc chuẩn bị bắt Luffy và Zoro thì Coby chợt hiểu ra tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại Kế Hoạch

- Chúng ta đi đâu bây giờ, về tổng bộ hả?

Ain vuốt lọn tóc bị gió thổi, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng lướt trên gương mặt xinh đẹp, quả thật rất câu hồn đoạt phách, may mắn người thường thức chỉ có mình Phong, mà hấn tương đối miễn cảm với mấy hành động nhỏ này.

Thoải mái thưởng thức mỹ cảnh, Phong ung dung nhấp ngụm rượu trả lời.

- Mấy khi được ra ngoài, cứ đi chơi cho sướng đi, anh đang muốn gặp lại Hancock, về bao lâu rồi mà không tìm chắc cô ấy sẽ giận lắm.

- Vâng!!

Biết được điểm đến là nơi ở của một nữ nhân quan trọng trong lòng Phong, Ain cũng không có gì gọi là ghen tị cả, nàng biết một người như hấn chịu chấp

nhận nằng và Layla thì đã là may mắn của hai người rồi, nếu cả hai không cố gắng phấn đấu thì thậm chí còn có suy nghĩ mình không xứng với Phong là đồng khác.

Ở bên dưới thân chiến hạm, Layla chậm rãi bước lên những bậc thang nối liền boong tàu, Phong không quay đầu nhìn cũng biết là ai đang tới.

- Thăng nhóc kia thế nào rồi?

- Em cho Coby tập mấy bài thể lực đơn giản với lau chùi sàn tàu hai lần, cậu ấy đều hoàn thành tốt không bỏ sót điều gì.

Phong vòng tay sau đầu dựa lên ghế ý vị thâm trường nói.

- Cố gắng bồi dưỡng cho nó, hạt giống tốt đấy!!

- Em hiểu mà!! Cơ mà em có chuyện muốn nói...

Layla thu dáng vẻ cười cười nghiêm túc nhìn Phong, cảm nhận được sự nghiêm trọng của vấn đề nằng sắp nói, Phong gật nhẹ đầu chuyên chú lắng nghe.

Layla hít sâu một hơi không nhanh không chậm nói, đồng thời nhấn mạnh ở những chỗ trọng tâm

- Em biết anh chuẩn bị thể lực để làm việc lớn mang tính lịch sử, bởi lẽ với năng lực của anh, không cần ai khác trợ giúp anh vẫn có thể đánh ra một phương trời cho riêng mình, điều này mấy người bọn em cực kỳ tin tưởng.

Hina và Ain ngồi bên cạnh cũng ngừng động tác bóp vai cho Phong, nghiêm mặt gật đầu tỏ ý tán thành, lúc này Layla mới nói tiếp.

- Thể lực mà anh mong muốn khởi đầu từ hơn hai trăm thuộc hạ sống sót trước đây, bọn họ chính là tâm phúc của anh, vì vậy chín năm trước anh đã bắt đầu huấn luyện bọn em trở nên mạnh mẽ hiển nhiên không ngoài mục đích này.

- Anh...

Phong thật sự không ngờ mấy cô gái nhỏ này vậy mà lại biết hết tâm tư của hắn, các nàng giỏi hơn Phong tưởng tượng quá nhiều, mặt nào cũng khiến hắn ngạc nhiên. Bị vạch trần Phong có chút không biết nói làm sao, bởi vì hành động của hắn là rất ích kỷ, không để ý đến cảm nhận của mọi người mà đã tự ý quyết định tương lai cho họ, đây là một tội ác không thể tha thứ.

Bất quá đó chỉ là nguyên nhân bề nổi trong những việc Phong làm không may bị ba nàng Layla đoán ra, nguyên nhân chủ yếu chiếm 7 phần tâm tư của Phong là vì hắn không muốn thấy người nào phải chết, thế giới đang biến động, tuy ngầm nhưng lại dữ dội dị thường, kẻ gây ra có phương thể lực thuộc Địa Cầu, và có cả bọn ngoại lai nhăm nhe kho báu trữ phú ở hành tinh này nữa.

Muốn bảo đảm an toàn về sau là quá khó, ngay cả chính bản thân Phong còn khó giữ hướng hồ là người thân, bạn bè xung quanh hắn. Phong nôn nóng đóng băng thực lực cũng là vì chuyện này, trong thời gian ngắn nhất định phải đạt được sức mạnh đủ để đánh tan mọi chướng ngại.

Tâm tư của Phong là vậy, tuy nhiên sự thật thì vẫn cứ là sự thật, phủ nhận bằng mấy cái lý do đó sao? Phong không phải loại người như vậy, “dám nghĩ dám làm, dám làm dám chịu”.

Thoáng thờ dài một hơi, Phong hơi hột nói, tâm tình đang vui vẻ đột nhiên trở nên nặng nề.

- Nếu các em đã biết vậy thì có thể rời khỏi anh bất cứ lúc nào, chúng ta đã trưởng thành qua từng ấy thời gian, mỗi người một suy nghĩ, một mục tiêu riêng, nếu vì anh mà phải ép buộc bản thân thay đổi vậy thì anh sẽ ân hận cả đời mất.

Phong, Luffy, Ace và Sabo, bốn anh em có cùng một điểm giống nhau chính là bọn họ cực kỳ dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình những người xung quanh, khi họ hài hước mọi người sẽ vui vẻ, khi họ bi thương mọi người sẽ đau lòng, khi họ buồn bã mọi người sẽ srkXJ9A tìm cách an ủi hoặc lựa chọn im lặng biến mình thành chỗ dựa.

Layla đánh chết cũng không ngờ Phong lại tự trách đến mức trầm trọng như thế này, nếu biết trước khẳng định nằng sẽ nói thẳng mục đích mình muốn mà không phải vạch trần mặt xấu của Phong trước.

Đương nhiên Layla, Hina và Ain đã tính toán với nhau từ sớm, định sẽ cho Phong một bất ngờ vui vẻ bằng cách khoe khoang thành tích chiêu mộ nhân tài. Các nàng đã lên kế hoạch tụ tập một số đồng cường nhân độc hành từ các nơi, và hôm nay định dùng cách nói bất câu để Phong ngạc nhiên, tăng thêm phần hứng thú.

Nào ngờ các nàng đánh giá chưa đủ cao nguyên tắc làm người của Phong, cảm giác có lỗi này khiến hắn rất rất khó chịu, cứ như có cục nghẹn ở cổ mà không cách nào lấy ra được vậy.

Nhận thấy không khí trầm xuống, Phong trở nên lạnh lùng bất thường, trông hắn chẳng khác gì tảng băng vạn năm cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, Layla mới biết mình phạm phải sai lầm chết người rồi, nằng cuồng đến mức sắp khóc, nước mắt lưng tròng vội vàng nói nhanh.

- Anh, anh hiểu lầm ý của bọn em rồi, bọn em nói vậy không phải để trách móc gì anh đâu, em tin chắc đám người Smoker dù biết cũng không hận anh đâu mà. Mọi người có được ngày hôm nay đều là nhờ vào anh cả, mạng của bọn em cũng là do anh nhặt về, dù anh làm chuyện gì hay đi tới đâu, bọn em nhất định sẽ đi theo anh tới chân trời góc bể...hức...hức...Nói đến câu cuối cùng thì lệ đã rơi đầy mặt, miệng nhỏ mếu máo đáng thương vô cùng.

Hina hết nhìn Phong rồi quay sang đỡ Layla, trong lòng vừa thương vừa bức mình, nàng chồm người lên tháo cái kiếng mắt che mặt của Phong ra sau đó ấn hai tay vào má hấn nói.

- Hừ!! Anh xem bộ dạng của anh dọa Layla sợ rồi kìa, không phải bọn em có nói với anh rồi sao?? Dù anh có muốn làm hải tặc thì bọn em cũng sẽ theo anh, vậy thì làm gì có chuyện sẽ trách anh tự tung tự tác chứ?? Layla còn chưa nói xong thì anh đã tự ái bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng khó ưa này, bộ anh hết coi tụi em là người nhà rồi sao??

Từng câu hỏi như mũi kim đâm vào trong đầu Phong khiến toàn thân hấn chấn động liên tục, vẻ mặt hấn khó coi hơn cả khóc bổi rồi nói, giọng điệu nhỏ nhẹ không dám lớn tiếng.

- Anh...anh không có...

Hina thấy Phong ngoan ngoãn hơn, thầm đắc ý trong lòng, bắt quá ngoài mặt vẫn làm căng, nàng muốn sửa bớt cái tính nam tử hán của hấn đi, có nguyên tắc là tốt nhưng đôi khi nguyên tắc quá mức sẽ hại người hại mình.

- Không cái gì mà không?? Rõ ràng thế rồi còn chối, có chuyện gì thì chúng ta thương lượng với nhau, bọn em đã là người của anh rồi, mọi suy nghĩ đều là muốn tốt cho anh, vậy mà anh lại đi tự ái giận dỗi không thèm nói chuyện với bọn em nữa, có phải anh...

Nói chưa hết câu hai mắt Hina tràn ngập lệ quang, chực chờ tùy thời chảy xuống, phải công nhận rằng cô nàng này diễn kịch quá tốt. Ain ngồi bên cạnh cũng méo miệng làm bộ sắp khóc theo hai chị em.

Phong quả nhiên bị dọa cho sợ nhảy dựng lên, gấp gáp ôm cả ba nàng vào lòng nhẹ giọng xin lỗi.

- Đừng khóc!! Đừng khóc nữa...anh xin lỗi, sau này không dám nữa.

Hấn thật không dám trưng mặt lạnh tự ái với các nàng nữa, một lần là quá đủ, trong lòng thầm hạ quyết tâm thay đổi bớt cái tính xấu này của mình, ứng xử như vậy với người ngoài thì không nói, nhưng trước mặt người đang hứng chịu là nữ nhân của mình a... Hấn có phải là đàn ông không đây??

Sáu cánh tay mềm mại không tự chủ được ôm chặt lấy Phong, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào nào còn bộ dáng mít ướt vừa rồi.

Sau chuyện này, tình cảm của bốn người trở nên khăng khít hơn, Phong cũng trân trọng các nàng hơn rất nhiều, có các nàng bên cạnh, Phong bớt được rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ. “Sau lưng người đàn ông thành đạt luôn có bóng dáng người phụ nữ” sai chỗ nào đây??

Hina đột nhiên bật cười khúc khích đánh mắt với Ain và Layla.

- Thế nào, cách của chị hay chứ hả?

- Tuyệt vời.

Hai nàng đồng dạng giơ ngón cái ánh mắt sùng bái nhìn Hina.

Phong thu hết mọi cử động vào mắt âm thầm cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, bắt quá cũng không nghĩ ra được sai ở chỗ nào, căn bản Hina diễn quá là đạt đi.

Bất đắc dĩ, Phong đành mặc kệ, dù sao mình cũng bắt buộc phải sửa đổi một chút ở điểm tính cách, con người không có ai hoàn hảo, đặc biệt là nam giới, bọn họ thường có khá nhiều mặt xấu, phải đến khi xuất hiện người phụ nữ bước vào cuộc sống của mình thì họ mới dần dần thay đổi theo hướng tích cực, Phong thuộc tui người này.

- Có thể nói cho anh biết dụng ý thực sự của em trong chuyện vừa rồi không??

Phong tò mò nhìn Layla, ánh mắt dịu dàng, ấm áp hơn không ít, đủ hòa tan tâm hồn thiếu nữ.

Nàng đỏ mặt giọng nói lí nhí trả lời.

- Em cùng hai chị lên kế hoạch dự định sẽ điều tra một số người mạnh mẽ mà vẫn đang độc lập không thuộc phe phái nào, nếu chiêu mộ được bọn họ thì thế lực của chúng ta sẽ cường đại hơn rất nhiều.

- Đúng vậy!! Không kể bọn họ là hải tặc hay là nhân vật sinh sống trong vương quốc nào đó, bởi vì chúng ta xây dựng thế lực ở đây là thế lực ngầm, bọn em chỉ là bề nổi, phần chìm sâu bên dưới mới là con bài chủ chốt giúp chúng ta đứng vững ở Tân Thế Giới mà không hề thua kém ai kể cả Tứ Hoàng.

Hina nhanh miệng tiếp lời Layla, giúp Phong mở mang thêm một tầng kiến thức.

Cặp mắt hấn chớp lóe tinh quang kì dị, nội tâm dâng trào xúc động muốn ăn hết bà người các nàng ngay bây giờ.

- Hahaha, các em thật là giỏi nha!! Tốt lắm, chuyện này mấy đứa cứ tìm hiểu, xong đâu đó thì báo lại cho anh biết.

- Vâng!!

Nếu thực hiện thành công đại kế hoạch này thì Phong chắc chắn cách bậc thang bước lên đỉnh cao thế giới không xa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hắc Là Ác Quỷ!!!

Ngoài khơi Grand Line một con thuyền hải tặc bị tàn phá nặng nề, toàn bộ dấu tích đều còn rất mới đang chập chênh lướt trên mặt biển.

Một thanh niên khuôn mặt tà ác tô môi đen, trên trán đeo một gong kính hình vuông ở giữa có một cái mũi chim kì lạ, đầu tóc đỏ rực dựng đứng trông khá là ngầu. Thân hình cũng được coi là cao lớn, ít nhất so với người thường thì là vậy, hắn khoác chiếc áo choàng lông thú và chỉ xỏ một tay vào trong tay áo, móng tay thì tô đỏ đậm như màu của máu, hình tượng quả thật kỳ lạ vô cùng.

Hắn lúc này quỳ rạp dưới đất hơi thở dồn dập, vẻ mặt kinh hoàng như mới gặp phải chuyện gì đó đáng sợ, xung quanh là mấy thuyền viên hầu hết đều nằm gục trên sàn tàu.

Một gã thuyền viên đeo mặt nạ màu xanh che phủ khuôn mặt, mái tóc dài màu vàng lờm cồm cồm đẩy thờ dốc nói, ánh mắt ẩn giấu đằng sau mặt nạ nhìn xuống hai thanh lưỡi liềm của mình mà sợ hãi không thôi, chúng đã bị một thứ lực lượng làm cho nát bấy, thần thờ mãi lâu sau gã mới mở miệng nói được vài chữ.

- Captain, kẻ đó...

Người được gọi là Captain không ai khác chính là thanh niên quái dị tóc đỏ kia, Eustass Kid, một siêu tân tinh thuộc thế hệ Tội Tệ.

Nghe Killer nói, Kid giật mình bỗng nhớ đến ánh mắt cao ngạo, bá đạo xem hắn như con kiến tùy tiện giẫm là chết, Kid không phải lần đầu tiên bị người ta xem thường, có điều những kẻ trước kia xem thường hắn đều đã chết, còn tên vừa nãy thì... Ngoài cảm giác bất lực, tuyệt vọng ra Kid chả còn suy nghĩ nào khác.

...

Cách đây nửa giờ.

- Captain!! Phía trước có một chiến hạm hải quân cỡ lớn, chúng ta đi vòng chứ??

Đứng trên cao, một gã thuyền viên quan sát thấy có chiến hạm hải quân đang từ phía đối diện đi tới thì lập tức hét to thông báo cho Kid biết.

Cặp mắt khép hờ chợt lóe tia sáng hung ác, Kid đứng dậy cười cười nói.

- Nếu ta đánh hạ chiến hạm của bọn khốn kiếp này thì không biết tiền truy nã có tăng lên không nhỉ?? Hắc hắc!!

- Chắc chắn!! Chiến hạm cỡ lớn thường chỉ có bọn cấp cao mới được quyền sử dụng, đánh chìm nó và giết hết người trên thuyền ít nhất cũng phải tăng 50 triệu Beri.

Killer ngồi mân mê hai cái lưỡi liềm tiện miệng đáp lời Kid, đối với gã chỉ cần chiến đấu là được, không quan tâm đối phương là ai. Nghe “50 triệu Beri” Kid hưng phấn cười gằn, hắn đi khắp nơi phá hoại mục đích không phải để tăng tiền truy nã kèm theo mức độ nổi tiếng sao, ai sợ hải quân chứ riêng hắn thì không.

- Nhanh chóng tiếp cận chiến hạm đó cho ta, nã vài phát cho bọn chúng sợ, ta thích nhìn cảnh tượng hoang mang sợ hãi của con mồi.

Kid liềm liềm môi khoanh tay trước ngực, mái tóc đỏ rực dựng đứng tượng trưng cho sự hiếu sát của hắn.

Trên chiến hạm, con mồi mà Kid nhắm trúng, Phong lúc này đang nằm sấp vừa hưởng thụ mát xa của hai mỹ nhân vừa suy nghĩ trong đầu, cố gắng nhớ xem có nhân vật mạnh mẽ nào chưa được khai thác hay không, hắn đã nghĩ đến vài cái tên quen thuộc, tuy chưa phải mạnh lắm nhưng rất có tiềm lực, đào tạo kỹ lưỡng một chút liền trở thành cao thủ.

Enel!! Cái tên này xuất hiện đầu tiên trong tâm trí Phong, người khác cứ xem thằng nhãi này cường đại, thua do xui xẻo gặp Luffy bắt quả Phong không nghĩ vậy, Enel chỉ mạnh vì sở hữu trái ác quỷ hệ Logia mạnh nhất thôi, chứ nếu muốn xếp vào hàng ngũ cao thủ thực sự thì xa xa chưa tới, kẻ này Phong tiện tay liền thu thập dễ dàng.

Nếu muốn liệt vào tầng lớp này sức mạnh phụ trợ là thứ yếu, quan trọng nhất là thể lực, lực lượng, và sức chịu đựng phi thường, lấy ví dụ rõ ràng nhất chính là Akainu, không ai phủ nhận được sự cường đại của nhân vật này, ông ta chịu mấy đám toàn lực của Râu Trắng kèm theo năng lực trái Động Đất mà không chết, thậm chí còn truy sát Luffy như chưa có chuyện gì xảy ra. Về sau còn chiến đấu liên tục 10 ngày 10 đêm không ngừng nghỉ với Aokiji,

thứ hỏi một kẻ mới ăn vài miếng của Luffy liền sống dở chết dở như Enel thì lấy cái tư cách gì xưng là cao thủ ở đây, hán cùng lắm chỉ có chút khả năng hủy diệt, tàn phá ở trái ác quỷ mà thôi, những kẻ chỉ biết dựa dẫm vào trái ác quỷ mà không biết biến hóa, lợi dụng nó thì suốt đời sẽ bị nó chi phối hoàn toàn.

Chưa nói đến thời điểm đó Luffy mới chỉ là tên nhóc miệng còn hôi sữa mới ra đời chưa lâu, và trên hết năng lực sắc sảo khi đối địch với người có Haki mạnh mẽ nếu Enel không có kỹ năng chiến đấu tốt thì vẫn thua sắp mặt.

Tuy nhiên nói đi phải nói lại, Enel hiện diện trong đầu Phong tự nhiên có cái lý do của nó, “tàu Maxim”!! Không sai, chính là con tàu này, nếu muốn chiến đấu với Hải Tặc Vũ Trụ thì Phong nhất định phải có được nó, mà muốn khởi động được Maxim thì Enel tự nhiên không thể thiếu..

Oành!!!

Một tiếng nổ lớn kéo Phong ra khỏi suy nghĩ, hán nhú mày nhìn qua Layla, nàng hiểu ý nhanh miệng báo cáo.

- Có một thuyền hải tặc bắn pháo tấn công chúng ta!!

- Ô!! Đúng lúc anh đang chán không có việc gì làm..

Phong gật đầu vờn vai đứng dậy, Hina và Ain tự giác mặc chiếc áo Hawaii vào cho hán. Quần xà lỏn hoa hòe, áo Hawaii vàng chóa, đây là đi tắm biển chứ phải đi làm nhiệm vụ gì đâu a...

Theo lời Phong nói thì ăn mặc như vậy tắm nắng buổi sáng rất tốt, nếu không phải đang ở trên chiến hạm thì hán đã bắt các nàng mặc bikini luôn rồi, đôi khi phải nên thoải mái, phóng khoáng với thân thể một chút, gò bó quá lâu rất dễ sinh bệnh nha...

- Ô!! Xem ta gặp ai này!! Hắc hắc, qua thăm hỏi một chút mới được.

Vô tình liếc thấy lá cờ hải tặc quen mắt, Phong mỉm cười quỷ quái, hán cầm một bình rượu to sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chạy lui về phía sau làm tư thế lấy đà.

Vù!!!

Tất cả chỉ cảm thấy có một cơn gió mạnh thổi qua, khi đưa tầm mắt lên cao thì đã thấy Phong đang bay trên trời, chiến hạm không lơ vì sức bật quá mạnh mà lắc lư không ngừng. Coby lần đầu tiên thấy Phong thì trợn mắt cho nên rất hưng phấn, chăm chú quan sát, không riêng gì cậu mà đám thủy thủ đoàn cũng vậy, cũng đã lâu rồi không gặp, thực lực của Phong tiến bộ đến đâu không ai biết.

Layla sáng bừng mắt vội vàng thúc dục.

- Mau!! Mau cho thuyền lại gần, tôi muốn xem anh ấy xử lý bọn to gan kia như nào...

Chiến hạm chuyển hướng, lù lù tiếp cận thuyền hải tặc.

Lúc này, trên boong thuyền hải tặc, Kid trừng to mắt nhìn thân ảnh đang bay trên trời.

Rầm!!

Rắc!!...Rắc!!...

Phong hạ cánh an toàn, bắt quả con thuyền thì ầm ầm tan vỡ, trong một khoảnh khắc nó chìm sâu xuống mặt nước tận hai mét, lực lượng ít nhất cũng phải trên trăm tấn mới làm được điều này.

- Mân chào hỏi của bọn bây không được lịch sự cho lắm, cho nên tao cắt công qua đây thăm hỏi!!

Tay nắm bình rượu nhẹ nhàng rút chân ra khỏi sàn tàu, sáu thành viên băng hải tặc Kid toát mồ hôi hột, “tên này...mạnh quá!!!” Trong lòng Kid và Killer đồng thời nảy sinh một suy nghĩ, nội tâm bất an điên cuồng dâng lên.

- Dám tấn công chiến hạm hải quân, bọn mày cũng gan lớn lắm đấy, có biết hay không thể loại nghe con không sợ cộp bọn mày nếu tiến sâu vào Tân Thế Giới sẽ có ngày chết mất xác.

Không quan tâm tới vẻ mặt khó coi của Kid, Phong hớp một ngụm rượu lười biếng cảnh cáo. Bị khinh thường, Kid vốn là kẻ nóng nảy liền nổi giận, hán phẩy tay bốn người kia lao lên tấn công còn Killer chực chờ ra đòn sát thủ.

- Mẹ kiếp!! Mày là thứ gì mà dám đe dọa tao??

- Giết nó!!!

Bất quá rất nhanh Kid hoàn toàn chết sững, ánh mắt sợ hãi tột độ nhìn người đàn ông cao lớn phía trước.- Hử??

Khoảnh khắc Phong buông bình rượu trong tay ra thì một luồng Haki Bá Vương cường đại đến nghẹt lý bùng nổ, lan tỏa bốn phương tám hướng. Haki

của Phong cực kỳ khác thường, nó không đơn giản là loại Haki Bá Vương mà Luffy, Rayleigh hay Shanks giải phóng nữa, nó còn mang theo sát khí dày đặc kinh thiên hải địa, luồng uy thế hung mãnh nghẹt thở khiến những người mạnh mẽ như Kid cũng phải trầm trọng không dám nhúc nhích.

Càng đừng nói mấy tên thuyền viên kia, bọn họ buông vũ khí quỳ rạp xuống đất không ngừng thờ gấp, đây là do chúng có thực lực không kém, nếu có bọn tôm tép ở đây thì chẳng phải chết ngất nữa mà là chết thẳng cẳng luôn chứ không đùa. Mọi nơi trên con tàu điên cuồng nứt vỡ, cánh buồm không gió mà tự bay phàn phật, tám năm ở cùng Tengu, Phong đã biến Haoshoku Haki thành một thứ vũ khí còn đáng sợ hơn bất cứ trái ác quỷ mang tính hủy diệt nào, khả năng phụ trợ chiến đấu cũng gia tăng trên phạm vi lớn, đây là lý do Phong đối đầu với Râu Trắng mà vẫn duy trì được ở thể cân bằng.

Hắn đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì bản thân thể hiện...

- Mày vừa nói gì ấy nhỉ??

Cặp mắt xanh thăm thẳm đầy khinh miệt nhìn Kid, trong mắt hắn thẳng thắn này chẳng khác gì con kiến muốn bóp chết lúc nào thì bóp, tính Phong là vậy không ra tay thì thôi, đã ra tay thì dù giết gà vẫn dùng dao mổ trâu như thường, so với mấy Đồ độc khác, hiện tại Phong không mạnh bằng nhưng cũng không yếu hơn bao nhiêu, tuy nhiên khi so về độ quyết đoán giải quyết kẻ địch thì hắn lại tàn bạo, hung mãnh hơn họ gấp nhiều lần.

Kid há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra được lời nào, cứ nhìn vào đôi mắt kia hắn liền cảm thấy mình thật nhỏ bé, hình như đang đứng trước mặt hắn là một ngọn núi khổng lồ không cách nào vượt qua chứ không phải con người bình thường nữa.

Kid không dám động bất quá Killer thì dám, “liều mạng!!!” gào lên trong lòng một câu, Killer nắm chặt hai cây liềm bén ngọt chém mạnh vào cổ Phong, vì khoảng cách quá gần cho nên chỉ sau một giây ngắn ngủi, lưỡi liềm sắc bén đã cắm lên người Phong.

- Thành công!!

Gần như đồng thời, Kid và Killer cùng hô lên một câu, bất quá nét vui mừng chưa hiện được bao lâu thì đã biến thành xám ngoét.

Nếu là sau time skip, Phong có lẽ coi trọng đòn công kích này một chút, còn bây giờ hắn chả thèm phòng bị thì Killer cũng đừng hòng gây được thương tổn lên người hắn.

- Mày đang cầm cây đuă chọc lên người tao??

Phong khinh bỉ quay đầu cầm lấy cây liềm nhẹ nhàng bóp một phát sau đó buông tay, Killer hoảng loạn thả “lưỡi liềm” ra, nó có còn là vũ khí không vậy???

- À!! Đột nhiên tao nghĩ ra một trò chơi...

Nhớ đến hồi này bọn ngu xuẩn này dám bắn một phát đại bác vào chiến hạm của mình, Phong liếc mắt nhìn qua viên đạn pháo to tướng nằm gọn trong góc, hắn sai bước đi tới cầm nó lên nói tiếp.

- Mày là Eustass kid đúng không??

Kid khó khăn gạt đầu xác nhận, Phong mỉm cười thấy thấy viên đạn trên tay.

- Vậy hắn là có năng lực từ trường đúng không?? Tao sẽ cho bọn mày một cơ hội được sống, bây giờ tao ném viên đạn này lên không, trước khi nó rơi xuống thì mày phải đẩy được nó tránh xa khỏi con thuyền nếu không tất cả bọn mày sẽ chết. Làm được chứ??

Nghe tới đây, hai mắt Kid sáng bừng lên tia hy vọng, đây là năng lực sức mạnh mà hắn tự hào a...nếu không làm được chuyện nhỏ như vậy thì chết cũng không oan.

Biểu hiện của Kid sao thoát được mắt Phong, hắn cười lạnh thiện tâm nhắc nhở.

- Tao báo trước!! Mày nên chuẩn bị tâm lý cho kỹ...

Dứt lời Phong thấy viên đạn lên trên cao, tất cả mọi người dù là hải quân hay hải tặc đều dõi mắt chăm chú nhìn theo nó.

Bỗng nhiên...

- 1000!!

Phong nhếch mép tà ác, viên đạn trên không trung bất ngờ phóng lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, gần như bao trùm cả bầu trời trên đầu thuyền hải tặc Kid.

- Đây...đây là...

Kid tuyệt vọng quỳ sụp xuống đất, đầu ngửa lên trần trời nhìn viên đạn cự đại đang ầm ầm rơi xuống.

- Thấy gì chưa?? Ở Tân Thế Giới, mày không khác gì một con kiến hôi, không phải không ai dám đụng mày mà mày kiêu ngạo, chẳng qua mày không đáng để bọn họ chú ý tới, hiểu không??

Thời điểm viên đạn đen thui khổng lồ sắp chạm mặt biển thì Phong đột nhiên vung chân đá gãy cột buồm, hai tay đơn giản ôm cây cột to lớn vào lòng.

Mấy thủ thủ đoàn hải quân bất ngờ nhìn hành động của Phong.

- Kia, đội trưởng tính làm gì vậy??

- Không lẽ định đánh viên đạn đó AS43z8S đi??

- Không phải anh ấy bảo sẽ để cho bọn hải tặc ngu xuẩn kia chết sao??

...

Dù là Kid cũng không biết Phong đang làm gì, hai mắt mở to hết cỡ để nhìn hấn.

- Xuống chút nữa nào...

- Ta đánh!!!

Phong ôm cột buồm dùng sức xoay người một vòng đánh ra một cú cực mạnh, đồng thời không quên phóng lớn cột buồm.

BANG!!!

Viên đạn cứ thế bay lên tận chân trời mất dạng, sau một hồi lâu mới rơi xuống vùng biển cách xa vị trí hai chiến thuyền đang đậu.

Phong thích ý bật cười ha hả ném cây cột bị gãy thành mấy khúc trong tay đi.

- Bọn mày còn non và xanh lắm!! Nếu có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại ở một nơi nào đó trong Tân Thế Giới... Hahaha!!!

Dậm nháy quay về chiến hạm, mọi chuyện diễn ra quá nhanh nhưng lại là một hồi kinh tâm động phách khắc sâu trong lòng mọi người về thực lực biến thái của Phong.

Mãi đến khi chiến hạm đi khuất thì Kid mới thở ra được một câu.

- Hấn là ác quỷ!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hợp Tác

Ngồi bóp vai cho Phong, Hina có chút nghi hoặc khẽ hỏi.

- Sao anh không xử lý đám hải tặc kia?

Phong khép hờ hai mắt mỉm cười sâu xa nhẹ giọng trả lời.

- Vì sao phải xử lý chứ? Thằng nhóc đó là một quân cờ tốt rất có tiềm năng, sau này có cơ hội sẽ dùng tới...

- Kaido oi Kaido...tao đành phải xin lỗi mày trước rồi...Hahaha!!!

Nghĩ đến một chuyện thú vị, Phong không kềm được cười lớn, toan tính của hấn chưa bao giờ ngừng lại.

...

Đâu đó trên bầu trời xa xăm, một vương quốc xinh đẹp ngự trị trên những tầng mây trắng xóa, nơi này vẫn đang diễn ra một cuộc chiến âm ỉ suốt 400 năm qua.

"Ngọn lửa Shandora sẽ mãi rực cháy" một câu khẩu hiệu và cũng là niềm tin của bộ tộc bảo vệ vùng đất thần thánh, bảo vệ chiếc chuông vàng tuyệt đẹp lưu truyền từ thời xa xưa, bảo vệ những văn tự cổ đại mà tiền nhân đã để lại.

Phe cánh còn lại là Thần Quan, Thần Bình và "Thần", những kẻ tự xưng mình là đáng chúa trời cai quản vùng đất trên mây. Cuộc chiến giữa hai bên kéo dài rất lâu, rất lâu, lâu tới mức những chiến binh Shandora chỉ còn lại vài người.

Nhưng bọn họ vẫn đang chờ đợi cơ hội, một cơ hội có thể thay đổi thế cục, một cơ hội có thể rung lên cái chuông vàng thần kỳ kia một lần nữa.

Bất quá, bọn họ đâu biết rằng mọi chuyện đều là tổn công vô ích, bởi kẻ tự xưng mình là thần kia ngoài chuyện hơi yếu đuối thì sức mạnh mà hắn giữ qua thực xứng đáng để ngông cuồng, xứng đáng để tự phụ...

- Bọn mi có thể rút!! Ta không nói lại lần hai đâu!!

Enel, một thanh niên chưa hiểu rõ sự đời, luôn sống theo kiểu ech ngồi đây giềng, nhìn đời bằng nửa con mắt, tính cách đó không bao giờ sửa được, mà hắn cũng không muốn sửa, “sửa làm gì trong khi ta là vô địch???”

Đứng trước mặt hắn lúc này là một đám người quái dị, ăn mặc không giống ai, hai tay và hai chân đeo những tấm giáp dày cộm có gắn mấy cánh quạt, trên đầu đội mũ trùm chẳng khác gì phi hành gia, nam thì thân trên để trần, thân dưới mặc quần màu xám tro. Còn nữ thì thập phần xinh đẹp, ăn vận phong tình cuốn hút người khác, trên đầu vẫn đội mũ kính như đám đàn ông.

- Ngài nên suy nghĩ kỹ điều chúng tôi vừa nói, dù ngài là Thần ở trên này thì khi xuống dưới biển xanh ngài sẽ chẳng là gì cả.

- Mi có thể sửa thêm mười giây, sau mười giây nếu còn chưa rút đi thì ta sẽ hóa kiếp cho bọn mi.

Enel bình thần chống cằm dựa vào ghế, bên tai văng vẳng những tiếng nói cười, âm thanh trò chuyện của dân chúng trên đảo, những lời tên trung niên kia vừa nói hắn hoàn toàn không nghe lọt tai, “xuống dưới biển xanh ngài sẽ chẳng là gì cả??” Lần đầu tiên Enel nghe được mấy lời ngu xuẩn như vậy đấy.

Khóe mắt trung niên nhân giật giật, cố gắng điều chỉnh tâm tình, gã còn chưa muốn xung đột với tên đầu đất này, làm vậy chẳng khác gì đi chết, trái ác quỷ trân quý của người Địa Cầu vẫn là thứ gì đó mơ hồ đối với bọn họ, khi chưa tìm hiểu kỹ càng năng lực của đối phương, tuyệt đối không thể vọng động.

- Nếu vậy thì ngài hãy xem như tôi chưa từng nói gì, nhưng chuyện hôm nay tôi sẽ thông báo cho Godon Guilya đại nhân biết, hy vọng ngài sẽ tiếp nhận được hậu quả của việc từ chối hợp tác của chúng ta...

- 10 giây của mi đã hết!! Giờ thì chết đi!!

Không để trung niên nhân nói hết câu, Enel lười biếng nhấc ngón tay chỉ lên phía trên đầu gã, một dòng điện phóng xẹt ra ngoài đốt cháy cả không khí phát ra mùi khét lẹt.

- Thần Phán!!

Uỳnh!!!

Tức thì một trụ điện từ trên cao dội thẳng xuống vị trí đứng của trung niên nhân, mấy thành viên ở gần cũng bị vạ lây.

Sau vài giây cột sét tán đi để lại một cái động sâu đen ngòm trên mặt đất, bốn kẻ xấu số bị cháy đen thui không còn nhận ra bộ dáng. (chú ý, ở đây mình sẽ dựa theo nghịch hbKRP11 lý trong truyện One Piece mà Oda xây dựng, tuy nhiên chỉ là số ít, còn lại mình sẽ cố gắng biến tấu sao cho nó giống thật hơn, chứ kiểu điện giật lên tới triệu volt mà không chết thì hơi căng).

Gã trung niên nhân vừa rồi xem như có sức chịu đựng vượt trội, thuộc hạ chết mất xác còn mình ông ta vẫn đứng lên được, có điều sắc mặt cực kỳ khó coi, đau đớn bồng rất cùng với sự tê liệt mà dòng điện mang tới khiến gã muốn di chuyển nửa bước cũng khó.

Ánh mắt độc ác trừng Enel hồi lâu rồi mới gian nan mở miệng.

- Chúng ta đi!!

Lập tức có hai tên thuộc hạ tới đỡ gã rời khỏi nơi này, sau ít phút một chiếc chiến thuyền kì quái gần tương tự như Maxin, khắp nơi trên thân tàu là những cánh quạt khổng lồ, không biết làm từ vật liệu gì mà chúng có thể tự do bay lượn.

Ở bên dưới Enel khẽ liếc nhìn con thuyền rời đi, trong mắt quang mang kỳ dị chớp lóe liên tục không biết đang nghĩ gì.

- Hải Tặc Vũ Trụ sao?? Bọn mày cũng dám mon men tới tri thức khắc trên quả chuông vàng ư?? Hừ hừ...bọn mày còn non lắm..

...

Cùng thời điểm, trong một căn phòng xa hoa lộng lẫy, một “điều nhân” người dài như cây sào khoác một tấm áo lông chim sau lưng, trên gương mặt bị một cặp mắt kiếng màu đỏ che đi phần nửa, trên miệng luôn treo nụ cười đều giả.

- Ô!! Con gió nào đưa đại nhân vật như anh đến đây vậy??

- Doflamingo, mày đừng nên nói chuyện như cả hai ta từng quen biết trước, tao không muốn ói ra những gì mình vừa mới ăn.

Thì ra đây là Dressrosa, cung điện hoàng gia, ngồi trên ngai vàng kia là Doflamingo, một trong thất vũ hải. Đứng trước mặt hắn là một thanh niên một tay

ôm cựa kiếm, một tay xỏ vào túi quần, trên đầu búi tóc cao trông giống một samurai, tuy nhiên trang phục lại rất thời thượng, áo sơ mi tay ngắn màu lục nhạt, quần jean lửng ngang đầu gối. Điều đáng chú ý chính là khí thế bàng bạc mà gã tỏa ra, cùng với cặp mắt màu đỏ tía ác quỷ chỉ cần nhìn vào ai thì người đó liền cảm thấy không thoải mái.

Doflamingo thật sự không biết tên này, bắt quá nhìn sơ qua ngoại hình thì ngay lập tức đoán ra được hắn đến từ vương quốc Wano xa xôi, chỉ là không hiểu vì sao lại đến đây thôi.

- Ô!! Vậy tao có được phép hỏi mày đến đây làm gì không??

Thanh niên cầm kiếm mặt không cảm xúc, lạnh lùng phun ra một câu.

- Mày không cần hỏi thì tao vẫn sẽ nói, tao điều tra biết được mày đang âm thầm chế tạo trái ác quỷ nhân tạo, tao đích thân đến đây là vì muốn hợp tác với mày. Quý Ngục sẽ là đồng minh lớn nhất của mày, ở Tân Thế Giới sẽ không có mấy người dám đụng tới mày.

Doflamingo nghe xong có chút bất ngờ với giọng điệu tự tin của thanh niên trước mặt, Quý Ngục?? Cái tên này quá xa lạ nha...không lẽ là thế lực ngầm nào đó, nhưng bản thân Doflamingo hẳn là ông vua thế giới ngầm, làm sao lại chưa hề nghe qua...

Nhưng có một điều không thể phủ nhận, tên này rất mạnh, mạnh tới mức Doflamingo không dám coi thường, mặt cười nhưng trong không cười đều giả nói.

- hợp tác sao, cũng được thôi!! Nhưng tao muốn hỏi ý kiến một người cái đã!

- Ai??

- Tứ Hoàng Kaido Bách Thú!!

Không ngoài dự đoán, thân hình thanh niên khẽ run lên, vẻ mặt âm tình bất định, dường như có điều kiêng kỵ, hiện tại vẫn chưa có thế lực nào đủ tầm cỡ để khiêu chiến với Kaido.

Suy nghĩ trong chốc lát, thanh niên kia vẫn kiên nghị gật đầu, hẳn tin tưởng vị thủ lĩnh hùng mạnh của mình có đủ thực lực chơi với Kaido một trận, dù không thắng nhưng ehir cần chiếm được chút chỗ tốt từ Doflamingo là đủ để bù lại tổn thất rồi.

Lần thứ hai bất ngờ, Doflamingo cười khùng khục cảm lấy Den den mushi luôn để bên cạnh, ấn nhẹ một cái.

!!!.....!!!..

Bất mấy, một giọng nói hùng hậu mang theo âm điệu bá đạo phát ra từ trong Den den mushi.

- Có chuyện gì?? Tốt nhất là mày nên nói vấn đề mà tao cảm thấy quan trọng!!

Doflamingo thu lại nụ cười, hẳn vẫn sợ vị Tứ Hoàng này lắm, chọc giận gã không phải là tìm chết sao...

- Nếu không có chuyện quan trọng thì tôi nào dám liên lạc với ngài, chẳng lẽ có một thằng nhóc tới tìm tôi đòi hợp tác với hắn, không biết ý ngài là sao ạ??

- Cái gì??? Còn có kẻ không biết sống chết đòi đoạt thức ăn trên miệng ta sao??? Lập tức giết...

Nói đến đây Kaido bỗng nhiên dừng lại, hẳn nhớ đến thân ảnh người thanh niên hôm đó, tâm tình trở nên có chút khản trương, cố gắng đè nén âm thanh dò hỏi Doflamingo kỹ càng.

- Mi miêu tả hình dạng của hắn cho ta nghe thử!!

Hai người trong phòng đồng thời ngẩn ra, dù tai gặp vấn đề cũng nhận ra sự lo lắng trong lời nói của Kaido, trên thế giới còn có nhân vật khiến vị thần nhân này kiêng kỵ ư?? Doflamingo thầm tính toán những khả năng có thể xảy ra trong lòng, ngoài miệng nói nhanh.

- Hắn độ tuổi thanh niên, cao chưa tới hai mét và sử dụng kiếm.

- Hừm... Không phải là hắn, xem như mi may mắn, hắn còn chưa đề ý đến mi...

Kaido thở phào nhẹ nhõm còn Doflamin go thì gật bắn mình, đồ mờ hôi hội hội gấp.

- Ý ngài là sao?? người mà ngài nhắc tới là ai??

- Thằng ngu Jack chưa nói cho mi biết à?? Mẹ kiếp, tốt nhất là mi nên cầu nguyện đừng gặp thằng nhãi đó, nếu không ông đây có lực cũng không cứu nổi mi...

Kaido trầm giọng miêu tả hình dáng Phong cho Doflamingo nghe, đồng thời dặn dò tuyệt đối phải cẩn trọng khi đối diện với Phong.

Doflamingo càng nghe càng kinh hãi, sao trong hải quân lại đột nhiên xuất hiện nhân vật cường hãn đến vậy,

- À!! Ta điều tra ra được hán có quan hệ với con bé Nữ Hoàng hải tặc, không nên trêu chọc!!

"Nữ hoàng hải tặc???" Lần này Doflamingo không thất thố, Boa Hancock không có liên quan gì tới hán, khi không đi gây sự với nàng làm gì. Nhưng thanh niên kia thì không như vậy, hán nhớ tới chuyện gì đó sắc mặt đại biến, chả thèm quan tâm hợp tác gì gì đó nữa, gấp gáp chạy như bay, biến mất khỏi cung điện.

Doflamingo thoáng ngẩn người rồi bật cười ha ha.

- Hahahaha!! Xem ra có người trêu chọc phải thẳng nhãi mà ngài nói rồi...

- Vậy sao!! Càng tốt, cứ để cho thứ ngu xuẩn đó đi tìm chết, dám tranh dành mồi ngon với ta??

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Kẻ Xâm Nhập

- Ở Dressrosa mới mĩLVkXn xuất hiện một kẻ lạ mặt, hán tiến vào cung điện hoàng gia tầm nửa canh giờ sau đó hốt ha hốt hoảng rồi đi.

- Ô!! Không có thông tin cụ thể về hán ta à??

- Người của em đang bám theo hán rồi, có điều không dám tiếp cận quá gần, thực lực tên đó không yếu, bị phát hiện thì sẽ rất nguy hiểm.

- Tốt lắm!

Ngồi trên boong tàu, Layla nhẹ giọng báo cáo thông tin mà mình mới nhận được, lực lượng trinh sát của nàng có năng lực không nhỏ, nắm vùng ở khắp mọi nơi trên khắp Tân Thế Giới, đặc biệt là sau khi Phong nhắc nhở chú ý ở một vài chỗ thì đều có thể nắm bắt tình báo kịp thời.

Dressrosa là một trong những nơi đó.

- Tới rồi!!

Hina bỗng đứng hô to, Phong vui vẻ quay đầu nhìn thì thấy hòn đảo mục tiêu đã hiện ra trước mắt, hai chữ Kuja to đùng như một biểu tượng xác nhận địa vị lãnh thổ vậy, ở Đại Hải Trình đây là một nơi bất khả xâm phạm, không mấy ai đủ can đảm tiến vào nơi này.

- Hancock!! Em khỏe chứ...

...

- Báo cáo Nữ Hoàng!! Hải phận quốc đảo có một chiến hạm hải quân tiếp cận!!

Một cô gái Amazon gấp gáp chạy vào vương điện, Hancock đang ngồi bắt chéo chân tính toán phương hướng phát triển thế lực thì neho mắt.

- Không phải ta đã nói rõ rồi sao?? Đám hải quân này vì sao dám tới đây chứ??

- Thuộc hạ...thuộc hạ không biết.

- Báo!!! Có một gã nam nhân và ba cô gái tiến vào đây, họ từ trên chiến hạm kia đi xuống!!

Sự tình chưa được giải quyết thì một cô gái mặt tròn Amazon khác chạy vào, nàng thấy mái tóc trắng cắt ngắn gọn gàng của người đàn ông kia rất quen mắt cho nên nói nhanh một hơi.

- Gã nam nhân tóc trắng trên người có rất nhiều sẹo, thuộc hạ không hiểu sao nhìn rất quen, không biết...

Nàng chưa nói hết câu thì Hancock đã chạy vụt ra, Salome, Marigold và Sandersonia cũng vội vàng bám theo, người khiến Nữ Vương thất thố chỉ có duy nhất một mình "anh ta" thôi...

Hancock chả thèm quan tâm hình tượng gì nữa mà chạy hùng hục như trâu, áo váy bị gió cuốn tốc bay lên để lộ da thịt trắng muốt.

Nàng chạy mãi cho đến khi thân ảnh người đàn ông xuất hiện trước mắt, nàng dừng bước tròn to mắt quan sát kỹ từng chi tiết trên người hán, biểu tình như sợ bỏ qua vị trí nào đó.

Phong bên này cũng không khác Hancock là bao, sau tám năm thời gian, cô gái nhỏ này phát triển đến mức kinh người, trước đây mị lực của nàng đã đủ điện đảo chúng sinh trừ hân, bây giờ thì ngay cả hân cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi, những bộ vị mẫn cảm đều căng tròn mọng nước hơn không ít, trên người toát ra vẻ thành thực yêu mị. Vóc dáng so với Hina còn trên một bậc, nàng không sai biệt lắm chính là người phụ nữ đẹp nhất mà Phong sở hữu.

Hai bên sau một hồi dò xét, Phong tươi cười dịu dàng dang hai tay ra, thiếu nữ che miệng cười hạnh phúc đến chảy nước mắt, không nói một lời lao tới ôm chặt cổ Phong rồi đặt lên miệng hân một nụ hôn thật sâu.

Tam nữ bên cạnh ngoại trừ hân mộ ra thì cũng chỉ có hân mộ, ghen tị không hiểu tại sao không có cách nào sinh ra được.

Nhìn một thân trang phục đen nhánh trên người Hancock, khác xa so với nguyên tác, không thể phủ nhận nàng bây giờ đẹp hơn trong truyện quá nhiều, ít nhất là Phong thấy vậy, hơn nữa màu đen này là từ hân mà ra, trước đây hân đã có nói rằng mình thích màu đen, có lẽ cô gái nhỏ này đã đặc cách may một bộ để tưởng nhớ.

Khó khăn lắm Phong mới tách được con bạch tuột mềm mại vịn người mê ra, hân nhéo nhéo má nàng khẽ cười nói.

- Có mập lên!! Rất tốt, xem ra em rất nghe lời.

- Mỗi lần người ta nhớ anh đều ăn nhiều thêm một chút...

Nói tới đây gương mặt Hancock đỏ bừng, bị gọi là mập có cô gái nào không thẹn, không giận chứ.

- Sợ anh không thích sao?

- Vâng!!

- Khờ quá!! Trước đây em đã cao lại còn ốm nên anh phải nhìn lâu lắm mới thấy điểm hấp dẫn ở em, bây giờ tướng tá ngon lành, anh yêu em tới chết sao mà không thích cho được!! Hắc hắc!!

Phải công nhận rằng, kỹ thuật nói dối không chớp mắt nịnh gái của Phong đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, mới nói một câu mà Hancock đã tươi cười rạng rỡ, bất quá đúng là nàng đầy đặn và đẹp hơn thật.

- Anh về lâu chưa?? Sao không tới tìm em??

- À...anh...

Nghe Hancock hỏi bất thành lời, Phong cứng họng không biết trả lời làm sao, Hina ở gần đó thấy hân lâm vào khó xử thì nhanh trí gỡ rối.

- Anh ấy mới về được mấy ngày, không phải đi làm nhiệm vụ trở thành Đô đốc thì cũng chăm lo cho chuyện lập thế lực sơ khai, cô nên thông cảm cho anh ấy mới được.

- Vậy cực cho anh rồi!!

Hancock vẻ mặt hồi lỗi cúi đầu xuống, xem chút nữa vì sự ích kỷ của mình mà “trách lầm” Phong rồi...

Trong lòng Phong thầm thở phào một hơi vội vàng đánh mắt cảm ơn Hina, nàng đặc ý vênh mặt ý bảo “thương gì cho em đây???”

“Á!! Em được đấy!!” Phong dờ khóc dờ cười nheo mắt liếc xuống bộ ngực đồ sộ của Hina, mục quang chột lóe tia dâm tà, ngay lập tức Hina giật thót mình không dám đòi hỏi gì nữa.

“Em còn non lắm cưng à!! Hắc hắc” Phong hai tay chống nạnh tiểu nhân đắc chí cười khỉa khỉa, thấy hân biểu hiện buồn cười bốn nàng cũng thích thú cười theo, ai trong các nàng cũng trân trọng phút giây ít ỏi này, bình thường muốn thấy nụ cười thật tâm của Phong khó hơn lên trời.

Đúng lúc này thì chiếc Den den mushi trên người Layla bỗng phát ra tiếng kêu ồm ồm, nàng vội vàng nhún nút nghe.- Báo cáo!! Đã xác định được phương hướng của người thanh niên...

- Nói!!

- Hân đang di chuyển trên thuyền con với tốc độ rất nhanh, mục tiêu là Vành Đai Tinh Lặng!!

- Vành Đai Tinh Lặng??

Trong lòng mọi người nảy sinh nghi hoặc, Phong đột nhiên trừng mắt.

- Có người tiếp cận đảo!! Xem ra thằng nhãi kia chính xác là muốn tới đây rồi!!

- Cái gì?? Làm sao nhanh như vậy được...

Hina cả kinh, từ Dressrosa tới đây, nhanh nhất cũng phải mấy canh giờ, tuyệt không có khả năng kẻ lạ mặt nọ đến sớm như vậy được.

Phong gật đầu híp mắt nhìn về phía Bắc, Haki Quan Sát của Phong đã luyện tới mức độ kinh khủng, tuy không nhìn trước tương lai được như Katakuri nhưng lại mạnh về khoảng phạm vi cảm nhận. Chỉ cần Phong muốn thì tầm mấy chục dặm đổ lại hẳn dư sức có khả năng biết được sự hiện diện của sinh vật sống, đây là vấn đề Khí của Phong bị đóng băng, còn một khi hắn đột phá được cực hạn thì đáng sợ như thế nào nữa thì không ai biết.

- Nếu vậy thì bọn người ở ngoài kia là đồng bọn của hắn, chiến hạm của ta tới đây không một kẻ nào biết, chắc chắn chúng vì Hancock mà đến...

Nói đến chữ cuối cùng thì nhiệt độ không khí đã giảm xuống cực thấp, tứ nữ bên cạnh lạnh run người. Phong tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào dám có dụng ý đối với nữ nhân của mình, không cần biết là chuyện gì, nếu có việc quan trọng thì phải hỏi qua hắn trước đã. Người càng mạnh thì tâm lý chiếm hữu của người càng thêm đáng sợ, khó đoán, bất cứ ai đặt vào trường hợp của Phong cũng sẽ có thái độ như vậy, đặc biệt là ở cái thế giới này, hẳn thừa biết Hancock nổi danh như một độc xà chán ghét nam nhân, không thể có chuyện lại đi hữu hảo với tên đàn ông nào khác ngoài hắn.

Vì vậy Phong có thể xác định ý đồ của bọn chúng không tốt.

Nghĩ nghĩ Phong nhếch môi kéo giãn khoe miệng, nụ cười trông thật dữ tợn.

- Đánh chủ ý lên người nữ nhân của tao!! nếu hôm nay bọn mày có thể sống sót rời khỏi đây thì tao sẽ từ ngay cái chức đô đốc này!!

Biết Phong sắp tức giận tới nơi, các nàng cũng không khuyên bảo điều gì, dù sao người xui xẻo không quen không biết gì với các nàng cả. Riêng Hancock trong lòng ngọt ngào như ăn kẹo, Phong chính là vì nàng mà tức giận a!! Nghĩ lại cũng đúng, nàng và hắn sắp kết hôn, bây giờ đang lúc vui mừng hạnh phúc thì bị một đám chen vào, không giận không phải là đàn ông rồi.

- Cho anh ít viên đạn!!

Phong chìa tay hướng Layla nhàn nhạt mở miệng, nàng không hỏi nhiều lập tức chạy đi lấy, một lúc sau đem đến nguyên một túi đầy ắp đạn súng trường.

Nhận lấy túi đạn, Phong một đường bước thẳng hướng bờ biển, quả nhiên xa xa một tàu chiến hải tặc xa lạ đang chậm chậm bơi đến.

- Gurai đội phó, hình như bờ biển có người!!

- Là đàn ông thì phải!! Nhưng Amazon Lily từ khi nào có đàn ông được phép đặt chân vào???

- Được rồi!! Yên lặng đi, chốc nữa sẽ biết thực hư, đừng quên hôm nay chúng ta tới đây có một nhiệm vụ quan trọng.

Một giọng nói khàn khàn xen ngang cuộc trò chuyện, từ khoang tàu một nam nhân cường tráng cao 2m chậm rãi bước lên, tên này bị mất một mắt, nửa bên mặt bị vết sẹo đáng sợ chiếm cứ. Gã chính là đội phó Gurai trong miệng thuyền viên trinh sát, uy vọng trong băng của Gurai rất lớn vì vậy lời nói ra khỏi miệng liền không có tên nào tiếp tục bàn tán nữa.

Nhìn về phía hòn đảo và hai chữ Kuja to đùng, tâm tình Gurai khá khó chịu lắm lắm.

- Đội trưởng thật là, vì sao lúc nào không bận lại bận đúng lúc này chứ, ngại mà tới đây có phải là dễ dàng giải quyết vấn đề rồi không, phải bọn đàn ông chúng tôi tới không phải là cố tình làm khó tôi à... Haizz!!!

- Nhưng mà người ở kia đúng là nam nhân thiệt nha, sao lại..

Trong mắt Gurai trên tay tên đàn ông ở bờ biển bắn ra thứ gì đó màu đen, rất nhanh gã liền biết thứ màu đen đó là gì rồi.

- Chết tiệt!! Năng lực ác quỷ gì mà khôn nạn quá vậy!!!

Viên đạn đột nhiên biến lớn, Gurai liền hiểu được chỉ có trái ác quỷ mới làm được chuyện đó, nhưng năng lực như vậy cũng imba quá đi chứ, tiện tay ném viên đạn nhỏ cỡ ngón tay liền có thể phóng to nó lên gây ra sát thương cực lớn. Vậy thì sức tàn phá của chủ nhân liền đạt đến một độ cao mới mà ngay cả hệ Logia cũng không cách nào làm được.

Gurai nhảy lên đứng trước mũi thuyền, cánh tay gã được cường hóa Haki biến thành màu đen, đâm mạnh về phía trước một phát khiến viên đạn bay chệch hướng xuống dưới biển sâu.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì một loạt hơn mười viên đạn khổng lồ bắn tới.

- Ta biết ngay mà!!

Mắt Gurai chớp mắt đen như than, hắn cũng không cách nào một lần cản phá nhiều viên đạn to gấp mười lần cơ thể mình như vậy được, không chút do dự nhảy xuống boong tàu, Gurai nhìn một người trong đám thủy thủ gào lên.

- Shinai!!!

Lập tức thân ảnh đó khẽ ngắc đầu, trong mắt lóe quang mang sắc bén dọa người, dường như bên trong ẩn chứa một lưỡi đao có thể cắt đứt tất cả mọi

thứ.

Chỉ thấy một bóng dáng chột ần chột hiện, toàn bộ viên đạn khổng lồ bị chém thành nhiều mảnh nổ tung giữa không trung. Sóng khí thổi quét làm con thuyền và mặt biển chấn động lung lay không ngừng.

- Thật mạnh!!

- Quả nhiên là đội phó Shinai có khác, chả trách đội trưởng cũng bảo người không có cách chiến thắng đội phó Shinai.

- Làm cái gì mà ồn ào quá vậy!! Không thấy có người đang ngủ hay sao??

Một giọng nói khác bất thình lình vang lên, một gã thanh niên đang ôm cột buồm ngái ngủ há miệng lảm bảm cái gì đó.

Không khí trở nên im lặng, chỉ có Gurai lắc đầu cười khổ không buồn nhìn tên lười biếng đó.

- Shinai...Lazy, có người không muốn ta bước chân lên đảo, chuẩn bị tinh thần chiến đấu đi, tôi xem kẻ đó có năng lực ác quỷ rất khó chơi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Sức Mạnh Của Một Đô Đốc, Gurai Bại!!

- Ủầy!! Anh có thể tự mình giải quyết mà, tôi đang p9QE1CU mệt lắm, lát nữa còn phải uống rượu, ăn bánh, anh xem...tôi có rất nhiều việc để làm nha.

Lazy vươn vai ngáp dài một cái, hai tay ôm cột buồm tiếp tục công cuộc ăn ngủ nghỉ của mình, ngồi cách đó không xa Shinai cũng tỏ ý khinh thường không thèm ra tay.

Gurai quả thật hết cách với hai tên này, một tên quá lười biếng một tên coi trời bằng vung, không lâu trước đây Shinai còn có ý định tìm sinh vật mạnh nhất thế giới với ý định cắt đầu ông ta. Bọn họ là những kẻ lưu vong không biết rõ sức mạnh của thế giới bên ngoài cho nên không đặt ai vào mắt, duy có mình đội trưởng là có biết chút ít, cộng thêm tài lãnh đạo tuyệt vời cho nên ba người mới tin phục, còn nếu luận sức mạnh bốn người đều sán sán ngang nhau, không ai hơn ai cả.

Lắc lắc đầu, Gurai thủ thế chuẩn bị nhảy xuống thuyền, điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là người trên bờ không tiếp tục tấn công nữa.

Thật vậy, Phong không có ý định đánh chìm con thuyền kia nữa, ngược lại muốn bọn chúng xuống đây để hắn thử chút tài nghệ, vừa rồi tốc độ cùng những nhát chém sắc bén của Shinai đã lọt vào pháp nhãn của Phong, trong đầu hắn thầm nghĩ “khá mạnh đấy!! Nếu thu phục được đám này thì quả là tốt...”

Hiển nhiên đó chỉ là suy nghĩ thôi, còn đi tới quyết định thì vẫn còn phải thử nghiệm đôi chút, tốt nhất là nên kiêu ngạo và không coi ai ra gì thì hay, Phong rất thích bán hành cho thể loại này nha!!

Chiến thuyền hải tặc sau vài phút rớt cục cũng cập bờ, Gurai một mình nhảy xuống tiến lại gần Phong, gã vẫn còn lo ngại năng lực tàn phá đáng sợ đó, vì vậy quyết định xử lý xong Phong rồi hãy mang thuộc hạ xuống cũng chưa muộn.

- Tao không biết mày là ai, bằng cách nào mày lên được hòn đảo này nhưng hành động chào đón của mày hồi nãy không được đẹp mắt lắm đâu, nó khiến tao nổi giận đấy!!

Gurai âm trầm khàn khàn đe dọa một câu, Phong khinh khinh nhìn Gurai chẳng khác gì tên hề thích sửa bậy.

- Vậy à? Rồi sao??

Cái ánh mắt đó làm Gurai cực kỳ căm ghét, thời điểm hắn còn mang danh phản quốc cũng không có kẻ nào dám miệt thị hắn đến mức này đâu. Đây là một sự sỉ nhục đối với hắn, Gurai rít trong kẽ răng.

- Mày sẽ phải hối hận!!

Phong chẳng những không sợ hãi mà còn cười khinh thường hơn gấp mấy lần, hai tay thậm chí đút vào túi quần, không thèm phòng thủ. Đây chính là tự tin, kiêu ngạo của Phong, hắn tự tin chỉ cần không mạnh hơn mình quá nhiều thì hắn vẫn có khả năng đánh bại, kỹ năng cách đấu mà Phong có được tuyệt đối đứng đầu thiên hạ, trong khi những Kizaru, những Akainu, v.v. phải tốn sức mới hạ được một đối thủ tầm cỡ Doflamingo chẳng hạn, thì Phong, mặc dù yếu hơn họ nhưng vẫn có thể thoải mái không mấy khó khăn đánh gục được kẻ đó, là một võ sư cấp bậc tông sư, Phong biết cách đánh bại được đối thủ yếu hơn mình một cách dễ dàng nhanh chóng nhất, quan trọng là hắn có muốn hay không thôi.

Bởi vậy Phong chả có cái lý do gì để sợ Gurai cả, một kẻ không thể mang đến cho Phong cảm giác nguy hiểm dù chỉ một chút này.

Đồ đốc hải quân có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, Phong sẽ chứng minh điều đó, rất nhanh thôi.

Phía đối diện, Gurai nắm chặt nắm đấm co người nhảy lên cao, hai cánh tay không hiểu làm cách nào trở nên đỏ bừng giống như miếng kim loại đặt trong lò nung.

- Mưa Sao Băng!!!

Gurai lựa chọn thời điểm thích hợp tung ra vô số cú đấm xuống người Phong, những cú đấm mang theo nhiệt độ nóng khủng khiếp làm cho không gian xung quanh vặn vẹo biến dạng.

Tường chừng như Phong sẽ bị loạn quyền oanh tạc thành thịt vụn, nhưng không, cơ thể hắn khẽ đóng đưa tại chỗ dễ dàng tránh né toàn bộ chiêu thức.

Cặp mắt Gurai càng lóe ánh nhìn không thể tin, “không thể nào, sao hắn có thể tránh hết được???” Nội tâm gã gào thét không dám tin vào mắt mình. Bất thành một giọng nói vang lên xuyên thấu não bộ Gurai.

- Cho mày trúng một cái gọi là an ủi nè!!

Oành!!!

Tức thì nắm đấm cuối cùng mà Gurai tung ra bằng một cách thần kỳ nào đó gọn gàng đáp lên mặt Phong, bất quá ngoài cảm giác tê rần cánh tay ra thì Gurai không hề thấy Phong suy chuyển chút nào cả.

- Thế nào? Thích chứ hả??

Phong bật cười giễu cợt, Gurai gian nan thu nắm đấm về, ở chỗ tiếp xúc vậy mà không ngờ bị sưng tấy lên, ửng đỏ một mảng. Khóe miệng gã co giật không ngừng, “rõ ràng là có cường hóa Haki...”

Như đoán ra được tâm tư của Gurai, Phong hời hợt nói, giọng điệu răn dạy mười phần rõ ràng.

- Thắc mắc cái gì?? Rõ ràng là Haki của mày quá yếu, hai mắt phải biết nhìn xa một chút, đừng chôn mồi ở một nơi hạn hẹp, nó sẽ khiến mày trở nên yếu đuối đấy.

- Mày câm miệng!!!

Thẹn quá hóa giận Gurai gầm lên một tiếng, thân hình chớp mắt biến thành một gã khổng lồ cao hơn mười mét, khắp thân thể là từng dòng dung nham nóng chảy đang nhỏ giọt xuống đất, một gã Golem nham thạch chính hiệu.

Đây là sức mạnh trái ác quỷ mà Gurai rất ít khi sử dụng, bởi vì hắn luôn tự tin vào năng lực của mình cho nên không cần đến nó.

Trái ác quỷ hệ Zoan Thần Thoại - Titan!!!

Phong mặt không đổi sắc ngẩng đầu nhìn Gurai biến hình, trong mắt ẩn chứa tia nghiền ngẫm khó phát hiện.

Lần đầu tiên Phong rút một tay ra khỏi túi quần, biểu thị điều gì không cần nói cũng biết.

- Có chút thực lực đấy, tới đây tao sẽ dùng một tay đấu với mày.

Bị khinh thường, Gurai há to miệng đỏ lòm phun ra một dòng dung nham nóng bỏng.

Phong giậm mạnh chân xuống làm mặt đất vỡ vụn, một miếng đất bị bật ngược lên vừa vặn che chắn cho Phong khỏi dòng dung nham. Tuy nhiên, tầng đất dày nhanh chóng bị một nắm tay khổng lồ đâm xuyên qua, lực đạo không giảm oanh kích lên người Phong.

Hắn nhếch mép nâng tay đấm trả, hai bên va chạm lan tỏa ra từng đợt sóng xung kích thổi bay cát bụi dưới mặt đất.

Gurai thể hình to lớn vậy mà bị đẩy lùi năm sáu mét, còn chưa kịp ổn định thì một thân ảnh hiện ra giữa ngực.

- Ăn thử một đấm của tao!!

RẦM!!!

Một quyền tám thành lực lượng đục thủng một lỗ trên ngực Gurai, vùng xung quanh điên cuồng tan nát, vô số mảnh vụn, đá tảng rơi là tả xuống đất, Gurai tương tự văng đi vài chục mét mới dừng lại được.

Khuôn mặt làm từ đá và nham thạch lộ rõ biểu tình thống khổ, đau đớn ôm chặt lấy ngực.

Trên tàu Shinai và Lazy phát hiện tình hình không ổn, vội vàng dẹp đi tính xấu nhảy lên mũi thuyền xem xét diễn biến, dù sao bọn họ cũng là đồng đội bao nhiêu năm, không thể thấy chết mà không cứu.

- Tên kia vì sao yếu đuối như vậy, bình thường hần...

- Không phải Gurai yếu mà là đối thủ của hần quá mạnh!!

Lazy nghiêm mặt trầm giọng nói, Shinai nhú mày lo lắng.

- Chúng ta ra giúp chứ??

- Chờ thêm lát nữa đi!! Gurai chưa thua dễ dàng vậy đâu!!

Đúng như lời Lazy nói, Gurai thở hồng hộc mấy cái liền gắng gượng đứng dậy, hốc mắt phóng xuất hào quang đỏ ngầu kinh diễm.

Ngửa cổ lên trời rống lớn, Gurai lê thân thể nặng chịch phóng tới trước mặt Phong, quyền đầu nhúc nhích tích tụ đá từ khắp nơi trên người biến thành một nắm đấm cự đại.

- Thiên Thạch Roi!!!

Tiếng rống như sấm nổ, vang vọng trời xanh, nắm đấm đỏ rực từ trên cao rơi xuống chẳng khác gì viên thiên thạch cỡ nhỏ.

Phong vẫn bình thản, cánh tay rắn chắc cường hóa HaKi Vũ Trang tránh vì nhiệt độ quá cao mà bị phỏng, lần này Phong dùng toàn lực đồng thời còn nâng tốc độ ra đòn lên gấp hai lần, tăng thêm một phần uy lực.

Chưa hết, Haki Bá Vương còn được hần âm thầm điều động, chỉ cần có ác ý muốn hủy diệt Gurai thì tên này chắc hần từ đây về sau tàn phế không nghi ngờ.

Đề Phong sử dụng một lần nhiều thứ như vậy để đối chọi, Gurai quả là có tư cách để kiêu ngạo.

ẦM!!!

Cả bờ biển nứt toát ra thành vô vàn cái mạng nhện chồng chéo lên nhau, sóng biển bị uy lực khủng bố cuốn động như một con quái vật gào thét, không gian vỡ nát, từng tia lửa điện kinh thiên chớp xẹt qua lại.

Gurai chỉ chịu được vài giây, sau đó cánh tay to lớn bắt đầu từ nắm đấm ầm ầm vỡ vụn, lan dần lên bả vai rồi mới dừng lại. Dưới chân Phong mặt đất cũng sụt xuống gần nửa mét, còn thương tổn thì chẳng hề có lấy một cái.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Chấn động đánh thẳng vào đại não khiến Gurai biến về nhân dạng, trợn ngược mắt bất tỉnh nhân sự, cả cánh tay phải và vùng ngực bị phá hủy không còn hình thù, máu tươi ướt đầm cơ thể gĩa rồi thấm vào đất được sóng biển cuốn trôi, rửa sạch.

Sự việc diễn ra nhanh tới mức hai người Shinai và Lazy chỉ kịp thấy một to một nhỏ va chạm sau đó Gurai gục ngã, hoàn toàn không làm ra được một hành động gì hữu ích.

- Mạnh...mạnh quá!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hạ Shinai, Lazy

- Bọn mày định đứng đó tới bao giờ nữa?? Đợi tao giết thẳng nhãi này luôn sao??

Phong giờ chân đá đá vào thân thể Gurai, mặt quay nhìn hai người Shinai và Lazy lười biếng nói, đồng thời phóng thích một chút sát khí để cho bọn họ biết mình không nói chơi.

- Mày dám???

Shinai nóng nảy lạnh mặt biến mất tại chỗ, Lazy định đưa tay ngăn cản nhưng tốc độ của hần chậm hơn so với Shinai quá nhiều, bắt đắ dĩ cười khở đành phải đuổi theo. Đứng nhìn Lazy lười biếng ham ăn ham ngủ mà lăm, thực chất hần là người có lý trí và thông minh nhất trong hội, ngay cả đội trưởng cũng phải nể tên này vài phần.

Điểm yếu duy nhất của Lazy là thiếu tính quyết đoán, làm việc luôn lầy cấn thận làm đầu, chuyện gì không chắc chắn hần tuyệt đối sẽ không động tay.

Trong lúc Lazy suy nghĩ kể sách hạ gục Phong thì Shinai bên kia đã tiếp cận Gurai, hần cúi đầu xem thử Gurai còn thở không, xác nhận gã chưa chết thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Bắt quá khi xem qua thương thế thì ánh mắt sắc bén hơn vài phần, con người dần chuyển sang màu đỏ đậm.

Lazy thoáng kinh hãi, “thằng ngu này điên rồi!!!”

- Shinai!! Giữ bình tĩnh, mày mà sử dụng thứ đó là không ai cứu được mày nữa đâu, mày quên lần đó mày đã gặp chuyện gì rồi à!!!

- Cảm ơn!! Hôm nay tao phải cắt đầu thằng chó này!!!

Gương mặt Shinai bắt đầu vận vẹo dị thường, giọng nói không có gì thay đổi nhưng ẩn LeFHdvO sâu bên trong là một sự khát máu, âm u dễ dàng nhận biết.

Phong mở to mắt hơn một chút, hần hứng thú với thằng nhóc Shinai này rồi nha, không ngờ vậy mà có chút khí tức cường mãnh khiến Phong sinh ra một tia nguy hiểm, dù là rất nhỏ nhưng là vẫn có đấy.

Thái độ của Phong lập tức trở nên nghiêm túc hơn hẳn, đây là một loại tôn trọng hần dành cho những người trẻ tuổi có thực lực mạnh mẽ, có điều tay phải vẫn xò trong túi quần, không hề có ý định rút ra, hiển nhiên Shinai vẫn chưa đạt đến trình độ khiến Phong phải ứng chiến bằng hai tay.

- Nhóc! nếu mày ra thế giới bên ngoài sớm hơn thì tao dám chắc tiền truy nã cái đầu của mày sẽ không dưới 500 triệu, ngon hơn thằng đang nằm kia một chút!! Nếu mà chịu khó tàn phá thì lên đến 7 800 triệu cũng không có gì khó...

Shinai trực tiếp bỏ ngoài tai những lời Phong khen tặng, thân hình hần run lên khe khẽ sau đó biến mất tại chỗ, người không có thực lực nhất định không thể thấy hần đã đi đâu, nhưng Phong thì khác, mọi chuyển động của Shinai trong mắt Phong phải nói là không khác gì người đi bộ trong mắt người chạy xe gắn máy, chậm chạp đến đáng thương.

Đi biểu diễn tốc độ với người sở hữu tốc độ nhanh nhất nhì thế giới?? Chuyện đùa chẳng?? Không tính toán tốc độ Phong đáng sợ như nào, riêng Haki Quan Sát của hần đã dư sức bắt kịp chuyển động của Shinai rồi.

Trong ánh mắt trời gay gắt, ở góc bên phải của Phong đột nhiên một tia sáng chiếu tới, “phản xạ ánh sáng sao?? Khá thật!!” Hần mỉm cười không thể không nhắm mắt, thời điểm hai mắt vừa sụp xuống thì cảm giác nhạy cảm chợt báo động.

- Chết đi!!!

Từ sau lưng Phong một luồng gió sắc bén có thể chém đứt cả sắt thép bắn tới, “phong nhận??” Không chậm trễ, Phong hụp người tránh thoát một kích trí mạng.

- Để tao xem mày làm sao né!!

Shinai nhanh nhẹn đổi vị trí liên tục chém ra hàng loạt phong nhận hình bán nguyệt màu xanh lục, tiếng xé gió dị thường chói tai khiến Phong có cảm giác như nó ở ngay sát bên cạnh vậy.

Hừ lạnh một tiếng, Phong nâng chân đá quét một vòng, Haki Vũ Trang cứng rắn đến biến thái phá nát toàn bộ phong nhận.

Nhưng dù là vậy thì âm thanh cảnh báo trong lòng vẫn cứ âm ỉ không dứt, rất nhanh Phong liền biết vì sao nó lại như vậy rồi.

Một thân ảnh có tốc độ tuy không nhanh nhưng lại có lực lượng bộc phát cực kỳ mạnh đã tiếp cận Phong thành công. Chiều đầu tiên tung ra không nhắm bộ vị trọng yếu liên quan đến tính mạng như đầu, ngực, bụng mà là trực tiếp tấn công hạ bàn của Phong, hông đánh cho trọng tâm của hần lung lay.

“Tên này!!” Khẽ biến sắc, Phong lần này muốn khinh thường cũng không được nữa, chân phải cường hóa Haki mượn lực đá quét vừa nãy dùng ống khuyển cứng đối cứng với ống khuyển của Lazy.

Xoẹt!!

“Haki Bá Vương???” Tia điện bá đạo hung mãnh đan xen trong không khí, tạo thành thế đối lập thắng bại khó phân, không ngờ Lazy sở hữu được cả Haki Bá Vương. Phong quả thật bị giật mình không nhẹ nha.

- Thập Tự!!!

Shinai đan chéo hai tay, một luồng khí xanh lúc ẩn lúc hiện hình thành hai lưỡi kiếm sắc bén hướng lưng Phong chém tới.

Dưới tình huống nguy hiểm, Phong vậy mà bật cười thích thú, hần đưa tay tóm lấy chân Lazy, hoàn toàn không để Haki Bá Vương của gã vào mắt, bởi vì nó căn bản chẳng thể tổn thương được Phong.

- Lấy Thịt Dè Người!!

Huych!!

Thân hình to lớn của Lazy bị quăng đi đụng trúng Shinai, hai người ôm nhau rớt xuống đất. Đường như không hề hấn gì, Shinai nhảy bật lên hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Phong.

Một lần nữa biến mất tại chỗ, Shinai tiếp tục vận dụng mảnh cũ phản xạ ánh nắng mặt trời làm Phong bị mất tầm nhìn trong vài giây, nhưng nhiều đó là quá đủ rồi.

- Phi Long, Phurong Vũ!! Loạn 12 Thế Giới!!!

Dựa vào Haki quan sát Phong vẫn có thể cảm nhận được Shinai đột nhiên phân thân thành 12 người đứng bao vây Phong vào giữa.

Trên không trung không biết từ bao giờ có thêm một thân ảnh, Lazy tới đúng lúc Shinai thực hiện chiêu thức trừ danh của mình, gã chớp lấy cơ hội nhảy lên cao tung tuyệt học “Phi Long, Phurong Vũ”.

Lập tức một luồng kinh khí hóa thành đôi cánh chim khổng lồ bắn ra vô số lông vũ sắc bén, quyền đầu Lazy phóng xuất một cự long hung mãnh gầm thét giữa trời quang.

Bên dưới 12 Shinai tương tự cùng lúc lao tới, hai cánh tay có lẽ dựa vào trái ác quỷ hệ Zoan độc đáo nào đó biến thành hai lưỡi kiếm sắc bén màu xanh lục nhạt, chính thứ này vừa rồi phản xạ ánh sáng hạn chế thị lực của Phong.

Grao!!!

Uỳnh!!!

Cự long ầm ầm lao xuống thổi tung bụi mù bao phủ toàn bộ chiến trường, âm thanh sụp đổ vang lên không ngừng, lượng Haki ngưng tụ quá nhiều dẫn đến bầu trời dần dần thay đổi, mây đen kéo tới không ngừng che đi mặt trời nóng này.

Từ xa có thể thấy xung quanh bờ biển sóng thần và đất đá sạt lở từ trên vách núi đổ xuống liên miên không dứt.

Tâm tình những người quan chiến còn căng thẳng hơn người trong cuộc, nhất là mấy cô gái trên cao chấp hai tay vào nhau ánh mắt lo lắng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc trong bụi mù.

Đột nhiên, một giọng nói cảm khái vụn phần cất lên xóa tan bầu không khí ngưng đọng.

- Vừa ra tay liền mạnh bạo như vậy!! Giới trẻ bây giờ thật là dễ mạnh động...

Bụi bặm tán đi, để lại trên mặt đất hoang tàn ba thân ảnh giữ nguyên động tác đẹp mắt, Lazy hai tay đeo găng có nhiều mũi nhọn đâm thủng đất đá đứng khựng trên không trung, nắm đấm của hắn đang bị một bàn tay cản lại không cách nào nhúc nhích, nói cách khác lực lượng từ bàn tay đó nâng đỡ Lazy giữ nguyên tư thế đâm xuống phóng thích cự long.

Shinai cũng không khác gì Lazy, hai lưỡi kiếm sắc bén cách ngực Phong 5cm thì bị một bàn tay đơn giản kẹp lấy. Hai người đồng dạng ánh mắt không dám tin nhìn người đàn ông vẫn thảnh thơi đứng đó, hai tuyệt chiêu mạnh nhất, đòn sát thủ chiêu bài nổi danh cứ như vậy bị chặn tất cả???

Tuy nhiên điều đáng chú ý ở đây chính là “Phong sử dụng hai tay rồi!!”

- Zoan Sát Thủ Bộ Ngựa?? Võ sư?? Zoan Thần Thoại Titan?? Bọn mày thú vị hơn tao tưởng đấy, được rồi, hôm nay phá lệ cho bọn mày lên đảo.

Shinai và Lazy được một phen kinh hãi, vậy là được vào?? Có điều chưa kịp nói lời nào thì vùng bụng cả hai bị một lực lượng khủng bố đánh vào.

Máu cùng dịch vị điên cuồng tuôn ra khỏi miệng, gân xanh Lazy nổi đầy trán mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chạy xuôi trên gương mặt trẻ trung.

Pặc!!

Hai cái chặt cổ đơn giản đúng huyết vị, đánh hai người ngất xỉu không biết trời trăng mây đất gì nữa. Phong nhếch mép cười cười khề nói với giọng giễu cợt.

- Cho bọn mày lên đảo chứ tao đâu có nói để bọn mày được an toàn đâu??

Nhẹ nhàng kéo lê thân thể ba người Gurai dưới đất, Phong chuẩn bị rời khỏi bờ biển bị tàn phá không còn hình dạng này. Hắn còn phải hỏi cung bọn chúng thuộc thế lực nào để còn nghĩ biện pháp thu phục a, nhân tài tốt thế này rất khó tìm nha...

Bất quá Phong muốn đi nhưng có người lại không cho đi, đám thuyền viên trông thấy thủ lĩnh bị bắt lập tức hoảng loạn.

- Không thể nào!!! Ba đội phó mạnh mẽ làm sao lại thất bại trong tay tên đó được chứ??

- Chúng ta phải làm sao bây giờ???

- Liều mạng!!!

- Đúng vậy!! Liều mạng, mạng của chúng ta là do mấy người bọn họ cứu, giờ nhắm mắt làm ngơ thì Phushi này thật uổng con mẹ nó kiếp làm người rồi!!

- Chúng ta xông lên!!!

Bỗng chốc, bãi biển trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết, hơn trăm tên hải tặc gào thét bất chấp đối thủ khủng bố đến mức nào một đường cầm đao vọt tới tấn công Phong.

Phong khinh thường trừng mắt một cái, lập tức Haki Bá Vương như một cơn bão thổi quét khu vực mấy trăm mét xung quanh hắn.

Hơn trăm người hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép té gục dưới đất mất hết ý thức, đám này quá yếu so với Phong, mất thời gian động tay động chân với chúng chỉ tốn phí sức.

Lắc lắc đầu Phong kéo xác ba vị nhân tài mà mình chuẩn bị thu nạp về vương quốc bộ tộc Kuja, hội họp cùng Hancock các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Giải Cứu

Hôm nay Vành Đai Tĩnh Lặng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết.

...

Cách thời điểm Phong bắt được Gurai, Shinai, Lazy một canh giờ...

Surudo (sắc bén) vội vàng muốn thông báo cho đội trưởng Angel biết, chuyển đi đến Amazon Lily lần này tuyệt đối phải hủy bỏ.

- Đội trưởng, chị phải mau chóng ngăn cản các anh ấy!!

Vừa chạy Surudo vừa thăm cầu nguyện, Hancock có quan hệ với người đàn ông mà ngay cả Kaido cũng phải dè chừng không dám trêu chọc, vậy cũng thôi đi, nhưng hắn còn là một Đô đốc hải quân hàng thật giá thật a!!! Tổ chức tội phạm liên quốc gia bị trục xuất như bọn hắn sợ nhất chính là hải quân.

Bây giờ Angel chưa tìm hiểu tình hình đối phương mà đã muốn hợp tác dựa dẫm, chẳng khác nào đưa mỡ dâng miệng mèo. Trên hết, thực lực Tứ Hoàng bọn họ chỉ nghe qua chứ chưa biết, vì vậy còn ngông cuồng không coi trọng, bắt quả Đô đốc đáng sợ như thế nào thì bọn họ đã thử nghiệm qua một lần.

Cách đây ba năm, Angel bị mất một cánh tay, Gurai lưu lại một vết sẹo trên mặt và con mắt trái, tất cả đều là tác phẩm của một Đô đốc thuộc lực lượng chính quyền thế giới.

Thứ sức mạnh đó chính là sự hủy diệt không hơn không kém, Surudo không muốn nhìn thấy lịch sử lặp lại lần nữa.

"Mình phải nhanh lên!!!"

Surudo cắn răng đẩy tốc độ lên tới cực hạn leo lên chiến thuyền nhỏ bé của mình, không chút do dự phóng như bay trên mặt nước.

Vì quá hồi hộp, lo lắng Surudo xem chút nữa đánh rơi Den den mushi, thở gấp một ngụm nuốt nuốt gọi đi.

...!!!!!!

Âm thanh vừa chuyển, không đợi người đầu dây bên kia kịp nói câu gì, Surudo quát nhanh vào ống nghe.

- Mau đưa Den den mushi cho đội trưởng!!!

- Surudo!! Cậu...

- Con mẹ nó!!! Tôi bảo nhanh lên!!!

Surudo hoảng tới mức văng tục liên tục, sắc mặt đỏ lựng như sắp phát điên tới nơi, bởi vì hắn biết đối chiếu thời gian thì bên Gurai đã tới nơi rồi, nếu bây giờ Angel kịp liên lạc thì may ra bọn họ sẽ không chui đầu vào hang cọp, trường hợp xấu hơn nữa nếu gã đàn ông mà Kaido phải kiêng dè kia cũng ở đó.

Người đầu dây bên kia nhận ra điểm bất thường, không dám chậm trễ đi gọi Angel vào tiếp, ít phút sau, một cô gái cực kỳ xinh đẹp tràn đầy ánh khí hào

hùng, sắc mặt bình tĩnh hờ hững lúc này thay bằng một cổ lo lắng vô hình, điểm trừ duy nhất trên người nàng có lẽ là cánh tay kim loại nhìn qua có vẻ nặng nề xấu xí.

Angel hít mắt, cố gắng áp chế nỗi bất an trầm giọng nói vào điện đàm.

- Surudo!! Chuyện gì vậy, không phải ta giao cho em tới Dress...

Nghe được âm thanh quen thuộc, một nét vui mừng xẹt qua mắt Surudo, hẳn không thêm đề ý cấp bậc trên dưới, lễ nghi lễ tiết thường ngày nữa mà nói ngay.

- Đội trưởng!! Nghe em nói...chị phải mau chóng gọi các anh Gurai quay về ngay!!! Nhanh lên, sắp không kịp nữa rồi!!!

- Em bình tĩnh có gì từ từ nói!! Chị vẫn chưa hiểu ý của em..

- Nữ Vương là người tình của một Đô đốc hải quân, bây giờ bọn người Gurai mà tiến vào thực hiện kế hoạch chính là đi chết, đừng chậm trễ nữa, nếu gã có mặt ở trên đảo thì...

Nói tới đây thì cả người Surudo run lên bần bật không nói thêm được câu nào, tuy nhiên chỉ bấy nhiêu cũng đủ để Angel hiểu ra vấn đề.

"Chuyện quái gì xảy ra thế này?? Sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ??" Angel cũng chẳng quan tâm vì sao Surudo lại biết chuyện đó, điều nàng cần làm bây giờ chính là nhanh chóng gọi điện cho đám Gurai, ngừng kế hoạch ngay lập tức.

...!!!!.....!!!!.....!!!!..

...!!!!.....!!!!.....!!!!..

- Chết tiệt!!! Nghe máy đi, bọn khốn này!!!

Trên trán Angel chảy đầy mồ hôi, nỗi bất an lo lắng chiếm cứ toàn bộ con người xinh đẹp, người trong hội thấy Angel thất thố mất hết phong phạm cao tại thượng thì cũng biết có chuyện không hay xảy ra rồi, bởi vì số lần nàng thất thố không có bao nhiêu a, đặc biệt nghiêm trọng như lần này thì đúng là lần đầu tiên.

...!!!!.....!!!!.....!!!!..

May mắn lần này đã có người bắt máy, tâm tình Angel thoáng buông lỏng, nhưng nàng chưa kịp hỏi chuyện gì thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói suy yếu, như chiếc lá mỏng manh tùy thời bị gió thổi bay.

- Quái...quái vật...gã...gã đàn ông...đó...là quái vật...tất cả...hức...hức...tất cả...

Tiếng nói xen lẫn tiếng khóc nghẹn ngào làm trái tim mọi người rơi lộp bộp, hai mắt Angel dựng đứng gào lên.

- Nói nhanh!!! Tất cả bị làm sao???

- Tất cả...đều chết hết rồi...ba đội phó...ba đội phó không biết sống hay chết...bị người đàn ông đó mang đi rồi..

Cạch!!

Den den mushi trong tay Angel rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch không còn tí huyết sắc, cặp mắt chất chứa tuyệt vọng, bi ai. Nhớ lại ba năm trước cũng vì một Đô đốc mà thế lực nàng cất bao tâm huyết xem chút bị phá hủy, bây giờ cũng gặp một Đô đốc, hơn nữa tên này còn mạnh hơn trước đây, bởi vì bọn Gurai theo dự đoán mới chỉ tới đó chưa lâu, cũng lắm mới chỉ một canh giờ thôi.

- Không lẽ...lịch sử định lặp lại một lần nữa sao?? Ông trời vì sao cứ thích dồn chúng ta vào đường cùng??

Lầm bầm mấy câu trong miệng, gân xanh bắt đầu nổi đầy trán Angel, sau lúc lâu nàng bỗng đứng dậy, tóc tai tán loạn, cặp mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

- Đội trưởng! Chúng ta...

Mấy tên đội viên nuốt nước bọt ừng ực không dám lại gần, một gã bạo gan nhỏ giọng dò hỏi.

- Chúng ta đến đó xem thử tình hình chứ ạ??

- Đi!! Vì sao không đi??? Bọn họ là đồng đội của chúng ta a!!! Dù có chết ta cũng phải đem được những người còn sống trở ra!! Kẻ nào ham sống sợ chết có thể ở lại, ta không quản, nhưng từ đây về sau đừng xem ta là đội trưởng nữa.

Angel xúc động gầm lên, cứ nghĩ tới quá khứ đó nàng liền không khống chế được tâm tình. Bất giác kẻ nào cũng hít sâu vài 3Gl4y4A hơi, có điều không một ai cúi đầu rồi đi, tất cả đều cùng ở lại kiên định ngẩng cao đầu, thái độ sẵn sàng liều chết bất cứ lúc nào.

- Tốt!! Tốt lắm!! Chúng ta đi cứu đám người đội phó!!!

Nhìn một màn trước mắt, Angel có chút cảm động, những tên đầu đất bị ruồng bỏ này vẫn còn tình người lắm, không uống năm xưa nàng hy sinh cánh tay để cứu bọn họ một con đường thoát thân.

Chiến thuyền hải tặc to lớn treo lá cờ vô danh đột ngột xoay đầu, nhắm Vành Đai Tĩnh Lặng lướt đi. Sau lưng nó là hàng chục con thuyền hải tặc cỡ vừa, hạm đội lớn đến dọa người, tuyệt đối không dưới năm trăm người.

Hầu hết bọn họ đều là những kẻ lưu vong từ các đế quốc khổng lồ, hoặc bị vu oan, hoặc phạm tội,...đủ thể loại trên trời dưới đất. Bất quá tất cả có cùng một điểm chung đó là nhiệt huyết, nam tử hán đội trời đạp đất, dám hy sinh vì đồng đội.

...

Vành Đai Tĩnh Lặng, một trong những vùng biển đáng sợ nhất nằm trong Đại Hải Trình, đúng với tên gọi, một khi đi vào đây thì mặt biển và bầu trời không có một gợn sóng hay con gió nào xuất hiện. Vì vậy không thể dùng cách thức bình thường mượn ngoại lực mà di chuyển thuyền bè, toàn bộ đều phải do sức người tự thân vận động, và đây mới chính là điểm đáng sợ của Vành Đai Tĩnh Lặng, bởi một khi đánh động chú ý thì vô số Sea King to hơn cả mặt hòn đảo sẽ tìm tới.

Trên thế giới không có mấy người đủ khả năng chống lại loài sinh vật này, tên của nó đã chứng minh điều đó.

Vậy mà hôm nay, ngay lúc này, một đoàn tàu 13 chiếc, 1 lớn 12 trung bình và 1 nhỏ.

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa???

- Sẵn sàng!!!

Nhất thời một tiếng hô vang dội khắp vùng biển, mỗi một thành viên trên hạm đội đều tràn ngập chiến ý, quyết tâm liều chết.

Hy vọng sao?? Có đấy nhưng chỉ có 10% thôi!! Bởi kẻ mà bọn họ phải đối mặt còn đáng sợ hơn một Đô đốc thông thường.

Đứng trên thuyền nhỏ, Surudo tay cầm chặt trường kiếm, Kashimaru, một trong ba bảo kiếm huyền thoại được cất giấu trong vương quốc Wano, cũng vì thanh kiếm này mà hắn bị trục xuất, thậm chí là truy sát.

Gã nhắm chặt hai mắt hít sâu một hơi trầm giọng nói với Angel trên cao.

- Lát nữa đến lúc thích hợp, chị hãy mang các anh ấy đi, em sẽ cố gắng cầm chân tên kia lâu nhất có thể.

- Hừ!! Chuyện này không tới lượt em quyết định!! Em nên nhớ ai là đội trưởng!!

Angel hừ lạnh trực tiếp phủ định lời Surudo nói, nếu là lúc bình thường thì hắn nhất định sẽ nhảy cẫ lên phản bác kịch liệt, nhưng lần này thì không, Surudo khẽ mở mắt nhàn nhạt nói, giọng điệu chém đinh chặt sắt.

- Chuyện năm xưa đối với em chỉ một lần là quá đủ!! Chị hiểu ý em mà phải không??

- Em..

Angel thấy tia quyết tử trong mắt Surudo thì ghen hờn, muốn nói lời nào đó nhưng lại không thốt thành tiếng. Đứa nhỏ này là em trai của nàng a!! Chuyện năm xưa trong miệng Surudo, Angel làm sao không biết đây, vì hắn mà nàng rời khỏi Wano, rời khỏi gia đình hạnh phúc mà mình sắp có được, đương nhiên trong chuyện còn một chút uẩn khúc nhưng Surudo vẫn là nguyên nhân chính, chỉ là hắn không biết uẩn khúc trong lòng chị mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Năng Lực Ác Quỷ Bá Đạo

Thời điểm hạm đội của Angel tới nơi thì một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt, ngoài bờ biển bị tàn phá đến không còn hình dạng, mặt đất và vách núi nứt toác thành từng cái mạng nhện khổng lồ, khắp nơi đầy rẫy dấu tích chiến đấu kịch liệt.

Hơn trăm thuyền viên hải tặc nằm la liệt dưới đất, vì còn ở khá xa cho nên không thể xác định được rằng có sự sống may mắn nào còn sót lại hay không. Nhìn quang cảnh trước mắt khiến mọi người không nhận được hít hơi khí lạnh, ngay cả Angel cũng sắp không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi.

Thanh Kashimura run lên như để bộc lộ tâm tình hỗn loạn của Surudo lúc này, hàm răng hắn cắn chặt vào nhau phát ra tiếng ken két khó chịu.

- Đội trưởng, kia là!!

Một tên đội viên bắt ngờ kinh hô, ngón tay đồng thời chỉ về vách núi chia ra trên đảo.

Trên đó là một nam nhân ngồi yên vị trên ghế bành, cách hắn ăn mặc chẳng có gì đặc sắc nhưng lại dễ khiến người khác chú ý, áo Hawaii, quần xà lòn. Hắn chính là người chồng cảm nhìn về phía hạm đội bọn họ.

- Thế loại...quái vật gì thế này!!

Surudo run rẩy hai tay xem chút làm rơi thanh Kashimura, càng đến gần hắn càng cảm nhận được khí gxfXZ8Wc thể kinh khủng tỏa ra từ người nam nhân trên đảo, loại khí thể bá đạo, cao ngạo đến cực điểm này khiến Surudo sinh ra một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có. Trong lòng hắn thậm chí phải tránh thật xa, thật xa nam nhân kia ra, tuyệt đối không nên tiếp cận gần.

Không riêng gì Surudo mà toàn bộ thành viên trên hạm đội cũng có một loại cảm giác này, Angel không cách nào hình dung được, nếu không phải hơi nước từ biển bốc lên có mùi vị quen thuộc thì nàng đã cho rằng mình đang nằm mơ.

Nam nhân kia rõ ràng yếu hơn vị Đô đốc trước đây mà cô gặp, nhưng cảm giác nguy hiểm này sinh trong lòng lại lớn hơn gấp nhiều lần. Cả cuộc đời nàng tung hoành khắp nơi còn chưa bao giờ gặp phải kẻ nào đáng sợ đến vậy, nó thậm chí đang dần ăn mòn tâm trí lãnh tính, tự tin của Angel.

Mất Angel nàng rất tốt, không có vấn đề về thị lực nha, vậy mà chẳng hiểu tại sao khi nhìn nam nhân đó thì lại thấy hắn còn to lớn hơn cả ngọn núi trung tâm của hòn đảo??

Tất cả sẽ được giải thích đơn giản bằng Khí, Khí của Phong cường đại hơn người bình thường quá nhiều, kể cả khi hắn đang cố gắng đóng băng tất cả để chờ ngày đột phá. Vì vậy ảo tượng của người khác khi đối diện với Phong sẽ trở nên cực kỳ kinh khủng, đây là một loại thể mà hắn khai thác rất triệt để.

Cố gắng lắc mạnh đầu để xua đi suy nghĩ muốn thối lui trong lòng, Angel đỏ mặt quát lớn một tiếng

- Tất cả tỉnh táo lại cho ta!!! Hôm nay dù có phải chết hết ở đây cũng không được lùi bước, đồng đội vào sinh ra tử với chúng ta đang ở trên đảo, tuyệt không thể vì địch nhân mạnh mẽ mà chùn bước được!!!

Dứt lời nàng hướng lên trời bắn hai phát súng, đòn tâm lý quả nhiên rất có tác dụng, mọi người ngay lập tức tỉnh táo dùng hết tâm trí đè ép cảm giác khó chịu, bất an trong lòng.

- Ô!!

Phong ngồi trên ghế bắt chéo chân hứng thú nhìn Angel thống lĩnh hạm đội, hắn buộc phải công nhận định lực của cô gái này rất tốt, khả năng lãnh đạo cũng khá. Phong cúi đầu nhìn ba cái xác đang thờ đốc dưới chân mình, hắn mỉm cười ý vị thâm sâu, khó lường.

- Ta xem đội trưởng của các ngươi là một cô gái tài giỏi đấy!! Các ngươi có thấy vậy không...

Gurai sau mấy canh giờ hồi sức thì đã tỉnh táo mấy phần, sắc mặt hắn trắng bệch, khó coi nhìn chằm chằm Phong, miệng há to gần từng chữ.

- Ngươi tốt nhất đừng nên đụng vào cô ấy!! Nếu không bọn ta sẽ dù có chết cũng sẽ...

- Cũng sẽ thế nào???

Không để Gurai đe dọa xong, Phong hí hóp mắt phóng thích Haki Bá Vương và sát khí, luồng Khí cường đại dần bao phủ Gurai vào trong, làm thân hình gã run lên bắn bật, hai mắt tròn tròn mở to hết cỡ, miệng há hốc không nói thêm được lời nào.

Lấy thể trạng của Gurai hiện tại, không bị ngất xỉu trước khí thể đáng sợ đó là đã tốt lắm rồi, đương nhiên phần lớn là do Phong muốn lưu lại hắn tỉnh táo.

Đúng lúc Gurai sắp không chịu nổi thì Lazy khẽ mở miệng.

- Xin ngài đừng tra tấn hắn thêm nữa, hắn chịu không nổi đâu!!

Khiến Lazy không ngờ là Phong vậy mà nhún vai rồi ngừng tay thật, vốn tưởng phải nắn nỉ hồi lâu mới thành công nữa chứ. Tâm cơ vừa chuyển Lazy lập tức hiểu được Phong căn bản không muốn làm hại đến tính mạng bọn hắn, thậm chí rất có thể đoàn người Angel đang tới cũng vậy, nhưng Phong có mục đích và lợi ích gì trong chuyện này thì Lazy không đoán ra được.

Nhìn tia sáng tinh minh trong mắt Lazy, Phong gật đầu tán thưởng, bọn người bị trục xuất này cũng có nhiều nhân tài ngon lành ra phết...

- Bây giờ tao cho bọn mày xem chút trò vui nhé!!

Sau một hồi trầm ngâm, Phong mỉm cười ma quái, trong tay bỗng nhiên thêm mấy viên đá. Ba người lập tức hiểu hắn đang muốn đang nói đến trò gì, cả ba đồng dạng dùng ánh mắt cầu xin hy vọng Phong đừng làm vậy.

- Ngài!! Xin ngài đừng...

- Quá muộn!!

Một viên đá từ trong tay Phong bắn ra, mở đầu trò tiêu khiển mà Phong xem là khá hay ho.

Trên boong tàu chiến thuyền cự đại, Angel hai mắt ngưng trọng nhìn viên đá khổng lồ đang bay tới, trong lòng bức bối nhìn không được mắng to.

- Thế loại năng lực khốn kiếp gì đây???

Cánh tay cơ khí to lớn nâng lên, bàn tay chỉ có bốn ngón nắm chặt lại, tại vị trí cùi chỏ có một lỗ hồng giống như động cơ tên lửa, mà tác dụng của nó cũng không sai biệt lắm, lỗ hồng đen ngòm bốc lên một luồng khói, những chi tiết nhỏ lấp xung quanh cánh tay bắt đầu chuyển động, di chuyển qua lại.

- Động Lực!!!

Bùm!!!

Một tiếng nổ ầm vang như tiếng súng, bất quá không phải viên đá kia bị đâm nổ mà là cánh tay cơ khí của Angel phát động hệ thống, Giống như một tên lửa cỡ nhỏ, cánh tay lấy động lực cực mạnh oanh tạc về phía trước. Lực đạo không cần nghĩ cũng biết kinh người đến cỡ nào.

Tảng đá trong nháy mắt hóa thành phần vụn rơi xuống biển trong ánh mắt hưng phấn của mọi người.

Nhưng vui mừng không được bao lâu thì đã kinh hãi há hốc mồm, cặp mắt như muốn rớt ra ngoài tới nơi.

Bởi vì đang lao đến chỗ bọn họ là mấy chục tảng đá khổng lồ tương tự cái Angel phá hủy hồi nãy. Sắc mặt ai nấy đều đen thui, biểu tình y chang Gurai lần đầu tiên ném thử trò này.

Khẽ hừ lạnh, Angel đưa bàn tay mềm mại lạnh lặn tới trước mặt, một vòng tròn màu tím nhạt trong suốt lấy lòng bàn tay làm tâm điểm, bắt đầu khuếch tán với tốc độ chóng mặt, đến khi đạt chu vi hai trăm mét mới dừng lại.

Miệng xinh khê mở.

- Nhân Bản 60%!!

Cặp đồng tử đen nhánh chớp mắt biến thành màu tím yêu dị, nàng nhìn chăm chú mấy chục tảng đá như để phân tích rõ ràng chúng vậy.

Mấy giây sau từ bên trong vòng tròn bắn ra một loạt tảng đá khổng lồ đối chọi với những con hàng mà Phong vừa ném. Điều kinh dị ở đây chính là hình dáng kích thước hai bên đều giống nhau in đúc, đến định lực tuyệt đỉnh như Phong cũng bị thứ năng lực của Angel dọa sợ.

- Con mẹ nó!! Như vậy cũng được à???

Tuy nhiên rất nhanh tâm tình kích động vì phát hiện được trái ác quỷ đặc thù nhất thế gian dần bình tĩnh trở lại, bởi vì Phong rõ ràng chứng kiến đồ chơi của mình không mấy khó khăn liền phá nát hàng nhái của Angel. Bất quá va chạm mạnh khiến những tảng đá mất đà rơi hết xuống biển.

- Thiếu chút nữa là hù chết ta rồi!!

Vuốt vuốt ngực thờ phò một ngụm trọc khí, hần còn không tin trên đời có loại năng lực ác quỷ nào bá đạo đến vậy, may mắn có nhưng lại bị nerf khá nhiều.

Mặc dù vậy sức mạnh của Angel đúng là không thể phủ nhận được, nếu biết cách phát triển thì quả là một mầm mống cực tốt. Cường giả tương lai là đây chứ đâu...

Suy đoán của Phong hoàn toàn chính xác, trái ác quỷ mà Angel ăn khiến chủ nhân sở hữu nó có được năng lực nhân bản mọi vật thể - trừ động vật, sao chép từ hình dạng cho tới kích thước, ngay cả trọng lượng cũng tương đồng. Điểm yếu duy nhất chính là chất lượng kém hơn bản gốc nhiều, cực hạn chỉ có thể đạt đến 70%, mấy tảng đá vừa rồi là ví dụ điển hình nhất, mà cũng dễ dàng sao chép nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Lặn Đầu Gặp Mặt

Phong tạm thời bỏ qua hứng thú đối với năng lực trái ác quỷ Nhân Bản của Angel, hần nhìn hòn đá trong tay nhếch mép cười khẩy.

- Xem cô diễn trò như nào với thứ này.

Dứt lời, hòn đá đột nhiên biến thành một màu đen đặc, Phong truyền năm thành lực lượng Haki vào viên đá, cách ly nó khỏi mọi loại năng lực ác quỷ,

đồng thời giúp nó trở nên cứng rắn gia tăng sức công phá.

Quả đúng như Phong dự đoán, viên đá được ném ra biến thành tảng đá to lớn, Angel cũng đành bất lực nhìn nó lao tới mà không có biện pháp nào giải quyết, Động Lực cần thời gian nạp a!! Đương nhiên nàng còn nhiều chiêu thức khác, nhưng nhìn Haki Vũ Trang mạnh mẽ bao trùm tảng đá thì đành bó tay.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Surudo bước lên mạn thuyền, thanh Kashimaru được rút ra khỏi vỏ, sự sắc bén của nó không thể dùng từ ngữ để hình dung được nữa, tương truyền chỉ cần nhìn lưỡi kiếm quá mười giây thì trong đầu sẽ hiện lên ảo giác chính mình bị Kashimaru chém đứt cơ thể, dù là tương truyền bất quá cũng không có người nào muốn thử, hầu hết chỉ liếc mắt một cái rồi rời đi.

Riêng Phong thì khác, hắn không biết mấy thứ truyền tụng rắc rối đó, mà biết rồi thì làm sao?? Hắn chính là không thèm để ý, Tứ Hoàng còn chưa khiến Phong sợ, một thanh kiếm hơi chút đặc biệt thì sinh ra được uy hiếp gì với hắn đây.

Tuy nhiên khinh thường là chuyện của khinh thường, Phong chưa hề phủ nhận sự đặc biệt của thanh Kashimaru, mà viên đá chỉ được cường hóa Haki 50% cũng là vì muốn thử món đồ chơi sắc bén đó.

Xoẹt!!

Nhẹ nhàng, nhanh gọn, không có mấy người ở đây thấy được hành động của Surudo, tốc độ rút kiếm - tra kiếm của hắn quá nhanh, gần như chỉ trong tích tắc mà thôi. Tảng đá bay thêm một đoạn theo quán tính sau đó tách ra làm đôi rơi xuống nước.

Chỉ là kiếm khí mà đã sắc bén cường mãnh đến vậy rồi, nếu chém trực tiếp thì có lẽ không có thứ gì nó không chém được, đây là suy nghĩ chung của mọi người trừ Phong và Angel.

Bởi vì sắc mặt Surudo sau một trăm vừa rồi trở nên nhợt nhạt đi trông thấy, mồ hôi tuôn ra như tắm, hiển nhiên một trăm đó rút đi gần phân nửa sức lực của hắn.

Haki của Phong nào có đơn giản nói phá liền phá!! Muốn phá được nhất định phải trả cái giá rất đắt!!

- Ok!! Dừng ở đây thôi, chơi chán rồi, cho các người lên đảo!!

Đột nhiên Phong đứng dậy phui phui tay quay đầu rồi đi, chỉ để lại một câu khiến ba người Gurai ngẩn ra, bọn họ đưa mắt nhìn nhau không dám tin.

Nếu Phong tiếp tục ném thêm vài viên đá nữa chắc chắn hạm đội sẽ bị hủy diệt trước khi đặt chân lên đảo, không một ai nghi ngờ điều này cả. Vậy thì tại sao Phong lại quyết định tha cho bọn Angel một mạng chứ???

Tâm tư Lazy chợt lóe, hắn mỉm cười mang theo chút vui mừng.

- Hắn cho chúng ta cơ hội rồi!! Thật tốt quá!!

- Sao?? Mày nói gì vậy Lazy??

Gurai và Shinai khó hiểu nhìn Lazy, từ trước đến nay hai người không thích sử dụng đầu óc, cho nên về khoảng tư duy luôn kém xa Lazy. Ở những thời điểm quan trọng Lazy thường hữu dụng hơn bọn họ, tất cả đều nhờ vào cái đầu nhạy bén.

Lazy cũng không vội vàng mà từ tốn giải thích.

- Có hai lý do để tao nói như vậy, thứ nhất chúng ta không chết, vì sao?? Rất đơn giản hắn cần chúng ta làm gì đó, hoặc là tác dụng của chúng ta đối với hắn vẫn còn. Thứ hai hắn để đội trưởng lên đảo thoải mái cứu chúng ta, căn bản không phải là có lòng nhân từ gì mà căn bản hắn không sợ chúng ta trốn thoát được.

- Năng lực của tên kia bọn mày cũng thấy rồi đấy, tiến vào đã khó gần như không có cơ hội, khi rời đi càng là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra. Vậy thì cách giải thích duy nhất chính là hắn muốn cho chúng ta tiến vào trong đảo, nói rõ mục đích lần này chúng ta tới đây cho hắn biết. Còn không phải là hắn đã cho chúng ta cơ hội sao??

Nghe Lazy giải thích cặn kẽ đầu ra đó, cặp mắt mệt mỏi của hai người Gurai, Shinai sáng bừng lên hưng phấn và hy vọng. Tưởng chừng như sẽ phải chôn thây ở đây thì không ngờ may mắn gặp được một tên quái vật “còn chút nhân tính”.

Trên chiến thuyền, Angel và mọi người cũng không hiểu mô tê gì cả.

- Gã đó đi đâu rồi??

- Hình như là đi vào trong đảo rồi thì phải??

- Không sai đâu, nhưng vì sao hắn lại tha cho chúng ta nhỉ??

Đây là dấu chấm hỏi to lớn trong đầu bọn họ, không phải ai cũng đủ thông minh như Lazy để hiểu được vấn đề.

Angel nheo mắt phát tay dùng cuộc nghị luận ồn ào lại, nàng cần yên tĩnh để phân tích tình huống, không khí dần trở nên im lặng, âm thanh bàn tán xôn xao nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Trong khi Angel trầm ngâm thì hạm đội cuối cùng cũng cập bến, trong đầu nàng bỗng lóe lên tia sáng khó nắm bắt, tuy nhiên đại khái hiểu được sơ sơ dụng ý của người đàn ông kia rồi.

Không do dự quá lâu, Angel hét to ra lệnh cho người của mình vào vị trí.

- Các người nghe kỹ đây!! Một nửa sẽ theo tôi lên đảo, một nửa ở lại mang các anh em nằm bên kia lên thuyền, xem xét thử bọn họ còn sống hay không, nếu còn thì lập tức cứu tỉnh, hôn mê lâu kiểu này sẽ rất nguy hiểm..

Vừa nói Angel vừa cúi xuống đặt tay lên mũi một tên thuyền viên đang bất tỉnh, cảm nhận được nhịp thở suy yếu thì thầm cảm tạ trời phật, đồng thời trong lòng nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái “vì sao hắn lại không giết người?? Phải chăng có ý đồ...”

Lắc lắc đầu không nghĩ đến nữa, Angel nhanh chóng dẫn theo Surudoì và mấy trăm thuộc hạ men theo con dốc, chạy lên vách đá Phong ngồi khi này.

Chiếc ghế vẫn còn đó, bất quá bên cạnh còn có thêm ba cái xác đang mở to mắt nhìn bọn họ.- Đội trưởng!! Surudoì!!

- Gurai!! Các anh vẫn còn sống, thật may quá!!

Angel cùng Surudoì mừng rỡ vội vàng chạy tới, Angel ngồi xuống bên cạnh quan sát thương thế của ba người, cặp chân mày xinh đẹp nhíu càng lúc càng chặt.

- Không cần nhìn nữa!! Tên đó đích xác là một quái vật chính hiệu, tôi và Shinai chỉ bị ăn một đám liên gãy mất mấy cái xương sườn, tội cho Gurai lãnh hai phát, không chừng cánh tay hắn bị tàn phế luôn rồi cũng nên.

Lazy lắc đầu cười khổ ra hiệu Angel khỏi phải nhọc công xem xét chi cho mất công, bị thương thế nào ba người bọn họ rõ ràng nhất. Thấy Angel gật đầu thì Lazy chợt nghiêm mặt nói nhanh.

- Nhanh chóng vào đảo đi thôi!! Đừng để hắn đợi lâu, chẳng may tính kiên nhẫn của hắn có hạn, đổi ý giữa chừng thì chúng ta đừng mong sống sót rồi khỏi đây.

- Tôi biết rồi!!

Angel ngưng trọng gật đầu, đẩy mắt xẹt qua tia sáng khó phát hiện, tuy nhiên làm sao qua mắt Lazy được, hắn thờ dài niu tay Angel lại dặn dò thêm một câu.

- Tốt nhất nên nói sự thật, gã đó không chỉ tứ chi phát triển thôi đâu, cô nhất định phải cẩn thận, có gì nói đấy, đừng thêm bớt gì cả, cô càng phức tạp hóa vấn đề thì chúng ta sẽ chết càng nhanh. Nhớ kỹ lời tôi nói!!

Nói hết câu Lazy mới chịu buông tay Angel, chấp nhận để cho mấy tên thuộc hạ khuôn về tàu, với thể trạng như này muốn vào cùng Angel trợ giúp cho nàng là chuyện không thể, tầm mắt của hắn đã mờ hơn rồi, có thể bất tỉnh bất lúc nào không hay.

Nhìn đoàn người mang Gurai, Shinai, Lazy đi, Angel trịnh trọng gật mạnh đầu, chuyện này dù bất cứ giá nào nàng cũng phải giải quyết cho tốt, bằng không tính mạng của mấy trăm anh em sẽ chôn vùi cùng nàng.

Hít sâu một hơi, Angel và Surudoì hướng vương quốc Kuja bước đi, bước chân mới đầu hơi run rẩy nhưng về sau thì không còn nữa, mà thay vào đó là sự kiên định, quyết đoán.

Dọc đường hai người gặp rất nhiều nữ lính gác tay cầm giáo hoặc cung tên, ánh mắt nhìn hai người tràn ngập địch ý, bất quá không có một ai tiến lên ngăn cản, hiển nhiên là được dặn trước.

Một đường đi thẳng cho tới khi đụng đại môn, hai nữ xà nhân khổng lồ dị thường đã đứng chờ sẵn từ lúc nào.

Marigold thè chiếc lưỡi rắn đậm mạp lên tiếng.

- Theo ta đi vào!! Nữ Hoàng và đại nhân đang chờ ở trong. Đừng làm ra hành động gì ngu xuẩn, hậu quả các người không chịu đựng nổi đâu.

Dứt lời, Marigold, Sandersonia hai nàng xoay người dẫn Angel và Surudoì tiến vào cung điện tráng lệ.

Không khí lập tức thay đổi 180 độ, khác với bầu không khí trong lành kèm theo cái nóng oi bức, bên trong vừa thoáng mát vừa tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, đậm chất quý tộc, mặc dù chất quý tộc này hơi hoang dã một chút.

Surudoì hiểu được mình là nam nhân thứ hai được phép vào đây cho nên tâm tình khá hồi hộp, hắn bắt an nhìn quanh khắp đại điện.

- gRJjdvr Hoan nghênh đến với vương quốc của ta!!

Bất thành linh một giọng nói như tiên âm vang lên trong đại điện, âm thanh trong trẻo ngân nga làm say lòng người.

Angel và Surudoì dừng bước ngừng đầu nhìn về phía ngai vàng cách đó không xa, ngồi trên đó không phải là Nữ Vương như trong tưởng tượng, mà là một nam nhân cao lớn lực lưỡng, khắp thân mình đầy rẫy vết sẹo chen chúc lẫn nhau.

Thu hút người nhìn nhất có lẽ vẫn là gương mặt điển trai, ngũ quan rõ ràng, cặp mắt sâu thẳm pha chút tang thương già dặn.

Xung quanh hắn có bốn mỹ nữ đáng người mềm mại, nóng bỏng, cô gái xinh đẹp nhất, kiều mỵ nhất to gan lớn mật, ngồi hẳn vào trong lòng hắn, bộ dạng lười biếng không muốn rời đi.

Nhìn một cái Angel liền biết nàng chính là Nữ Hoàng hải tặc đỉnh đỉnh đại danh, không biết có bao nhiêu nam nhân trên thế giới vì nhớ nhung nàng mà mất ăn mất ngủ. Nếu để họ biết thân tượng trong lòng mình đang ôm ấp với một gã đàn ông khác thì không biết sẽ điên cuồng thành cái dạng gì...

Đừng nói là Surudoì mất hồn mất vía, mà ngay cả phận nữ nhi như Angel cũng bị vẻ đẹp đó làm cho mê muội hai giây. Nhưng khi nhìn qua đáng ngồi trong lòng gã đàn ông kia thì vừa xấu hổ vừa khinh bỉ, gò má bắt gặp đỏ lên.

Phong thật là oan nha, hắn có sờ mó gì Hancock đâu cơ chứ, nàng chính là tự tung tự tác ngồi vào lòng hắn đuối mấy cũng không chịu dỗi cái mông đi chỗ khác. Phong thề rằng mình đã thật thà đến cực điểm rồi, một tay cố gắng đặt lên eo nàng rồi thôi, tay còn lại gác sau đầu, chuyện xấu gì cũng không làm a!! Chỉ có lâu lâu miết nhẹ vùng bụng phẳng lì mềm mại một chút, ừ...chỉ vậy thôi...

Làm như không để ý đến ánh mắt chán ghét của Angel, Phong mỉm cười mở lời trước.

- Bộ cô tính để chủ nhà như tôi phải mời cô nói mục đích của mình sao??

- Hừ!! Thật xin lỗi, là tôi vô lễ rồi!!

Angel cười lạnh, Phong đã để lại ấn tượng trong lòng nàng quá xấu, nó gọi nàng nhớ lại một ít chuyện cũ vì vậy hoàn toàn quên mất lời dặn của Lazy.

"Bực rồi nha!!" Phong híp mắt, mực quang lóe lên tia lạnh lùng, băng sương, hắn không thừa thời gian chơi với Angel, bỏ ra hẳn một ngày để tiếp đãi phe cánh của cô ta đã là cực hạn đối với hắn, nếu không biết tốt xấu thì đừng trách Phong hắn độc ác.

- Tôi khuyên cô không nên thừa lời vô nghĩa!! Kiên nhẫn của tôi có hạn, đừng để tới lúc tôi không kiềm chế được mình ra tay giúp các người biến mất khỏi thế giới này. Cô có tin không, trong vòng năm phút toàn bộ hạm đội của cô sẽ mãi trôi vào dòng lịch sử???

Bốn chữ "Cô có tin không" vang dội khắp đại điện hồi lâu không tiêu tán, lần đầu tiên cảm thụ được sự bá đạo vô đối của Phong, Angel vậy mới biết được gã đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ gì. Hắn tàn ác hơn những kẻ độc ác nhất gặp nhiều lần, mà nếu không ác thì làm sao có được khí chất Đế Vương cao cao tại thượng đây?

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Sự Đáng Sợ Của Phong

Thấy Phong phát hỏa, tứ nữ sắc mặt lạnh tanh trừng mắt Angel, trong lòng bọn họ thầm nghĩ người phụ nữ dưới kia thật không biết tốt xấu, nam nhân của các nàng rộng lượng như vậy đã là điều hiếm có lắm rồi, nên biết dù là trước mặt Tứ Hoàng hắn cũng chưa từng cấp cho mấy gã quái vật đỉnh cấp đó nửa điểm mặt mũi.

Hancock khi mũi khinh thường sự ngu muội của Angel, ném cho nàng một ánh mắt giễu cợt sau đó không thèm để ý gì thêm, bàn tay nhỏ bé tập trung vào mấy sợi râu thưa ngắn cùn dưới cằm Phong, vẻ mặt thích thú xem chúng như món đồ chơi yêu thích không rời tay.

Cùng là nữ nhân Angel làm sao không hiểu ý tứ bên trong chứ, nàng thầm bắt bình cười lạnh "một đám nữ nhân không biết xấu hổ, mắng ta ngu xuẩn?? Chính các nguoi mới là thứ ngu xuẩn...lại có thể chia sẻ với nhau một gã đàn ông. Thật chả hiểu đàn bà, phụ nữ thời nay nghĩ gì!!"

Bất quá ngoài mặt Angel vẫn làm ra vẻ điềm nhiên, sai lầm vừa rồi nàng tuyệt đối sẽ không tái phạm, chẳng may nam nhân kia nổi cơn tam bành thì người của nàng chỉ có nước chết.

Suy nghĩ thấu đáo, thái độ Angel cung kính hơn hẳn.

- Hôm nay tôi phải người tới đây mà không thông báo trước, mong đại nhân và Nữ Vương bỏ qua!!

Tưởng chừng bản thân điệu thấp một cái đầu thì nam nhân kia sẽ hạ hỏa, thoải mái như những gã ăn quen ngồi trên đầu kẻ khác mà nàng đã gặp. Nhưng không!! Angel đã đánh giá sai hoàn toàn, nếu Phong thuộc loại có tiếng không miêng như vậy thì cái tính bá đạo, cao ngạo ăn vào trong máu nên bỏ đi là được rồi.

Không những không hạ hỏa mà ngược lại giọng điệu âm trầm hơn vài phần, chỉ thiếu một chút nữa là chạm tới giới hạn kiên nhẫn mà Phong cho phép.

- Người thông minh phải biết thời gian là thứ cực kỳ quý trọng, cô đang tự đẩy mình vào chỗ chết nhanh hơn đấy!! Ta cho cô cơ hội cuối cùng, tốt nhất là đừng làm ta thất vọng.

Tìm Angel rút cái bịch, sắc mặt lúc trắng lúc xanh thập phần khó coi, nàng thầm mắng Phong vì sao lại khó tính như vậy, cứng không ưa mà mềm cũng không, rốt cục muốn người ta làm sao mới vừa lòng đây.

”Thôi kệ, chết thì chết, nói huých toẹt ra một lần vậy!!” Hít sâu một hơi, Angel kiên định ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Phong chậm chậm nói.

- Chắc ngài đã biết bọn tôi là người lưu lạc từ những vương quốc ở Tân Thế Giới??

- Không sai!!

Biết là vấn đề chính đã sắp bắt nhịp, Phong dừng hành động sàm sỡ bụng Hancock lại, về mặt chăm chú gật đầu xác nhận, đôi tai khẽ động lắng nghe không bỏ sót từ nào.

Angel nhướn mày nói tiếp.

- Không giấu gì ngài, cách đây ba năm bọn ta đã vì bốc đồng nên đã phạm phải một tội lớn, cũng vì đó mà bị một Đô đốc tìm tới,...chuyện xảy ra tôi không tiện kể, nhưng sau đó thì bọn tôi phải mai danh ẩn tích trên một hòn đảo ít người lui tới trong Biển Bắc.

- Vốn dĩ nếu không có chuyện gì xảy ra, bọn tôi sẽ ở trên hòn đảo đó cho tới khi thể lực đủ mạnh để một lần nữa ra khơi...

Nói tới đây cặp mắt đen láy phóng ra hào quang sắc bén, dường như cực kỳ phẫn nộ chuyện nào đó. Phong khẽ nheo mắt “có vẻ thú vị rồi đây!!”, hân hân yên lặng chờ Angel lấy lại bình tĩnh để tiếp tục kể nốt vấn đề.

Cả đại điện im ắng chừng nửa phút mới có một tiếng thở dài khe khẽ, tuy nhỏ nhưng lại vang vọng khắp nơi. Angel trầm giọng nói tiếp, có điều sự phẫn nộ bên trong thì ai cũng nghe ra.

- Cho đến một tháng trước, một đám người quái dị đến và buộc bọn tôi phải rời đảo, chúng nói cần hòn đảo để thực hiện nghiên cứu gì gì đó của chúng.

- Biển Bắc?? Nghiên cứu??

”Có khi nào là...” nghĩ đến việc gì đó quan trọng, chân mày Phong cau lại càng chặt hơn.

- Cô miêu tả hình dáng bọn chúng một chút!!

Không biết vì sao Phong lại hỏi vậy, nhưng Angel vẫn thật thà trả lời.

- Mấy tên đầu lĩnh còn khá trẻ và có chân mày xoắn tương tự như hoa văn trên trái ác quỷ, anh biết điều gì phải không??

- Quả nhiên là cái gia tộc chết tiệt này!! Việc phiền phức rồi đây

Xác định thành công đối tượng, Phong chẳng những nhẹ nhõm mà càng phức tạp hơn, đôi mắt khẽ nhắm lại, “xem ra phải đưa bọn họ rời khỏi nơi đó!!”

Ý niệm điên cuồng xoay chuyển, nếu đúng là gia tộc đó tấn công nơi ở của Angel thì Phong thật sự bó tay rồi, thể lực vừa mới hình thành được vài ngày, đào đâu ra sức để đối chọi với bọn chúng đây, chưa kể thực lực của Phong còn bị phong ấn nữa chứ.

Day day huyết thái dương, Phong khẽ mở mắt chậm rãi nói.

- Bây giờ để tôi đoán sự việc diễn ra tiếp theo nhé!! Với tính cách của cô và đám thuộc hạ ngoài kia khẳng định sẽ không đồng ý và quyết liệt chống trả, một khi điều đó xảy ra thì tôi dám chắc 90% các người sẽ thua cong đít mà chạy.

- Cô thân là thủ lĩnh tự nhiên sẽ nhận nhiệm vụ điều tra bọn chúng thuộc phương thể lực nào, và sau khi đã biết được đại khái, cô hiểu tầm cỡ mình tuyệt đối không có khả năng dành lại hòn đảo. Có ba con đường để cô lựa chọn trong thời điểm đó, thứ nhất tìm kiếm viện trợ, các người ở ẩn lánh đời đã lâu vì vậy điều này không thể xảy ra. Thứ hai, nghĩ cách tăng cường thực lực phe mình một cách nhanh nhất, và cô đã nghĩ ngay tới việc sản xuất trái ác quỷ nhân tạo do Doflamingo cầm đầu, thẳng thốt kia tới Dressrosa hẳn là vì chuyện này đi, ngoài lý do ấy tôi chẳng nghĩ ra được cái gì khác hay hơn khi tìm thẳng đầu gối Doflamingo cả. Thứ ba, đây là đường lui sau cùng mà cô chuẩn bị, nương nhờ thể lực!! Còn việc đối tượng là Hancock thì càng dễ hiểu, Hancock tuy là Shichibukai nhưng lại cực kỳ căm ghét hải quân, đây là chuyện ai cũng biết, vị trí lãnh thổ có thể nói là tốt nhất Đại Hải Trình, bởi vì nó nằm trên vùng biển khó bị xâm phạm nhất, được bảo vệ bởi lực lượng hùng mạnh nhất thế giới. Trên hết, cô chọn Hancock vì thể lực hải tặc Kuja mặt bằng chung không được tính là quá mạnh, cô trên danh nghĩa là dựa dẫm nhưng lại không hề yếu hơn đối phương, ý đồ gì thì tôi nghĩ trong lòng mỗi người tự rõ ràng.

- Tôi đoán như vậy có đúng không??

Câu hỏi sau cùng của Phong đã không thể lọt vào tai Angel nữa rồi, nàng đứng bất động hoàn toàn không nói được lời nào, từng câu từng chữ trong suy đoán của Phong liên tục oanh tạc vào trong đại não yếu ớt. Angel đột nhiên có một suy nghĩ “nam nhân đáng ghét này không hề ăn trái ác quỷ thứ hai có

năng lực đọc suy nghĩ???”

Nàng thật sự không muốn tin mình chỉ mới nói mấy câu mà Phong lại đoán ra được toàn bộ câu chuyện. Nhớ lại những lời mà Lazy đã căn dặn trước khi đi vào đây, Angel mới chân chính hiểu được người h7175mn đàn ông trước mắt đáng sợ hơn bất cứ thể loại gì mà nàng tưởng tượng ra được. Phải gặp trực tiếp và tận mắt nhìn thấy thì mới có thể sâu sắc cảm nhận.

Nhìn vào đôi mắt thâm sâu tràn đầy tự tin kia, Angel có cảm giác như mình bị lột trần ra, không có vị trí, bí mật nào trên người nàng mà hắn không biết. Hết thấy đều bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Vô thức gạt đầu một cái, xem như chấp nhận suy đoán của Phong là đúng, ở bên cạnh hắn, mấy nữ nhân quan sát biểu hiện trên mặt Angel, trong lòng thâm bĩu môi khinh thường “đấy!! Nói gì nữa đi, sa chân vào bãi lầy này rồi thì đừng mong thoát ra được!!”

- Được!! Vậy tôi chấp nhận cho thể lực của cô phụ thuộc Hancock!!

Câu nói kinh người của Phong đánh thức Angel và Surudo, Angel giật nảy mình tưởng tai mình nghe lầm, nàng không nhận được buộc miệng hỏi lớn.

- Ngài nói cái gì cơ???

Đối với sự vô lễ của Angel, Phong chả thèm để bụng, chăm chú lặp lại một lần nữa.

- Tôi đồng ý cô cùng thể lực của mình phụ thuộc Hancock, hơn nữa tôi còn cho người huấn luyện bài bản cho đám thuộc hạ của cô, bắt quá tôi có một điều kiện.

Giờ khắc này giọng nói của Phong mới chính là tiên âm hay nhất mà Angel từng nghe, vẻ mặt nàng vui sướng mừng như điên, ánh mắt nhìn Phong cũng trở nên tốt đẹp hơn rõ rệt “Người này không đến nỗi xấu lắm!!”.

Vui mừng quá độ làm Angel xém chút quên luôn điều kiện mà Phong chưa nói, nàng đè ép tâm tình sống sót sau đại nạn mỉm cười dò hỏi.

- Không biết là điều kiện gì thưa ngài??

- Lập tức rời khỏi Biển Bắc, chuyển đến hòn đảo bên cạnh Amazon Lily, còn nữa tuyệt đối phải nghe theo lệnh hiệu triệu của tôi, tôi nói một hy vọng không có kẻ nào dám nói hai, nếu không hậu quả các người cũng biết rồi đó.

Nói đến cuối cùng, ngữ điệu phát ra từ miệng Phong tràn đầy sát khí, hắn cần chính là thuộc hạ biết nghe lời, yếu ớt không thành vấn đề, nhưng chỉ cần có kẻ ôm tâm tư bất chính thì nội bộ sẽ loạn ngay lập tức, Phong không thừa hơi giải quyết những việc như vậy.

Angel từ vui mừng chuyển sang nghi hoặc, nàng bạo gan mạng nghi hoặc của mình nói ra.

- Ngài không đánh đuổi bọn chó cắn lên kia giúp chúng tôi sao??

Phong nghiêm túc lắc đầu, giọng điệu có chút trầm trọng nói.

- Không!! Hiện tại thể lực của ta không đủ, nếu là thực lực trước đây thì ta sẽ không ngăn bọn chúng, bắt quá hiện tại thì không được.

- Cái gì???

Cơ hồ, toàn bộ người trong đại điện đồng loạt hét lên, đừng nói Angel, Surudo là người lạ, kể cả nữ nhân của Phong như Hancock, Hina, Layla, Ain cũng không biết chuyện này. “Thực lực trước đây” mấy chữ đơn giản nhưng hàm chứa biết bao nhiêu ý nghĩa.

- Nói như vậy không lẽ anh...

Hancock khó tin nhỏ giọng hỏi, Phong cười khổ gạt đầu.

- Theo tính toán, hiện tại anh chỉ đạt được bốn phần thực lực so với thời điểm xuất quan.

- Bây giờ...cái này...

Surudo vẽ mặt khó coi hơn khóc nhìn qua chị gái mình, Angel tương tự đồng dạng nhìn hắn, ánh mắt cả hai khó giấu nổi vẻ hoảng sợ tội đồ. Chỉ có bốn phần thực lực mà bọn họ đã không chạm được vào người hắn rồi, vậy nếu ở thời kỳ đỉnh phong thì chẳng phải sẽ là quái vật vô địch thiên hạ sao??

- Nếu vậy, ở thời điểm mạnh nhất, ngài sẽ mạnh hơn cả Tứ Hoàng rồi!!

Thu hồi vẻ khiếp sợ, Surudo có chút hâm mộ, sùng bái nhìn Phong, kẻ mạnh luôn được tôn trọng, kính nể.

Nghe câu hỏi, Phong thoáng ngẩn người sau đó bật cười, hắn nhìn Surudo như thể sinh vật lạ nhạt giọng nói.

- Ai nói cho cậu cái suy nghĩ ấu trĩ đấy??

- Tôi...tôi...

Surudoì ấp ứng nửa lời khó nói, Phong quyết định thông não giúp thăng nhóc này một lần.

- Nói cho cậu biết cũng không sao, cách đây vài ngày tôi có gặp hai Tứ Hoàng, đánh nhau với một người và uy hiếp một người.

Vừa nói Phong vừa nhún vai kiểu chuyện chẳng có gì đáng nói, tuy nhiên người bên cạnh hắn thì không, nghe tới “uy hiếp Tứ Hoàng” thì chẳng có ai mà giữ nổi bình tĩnh.

Không đợi bọn họ thoát khỏi khiếp sợ, Phong cười cười tiếp tục nói.

- Chuyện là vậy nhưng cậu biết gì không, lúc đó ngay cả một phần nắm chắc hạ được hai gã khổng lồ ấy tôi cũng không có. Tuy nhiên, ngược lại bọn họ muốn hạ được tôi là cả một vấn đề, còn muốn giết tôi sao?? Tuyệt đối không có khả năng...

Dứt lời một cổ tự tin, cao ngạo bộc phát bao trùm lấy đại diện, hiển nhiên trên thế giới làm được giống như Phong không có được mấy người, hắn vì sao lại không tự hào đây??

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Death

Bị sự tự tin cường đại của Phong cảm nhiễm, Angel và Surudoì nhìn Phong đến thất thần, một người thì sùng bái càng ngày càng nặng, thậm chí quên mất cách đây ít phút hai bên còn đang đánh nhau sống chết. Người còn lại thì bị khí chất đó hấp dẫn đến mức không tự chủ được muốn nhìn Phong lâu hơn một chút, một chút rồi lại một chút nữa.

Từ nữ ngồi bên cạnh Phong hưng phấn ngẩng cao đầu, chính là vì Phong mà kiêu ngạo nha.

Không khí lắng đọng qua đi, Surudoì thầm giật mình nhớ lại ở Dressrosa hắn dám tranh giành mối làm ăn với Tứ Hoàng Kaido, bây giờ mới biết mình ấu trĩ như thế nào, cùng định nghĩa “ếch ngồi đáy giếng” không sai biệt lắm.

Thấy thời gian đã không còn sớm, Phong khẽ nhéo vào eo Hancock một cái ra hiệu, nàng hiểu ý bừa bãi đứng dậy, vẻ mặt không tình nguyện u oán lườm Phong. “Ây còn biết trách móc ta nữa chứ!!” lắc đầu cười trừ, Phong cũng đứng dậy theo nàng chậm rãi bước xuống mấy bậc cấp bằng đá hoa cương.

Đi tới trước mặt Angel Phong thoáng dừng bước, tiếp xúc ở cự ly gần như thế này làm trái tim nhỏ bé của Angel đập nhanh bất thường, khí tức hùng mạnh tỏa ra từ người hắn khiến gương mặt nàng khẽ nổi lên một rặng mây hồng mỏng tang.

Quan sát đánh giá Angel từ trên xuống dưới một phen, Phong nheo mắt nghiên ngẫm dò hỏi.

- Bộ dạng của cô bây giờ so với ba năm trước có gì khác biệt?

Không đợi Angel trả lời, Surudoì bên cạnh đã nhanh nhẩu tiến lên nói trước, theo hắn xem ra Phong nhìn trúng nhan sắc của chị mình rồi, vì vậy giọng điệu cực kỳ đặc ý như thể hắn đang miêu tả bản thân chứ không phải Angel vậy.

- Ngài hỏi thật hay!! Chị của tôi đẹp hơn ba năm trước nhiều lắm nha, khi đó chị ấy để tóc ngắn nhìn rất nam tính, khuôn mặt lúc nào cũng như cục sắt bởi vậy qua bao lâu vẫn không có người nào dám gạ gẫm.

Quả thật bề ngoài Angel trừ cánh tay cơ khí xấu xí ra thì cực kỳ xinh đẹp, so sánh mỹ lực đều trên Layla và Ain một bậc, không phải vì nàng đẹp hơn mà là anh khí mạnh mẽ hiếm có ở nữ nhân, pha thêm một chút khí chất của người lãnh đạo gần tương tự như Hancock.

Angel càng nghe Surudoì diễn tả khuôn mặt càng trở nên đỏ bừng, một phần vì tức giận, một phần vì thẹn, nàng có chút để tâm ấn tượng bản thân trong mắt Phong như thế nào nha. Ngay lúc này Angel chỉ hận không thể một phát đâm bay Surudoì đi, cặp mắt phượng hung hăng trừng sang khiến hắn sợ hãi lập tức ngậm miệng.

Phía đối diện, Phong biết mình bị hiểu lầm, bất quá hắn chỉ nhún mày một chút rồi thôi, hiểu lầm thì hiểu lầm, Phong cũng chẳng quan tâm lắm. Trầm ngâm giây lát Phong hạ giọng phản phó.

- Tóm lại là thay đổi rất nhiều đúng không?? Tốt lắm!! Ain, chút nữa em giúp Angel chọn một bộ đồng phục, coi còn dư cái áo choàng nào không lấy đưa cho cô ta luôn đi.

- Vâng!!

Ain hơi bất ngờ nhưng vẫn gật gật đầu, Phong hài lòng nói tiếp.

- Cô sắp xếp thuộc hạ sang hòn đảo bên cạnh xây dựng căn cứ sơ bộ, từ từ chờ có trang thiết bị chuyển đến rồi bắt tay vào hoàn thiện sau. Công việc cứ giao cho ba gã kia làm, cô về sau đi theo tôi, bên cạnh tôi hiện tại đang thiếu người có tài lãnh đạo.

- Tôi hiểu rồi!...bất quá...

Angel theo bản năng gật đầu nhưng đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó thì về mặt trở nên khó xử, đoán trước nàng sẽ như vậy, Phong mỉm cười muốn vỗ nhẹ vai nàng trấn an, bị cái nàng lại hơi thấp so với hắn, làm vậy sẽ bị gương tay cho nên bắt đắc dĩ đành phải vỗ luôn trên đầu nàng.

- Lo lắng Đồ độc trước kia chứ gì? Yên tâm đi, trong quân ngũ còn chưa có kẻ nào dám đụng đến người của tôi đâu.

Bị bàn tay to lớn sờ lên đầu, khoe miệng Angel giật giật, mây hồng vừa lặn chưa lâu thì nay lại nổi lên tiếp, còn đậm hơn trước không ít. Nhìn đôi mắt bá đạo tự tin kia không hiểu sao Angel cảm thấy không sợ gì nữa, nàng gật đầu ưng thuận.

- Vâng!!

Surudoì bên tron muốn lòi con mắt ra ngoài nhìn biến hóa của chị mình, cái này không phải là lợt bầy quá nhanh rồi sao?? Hai người mới gặp nhau lần đầu a!!

- Được rồi!! Mau đi làm nhiệm vụ mà tôi vừa giao phó, sau một tuần tôi muốn mọi chuyện đều phải xong xuôi, thế lực chỉ mới bước đầu thành lập thôi cho nên cần nhất chính là tốc độ làm việc. Càng nhanh càng tốt!!

Phong trầm giọng ra lệnh, đây đưa đủ rồi, bây giờ điều hắn cần chính là hiệu suất và kết quả tốt đẹp.

- Hancock!! Em phái người giúp đỡ Angel, em nhất định phải đích thân đốc thúc bọn họ làm việc, nếu nhiệm vụ không xong coi chừng anh phạt em!!

- Vâng!!

- Hina, Ain!! Hai em sử dụng chiến hạm về Biển Bắc một chuyến, hỗ trợ Angel vận chuyển toàn bộ vật dụng cần thiết tới đây.

- Vâng!!

- Layla!! Chuyện anh giao cho em làm đã xong rồi chứ??

- Dạ rồi!!

- Tốt!! Lát nữa em ở lại đưa thứ đó cho anh rồi tiếp tục công việc!!

Tất cả mọi người nhanh chân rời khỏi đại điện chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ được giao, thời gian cấp bách nên không một ai dám chậm trễ, lãng phí. Tính Phong nói được làm được, nếu quả thật không xong thì sẽ không một ai chịu nổi cơn giận của hắn.

Chờ khi thân ảnh là lướt cuối cùng biến mất, Layla mới lấy từ túi áo trong ra một xấp văn kiện, đây là hồ sơ đầy đủ của một nhân vật.

Giơ tay tiếp lấy văn kiện, Phong đọc lướt qua một lần, trong đầu thâm chú ý những chi tiết quan trọng.

- Guri Guri, một hòn đảo nằm phía Nam đảo người cá?? Vậy là thuộc địa phận Tân Thế Giới à?? Em nói tên này mạnh cỡ nào??

- Nhất định không dưới một hải tặc khét tiếng truy nã 1 tỷ Beri!!

Phong hài lòng gật đầu, hiệu suất làm việc của Layla rất tốt, ngay cả một cường nhân ẩn thế như gã này cũng mò ra được.

Trên tay Phong là thông tin về Death, một nhân vật ẩn cư tại đảo Guri Guri, nhìn sơ qua thì chẳng có gì gọi là nổi bật, toàn mấy thành tích tầm thường, ám sát địa chủ hoặc là một vài tên hải tặc nhỏ bé nào đó. Tuy nhiên trong đồng thành tích lu mờ thì lại có ba dòng chữ dị thường sáng chói.

”Bốn năm trước!! Nhận toàn bộ tài sản của “Lười Câu” Zatab, băng hải tặc có tổng số tiền truy nã lên tới 900 triệu Beri, nhiệm vụ lấy đầu Gongora, thuyền trưởng băng hải tặc Gongora mũi đỏ, trị giá của gã thời điểm bấy giờ là 802 triệu Beri. Hoàn thành sau hai ngày!! Toàn bộ thuyền viên băng Gongora mũi đỏ đều biến mất, không tên nào có cơ hội xuất hiện trên thế giới một lần nữa.”

”Hai năm trước!! Cầm trên tay 700 triệu Beri với nhiệm vụ lấy đầu Track, thiên tài tình báo của liên minh hải tặc Chai Rượu Lớn, sau khi kết thúc nhiệm vụ, liên minh hải tặc này vì quá phần nộ nên đã truy giết Death bảy ngày bảy đêm. Kết quả trong vòng nửa tháng Chai Rượu Lớn với liên minh của tám băng hải tặc khét tiếng bị xóa sổ.”

”Một năm trước!! Nhận Thần Thương (thương ở F0EMfNg đây là súng theo tiếng Trung), mục tiêu ám sát một trong Tứ Hoàng, Shanks tóc đỏ!! Sau cùng bị phát hiện, đại chiến Ben Beckman liên tục hai ngày hai đêm trên một hòn đảo nhỏ, kết quả may mắn sống sót trốn thoát, từ đó chưa từng thấy gã xuất hiện ở thế giới ngầm lần nào nữa.”

Một trong ba chiến tích trên đều đủ gây chấn động thế giới trong một thời gian dài, thực lực của tên này quả là không thể xem thường được, Phong càng nhìn gương mặt trong hình càng thấy thuận mắt.

Càng tuyệt vời hơn nữa khi Layla điều tra ra được mục đích để Death nhận những nhiệm vụ nguy hiểm kia, đây chính là tin tức tốt dành cho Phong, nắm được điểm yếu của gã, không sợ không thể thu phục được.

- Tên này khá thú vị đấy, là một chiến tướng tốt đáng để trọng dụng.

Cười nhìn bảng thông tin, hai mắt Phong lóe hào quang vui mừng, hẳn chắc Death là người của mình rồi, không phải Phong chê Smoker với Lucci yếu, mà là chỉ với hai người có thực lực tốt vẫn là chưa đủ, hơn nữa bọn họ cũng chưa tính là quá mạnh, cần phải đào tạo thêm nhiều mới mong phát huy được tiềm năng.

Death là người đầu tiên, hiển nhiên là sẽ còn người thứ hai, thứ ba,... cho đến khi Phong cảm thấy đủ sức đối chọi với một Tứ Hoàng thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Xin Lỗi! Tao Sai Rồi!!

Guri Guri, một hòn đảo thuộc Tân Thế Giới, nằm cách đảo người cá năm trăm hải lý về phía Nam. Bề ngoài Guri Guri không có gì đặc biệt, như bao hòn đảo khác, có con người, có thành thị, có rừng rậm và có cả hải tặc. Điểm khiến nó khác với những nơi khác là mức giá cùng chất lượng vật phẩm mua bán, chúng cao hơn bình thường gấp mấy lần, ví dụ một ly rượu 100\$ thì ở Guri Guri sẽ được bán với giá 3000\$.

Tuy nhiên, không thể không nói, chất lượng hàng hóa ở đây tốt hơn bên ngoài rất nhiều, dù không đạt đến số tiền như vậy nhưng cũng cũng không kém hơn là bao.

Thống trị Guri Guri là vương quốc Zenos, hoàng tộc luôn có quyền lực tuyệt đối dù ở bất cứ đâu, tại hòn đảo này cũng vậy...

...

Trên con đường cái nhộn nhịp người đi qua đi lại, hai thân ảnh một cao một thấp sải bước dài hết nhìn đông rồi quay sang ngó tây.

Hai người chính là Phong và Surudoj, hai hôm trước đã từ Amazon Lily xuất phát đi tới đây, Surudoj cơ bản là một hoa tiêu thiên bẩm, rất có năng khiếu, nếu không phải hắn đam mê kiếm đạo hơn cả sinh mạng thì tài năng trời phú đã có cơ hội phát triển.

- Đại nhân!! Ngài nhìn xem, toàn bộ các mặt hàng ở đây chất lượng đều rất tốt, từ đó cho thấy tài nguyên trên đảo vô cùng phong phú.

Surudoj đảo mắt liên tục nhìn qua các vật phẩm bày bán trên đường, sang trọng hơn một chút thì có cái sạp che mưa tránh gió, và giàu hơn một chút nữa thì có hẳn cái cửa tiệm khang trang, đẹp đẽ.

Ngay cả mấy thanh kiếm tùy tiện vứt bừa bãi trong quầy hàng cũng tốt hơn những nơi khác nhiều, Surudoj là chuyên gia về kiếm cho nên chỉ cần liếc mắt sơ sơ liền biết chất lượng của nó.

- Không sai!!

Phong ở bên cạnh gật đầu đồng ý cách đánh giá của Surudoj, có điều khi hắn nhìn bảng giá vật phẩm thì khẽ nhủ mảy.

- Người ở đảo này cũng rất biết kinh doanh a!!

Giá đúng là mắc đến mức quá đáng thật nhưng sinh ý lại không hề vì vậy mà nhỏ đi chút nào, ngược lại còn phát triển cực kỳ tốt. Khắp con đường, trước mặt mỗi quầy hàng đều có khá đông người tranh nhau mua vật phẩm, thái độ như kiêu sợ bị người ta đánh hết vậy.

Lắc lắc đầu thu lại tầm mắt, Phong thầm nghĩ trong lòng “chả trách tên kia lại liên tục làm nhiệm vụ có độ khó cao như vậy, nếu đem số tiền hắn lấy được từ mỗi vụ ra ngoài tiêu xài thì cho dù là chục năm ăn không ngồi rồi cũng không hết. Hơn nữa, hắn còn có vương bản náu kéo tại hòn đảo này a!!”

Nghĩ nghĩ hồi lâu, khoe miệng Phong khẽ cong lên nụ cười tự tin, chuyến đi lần này hẳn nắm chắc lời kéo được Death rồi. Tuy nhiên, vì để thể hiện lòng tôn trọng đối với Death, Phong sẽ để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên, không tồn tại toan tính và lợi ích ở bên trong.

Bởi vì lý do này nên Phong không hề đeo mặt nạ che giấu thân phận, đừng nói là người khác mà ngay cả bản thân hắn cũng thấy khó chịu, Phong hẳn còn chưa yếu đến mức cần thiết phải làm như vậy.

”Có kẻ mạnh!!” Đang bước đi trên con phố nhộn nhịp, Phong chợt dừng chân, ánh mắt tập trung vào một quán rượu phía bên tay trái. Từ bên trong phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, đây là Phong biết rõ người đó cố tình nội liễm, may mắn Phong sở hữu Haki quan sát biến thái vẫn phát hiện được.

- Qua kia uống chút gì đi!!

Đề lại cho Surudoì một câu sau đó Phong nhanh chân bước vào quán rượu, vừa bước qua cánh cửa gỗ, mùi cồn nồng nặc lập tức xộc thẳng vào mũi Phong đánh thức con ma men trong lòng hắn.

Không nhanh không chậm đi tới trước quầy, Phong gõ tay lên bàn nhẹ giọng nói.

- Cho tôi một cốc, ít bọt một chút, tốt nhất là đừng pha cứ giữ nguyên chất cho tôi!

- Anh bạn trẻ, rượu quán tôi rất nặng, cậu không pha sẽ nhanh say lắm, nhìn cậu không giống người đang gặp chuyện buồn?

Chủ quán và cũng là người pha chế âm thầm đánh giá Phong một lượt, rất điềm tĩnh, không ra vẻ ta đây, bỏ đời như những kẻ khác, hảo cảm trong lòng đối với Phong tăng lên kha khá vì vậy không ngại hảo tâm nhắc nhở hắn một lần.

Đáp lại ông là nụ cười thân nhiên, Phong lắc đầu ý bảo không cần. Chủ quán cũng không nói gì thêm, ông cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng, thiện tâm mà người ta không nhận, ông biết làm gì hơn.

Surudoì lúc này mới bước vào, thấy Phong ngồi trước quầy đảo mắt như đang tìm kiếm ai đó, hắn đẩy nhanh tốc độ bước tới ngồi bên cạnh Phong.

- Ngài tìm được mục tiêu rồi à??

- Ủ!! Thoái mái đi, đừng chủ động để ý người khác, tên này cảm ứng rất linh mãnh, không khéo phát hiện chúng ta khả nghi thì phiền phức lắm.

Tiếp nhận cốc rượu lớn, Phong nhắm mắt thưởng thức một ngụm đồng thời lên tiếng nhắc nhở. Surudoì yên lặng gật đầu, hắn gõ tay lên bàn kêu thêm một cốc, vì không quen uống rượu cho nên dặn dò chủ quán pha nhiều một chút.

Chủ quán đen mặt, “pha nhiều như vậy sao không kêu luôn nước trái cây?”Thời điểm Phong và Surudoì vào quán, một người ngồi trong góc tối uống rượu cũng đã nhận ra, hắn không ai khác chính là Death, mục tiêu của Phong tại hòn FslfWnv đảo xa xôi này.

Hôm nay chỉ là một ngày như bao ngày của Death, buổi trưa tìm tới quán rượu The Sun uống rượu, đây là một thói quen từ lâu. Có điều hôm nay lại xuất hiện hai nhân vật mới là Phong và Surudoì, là một sát thủ đỉnh cấp Death rất nhạy cảm với khí tức của những kẻ mạnh, đặc biệt là người không chỉ mạnh mà còn cực độ nguy hiểm như Phong.

Phong tiếp cận Death và cố tình không che giấu khí tức của mình, mục đích là để Death nghĩ rằng Phong tới đây không phải vì hắn. Muốn tiếp cận một ai đó làm gì có chuyện giống trống khua chiêng để người ta biết? Có chăng chỉ có kẻ ngu mới làm.

“Gã đó thật mạnh!!” thân hình Death thoáng run rẩy một chút rồi làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục uống rượu, trong lòng không dám đánh giá Phong thêm nữa, chẳng may bị phát hiện sẽ khó tránh hậu quả nghiêm trọng.

Hai bên đều không dám đánh giá đối phương, cứ như vậy mạnh người nào người nấy uống, hết cốc này liền gọi cốc khác.

Mãi cho tới khi người trong quán rượu về gần hết thì Phong mới nhếch mép đứng dậy, tay cầm theo cốc rượu đầy tràn đi tới bên cạnh Death ngồi xuống.

Death tự nhiên biết hành động của Phong nhưng vẫn bình thản chả thèm để ý đến, quán rượu cũng không phải của hắn, người ta thích ngồi đâu thì ngồi, hắn quản được sao?

Bất quá cho đến khi Phong lấy từ trong áo ra một tờ giấy đặt lên bàn thì Death không giữ nổi bình tĩnh nữa, sắc mặt hắn phát lạnh, hung quang trong mắt chọt lóe tùy thời có thể giết người bất cứ lúc nào.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Phong cảm thấy cứ nói thẳng ra là tốt nhất, lấy tính cách của Death thì càng âm thầm giờ trò thì hắn sẽ càng ghét. Vậy thì không bằng làm rõ mục đích luôn đi.

- Theo tôi ra biển nhé!!

Phong nhẹ nhàng nói một câu rồi bung rượu lên uống, giọng điệu hời hợt không mấy bận tâm làm người khác không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Thấy Phong không có ý xấu, Death chậm rãi thu liễm sát khí phun một câu.

- Không có hứng thú!!

Không khí trở nên yên lặng, hai người không nói một câu nào mà chỉ cầm đầu uống rượu, mãi một lúc lâu sau Phong mới lần nữa mở miệng.

- Không phải cậu cũng có ước mơ à?? Vì sao lại buông bỏ dễ dàng như vậy??

- Ước mơ?? Xem ra anh tìm hiểu về tôi cũng khá kỹ đấy nhỉ!!

Death cười lạnh khinh thường, đối với hắn mà nói, cái gọi là ước mơ gì gì đó là một thứ quá xa xỉ, có lẽ cả đời này hắn cũng không có cách nào với tới được.

Nghe giọng điệu vừa khi thường vừa có chút buồn của Death, Phong không tức giận mà chỉ khẽ cười, ngón tay chỉ vào tờ giấy trên bàn nhại giọng nói.

- Đây là tất cả những gì tôi biết về cậu! Còn vì sao biết cậu cũng có ước mơ thì cứ xem như tôi đoán bừa là được rồi.

Nghe Phong nói, Death chợt ngăn người chăm chú đọc qua tờ giấy một lượt!! Quả thật toàn bộ thông tin trên đó chỉ nói về những chiến tích mà Death đã từng đạt được, ngoài ra không có thêm tin tức gì khác.

Death chưa kịp khôi phục tinh thần thì Phong nói tiếp.

- Tôi không biết trận chiến với Ben Beckman lưu lại cái gì trong cậu, nhưng có ước mơ mà không dám thực hiện thì mới chân chính là một kẻ hèn nhát. Tôi cảm thấy cậu đang sợ chính ước mơ của mình, sợ một lần nữa nhận lấy thất bại, sợ phải đối mặt với nó. Người như cậu là một kẻ yếu đuối không hơn không kém..

- Câm miệng!!!

Death phần nộ gầm lên không cho Phong nói hết, sắc mặt hằn đỏ bừng, ánh mắt đờ đờ sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống Phong. Death đứng bật dậy xé toạt chiếc áo của mình ra chỉ vào mặt Phong quát lớn.

- Mày là cái thá gì mà dám phán xét tao?? Có điều, mày nói đúng đấy, tao thật sự sợ hãi ước mơ của mình, sợ kết quả của ngày hôm đó tái diễn một lần nữa. Một năm...một năm trời tao sống trong đau đớn, mấy vết thương này liên tục đau âm ỉ nhắc nhở cho tao nhớ rằng tuổi nhục ngày hôm đó phải chịu. Cái ước mơ chết tiết kia nâng tao lên cao rồi lại đập tao xuống, vậy thì việc gì phải đuổi theo thực hiện nó nữa chứ?? Mày làm sao hiểu được cảm nhận của tao, vì sao tao phải trốn tránh??

Cả quán rượu lâm vào tĩnh lặng, không một ai phát ra tiếng động nữa, mọi người chăm chú nhìn vào mấy vết đạn bắn nơi ngực và bụng của Death, toàn bộ đều biến thành sẹo nhưng ai cũng hiểu được, nỗi đau trong lòng còn lớn hơn nỗi đau thể xác nhiều lắm.

Phong ngao ngán thờ dài lắc đầu đứng dậy khỏi ghế.

- Xin lỗi, tao sai rồi!! Sai vì đã nói mày như vậy, mày căn bản không phải sợ ước mơ của mình, mà mày sợ thất bại!! Đáng tiếc trong cuộc đời tao ghét nhất là những kẻ sợ thất bại. Surudoii!! Chúng ta đi, chúng ta tìm sai mục tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thực Lực Của Death

Surudoii ôm trường kiếm liếc mắt khinh thường Death một cái sau đó đứng dậy, trong miệng lầm bầm.

- Đúng là một tên ngu xuẩn, vì vài ba vết sẹo xấu xí liền tỏ vẻ,...

- Mày vừa nói cái gì??

Một giọng nói băng lãnh tràn ngập phần nộ vang lên, đồng thời một họng súng đen ngòm chìa thẳng vào đầu Surudoii. Death không biết từ khi nào xuất hiện ngay bên cạnh Surudoii, trên tay có thêm một khẩu súng dài được cải tiến đặc biệt, món đồ chơi này chính là Thần Thương Demon, từng được bán đấu giá trên toàn thế giới và bị mua đi bởi một gã quý tộc nào đó, số tiền ước tính là 700 triệu Beri.

Phong thoáng dừng bước, chậm rãi quay đầu hí hóp mắt nhìn Death.

- Mày thử làm tổn thương thằng nhóc này một sợi lông tao xem??

Âm thanh vang dội tựa sấm động chấn cho não bộ của mọi người trong phòng rung lên ong ong, Death chẳng hề tỏ ra sợ hãi đối mặt ngược lại Phong. Miệng hằn khe cong lên ngón tay đặt trên cò súng nhẹ nhàng bóp.

Hành động tuy nhanh nhưng có người còn nhanh hơn hẳn gấp nhiều lần, một bàn tay 1Ksf5Gl cứng rắn tựa gong kèm tóm lấy nòng súng đẩy nó lệch sang một bên.

Đoàng!!!

Viên đạn vô thanh cắt ngang không khí, vài cọng tóc của Surudoii bị bắn rụng trong ánh mắt kinh hãi của vô số người chứng kiến. Lực xuyên thấu cường đại tạo ra một cái lỗ nhỏ trên vách tường làm bằng gỗ, nếu là súng bình thường thì sẽ trực tiếp bắn vỡ chỗ đó ra một cái động nhỏ, còn Demon thì không, đạn của nó thậm chí còn đủ sức xuyên thủng cơ thể của một người đang cường hóa Haki Vũ Trang đầy đủ, điều kiện tiên quyết là Haki người đó không đủ mạnh.

Sắc mặt Surudoï trắng bệch nhìn họng súng còn đang bốc khói, vừa rồi quả thật là đi vòng qua quý môn quan, trái tim hắn nhảy sắp lên tới cổ họng rồi. Tư vị này Surudoï không muốn cảm thụ thêm lần nào nữa.

- Mày thành công chọc giận tao rồi đấy!!

Giọng nói của Phong lạnh hơn vài phần, sát khí khiến người tử trong cơ thể hắn bộc phát quấn chặt lấy Death, đáng tiếc Death là sát thủ, thứ hắn không sợ nhất chính là sát khí, thân hình chỉ run nhẹ một chút rồi thôi, ngoài ra không bị vấn đề hạn chế gì khác.

Death khinh thường hừ lạnh, tuyệt không cấp cho Phong nửa điểm mặt mũi.

- Rồi sao?? Hừ!! Mày nghĩ tao sợ mày à??

- Mày sẽ phải sợ tao!! Rất nhanh thôi...

Dứt câu Phong nâng chân đá vào bụng Death một phát, phản ứng của tên này xem ra cũng nhanh, hai chân hắn dậm nhảy tại chỗ bay người lên cao.

Có điều lực lượng trong người Phong kinh khủng hơn Death tưởng tượng nhiều lắm, cẳng chân đá hụt Phong không những không thu về mà còn mượn chút lực còn sót gặm mạnh xuống sàn.

Rầm!!

Lập tức sàn nhà bị Phong đập bung ngược lên trên, hai tấm gỗ dày cộm đập vào người Death đang lơ lửng giữa không trung.

Death cắn răng nhìn đau xoay họng súng bắn một phát, Phong không thèm né nâng tay phải lên đỡ, viên đạn mang theo lực xuyên thấu cực mạnh ghim chặt vào trong da thịt Phong, bất quá chỉ dừng lại ở đó chứ không thể xuyên qua được, Haki của Phong mạnh hơn Death quá nhiều.

- Mày...

Thấy Demon mà mình tự hào vậy mà không gây được thương tổn thực chất lên người Phong, Death giật mình kinh hô. Nhưng không để cho hắn hoàn hồn, một nắm đầm xé toạc không gian lao đến mạnh mẽ đập lên mặt, gây ra một trận đau đớn bỏng rát tận sâu trong linh hồn cũng cảm nhận được.

Như điều đứt dây, Death bay ra khỏi quán rượu nặng nề rơi xuống đất lăn lộn mấy vòng mới dừng lại được.

Nhìn vết thương trên tay ngừng chảy máu, Phong hài lòng gật đầu, đây là một tác dụng khác của việc đóng băng Khí, chỉ cần không ảnh hưởng tới xương cốt thì Khí sẽ tự động kích hoạt phong tỏa đường máu di chuyển giúp Phong.

Ở bên kia Death nhanh chóng đứng dậy chùi chùi vết máu nơi khóe miệng, trong lòng hắn tính toán khó tránh khỏi một trận quyết đấu với Phong, vì vậy nảy ra một ý.

- Hai chúng ta đánh nhau là điều khó tránh, bất quá tao có một đề nghị.

- Nói!!

- Nếu mày thắng tao sẽ theo mày ra biển!! Còn nếu tao thắng mày phải đưa cho tao 500 triệu Beri và rút khỏi nơi này, từ rày về sau không được tới đây nữa.

Nghe điều kiện, Phong lập tức biết Death cần tiền để làm gì, tuy nhiên ngoài mặt vẫn khinh thường.

- Thua tao sẽ đưa mày tiền, còn theo tao ra biển thì không cần đâu, để cái mạng mày lại là được rồi.

- Tốt!!

Death dứt khoát gật đầu, bây giờ hắn đang rất cần tiền, chuyện khác hắn không nghĩ nhiều, cứ đáp ứng trước đã rồi tính sau, cùng lắm thì chết.

Bàn giao xong xuôi, thân hình Death chợt động, hắn không lao vào Phong nữa mà nhanh nhẹn nhảy lên nóc nhà sau lưng. Nghề của Death là ám sát bằng súng, và đây cũng là kỹ năng mà hắn thành thạo nhất, lao lên cận chiến với Phong, một gã toàn thân lực lượng khủng bố kia khác gì tìm chết??

Đôi chân như linh hầu di chuyển tới lui trên các nóc nhà lựa chọn vị trí khuất tầm nhìn ra đòn sát thủ.

Chiến thuật thì cũ rích nhưng lại rất được việc, nhất là trong hoàn cảnh địa hình quá mức thuận lợi như lúc này, thành phố nhà cửa san sát vừa là hạn chế vừa là bãi chiến trường lý tưởng nhất dành cho sát thủ. Nó chỉ hạn chế cho mấy tay tập sự thôi, còn dày dặn kinh nghiệm thì chả khác gì thiên đường tuyệt vời.

Đang lúc di chuyển, Death biến ảo đôi tay điều chỉnh Demon, từ trong người lấy ra thêm mấy dụng cụ phụ trợ lắp vào thân Demon, hình dáng của khẩu súng thay đổi toàn diện, chiều dài nâng từ 1m lên 1m50, nặng 25kg.

Uy lực tăng lên gấp ba lần, lúc này ngay cả sức phòng ngự biến thái như Phong cũng không dám lơ là, cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn đề thăng với tốc độ chóng mặt, cách ngưỡng uy hiếp sinh mạng chỉ còn một cánh cửa mỏng.

Hai mắt Phong ngưng trọng lập tức chạy khỏi vị trí.

Người hai bên phố vừa nãy nghe tiếng súng thì chen nhau xem thử chuyện gì xảy ra, bây giờ biết hai cao thủ chuẩn bị quyết đấu thì vội vàng trốn hết vào trong nhà theo dõi trận chiến, không một ai dám ra đường, cả con phố sau vài phút liền vắng tanh.

Chạy trên nóc nhà, Death chăm chú quan sát chuyển động của mục tiêu, hấn vốn tưởng mình đã nhanh lắm rồi nhưng không ngờ gã kia còn nhanh hơn, khó khăn lắm mới nhờ vào Haki Quan Sát bắt kịp được loại tốc độ khiến người ta giật gân.

- Để tao xem mày nhanh hay Demon nhanh hơn!!

Đoàng!!!

Phát đạn đầu tiên rời khỏi nòng, trong lòng Phong lập tức sinh ra cảnh báo mãnh liệt, Thần Thương quả là Thần Thương, tốc độ này cũng quá nhanh đi chứ!!!

Không dám chậm trễ, Phong làm ra quyết định sử dụng trái ác quỷ đẩy nhanh tốc độ của mình lên bốn lần may mắn thoát khỏi đường đạn chết người, viên đạn chỉ cắt đứt một góc áo của hắn rồi cắm sâu vào mặt đường, âm thanh xuyên phá tận mười giây mới chấm dứt, khó có thể biết nó đã xuyên qua bao nhiêu mét đất.

Nhờ vậy Phong mới biết mình đánh giá Death chưa đủ cao, hấn nghiêm mặt kích phát tốc độ cực hạn chạy dọc bờ tường rồi bay người qua nóc nhà đối diện, nơi mà Death đang núp.

- Dễ dàng quá rồi đấy!!

Death hừ lạnh bật người lui sau đưa mắt vào ống ngắm, ngón tay quyết đoán bóp cò.

Đoàng!!!

- Mẹ nó!!!

Đoán trước kết quả này sẽ xảy ra, bởi vì một khi tiếp cận không thể tránh khỏi đặt mình vào chỗ nguy hiểm, nhưng nếu không làm vậy thì hạ Death bằng cách nào. Biết là vậy Phong vẫn không thể nhịn được mắng lớn, bởi vì kinh lực của viên đạn không ngờ lại lớn đến mức này, nó đục xuyên hai cánh tay đan chéo phòng ngự của Phong, sau đó găm thẳng vào ngực hắn rồi nằm im trong đó, đồng thời làm Phong mất đà rơi xuống đất.

Vừa chạm đất Phong ngay lập tức chạy đi, hấn không dám đứng im một chỗ quá hai giây, Death vẫn đang ngắm ở trên cao a!!

Trong đầu hấn đang xoay chuyển cách hạ gục Death thì bên tai nghe thấy hai tiếng súng nổ liên tiếp, sắc mặt Phong trầm xuống, đôi chân mạnh mẽ đạp vào bức tường mượn lực đẩy lộn năm vòng trên mặt đất, tránh thoát được một viên, viên còn lại bắn xuyên ống quần.

"Nguy hiểm quá!!"

Không cho Phong cơ hội thở dốc, Death nhảy lên cao, hai tay ôm chặt khẩu súng to lớn chĩa về phía Phong.

- Sám hối đi!! Hyper Cannon!!!

Từ thân Demon phát ra tia sáng màu đỏ đậm, tiếp theo đó là nòng súng, cả đôi mắt của Death bị phản chiếu ánh sáng biến thành màu đỏ ngầu ghê rợn.

Nửa giây sau, một tia năng lượng khủng bố phóng ra từ khẩu súng, nói chính xác hơn là một viên đạn được bắn ra với tốc độ siêu thanh nên đã kéo theo một vệt lửa dài giữa không trung.

Phong gần như chỉ có thể cảm nhận được viên đạn đó qua Haki Quan Sát, còn thị lực hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ đáng sợ đó.

"Mẹ kiếp!! Thực lực thăng nhĩ này như vậy mà còn thua Ben Beckman, rốt cục ông ta là dạng quái vật gì??"

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sáng Tổ

Trong lúc sinh tử quan đầu, Phong đẩy năng lực trái ác quỷ lên tới cực hạn, dùng tốc độ gấp 10 lần bình thường để tránh thoát viên đạn chí mạng, tuy nhiên chỉ tránh được cái chết còn thương tích vẫn phải có.

Viên đạn kéo theo một mảng da thịt bên hông Phong đâm sầm xuống đất, khoan thủng một lỗ to đùng sâu không thấy đáy. Cái áo khoác da màu nâu cũng rách te tua như khất cái, lộ ra thân hình lực lưỡng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Phong từ dưới đất đứng thẳng người lên, hấn quyết định nghiêm túc chơi thật với Death, ánh mắt xanh thẳm phát ra quang mang nguy hiểm bức người.

Cảm nhận khí tức trên người Phong đột ngột thay đổi, Death một kích không thành vừa rơi xuống nóc nhà liền xoay người chạy nhanh, đổi vị trí khác.

Nhưng...

Rầm!!!

Nóc nhà dưới chân Death đột nhiên vỡ ra tung tóe, ở bên dưới một thân ảnh cao lớn nửa thân trên gần như để trần phóng vọt lên đứng chặn ngay trước mặt Death.

- Mày chết được rồi!!

Giọng nói âm lãnh kèm theo sát khí dày đặc bức Death lùi về phía sau nửa bước, không dám do dự hấn quay nòng súng nã một phát sau đó xoay đầu điên cuồng bỏ chạy.

- Muốn chạy???

Phong cười lạnh cách không vung nắm đấm toàn lực, hiệu ứng tăng tốc x10 biến quyền phong thành thực chất, lực lượng như lời đình oanh tạc đánh thẳng vào lưng Death. Có trái ác quỷ phụ trợ Phong không cần phải dùng Tứ Đoạn cũng có thể tấn công tầm xa.

Oành!!!

Death phun máu tươi như vòi phun nước, thân hình chệch khỏi mái nhà rơi huych xuống đất, hấn vậy mà vẫn đứng dậy chạy vào con hẻm tìm chỗ ẩn nấp.

- Mẹ kiếp!! Tên này thật biến thái!!

Mắng khê một câu, Death lấy tay quệt mồ hôi chảy vào mắt, cố gắng giữ vững bình tĩnh, bỗng dừng trong lòng báo động, sắc mặt Death đại biến bắt chập thương thế đâm sầm vào căn nhà ngay bên cạnh, đụng đổ bức tường rồi cắm đầu chạy vào trong.

Vị trí Death vừa đứng bị một quyền phong kinh người phá cho nát bấy, mặt đất nứt toác cực kỳ ghê người. Phong đánh hụt hừ mũi chạy tới một con hẻm khác đón đầu Death.

Băng qua căn nhà, Death thở hồng hộc tóm lấy cốc nước để trên bàn tu lấy tu để, hoàn toàn coi chủ nhà là không khí, bọn họ cứ vậy ôm nhau trốn trong góc trốn mắt nhìn Death tiến vào rồi rời đi như một con gió.

- Ông xã...nhà...nhà của chúng ta!!

- Im miệng!! Cuối tháng tôi sẽ cho bà tiền sửa nhà, giờ trật tự đừng nói gì nữa, chẳng may người nọ chưa đi nghe thấy lời của bà, vô ý vô cớ trút giận lên đầu chúng ta thì toi.

Người đàn ông trung niên chủ nhà đưa tay bịt miệng vợ, ra hiệu im lặng không được nói gì thêm, một nhà ba người ôm nhau hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Chết tiệt!! Hyper Cannon ngốn nhiều sức lực của ta quá, cứ như thế nào không sớm thì muộn cũng bị hấn giết...

Hai mắt Death mờ dần, sức lực sử dụng một đòn vừa rồi là quá lớn, nếu không có thời gian nghỉ ngơi thì khó mà hồi phục kịp. Ý niệm trong đầu Death điên cuồng xoay chuyển, bỗng nhiên cặp mắt trong suốt sáng lên.

- Có rồi!!

Từ bên hông Death rút ra một con dao ngắn, sống dao có viền răng cưa được đánh đá quý sắc bén, đây là một con dao chuyên dụng dùng để xử lý những tên có Haki mạnh mẽ, bất quá thân dao quá ngắn, nếu không đâm trúng đầu hoặc tim thì chắc chắn sẽ rất khó chết.

Nhanh nhẹn tháo bớt linh kiện trên súng biến nó trở về một khẩu súng dài ban đầu, Death gác súng trên vai, tay nắm chặt dao biến mất vào trong con hẻm tối.

Năm phút sau hấn đứng giữa đường cái về mặt quyết từ chờ đợi Phong, bất thành linh đằng sau lưng Death vang lên giọng nói quen thuộc.

- Mày chuẩn bị chết rồi sao??

- Chuyện đó vẫn còn quá sớm để quyết định thì phải.

Death xoay người cười khẩy, tay cầm dao bước chậm về phía Phong, tốc độ đôi chân càng ngày càng tăng, đến cuối cùng hấn như một con báo săn mồi lao tới, dao trên tay vừa lật đâm vào cổ họng Phong.

- Mày tính dùng món đồ chơi này giết tao sao?? Vô dụng thôi!

Cười nhạt một tiếng, Phong chuẩn xác tóm lấy cổ tay cầm dao của Death, chân phải bên dưới đá mạnh chân trụ của hắn.

Death tự nhiên không tỏ ra yếu thế, bàn tay nắm dao buông ra, con dao rơi xuống bị tay còn lại chụp được, một đường tiếp tục đâm vào người Phong. Chiêu thức vậy nguy cứu triệu này của Death xem như khá tốt, Phong nhúu mày dừng động tác đồng thời đập mạnh xuống đất bay người lui sau.

Chỉ chờ có vậy, Death ném con dao đi, hai tay nhanh nhẹn rút súng dài sau lưng nhắm thẳng ngực Phong nả một phát kinh động trời đất.

- Demon!!!

Một luồng linh khí phóng xuất khỏi người Death chớp mắt bao phủ viên đạn vào trong, xung quanh nó bỗng chốc hiện lên thân ảnh một con quỷ nhe hàm răng cười dữ tợn với Phong.

Da lông khắp người Phong thì nhau dựng đứng, một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống báo hiệu nguy hiểm cực độ.

- Thằng nhóc chơi được lắm!!!

Phong cố gắng hết mức có thể cũng chỉ nhích người qua được một chút, viên đạn bạo ngược xuyên thủng cơ thể hắn để lại một cái lỗ cỡ ngón tay cái bên ngực phải.

Thân hình lão đảo như muốn ngã xuống bất cứ lúc nào, Phong che tay lên miệng ho khan, máu tươi theo đó không ngừng tràn ra. Ánh mắt hắn lên vô số tia máu, đau đớn khiến hắn sắp không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi.

Bên kia, Death bắn xong một phát sắc mặt cũng không khá hơn Phong là bao, lực lượng thoát đi theo viên đạn xem chút hút khô hắn. May mắn vẫn còn tốt hơn Phong nhiều lắm.

- Mày xem!! Tao mới là người chiến thắng!! Mày thua rồi!!!

Nở một nụ cười khó coi hơn cả khóc, Death chĩa súng vào đầu Phong nói với giọng điệu chiến thắng, tuy nhiên tất cả chỉ là đe dọa thôi, hắn có còn sức để bắn thêm một viên nào nữa không mới là chuyện quan trọng.

- Thật không...ợc...ai bảo tao thua đây??

Ói ra một ngụm máu đặc sệt, Phong nhếch mép đứng thẳng người dậy, đôi đồng tử hắn tơ máu trở nên lảng lẽ hơn bao giờ hết, muốn hạ Phong chỉ với nhiều đó thôi sao?? Vậy thì quá xem thường hắn rồi, thời điểm còn là thiếu niên sức chịu đựng của Phong đã phải dùng từ biến thái để hình dung, càng đừng nói là bây giờ, quả thực không khác gì quái vật.

Hai ngón tay nhanh nhẹn điểm vài cái lên ngực, vết thương dần dần ngừng chảy máu, khoảng chừng năm giây Phong ngừng hành động khó hiểu này lại ngẩng đầu lên nhìn Death như ngọn đèn dầu trước gió.

Death cũng đang dùng ánh mắt không dám tin nhìn Phong, môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng mãi không phát ra tiếng. Sự hoảng sợ trong lòng Death lúc này quá dễ dàng để hình dung.

- Muốn hạ được tao, mày cần phải cố gắng gấp 10 lần hiện tại, nếu không mày tuyệt đối không có cơ hội đó đâu. Từ đầu tới cuối tao đều tạo cho mày quá nhiều cơ hội để thể hiện, vậy mà mày vẫn như cũ không hạ được tao, mày thua có phục không??

Fục không??? Có cần câu trả lời nữa không, trong khi nó đã rõ ràng rành ra đấy rồi, người mạnh hơn hắn lại là người bị thương nhiều hơn, nếu không phải Phong tạo cơ hội thì Death có nhiều đất diễn như vậy sao?? Nhưng quả thật là phần lớn đều do thực lực của Death mạnh mẽ, mới hai lần xém đưa Phong vào chỗ chết.

Tuy nhiên Death cắn răng quay mặt đi chỗ khác không muốn nhận, lòng cao ngạo của N511mVI hắn rất mãnh liệt, năm xưa bị Ben Beckman đuổi cho thừa sống thiếu chết là đã đập hắn xuống vực sâu vạn trượng rồi, hôm nay một lần nữa nhận thua, Death làm sao chấp nhận được đây??

Phong hận không rên được sắt thờ dài một hơi.

- Vẫn không chấp nhận được thất bại sao??

Nói xong, Phong đột nhiên đưa tay cởi từng cúc áo, cái áo khoác da rời khỏi người Phong để lộ thân thể đầy rẫy những vết sẹo.

- Nếu mày xem mấy vết đạn trên người mày là một sự sỉ nhục, vậy thì mày nói thử xem, tao có phải là kẻ cả đời sống cùng với vô số sỉ nhục trong thiên hạ không???

Nhìn từng vết sẹo chồng chéo lên nhau, có lớn có nhỏ chẳng chịt khắp người Phong mà Death cũng hòng, ánh mắt trần trụi không nói được lời nào. Phải trải qua bao nhiêu cuộc chiến kinh hoàng cầu sống trong cái chết mới có được thân thể chấp vá như vậy???

Nếu bây giờ có người nói với Death toàn thân Phong được may lại từ vô số mảnh da thịt khác nhau thì hắn cũng gật đầu tin ngay tắp lự.

Phong quan sát biểu hiện của Death mỉm cười nhẹ nhàng nói tiếp.

- Không ngại nói cho mày biết, tao từng đùa với tử thần không dưới trăm lần, nhưng số lần tao thắng chỉ có 20%, còn lại hoặc là được người khác cứu, hoặc là may mắn không bị giết. Số lần tao thắng cuộc tao đếm được, nhưng số lần thất bại thì không, bởi vì nó quá nhiều, nhưng vì sao ngày hôm nay tao vẫn đứng đây?? Tao vẫn chiến thắng được mày??

- Mày biết Tử Hoàng Kaido chứ?? Hắn từng bị bắt không dưới mười lần, vì sao hắn bị bắt?? Đơn giản bởi vì hắn thất bại, đánh không lại người khác cho nên mới bị bắt!! Vậy thì tại sao hắn vẫn là Tử Hoàng??? Tại sao mọi người trên thế giới đều phải sợ hãi khi nghe đến tên của hắn???

Thanh âm của Phong càng ngày càng lớn, từng câu từng chữ vọng vào đầu Death đánh tan cái tính kiêu ngạo xem thường thất bại từ xưa đến nay của hắn, cũng bởi vì sự kiêu ngạo này mà Death dậm chân tại chỗ bao năm nay, vì sự kiêu ngạo này mà Death không dám đối mặt với ước mơ của mình, vì sự kiêu ngạo này mà Death trốn chui trốn nhủi uống rượu sống qua ngày.

Hắn hiểu ra rồi!!

Đúng lúc này Phong bước tới nhìn chăm chăm hắn một lát, sau đó để lại một câu rồi rời đi.

- Mày biết không, người ta nói “thất bại là mẹ thành công”, con người nếu không có thất bại, thì vĩnh viễn không thể hiểu được ý nghĩa của hai từ thành công là gì. Mạng của mày hôm sau tao tới lấy, chuẩn bị cho tốt đi!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thật Xin Lỗi!

Death nhận ra bao lâu nay mình sai lầm ở chỗ nào, nếu hắn nhận ra sớm hơn thì có lẽ kết quả ngày hôm nay đã khác, nếu hắn gặp Phong sớm hơn, được Phong chỉ dạy nhiều hơn thì có lẽ sẽ không vì sự ấu trĩ của mình mà đi đến một kết cuộc bi thảm. Nhưng đó chỉ là nếu, tất cả đã quá muộn, một sự thật không thể thay đổi chính là ngày mai hắn phải chết.

Tiếp tục trốn tránh sao?? Không, Death chịu đựng bản thân mình quá đủ rồi, hắn nên tập đối mặt với sự thật và ngừng cao đầu quan sát thế giới đi, ít nhất trong cuộc đời có được một lần thoải mái đầu óc, bình thản mà nhìn nhận mọi sự việc xảy đến với mình, vậy là quá đủ, còn mong gì hơn nữa đây. Rất nhiều người muốn mà không được đấy...

Tuy nhiên, sau khi được chết thanh thản Death sẽ hận chính bản thân mình nhiều lắm, bởi vì...

- Anh Botan!! Sao hôm nay anh về trễ vậy? Bọn em đã đợi anh rất lâu rồi nha.

Mãi suy nghĩ, Death đã về tới một căn nhà rộng lớn, bao quanh là một khu vườn xinh đẹp trồng đầy những cây hoa và cây ăn quả. Căn nhà này nằm sâu trong thành thị, gần tiếp giáp với rừng rậm Gennita.

Một đứa bé tầm 7 tuổi đang chơi trong vườn trông thấy hắn lững thững bước về phía nhà mình thì vui mừng chạy ra đón, nhưng sau đó lại biến thành không vui, khuôn mặt bí xị quệt miệng hăm hừ khoanh tay trước ngực ra vẻ người lớn chất vấn.

Death gạt mình cúi đầu nhìn bé gái nhỏ nhắn, đáng yêu đang bấu môi đứng chặn trước cửa không cho hắn vào, tâm tình nặng nề từ chiều đến giờ bỗng chốc bốc hơi không thấy, linh hồn như có một dòng suối ấm chảy qua, vừa hạnh phúc vừa thoải mái.

Death làm ra bộ dạng vô tội, sầu khổ, khom người kẻ lễ với cô bé.

- Misa à, không phải anh không muốn về sớm mà là anh phải đi làm kiếm tiền để mua đồ ăn ngon cho mấy đứa a!! Ông chủ tốt bụng cho anh rất nhiều bánh kẹo, em xem này!!

Vừa nói hắn vừa lấy từ trong túi áo ngực ra rất nhiều bánh kẹo, cái này là hắn đã mua trước khi gặp Phong, định sẽ về nhà tặng cho mấy đứa nhỏ làm quà bất ngờ...

Kẹo thì không sao nhưng bánh thì đã vỡ nát, có lẽ là do lúc hắn té từ trên cao xuống nên mới thành ra thế này. Thấy cô bé tiếc nuối nhìn nhìn mấy cái bánh bị vỡ mà lòng Death đau nhói.

Đây là một trại mồ côi, bên trong có hơn mười đứa trẻ bị người nhà vứt bỏ, may mắn có cô chủ tốt bụng nhất về nuôi nấng, hơn nữa Death cũng là lớn lên ở nơi này, vì vậy luôn có tình cảm sâu đậm với nó. Số tiền hắn kiếm được từ các vụ làm ăn đều dùng để chi tiêu cho sinh hoạt và ăn uống của mấy đứa trẻ, phần còn dư hắn dùng để tu sửa trại mồ côi trở nên khang trang, xinh đẹp hơn.

Điều khiến Death an ủi chính là tội nhỏ rất ngoan và biết nghe lời, mỗi lần hắn đi về bọn chúng liền vây kín hắn kể chuyện trên trời dưới đất, nhiều lúc

chọc hần cười ra nước mắt. Càng ngày Death càng yêu thương bọn trẻ nhiều hơn, điều nuối tiếc nhất trong lòng hần chính là những tình linh đáng yêu này đây.

- Anh xin lỗi, vừa nãy sợ mấy đứa chờ lâu nên chạy về hơi gấp, kết quả bị té làm mấy cái bánh bị vỡ hết, bữa khác anh lại mua cho các em nhé!!

Không thể nói mình bị người ta đánh nên Death đành phải bịa chuyện, nghe thấy hần bị té, Misa ngẩng mạnh đầu vội vàng đưa tay sờ lên mặt hần, ánh mắt quan tâm nhìn vết bầm đã sưng to bên má phải, mấy cái bánh kia trong lòng cô bé tuyệt đối không quan trọng bằng người anh trai trước mặt được.

Misa hé miệng nhỏ thối thối lên vết thương sau đó quan tâm nói.

- Anh Botan mau vào nhà, để em lấy thuốc của cô Akiko bôi cho anh nhé!! Anh bị vậy chắc là đau lắm

Giọng nói non nớt truyền vào tai khiến thân hình Death run rẩy, đôi mắt to tròn dễ thương vẫn cứ nhìn chăm chăm gò má sưng húp của hần như thể muốn người bị là mình chứ không phải hần.

Nước mắt không tự chủ được chảy ra, Death quỳ một gối xuống ôm chặt Misa vào lòng, cô bé tưởng hần vì đau nên mới khóc, bộ dạng già dặn tiếp tục được bày ra, bàn tay nhỏ vuốt vuốt đầu hần nói giọng dỗ dành.

- Anh lớn rồi mà còn khóc!! Để các bạn thấy lại cười cho bây giờ, ngoan nào, lát nữa vào trong em bôi thuốc anh sẽ hết đau ngay mà, đừng khóc nữa!!

Death gạt đầu như gà mổ thóc vội vàng đưa tay chùi mắt sau đó buông Misa ra 3U8mowx cúi xuống nhặt đồng bánh kẹo lên.

- Được rồi!! Chúng ta vào thôi, đừng để mấy đứa nó chờ lâu, lát nữa anh sẽ nấu vài món ngon cho các em, chịu không?

- Thật ả??

- Ủ!! Anh gạt em bao giờ chưa!!

- Có nha!! Lần trước anh bảo đi hai ngày rồi về, rốt cuộc anh liền đi tận nửa tháng.

- Ách!! cái này...

Trong sân vang lên tiếng nói, tiếng cười ngọt ngào của cô gái nhỏ.

Death không hề hay biết, ở trên nóc tòa nhà bên cạnh có hai thân ảnh ngồi im bất động quan sát từng cử chỉ, hành động của hần.

- Đại nhân...chuyện này...

- Không cần phải nói, tự ta có tính toán!!

...

Trong đêm tối, Death trở lại thư phòng sau khi đọc truyện cho bọn trẻ ngủ, bên trong có một mỹ phụ trên 30 đang ngồi chờ hần, vết chân chim mờ nhạt quanh mắt cho thấy nàng đã có tuổi rồi, năm tháng sẽ tàn phá tất cả không buông tha ai bao giờ.

- Botan!! Em gọi chị vào đây có chuyện gì? Không lẽ em lại muốn đi làm ba cái chuyện nguy hiểm kia nữa à, chị đã nói bao nhiêu lần, số tiền em kiếm đã là quá nhiều rồi, tại sao em phải khổ cực mình như vậy??

Mỹ phụ chờ Death đóng cửa lập tức mở miệng chất vấn, giọng điệu có vẻ nạt nộ nhưng trong đáy mắt lại là một sự quan tâm, yêu thương vô bờ bến, hơn ai hết nàng hiểu được Death đã đóng góp bao nhiêu cho toàn bộ mọi người trong trại mồ côi này. Nàng một tay nuôi hần lớn lên, nhìn hần trưởng thành, làm sao không biết suy nghĩ của hần chứ.

Đối với tiếng la mắng, Death chỉ cúi đầu trầm mặc, hồi lâu sau hần mới thờ dãi cười yếu ớt.

- Chị Akiko!! Từ xưa đến nay em làm chuyện gì cũng không giấu được chị, chị là người yêu thương em nhất từ bé cho đến giờ. Em thật sự cảm ơn những gì chị đã làm cho em, có lẽ cả đời này em cũng sẽ không báo đáp được, ngày mai em đi rồi, nếu em trở về được thì chúng ta sẽ có cuộc sống sung túc hơn, còn nếu em không về thì chị hãy...

Bốp!!

Không đề Death nói hết câu, Akiko đã tiến lên tát cho hần một cái vang dội, trên mặt lập tức in dấu tay năm ngón. Sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt rung rung nhìn chăm chăm hần.

- Số tiền trước đây em mang về còn rất nhiều, rất nhiều... Chị không cho phép em đi nữa.

- Nhưng số tiền đó chị cũng biết là chỉ đủ giúp tụi nhỏ no bụng không quá hai năm thôi mà...

Death nhẹ nhàng nói hết câu thì gian phòng trở nên im lặng, không khí ngột ngạt đến khó chịu, không ai nói lời nào chỉ nghe tiếng khóc thút thít nỉ non của

cô gái.

Cửa phòng đột nhiên bậc mở, một thân ảnh bé xíu bước vào, là Misa lúc chiều, trên tay cô bé ôm một con gấu bông nhỏ, tay còn lại dụi dụi mắt về mặt còn ngái ngủ, ngây thơ nhìn Death sau đó quay sang nhìn Akiko, trông thấy nàng đang khóc nức nở thì bộ dạng buồn ngủ bay đi đâu mất, thay vào đó là hốt hoảng vội vàng chạy lại bên cạnh Akiko.

- Cô Akiko, cô bị làm sao vậy??

Akiko giật mình nhanh tay lau mắt, nàng không ngờ Misa lại vào đây lúc này, khuôn mặt đầm nước mắt cố bày ra vẻ tươi cười xoa xoa hai má cô bé.

- Không...không có gì, vừa rồi cô bị đau bụng một chút, giờ thì đỡ rồi, còn con nữa sao không ngủ đi mà ra đây làm gì??

Misa nghi ngờ nhìn thật kỹ Akiko, cô bé không tin Akiko vì sao lại hết đau nhanh như vậy được, bất quá nhìn nụ cười kia có vẻ “không giả” thì mới tạm tin tưởng. Misa chu môi tỏ.

- Con nghe thấy tiếng ồn phát ra từ phòng anh Botan cho nên mới qua xem thử...

- Ra là vậy à!! Được rồi cô và anh Botan sẽ đi ngủ bây giờ, không làm ồn nữa đâu, con mau về phòng ngủ đi.

- Cô và anh phải đi ngủ ngay đây nhé!!

Ra tới cửa Misa không yên tâm quay đầu dáo dỏ một lần nữa, trông thấy hai người cùng gật đầu đồng ý thì mới ngoan ngoãn trở về phòng, trước khi đi cô bé không quên đóng cửa giùm hai người.

Không khí trong phòng lại trầm mặc như cũ, Akiko khó khăn ngồi lên ghế thờ dài.

- Thôi!! Em đã quyết định thì chị có quản cũng không được, em đã lớn và biết tự suy nghĩ, cứ làm những việc mà em cho là đúng, đừng hành hạ bản thân quá là được.

- Em cảm ơn!!

Death cảm động gật đầu, Akiko vẫn luôn như vậy, mặc dù ngăn cấm nhưng trong thâm tâm nàng chưa bao giờ ngừng ủng hộ Death dù hần có làm gì đi nữa.

Trầm ngâm giây lát, Akiko nhìn sâu vào mắt Death khẽ nói.

- Lần này em đi nhất định phải về sớm đây nhé!! Ở nhà còn có chị, có Misa, có mấy đứa nhỏ chờ đợi em, đừng đi lâu quá bọn chị sẽ lo lắng.

Thân hình Death thoáng run rẩy, một cổ bi thương, đau đớn nháy mắt bùng lên, hần rất muốn nói “em sẽ không về nữa đâu, đừng chờ đợi em làm gì!!”. Nhưng ngoài mặt lại không dám, trong lòng thầm mặc định “mình chỉ trốn tránh một lần này thôi, chỉ một lần cuối cùng này thôi!!”

- Vâng!!!

Cắn răng gật mạnh đầu sau đó hần đứng dậy mở cửa, bàn tay len lén lau đi nước mắt đang chực trào ra.

- Chị về ngủ sớm đi, giữ sức khỏe, thức khuya quá không tốt!!

- Ủ, vậy em cũng ngủ sớm đi nhé!!

Akiko có chút mệt mỏi đứng dậy, chào Death một cái rồi xoay người rời đi.

Ngồi một mình trong phòng, không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy dài trên gương mặt góc cạnh, thật lâu sau trong căn phòng tối thui vang lên tiếng nói khe khẽ, rất nhỏ, nhỏ đến mức không một ai nghe thấy cả.

- Thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trở Về

Khi trời tờ mờ sáng Death lặng lẽ rời khỏi căn nhà mình sống bao năm, đứng trước cổng ngắm kỹ nó một lần nữa, trong mắt ẩn hiện tia không đành lòng.

Death không dám nán lại quá lâu, hấn sợ sẽ không giữ được quyết tâm mà tiếp tục lẩn trốn, khẽ mỉm cười lần cuối cùng Death dứt khoát quay đầu rời đi.

Đi tới quán rượu quen thuộc trong thị trấn, Death hít sâu một hơi đẩy cửa bước vào, quả nhiên thân ảnh ngày hôm qua giúp hấn khai sáng đầu óc và cũng là người sắp lấy mạng hấn đã ngồi trước quầy từ lúc nào.

Biết Death đã tới nhưng Phong cũng không làm ra hành động gì mà chỉ tiếp tục nâng cốc uống rượu, tay còn lại khẽ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh ý bảo “ngồi xuống đây”.

Do dự trong chốc lát, Death chậm rãi đi đến ngồi lên ghế, ông chủ quán hiểu ý biến ảo hai tay thoáng chốc có một cốc rượu pha, nhiều bọt đứng theo sở thích mà hằng ngày Death uống.

Tuy nhiên lần này hấn lắc đầu nhẹ giọng nói.

- Cho tôi một cốc giống như anh ta!

- Vậy chờ tôi một chút.

Chủ quán cũng không lạ với yêu cầu của Death, dù sao trận chiến ngày hôm qua lão là một trong số những người may mắn được xem từ đầu chí cuối.

Lát sau, chủ quán đưa một cốc rượu tới trước mặt Death, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua mặt nước, có chút bình tĩnh, chút thanh thản và chút day dứt.

Cười khổ trong lòng, Death bung cốc rượu uống một hơi hết sạch, vị chất, vị cay nồng chảy vào cổ họng khiến nó nóng ran lên. Chưa bao giờ Death được uống ly rượu nào mạnh như này, hấn thậm mắng bản thân sao không chịu một thử tương tự trước đây nhỉ “thật con mẹ nó sáng khoái!!”.

- Mùi vị thế nào?

Phong bất ngờ lên tiếng hỏi, Death khẽ giật mình nhưng sau đó cũng mỉm cười gật đầu đánh giá.

- Rất khác, hơi khó uống nhưng lại rất ngon, rượu xuống bụng làm tôi cảm thấy thật ấm áp, thoải mái..

- Cậu có thấy việc uống thử loại rượu mới này có giống với bản thân mình không??

Phong tiếp tục đưa ra một câu hỏi khó hiểu, ban đầu Death nhú mày ngẩn người, bất quá rất nhanh hấn nhận ra ý của Phong là gì. “Không phải giống mà là rất giống”.

- Xong chưa!! Ra bên cạnh!!

Để lại xấp tiền trên bàn, Phong đứng dậy bước ra khỏi quán.

Thấy Phong nói đi liền đi, Death ngoài cười khổ thì cũng chỉ có thể cười khổ, hấn luyến tiếc nhìn ly rượu vài giây rồi cũng đứng lên đi theo Phong. Trong lòng hấn thậm nghĩ có lẽ Phong không muốn giết mình ở đây cho nên lên thuyền của gã là lựa chọn tốt nhất.

Tầm nửa tiếng sau, con thuyền to lớn nhìn có vẻ sang trọng của Phong hiện ra trước tầm mắt hai người.

Khi tới gần Death chợt nghe có tiếng nói cười dễ thương phát ra từ bên trên con thuyền, đồng tử hấn chợt phóng đại hết cỡ, đôi tai vểnh lên tập trung nghe ngóng âm thanh quen thuộc đó.

- Anh ơi!! Có phải ra ngoài kia sẽ gặp được anh Botan không ạ??

- Anh ơi!! Ở chỗ của anh sẽ được chơi vui hơn vườn hoa phải không ạ??

- Anh ơi!!...

...

- Là tụi nhỏ!! Anh đã làm gì bọn nó???

Xác định được âm thanh giọng nói kia là của ai, Death nghĩ tới điều gì đó sắc mặt trắng bệch, cặp mắt biến thành đỏ ngầu hung ác nhìn chằm chằm Phong, nếu Phong không cho hấn một lời giải thích hợp lý thì hấn dù liều cái mạng ở đây cũng phải lấy được vài ba miếng thịt trên người Phong.

- Không phải lên xem là sẽ rõ rồi sao??

Phong hơi hột nhún vai trả lời ngắn gọn, Death bưng tỉnh không nói lời nào chạy một mạch lên đứng trên mạn thuyền nhìn xuống thân tàu rộng rãi, ở đó hiện tại có một cái lvsQkI bàn tròn đầy ắp đồ ăn vặt, bánh kẹo nước ngọt và hoa quả không thiếu món nào, ngồi quanh bàn là một đám trẻ con dưới mười tuổi đang thi nhau bốc lấy đồ ăn, hai má phúng phính đura nào đura nấy phồng ra trông đáng yêu vô cùng.

Trong số đó có cô gái nhỏ Misa, cô bé hai mắt long lanh to tròn nhìn Surudo cầu khẩn, liên mồm dò hỏi tin tức của Death. Akiko ngồi bên cạnh cũng

vậy, dường như mục đích của họ lên đây chính là Death chứ không phải vì đồ ăn hay khung cảnh xinh đẹp nhiều trò chơi như mấy đứa trẻ khác.

Surudoj quả thật chịu không nổi ánh mắt tha thiết ngằn ngặn nước của Misa, hấn bắt lực béo béo má cô bé khẽ nói.

- Rồi!! Anh thua em rồi, thằng nhãi Botan gì đó lát nữa sẽ lên đây, em yên tâm chưa.

- Anh Botan không phải thằng nhãi!!

Misa bấu môi hờn dỗi ra vẻ không thèm đếm xỉa đến Surudoj, cô bé không thích người khác khinh thường Death.

Ở bên kia, Death lúc này không kìm được lòng nữa rồi, đôi mắt bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, hấn quay phắt đầu rung rung nhìn Phong, khóe môi mấp máy run rẩy.

- Anh...anh đây là...

- Hôm qua không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, rõ ràng tôi bảo về chuẩn bị kỹ lưỡng để hôm nay tôi lấy mạng cậu, cậu chuẩn bị kiểu gì mà để tôi phải tự tay làm hết vậy??

- Ý...ý của anh...không lẽ...

Toàn thân Death run lên bần bật nhìn không được quỳ sụp xuống đất, nước mắt tràn ra như suối, trong cuộc đời hấn nước mắt trong hai ngày nay đủ nhiều hơn gấp mấy lần từ bé đến giờ cộng lại, và tất cả chỉ bởi vì một người đàn ông mang đến, vì những gì anh ta đã làm cho hấn. Death hiểu ra rồi!!

Phong mỉm cười bình thản nhẹ giọng nói tiếp.

- Mạng cậu từ nay không phải của cậu nữa mà là của tôi, tôi đã lấy đi mạng của cậu vì vậy từ đây về sau cậu bắt buộc phải theo tôi. Còn về phần mấy đứa trẻ kia xem như là món quà tôi tặng cậu đi...

Thời gian như ngừng lại ở một khắc này, từng chiếc lá bị gió cuốn bay khẽ đọng lại giữa không trung, một người đàn ông đứng xò tay vào túi quần tươi cười vui vẻ nhìn một người đàn ông khác đang quỳ dưới mặt đất liên tục dập đầu, nước mắt nước mũi chảy dài lênh láng.

- Từ đây về sau...tôi nguyện trung thành với ngài, vì ngài tiêu diệt bất cứ kẻ nào ngáng đường!!!

- Gọi tôi là thuyền trưởng!!

- Vâng!! Thuyền trưởng!!!

...

Đứng trên boong tàu nhìn xuống gương mặt hạnh phúc của Death khi đang chơi đùa với đám trẻ, Phong bắt giác ngẩng đầu lên trời thờ dài cảm thán, “mấy đứa nhóc bọn mày nhất định phải sống sót đấy nhé, nếu có khăn gì hãy nghĩ cách thông báo cho người anh trai này biết,...”

- Đại nhân!! Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Đang lúc trầm tư, Surudoj một mực đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng kéo Phong về thực tại, khẽ day day trán, bộ dạng mệt mỏi lộ rõ trên đôi mắt, hấn khẽ nói.

- Quay về Amazon Lily đi, ta cần sắp xếp cho mấy đứa trẻ này, hơn nữa tính từ lúc rời đi cho tới bây giờ cũng đã gần năm ngày rồi, về tới nơi có lẽ đã là một tuần, đúng thời hạn ta đặt ra cho bọn họ.

- Vâng!! Nhưng vết thương của ngài hình như chưa được xử lý tốt cho lắm, hay là để tôi băng bó lại cho ngài nhé.

Nhìn ánh mắt quan tâm của Surudoj, Phong cũng không từ chối, quả thật chỗ bị đạn Demon xuyên phá vẫn còn đau âm ỉ, cực kỳ khó chịu, nếu không xử lý đúng cách thì rất khó mà lành. Phong gật đầu ngồi xuống ghế.

- Ủ!! Phiền cậu rồi!!

- Hi hi!! Ngài không nên nói như vậy, đây là một chuyện vinh hạnh bao người muốn làm mà không được nga!!

Surudoj hưng phấn chạy đi tìm bông băng và thuốc chữa thương, hấn cười cười cởi áo cho Phong sau đó cẩn thận bôi thuốc, băng gạc, trình tự các bước thuần thục và chuyên nghiệp như một bác sĩ thực thụ.

Đối với loại chuyện nhảm chán này Phong chả mấy hứng thú, hấn cần phải tập trung suy nghĩ hướng đi tiếp theo trong khi chờ đợi con mồi mà Layla cung cấp.

...

Thời gian dần trôi, chớp mắt đã hai ngày qua đi.

Amazon Lily, Phong trở về cùng một nhân vật mới thập phần mạnh mẽ và một đám con nít, mới đầu bọn chúng còn e dè, càng về sau càng bạo gan gặp thứ gì lạ cũng liến thoắng ngọt ngào hỏi, hòn đảo quanh năm chỉ có nữ nhân lui tới bỗng chốc trở nên sinh động vô cùng.

Death cũng khá kinh ngạc khi Phong dẫn mình tới đây, đại danh của Boa Hancock “Nữ Hoàng hải tặc” sao hắn có thể không nghe qua được. Thời điểm biết Hancock còn là nữ nhân của Phong thì trong thâm tâm chỉ muốn mọc thêm vài ngón cái để ca ngợi Phong “thuyền trưởng thật quá nguời bức đi chứ, ác phụ đó cũng thu về tay được, nam nhân trong thiên hạ chỉ xứng xách dép cho hắn”.

Hancock, Hina, Ain và Angel quả nhiên không khiến Phong phải thất vọng, các nàng sắp xếp mọi việc đầu vào đó, thậm chí còn bắt đầu quá trình vận chuyển một ít nguyên vật liệu tới để xây dựng căn cứ hoàn mỹ.

Riêng Death nhìn đàn mỹ nhân hùng hậu đi theo Phong mà tròn mắt há mồm, không ngờ là hắn còn đánh giá Phong quá thấp a...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Kế Sách Phát Triển Quân Đội

Ở lại Amazon Lily hai ngày, thương thế của Phong đã bắt đầu liền lại, nhất là lỗ hổng bên ngực phải, các mô tế bào tái sinh cực kỳ nhanh, sau ba lần thay băng thì nó đã bít kín không còn nhìn thấy tận đàng sau nữa. Chuyển biến kinh người này khiến mọi người xung quanh trầm cảm thán, loại quái vật như Phong chẳng thể dùng định lý bình thường để hình dung được nữa.

Trong hai ngày qua, Phong vừa âm thầm quan sát cách mà Layla huấn luyện đám thuộc hạ dưới trướng Angel, vừa tính toán phương thức đẩy nhanh tiến độ của việc huấn luyện, cứ tiếp tục như thế này thì ít nhất phải ba năm nữa mới kịp cho ra lò một đội quân tinh nhuệ. Phong đương nhiên có thể chờ nhưng hắn muốn càng sớm càng tốt, chậm một ngày thì thể lực của Kaido, Bigmom, liên minh các băng hải tặc lớn, và trên hết là bọn Hải Tặc Vũ Trụ sẽ phát triển đến mức kinh khủng.

Đặc biệt là Kaido, đã tâm của hắn chưa bao giờ là nhỏ cả, việc đánh chiếm hết vùng đất này tới vùng đất khác đã chứng minh cho việc đó, thậm chí ngay cả vương quốc hùng mạnh như Wano mà Kaido còn ngấm nghe.

Bọn chúng có quá nhiều thời gian trước đây để hoàn thành công đoạn mà Phong vẫn đang loay hoay chuẩn bị, muốn gây dựng thế lực cường đại hơn những tên đầu sỏ này, quả thật nói dễ hơn làm.

Phong còn thiếu quá nhiều thứ, cơ sở vật chất, đội ngũ khoa học, kỹ thuật tiên tiến, quân đội hùng mạnh, chiến tướng tài giỏi đủ cấp bậc so sánh với mấy tên đội trưởng kia. Không một thứ nào Phong nắm được đầy đủ trong tay cả.

- Không lẽ ta bắt buộc phải thay đổi lộ trình của Luffy sao??

Ngồi trên Vương tọa, Phong nhíu mày day day huyết thái dương, bộ dạng sầu não làm cho thành viên cao tầng bên dưới lo lắng.

Càng nghĩ Phong càng đi vào bế tắc, hắn không muốn những hành động của mình ảnh hưởng đến con đường phát triển của Luffy, nhưng nếu không làm vậy thì rất khó lấy về một số thứ cần thiết.

Hancock nhìn Phong khó xử tới mức dẫn đến không gian xung quanh biến động thì hoảng hốt không thôi, nàng vội vàng tiến lên một bước nhỏ giọng nói.

- Nếu không được thì thôi, cứ tạm thời để đấy đã, chúng ta còn nhiều thời gian mà anh, hôm nay nghĩ không ra thì chờ hôm khác, cố gượng ép bản thân như vậy không tốt đâu.

- Đúng vậy!! Thuyền trưởng, chuyện gì đến thì cũng sẽ đến, ép buộc quá sẽ đi đến những quyết định sai lầm.

Lazy được xem là quân sư, bộ dạng hắn đứng trước mặt Phong không có nửa điểm lười biếng, không phải nghiêm túc thì là sáng suốt tinh minh. Lời khuyên của Lazy luôn đến đúng lúc Phong cần, lần này cũng vậy.

Phong tiếp nhận ý kiến khế lác đầu đẹp mớ suy nghĩ hỗn độn qua một bên, hắn hướng mọi người mỉm cười xin lỗi.

Trong đại diện hiện tại có Hancock, Hina, Layla, Ain, Angel, Coby, Death, Kanji, Higo, Surudo, Gurai, Lazy và Shinai, 13 chiến tướng trung thành nhất xem Phong như thần nhân đặt trong lòng, bọn họ dành sự kính trọng đặc biệt nhất hướng hắn cúi đầu đáp lễ.

- Layla!! Báo cáo tình hình huấn luyện và cho anh một lời nhận xét.

Phong ngồi thẳng lưng nghiêm mặt ra lệnh, Layla bất động thanh sắc bước ra khỏi hàng đồng dặc nói to.

- Báo cáo thuyền trưởng!! Dựa theo những bài tập sơ bộ đề ra thì hầu hết binh lính đều có thể vượt qua, chỉ có một vài người chịu không nổi mà bỏ

cuộc, mấy tên đó em đã cho làm tạp vụ lật vật hết rồi.

- Cần bao lâu để chúng ta có một đội quân tinh nhuệ??

- Ít nhất ba năm ạ!!

Đúng như Phong dự đoán, đôi chân mày vừa giãn ra được một chút lập tức cau lại, hẳn không hài lòng với tốc độ này chút nào.

Trông thấy Phong không vui với kết quả mình thông báo, sắc mặt Layla trắng bệch khó coi hơn cả khóc, là nữ nhân của Phong, các nàng luôn cố gắng hết sức để làm hài lòng. Bộ dạng Phong bây giờ khiến Layla cảm thấy bản thân mình thật thất bại, nàng buồn bã cúi đầu xuống nhắm mắt chờ đợi phán quyết.

Phong làm sao không thấy Layla đang tủi thân đây, nhưng hẳn chính là muốn kết quả này, Phong không những muốn huấn luyện quân đội mà còn muốn nữ nhân bên cạnh phát triển theo từng tình huống, ngày càng trở nên tiến bộ, kiên cường hơn. Người của Phong hẳn tuyệt đối không có ai vô dụng.

Có yêu có hận, có thương ắt có phạt, cặp mắt Phong trở nên sắc bén, lạnh lùng hơn vài phần nhìn chăm chăm Layla.

- Ba năm, anh có thể chờ em nhưng mấy gã tai to mặt lớn ngoài kia lại không chờ anh, em muốn anh giậm chân tại chỗ trong khi bọn chúng vuron tay ra xa hơn sao?? Vậy đến lúc đó vị trí của anh ở đâu?? Lót dép đi theo sau đít bọn chúng ngồi hóng ả??

Âm thanh giọng nói Phong lớn dần, nói đến chữ cuối cùng thì cả đại điện gần như rung lên.

- Em làm anh thất vọng quá đấy!!

Thân hình nhỏ bé run rẩy, hai chân thoát lực sắp đứng không vững tới nơi, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, lệ đảo quanh vòng nhưng Layla cố gắng kiềm chế để nó không rơi xuống, ít nhất không phải hiện tại.

"Xin lỗi cô bé!! Anh phải làm vậy để các em có thể thoát dần ra khỏi bóng lưng của anh, có như vậy các em mới vuron xa hơn, mạnh mẽ hơn..." Trong mắt Phong xẹt qua tia không đành lòng nhưng chỉ là thoáng chốc, rất nhanh đã bị thay thế bởi sự lạnh lùng băng giá tới cực điểm.

Không chỉ riêng Layla mà toàn bộ 12 người còn lại cũng bị dọa cho hoảng sợ, cúi đầu im thin thít, nhất là mấy cô gái, bọn họ không ngờ một khi nổi giận Phong chẳng hề quan tâm kẻ đó là ai, ngay cả nữ nhân của mình vẫn phải chịu đựng con thịnh nộ của hắn như thường. Nhưng càng như vậy thì bọn họ lại càng không ngừng ép buộc bản thân phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa, không một ai trong số họ muốn vì mình vô dụng mà khiến Phong thất vọng. Tình yêu là vậy, nó rất kỳ lạ, đôi khi mãnh liệt vô cùng, đôi khi lại là hy sinh hết thảy, bọn người Hancock là một kiểu hy sinh, mà Phong cũng là một kiểu hy sinh.

Phong sống đủ lâu để hiểu rõ một phần tính cách con người, giới hạn chịu đựng của Layla sắp tới rồi, nàng đang đứng trên bờ vực tuyệt vọng, một khi để nàng triệt để chìm sâu vào trong đó thì không cách nào cứu thoát nàng được nữa. Cho nên Phong chọn lựa dừng hành hạ tâm trí Layla, thay vào đó thấp sáng hy vọng cho nàng một lần nữa.

- Bây giờ anh cho em một cơ hội để sửa chữa sự thiếu sót của mình!!

Nghe lời Phong nói, Layla ngẩng mạnh đầu ánh mắt sáng như sao hưng phấn nhìn hắn.

- Anh vừa nghĩ ra một cách huấn luyện giúp binh lính rút ngắn thời gian đạt được thực lực mạnh mẽ nhất có thể. Nếu em hoàn thành thuận lợi, phương thức này sẽ trực tiếp áp dụng lên tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

- Thật ạ??

Layla vừa vui mừng vừa nghi hoặc, nàng không hiểu có loại huấn luyện gì lại đặc thù đến như vậy, kể cả 12 người khác cũng tương tự, nếu thật sự đúng như lời Phong nói thì đây quả là một chuyện đáng mong đợi.

Không để tâm đến những gương mặt kinh nghi bất định bên dưới, Phong mỉm cười tự tin giơ lên một ngón tay.

- Nếu em làm được việc này thì anh dám chắc trong vòng một tháng sẽ có kết quả chỉ có trong mơ em mới được thấy.

- Em nhất ZBo8H1b định sẽ làm được!!

Layla kiên định gặt mạnh đầu thể hiện rõ quyết tâm của mình, Phong nghiêm mặt bắt đầu giải thích cách thức huấn luyện.

- Vị trí huấn luyện chúng ta cứ thực hiện ngay trên đảo căn cứ, sau này có thêm nhiều lãnh thổ thì sẽ tiếp tục phát triển. Cách thức triển khai rất đơn giản, tại trung tâm hòn đảo chúng ta sẽ xây một ngọn hải đăng đủ cao, đủ sáng để người trên đảo dù đứng bất cứ đâu vẫn có thể thấy được, sau đó đưa khoảng hai ba trăm người lên những vị trí bất kỳ trên đảo, bọn họ sẽ phải tìm cách chạy tới chỗ ngọn hải đăng trong khoảng thời gian quy định.

- Trên đường đi tất nhiên sẽ khó tránh khỏi chạm mặt người khác, đây chính là mục đích huấn luyện, lúc về đến dưới chân hải đăng sẽ bắt đầu tính điểm, hạ gục được bao nhiêu người liền được cộng bấy nhiêu điểm. Cứ tới được hải đăng đều được cộng một điểm, còn nếu không được thì trừ mười điểm. Những người còn sót ở hải đăng sẽ tiến hành loạn đấu, người gục xuống đầu tiên không được cộng thêm điểm, người tiếp theo cộng một rồi cứ như vậy tăng dần cho đến khi còn một người duy nhất đứng vững. Cuối tháng có một đợt tổng hợp danh sách điểm từng người, top mười người cao nhất sẽ được

nhận phần thưởng xứng đáng.

- Mọi người hình dung được rồi chứ??

13 nhân vật có mặt nhìn không được một hồi kinh ngạc, trong lòng thầm dậy sóng, chỉ nghe sơ qua thôi là đã cảm thấy tính thực chiến ở bên trong đó rồi, cách nhanh nhất để một chiến binh trở nên mạnh mẽ chính là chiến đấu càng nhiều càng tốt, Phong làm cách này đúng là đánh trúng điểm mấu chốt.

Lazy phấn khích góp ý kiến ngay sau khi Phong dứt lời.

- Chúng ta có thể đặt Den den mushi quan sát từng hành động, bước đi của binh lính trong rừng, từ đó có thể tính toán điểm số của bọn họ. Đồng thời bắt buộc phải nghiêm cấm hành vi giết người, nếu ai vi phạm sẽ bị trừng trị thật nghiêm khắc.

- Không sai!! Cách thức huấn luyện này thật thú vị, tôi thậm chí có thể tưởng tượng kỹ năng tác chiến của mọi người sẽ được nâng cao với tốc độ chóng mặt.

- Em có một đề nghị!!

Hina dẫn đo hồi lâu bỗng bước ra khỏi hàng nói lớn, Phong nháy mắt với nàng ý bảo “tự nhiên”

- Chúng ta có thể đề ra phương thức tự do tổ đội, và tối đa là năm hoặc sáu người, đến khi kết thúc thì sẽ chia đều điểm số cho từng người trong đội, và hiển nhiên xây dựng tổ đội là sau khi vào trong rừng rồi mới tự tìm đến nhau tạo dựng mối đoàn kết. Cách này vừa gia tăng kỹ năng tác chiến theo nhóm, vừa nâng cao tinh thần đoàn kết, đặt niềm tin ở chiến hữu.

- Hay!! Rất tốt!! Ý kiến của em sẽ được áp dụng!!

Phong cười vui vẻ không tiếc lời khen cho Hina, nhận được khen ngợi từ Phong Hina hạnh phúc tươi cười ngọt ngào trở về hàng, mấy cô gái còn lại thầm hâm mộ nàng không thôi.

Buổi hội nghị kết thúc với một kế hoạch phát triển quân đội phải nói là tuyệt vời của Phong, hẳn cũng không ngờ đến, chính phương thức này về sau đã tạo nên một đội quân bất khả chiến bại, không thể lực nào khi nghe tên mà không sợ vỡ mật cả.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Mục Tiêu Tiếp Theo, Alabasta!!

Mệnh lệnh vừa ra, đội xây dựng lập tức được điều động thi công, ngọn hải đăng cũng không cần làm quá lớn cho nên nguyên vật liệu cũng tiết kiệm được khá khá, số lượng vật liệu mà hôm trước Hina cho người chuyển đến sau khi tính toán công trình hải đăng thì vẫn còn dư lại một ít. Thời điểm khan hiếm, làm gì cũng phải tiết kiệm, với lại Phong đã quen tận dụng tất cả những gì mình có cho nên đã hạ lệnh cấm tiết kiệm chi phí, ai vi phạm đều bị trừng trị như nhau.

Đối với vị thủ lĩnh, thuyền trưởng tàn khốc bất cập nhân tình này, mọi người trong hội đều tràn ngập kính sợ cùng tôn sùng, lời hắn nói chính là thánh chỉ, hoặc là răm rắp nghe theo thì có thưởng hoặc là phớt lờ để rồi nhận lại kết cục bi thảm, chả có tên điên nào lại đi chọn cách làm hắn tức giận cả, đâu ai muốn chết sớm...

Chuyện ở Amazon Lily đã xong, giờ chỉ cần chờ bốn người Hancock, Layla thiết kế vành đai ngăn cách khu vực để dễ xác định vị trí nữa là xong. Phong tự nhiên không thể nán lại lâu hơn, hắn quyết định xuất phát đến Alabasta, nơi đó có một thứ mà hắn bắt buộc phải đến xem xét.

Xuất phát cùng Phong có Death, Surudoj và Shinai, ngoài ra Phong còn trực tiếp sử dụng chiến hạm tới Alabasta với thân phận Đô đốc hải quân.

...

Alabasta, một vương quốc trù phú, hưng vượng bậc nhất đại hải trình đột nhiên bị hạn hán cách đây mấy năm, từ một quốc gia giàu có thoáng chốc biến thành nghèo nàn, không một thương nhân hay một tay buôn lậu nào để ý tới vùng đất này nữa.

Tuy nhiên tất cả chỉ là như vậy cho tới khi Crocodile, một trong Thất Vũ Hải chân chính hiện diện ở nơi này.

Thành phố cảng Nanohana, tại quán trà ven đường...

- Thuyền trưởng, ngài nói ở cái nơi khi ho cò gáy XIT6vvg toàn cát là cát thể này thì có gì cho chúng ta tìm kiếm chứ??

Người nói được giọng điệu vừa rồi cũng chỉ có Surudoj, Shinai là người ít nói tự nhiên sẽ không tùy tiện mở miệng, Death thì lại càng không, lời Phong nói luôn là chân lý trong lòng gã, Phong nói ở đây có đồ vật trọng yếu thì chắc chắn sẽ có.

Đối với câu hỏi của Surudo, Phong không trả lời mà chỉ khẽ lắc đầu nhấp một ngụm trà mát lạnh, lý do Phong dẫn Surudo theo chính là để cậu học thêm nhiều kinh nghiệm, cho nên sẽ không vì mấy câu hỏi thừa thãi của Surudo mà nổi giận mắng chửi hần.

- Làm chuyện gì cũng phải bình tĩnh, không nên nóng vội, chỉ có bình tĩnh mới xử lý được vấn đề ổn thỏa nhất. Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi hết việc để làm đi tới nơi này chỉ để chơi à, cậu cũng đã nói rồi đấy, nơi khi họ còn gây nhầm lẫn như vậy, vừa không có rượu, vừa không có những cô gái xinh đẹp, tôi có ầm đầu mới vô duyên vô cớ tốn mấy ngày tới đây.

Lời Phong vừa nói, Death và Shinai nhìn không được nhếch miệng cười cười, vị thủ lĩnh hùng mạnh của họ cũng biết đùa đấy chứ. Nhìn nụ cười hiếm hoi trên mặt Shinai, Surudo cứ ngỡ bọn họ đang cười mình, khuôn mặt bất giác đỏ bừng trong lòng thầm mắng “sao mình có thể hỏi một câu ngu xuẩn như vậy được nhỉ??”

Tính ra Phong và ba người Death, Shinai, Surudo đã tới Alabasta được nửa ngày, bọn họ bị kẹt lại ở đảo Drum hai ngày liền mới tìm được kim nam châm vĩnh cửu để đi đến Alabasta.

Tại vương quốc Sakura, Phong vô tình nhìn thấy một tiểu nhân vật đáng yêu trong băng hải tặc Mũ Rơm, vốn có ý định chào hỏi một phen, nhưng nghĩ lại bên cạnh mang theo tên nào cũng băng lạnh hơn cả núi tuyết, chưa kịp tới gần thì Chopper đã bị dọa sợ bỏ chạy mất dép, vì vậy chỉ đành cười khổ đợi cơ hội khác vậy.

Ngồi nhâm nhi tách trà giá 300\$, Phong khẽ liếc mắt nhìn về một hướng, bất chợt đôi đồng tử khẽ phóng đại lên một chút, một tia kinh ngạc xẹt qua trong khoảnh khắc.

- Buồn ngủ gặp chiếu manh, thú vị rồi đây!

Làm bầm một câu khó hiểu, Phong quay đầu mỉm cười nhìn Surudo.

- Nhóc!! Có cơ hội cho cậu lập công đấy.

- Thật ă??

Surudo lập tức quên hết buồn bực khi nãy, vẻ mặt hưng phấn chờ đợi nhiệm vụ từ Phong, không để Surudo thất vọng, Phong bí mật dùng ngón cái chỉ về một hướng bên tay phải.

- 100m, hai cặp nam nữ đang ngồi bên kia, đem bọn họ về đây, nhớ đừng gây thương tổn.- Rõ!!

Surudo cười khi đứng dậy chậm rãi từ tốn đi về phía căn nhà đối diện, ở đó có bốn người, hai nam hai nữ đang ngồi nói chuyện với nhau.

- Miss Wednesday! Cô xác định kế hoạch ổn chứ, con cá voi đó không phải đơn giản nói giết là giết được đâu??

Một gã đàn ông to con có mái tóc cuộn lên như chả giò lo lắng dò hỏi cô gái đối diện, đó là một thiếu nữ thanh xuân động lòng người, mái tóc lam nhạt dài mượt cột đuôi cá, khuôn mặt còn một chút non nớt chứng tỏ niên kỷ của nàng còn khá nhỏ, tầm 15 16 tuổi.

Nàng tự tin vỗ vỗ vào khẩu rocket trên tay.

- Ông yên tâm đi, tôi và Mr. 9 dư sức hạ gục nó, nếu làm được thì lương thực trong vài tháng của dân làng sẽ không gặp vấn đề nữa.

- Đúng vậy!! Ông không nên xem thường sức mạnh của tổ đội bọn tôi chứ, Mr. 8!!

Một gã thanh niên trên mặt vẽ hai số 9 trông cực kỳ quái dị tiếp lời cô gái.

- Rất tiếc, trước khi các vị bắt cá voi cá viêng gì đấy thì nên theo tôi một chuyến.

Bất thành linh, một giọng nói vang lên từ bên cạnh cắt đứt cuộc hội thoại của bốn người, bọn họ bị kinh động giật mình quay đầu nhìn vị khách không mời mà tới.

- Hải quân??

Trước mặt họ là một thanh niên mặc đồng phục hải quân, trên vai khoác áo choàng xem ra thân phận chắc không nhỏ, trước ngực gã còn ôm một thanh trường kiếm dài 1m3.

- Xin hỏi ngài đây là sao?? Bọn tôi hình như không có phạm tội thì phải??

Miss Wednesday xinh đẹp neho mắt có chút bối rối nhìn Surudo, ba người còn lại cầm lấy vũ khí đứng dậy, ở Alabasta không phải không có hải quân lui tới nhưng hai bên không có can hệ gì với nhau cho nên rất ít khi tiếp xúc. Surudo tới đòi bắt bọn họ đi, vì vậy nhất định phải có một cái lý do chính đáng nào đó.

Surudo khẽ cười gật đầu, tay hần rung nhẹ, chiếc bàn lập tức bị một thứ lực lượng vô hình chẻ ra làm đôi trong ánh mắt kinh hãi của bốn người. Không một ai thấy rõ tốc độ ra đòn của Surudo cả, chỉ kịp nhìn một bóng mờ lóe lên sau đó chiếc bàn đã bị chia hai rồi.

- Các người không phạm tội nhưng Đồ đốc của chúng tôi muốn gặp các người một lát, tốt nhất là đừng nên hỏi nhiều, cứ việc đi theo tôi là được rồi, an toàn của các người sẽ được đảm bảo tuyệt đối.

Đồ đốc??? Là một vương quốc từng hưng thịnh nhất nhì Đại Hải Trình, người dân ở đây không thể không biết Đồ đốc hải quân là ai. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, vì chuyện gì lại có một vị cường nhân như vậy đến tận nơi này??

Biết không thể kháng cự, Mr. 8 có vẻ như là người có quyền lực cao nhất đứng ra gật đầu đồng ý, đồng thời hướng đồng bọn nháy mắt tỏ ý “đừng mạnh động”.

- Chúng tôi sẽ theo ngài!! Nhưng tốt nhất là Đồ đốc đại nhân nên cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, chúng tôi là người dân lương thiện có điều không phải loại dễ dàng bắt nạt đâu.

- Hy vọng lát nữa gặp ngài ấy, các người còn có thể cứng miệng nói ra được lời này, đương nhiên với thân phận của ngài sẽ không làm gì các người đâu.

Để lại một nụ cười khinh khinh, Surudo xoay người dẫn đường đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Smoker

Nghe Surudo ám chỉ, bốn người liền suy đoán vị Đồ đốc này không phải là người dễ nói chuyện, mang tâm tình bất an, hồi hộp, một đường năm người nhanh chóng đi tới quán nước mà Phong đang ngồi.

Từ xa, bọn họ đã thấy xung quanh cái bàn nhỏ có ba người, dựa theo thái độ thì có lẽ nam nhân cao to mặc một thân trang phục đen, khoác bên ngoài chiếc áo cao quý là chỉ huy.

Mặc dù Phong đã nội liễm phần lớn khí tức để tránh dọa sợ người dân nhưng khí thế hùng hậu, thân kinh bách chiến vẫn tản mát nhân nộ khiến không một ai dám tới gần.

Áp lực trong lòng bốn người nháy mắt tăng lên, Miss Wednesday cắn răng mở miệng, giọng điệu yếu ớt chứng tỏ tâm tình của cô đang bất an, hỗn loạn.

- Ngài là Đồ đốc đại nhân ă? Không biết ngài gọi bọn tôi tới có việc gì không?

Phong không trả lời ngay mà chỉ vào cái ghế đối diện ra hiệu nàng ngồi xuống, do dự một lúc Miss Wednesday cuối cùng cũng làm theo, lúc này Phong mới mỉm cười đẩy một chén trà cho nàng nhẹ giọng ra lệnh.

- Đừng căng thẳng quá! Uống đi!

Thấy Cô gái nhỏ ánh mắt tuyệt vọng nhìn chén trà sau đó trân trối nhìn qua Phong, hần quả thật không biết làm sao luôn, chỉ là mời chén trà thôi mà, có cần phải đưa ra bộ dạng sắp phải uống thuốc độc ghê thảm Diêm Ca vậy không.

Lắc đầu cười khổ, Phong không ép buộc nàng nữa, kệ muốn uống hay không thì tùy.

- Ta gọi mấy người tới đây là có chuyện muốn nói, bắt quá...

Nói tới đây Phong đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn Death, hần hiểu ý đứng dậy dùng tốc độ khủng bố đánh gục hai người Mr. 9 và cô gái lực lưỡng mang “vẻ đẹp” đàn ông, bị tập kích bất ngờ, cả hai không kịp kêu lên một tiếng ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Nhìn một màn kinh dị, sắc mặt Miss Wednesday và Mr. 8 biến thành trắng bệch, bàn tay mềm mại có ý định chụp lấy khẩu rocket nhưng chưa kịp động thì có một bàn tay khác nhanh hơn ấn đầu nàng xuống, khiến cơ thể nhỏ bé không nhúc nhích được dù là một chút. Cả môn vũ khí Carue buộc sẵn trên ngón tay cũng không có khả năng phát huy được tác dụng.

Mr. 8 toát mồ hôi hột găm lên.

- Sao nguoi dám!!!

- Bình tĩnh nào! Những sợi cơ nơi cổ rất dễ dàng bị đứt nếu như không cẩn thận, ông không muốn phần đời còn lại không thể ngẩng đầu lên được nữa đâu, đúng không??

Vừa mới bước lên được một bước thì thân hình to lớn của Mr.8 đã đứng khựng lại, hai mắt tròn trừng long lên sòng sọc như muốn lòi cả ra ngoài. Một thân ảnh cao ráo không biết từ khi nào đã đứng ngay bên cạnh, trên tay hần cầm một thanh kiếm dài kê sát trên cổ Mr. 8.

- Đồ đốc...Đồ đốc đại nhân...bọn tôi...đã làm gì đắc tội với ngài, vì sao ngài lại tấn công bạn của tôi??

Miss Wednesday cố nén sợ hãi khó khăn chất vấn một câu, nàng cực kỳ oan ức, rõ ràng không có đụng chạm gì tới hải quân, vì sao những người này lại làm vậy chứ...

Nhìn cô gái nhỏ có chút oán hận nhìn mình, Phong nhận không được bật cười vui vẻ, nàng quả thật là một nữ nhân kiên cường, từ trong phim cho tới bên ngoài cũng vậy. Bàn tay đặt lên đầu nàng nhẹ nhàng xoa.

- Sao phải khấn trương như vậy, ta chỉ đánh bọn họ ngắt thôi mà, thân phận em mà bị bại lộ em sẽ phiền phức lắm đấy...

Miss Wednesday giật bản mình, nàng trực tiếp bỏ qua cách xưng hô thân mật của Phong, cả nàng và Mr. 8 đều không dám tin cái thân phận mà Phong chuẩn bị nói, bởi vì đó là một bí mật cực kỳ quan trọng, có tính ảnh hưởng rất lớn đến sự tồn vong của đất nước này.

- Ngài...ngài nhận lầm người rồi chẳng...

- Công chúa Nefeltari Vivi, cái tên này không biết em có quen không??

Phong thần nhiên nhún vai hơi hột nói một câu, nghe có vẻ như đang nói một ai đó khác thế nhưng thân hình Miss Wednesday lại run rẩy dữ dội.

- Làm sao ngài biết...thân phận của tôi???

- Được rồi, bây giờ không phải lúc để em hỏi chuyện này, ta biết thân phận của em không quan trọng, người trong tổ chức của em biết mới là vấn đề. Bộ em không tò mò vì sao ta lại gọi em qua đây sao??

Nhấp một ngụm trà Phong bình thần từ chối trả lời câu hỏi của Vivi, đồng thời nói lái qua mục đích chính mình tìm đến nàng.

Nghe Phong nói, Vivi mới cảm thấy đúng, người đàn ông trước mặt là hải quân, nào có quan hệ gì với tổ chức kia đâu, hơn nữa người ta là Đồ đốc, địa vị cao vời vợi, làm gì có thời gian quản mấy chuyện tranh đấu ở vương quốc nghèo nàn này. Nghĩ vậy, tâm tình Vivi chuyển biến tốt đẹp hơn, nàng là một cô gái thông minh, thấy Phong gọi ý nên hỏi những gì thì cũng biết điều lựa lời dò hỏi, ánh mắt to tròn chớp động nhìn Phong với tư vị khác xa lúc đầu, không còn sợ hãi bất an nữa, có chăng là tò mò và kì lạ.

- Vậy ngài gọi tôi tới là có chuyện cần giúp đỡ không ạ??

- Thông minh lắm!! Không phải em rất muốn trả thù Crocodile sao?? Dẫn ta tới đó, tôi thay mặt em tặng cho hắn một trận giáo huấn nhẹ nhàng.

- Thật sao??

Vivi vui mừng tới chảy nước mắt đứng bật dậy gấp gấp hỏi, nàng biết Thất Vũ Hải mạnh mẽ, nhưng càng biết Đồ đốc hải quân đáng sợ hơn Thất Vũ Hải nhiều, tự nhiên đây là không tính Mihawk, bởi vì gã vừa là một hải tặc vừa không phải cho nên không thể đánh đồng thực lực với những tên còn lại.

Chuyện Phong đã nói tất nhiên sẽ làm cho bằng được, hắn cười cười hướng nàng nhẹ gật đầu xác nhận, tuy nhiên lời nói tiếp theo của hắn khiến nàng vừa thất vọng vừa nóng lòng nghi hoặc.

- Tất nhiên, ta sẽ không gạt em, bất quá ta sẽ không xử lý Crocodile triệt để, sẽ có người thay ta làm việc đó, và hắn cũng là người cứu rỗi vương quốc đang trên bờ diệt vong này.

- Tôi có tin ngài được ngài không??

- Thời gian sẽ trả lời cho em biết, em không có sự lựa chọn nào khác, với sức một mình em muốn lật đổ thằng nhãi Crocodile là điều si tâm mộng tưởng. Hơn nữa đứa trẻ mà ta nói đang trên đường tới đây, sẽ sớm thôi em sẽ gặp được nó.

Phong ngẩng đầu nhìn ra xa xăm, khoe miệng bất giác nhếch lên nụ cười vui vẻ từ sâu trong nội tâm.

Sau hồi lâu, Phong trở về trạng thái bình thường trầm giọng ra lệnh.

- Được rồi, ta không có nhiều thời gian, mau dẫn ta tới Rainbase đi thôi.

- Vậy ngài theo tôi, từ đây tới đó cũng mất ít nhất hai ngày thời gian!!

Vivi nhanh chóng làm ra quyết định trong lòng, bây giờ nàng quả thật không có bất kỳ lý do gì đủ sức đánh bại được Crocodile, những lời Phong nói chính là hy vọng cuối cùng trong lòng Vivi, trước khi gặp được nhân vật cứu thế trong miệng Phong thì nàng nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ như một thành phần trong tổ chức Baroque Works.

Đoàn người đứng lên hướng về phía cảng biển rồi đi, Mr. 8 hai tay vác hai người đang nằm sải lai trên đất, đây chưa phải thời điểm bại lộ, để tránh nghi ngờ tốt nhất vẫn nên mang theo hai người này đi.

...

Cùng thời điểm, một băng hải tặc treo lá cờ đầu lâu xương chéo, kèm theo một chiếc mũ rom màu vàng đang chặt vật chạy trốn bởi sự truy đuổi của lực lượng hải quân.

- Luffy!! Các cậu chạy trước đi, để cô gái này cho tôi đối phó!!

Zoro phần khích cười cười, tay phải nắm kiếm chém mạnh tới trước, đối diện hắn là một thiếu nữ trẻ trung mặc áo hoa và khoác áo choàng màu xanh đen bên ngoài, cô cũng là một kiếm sĩ tương tự Zoro.

Hai người lập tức lao vào nhau so tài kiếm thuật, chiêu chiêu đều là đòn trí mạng, nhưng dường như Zoro có vẻ hơi chùn tay một chút.

Luffy chỉ liếc một cái thần nhiên gật đầu, cậu tin tưởng vào người đồng đội đầu tiên này, một đường dẫn theo Sanji và Nami chạy về phía bên tàu, nơi đó có Going Merry, Usopp đang chờ.

Tuy nhiên chỉ chạy được một đoàn ngắn thì xuất hiện một bóng dáng cao lớn đã đứng chờ sẵn từ bao giờ.

Smoker!! Trông hắn ta hoàn toàn khác xa tám năm trước, thậm chí so với nguyên tác cũng có chút không giống. Smoker trưởng thành và nội liễm hơn rất nhiều, ánh mắt sắc bén và vết sẹo to đùng bên ngực phải chính là dấu tích, minh chứng cụ thể cho sự trưởng thành đó. Smoker của hiện tại có thực lực xấp xỉ gần bằng hai năm sau time skip rồi...

- Chờ mi lâu thật đấy!! Luffy mũ rom!!

- Ông là??

- Đại Tá hải quân!! Smoker!!

Dứt lời, thân hình Smoker chớp mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện thì đã ở bên cạnh Luffy.

Soru!! Không ngờ thứ Smoker dùng lại là một chiêu thức trong Rokushiki, thứ mà trước đây dù có sau time skip hắn cũng không hề động đến. Điều gì khiến Smoker đi học môn võ này?? Chỉ có một lời giải thích!!

Hai mắt Luffy tròn tròn vội vã hụp đầu xuống né tránh một gậy toàn lực của Smoker, miệng ngoác to mồm.

- Khôn kiếp!! Sao ông cũng biết cái chiêu khó chơi này vậy??

- Ý mi là mi đã từng thấy người sử dụng Soru tương tự như ta à??

Smoker có chút ngạc nhiên dừng động tác, theo hắn biết Luffy khởi hành từ Xfux34U Biển Đông, mà ở nơi đó khoảng thời gian gần đây không có sĩ quan cao cấp nào có trình độ Lục Thức tìm tới cả.

Về mặt Luffy khó coi còn hơn bị mất thức ăn, cô gái mạnh đến biến thái kia vẫn lưu lại trong lòng cậu ấn tượng không tốt, vì vậy Luffy nhớ rất dai, không tài nào quên được.

- Trước đây tôi từng gặp một bà chằn cũng có mấy chiêu thức kỳ quái giống như ông, cô ta còn bảo Đồ đốc gì gì đó phải tới...

- Diễn tả một chút xem nào!!

- À...ừm...để tôi nhớ coi...

Khuôn mặt Luffy biến hình một lần nữa, hai ngón tay ra vẻ tri thức mân mê cằm, gò má chùng xuống nhìn chẳng khác gì lão già sắp xuống lỗ tới nơi. Bất chợt cậu vỗ tay bạch một cái trong mắt hiện ra vẻ tỉnh minh.

- Mái tóc cô ta màu vàng...người hơi thấp...đặc biệt dễ nhớ nhất là cô ta trông cực kỳ xấu,...đúng vậy, xấu chết đi được!!

Nói tới cuối cùng, Luffy vênh môi khinh thường, bất quá Smoker hoàn toàn bỏ ngoài tai câu nói sau cùng của Luffy, chỉ cần nghe đoạn đầu là hắn đã biết người cậu nói tới là ai.

Trong lòng Smoker thầm nghĩ hoặc "sao cô ta lại rời khỏi tổng bộ nhỉ?? Bình thường làm gì có chuyện...không lẽ nào là???". Smoker bất chợt hưng phấn dị thường, hắn bắt chập tên hải tặc mũ rom bị truy nã 30 triệu ở ngay bên cạnh, cứ thế đứng giữa trời mưa há miệng điên cuồng cười lớn, hai điếu cigar cũng rơi xuống đất bị nước mưa dập tắt.

- Yo!! Ông cười vui vẻ, tôi đi trước nhá...

Luffy phát hiện Smoker không chú ý tới mình liền nhanh chân chuẩn đi, Smoker mặc dù đang vui sướng đến phát cuồng nhưng làm gì có chuyện dễ dàng để cho Luffy bỏ chạy dễ dàng như vậy.

Nhưng không đợi Smoker kịp đuổi theo thì đã có một thân ảnh xa lạ lảng không hiện ra níu tay hắn lại.

Bực bội liếc nhìn kẻ phá đám, đồng tử Smoker bắt chợt co rụt kịch liệt.

- D...Dragon!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tức Giận!!!

Chưa tới hai ngày đoàn người của Phong đã tới được ốc đảo Rain Base - thành phố thiên đường, bởi vì căn bản Phong không cần nhiều thời gian như vậy, và hẳn cũng không thừa thời gian cho việc đi bộ trên sa mạc.

Một con cua khổng lồ và một người khuôn, Phong vượt qua sa mạc với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, khi vừa tới nơi ngoại trừ Death, Shinai và Surudo ra thì bốn người còn lại đều nôn thốc nôn tháo, mặt xanh hơn cả tàu lá chuối, trong lòng xin thề không dám đi kiểu đó một lần nào nữa.

Chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, Phong đã tới được Rain Dinners theo sự chỉ dẫn của Vivi.

Đứng trước sông bạc lớn nhất Alabasta, Phong thăm cảm thán Crocodile thật đúng là một kẻ biết tiêu tiền, xa hoa như thế này cũng là lần đầu tiên Phong được thấy.

- Cá sấu?? Hừ hừ, sở thích từ tên mình mà ra là đây chứ đâu...

Hừ mũi khinh thường, Phong quay đầu nhìn Vivi đang đứng khép nép bên cạnh, trông nàng có vẻ còn chưa hoàn hồn sau chuyến đi vừa rồi thì phải. Hắn nhẹ giọng hỏi.

- Vào với ta hay đứng ngoài này chờ??

Nghe giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, Vivi giật mình ngẩng đầu nhìn nụ cười nhàn nhạt trong lòng bất giác tự tin hơn vài phần, nàng dùng sức gạt mạnh đầu.

- Vâng!! Tôi sẽ vào với ngài!!

- Vậy đi thôi, đừng để thằng ngu tự cho mình là ông trời kia chờ quá lâu.

Phong dẫn đầu đi vào, cánh cổng to lớn bị hắn đẩy nhẹ một cái liền sập xuống, chính là ngang nhiên bá đạo xông thẳng không cấp một tí mặt mũi nào cho chủ nhân nơi đây.

Vào trong đại sảnh, âm thanh huyền ảo cùng mùi cồn lập tức xộc thẳng vào trong não đoàn người, không khí náo nhiệt trong này khác quá xa so với những nơi khác trên đảo. Thành phố trong mơ quả không ngoa.

Ban đầu không có ai để ý đến, nhưng không lâu sau từng người từng người đều dừng hành động tập trung ánh mắt về phía đám người Phong.

- Hải quân??

- Vì sao hải quân lại tới nơi này??

- Không lẽ có tên tội phạm nào lẩn trốn ở đây.

...

Cuộc nghị luận bắt đầu nổi lên, như một làn sóng lan rộng khắp đại sảnh, đủ loại tin đồn trên trời dưới đất không biết từ đâu chui ra được truyền từ miệng người này sang miệng người khác.

Phong cực kỳ ghét thể loại ồn ào chợ búa như thế này, hắn trầm giọng nói một câu, tuy không to nhưng lại vang dội ong ong liên miên không dứt.

- Ta cho các người mười giây để rời khỏi đây, sau mười giây hậu quả tự chịu đừng trách ta không báo trước.

Khách nhân ở Rain Dinners hầu hết đều là tài chủ hoặc là con buôn dư tiền, ai cũng tai to mặt lớn ăn trên đầu kẻ khác đã quen, nay lại bị người ta hăm dọa trắng trợn như thế làm sao chịu nổi, tại nơi này lời nói của Crocodile mới là cao nhất, những kẻ khác cho dù có là sĩ quan hải quân cao cấp hay gì gì đó đi nữa thì cũng không đáng đặt vào mắt.

Rất nhanh có người bắt bình hét lớn.

- Các người có tư cách gì đuổi chúng tôi đi?? Đừng tưởng mình là hải quân muốn làm gì thì làm, xã hội có pháp trị, chúng tôi làm ăn chính đáng tiêu tiền của chúng tôi, không gây hại gì cho ai. Ai cho phép các người tự tung tự tác như vậy?? Lãnh đạo của các người ở đâu, tôi yêu cầu được gặp lãnh đạo các người làm việc!!!

Có người làm mẫu, lập tức những người còn lại nối đuôi nhau ồ lên quát tháo, nếu không phải vì sợ khí thế to lớn trên người Phong thì chắc đã có kẻ ném đồ ăn nước uống qua rồi.

- Người anh em nói đúng lắm, đám hải quân vô pháp vô tắc này lấy tư cách gì lên tiếng ở đây, mau mau rút đi...nếu không chúng tôi sẽ trực tiếp gặp lãnh đạo của các người để nói chuyện!!

- Mau rút!!!

- Mau rút đi!!!

...

Ở đầu đó dưới tầng hầm, căn phòng chìm trong nước được thiết kế riêng cho chủ tịch, người lãnh đạo tối cao của tập đoàn Baroque.

- Kuhahaha!!! Cô nhìn xem, chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch lại dám tới đây làm loạn, không lẽ đám cao tầng của hân không nói cho hân biết không nên chọc tới ta sao??

Crocodile ngồi trước màn hình camera nhìn cảnh tượng hỗn loạn ở đại sảnh sòng bạc, dám đi vào địa bàn của hân dương oai, thật không biết sống chết, đây chẳng khác nào là khiêu khích tới Crocodile hân a!!

Ngồi trên chiếc ghế dựa bên cạnh là một thân hình ưu nhã tuyệt mỹ vô cùng hoàn hảo, tựa như vật thể siêu gian, khuôn mặt xinh đẹp càng khó phải chê nữa đi, đôi mắt to tròn tràn đầy cơ trí, từng tia sáng tinh minh khi ẩn khi hiện, sống mũi cao thẳng là hình tượng mà mọi cô gái thời hiện đại ao ước và không tiếc tiền của đến thăm mỹ viện để đạt được mong muốn.

Khoác trên mình chiếc áo lông cừu dày cộm tăng thêm phần cao quý, cô gái này quả thật rất xinh đẹp, và nàng không ai khác chính là Miss All Sunday - Nico Robin!!

Khác với Crocodile luôn tự cao về bản thân, coi thường đối thủ, Robin là một cô gái thông minh và thận trọng trong suy nghĩ, cũng nhờ phần tính cách này mà nàng mới trốn thoát vây bắt của hải quân trong suốt 20 năm qua.

Mặc dù bề ngoài luôn thanh thoi hoặc chuyên tâm vào công việc, nhưng sâu bên trong nàng vẫn âm thầm theo dõi từng biến động của hải quân, những thông tin mà Robin tìm được về lực lượng hùng mạnh này cực kỳ nhiều.

Hiểu biết của Robin về hải quân nhiều hơn hải tặc bình thường, kể cả Thất Vũ Hải như Crocodile cũng không thể bằng nàng được. Đây là một trong những lý do phe cách mạng lại lựa chọn bồi dưỡng cho nàng.

Và trong số thông tin quan trọng mà Robin thăm dò được, có hình ảnh của một thiếu niên tàn sát AiOFCQA toàn bộ binh đoàn phản động người cá ở đảo Foolshout, lực lượng đó so về độ tinh anh thì gấp quân phản loạn tại vương quốc Alabasta không biết bao nhiêu lần.

Người đàn ông tóc bạc cao to trên màn ảnh rộng kia có nét gì đó tương tự như thiếu niên năm đó, nàng không dám chắc cảm giác quen thuộc này có đúng hay không, nhưng phần nhiều trong lòng là thầm mong không phải. Cách đây mười năm người đó đã đáng sợ như vậy, thì hiện tại sẽ phát triển kinh khủng đến mức nào, Robin không dám tưởng tượng. Crocodile sao?? Đứng trước mặt người ấy chẳng khác gì châu chấu đá xe.

Thấy biểu hiện khác thường của Robin, Crocodile nhíu mày dò hỏi.

- Cô sao vậy?? Thằng nhãi đó cô nhận biết à??

Robin thầm giật mình khỏi phục về lãnh tính bình thường lúc đầu trả lời.

- Không, lúc đầu thấy có chút quen, nhìn kỹ lại thì không giống.

Àm!! Âm!!...

Nàng vừa nói dứt câu thì mặt đất bỗng chấn động kịch liệt, không gian run rẩy như sắp sụp đổ tới nơi. Hai người biến sắc ánh mắt nhanh chóng ngưng tụ trước màn ảnh, không nhìn thì thôi, nhìn rồi về mặt lập tức trở nên trắng bệch, khó coi hơn cả khóc.

Trên mặt đất lúc này không khí căng thẳng đến cực điểm, tuy nhiên Phong chỉ thể hiện tí biểu cảm gì có chăng là ánh mắt băng lãnh tới đỉnh điểm, hân khẽ cười lạnh kéo tay Vivi lui ra sau lưng, ba người Death khẽ giật mình hiểu chuyện gì sắp xảy ra, vội vàng đứng tụ thành vòng tròn xung quanh Vivi, bảo vệ nàng bên trong.

Phong tức giận rồi!!!

Cô gái nhỏ chưa kịp hiểu mô tê thì lồng ngực đột ngột co thắt khiến nàng không thở được, người đàn ông trước mặt chớp mắt biến thành một hung thần đáng sợ nhất thế giới.

- Các người đã hết mười giây!!

Một luồng khí tức kèm theo Haki Bá Vương từ người Phong dùng tốc độ kinh khủng bành trướng, nơi nó đi qua, không gian liên tục gãy vỡ, mặt đất ầm ầm nứt toác ra từng khe hở khủng bố sâu không thấy đáy.

Căn cứ Baroque Works, sông bạc Rain Dinners trong một khoảnh khắc rung lên như gặp phải động đất, trần nhà rơi xuống từng mảng đá to dùng tạo ra vô số trận rung động ở khắp mọi nơi trong đại sảnh. Càng dùng nói tới người có mặt, toàn bộ bị tiêu diệt chỉ trong một tích tắc, không một ai đủ sức chịu đựng quá một giây.

- Gì... gì thế này!!

Nhìn cảnh tượng hoang tàn như ngày tận thế, bốn người Vivi trợn trừng mắt, nghẹn họng không phát ra được lời nào, bọn họ chết đứng, ngây ngốc tại chỗ. Kể cả ba người Death, Shirai, Surudo cũng không khá hơn là bao, Death cho tới lúc này mới hiểu, một khi người đàn ông trước mặt tức giận còn đáng sợ hơn bất kỳ tồn tại gì ở trên thế giới.

- Crocodile!! Tao cho mày hai phút để lăn ra đây, sau hai phút mày mà chưa chịu thò đầu ra thì tao sẽ khiến cho cái tên Thất Vũ Hải Crocodile, cùng tổ chức tội phạm Baroque biến mất khỏi thế gian.

Giọng nói hơi khàn khàn âm trầm vang vọng khắp Rain Base, lực lượng ẩn chứa bên trong là vô cùng kinh khủng. Khí của Phong song hành cùng tiến bộ, một cái liên tục phong ấn không ngừng nghỉ, một cái bành trướng không giới hạn, đây là một trong những đòn sát thủ của hắn, dù là Đô đốc cũng phải ngưng trọng đối đãi, tuyệt không dám xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Không Cho Cơ Hội Phản Kháng

Dưới lòng đất Rain Dinners, chấn động lan tỏa tới tận căn phòng chìm trong nước, đám cá sấu chuối khổng lồ bị uy áp làm cho sợ hãi lặn sâu xuống dưới đáy, thân hình to lớn của chúng không ngừng run rẩy, ánh mắt đỏ lờm hoảng sợ cực độ.

Crocodile há hốc mồm nhìn trần trời vào màn hình, miệng lắp bắp không dám tin.

- Thứ quái vật gì thế này??

Robin đứng bên cạnh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nàng nhớ ra chuyện gì đó giật mình kinh hô.

- Hắn là Tần Đô đốc hải quân!!!

- Cô nói cái gì???

Bị tiếng hét thất thanh làm sợ hãi, Crocodile há to miệng xem chút rút điều cigar xuống, mấy năm nay hắn ở Alabasta mãi lo chuẩn bị cho kế hoạch vì vậy không rõ tình hình thế giới, đột nhiên xuất hiện một Tần Đô đốc trẻ tuổi như vậy đánh chết hắn cũng không thể nào ngờ tới được.

Crocodile ngay lập tức bác bỏ.

- Không thể nào!! Akainu, Aokiji và Kizaru chẳng lẽ gặp chuyện không may, bọn họ chưa tới tuổi về hưu a!!

- Đúng vậy, ba Đô đốc cũ không gặp vấn đề gì, ai cũng còn tại vị và đang điều hành ở tổng bộ.

Robin nghiêm trọng gật đầu, sắc mặt nặng nề khó xử lộ rõ.

- Vậy thì tại sao...

- Không vì gì cả, người đàn ông phía trước là Đô đốc thứ tư được đặc cách duy nhất từ trước tới nay!!!

- Crocodile!! Tao cho mày hai phút để lăn ra đây, sau hai phút mày mà chưa chịu thò đầu ra thì tao sẽ khiến cho cái tên Thất Vũ Hải Crocodile, cùng tổ chức tội phạm Baroque biến mất khỏi thế gian.

Robin vừa dứt lời thì một giọng nói khác vang lên, âm thanh chấn rung cả căn phòng, tấm kính chắn nước bao quanh nứt ra vô số khe hở li ti, chỉ cần thêm chút lực là chúng sẽ vỡ vụn khiến nước biển tràn vào.

Hai người nghe xong khẽ rung mình, sát khí kinh thiên động địa trong lời nói khiến bọn họ toát mồ hôi hột, một cổ hàn khí chạy dọc sống lưng.

Không chút chậm trễ Crocodile dùng tốc độ nhanh nhất hóa thành một cơn bão cát cuốn ra khỏi căn phòng, Robin cắn răng chạy theo, dù biết người đàn ông đó là một Đô đốc hùng mạnh nhưng ở cái nơi đường vào cũng là đường ra này thì biết chạy đi đâu?? Giờ chỉ có thể hy vọng rằng vị thần nhân này niên kỷ còn trẻ sẽ không nhận ra nằng.

Crocodile một đường cắm đầu chạy, cánh cửa to lớn ngăn cách đại sảnh và tầng hầm bị hấn một cước đá bay.

- Chúc mừng, chậm hai giây nữa mày sẽ không thấy được bình minh ngày mai rồi.

Trông thấy Crocodile nhanh chóng ngưng tụ từ cát, Phong nhếch miệng cười khinh khinh châm biếm một câu, còn Vivi và Igaram ở bên cạnh thì biểu lộ oán hận sâu sắc, đây chính là kẻ biến vương quốc của hai người trở thành một vùng đất chết, thiếu sinh khí trầm trọng.

Bọn họ phát hiện Crocodile thì hấn đã bắt đầu quan sát từng người một, phải đứng trước mặt Phong, Crocodile mới chân chính cảm nhận được bức tường này cao đến mức nào, gần như không thể với tới. Tất cả đều là tác dụng của Khí, đặc biệt là Bá Vương Khí và sát khí dung hợp, nó đánh sâu vào trong não hải gây ra cảm giác áp bách cực độ, người nào bình thường sẽ trực tiếp chết đi, có chút thực lực liền đình trệ mọi giác quan trở thành người thực vật trong vài ngày, tâm cơ như Crocodile và Angel sẽ sinh ra ảo giác đáng sợ cực kỳ khó chịu. Cũng bởi vì thứ kỹ năng khủng bố này mà Kaido và Râu Trắng mới cảm thấy nguy hiểm khi đứng gần Phong.

Không dám đánh giá Phong quá lâu, Crocodile chuyển dời ánh mắt sang ba người Death, trong lòng thâm kinh hãi vì hấn phát hiện cả ba người đều cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt đối không phải chuyện đùa, nhất là gã cầm súng dài, chỉ một cái liếc mắt đã làm nội tâm Crocodile khẽ run, đương nhiên không phải là hấn sợ, đến Tử Hoàng Râu Trắng mà hấn còn dám giết thì sợ gì kẻ khác, đây chẳng qua là một loại cảm giác thiên bẩm trải qua nhiều trận chiến mới có được.

Sau cùng Crocodile liếc qua Vivi và Igaram, sắc mặt lập tức đanh lại.

- Tôi là Mr. 0, bốn người là thành viên của công ty Baroque, vì sao lại đi cùng hải quân tới đây vậy??

- Mr. 0?? Ngài là giám đốc??

Mr9 và Miss Monday giật mình bật thốt, đây là lần đầu tiên bọn họ được diện kiến vị tổng tài thần bí này, bình thường chỉ có Miss All Sunday là được tiếp xúc với giám đốc thôi, và cô ta cũng là người chuyển lời của giám đốc.

Cặp mắt sắc bén liếc về phía Miss Wednesday xinh đẹp đang nhìn mình đầy thù hận, Crocodile lập tức nảy sinh nghi ngờ, nhưng không đợi hấn kịp nghĩ ra điều gì thì Phong đã bước tới trước mặt hấn. Vivi sẽ bị phát hiện thân phận, có điều không phải bây giờ, cô bé còn chưa tới được bên cạnh băng hải tặc Mũ Rơm, Phong tuyệt không cho phép điều này xảy ra.

- Mày hình như xem tao là không khí thì phải??

Đồng tử Crocodile khẽ co lại, hấn điều chỉnh hơi thở đè ép hồi hộp, bất an trong lòng, ngoài mặt cười cợt trả lời.- Ngài đây là người nào trong hải quân?? Tôi không biết mình làm gì sai mà ngài lại tới đây phá hoại, câu hỏi của ngài phải để tôi nói mới đúng. Ngài không xem tôi ra gì phải không??

Crocodile vừa dứt câu thì Robin cũng từ đằng sau chơi tới, đứng ngay bên cạnh hấn, dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, Phong không kềm được bật cười ha hả. Không ai hiểu hấn đang cười cái gì, bởi vì Crocodile nói rất đúng, Phong rõ ràng đang coi thường Crocodile, hoàn toàn không để hấn vào trong mắt mới tới đây làm loạn, danh hiệu Thất Vũ Hải s7Itts đâu phải để chung.

Robin trưng tự âm thầm đánh giá Phong một lượt, nằng nhất định phải để ý những vị cao tầng nguy hiểm của hải quân, có như vậy mới đủ khả năng chạy trốn ở những cuộc vây bắt.

Sau một hồi cười đùa, Phong chậm rãi dừng hành động khó hiểu này lại, có điều vẻ khinh thường trên mặt hấn theo đó tăng lên. Mà cái kiểu này chính là thái độ mà Crocodile ghét nhất.

- Mày biết gì không?? Mày và thằng Kaido giống y chang nhau, từ đã tâm cho tới sự ngu dốt coi thường kẻ khác...

Giọng điệu của Phong hơi hột là vậy nhưng chả khác gì ngũ lôi oanh đỉnh, vang vọng trong đầu từng người ở đây mãi không dứt, “Kaido???” không một ai giữ được bình tĩnh, miệng há to hết cỡ, người đàn ông này ngay cả Tử Hoàng Kaido cũng dám mắng???

Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Phong mới chân chính hủy diệt thế giới quan trong lòng bọn họ.

- Bất quá thằng to xác đó vì sao lại được xưng là sinh vật mạnh nhất thế giới, trong khi mày chỉ ở cái vương quốc bé như lỗ mũi này điều võ dương oai??? Đơn giản bởi vì Kaido hấn thông minh hơn mày ở khoản biết điều, biết nên ức hiếp ai và nên nhìn ai. Còn mày?? Một con ếch ngồi đáy giếng không hơn không kém...

- Thằng khốn!! Mày cầm miệng...Đạo Cát!!!

Rốt cục Crocodile cũng không nhịn được nữa, hấn phẫn nộ gầm lên một tiếng, tay trái biến thành một làn cát mỏng mạnh mẽ chém về phía trước.

Ầm!!!

Sàn nhà rấn chắc bị tách ra làm hai cực kỳ đơn giản, hàng cát sắc bén như một luồng đao khí vọt thẳng tới trước người Phong, điều bất ngờ là ngay cả tránh hẳn cũng không thêm.

- Còn gì hay hơn nữa không??

Phong khinh thường nâng bàn tay, Haki âm thầm vận chuyển nhẹ nhàng chặn đứng Đao Cát. Crocodile nhìn bàn tay Phong một vết xước cũng không có thì biến sắc, bất quá hành động tiếp theo còn chưa kịp ra thì một thân ảnh thấp hơn hẳn một cái đầu đã xuất hiện trước mặt.

Hai mắt Crocodile phóng lớn, nội tâm quyết đoán biến thân thể thành con bão cát định chạy đi, tuy nhiên có một bàn tay còn nhanh hơn hẳn chỉ trong tích tắc chop được cái cổ phân rã thành cát.

Crocodile há hốc miệng biến về nhân dạng bình thường, cái móc câu bằng vàng đập mạnh xuống đầu Phong, nhưng cũng chỉ đủ giải ngứa cho hắn, chả làm nên trò trống gì lớn lao cả.

- Mà định chạy đi đâu??

- Làm sao...mày làm sao có thể chạm vào người tao được???

Crocodile hoảng sợ cực độ thất thanh hét lớn, Robin đứng gần đó mặt nhợt ra không ngừng đưa tay dụi mắt, nằng ở bên cạnh Crocodile mấy năm vì vậy biết rõ gã sở hữu sức mạnh hệ Logia, hệ ác quỷ khó chơi nhất. Muốn đánh trúng thân thể của mấy người có được thứ năng lực này là điều không thể.

Đối với câu hỏi của Crocodile, Phong chỉ khẽ cười khinh miệt.

- Mày biết Haki chứ??

- Haki?? Không lẽ mày...

- Mày quên tao là Đô đốc hải quân rồi sao??

Không để Crocodile nói hết câu, Phong dùng đủ mười thành lực lượng ấn toàn bộ thân thể Crocodile xuống đất, lực phản chấn cường đại làm hắn điên cuồng phun máu tươi, cái áo choàng xám rộng thùng thình trở nên rách nát như giẻ lau nhà.

Chưa dừng lại ở đó, Phong nâng bàn chân đập mạnh lên ngực Crocodile, mặt đất ầm ầm nứt vỡ, cả đại điện vừa mới khôi phục yên tĩnh thì lại tiếp tục run rẩy, lắc lư dữ dội.

Mỗi một lần đập thì tiếng xương vỡ vụn càng thêm rộn rỏi, Vivi lần đầu chứng kiến kiểu hành hạ tàn bạo như thế chịu không nổi quay mặt đi không dám nhìn tiếp. Riêng Robin thì trong lòng có một vài tư vị khó nói nên lời, mà chắc chắn một điều rằng, sợ hãi chiếm phần lớn.

Sau phát đập cuối cùng, cả thân hình nặng gần hai trăm ký của Crocodile bắn xuyên qua tầng đất, nặng nề nện lên sàn nhà căn phòng dưới tầng hầm. Hơi thở Crocodile yếu ớt tới mức nếu không ở sát bên cạnh chỉ sợ ngay cả cao thủ cũng khó mà phát hiện.

- Hải tặc nguy hiểm khét tiếng là đây sao?? Có lẽ ở trong mắt bọn người ở tổng bộ mày đủ sức để bọn họ xem trọng, nhưng...trước mặt tao thì mày và mấy thằng nhãi nhép khác đều giống nhau cả thôi. Tao ghét nhất là để cho đối thủ của mình có cơ hội phản kháng, phải chia buồn cùng mày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tôi Thích Cô, Cùng Chơi Nhé!!

Phong thu hồi ánh mắt nhìn Crocodile, tội tên này đáng chết nhưng hiện tại hắn không thể chết, sau này tác dụng của Crocodile rất không nhỏ, hơn nữa thực lực của hắn không phải là yếu, căn bản xui xẻo gặp người huyết sát tàn nhẫn như Phong thôi, chỉ cần là người yếu hơn Phong khá nhiều thì cùng bọn cấp dưới đều có chung một loại kết quả, đó chính là ăn hành không góc đầu lên được, đương nhiên với điều kiện là Phong không muốn giết.

- Thế nào cô bé?? Chờ lại cho hắn một hơi thở xem như là trút giận giùm em rồi chứ??

Mím cười hỏi Vivi, Phong vô tư lấy một chiếc ghế ngả trên đất để ngồi, Vivi do dự quay mặt nhìn thì thấy Crocodile quả nhiên cách cái chết không xa, tâm tình thù hận bao nhiêu năm lập tức tiêu tan phân nửa, nằng mím môi gật gật đầu.

Phong hài lòng quay sang Shinai phân phó.

- đưa cô ấy và thằng nhóc đằng kia trở lại vị trí cũ, còn em, trước đây muốn làm gì thì tiếp tục làm đi, cứ xem như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, em làm được không??

- Vâng!!

Là một cô gái thông minh, Vivi nhanh chóng hiểu được dụng ý của Phong, bảo nàng trở về hoạt động thường ngày chính là để không làm gián đoạn cuộc gặp gỡ với với người giải cứu vương quốc.

Nhìn Shinai hóa thành bộ ngựa vồ cánh đưa Vivi và Mr. 9 bay đi mất, trong lòng Phong thầm cảm thán, mặc dù làm vậy sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của Vivi khi gặp băng Mũ Rơm, nhưng Phong tin chắc Luffy và đồng đội sẽ dần dần khiến Vivi cảm nhận được như thế nào gọi là tình bạn chân chính, nguyện hy sinh vì nhau, kết cục của họ nhất định sẽ không khác nguyên tác là bao.

- Đi làm việc của các người đi, định đứng đó nhìn ta tới hết ngày à, thời gian rất quý báu không nên phí phạm như thế...

Lười biếng uống ừng ực chai rượu còn chưa mở nắp nằm dưới đất, Phong phẩy phẩy tay đuổi hai người Igaram và Miss Monday đi, cứ đứng thù lù một góc như vậy nhìn mình, Phong ít nhiều có chút mất tự nhiên.

Hai người Igaram tự nhiên không dám cãi lời Phong, ba chân bốn cẳng vội vàng rời khỏi đại sảnh. Death và Surudo cũng trưng tự tìm chỗ ngồi, một người nhâm nhi chai rượu, một người tìm nước ép hoa quả thưởng thức.

Robin vô tình bị đẩy vào thế bí, đi không được mà ở cũng chẳng xong, bắt đắc dĩ đành đứng im một chỗ, với lại nàng hiện tại chưa muốn đi cho lắm, bởi vì nàng phát hiện Phong đôi khi nhìn qua mình, ánh mắt ẩn chứa dư vị tình cảm khó nói, già dặn, thành thực như Robin cũng không biết thứ tình cảm đó nghĩa là gì, yêu? ghét? thương thức? hay là xem trọng??

Đặc biệt Phong còn cố tình để Robin biết chứ không hề che giấu, úp úp mở mở, điều này càng khiến Robin tò mò hơn, bắt giác nàng bước tới bên cạnh ngồi đối diện với Phong lúc nào không hay. Mọi biến hóa của Robin đều không thoát khỏi mắt Phong, hắn cười thầm trong lòng, “con mồi sắp sa lưới rồi”.

- Uống không??

Lắc lắc chai rượu, Phong khẽ cười dò hỏi, Robin không từ chối gật đầu đáp ứng.

- Của cô!

Phong từ tốn rót rượu ra ly sau đó đẩy về phía trước mặt Robin, nàng gật nhẹ đầu cảm ơn bưng ly rượu nhấp một ngụm nhỏ.

- Anh có hứng thú với tôi đúng không??

Cảm nhận hương vị cay cay, mát lạnh trong cổ họng, Robin thở một hơi khoan khoái đặt ly rượu xuống rồi nhìn thẳng vào mắt Phong nhỏ giọng hỏi, nàng muốn tìm sự thay đổi của hắn qua đôi mắt, từ đó xác định ý muốn của Phong là gì.

Không thể không nói kinh nghiệm sống của Robin cực kỳ nhiều, so về tuổi tác, nàng, Hancock và Hina gần xấp xỉ ngang nhau, tuy nhiên hai cô gái kia lại kém phần trưởng thành, già dặn hơn Robin. Đây là điều hiển nhiên, bởi vì từ năm 8 tuổi Robin đã phải ra ngoài đời lăn lộn, thậm chí vùng dơ bẩn đen tối nhất nàng cũng đã từng đi vào, Hancock cùng Hina xa xa không bị được nàng.

Phong dư sức cảm nhận được điều này vì vậy ở kiếp trước hắn đã có niềm yêu thích đặc biệt đối với Robin, nhất là vẻ đẹp trí tuệ cùng với tính cách ham học hỏi của nàng, nếu xuất phát cùng thời điểm và được ở bên nhau đủ lâu, thì Phong dám xác định Robin chính là người phụ nữ mà hắn yêu thích nhất, nếu lập chính thất, vợ lớn vợ bé thì hắn sẽ không do dự chọn Robin làm người chủ trì hậu cung.

Phong mê võ vì vậy rất thích vợ mình giỏi văn, đúng câu nói “văn võ song toàn”, kiếp trước hắn nghĩ vậy và cho đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Robin dần dần kinh nghiệm thật đấy, bắt quá so với Phong thì chả khác gì một cô gái hai mươi đứng trước mặt trung niên nhân trên bốn mươi cả. Dạng tiểu xảo ấy làm sao qua mắt được Phong, hắn càng là biểu hiện thích thú gật đầu.

- Không sai, tôi thích cô!!

Cái gì?? Ba người Death đồng loạt tròn to hai mắt, trong lòng thầm gào to, “tôi thích cô??” Cụm từ ấy có thể phát ra từ miệng người đàn ông đáng sợ như Phong sao?? Bây giờ bọn họ mà về căn cứ truyền tin tức này ra chỉ sợ không được hưởng ứng mà còn ăn đập vì tội bịa chuyện.

Bọn hắn phản ứng cùng lắm cũng chỉ đến vậy, riêng Robin mới được gọi là đặc sắc, mặt nàng vốn hơi ửng đỏ do uống rượu, lúc này càng thêm đậm đà vũ mị hơn, trong lòng thầm hoảng loạn, thành thực thì thành thực nhưng nàng cũng là lần đầu nghe thấy có người bảo thích mình a!! Gặp gã đàn ông trước mắt còn tỏ thái độ chuyện bình thường chả có gì đáng chú ý nữa chứ...đây là muốn nói có thích thật như lời hắn nói hay không...

Tâm tình rối loạn đến nhanh mà đi cũng nhanh, Robin lấy lại bình tĩnh chỉ sau vài giây ngắn ngủi, nàng chỉnh lại cái mũ đội trên đầu rồi mới lắc đầu tỏ vẻ không tin.

- Tôi và ngài chưa gặp nhau bao giờ, ngài còn chưa chắc biết tôi...

- Nico Robin!! Tên của cô đúng không...

Thân hình Robin chợt cứng ngắt, bất quá nhận ra giọng nói không thêm đề ý của Phong mới thờ phào thả lỏng cơ thể “hắn không muốn bắt mình, vậy cuối cùng là hắn có mục đích gì đây??”

Thầm quan sát tia sáng tinh minh liên tục xẹt qua trong mắt Robin, Phong bật cười đứng dậy, không nói một lời bước tới bế Robin lên.

- Tôi nói tôi thích cô mà cô không tin, vậy thì kẻ hèn này đành phải chứng minh cho cô thấy thôi. Hắc hắc!!

Mây đỏ vừa tan nay lại bùng lên mãnh liệt, hai mắt nàng mở to hết cỡ trừng trừng nhìn Phong, vì sợ té nên hai cánh tay mềm mại không tự chủ được quàng lên cổ hắn.

- Đấy!! Cô chủ động ôm tôi rồi, có phải bắt đầu thấy thích tôi rồi đúng không??

Cố gắng đè ép nội tâm đang dậy sóng, Robin thầm nghĩ rằng mắng một câu “không biết xấu hổ!!!” ngoài mặt làm ra vẻ không có việc gì hơi hột nói.

- Là do tôi sợ té nên mới phải tìm chỗ vịn, anh không nên tự cho là đúng như vậy!!

- Tốt thôi!! Bám chắc nhé, tôi đưa cô đi dạo một vòng.

Dứt lời Phong biến mất tại chỗ, Robin bị tốc độ khủng bố của hắn dọa cho sợ, hai tay dùng sức ôm chặt hắn hơn.

Tuy nhiên dần dần Robin bắt đầu thích kiểu di chuyển có một không hai này, có đôi lúc Phong dám nhảy bay lên thật cao trên bầu trời, cảm giác rơi xuống từ độ cao mấy chục mét khiến Robin hưng phấn muốn hét lên thật to, bất quá nàng vẫn nén nhịn lại được, có điều khóe miệng nhếch lên nụ cười vui vẻ thật tâm hiếm hoi.

Chạy được một lúc Phong bỗng nhiên hét lên, vì di chuyển với tốc độ quá nhanh cho nên hắn phải dùng hết sức để gào.

- Tôi nói cho cô biết, tôi cũng là người mang năng lực ác quỷ, vì vậy chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé!!!

Robin thì không có được chất giọng tốt như vậy, nàng ở trong lòng Phong ra sức gật đầu biểu đạt thay lời nói.

- Trò chơi này rất đơn giản, đây là lần đầu tiên tôi chơi thử, nếu thành công thì tốt, còn nếu thất bại hai ta sẽ chết!!!

Ngay lập tức tâm tình ham vui của Robin bay lên tận cung trăng, sắc mặt trắng bệch, thân hình khẽ run lên từng đợt, nàng còn một việc chưa làm xong, không có muốn chết a!!

Cảm nhận được mỹ nhân trong lòng đang sợ hãi, Phong ngược lại không dừng mà còn cười to đẩy nhanh tốc độ lên tới cực hạn.

Chẳng bao lâu sau, phía trước mặt hai người là bờ biển rộng mênh mông không thấy điểm cuối. Robin bây giờ đã hiểu trò chơi của Phong là gì rồi.

Thời điểm chân đầu tiên của Phong chạm nước, Robin nhìn không được nhắm tịt hai mắt hét to một tiếng như để phát tiết nỗi oán hận, phần uất trong lòng..

1 giây

2 giây

3 giây

...

Nhưng mãi hồi lâu không thấy thân mình chìm xuống, Robin khẽ mở mắt lên nhìn xuống dưới. Liếc sơ một cái nàng liền sững sờ không biết nói gì hơn.

Hai chân của Phong đứng là đang chạy nhưng vì tốc độ quá nhanh cho nên ngoại trừ vài ba giọt nước bắn lên người ra, thì thân thể hắn hoàn toàn không tiếp xúc với nước biển, thứ thay hắn làm việc đó chính là đôi giày da không thấm nước nhãn hiệu con ó.

Trầm lắng qua đi, một loại cảm giác không nói nên lời như cuồng phong bạo vũ điên cuồng ập tới, muốn bao nhiêu phần kích liền có bấy nhiêu.

Hường ứng theo nụ cười sang sảng hFLrIVz của Phong, Robin cũng bật cười khúc khích, trong trí nhớ của nàng chưa bao giờ nàng được cười vui sướng như vậy kể từ khi Ohara bị phá hủy.

Trò chơi liều lĩnh mà nàng đang chơi cùng với gã đàn ông xa lạ ngày hôm nay, có lẽ sẽ là đoạn ký ức đáng nhớ nhất trong suốt 20 năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vũ Khí Cổ Đại Pluton

- Thế nào?? Vui không??

Đứng trên vách đá cheo leo, Phong mỉm cười nhìn sang Robin, khuôn mặt nàng vẫn còn đỏ bừng vì hưng phấn quá độ. Sau hồi lâu nàng mới lấy lại tinh thần gật đầu trả lời Phong.

- Vui!! Lâu rồi tôi chưa được thoải mái buông lỏng tâm tình như vậy...

Nói giữa chừng Robin đột nhiên ngừng lại bước tới gần Phong một chút, ánh mắt tò mò lên quan sát hấn kỹ càng hơn, giọng nói nhẹ nhàng khẽ vang trên vách đá.

- Anh là Đô đốc hải quân, tôi là tội phạm nguy hiểm vì sao anh không bắt tôi??

Nghe câu hỏi của Robin, trong lòng Phong bất lực cười khổ, “mình nói rõ ràng mình thích cô ấy rồi mà vẫn đưa ra vấn đề nhảm chán như thế, thật là...”

- Chuyện đôi khi chỉ đơn giản có vậy, chẳng qua là cô không muốn tin thôi.

Robin trở nên khó xử, “hấn thích mình thật sao??” bất quá không để nàng suy nghĩ lâu, Phong xoay người bẻ nàng lên mỉm cười thần bí.

- Đẹp chuyện này qua một bên đi, tôi đưa cô đến một nơi!!

Dứt lời, Phong cùng Robin hóa thành tàn ảnh biến mất vào trong sa mạc mênh mông.

...

Thủ đô Alubarna, cung điện vương quốc Alabasta.

Thân ảnh Phong chậm rãi hiện ra, thủ vệ canh phòng nghiêm mật nhưng hoàn toàn không phát hiện ra Phong đã vào bên trong, thứ họ thấy chỉ là một cơn gió mạnh thổi qua.

Vừa dùng chân Phong lập tức trừng mắt, một luồng Khí bá đạo phóng thích làm bất tỉnh toàn bộ sự sống có mặt trong bán kính hai dặm xung quanh Phong.

Robin tròn mắt kinh hãi.

- Haki Bá Vương???

- Haha!! Không phải ở Rain Dinners tôi đã dùng một lần rồi sao??

Nhìn biểu hiện thất thố hiếm hoi trên mặt Robin, Phong bật cười trêu chọc. Robin quả là oan ức, nàng chỉ nghĩ ở sông bạc là do Phong sử dụng loại năng lực kinh khủng nào đó, ai mà ngờ được Haki Bá Vương của hấn lại đáng sợ đến mức hủy diệt sự sống đâu chứ.

Tuy nhiên rất nhanh nàng sức nhớ vì sao Phong lại đưa mình đến đây, “không lẽ nào...”

- Nhận ra rồi sao?? Hắc hắc, không phải mục đích cô hợp tác với Crocodile là vì muốn biết văn bản lịch sử tồn tại trong vương quốc này sao??

- Anh...làm sao anh biết??

Phong quả thật đã làm Robin đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, đến cả suy nghĩ, mong muốn của nàng mà hấn còn biết, vậy còn thứ gì trên người nàng mà hấn không biết không??

Không thêm để ý đến biểu tình kinh ngạc của Robin, Phong cúi đầu xuống sát tai nàng khẽ thì thầm.

- Cô là người phụ nữ duy nhất khiến tôi tìm hiểu kỹ càng đấy, hơn nữa nữ nhân của tôi có không ít nhưng cô là người đầu tiên tôi thổ lộ tình cảm!!

Mặt Robin nháy mắt đỏ bừng như gấc, bao nhiêu lãnh tính đều biến mất không thấy tăm hơi, tâm tình bất giác hỗn loạn không còn một mảnh.

Chứng kiến một Robin xinh đẹp, lý trí không giữ nổi bình tĩnh, Phong cũng không đành lòng chọc ghẹo nàng thêm, hấn một đường bế nàng vòng ra sau cung điện, nơi đó có lăng mộ hoàng gia được lưu truyền từ mấy ngàn năm trước.

Dừng lại ở trước cửa lăng mộ, Phong đi vòng quanh dặm xuống mấy phiến đá ô vuông dưới chân.

Cạch!!

Đập trúng ô đá cơ quan, một hàng đá dày rộng bỗng chốc trượt đi để lộ ra một thông đạo tối đen.

- Đây rồi!!

Phong vui mừng vừa định bước xuống thì Robin nằm gọn trong lòng chợt kéo kéo áo hần, nhỏ giọng nói.

- Anh thả tôi xuống đi! Tôi tự đi được!

Lần này Phong không kiểm có treu nằng như trước mà vô tư gật đầu, nhẹ nhàng đặt nằng lên đất, hai người song hành bước xuống thông đạo.

Đi tới đâu đèn dầu treo trên tường bật sáng đến đó, kiểu cách bài trí thật giống với thể loại phim cổ trang Trung Quốc.

Từng cột trụ to lớn chống đỡ không cho mặt đất phía trên sụp xuống sắp thành hàng dài, kiến trúc rất cổ xưa, bất quá lại không có bao nhiêu bụi bặm, hiển nhiên đây là do cách một thời gian là có người xuống lau chùi, quét dọn.

- Chính là nó!!

Tầm mắt của Phong phóng đại, xa xa đằng trước có một khối đá khổng lồ hình lập phương nằm thù lù bất động, bề mặt của nó được khắc lên vô số văn tự kỳ quái.

Bàn tay to rắn chắc nắm lấy bàn tay mềm mại kéo nằng đi nhanh tới gần khối đá, về mặt Phong trở nên nghiêm túc hướng nằng ra hiệu.

Robin hiểu ý cũng ngưng trọng tập trung vào từng ký tự khắc trên đá.

Sau vài phút, nằng đã nhớ được toàn bộ văn bản khắc trên đó, có điều ánh mắt cũng xẹt qua tia do dự, nằng không dám quay mặt nhìn Phong, sợ hần sẽ phát hiện ra mình che giấu bí mật.

Đương nhiên Robin không phải loại người ham muốn mấy thứ nguy hiểm mang tính hủy diệt này, cái nằng cần chính là văn bản lịch sử, trước khi vào đây nằng đã hy vọng rằng sẽ có thứ gì đó liên quan tới những chuyện trong quá khứ, thứ mà tiền nhân để lại giúp cho hậu bối hiểu hơn về quá trình, diễn biến lịch sử. Nhưng rốt cục vẫn là thất vọng tràn trề, mục tiêu mà Robin đặt ra chỉ sau vài dòng chữ liền hóa thành mây khói.

Phong không cần nhìn cũng biết Robin đang thất lạc, chán chường, hần chậm rãi bước tới đặt bàn tay ấm áp lên đầu nằng dịu dàng xoa, đôi khi khẽ vuốt mái tóc dài mượt được chải chuốt gọn gàng.

- Thất vọng rồi phải không??

Bị hành động của Phong làm cho giật mình, Robin đứng bất động vài giây mới định hình được, theo bản năng định đưa tay gạt tay Phong ra thì tiếp tục bị lời nói của hần làm cho sững sờ.

- Haha!! Vậy thứ này đúng là ghi chép về Pluton rồi nhì, được rồi, cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, mục tiêu của tôi tới Alabasta năm phần là vì cô, và một phần vì thứ này.

- Một phần vì Pluton??

Robin có chút bất ngờ vì câu giải thích của Phong, biết đến vũ khí cổ đại mà lại gần như không quan tâm đến nó, người này chẳng lẽ không có tham vọng giống như Crocodile sao?? “Còn có năm phần vì mình” Nghĩ đến ý chính trong lời Phong nói, Robin lần thứ n + 1 treo rặng mây hồng trên mặt, lén nhìn vào mắt Phong nằng lập tức hiểu được hần đang rất chân thành.

Nghĩ nghĩ, Robin không dám để không khí này xấu hổ thêm nữa, nằng nhanh nhẹn chuyển chủ đề.

- Vậy còn bốn phần kia??

- Hà hà!! Cô hỏi đến thì tôi mới nhớ, thực ra thì cái món vũ khí cổ đại Pluton gì gì đó tôi truy tìm cũng bởi vì thằng nhóc kia, mà nó chính là bốn phần lý do mà tôi tới đây. Vị chi cô năm phần nó năm phần, mỗi người chiếm một nửa tâm tình của tôi..

Thật vậy, theo những gì mà Phong suy đoán, rất có thể vũ khí cổ đại sẽ liên quan đến kho báu One Piece và cách để đến được Raffel. Thời điểm Roger trở thành vua hải tặc, ông đã phải chinh phục toàn bộ Đại Hải Trình và lấy đi những phiến đá khắc ghi văn bản lịch sử, hiển nhiên sẽ không loại trừ bí mật về vũ khí cổ đại. Nếu muốn trở thành Vua Hải Tặc thứ hai mà không có sự trợ giúp liên quan đến ba món đồ chơi đó thì Phong tuyệt đối không tin, chính vì vậy hần mới nhọc công tìm tới Alabasta để lấy khối đá này về. Còn riêng Phong, hần trực tiếp khinh thường việc sử dụng vũ khí cổ đại, hần đã hứa với Tengu và chính bản thân mình rằng phải tự tay đánh bại mọi đối thủ trên thế giới, nhờ vào vũ khí cổ đại chẳng khác gì một sự sỉ nhục đối với Phong cả.

Robin nghe xong vừa tò mò, vừa đề phòng, tò mò là vì muốn biết nhân vật đặc biệt quan trọng trong miệng Phong là ai, đề phòng vì sợ người đó sẽ có dụng ý xấu xa khi có được Pluton.

Phong đứng bên cạnh gần như đi guốc trong bụng Robin, khi nằng bình tĩnh, già dặn thì hần khó đoán ra tâm tư của nằng, nhưng những lúc nằng chất chứa suy nghĩ phức tạp thì sẽ trở nên cực kỳ dễ đoán.

- Yên tâm đi, rồi cô sẽ gặp được nó, đến lúc đó cô hãy quyết định có nên đưa thông tin Pluton cho tôi hay không.

Tuy Phong nói với giọng không thêm đề ý đến thứ vũ khí biết bao người thèm kia, nhưng Robin lại nghe ra được hần đã nắm chắc nằng sẽ giao Pluton

cho hắn, hơn nữa thay vì Phong không đòi trực tiếp mà để nàng tự làm ra lựa chọn, chính là vì hắn tôn trọng quyết định của nàng cũng như tôn trọng chính bản thân nàng vậy.

Hiểu được điểm này thiện cảm trong lòng Robin đối với Phong tăng lên cực kỳ nhanh, từ khi Ohara bị xóa sổ, thân phận và con người nàng luôn bị kẻ khác xa lánh, không một ai tôn trọng và xem nàng như một người bình thường cả.

Bất giác Robin thốt lên một câu từ sâu thẳm trong nội tâm.

- Cảm ơn anh!!

- Đừng cảm ơn tôi, lời cảm ơn bình thường tôi không bao giờ nhận, cách thể hiện tốt nhất là giao chính cô cho tôi nhé.

Phong cười híp mắt cúi sát xuống mặt đối mặt với Robin, nàng giật nảy mình muốn bước lùi về sau, bất quá cả thân hình lại không thể di chuyển được, hai bàn tay to lớn của Phong đã giữ nàng bất động tại chỗ rồi.

- Anh nói gì vậy??

- Đơn giản, thay cho báo đáp của tôi về mặt tinh thần dành cho cô, trở thành người của tôi nhé!! Hắc hắc!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Xem Chút Đầy Ngã

Robin không biết nói gì nữa luôn, nàng xấu hổ cúi đầu sát tận cổ, đúng là ngại chết người, đây là lần đầu tiên nàng được người ta tỏ tình, còn rất công khai ngang nhiên nữa chứ, bộ người đàn ông này da mặt dày tới mức không biết xấu hổ sao.

Nếu là người bình thường thì Robin sẽ không có biểu hiện như vậy đâu, nhưng ai bảo Phong lại khiến nàng có thiện cảm và tâm tư muốn tìm hiểu cơ chứ, đặc biệt khí chất của Phong không người nào trên thế giới bì được, vừa là quân nhân vừa là vương giả.

Đương nhiên không phải là Robin thực sự thích Phong rồi, chẳng qua là khó xử trong lòng dẫn đến không biết đối phó làm sao thôi.

Đang lúc Robin bối rối ngượng ngùng thì Phong đột nhiên buông vai nàng ra, từng bước từng bước lùi về sau. Robin hơi ngạc nhiên ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt của Phong vận vận, biến dạng, Robin hoa dung thất sắc vội vàng hỏi gấp.

- Anh bị làm sao vậy??

Bất quá không đợi nàng tới gần thì Phong chợt quát lên.

- Đừng tới gần tôi!!!

- Anh đừng làm tôi sợ, anh bị gì vậy để tôi giúp anh!!

Phong bây giờ đang ở trong trạng thái phát bệnh, mỗi lần tới chu kỳ ngưng tụ Khí thì hắn sẽ bị đau đớn hành hạ, nhưng thứ đáng sợ làm Phong lo lắng nhất không phải đau đớn mà là nhu cầu phát tiết của hắn. Tengu đã từng dặn dò.

- Thời điểm Khí xoáy tại đan điền vận chuyển sẽ khiến mi lâm vào diện cuồng tình dục, rất khó kiểm soát, vì bộ phận đó chính là thứ duy nhất giúp mi giải phóng được lượng Khí thừa thải không cần thiết. Vài lần ngưng tụ đầu tiên chỉ cần mi giữ được tâm trí thì sẽ không gặp vấn đề gì, tuy nhiên về lâu về dài nếu không có nữ nhân bên cạnh, mi chắc chắn chết không nghi ngờ.

Đây cũng là lý do vì sao hôm trước Phong lại đuổi ba người Hina, Layla, Ain đi làm việc, hắn không muốn mình trong trạng thái điên cuồng làm ra hành động trái với lương tâm, dù muốn quan hệ thì ít nhất phải là thời điểm hắn bình thường, phát sinh ham muốn một cách tự nhiên.

Nhớ tới lời dặn đó, sắc mặt Phong càng khó coi hơn vài phần, nhân lúc mình chưa thất lạc hoàn toàn, bắt buộc phải đuổi Robin đi, nếu không hậu quả khó lường...

- Tôi bảo cô mau rút!! Không muốn chết thì tránh xa tôi ra!!

Nhận ra được sự bất thường của Phong, thế nhưng Robin vẫn cứ chai lỳ không chịu nghe lời hắn, phụ nữ chính là như vậy, đôi khi không thể lý giải được.

- Không!! Anh bị như vậy làm sao tôi có thể bỏ mặt rồi đi!! Anh hãy chỉ tôi cách làm sao để giúp được anh, tôi sẽ làm hết sức...

Không hiểu tại sao, trong lòng Robin lại nảy sinh một nỗi lo lắng, khẩn trương vô cùng, nàng cũng không biết mình bị làm sao nữa, có lẽ vì Phong là người đầu tiên quan tâm tới nàng nên nàng mới vậy chăng.

”Mẹ kiếp, tới lúc nào không tới, đúng ngay lúc này!! Số trời không lẽ muốn mình hôm nay phá thân sao!! Còn cái cô gái điên khùng này nữa chứ...thật là...à!!” Bất lực thở dài, Phong nhìn về mặt kiên định của Robin liền biết cho dù mình đuôi kiêu gì thì nàng cũng không đi, nói hết mọi chuyện để nàng hiểu thì lại không có thời gian, chỉ cần Phong lo là không chế bản thân một khắc thì hậu quả nghiêm trọng đã xảy ra rồi.

Nếu nàng đã quyết tâm không rời đi thì Phong cũng không khách khí nữa, cùng lắm thì để cho băng Mũ Rom thiếu đi một người...

- Cô xác định muốn giúp tôi???

Nhìn vào đôi mắt giăng đầy tơ máu, Robin chợt nảy sinh cảm giác bất an bất quá ngoài miệng nàng vẫn cứng rắn.

- Đúng vậy!! Anh hãy...

Chưa kịp nói hết câu thì Phong bỗng dừng phóng vọt tới, sức lực mười phần xé nát quần áo trên người nàng, hấn rút cục buông bỏ kiềm chế phóng thích cơn ác quỷ ngủ say.

- AAA!!! Anh làm cái gì vậy???

Robin hoảng sợ thất thanh hét lớn, đồng thời cố gắng lùi về phía sau né tránh bàn tay, cái áo khoác xui xẻo bị chộp một cái liền rách thành từng mảnh.

Đối với tiếng hét chói tai của Robin, Phong giống như không hề nghe thấy, về mặt dữ tợn dùng tốc độ kinh khủng nhanh chóng khóa chặt cơ thể Robin lại.

Nàng lúc này mới biết mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng như thế nào rồi, bằng ánh mắt già đời Robin làm sao không nhận ra Phong gặp vấn đề ảnh hưởng đến tâm trí chứ. Giờ tự trách mình ngu muội không nghe lời hấn bỏ chạy thì cũng đã quá muộn.

Bất đắc dĩ Robin thì triển năng lực trái ác quỷ để ngăn cản Phong.

- Calendula!!

Một loạt các cánh tay đua nhau mọc trên tay Robin, nó giúp nàng chống đỡ chiêu thức từ đối thủ, nhưng nàng quá yếu so với Phong, hấn còn chẳng thêm để ý mấy cái tay thừa thải đó, trực tiếp bỏ qua chúng đột nhập vào người nàng.Xoẹt!!

Âm thanh tấm vải bị xé vang lên giữa mặt thất, chỉ sau vài giây Robin đã không một mảnh vải nằm gọn trong lòng Phong.

- Khóa khớp!!!

- Bẻ cổ!!!

- Hoa ba mươi cánh!!!

...

Robin liên tục thi triển toàn bộ chiêu thức trong vô vọng, đáng tiếc mấy cánh tay kia chạm lên người Phong chả khác gì muối chích inox, không hề có một chút tác dụng nào.

Cảm giác bộ ngực đồ sộ của mình tê rần, Robin khó khăn đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy Phong tham lam vùi đầu vào chúng điên cuồng hít lấy hít để, hành động vô cùng tàn nhẫn không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Vô lực nhắm mắt, Robin biết mình hôm nay nhất định khó thoát khỏi kiếp nạn, một giọt nước mắt chua xót bắt giáng rơi khỏi đôi con ngươi xinh đẹp rơi thẳng xuống trán Phong...

Sâu trong nội tâm cuồng bạo, một tia sáng chợt lóe, đôi mắt tràn đầy tơ máu hiện lên tia lý trí nhỏ bé, hấn nhìn chằm chằm những dấu vết đỏ ửng có chút bầm trên ngực Robin thì trong lòng đau đớn, thậm chí bản thân không dưới trăm lần.

Phong vội vàng buông Robin ra.

- Xin...xin lỗi!!

Gần giọng nói được hai chữ, Phong cố gắng hết sức áp chế bản thân gian nan kéo chiếc áo choàng Đô đốc sau lưng khoác lên người Robin.

Hành động này của Phong khiến Robin mở bừng hai mắt không thể tin nổi nhìn hấn, trong đầu khẽ lẩm bầm “người đàn ông này...làm sao anh ta có thể làm được...” bỗng dưng Robin chợt nhớ đến câu nói “tôi thích cô!!” rồi liếc nhìn ánh mắt đỏ rực chất chứa hối lỗi, bi thương của hấn, trong lòng nhin không được run rẩy.

- Anh...đâu cần phải như vậy!! Thật ngu ngốc!!

Robin thật sự bị Phong làm cho cảm động, tuy nhiên chưa kịp tiến lên hy sinh bản thân giúp hắn một lần thì một cảnh tượng cả đời aYKAY4W khó gặp diễn ra trước mắt nàng.

Trong khi bản thân còn giữ vững chút lí trí cuối cùng, Phong dồn hết sức nâng hai tay đâm mạnh vào nhau, lực đạo của hắn là không có gì bàn cãi, một thân cường lực thiên hạ vô song. Để hai cánh tay dù rắn chắc mấy một khi va chạm với nhau mà không hề có Haki bảo vệ thì chắc chắn sẽ bị tổn thương không nhẹ.

- Rầm!!

Sự thật đã chứng minh, xương cánh tay trái bị gãy đoạn đâm thủng ra ngoài da thịt, xương tay phải thì nứt thành một đường dài tùy thời đều có thể gãy đôi.

Lực phản chấn tự mình sinh ra dội từ hai tay vào thẳng lồng ngực Phong, hắn phun ra một ngụm máu tươi đặc sệt, đau đớn giúp lí trí thanh tỉnh hơn vài phần. Hắn tự phề hai tay bởi vì không muốn làm tổn thương đến Robin nữa, Phong thật sự thích cô gái này...

- Không!!!

Nhìn hai cánh tay buông thõng xuống, xương cốt trắng hếu lòi hết ra ngoài, Robin đột nhiên nảy sinh một loại tư vị mới lạ trong lòng, cảm giác cào xé tâm can này quả thật vô cùng khó chịu, nó khó chịu tới mức khiến nước mắt nàng không ngừng tuôn trào như vỡ òa.

- Sao anh lại ngu đến như vậy!! Không phải tôi cho anh là được rồi sao??...hức...hức...

Thấy Robin vì lo lắng cho mình mà khóc hết nước mắt, nội tâm của Phong chảy qua một dòng nước ấm, hắn cố nén cơn đau dày vò ở hai cánh tay và khắp toàn thân bật cười thành tiếng.

- Hà hà!! Có phải thích tôi rồi không?? Nhưng mà dù hiện tại cô muốn hiến thân giúp tôi thì tôi cũng không cho!! Con người tôi như nào tôi biết rõ, chỉ sợ lúc đó cô ngoại trừ thống khổ dày vò ra thì không cảm nhận được tư vị gì khác khi chúng ta quan hệ, tôi cũng chả thấy sướng con mẹ gì!! Chuyện trăm lổ không có tí lỗi kiểu này còn lâu tôi mới làm, hahaha!!

Nhìn con người đang chịu đựng nỗi đau đến mức run rẩy toàn thân mà vẫn còn cười đùa được, Robin thật sự không tài nào vui nổi. Nàng đỡ hắn ngồi lên tảng đá sau đó tìm mấy miếng vải quần áo bị xé rách băng bó hai cánh tay lại cho Phong, Robin mặc kệ phong cảnh mê người bày ra trước mắt hắn, dù sao cũng nhìn rồi, thêm vài lần nữa cũng đâu chết ai.

Xong xuôi đầu đó, Robin ngẩng đầu nhìn Phong đã nhắm chặt hai mắt chống cự với đợt đóng băng Khí chết tiệt này, ánh mắt của nàng dịu dàng hơn vài phần.

Không khí trong mật thất trở nên yên tĩnh, thời gian trôi đi thật chậm, mà Robin cũng không muốn khoảnh khắc hiện tại qua nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tình Cảm Bùng Cháy

Mãi đến khi trời ngã về chiều Phong mới chấm dứt được quá trình đau khổ, khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ mệt mỏi, mồ hôi đã thấm đẫm toàn thân, chiếc áo sơ mi cũng ướt nhẹp dính sát vào người hắn.

Đôi mắt chậm rãi mở ra liếc nhìn Robin ngồi chống cằm bên cạnh, lúc này Phong mới có thời gian quan sát thân hình tuyệt mỹ đó, mọi thứ đều được phơi bày trước mắt hắn, hai khối cầu lớn trước ngực quả nhiên phát triển rất tốt, so với Ain và Layla còn lớn hơn một chút, đặc biệt là hai hạt đậu màu hồng nhạt cực kỳ giống với Hancock.

"Gọi nàng là vưu vật chẳng sai tí nào!!" Thầm than một câu, may mắn định lực của Phong khá tốt, người anh em máu mủ của hắn vẫn chưa có động tĩnh gì đáng kể giúp Phong tránh được trường hợp xấu hổ mất hết mặt mũi.

- Anh tỉnh rồi sao??

Trông thấy Phong mở mắt nhìn mình chằm chằm, Robin hưng phấn quên luôn cơ thể đang không mảnh vải che chắn ngồi nhích lại gần hắn, mãi tới lúc phát hiện Phong cứ nhìn vào giữa trung khu không chịu rời mắt thì nàng mới sực nhớ.

Hai tay biến ảo thành vô số bàn tay che đi da thịt mềm mại, trắng nõn, miệng nhỏ khẽ nhếch máng lớn.

- Anh nhìn vậy chưa đủ à???

Bị phát hiện làm chuyện xấu, Phong bật cười ha hả nâng tay phải gãi đầu, bất quá vừa truyền ý niệm di chuyển thì hần bỗng nhận ra đau đớn kinh khủng bên trong xương cốt.

- Ài!!

Cười khổ thờ dài một hơi, Phong lắc đầu hướng Robin nhỏ giọng nói.

- Cô tới cởi áo ra giùm tôi.

Robin hơi khó hiểu không biết Phong định làm gì, tuy nhiên nàng vẫn nghe lời hần nhẹ nhàng tới cởi từng cúc áo. Chiếc áo sơ mi màu đen nhanh chóng được nàng cầm trên tay.

Có điều khi chiếc áo thoát khỏi người Phong thì một món đồ vật màu vàng chói mắt theo đó rơi xuống, nghe âm thanh đồ vật rơi, Robin theo bản năng cúi người tỉnh nhặt lên, nhưng đến khi nhận ra nó là thứ gì thì hai mắt tròn trũng, khoe miệng không ngừng run rẩy.

Cái thứ khôn kiếp ấy đã khắc ghi vào trong tâm trí của Robin 20 năm nay, không đêm nào nàng không mơ thấy ác mộng năm đó. Vì vậy đối với món đồ chơi này Robin vừa sợ vừa hận, cả người sùng sốt không nhúc nhích.

Phong đương nhiên hiểu rõ biểu hiện của Robin, hần lắc đầu nhẹ giọng.

- Đưa nó tới đây!

- Anh...anh định làm gì!! Đây là một thứ rất kinh khủng, anh không thể tùy tiện sử dụng nó như vậy!!

Nghe xong, Robin giật bắn mình vội vàng lui về phía sau hai tay giấu cái Den den mushi màu vàng ra sau lưng, mặc kệ đôi gò bồng lộ rõ trước mặt Phong, ánh mắt nhìn hần tràn ngập cảnh giác.

Bây giờ Robin gần như quên sạch mọi hành động Phong làm cho nàng cách đây vài tiếng đồng hồ, nàng chỉ muốn đem cái Den den mushi vàng rời xa hần.

Phong cũng không ngờ phản ứng của Robin lại kịch liệt đến vậy, lồng ngực đang rất khó khăn thở gấp chợt co thắt kịch liệt hơn nữa.

Gian nan hít mạnh vài hơi, Phong mỉm cười khó coi hơn khóc.

- Cô sợ tôi tái hiện lịch Ohara sao??

- Nếu không phải thì anh muốn lấy nó làm cái gì??

- Cô nghĩ tôi cùng một giuộc với bọn chính quyền thế giới giả nhân giả nghĩa kia?? Cô khinh thường tôi đến vậy chỉ vì tôi là một Đô đốc hải quân???

Phong đề cao âm thanh, trong lòng hần vô cùng thất vọng, không lẽ những hành động trước đây chấp nhận thiệt thòi, thậm chí tự phế cả đôi tay chỉ vì nàng mà cũng không đủ khiến nàng tin tưởng mình một chút sao??

Nghe thấy sự thương tâm trong tiếng quát, Robin sùng người ghen hống không nói được lời nào, đúng vậy sao nàng không nghĩ đến nếu Phong cùng phe với chính quyền thế giới thì nàng còn đứng ở đây sao?? Liệu hần có chấp nhận hy sinh đôi tay để nàng được trong sạch không??

"Sao ta lại ngốc thế này!!" thâm nẵng bản thân quá vội vàng, nhưng tất cả hành động của nàng đã gây tổn thương sâu sắc đến lòng tự trọng của người đàn ông kia rồi, nghi ngờ, thiếu tin tưởng chính là một loại không tôn trọng khó chấp nhận nhất.

- Tôi...tôi không nghĩ...

- Cô không cần nói gì thêm

Phong đứng dậy cắt lời không để Robin nói hết câu, về mặt hần buồn phiền, nặng nề xoay người bước về phía cửa thông đạo.

- Áo của tôi chất liệu khá tốt, tầm mười phút nữa là khô...cô mặc vào rồi ra ngoài đừng ở trần lâu sẽ cảm lạnh đấy.

Câu nói ngắn gọn nhưng lại chất chứa quan tâm khiến Robin lòng đầy đau đớn "mình thật sự trách lầm hần rồi sao?"". Nhìn thân ảnh siêu siêu vẹo vẹo dần dần biến mất khỏi mặt thất, Robin thất thần ngồi bệt xuống đất.

Sau hồi lâu nàng cúi đầu nhìn chiếc Den den mushi vàng trong tay, bỗng dưng nàng nhận thấy, trên thân ốc đầy rẫy những vết nứt, hai con mắt ốc thứ chuyển phát tín hiệu đã bị đứt một con.

- Cái này...

Chưa dừng lại ở đó, Robin đột nhiên nhớ đến một chuyện, vì sao cuộc gọi Buster Call chỉ cần bấm vào nút ngay lập tức sẽ có một hạm đội ở gần đó tập trung, hoàn toàn không thông qua quá trình thông báo vị trí thông thường.

- Den den mushi vàng còn là một loại thiết bị giám sát???

Robin hiểu được mục đích bên trong nhìn không được thất thanh kinh hô.

Thật vậy, phán đoán của nàng đã đúng hết chín phần rồi, bởi vì Đô đốc là lực lượng hùng mạnh nhất dưới trướng chính quyền thế giới, cho nên để đề phòng lực lượng này làm phản, bọn họ đã nghĩ ra một cách vừa khiến vị Đô đốc cảm nhận được sự trọng dụng, vừa giúp cho mình theo dõi được hành vi của một Đô đốc. Đây là một con dao hai lưỡi mang đến lợi ích tuyệt đối cho đám người chính quyền thế giới.

Phong phá hỏng con Den den mushi này chính là vì lý do đó, nếu để bọn chúng biết được hắn đang ở đâu và làm gì thì mọi hành động, mưu tính từ trước đến nay sẽ sụp đổ. Quan trọng nhất, Phong chưa bao giờ đặt niềm tin vào chính quyền thế giới cả, thậm chí là rất ghét cỗ thế lực bao trùm thiên hạ này, đây cũng là một trong những lý do khiến phong không muốn làm hải quân phục vụ chúng quá lâu.

Còn việc “Thế kỷ trắng” có thật sự liên quan tới chính quyền thế giới hay không thì chưa một ai xác định được, bất quá theo Phong suy đoán, sự sợ sệt và nghiêm lệnh của chính quyền đã phần nào lý giải mối tương quan kỳ dị ấy rồi. Cố nén nước mắt hối hận, Robin mặc nhanh cái áo sơ mi còn hơi ướt lên người, hạ thân còn một chiếc quần nhỏ che đậy vì vậy không gặp vấn đề gì lớn lao cho lắm. Robin gấp gấp chạy nhanh khỏi mặt thất, Phong bị thương chưa lành nhất định sẽ chưa đi được bao xa, nàng ôm hy vọng một đường thẳng hướng thông đạo chạy đi.

- Tôi sai rồi!! Anh đừng đi nhé...

Rời khỏi thông đạo, ánh hoàng hôn đỏ rực lập tức phủ xuống người nàng, Robin không thém quan tâm cảnh đẹp mà chỉ liên tục quay đầu tìm kiếm thân ảnh của Phong.

Điều kỳ lạ ở đây là Phong ngồi ngay trước mặt nàng, khoảng cách chưa tới 20m, vì sao nàng lại không thấy nhỉ??

Bất quá sau vài phút không ngừng xoay tới xoay lui, cuối cùng Robin cũng phát hiện ra Phong, hắn đang ngồi đó dựa lưng vào cột trụ hứng thú cười cười nhìn nàng.

Robin mừng đến rơi nước mắt, “may quá anh chưa có đi!!” không kềm được lòng nàng một mạch lao tới ôm chặt lấy Phong trong ánh mắt ngỡ ngàng của hắn.

- Này này!! Đừng tỏ ra thân mật như vậy, tôi còn chưa hết giận đâu đấy!!

Phong đã không còn là người dễ tự 3u21NwS ái như trước, làm gì còn giận hờn vu vơ cô gái vô tội này nữa chứ, hắn nói vậy để chọc nàng vui thôi. Ấy vậy mà bao nhiêu trí tuệ kinh nghiệm của Robin biến đi đâu mất, tin lời hắn nói ngay tắp lự.

- Anh...anh đừng giận, tôi xin lỗi mà...tại tôi ám ảnh cái món đồ nguy hiểm kia quá cho nên...

- Cho nên coi tôi là người xấu không tiếc thủ đoạn tàn sát người vô tội??

Bị nói trúng tim đen, mặt Robin nháy mắt trắng bệch, môi mím chặt đến sắp bật máu tới nơi. Nhìn nàng tự trách đáng thương như vậy, Phong cũng không đành lòng chọc nàng nữa.

- Cô bình thường mạnh mẽ, kiên cường lắm cơ mà, sao bây giờ hể cái là mè nheo vậy, vừa rồi tôi chỉ đùa cô thôi, đừng buồn nữa...

Nghe Phong nói, Robin mới nhận ra điểm bất thường của mình ngày hôm nay, “mình đây là làm sao ấy nhỉ??” gò má bất giác ửng hồng xinh đẹp, Phong nhìn chỉ hận không cắn được một cái.

Không khí lãng mạn rất nhanh bị câu hỏi tò mò của Robin phá vỡ.

- Anh này...nếu anh không ưa gì chính quyền thế giới, không muốn bị bọn chúng kiểm soát thì tại sao lại làm hải quân??

Đây là chuyện nàng khó hiểu nhất sau khi biết Phong chán ghét chính quyền, kể cả việc đang ngồi trên đùi vòng chân kẹp vào eo hắn cũng không mấy may để ý, hai tay cứ vậy bám cổ hắn mất đối mất.

Đối với chuyện này Phong cũng không giấu diếm Robin, hắn khẽ hít một hơi hương thơm quyến rũ từ người nàng rồi mới nhặt giọng giải thích.

- Tôi vào hải quân là để học Lục Thức!!

- Chỉ đơn giản vậy thôi??

- Ủ!! Vậy thôi, tôi là người say mê võ thuật, Lục Thức là một môn võ rất tốt, phát triển được nó sẽ có thực lực khó lường. Với lại, tôi cũng sắp rời khỏi vị trí hiện tại rồi, ngày ấy sẽ đến...nhanh thôi.

Nói xong Phong lợi dụng cơ hội nhanh nhẹn thơm má Robin một cái rõ to, hắn khoái chí cười ha hả trong khi nàng ôm mặt đỏ bừng, “tên khốn kiếp, sao có thể chơi xấu như vậy...”

- Robin này!! Sau này tôi sẽ giúp cô nghiên cứu các phiên đá Poneglyph, chỉ cần tôi phát hiện ra chúng tôi sẽ báo cho cô biết ngay, tôi cũng rất muốn biết lịch sử ghi lại những gì, chuyện gì đã diễn ra tại thời điểm đó.

- Ừm!! Vậy cảm ơn anh rồi, nhưng mà không phải anh muốn tôi là người của anh à?? Sao lại nói như thế không cho tôi ở bên cạnh anh vậy??

Robin cảm kích gật nhưng rất nhanh chuyển sang nghi hoặc bởi vì cách nói khó hiểu của Phong.

Nhận ra ẩn ý biến hóa trong tâm tình của Robin, hần mỉm cười có chút chờ mong.

- Vậy cô đồng ý là người của tôi rồi sao??

- Có thể...có thể cho tôi thời gian suy nghĩ thêm được không, chúng ta vừa mới gặp nhau có một ngày thôi.

Robin thận thừng cúi đầu áp ứng nói một câu nửa đực nửa cái, phương tâm rõ ràng bị Phong bắt đi rồi mà vẫn cố gắng câu thời gian để xác định tình cảm.

Không muốn bắt ép nàng theo ý mình, Phong chính là dành sự tôn trọng bậc nhất cho Robin, hần gật đầu đồng ý không chút do dự. Cánh tay phải còn chút công năng khó khăn nâng lên nhẹ nhàng xoa đầu, bẹo má nàng.

Xúc cảm mềm mại khiến Phong thích ý không nỡ rời tay.

- Đã có bao giờ cô được người khác thừa nhận sự tồn tại của mình chưa??

Bị hỏi trúng chỗ đau, tinh thần lâng lâng hạnh phúc đột ngột tụt dốc không phanh, Robin cúi đầu tựa vào vai Phong lẩm bẩm mấy chữ mà chỉ có hai người nghe thấy.

- 20 năm qua anh là người đầu tiên chấp nhận tôi, quan tâm đến tôi, thậm chí là yêu thích tôi nữa chứ. Đến bây giờ tôi vẫn không dám tin đó là sự thật đâu, anh đến quá bất ngờ không một lời báo trước làm tôi cứ tưởng rằng mình đang mơ.

Cảm xúc là thứ khó kiềm chế nhất, dù che giấu bao nhiêu sớm muộn vẫn sẽ bị lộ ra, không ít thì nhiều.

Vuốt nhẹ gò má trơn mịn, Phong thổi một hơi vào tai Robin nhẹ giọng nói.

- Yên tâm đi!! Sắp tới đây cô sẽ không còn một mình nữa, cô sẽ chân chính cảm nhận được tình yêu và tình đồng đội, tình yêu đương nhiên là tôi rồi, còn tình đồng đội thì sẽ do người khác thay tôi giúp cô. Đặt niềm tin nơi tôi và đánh cuộc vào thắng nhóc đó...

- Nói vậy là anh sẽ không ở bên cạnh tôi hả??

- Những lúc cô cần tôi sẽ có mặt, mặc dù ở cùng tôi nhất định tôi sẽ không để cô buồn, nhưng ước mơ ra ngoài đại dương bao la thám hiểm, tìm tòi lịch sử bị đánh mất của cô sẽ không bao giờ thực hiện được.

Đến đây Robin đã không thể nén xúc động được nữa, đến cuối cùng hần vẫn nghĩ cho nàng, loại tình cảm khắc cốt铭心 này nàng làm sao chịu nổi đây. Hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt cơ thể cường tráng kia hơn, nàng muốn dùng toàn bộ sức lực của mình để nói cho Phong biết nàng đã chấp nhận hần rồi..

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: War Đang Đến

Khi trời chuyển màu hoàn toàn thì Phong cũng đã khôi phục 5 phần thể lực, Robin ngồi trên đùi ôm chặt lấy hần từ chiều đến giờ, đôi lúc lại dùng khuôn mặt mềm mịn cọ cọ vào cổ hần hưởng thụ ấm áp, thoải mái.

- Chúng ta về nhé!!

Nhẹ giọng thì thầm vào tai Robin, Phong chậm rãi đứng dậy, tay phải hồi phục nhanh đến biến thái đã có thể cử động mà không gây ra đau đớn rồi, hần khẽ nâng mông Robin xóc nàng lên sau đó cứ như vậy bế nàng rời khỏi cung điện hoàng gia.

Robin như một con gấu túi con bám lấy gấu mẹ, tay bá cổ, chân kẹp hông, cả người dính chặt vào Phong như thể sợ hần bỏ trốn không mang nàng theo vậy.

Phong cũng không muốn tách Robin ra, mặc kệ nàng thích làm gì thì làm.

Dịu dàng khoác áo choàng hải quân che đi thân thể Robin, hai tay áo buộc ra sau cổ mình, sau khi chắc chắn nàng sẽ không bị lạnh thì Phong mới một đường phóng như điện trở về Rain Base, tốc độ không hề thua kém với lúc rời đi.

...

- Mẹ nó...thằng chó!! Rồi sẽ có ngày tao giết mày!!...học...

Nằm dưới phòng ngầm, Crocodile khó khăn mắng to một câu, vì vận lực quá lớn cho nên kích động khí huyết tích tụ nơi vùng ngực khiến hán học ra một ngụm máu tươi đặc sệt.

Từ trong túi lấy ra một điếu cigar, Crocodile run rẩy đặt vào miệng sau đó châm lửa rít mạnh vài hơi.

Phù!!...

Làn khói dày đặc che phủ gương mặt đang vắn vẹo dữ tợn, đối với sĩ nhục mà Phong ban cho ngày hôm nay, Crocodile sẽ khắc thật sâu trong tâm khảm, hán là người có thù tất báo, lòng dạ hiểm độc, bỏ qua chuyện này là điều không thể nào.

Trong khi đó, Phong cũng đã đem Robin về tới một căn phòng cao cấp, đây là chỗ ở mà nàng thường sử dụng để đọc sách, nghỉ ngơi.

- Đợi em đi thay đồ nhé!!

Mỉm cười quyến rũ bỏ lại một câu, Robin như con gió cuốn vào trong phòng tắm, lúc nàng đi ra thì đã là chuyện của nửa canh giờ sau.

Xuất hiện với bộ dạng mới, ngay cả Phong cũng phải thất thần vài giây, một cái áo dài tay bó sát, bộ ngực đồ sộ vun cao và vòng eo thon gọn gây sức hút cực kỳ mãnh liệt, bên dưới là chiếc váy ngắn hở đùi khá táo bạo, làn da trắng muốt thập phần co giãn đập vào mắt Phong khiến hán nuốt nước bọt ừng ực, khó khăn lắm mới kiềm chế được con sói đang muốn lao ra bất cứ lúc nào.

Robin đương nhiên biết ngoại hình của mình có sức hấp dẫn đến mức nào, vì AVwxRkp vậy ở trước mặt Phong nàng không ngại cho hán ngắm nghía thỏa mãn một phen.

Đang lúc Robin muốn nói chuyện với Phong về việc của Crocodile thì bỗng nhiên âm thanh Den den mushi phát tín hiệu vang lên, Phong khẽ ngẩng người đưa tay vào túi quần lấy ra một cái Den den mushi màu bạc nhỏ nhắn, đây là món đồ liên lạc một chiều mà Layla đưa cho hán, tác dụng không cần nói cũng biết.

- Có mục tiêu mới rồi à??

Vừa ấn nút chuyển tiếp, Phong lập tức mở miệng hỏi nhanh, thu thập nhân tài cùng cố nhân lực cao tầng luôn là việc mà hán ưu tiên hàng đầu.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói êm dịu.

- Vâng!! Kẻ này chính là War, người ta gọi hán là thần chiến tranh, một nhân vật rất mạnh, tuyệt đối không thua kém Death.

- Có thông tin chi tiết gì không!!

Đặt Den den mushi lên bàn, Phong kéo tay Robin đang định rời đi, thân hình của nàng lơ đãng ngã vào lòng hán rồi yên vị ở đó luôn.

- Ở đây nghe cùng anh, không việc gì phải tránh cả, chuyện này là chuyện chung của thế lực mà anh lập nên, em tự nhiên có tư cách để biết rồi.

Robin đỏ hồng hai má nhu thuận gật đầu, nàng điều chỉnh tư thế ngồi gọn trong lòng ngực của Phong, ánh mắt chớp chớp hiếu kỳ cái gọi là mục tiêu mà Phong nói.

Tại căn cứ, Layla mở lớn hai mắt có chút bất ngờ, những lời vừa rồi của Phong nàng làm sao không nghe thấy được, bất quá vẫn không dám hỏi nhiều, việc Phong làm tốt nhất không nên thắc mắc, đây là thiết luật cứng nhắc tồn tại trong tổ chức, không một ai đủ tự tin nghi ngờ về điều này.

Xác định Phong chuẩn bị xong, Layla tiếp tục báo cáo thông tin.

- War thuộc loại người hung tàn háu chiến, trên thế giới những ai biết tới hán đều lưu truyền câu nói, “War là thuộc hạ dễ dàng thu được nhất, nhưng nếu muốn thế lực tồn tại được lâu, phát triển hùng mạnh thì không nên đánh chủ ý với War“.

- Ô??

- Tôn chỉ sống của War là tìm kẻ mạnh để chiến đấu, hán đã từng hai lần khiêu khích Tứ Hoàng, mỗi lần trở về đều thương tích đầy mình cách cái chết chỉ nửa bước chân. Chưa dừng lại ở đó, thời điểm War ra khơi lần đầu tiên, hán đã tuyên bố với toàn thế giới chỉ cần đánh bại được hán thì hán sẽ nguyện trung thành phục vụ. Có điều đây mới là điểm đáng sợ nhất ở War, một khi hán gia nhập thế lực nào đó vì thất bại trong quyết đấu, thì không lâu sau cố thế lực mạnh mẽ thu nhận War sẽ bị hán hủy diệt, tàn sát sạch sẽ. Tính toán tổng quát đã có 13 thế lực cỡ mạnh đã bị War xóa sổ, thực lực của hán là một miếng bánh ngon khiến người ta thèm thường nhưng không một ai có can đảm nuôi một con quái vật, tùy thời cần ngược trong nhà cả.

- Theo thông tin nhận về từ tổng bộ thì số tiền truy nã của War là 543 triệu Beri, đây là do War chưa bao giờ tàn phá, chém giết dân thường, và số lần uy hiếp tới chính quyền thế giới là bằng không, vì vậy chính quyền cũng không đặt quá nhiều chú ý tới War. Anh nhất định phải cẩn thận, tên này không đơn giản đâu, sức chống chịu của hán cực kỳ kinh khủng. Tin tức tốt là lần này anh không cần phải đi tìm hán, bởi vì chính War đã đến tận Alabasta rồi,

mục tiêu của hắn là Death!!

- Tìm Death?? Em biết tại sao hắn lại tìm tới Death không??

- Em xin lỗi, nhân viên của em không cách nào tra thêm được...

Nghe giọng nói Layla dần âm trầm, Phong bật cười an ủi.

- Được rồi, anh chỉ hỏi thêm để dẫn dò Death thôi, tên này trước đây chắc tội không ít thế lực, chỉ sợ War bị mấy gã kẻ thù cũ của Death lợi dụng rồi.

Nói tiếp vài ba câu, Phong tắt Đèn đèn mushi cúi đầu nhìn về mặt nghi hoặc Robin.

- Sao vậy?? Có chỗ nào khó hiểu à?

- Không phải?? Em chỉ thấy mấy cái tên anh vừa nói rất quen, dường như em đã nghe ở đâu rồi...

Robin nhíu mày cố gắng nhớ lại, “Death” “War” hai cái tên gọi cho nàng một ít ký ức, nhưng nghĩ mãi mà Robin vẫn không thể nhớ ra được mình đã gặp ở đâu.

- Haha!! Quen là đương nhiên, Death và War từng rất nổi tiếng ở Tân Thế Giới mà, thực lực của họ đều tầm cỡ những hải tặc bị truy nã trên 800 triệu Beri.

- 800 triệu Beri???

Lần này Robin bị dọa cho sợ giật thót mình, Crocodile 80 triệu đã làm mưa làm gió đủ sức lật đổ cả một vương quốc, đương nhiên thân phận Shichibukai đã phần nào hạn chế tiền truy nã của hắn nhưng 800 triệu quả là một con số quá mức khủng bố. Đến tầm đó không kẻ nào không phải là quái vật cả, chỉ cần dậm chân một cái Đại Hải Trình lập tức nổi sóng ngay tức khắc.

- Không cần phải ngạc nhiên, chẳng nhai lúc sáng cầm súng đi theo anh chính là Death, thuộc hạ của anh.

- Nhưng anh hiện tại vẫn còn là Đô đốc hải quân mà??

- Điều đó có quan trọng không??

“Đúng vậy, nó đâu có quan trọng...” Robin chợt nhận ra mình là tội phạm nguy hiểm nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay của Phong, vậy thì hắn có thu những hải tặc khác làm thuộc hạ cũng đâu có gì khó hiểu.

- Được rồi!! Em có đồ ăn dự trữ chứ?

- Có!! Anh định làm gì?

Phong đột nhiên đứng dậy hỏi một câu làm Robin bất ngờ, không lẽ hắn định làm bữa tối cho nàng sao?? Rất nhanh Phong đã chứng thực suy đoán của Robin.

- Tốt lắm!! Ngồi đợi anh vài phút, lát nữa có bữa tối thịnh soạn cho em.

- Anh á?? Được không đấy??

- Nghi ngờ anh sao?? Nói cho em biết, anh phải sống một mình suốt tám năm, nếu không biết nấu nướng thì sẽ nhịn đói mà chết.

Nói xong, không đợi Robin trả lời, Phong xoay người đi vào bếp bắt đầu công việc nấu nướng.

Căn phòng trống trải bao ngày, vào một buổi tối trở nên sáng bừng sức sống, tiếng cười nói vang lên liên tục không dứt, hầu hết đều là lời khen món ăn do Phong làm ra.

Tâm hồn thiếu nữ bị đóng băng 20 năm vì một người đàn ông mà ấm áp trở lại, điều đặc biệt ở đây là cả hai chỉ vừa mới gặp nhau có một ngày, đây liệu có phải là cái mà người ta gọi là “tình yêu sét đánh” không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Arc Alabasta Chính Thức Bắt Đầu!!

Sau một đêm dài lẳng mạn, Phong để Robin quay về chỗ Crocodile, cách đối phó như thế nào thì nàng và hắn đã bàn bạc kỹ.

Robin sẽ nói với Crocodile rằng hành động ngày hôm qua của Phong là vì tức giận trong lúc nhất thời, bởi vì hắn cho rằng Crocodile bao che tội phạm nguy hiểm Nico Robin, thân là Thất Vũ Hải đây là điều tuyệt đối cấm kỵ, nên biết chính quyền thế giới truy nã gắt gao Robin như thế nào.

Nói cách khác, Robin bình an trở về tiếp tục phục vụ cho Crocodile chứng tỏ nàng đã qua mặt được Phong, đối với chuyện này Crocodile cũng không nghi ngờ, nếu Robin không có chút bản lĩnh phòng thân thì đã không thể sống tới bây giờ.

Tuy nhiên buồn cười nhất là thời điểm Robin về tới Rain Dinners thì Crocodile vẫn còn nằm sải lai dưới phòng ngầm, vết thương nơi ngực mặc dù Phong đã tính toán không tổn thương nguyên khí của Crocodile quá nhiều, nhưng trong vòng hai ba ngày không được điều trị cẩn thận thì khó mà đứng lên nổi.

Đây chưa hẳn là dấu hiệu tốt cho Luffy khi cậu giao chiến với Crocodile sau này, gã bị thương thật đấy, có điều tính cẩn thận lại nhờ bài học của Phong mà trở nên cao hơn rất nhiều. Nói cách khác được cái này thì mất cái kia, dù sao Luffy khởi điểm vẫn chưa có cách đánh bại được Crocodile...

...

- Robin!! Cô nghĩ thẳng nhãi Tân Đô đốc kia liệu đến Alabasta chỉ với mục đích là cô không??

Crocodile toàn thân băng bó ngồi ngậm cigar trên ghế, ánh mắt hắn tập trung nhìn vào những con cá sấu chuối như có điều gì suy nghĩ.

Nghe câu hỏi hơi bất ngờ của Crocodile, Robin xem ra vẫn có định lực rất tốt khi đối diện với người khác - ngoại trừ Phong, nàng khẽ cười thầm khen trong lòng, “tính toán thấu đáo một vương quốc khá mạnh ở nửa đầu Đại Hải Trình, tên này cũng không phải là kẻ không có đầu óc...”

Ngoài mặt Robin tương kế tựu kế, cực kỳ tự nhiên hòa theo ý kiến của Crocodile.

- Tôi nghĩ là không, thân phận của tôi quả thật có chút đặc thù, nhưng vẫn chưa đến nỗi để cho một Đô đốc mạnh mẽ như hắn tới tận đây để tra xét.

- Vậy cô có suy đoán ra được điều gì không.

Crocodile hí mắt, một tia sáng lạnh lẽo xẹt qua, “đừng nói là bọn chính quyền khốn kiếp kia đã đánh hơi thấy Pluton rồi đấy nhé...tin tức đã được ta phong tỏa tuyệt đối, làm sao chúng có thể biết được tồn tại của Poneglyph ở Alabasta chứ?“. Càng nghĩ sắc mặt Crocodile càng lạnh hơn vài phần, hắn không hy vọng điều này sẽ xảy ra, bằng không kết cục và tương lai của hắn sẽ chôn vùi từ đây.

Nhận ra điểm lo lắng ở Crocodile, Robin mỉm cười tự tin nói ra “phán đoán” của mình.

- Anh không cần phải lo lắng, việc Pluton bị phát hiện là điều không thể xảy ra, còn gã Đô đốc kia vì sao lại tới đây thì tôi cho rằng chính quyền thế giới đã bắt đầu nghi ngờ về sự hiện diện của Poneglyph. Bởi vì thời gian tôi ở Alabasta quá lâu, không dẫn đến nghi ngờ mới là chuyện lạ, theo như những gì tôi đoán, thì chính quyền vẫn chưa xác định rõ có phải là Nico Robin tôi đang lẫn trốn ở đây hay không. Cho nên phải một Đô đốc tới chính là để áp chế anh, tiện đường cho việc điều tra.

- Cô nói đúng lắm, tôi chuẩn bị bao nhiêu năm, nếu dễ dàng bị nắm thóp như vậy thì thật uổng công cho sự hợp tác tuyệt vời giữa hai ta rồi. Kuhahaha!!!

Nghe lời giải thích xuôi tai vô cùng phù hợp với ý mình, Crocodile lập tức thả lỏng tinh thần căng cứng, thoải mái bung ly rượu uống cạn đồng thời bật cười đầy đắc ý.

Robin tương tự nhấp một ngụm rượu nho nhỏ, vẻ mặt cũng cười cười không che giấu, bất quá suy nghĩ trong lòng thì lại khác hoàn toàn Crocodile, nàng đang chế giễu cùng tiếu nuôi cho một nhân vật kiêu hùng như gã, “Đáng tiếc, người động phải người không nên động, ta thấy một kết cục bi thảm đã dần dần xuất hiện trên đầu ngươi rồi, hãy cười đi khi còn có thể!!” (bạn nào thắc mắc tác sử dụng “ta - ngươi” giống kiểu tiên hiệp,..v.v. không phù hợp đồng nhân thì nên xem lại tác phẩm One Piece kỹ càng một lần nữa, bởi vì khi Luffy và một vài thành viên trong băng không muốn xưng hô tôn trọng với người lớn tuổi hơn, hoặc mạnh hơn mình thì họ đều dùng “ta - ngươi”).

Bỗng dưng Robin nhớ tới lời dặn trước khi đi của Phong, nàng đặt ly rượu xuống quay sang nói với Crocodile.

- Tôi vừa mới điều tra được thân phận thật sự của Miss Wednesday và Mr. 8.

- Ô!! Nói tôi nghe thử!!

Crocodile nhú mày, hắn luôn thấy phản ứng của Vivi bất thường nhưng lại không hiểu bất thường ở chỗ nào, lần này Robin đề cập thì hắn vẫn là nên nghe qua một chút.

Gật gật đầu, Robin điều chỉnh tần suất âm lượng nói tiếp.

- Cô ta là công chúa của Alabasta, Nefeltari Vivi, còn Mr. 8 không ai khác ngoài Igaram, đội trưởng đội cảnh vệ hoàng gia của vương quốc Alabasta. Hai người bọn họ gia nhập công ty Baroque là để tìm hiểu thông tin về anh và những mặt tối anh đã mang đến cho Alabasta.

- Cái gì?? Cô chắc chứ??

- 100%!!

Oành!

Sát khí nháy mắt bùng nổ lan tỏa toàn bộ căn phòng. Crocodile cười âm trầm, xem ra cái đuôi chuột cuối cùng cũng bại lộ, sự kiện chính trong arc Alabasta này cũng đã đến lúc nên diễn ra.

...

Cùng thời điểm, Phong và ba người Death ngồi trong quán rượu ở Rain Base, bọn họ đã thay vài bộ quần áo bình thường để tránh gây sự chú ý, tới lúc thích hợp mặc vào cũng chưa muộn.

- Death!! Cậu quen biết War không??

- War?? Quen thì không quen nhưng có biết qua hán, sao anh lại hỏi vậy??

- Tình báo mà tôi nhận được, War đang trên đường tới Alabasta để gặp cậu!!

- Sao cơ???

Death giật mình thiếu chút nữa đánh rơi cốc rượu trên tay, hán nhớ rằng mình đâu có gây hán với gã điên đó chứ... lần này thì căng rồi, những kẻ bị hán nhắm phải đều không có kết quả tốt. Không phải Death sợ War, mà là đang trong lúc làm nhiệm vụ hán không muốn dính lấy phiền phức thôi, chứ đánh nhau thật sự chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Không để tâm đến vẻ mặt khó coi của Death, Phong thông thả uống nốt chỗ rượu trong cốc rồi nhặt giọng mở miệng.

- Đừng có chìa cái bản mặt ấy ra với tôi, chuyện War biết đường mà tìm tới tận đây là vì Layla đã sắp xếp, cho nên nếu hán có vác xác đến đây thì tôi sẽ là người xử lý, tôi còn đang thiếu vài chiến tướng trọng yếu bên cạnh.

- Tôi hiểu rồi!!

Death gật đầu không tỏ thái độ nữa, đánh nhau với loại cuồng chiến bất chấp sống chết như War cũng không phải ai cũng thích, đây là một điều không may hay ho gì cho nên chỉ cần tránh được thì Death sẽ tránh. Người thông minh phải biết chọn đối thủ xứng tầm, đủ tư cách để chiến đấu sinh tử.

- Tốt lắm, thời gian tiếp theo chúng ta sẽ tạm thời ở lại Rain Base, các cậu tốt nhất tránh ra đường khi không cần thiết, tay chân của Crocodile trải rộng khắp thành phố, để hán phát hiện thì sẽ gặp phiền phức.

- Rồi!!

...

Những ngày tiếp theo trôi qua trong yên bình, băng hải tặc Mũ Rơm cũng tiếp nhận thêm hai thủy thủ đoàn, một cô gái và một con vịt.

Vivi lần đầu tiên gặp mặt Luffy cùng đồng bọn thì ngay lập tức loại khỏi mục tiêu tìm kiếm, nàng sau khi nghe Phong gợi ý sẽ có cứu tinh đến giúp đỡ Alabasta thì đoán rằng người đó là hải quân giống như Phong.

Vì vậy vừa hay nội dung chính và quá trình tình bạn này mằm không sai lệch quá nhiều so với nguyên tác, có chăng tiến độ được đẩy nhanh hơn là điểm khác biệt 1ezu0N4 duy nhất.

Đây chính là mục đích Phong để Robin tiết lộ thân phận của Vivi cho Crocodile, bởi vì hán lo sợ suy nghĩ trong đầu Vivi về việc tìm kiếm nhân vật cứu tinh sẽ khiến nàng đi lệch khỏi quỹ đạo, mà như vậy sẽ làm cho Vivi chết trong cuộc truy sát của Mr. 5 cùng Miss Valentine.

Trong lúc đoàn hải tặc Mũ Rơm di chuyển, Robin có tìm tới mấy lần.

- Vậy ra cậu là người mà anh ấy nói tới sao?? Hai người trông khác nhau thật đấy!!

Robin đứng trên cao che miệng mỉm cười, hình tượng người đàn ông trong lòng nàng hoàn toàn khác xa so với Luffy, bất quá trên người cả hai đều có chung một loại khí tức dễ chịu, đó chính là sự tự do phóng khoáng, nó giống như một con đại bàng bay lượn trên trời cao không hề bị một thứ phép tắc, gông xiềng nào ràng buộc được.

Có lẽ vì điểm này nên Robin mới càng thêm kiên định vào lời hứa của mình với Phong, đặt cược tương lai vào đoàn hải tặc này...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Đông Đủ, Pluton Tới Tay

Sáng sớm, một chiến thuyền hải quân di chuyển đến thành phố cảng Nanohana.

- Đại Tá!! Ngài nhìn bên kia!!!

Một sĩ quan trên thuyền nhìn sang cánh phải thì tròn to mắt gấp gấp hết lớn, tiếng hét báo động mọi người trên thuyền, bọn họ dừng hành động hiếu kỳ nhìn theo hướng gã sĩ quan kia chỉ.

- Chiến hạm cao cấp???

- Sao thứ này có thể ở đây, chúng ta đâu có nghe cấp trên thông báo sẽ có cao tăng đến Alabasta đâu...

- Không lẽ có một vị Phó Đô đốc nào đó tiến lên đảo rồi??

- Đại Tá! Chúng ta có nên thông báo về tổng bộ không, có lẽ họ đưa ra chỉ thị đặc biệt mà không báo cho chúng ta cũng nên!!

Một sĩ quan cao cấp khác ở gần Smoker khẽ dò hỏi ý kiến của hắn, chuyện này không bình thường chút nào, vì sao đột nhiên lại có một Chiến Hạm khổng lồ xuất hiện ở Alabasta được chứ??

Trầm ngâm giây lát, Smoker phà ra một làn khói mỏng lác đầu từ chối.

- Không cần thiết, bọn họ muốn làm gì không liên quan đến chúng ta, việc của các người là chuẩn bị điều tra tình hình ở vương quốc này, ta luôn cảm thấy bầu không khí ở đây không được hợp lý cho lắm.

- Tashigi!! Cô mau tập hợp binh lính, chúng ta phải nhanh chóng tiến vào Rain Base, Crocodile đang ở đó, sự tình bất thường này khó tránh khỏi cùng hắn có liên quan.

- Rõ!!!

Tashigi đẩy gọng kính nhận lệnh, tác phong của nàng mặc dù hơi hậu đậu nhưng nhìn chung khi chấp hành mệnh lệnh vẫn là nhanh nhẹn hơn người khác nhiều.

Vừa đi được vài bước Tashigi bỗng quay đầu hướng Smoker nói.

- Đại Tá!! Tôi nhận được nguồn tin cho rằng băng hải tặc Mũ Rơm đang trên đường đến đây.

- Vậy sao?? Tốt lắm, lần này nhất định phải bắt cho bằng được bọn chúng, lần trước bị kì đà cản mũi, bây giờ dù là ai cũng không ngăn được ta thì hành chính nghĩa.

- Vâng!! Tôi cũng muốn tên Roronoa kia phải trả giá!!

- Được, tạm thời chúng ta ở đây đợi chúng đến!!

...

Hai canh giờ sau.

- Các anh chị chúng ta đã đến nơi rồi!! Phía trước chính là thành phố cảng Nanohana, từ đây chúng ta có thể dừng lại mua chút vật dụng cần thiết sau đó men theo dòng nước đến thẳng Yuba.

Đứng trước boong tàu, Vivi hưng phấn nhìn về hướng đất liền, nàng đã tìm được những đồng đội rất tốt, hơn nữa trong đầu luôn luôn nhớ đến lời dặn của Phong, “Đây là những vị cứu tinh của đất nước và cũng là bạn của mình...thật cảm ơn anh!!”

- Yo!! Đồ ăn ơi...ta tới đây!!!

Vivi vừa mới dứt câu thì Luffy đã hưng phấn cười to, hai chân nhanh hơn thỏ chạy biến vào trong thành phố.

- O!! Anh Luffy anh không biết đường mà...

...

Cùng lúc đó trong thành phố, cụ thể là quán ăn rộng rãi đông khách bậc nhất Nanohana.

- Anh Phong đã tới chưa nhĩ?? Ài...hy vọng anh ấy đừng trách mình vụ Râu Đen,...

Ace ngồi ngang nhiên trước quầy liên tục nhét thức ăn vào miệng, chỉ vì sơ sót nhất thời mà Râu Đen đã gây ra tội tày trời, Ace không kịp ngăn chặn mặc

dù đã được Phong dẫn dò từ trước. Gần một tháng nay Ace vừa day dứt với đồng đội vừa hối hận khi không đặt nặng lời dặn của Phong, lần này vì xử lý nghiêm sai lầm, vừa để ăn năn với Phong, Ace tuyệt đối phải bắt cho bằng được Râu Đen Teach.

Bất quá sau khi biết Teach đã rời khỏi Alabasta thì Ace cũng tạm thời không để ý nữa, bởi vì vẫn còn một nhiệm vụ quan trọng cần phải thực hiện ở đây.

”Tháng sau chú mày tới Alabasta nhé, ở đó chúng ta sẽ đoàn tụ cùng Luffy!!”

- Haha!! Anh này, em nghe nói thằng nhóc đó đã đến Đại Hải Trình rồi đấy, rất nhanh thôi anh em ta sẽ được gặp mặt. Còn Sabo nữa, nhất định anh phải đưa được cậu ta trở về đấy nhé...

Lâm bầm trong miệng, khoe miệng Ace nhếch lên nụ cười vui mừng, trừ hấn và Luffy ra thì Phong và Sabo đã xa cách mười năm rồi.

Đang lúc Ace hồi tưởng về mấy kỷ niệm đẹp thuở nhỏ thì cửa nhà hàng bật mở, một thân ảnh cao to khỏe mạnh bước vào.

- Ô!! Xem ta gặp ai thế này, đội trưởng đội 2 băng hải tặc Râu Trắng, Ace!!!

Làn khói từ cigar bốc lên che bớt gương mặt góc cạnh quen thuộc, vẫn phong cách đó, Smoker “thợ săn trắng” lững thững bước vào trong ánh mắt kinh hãi của người trong quán.

- Cái gì?? Băng hải tặc Râu Trắng??

- Anh ta là người của Tứ Hoàng!!!

- Thảo nào hình xăm trên lưng hấn có chút quen mắt...

Lập tức người xung quanh vội vàng kéo giãn khoảng cách với Ace, Tứ Hoàng vừa là cái gai trong mắt chính quyền thế giới vừa là nỗi ám ảnh đối với người dân, bọn họ cho rằng Tứ Hoàng là vương giả của hải tặc vì vậy mọi tội ác mà hải tặc gây ra sẽ không thiếu trên người Tứ Hoàng, thậm chí chúng còn kinh khủng hơn hải tặc bình thường vô số lần.

- Mi là Smoker sao?? Nghe nói mi là vì truy đuổi Luffy mà tới??- Đúng vậy thì sao?? Còn mi tại sao lại xuất hiện ở đây??

Điều bất ngờ ở đây là Smoker không hề có ý định động thủ, hấn chậm rãi bước tới ngồi bên cạnh Ace.

Ace đang hy vọng Smoker sẽ không làm phiền mình, vừa hay hấn ta cũng có ý đó, tâm tình trở nên thoải mái hơn nhiều.

- Ta vì anh trai và em trai của ta mà tới, à nói cho mi biết nhé Smoker, anh trai của ta là Đô đốc hải quân và anh ấy đang trên đường tới đây đấy.

- Cái gì?? Anh mi là Đô đốc?? Mi đang nói chuyện trên trời đấy à??

Smoker giật mình suýt chút bị sặc khói thuốc, hấn trừng mắt khinh bỉ nhìn Ace, tên này tưởng hấn là trẻ lên ba sao, dùng loại chuyện trên trời để đánh lừa hấn???

- Thật, mi không tin thì thôi, đợi gặp được anh ấy thì mi sẽ biết.

- Mi...

- Đồ ăn ơi!!! Ta đói quá rồi!!!

Không để Smoker nói hết câu thì cửa quán lần thứ hai bị đập bay, một thân ảnh dùng cách thức di chuyển quái dị lao thẳng vào trong quán.

...

- Thuyền trưởng, Ace và băng hải tặc Mũ Rom đã có mặt ở Nanohana thuộc Alabasta rồi ạ!!

- À còn có cả Đại Tá “thợ săn trắng” Smoker cùng thuộc cấp của mình nữa ạ!!

Nghe Surudo truyền tin, Phong ngồi uống rượu khẽ nhếch một nụ cười vui vẻ kèm theo chút hoài niệm.

- Đã đến đông đủ rồi sao? Hà hà! Chuyến đi này có vẻ vui đấy!!

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một cô gái với thân hình là lướt, quynh rũ đi vào.

Robin hướng Death và Shinai ngồi trong góc phòng gật đầu xem như chào hỏi, hai người cũng khẽ chào lại, vài ngày qua bọn họ đã biết Robin là một nữ nhân khác của Phong vì vậy nhất định phải có thái độ tôn trọng, tránh cho Phong chẳng may không hài lòng thì chết chắc.

- Sao em lại tới đây?? Không sợ Crocodile nghi ngờ à?

Trước khi Robin vào phạm vi quán trọ thì Phong đã phát hiện ra nàng rồi, ngoài miệng vờ như trách móc nhưng bàn tay lại nhẹ nhàng vỗ vào chiếc ghế

bên cạnh ý bảo ngồi xuống.

Robin mỉm cười ngọt ngào không chút do dự bước nhanh đến ngồi yên vị trên ghế.

- Crocodile đang bày kế sách thâm độc Alabasta, đây có lẽ là nước đi cuối cùng của hắn cho nên không để ý tới em đâu, dù sao trong mắt hắn em chỉ là một con cò dùng xong sẽ vứt. Hơn nữa người ta có tin tức quan trọng nên mới liều lĩnh tới đây báo cho anh biết.

Phong làm sao không biết chuyện quan trọng trong miệng Robin là gì, bất quá nhìn vẻ mặt hớn hở như sắp lập công của nàng, hắn quả thật không nỡ làm nàng mất hứng, vì vậy Phong bí mật đánh mắt với Shinai và Death, hai người hiểu ý đứng dậy rời khỏi phòng.

Đuổi ki đã xong xuôi, Phong mới làm ra vẻ hiểu kỳ dò hỏi Robin.

- Em nói việc quan trọng là việc gì??

Robin không trả lời ngay mà lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy nhỏ đưa cho Phong.

Nghi hoặc tiếp nhận mảnh giấy, Phong nhanh chóng đọc lướt qua nội dung một lượt, đồng tử càng ngày càng phóng to kinh hãi.

- Cái này...

- Thông tin về vũ khí cổ đại Pluton!!

Phong hoàn toàn không ngờ đến chuyện quan trọng của Robin lại là thứ này, hắn còn tưởng nàng muốn thông báo cho mình Luffy đã đến Alabasta nữa chứ.

- Vì sao em lại đưa nó cho anh, không phải hai ta đã thỏa thuận sẽ...

Không để Phong nói hết, Robin đưa ngón tay chặn trên miệng hắn, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng dựa dẫm.

- Giữa anh và em còn phải nói đến thỏa thuận gì đó nữa sao? Thật ra hôm trở về từ lăng mộ em đã định viết những gì mình đọc được ra giấy rồi đưa cho anh, nhưng trên Poneglyph đều là những văn tự tổ hợp lại với nhau chứ không hoàn toàn liền mạch, cần phải có một đoạn thời gian dịch thuật lại một lần nữa, vì vậy đến hôm nay em mới hoàn chỉnh được lượng thông tin về Pluton này.

Robin nói đến chữ cuối cùng thì Phong nhìn không được ôm chặt nàng vào lòng, trong lòng cảm động không nói nên lời, ôm nhau một lúc Phong từ từ lấy lại bình tĩnh thì thâm vào tai Robin.

- Em thật sự tin tưởng anh sao?? Em không sợ thằng nhóc kia là người vô dụng không trùng khớp với lời anh kể à?

- Đương nhiên rồi, em biết anh sẽ không hại em mà. Với lại em có gặp qua cậu ta rồi, còn vượt trên cả mong đợi của em nữa, bởi vì cậu ấy rất giống anh...

- Haha!! Anh đã bảo rồi mà, Luffy sẽ là người trở thành vua hải tặc, cho nên đi theo làm đồng đội trợ giúp cho nó sẽ không khiến em thiệt thòi đâu.

- Vâng!!

Phong lần đầu tiên hưng phấn đến vậy, một phần là vì mục tiêu nhỏ Pluton đã hoàn thành, một phần vì Robin cảm thấy vui khi trở thành một thành viên trong băng Mũ Rơm. Hắn đặt nàng ngồi lên đùi mình sau đó vừa uống rượu vừa kể về cuộc hành trình trước đây của Luffy cho Robin nghe, giúp nàng hiểu thêm về con người thằng nhóc đó.

Phía Nanohana tình cảnh trái ngược không khí trong căn phòng Phong và Robin đang ở, bởi vì tại đây đang diễn ra một cuộc hỗn loạn chưa từng có, cảnh tượng binh lính hải quân tràn ngập trên đường phố đuổi bắt một toán hải tặc có vẻ hoành tráng vô cùng.

Ace và Luffy đã gặp nhau, mà Smoker cũng gặp được hai người, một màn chiến đấu này lửa diễn ra giữa Ace và Smoker là điều khó tránh khỏi, bởi vì căn bản Smoker không hề yếu như trong nguyên tác dễ dàng bị Ace ngăn cản. Hắn đã có Haki đủ sức đấu tay đôi với hải tặc bị truy nã 550 triệu Beri như Ace rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Anh Của Cậu Là Quái Vật!!

- Hiken!!!

Một nắm đấm khổng lồ được tạo nên từ lửa lao tới trước mặt Smoker, sức công phá kinh khủng ẩn chứa bên trong thật khó có thể hình dung, gần như toàn bộ hơi nước ít ỏi xung quanh đều bị bốc hơi hết.

Người dân trong khu vực chiến đấu của Ace và Smoker đã sợ hãi bỏ của chạy lấy người từ lâu, binh lính hải quân bình thường cũng nhận lệnh của Smoker, phối hợp với Tashigi đuổi theo băng hải tặc Mũ Rơm, trận quyết đấu này không phải là đẳng cấp mà bọn họ đủ tư cách tham dự.

- Nếu mi đã muốn bị bắt đến như vậy thì ta sẽ toại nguyện cho mi!!

Sắc mặt Smoker lạnh lùng nhìn hòa quyền khổng lồ đang lao đến, thời điểm nó sắp chạm được vào người thì Smoker biến mất tại chỗ. Soru!!!

- Ace!! Vì sao mi phải giúp thằng nhãi mũ rơm đó!!

Bên tai Ace bỗng vang lên giọng nói cùng tiếng gió rít, trong khoảnh khắc bất cẩn vì quá tự tin vào năng lực của mình, Ace bị một gậy đánh bay, khoe miệng phun ra ngụm máu tươi.

- Đá biển??

Thực lực Ace rất mạnh, một gậy vừa rồi chạm được vào người hẳn là nhờ cây gậy làm từ chất liệu “Hải Lâu Thạch”, tuy nhiên chỉ bấy nhiêu làm sao gây nên thương tổn thực chất cho Ace?

Ở trên không trung lơ lửng hai vòng hoàn mỹ, Ace tiếp đất bằng hai chân chứ không phải nện cả người xuống như trong tính toán.

Mỉm cười thích thú, Ace dùng ngón tay chỉnh lại cái mũ bị lệch sau đó chỉ về phía Smoker trước mặt.

- Higan!!

Đầu hai ngón tay bốc lên hỏa diễm màu vàng chói mắt sau đó tựa như một khẩu súng tiểu liên, điện cuồng bắn ra vô số viên đạn lửa mang sức nóng nung chảy mọi thứ.

Smoker nhìn cũng không thèm nhìn, khinh thường hừ lạnh một cái, thân hình hắn lập tức hóa thành làn khói mờ hồ, luồng đạn nguy hiểm rợn tóc gáy kia dễ dàng xuyên phá đám khói Smoker.

Hệ Logia kinh khủng khiến người khác ức chế nhất chính là ở điểm này đây. Smoker không hề bị mây may sức mẽ gì, hắn thông thả ngưng tụ lại thân thể tay lăm lăm gậy đá biển bước tới gần Ace.

- Cái đầu mi trị giá 550 triệu, ta không quan tâm, nhưng bởi vì mi là hải tặc và giúp đỡ đám mũ rơm chạy trốn cho nên ta không thể tha cho mi được nữa.

- White Launcher!!

Thân hình vừa ngưng tụ của Smoker dùng tốc độ mắt thường khó thấy tỏa ra thành một đám khói khổng lồ bao phủ cả con phố, chỉ duy nhất cái đầu hắn là còn hình thù, ngoài ra không thấy một bộ nào khác ngoại trừ khói.

- Thợ săn trắng, cái tên rất hợp với mi đấy! Thật sự ta cũng rất muốn chiến một trận ra trò với mi, nhưng mục đích của ta ở đây không phải để làm việc này...

Ace dường như không quan tâm chiêu thức khủng bố của Smoker, hắn tươi cười nhận tội sau đó biến ảo hai tay, một con lóc bằng lửa khủng khiếp được sinh ra chỉ trong vài giây.

- Enjournou!!

Hai tay Ace chụp mạnh xuống đất, lập tức con lóc hỏa diễm kia khởi động từ tay hắn tự động lan tỏa tạo thành một vòng tròn lửa cự đại nhốt Smoker vào trong.

Smoker hiểu ra chuyện gì, sắc mặt đại biến phun điếu cigar trong miệng ra mắng to.

- Tên khốn kiếp!!! Con mẹ nó, không ngờ mi lại là một tên hèn nhát. Có gan ở lại chơi với ta!!!

- Hahaha!! Xin lỗi nhé, ta không có thời gian, lần khác sẽ nghiêm túc đánh với mi một trận.

Bên ngoài vòng lửa, Ace theo thói quen túm lấy cái mũ cười cười xoay lưng rồi đi, gặp mặt ôn chuyện cùng Luffy vẫn là quan trọng nhất.

...

Cách bờ biển Nanohana mấy trăm mét, thuyền Going Merry mang theo đoàn hải tặc Mũ Rơm vừa may mắn trốn thoát sự truy đuổi của hải quân.

- Luffy!! Người hồi nãy là anh cậu à??

- Đúng vậy!! Anh tớ đấy.

- Vậy để anh cậu lại liệu có ổn không, hải quân đông lắm đấy, còn có cả lão khò kia nữa.

- Không sao!! Anh tớ mạnh lắm, anh ấy sẽ thoát ra được yên tâm đi.

Đối với chuyện Ace bọc hậu dùm, Luffy không có nửa điểm lo lắng, cậu tin tưởng vào sức mạnh của Ace như thể tự tin rằng mình nhất định trở thành vua hải tặc vậy.

Luffy đã nói vậy, những người còn lại cũng không có ý kiến nữa, bất quá không ai không tò mò về năng lực ác quỷ đáng sợ mà Ace thể hiện cả.

- Hình như anh cậu ăn trái ác quỷ hệ tự nhiên thì phải.

Luffy hào hứng định mở miệng tiếp tục khoe khoang thì ở đằng sau bỗng phát ra tiếng động, rất nhanh một thân ảnh đơn bạc nhảy lên ngồi chồm hổm trên lan can thuyền.

- Mày định nói gì anh đấy Luffy??

Nghe giọng nói quen thuộc, Luffy mừng rỡ xoay người chống nạnh cười tít mắt nhìn Ace.

- Anh Ace!!!

- Haha!! Cảm ơn mấy đứa thời gian qua chăm sóc cho thằng nhóc khó nuôi này nhé, hy vọng sau này mọi người tiếp tục chiếu cố đừng để nó gây ra sự tình gì không thể giải quyết được.

Vừa nói Ace vừa cúi đầu thể hiện lòng cảm ân chân thành nhất.

Trước sự ngưỡng mộ của đám thành viên Mũ Rơm Ace mỉm cười âu yếm nhìn cậu em trai lâu ngày gặp lại, trong mắt là một mảnh thương yêu, bao che lộ rõ, hoàn toàn không vì người lạ mà giấu diếm.

Luffy có chút hiếu kỳ dò hỏi.

- Anh Ace, sao anh lại đến đây??

- Hà hà!! Chú mày đoán xem, anh tới đây là vì có người dẫn đấy.

Đối với câu hỏi của Luffy, đám người Zoro cũng khá tò mò, bất quá Ace lại ra vẻ thần bí không tiết lộ ngay.

Luffy ban đầu có chút hào hứng suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng toát hết mồ hôi mà vẫn chưa nghĩ ra được cái tên gì. Luffy thè lưỡi gãi hai tay đầu hàng.

- Em thua!! Anh nói luôn đi, đừng bắt em suy nghĩ nữa, nghĩ nhiều làm em lại đói rồi này, em phải đi kiếm cái gì ăn đã. Sanji có gì ăn được không??

- À..ừ...!! Cậu đợi tí, tớ đi làm đây.

Tuy nhiên Luffy vừa xoay người bước được vài bước thì Ace đột nhiên bật cười khó hiểu, giọng nói trách móc kèm theo chút hoài niệm.

- Mày đúng là thằng nhóc kém cỏi, có tí vậy cũng nghĩ không ra. Đừng nói với anh rằng mày đã quên anh ấy rồi nhé??

Nghe đến hai từ “anh ấy” bàn chân của Luffy khựng lại giữa không trung, nhìn chẳng khác gì bấm nhầm nút pause vậy.

Phải mất tận mười giây Luffy mới hoạt động trở lại, có điều việc đầu tiên cậu làm không phải là tiếp tục đi kiếm thức ăn mà là sử dụng tốc độ mắt thường khó thấy chớp lấy ba vai của Ace. Về mặt Luffy mếu máo sắp khóc tới nơi hỏi dồn.

- Người anh nói có phải là anh Phong không??? Là anh ấy đúng không??? Thật sự là anh Phong???

Zoro, Sanji, Usopp, Nami, Chopper ngạc nhiên tròn mắt, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Luffy thất thố đến mức không kiềm chế được bản thân như vậy, xem ra người anh trai này rất quan trọng với Luffy.

Không để Luffy thất vọng, Ace gật nhẹ đầu mỉm cười.

- Chính xác, là anh cả của chúng ta, anh ấy bảo anh tới Alabasta để đoàn tụ cùng nhóc, có lẽ anh đang trên đường đến đây rồi, chỉ cần chờ thêm vài ngày nhất định chúng ta sẽ được gặp nhau. Hơn nữa...

- Hơn?? Hơn cái gì nữa, anh mau nói đi...

Luffy gấp gấp lắc lắc thân hình Ace, cậu không thể chờ đợi để nghe được tin tức về Phong nữa, nếu không cậu sẽ mất tinh thần không ăn uống được gì mất.

- Đừng có lắc anh nữa!! Anh ấy còn nói Sabo chưa có chết, cậu ấy vẫn còn sống ở đâu đó ngoài đại dương.

- Sabo?? Anh Sabo??... Anh Sabo chưa chết??? Uwaaaa.....!!!

Lượng thông tin rất cực vượt ngoài sức chịu đựng của Luffy, cậu lao tới ôm chặt lấy Ace khóc lóc khóc ò.

Ace bắt đầu dĩ vãng về Luffy, để mặt cậu khóc cho thoải mái, những người còn lại nhìn nhau cười khổ, gia đình Luffy không ngờ lại nhiều anh em như vậy, đây cũng là lần đầu họ được nghe cậu nhắc đến.

Sau hồi lâu khóc lóc om sòm, Luffy sụt sịt buông Ace ra sau đó như nhớ đến chuyện gì hai mắt bừng sáng hỏi gấp.

- Anh Phong bây giờ như nào, anh ấy vẫn mạnh như lúc chúng ta còn nhỏ chứ??

- Ô! Luffy!! Anh Phong đó của cậu không lẽ mạnh lắm à? Mạnh hơn cả cậu á??

Nami thay mặt mọi người hỏi ngay một câu mà ai cũng thắc mắc, bởi vì trong mắt họ Luffy đã là một thứ quái thai, sống dai như đũa rồi.

Luffy nhanh nhẩu gật đầu trả lời với giọng đương nhiên.

- Mạnh!! Hồi còn nhỏ tớ cùng anh Ace, anh Sabo ba người đánh nhau với anh Phong, chịu được nhiều lắm là vài chiêu, tớ yếu nhất, mỗi lần anh ấy chỉ đâm có một cái liền nằm bẹp dí...Hahaha!! Vô của tớ lợi hại như ngày hôm nay cũng nhờ một phần anh Phong chỉ dạy đó.

- Một đâm???

Mọi người giật mình kinh hô, không cần phải mạnh như vậy chứ, bất quá nghĩ nghĩ một lát họ đều không cảm thấy có gì quá kinh khủng nữa, căn bản khi đó Luffy còn quá nhỏ, không chịu được một đâm của người trưởng thành thì có gì là lạ.

Bất quá câu nói tiếp theo của Ace làm mọi người chết đứng không chừa một ai.

- Anh Phong á?? Haha, cứ nên gọi anh ấy là quái vật thì đúng hơn, tháng trước là lúc anh mày gặp lại anh Phong, chú mày biết gì không, anh vốn nghĩ bố già của anh, Tứ Hoàng Râu Trắng đã là người đàn ông mạnh nhất thế giới không có đối thủ rồi. Không ngờ lúc giao chiến anh Phong của chúng ta lại đánh ngang tay với ông ấy đấy.

Đánh ngang tay Tứ Hoàng Râu Trắng??? Những lời Ace vừa nói chẳng khác gì sấm nổ bên tai mọi người, ý thức thậm chí đình chỉ vài giây, kể cả Vivi đã gặp qua Phong cũng không ngoại lệ, lần trước nàng nghe Phong nói Kaido thế này thế kia chỉ tưởng là lấy dẫn chứng so sánh với Crocodile thôi, nào ngờ hẳn không những gặp mà còn đánh nhau với những tồn tại bậc thầy.

Mãi hồi lâu mới có tiếng hít hơi khí lạnh vang lên chấm dứt không khí yên tĩnh đáng sợ.

- Anh của cậu quả là quái vật không sai!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Một Phát Trúng Hai Đích

Ace tiếp tục kể thêm cho Luffy về những gì Phong đã làm khi hai người gặp lại nhau, từ việc chiến đấu với Râu Trắng cho tới cái cách mà hắn uy hiếp Tứ Hoàng Kaido như thế nào. Duy nhất thân phận của Phong là Ace không hề nhắc đến, bởi vì muốn Luffy bất ngờ cho nên Phong đã căn dặn giấu chuyện này đi, thời điểm đoàn tụ đích thân Phong sẽ khoe khoang một trận.

Bất quá chỉ với việc giao lưu sơ bộ với hai Tứ Hoàng đã là chuyện không có ai trên thế giới làm được rồi, mấy người thành viên băng Mũ Rơm được một phen mở rộng tầm mắt, thế loại anh trâu bò bậc này mà Luffy không biết tận dụng, thật là phí của trời.

Lúc chia tay, Luffy có nín giữ Ace bên cạnh cho tới khi Phong đến, nhưng Ace lại lắt đầu từ chối và để lại một câu.

- Luffy!! Anh Phong đã có nói anh lần này đến đây chỉ có một nhiệm vụ là đoàn tụ cùng chú mày, tuyệt đối không được nhúng tay vào chuyện của vương quốc Alabasta. Anh ấy còn bảo nếu nhóc không giải phóng được đất nước này khỏi bóng tối thì nhóc không có tư cách để anh ấy nhìn mặt, tuyệt đối chú mày phải tự tay mình cùng đồng đội giải quyết mọi chuyện.

- Haha!! Chú mày nên cố hết sức đấy nhé, xong vụ này anh Phong sẽ có món quà đặc biệt dành tặng cho mấy đứa.

Nghe đến chữ quà mắt người nào người nấy sáng bừng lên, món quà mà nhân vật đỉnh cấp như anh trai Luffy tặng chắc chắn sẽ không tầm thường. Tuy nhiên hứng thú thì hứng thú, mục tiêu quan trọng nhất của mọi người vẫn là việc giải cứu vương quốc của Vivi, không ai không hiểu phần quà mà Ace nhắc đến chỉ là để kích lệ tinh thần.

Riêng Luffy thì khác, quyết tâm đánh bại Crocodile trong lòng cậu càng đề cao đến mức tận cùng, Luffy không muốn để người anh trai mà cậu sùng bái kia thất vọng, và càng không muốn để Vivi phải chịu thêm nhiều đau khổ. Crocodile ắt phải diệt.

Ace rời đi trước, hẳn muốn đến Rain Base nghỉ lại vài ngày, theo suy đoán của Ace, rất có thể Phong sẽ xuất hiện lúc Luffy xử lý xong Crocodile, nếu thật sự như vậy thì Ace chỉ cần ra khơi vào thời điểm Luffy rời đảo là xong.

Còn băng hải tặc Mũ Rơm cùng công chúa Vivi thì tiếp tục hành trình đến Yuba, bọn họ vẫn hy vọng lay chuyển được nhân tâm của quân phản loạn, chiến tranh là điều mà không ai muốn thấy, vì vậy Crocodile sẽ là mục tiêu cuối cùng mà mọi người hướng tới.

...

Căn cứ sở chỉ huy Marineford, văn phòng Thủy Sư Đô đốc, Nguyên Soái Sengoku.

- Cậu nói cái gì?? Mau nói rõ lại một lần nữa!!!

Sengoku sắc mặt ngưng trọng, hai mày cau chặt dính sát vào nhau.

Sĩ quan tình báo bên kia toát mồ hôi hột, thật sự tình hình lần này quá mức nghiêm trọng, Sengoku phản ứng thái quá cũng là chuyện bình thường. Khẽ hắng giọng vài cái, gã đồng dạng nói to vào bộ đàm, báo cáo tin tức cho Sengoku một lần nữa.

- Báo cáo Nguyên Soái!! Liên minh hải tặc khủng bố Kan “Tay Ngắn”, Kiyoshi “Tình Lặng”, Zangetsu thuộc binh đoàn “Tóc Húi Cua” và Taki của “Green Frog”. Bọn chúng đều là những siêu hải tặc nằm ở nửa sau Đại Hải Trình, phạm vi Tân Thế Giới, không hiểu vì sao tất cả cùng tụ tập với nhau tạo thành một hạm đội trên hai mươi chiến thuyền, mục tiêu hướng đến của chúng là Alabasta. Trên hết tôi phát hiện có cả War đi cùng hạm đội đó nữa.

- Khốn kiếp!!! Không phải đám quái đản này đã giải tán cách đây hai năm rồi sao??? Vì cái gì lại tái xuất, còn gây nên động tĩnh lớn đến vậy??

Sengoku tức giận gầm lên, chuyện này không ngờ lại lớn đến mức sắp không thể kiểm soát được nữa rồi, cho dù có gọi hẳn Buster Call cũng không phải đối thủ của đám hỗn tạp này, đặc biệt là sự góp mặt của tên War khó chơi kia, chính phủ thế giới không mấy chú ý tới War một phần vì hắn không gây ảnh hưởng đến lợi ích của họ, một phần vì tên này quá khó chơi, không may chọc giận hắn... nếu bắt được cũng chẳng nói làm gì, nhưng nếu không được thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Trầm mặc vài phút, Sengoku lập tức đưa ra quyết định, bất quá ông vừa định điều động Aokiji đang ở gần khu vực đó thì bỗng nhớ đến một người, nhớ đến cách mà hắn trở thành một Đô đốc, sáu siêu hải tặc bị truy nã trên 800 triệu Beri và mười hai chiến thuyền bị đánh bại chỉ trong chưa đầy một ngày, thực lực hắn nếu được dùng để trấn áp số lượng lớn hải tặc thì cho dù là ba Đô đốc Akainu, Aokiji, Kizaru cũng không sánh kịp.

Nghĩ tới đây, Sengoku liền thay đổi hướng cuộc gọi.

.....!!!!.....!!!!.....

- Có chuyện gì tìm tôi vậy??

Bất tín hiệu thành công, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lười biếng, Sengoku hít sâu một hơi vào thẳng vấn đề.

- Phong!! Tôi có chuyện cần cậu giúp, có một toán hải tặc số lượng đông đảo đang trên đường tới Alabasta ở gần cửa ra vào Đại Hải Trình. Cậu tiêu diệt hạm đội đó dùm tôi, đừng để bọn chúng có cơ hội hoành hành.

Nghe xong Phong nhếch khóe miệng cười cười “tổng bộ bây giờ mới phát hiện ra đám tạp nham ấy sao, tốc độ tình báo thật khiến người ta muốn bi ai họ luôn.”

Không do dự lâu, Phong nhanh chóng hồi đáp.

- Vậy có tính là một lần trong năm nay không?? Các ông phải suy nghĩ cho thật kỹ, một năm chỉ được có hai lần nhờ vả tôi thôi đấy! Hay là ông muốn giữ hai lần nguyên vẹn thay vào đó trả bằng ân tình giữa hai ta??

Khiến Phong có điểm bất ngờ chính là Sengoku không một chút đắn đo suy nghĩ, trả lời ngay sau khi hắn mở miệng đề xuất.

- Phần ân tình cứ giữ lại, cứ trừ bớt một lần ra tay của cậu đi.

- Haha!! Thật là một lão già khôn lỏi. Tốt!! Tôi sẽ giải quyết đám liên minh cận kề ấy!!

Dứt lời Phong trực tiếp ngắt máy không để Sengoku nói gì thêm, trên mặt ông thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ nhưng phần nhiều là thoải mái. Nếu Phong đã chấp nhận thì ông không việc gì phải lo lắng nữa, tính cách của hắn ông hiểu rõ, lời nói ra tất sẽ làm được.

Nhưng nếu Sengoku mà biết được dù ông không nhờ Phong hắn vẫn xử lý liên minh hải tặc ấy thì không biết ông sẽ có cảm nghĩ như thế nào, khẳng định là rất đặc sắc!!

Trong căn phòng tối om, Phong khẽ sờ cằm nở nụ cười nghiền ngẫm.

- Một mũi tên trúng hai con chim, hắc hắc!! Vụ làm ăn này coi bộ lời đây.

...

Cùng thời điểm, cách Alabasta năm ngày vượt biển, một chiến thuyền hải tặc khổng lồ treo lá cờ đầu lâu xương chéo phối hợp với một đôi tay to bự.

Trong khoang tàu, một tên hải tặc dáng người cao to khoác áo choàng thuyền trưởng màu xám bạc đặc thù, điểm kỳ dị duy nhất trên người gã là đôi tay, nó chỉ dài đến ngang bụng tạo cho người ta cảm giác như người bị tật. Nhưng chỉ cần có chút hiểu biết liền nhận ra gã thuộc tộc tay ngắn nằm ở vùng Biển Nam xa xôi.

Tên này không ai khác chính là Kan“Tay Ngắn” hải tặc nguy hiểm cấp S (cấp độ 1 theo nguyên tác) bị treo thưởng lên tới 460 triệu Beri, gã đang nhìn chăm chăm thanh niên khoảng độ 28 29 tuổi ngồi trong góc hút cigar, thân hình hắn bị bóng tối che đi

- War!! Trông người có vẻ bình thân quá nhỉ, thằng nhãi Death lợi hại lắm đấy, nếu mi không chuẩn bị kỹ nhất định sẽ thua cho mà xem

Lời nói của Kan chả khác gì gió luôn khe cửa, không có một tí gì lọt được vào trong đầu War cả, hắn chỉ khẽ liếc nhìn khinh thường Kan một cái rồi thôi.

Bị xem thường, sắc mặt Kan lập tức trở nên âm trầm, hắn cười gằn đe dọa War.

- Kakakaka!! Người nên nhớ người đang đi nhờ thuyền của ta để tìm tới Death, thái độ tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không..

- Nếu không thì mày sẽ làm gì tao??

War chậm rãi đứng dậy, một cỗ khí thế hung mãnh chớp mắt bao trùm căn phòng, cương khí trên người War vậy mà lại có điểm gần tương tự như Phong, chỉ là xa xa không bằng hắn. Có điều, ở trường hợp hiện tại, tạm thời chấn nhiếp Kan thì vẫn có thể.

Chậm rãi bước ra ngoài ánh sáng, thân hình War lần đầu tiên được hé lộ, hắn là một kẻ khá đồ con, chân tay rắn chắc hữu lực, trên cơ thể có rất nhiều vết sẹo nằm rải rác khắp nơi. Thứ đáng sợ nhất ở War có lẽ là cặp mắt, đôi mắt đỏ lòm cực kỳ hung ác, hai bên mắt đều có hai vết sẹo do đao kiếm để lại, lỗ tai thì đeo khuyên giống mấy cây đinh nhọn hoắt.

Tạo hình của War tương tự với bộ đội đặc chủng, thân trên để trần bên dưới mặc một chiếc quần rằn ri và một đôi bốt đen, ống quần được nhét vào trong bốt trông khá là gọn gàng.

War lạnh lùng nhìn Kan bằng ánh mắt đặng đặng sát khí.

- Mày là người thông minh vì vậy phải biết lùi nhai trước mặt tao sẽ gặp hậu quả gì, đây là lần cuối tao bỏ qua cho mày, nếu còn lần sau tao không ngại bẻ cổ thằng thứ 2018 đâu. Còn nữa, tao đi theo mày không phải vì thắng Death, người cho tao Log Pose đã giới thiệu cho tao một kẻ còn mạnh hơn Death, và hắn cũng đang ở Alabasta, vì vậy tao mới chấp nhận ngồi thuyền của mày. Đừng nghĩ rằng mình quan trọng hoặc tao sẽ giết sạch cái hạm đội này rồi một mình đến nơi đó.

Nói xong War phả một làn khói vào mặt Kan, ẩn ý bên trong không nói cũng hiểu, “cút!!!”

Gương mặt Kan vắn vẹo, khó coi đến cực điểm, tuy nhiên dù là giận điên người gã vẫn ngoan ngoãn cụp đuôi mà về, không dám có nửa lời thị uy nữa. Hung danh của War hãy còn đó, người có thể đứng trước mặt hắn chỉ trở nên nhục trên thế giới này không có được bao nhiêu, Kan không phải một trong số đó.

Sau khi rời khỏi phòng, Kan nóng nảy phun ra một câu.

- Thằng chó hoang!! Mày cứ chờ đấy, giết thằng Death xong tao sẽ lột da mày.

Đối với hận ý của Kan, War không hề hay biết mà cho dù có biết hắn cũng chẳng bận tâm, loại như Kan, War bóp một cái là chết cho nên hắn không thừa sức đặt tinh thần vào gã, mục tiêu của War chính là Phong, kẻ đã từng uy hiếp cả hai Tứ Hoàng trong một ngày, thực lực càng khỏi phải nói. Ngay bây giờ War chỉ hận không thể lập tức có mặt ở Alabasta để quyết đấu một trận với Phong, máu chiến của hắn đã sôi lên sùng sục rồi, nếu không được giải tỏa hắn sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Gặp Lại Chiến Hữu

Thành phố trong mơ Rain Base, hai ngày kể từ khi Luffy rời khỏi Nanohana.

Lực lượng hải quân G - 5 dưới sự chỉ huy của Smoker đã không ngừng nghỉ băng qua sa mạc rộng lớn, ngày hôm nay họ đã có mặt tại Rain Base trước băng Mũ Rom.

- Tashigi này!! Tôi đang nghĩ cấp trên tới Alabasta là một Đô đốc hải quân, hơn nữa rất có thể là vị Tân Đô đốc mới nhận chức gần đây.

Smoker nhìn thành phố trang hoàng khác xa các ngôi làng khác nhẹ giọng nói, những lời Ace nói lúc trước không phải Smoker hoàn toàn để ngoài tai, ngược lại hẳn rất chú ý và ghi nhớ, bởi vì một người như Ace tuyệt đối sẽ không lấy chuyện đùa ra làm trò đùa.

Nếu thật sự đúng như lời Ace giới thiệu thì Smoker trực tiếp loại ngay ba Đô đốc tại vị có mặt trong tổng bộ, vậy thì người duy nhất trùng khớp chỉ có Tân Đô đốc thần bí kia thôi.

Tashigi đang chỉ binh lính di chuyển nghe được câu nói của Smoker thì thoáng ngẩn người, nàng không hiểu vì sao Smoker lại có suy đoán như vậy, Tashigi lựa chọn trầm mặc để Smoker tự giải thích.

Quả nhiên Smoker nói tiếp, tuy nhiên không phải giải thích câu khó hiểu ban đầu mà là nói một câu khó hiểu khác.

- Đất nước này đúng như ta nghĩ, nó không hề bình thường chút nào, ta có thể cảm nhận được một thứ bóng tối đáng sợ nào đó đang bao trùm nơi đây. Vị Đô đốc kia chẳng lẽ cũng vì điều này mà đến??

- Tashigi!! Cô sắp xếp cho mọi người chỗ nghỉ ngơi sau đó vào thành phố với tôi, nếu tôi đoán không lầm thì Đô đốc đại nhân đang ở trong thành phố, về tình về lý cũng phải tới chào hỏi ngài ấy.

- Rõ!!

Mặc dù hơi nghi hoặc nhưng Tashigi vẫn cực kỳ tin tưởng vào Smoker, nàng nhanh nhẹn đi chuẩn bị cho đám binh lính, khoảng nửa canh giờ sau Smoker và Tashigi sóng vai bước vào trung tâm thành phố.

Tòa nhà cao nhất nằm ở trung tâm chính là sông bạc Rain Dinners, trụ sở chính của Crocodile cũng như công ty tội phạm Baroque.

Trên đỉnh nóc sông bạc có tượng một con cá sấu vì vậy chỉ cần nhìn sơ qua liền nhận ra, Smoker rất ghét Thất Vũ Hải nên không đến lúc cần thiết thì hẳn sẽ không tìm Crocodile.

Tashigi sai bước nhìn tới nhìn lui bỗng nhiên phát hiện ở quán rượu đằng xa có đám người bu lại rất đông, dường như kiêng dè điều gì đó mà không dám vào.

- Đại Tá!! Ngài nhìn!!

Tiếng hô của nàng làm Smoker giật mình thoát khỏi trầm tư, hẳn quay đầu nhìn về hướng Tashigi chỉ. Hai hàng chân mày Smoker khẽ nhú mở miệng làm bầm.

- Đừng nói là có hải tặc, còn đồ làm xằng bậy đấy nhé?? Hừ!! Hôm nay gặp ta xem như các ngươi tới số, Tashigi, đi dạy cho chúng một bài học.

- Rõ!!

Hai người bước nhanh tới tách đám đông ra sau đó men theo kẻ hở khó khăn vọt vào trong quán.

- Kẻ nào dám ức hiếp dân chúng??

Thanh âm hữu lực của Smoker vang dội khắp quán rượu, bất quá bên trong chỉ có ba người ngồi trước quầy và một người đàn ông trung niên pha chế.

Điều khiến người khác chú ý chính là cả ba người đều khoác áo choàng hải quân, đặc biệt là gã đàn ông cao lớn ngồi chính giữa, áo choàng của gã để hai chữ cực kỳ nổi bật.

Smoker và Tashigi tròn tròn mắt.

- Đô đốc đại nhân!!

Không dám chậm trễ hai người bước nhanh tới trước quầy làm động tác chào theo nghi thức.

Có điều vị Đô đốc đó vẫn ngồi ung dung nốc rượu, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Smoker cùng Tashigi, chỉ có hai sĩ quan cao cấp ngồi bên cạnh là cẩn thận quan sát, đánh giá cả hai từ trên xuống dưới.

Loại ánh mắt soi mói này khiến Smoker rất khó chịu, nhưng hẳn biết mình không thể chống đối lại cấp trên, dù sao Tân Đô đốc trước mặt cũng chưa làm gì trái với chính nghĩa trong lòng hẳn, ngược lại khi nghe sự tích về ngài thì Smoker còn có chút hâm mộ và muốn noi theo, bởi vì những hải tặc mà vị Tân Đô đốc này bắt đầu là hàng khủng mà Smoker xa không thể bắt được.

Sau hơn mười phút, Phong lần đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Đứng lâu vậy làm gì?? Sao không ngồi xuống đi.

"Còn không phải vì người già cảm già điếc sao???" Trong lòng Smoker mắng to, hẳn thật sự muốn nổi bão tới nơi rồi. Tashigi bên cạnh tò mò lên lút nhìn nhìn Phong, nàng chưa bao giờ gặp qua vị Tân Đô đốc trẻ tuổi này nha.

- Ha ha...không giận sao? Với tính cách của anh đáng ra phải quay đầu bỏ đi từ lâu rồi mới đúng?? Mấy năm không gặp tính kiên nhẫn không ngờ có chút tiến bộ nha.

Phong cười cười đẩy cốc rượu tới trước mặt Smoker đồng thời nói một câu khiến thần hình hắn cứng ngắc.

Trong mắt Smoker tràn đầy vẻ không thể tin, hắn quay phắt đầu nhìn chăm chăm bóng dáng xa lạ. Tashigi có chút kinh ngạc nhìn biểu tình khó coi của Smoker, trong trí nhớ của nàng có bao giờ thượng cấp dừng mảnh được mọi người kính sợ lại có bộ dạng như này đâu.

Mập máy khỏe môi, Smoker cố rặn ra được một thân ảnh quen thuộc khắc sâu vào trong trí nhớ.

- Ngài là...đội trưởng??

- Hahaha hahaha!!!

Phong bật cười sáng khoái, được người xưa nhận ra sau bao năm xa cách quả là một chuyện đáng để vui mừng. Hắn đứng dậy giờ nắm đấm về phía trước, khỏe môi nhếch lên một độ cong kỳ quái.

Thần hình Smoker run lên bần bật, phải mất thời gian khá lâu mới đứng dậy được, tâm tình của hắn hiện tại vô cùng kích động, khó có thể diễn tả hết được cảm xúc trong vài câu chữ.

Cạch!

Hai nắm đấm nhẹ nhàng chạm vào nhau, tuy đơn giản nhưng lại bao hàm vô số lời muốn nói.

- Đội trưởng!! Bọn tôi chờ anh...đã lâu, anh quay trở lại tôi thật sự...rất vui, nếu có thể hãy cho phép tôi được chiến đấu với anh như hồi xưa.

Từng ký ức năm xưa chọt ủa về, bọn họ đã cùng nhau sáng tạo nên một thể hệ huy hoàng cho hải quân, những điều họ đã làm chưa ai làm được. Và hết thảy mọi chuyện đều do một mình Phong dẫn dắt, vì vậy không quá khó hiểu khi đám người Smoker vẫn một mực chờ đợi hắn trở về lãnh đạo bọn họ một lần nữa. Tương lai như thế nào không quan trọng, điểm mấu chốt nằm ở chiến hữu một thời lại được sống vai chiến đấu cùng nhau.

- Điểm này cần anh phải nói sao, tôi ngồi đây chính là để chờ anh, nếu anh đồng ý thì hãy theo tôi, chính nghĩa của chúng ta sẽ tiếp tục lưu truyền mãi mãi, chỉ cần không thẹn với lòng là được rồi.

Phong mỉm cười vỗ nhẹ vào vai Smoker một cái xốc lại tinh thần cho hắn, nhận được cổ vũ, Smoker gật mạnh đầu giọng nói thập phần kiên định.

- Nhiều năm qua tôi cố gắng hết sức tiến bộ không ngừng nghỉ là vì một ngày hôm nay, đội trưởng!! Hãy cho tôi trở thành đồng đội đáng tin cậy nhất của anh.

- Tốt!! Uống!!!

Nắm lấy cốc rượu trên bàn, Phong hét lớn một tiếng sau đó ngửa cổ uống cạn, Smoker cũng tương tự vút hai điếu cigar trên miệng đi, một hơi nốc hết cốc rượu đầy.

Ba người còn lại biến thành nhân vật làm nền chân chính, bọn họ chỉ biết đứng im không nhúc nhích quan sát diễn biến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Người kích động nhất có lẽ là Tashigi, nàng đã nghe Smoker kể về Phong rất nhiều, những chiến tích truyền kỳ mà thiếu niên nhỏ bé năm nào một tay tạo dựng, có lúc Tashigi thầm nghĩ chính nghĩa của mình có lẽ sẽ giống như người thiếu niên ấy.

Sự thật đã chứng minh, sau bao nhiêu năm rớt cuộc thần tượng trong lòng nàng đã thăng lên tới cấp bậc Đô đốc, niềm tự hào của hải quân. Nếu không phải nhân vật đại diện cho chính nghĩa thì làm sao có tư cách mang quân hàm này trên vai?? Niềm tin trong lòng Tashigi trở nên kiên định, sáng bừng hy vọng hơn bao giờ hết.

Nàng cắn chặt răng chờ khi hai người đàn ông trước mặt kết thúc màn giao lưu tình cảm thì tiến lên một bước nói lớn.

- Ngài Đô đốc, có thể cho tôi theo ngài giống như Đại Tá Smoker được không, tôi hứa sẽ chăm chỉ cố gắng hết sức mình.

Tiếng hét của Tashigi khiến Phong và Smoker ngạc nhiên, Phong cúi đầu nhìn cô gái thấp bé đang dùng ánh mắt kiên định nhìn mình chăm chú.

Phong mỉm cười lắc đầu kẹp lấy điếu thuốc giắt trên áo của Smoker, gã hiểu ý cầm bật lửa châm cho Phong.

Thở nhẹ ra một luồng khói mỏng, lâu rồi Phong không hút thuốc, không phải hắn không biết hút chỉ là không thích thôi.

Tashigi vẫn kiên nhẫn chờ đợi, đây là có lẽ là điểm may mắn của cô gái nhỏ hậu đậu này, một quyết định ngày hôm nay đã dẫn đến thay đổi nghiêng trời

lệch đất trong tương lai của nàng.

Sau khi rít vài hơi, Phong mới chậm rãi mở miệng.

- Cô có chắc chắn với ý muốn của mình không??

- Có!!

Không chút do dự, Tashigi lập tức gật đầu khẳng định.

- Nếu tôi nói, tôi vừa là lính hải quân vừa là không phải thì cô vẫn sẽ giữ nguyên ý định đó chứ??

- Ý ngài là sao??

- Haha!! Rất đơn giản, đừng nhìn tôi là một Đô đốc hải quân mà nghĩ tôi đứng về phía chính nghĩa, một mực bảo vệ nó. Tôi hỏi cô một câu, cô sẽ làm gì khi gặp một vài tên hải tặc quấy phá, hà hiếp dân thường??

Bỗng nhiên Phong đặt ra một câu hỏi làm cho Tashigi có chút ngập ngừng, không biết nên trả lời làm sao. Nàng ngẫm nghĩ giây lát rồi mím môi trả lời.

- Tôi...tôi sẽ bắt đám hải tặc đó về giam giữ, để bọn chúng chịu tội trước pháp luật.

"Quả nhiên là vậy!!" Cô gái này vẫn còn quá ngây thơ, Phong thầm lắc đầu cảm thán, về mặt hấn đột nhiên phát sinh biến hóa, một cỗ khí tức tà ác không kém phần bá đạo chậm chậm lan tỏa.

- Cô gái nhỏ, cô ngây thơ quá đấy, cô nghĩ pháp luật liệu sẽ xử lý những tên tội phạm đáng chết vạn phần ấy sao?? Nhân đây tôi nói luôn cho cô biết, cách xử lý tội phạm của tôi khá là đơn giản...

- Đội trưởng!!

Smoker đánh hơi được điều không ổn, hấn rất quý Tashigi, nàng đã đi theo hấn nhiều năm vì vậy Smoker không muốn niềm tin của nàng bị tan vỡ, làm vậy tuy không sai nhưng cách thức thì lại quá ác độc. Nhịn không được Smoker buộc miệng hô lên, bất quá Phong phát tay ra hiệu để hấn xử lý.

- Cô chắc đã nghe qua sự kiện 10 năm trước ở đảo Foolshout rồi chứ nhỉ, đúng vậy, toàn bộ tội phạm hơn mười ngàn người cá đều bị tôi giết sạch, kể cả đầu hàng hoặc không đầu hàng, số phận của chúng chỉ có một.

Gò má Tashigi trắng bệch một mảng, không còn chút huyết sắc nào, nàng hoảng sợ lùi về sau vài bước, đây là thể loại chính nghĩa gì vậy??? Vì sao phải giết hết bọn chúng chứ??

- Cách thi hành chính nghĩa của tôi là vậy đấy, bọn chúng tên nào cũng đã tay nhiễm đầy máu tươi và mồ hôi của con người, nếu chỉ bắt chúng về Impel Down thì một vài năm sau chúng sẽ được thả ra. Công lý kiểu đó thì tôi thả tay mình đặt ra thiết luật, phạm là tội đáng chết thì nhất định phải chết, tội còn được sống thì tôi sẽ để chính quyền xử lý.

- Cô phải hiểu một điều, chính nghĩa là do lương tâm của cô cảm thấy nó xứng đáng, nếu vì một chính nghĩa của kẻ khác áp đặt bắt buộc cô phải thực hiện thì đó không còn là chính nghĩa mà cô mong muốn nữa. Tôi cho cô thời gian suy nghĩ kỹ càng, đất nước này rất thú vị, một thời gian nữa băng hải tặc Mũ Rom sẽ tới, cô hãy truy đuổi bọn họ và thi hành cái loại chính nghĩa từ trước đến nay cô vẫn hay làm. Sau đó cô hấn tìm tôi đưa ra đáp án của mình.

Phong không nói rõ ràng nhưng hàm ý bên trong ai cũng hiểu, chính nghĩa mà Tashigi bị áp đặt ngoài chính quyền thế giới ra thì còn ai vào đây. Không chỉ một mình Tashigi mà hầu như toàn bộ lính hải quân đều bị chính quyền biến thành công cụ để thực hiện những điều mà bọn chúng muốn

Tinh thần Tashigi gần như hoàn toàn sụp đổ, nàng không dám tin tất cả lời Phong nói là thật. Về mặt mắt mắt, tuyệt vọng khiến người ta thương cảm, nàng gật đầu cô nén tâm tình khó chịu, nếu đã như vậy thì hãy theo lời Phong nói, quan sát vương quốc này một lần cuối đi, hãy xem rốt cục chính nghĩa của mình là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Kết Thúc

Nhìn vào biểu hiện của Tashigi, Phong hiểu rõ rằng đây là cái cách mà chính quyền thế giới tạo ra những con chó trung thành, sẵn sàng hy sinh vì lý tưởng của chúng, lực lượng hải quân không sai, bọn họ chỉ mù quáng tin vào cái thứ gọi là chính nghĩa do chính quyền sắp đặt. Còn những tên hải quân bị tha hóa giống như Morgan thì không có gì để nói, chúng là mấy con sâu làm rầu nồi canh, không thể vì vậy mà đánh giá toàn bộ hải quân trên thế giới được.

Tashigi là một cô gái tốt, có lý tưởng sống cao cả, mặc dù hơi khờ nhưng không sao, nếu như nàng hiểu rõ vấn đề và sai lầm của mình từ trước đến nay

thì Phong sẽ không ngại đào tạo nàng trở thành một kiếm khách tầm cỡ.

Bước ra khỏi quán rượu với tâm trạng buồn phiền, thất vọng tột độ, Tashigi thật sự chẳng muốn làm gì tiếp, bất quá vì xác định con đường tương lai, nàng ép buộc bản thân phải cố gắng chịu đựng, ít nhất phải xong chuyện ở Alabasta đã, nàng cũng rất muốn xem thử liệu điều Phong nói có phải là thật hay không.

Ngồi trong quán, Smoker nhìn theo bóng lưng của Tashigi lắc đầu thờ dài.

- Đội trưởng!! Anh làm vậy liệu có quá đáng không, dù sao Tashigi cũng chỉ là lính mới...haizz

- Hiện thực luôn tàn khốc, nếu không tự thân trải nghiệm thì làm sao hiểu được nó đáng sợ như thế nào, chỉ cần vượt qua được cánh cửa này, tương lai của cô gái đó sẽ là vô hạn.

- Được rồi, tại hòn đảo này nhiệm vụ của chúng ta là quan sát lớp trẻ hành động, bây giờ tôi giới thiệu cho anh, đây là Death.

Vừa nói Phong vừa chỉ vào Death đang ngồi chỉnh sửa khẩu Demon bên cạnh, nghe Phong gọi tên mình, Death ngẩng đầu hướng Smoker mỉm cười xem như chào hỏi.

Smoker đồng dạng gật nhẹ đầu một cái, đây là một đồng đội mới trong tương lai, hẳn tự nhiên là tôn trọng rồi, hơn nữa theo cảm nhận của Smoker thì thực lực phát tán ra từ Death cao hơn hẳn rất nhiều, vì vậy về tình về lý không có lý do gì để smoker xem nhẹ Death cả.

- Còn đây là Shinai!!

Hai người nhìn nhau gật đầu chào hỏi sơ bộ, sau đó bốn người vừa trò chuyện vừa uống rượu, người dân bên ngoài cũng dần dần tản đi chỗ khác, quán rượu xem ra đã bị bọn hải quân kia bao trọn gói rồi, tiếp tục đứng đang nắng là đồ ngu.

...

Khi mặt trời lên đỉnh thì cũng là lúc băng Mũ Rom tới được Rain Base, trận chiến đẫm máu giữa Crocodile và Luffy lần đầu tiên nổ ra, kế hoạch tác chiến cuối cùng của công ty Baroque đồng thời được khởi động, hàng loạt các phản ứng dây chuyền lập tức nối đuôi nhau bùng phát.

Hiện tại Phong cùng ba người Smoker, Death, Shinai đã đến thủ đô Alubarna chờ đợi thu dọn tàn cuộc dùm Luffy rồi.

...

Hai ngày sau, trận chiến rốt cuộc đi đến hồi kết, không hề khác với nguyên tác bao nhiêu, nhân vật tạo nên điểm khác biệt nhỏ nhoi ấy chính là Robin, nàng hầu như suốt cuộc hành trình trong vương quốc cát của Luffy đều ra tay giúp đỡ khi cần thiết.

Tính về mặt quan hệ thì Luffy vừa là “em rể” vừa là thuyền trưởng tương lai của Robin a!! Nếu không giúp cậu ta thì nàng sẽ khó mà yên tâm được.

Lặng mộ hoàng gia.

Cả Luffy lẫn Crocodile đều nằm gục bất động, vết thương của Luffy nặng hơn trong nguyên tác không ít, vì vậy dù có là thánh nhân cũng không thể đứng lên được.

Robin ôm bụng ngồi dựa vào vách tường thở hổn hển, máu vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương, nàng dường như không quan tâm lắm mà chỉ cùng quốc vương nói chuyện phiếm.

- Vừa nãy là cô nói dối đúng không??

- Đúng vậy, tôi không có lý do nào để giao thứ đó cho loại người như Crocodile được, hẳn không xứng đáng để sở hữu nó.

- Nói vậy là đã có người tiếp nhận Pluton rồi??

Quốc vương hiểu ra ý chính trong câu nói của Robin, ông kinh ngạc há hốc miệng, ở đây chỉ có bốn người, làm gì có người thứ năm xứng đáng với Pluton như lời Robin nói??

Robin không trả lời mà chỉ im lặng mỉm cười, hai mắt chậm rãi nhắm lại trong đầu thầm đếm số.

”Nếu cần đến anh thì hãy nhắm mắt và đếm đến mười, anh sẽ lập tức có mặt ở bên cạnh em”

”1...”

”2...”

”3...”

...

”9...”

”10...”

Cặp mắt xinh đẹp hé mở, nhưng lại không dám mở hết.

- Sao vậy? Sợ anh không giữ lời à?

Giọng nói bỗng vang lên khiến hai mí mắt bật mở, trước mặt nàng quả thật là người đàn ông đánh cắp trái tim nàng rồi, bất giác một nụ cười thật tươi hiện lên trên gương mặt xinh đẹp.

- Em còn sợ anh không tới kịp nữa đây, mà sao anh lại làm được hay vậy??

- Haha!! Không gạt em, anh vẫn luôn ở trong tầng hầm này, thấy em nhắm mắt thì bước ra thôi. Hắc hắc!!

- Anh...!!

Robin không còn lời nào để nói, nàng còn đang mơ mộng sức mạnh tình yêu gì đó nữa chứ, bất quá Phong vẫn được tính là giữ lời, như vậy Robin đã rất vui rồi.

Lão quốc vương bị cho ra rìa tròn tròn hai mắt hết nhìn Phong rồi lại nhìn Robin, trong cái hoàn cảnh mặt đất phía trên sắp sụp xuống tới nơi mà vẫn còn ở đó tình chàng ý thiếp. “Thật không hiểu giới trẻ bây giờ bị làm sao nữa...” Mặc kệ biểu tình của quốc vương, Phong cúi xuống điểm nhẹ vài cái quanh vùng bụng của Robin giúp nàng cầm máu, sau vài giây thao tác máu cuối cùng cũng ngừng chảy, Robin cảm thấy đau đớn giảm đi nhiều, trong lòng thầm cảm ơn Phong quả nhiên là dị nhân.

Xong xuôi hết thấy Phong bế Robin lên để nàng ôm cổ kẹp hông mình giống như tư thế hôm trước, Robin hiểu ý vô cùng tự nhiên bám dính lấy người Phong.

- Ông tự đi được không??

Phong không quay đầu dò hỏi quốc vương, khẽ ngăn người giấy lát ông mới kịp định thần, khẽ dùng sức một chút phát hiện chân mình không đứng lên nổi, quốc vương lúc này mới cười khổ lắc đầu.

- Chân tôi bị đá đè không cử động được, hay là hai người...

Chưa kịp nói hết câu thì một cánh tay rắn chắc đã kẹp lấy bụng quốc vương, xách ông lên như xách bao tải, ông giật mình quơ loạn hai tay.

- Cậu...cậu định làm gì??

- Không muốn chết thì ông trật tự dùm tôi!!

Đáp lại là giọng nói nhạt nhẽo nhưng ngữ khí lại không cho phép ý kiến, quốc vương là người đứng đầu một vương quốc vậy mà cũng không chịu nổi khí thế cao cao tại thượng trên người Phong, bất đắc dĩ đành ngậm chặt miệng không nói gì thêm.

Cánh tay còn lại của Phong kẹp Luffy, còn Crocodile thì được một sợi dây dài được kết nối từ những cánh tay kéo lê trên mặt đất, đây là năng lực ác quỷ của Robin.

Thoát khỏi thông đạo, ánh nắng mặt trời gay gắt một lần nữa chiếu vào người Phong, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng trung tâm thành phố nhẹ giọng lầm bầm.

- Cuộc chiến đã đến hồi kết rồi!!

Nghe thấy giọng nói, quốc vương vội vàng ngẩng đầu nhìn theo, nơi đó khói bụi mịt mù, tiếng binh khí va chạm ác liệt đến nỗi xa tận lăng mộ vẫn còn nghe được.

- Thật sự kết thúc sao??

- Tôi mang ông đi xem thử là biết chứ gì!!

Dứt lời Phong thả Crocodile nằm lại, một mình mang theo ba người chậm rãi bước tới cung điện.

Lúc hắn tới nơi thì trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, sắc mặt quốc vương xanh mét liếc nhìn đám mây bụi bặm đang điên cuồng lan tỏa trên thiên không. Uy lực của quả bom hẹn giờ vô cùng khủng bố, tuy nhiên cũng nhờ nó mà cuộc bạo loạn được chấm dứt trước khi máu chảy thành sông.

- Kết thúc thật rồi!!

Quốc vương không tìm được giọt nước mắt hạnh phúc, đất nước bị chia rẽ mấy năm trời rốt cục cũng lấy lại sự tự do, còn niềm vui nào lớn hơn niềm vui

này đây. Phong nhẹ nhàng đặt quốc vương ngồi trên đất rồi tới lượt Luffy, kiểm tra vết thương của cậu không nguy hiểm tới tính mạng. Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó xoay người rồi đi, tất nhiên không quên để lại lời dặn.

- Cứu đất nước của ông là băng hải tặc của thằng nhóc đó, ông phải tiếp đãi nó thật chu đáo, còn chuyện tôi xuất hiện ở lăng mộ coi như chưa từng xảy ra, người đưa ông và Luffy ra khỏi đó là Robin. Ông hiểu rồi chứ??

- Vâng!! Tôi hiểu rồi, nếu được hãy cho tôi báo đáp cậu nhé...

- Báo đáp?? Vương quốc của ông có thứ gì khiến tôi hứng thú?? Đừng nghĩ tới chuyện không có thực ấy nữa, hãy tập trung kiến thiết vương quốc đi, sau này tôi sẽ có việc cần nhờ đến ông đấy.

Trước ánh mắt kinh ngạc của quốc vương, Phong hóa thành con cuồng phong biến mất khỏi cung điện.

...

Ba ngày sau, băng Mũ Rơm vì bị hải quân thẩm hỏi quá nhiều cho nên đã quyết định rời khỏi vương quốc Alabasta, kết thúc chuyến thám hiểm đầu tiên tại Đại Hải Trình và chuẩn bị cho cuộc phiêu lưu tiếp theo.

Tuy nhiên, thời điểm bọn họ vừa lên tàu thì bỗng phát hiện ở trên đó không biết từ lúc nào đã có mặt thêm bốn người, ba trong số đó khoác áo choàng hải quân.

Tất cả thành viên băng Mũ Rơm đồng loạt biến sắc, người nào người nấy tay cầm vũ khí chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

- Bà chị nhiều tay?? Vì sao chị lại ở đây, còn mấy người hải quân kia nữa???

Luffy há to miệng quát hỏi, hải quân tự dưng lên tận trên thuyền cậu là chuyện không mấy tốt lành, nếu không làm rõ chỉ sợ khó mà ra khơi được.

- Luffy cậu biết mụ ta sao?? Tớ nhớ mụ là kẻ địch của chúng ta đấy!!

- Đúng vậy...đúng vậy!! Còn ba gã hải quân kia nữa, nhìn thấy ghê quá...

- Cô gái xinh đẹp!!

- Tên ngốc!! Mau tập trung, mấy tên hải quân này rất mạnh.

Đối với băng hải tặc nháo sự này, bốn người bên kia không tỏ vẻ gì là muốn trả lời cả.

Không khí dần trở nên ngưng đọng, ngay lúc Luffy sắp không chịu nổi tiến lên ra tay thì tên hải quân ngồi giữa đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chỉ với một ánh mắt đơn giản đã khiến đám người Luffy giật bắn mình, Nami, Usopp, Chopper kinh hãi thất sắc vội vàng trốn ra sau lưng ba người còn lại, dù là vậy vẫn cảm thấy không có một tí an toàn nào.

- Gã này...

Zoro cắn chặt răng rút tam kiếm thủ thế sẵn sàng liều mạng, Luffy cũng không còn bộ dạng vô tư nữa, bộ ba quái vật lần đầu tiên cảm giác không có tí cơ hội chiến thắng nào, thậm chí một đường sinh cơ cũng không. Người đàn ông trước mặt không khác gì một ngọn núi đè lên lồng ngực bọn họ, đến hô hấp còn khó khăn nói gì đòi địch lại người ta đây.

Tuyệt vọng!! Chính là thứ cảm giác đáng ghét này...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Quà Gì???

- Mi là Luffy Mũ Rơm??

Giọng nói băng giá không mang theo chút cảm xúc vọng vào tai mọi người, Nami và Chopper yếu đuối khóc sắp cạn nước mắt tới nơi rồi, người đàn ông cao lớn trước mặt quá đáng sợ đi.

- Ôi! Tôi sợ quá, anh Luffy hay là chúng ta chạy đi.

Chopper núp sau lưng Luffy kéo kéo áo cậu, khí thế trên người Phong khiến Chopper không cách nào chịu nổi, chỉ cần mạnh thêm chút nữa liền té xỉu

đương trường chứ chẳng chơi.

Ngược lại với Choper, bộ ba quái vật ngoài ngưng trọng ra thì không có chút nào sợ hãi, Luffy nắm chặt hai nắm đấm tiến lên một bước.

- Phải!! Là tôi, còn ông là đồng bọn của lão khóic khóic phải không?? Nói cho mà biết ông không bắt được bọn tôi đâu.

- Ô? Thật không??

Phong khẽ mỉm cười chậm rãi đứng dậy, cổ khí thế hung bạo vừa nảy lập tức tăng lên, băng Mũ Rom theo bản năng sinh ra sợ hãi vội lùi lại vài bước.

Bình!!!

Âm thanh trầm đục khẽ vang lên giữa không gian yên tĩnh, từng người từng người trợn trừng hai mắt, bọn họ thậm chí không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy Phong bằng một cách thần kỳ nào đó đột nhiên đứng trước mặt Luffy tặng cho cậu một đấm ngay giữa bụng.

- Luffy!!!

Thấy Luffy ới ra một đồng máu tươi sắc mặt nhợt nhạt gục xuống, Zoro cùng Sanji không nói một lời chuyển thể công liều mạng với Phong.

- Oni Giri!!

Hai mắt Zoro lạnh lẽo sát khí bốc lên phừng phừng, tam kiếm trong tay theo đó run lên dữ dội. Trong khoảnh khắc tốc độ của Zoro đề thăng lên đến cực hạn, hấn gần như biến mất tại chỗ, tuy nhiên Phong ở phía đối diện đến nhìn cũng không thềm nhìn một cái.

Pập!

Cực kỳ nhẹ nhàng và đơn giản, trong mắt người quan chiến giống như thanh kiếm của Zoro tự động đặt vào giữa hai ngón tay ấy vậy. Tuyệt kỹ mạnh nhất của Zoro hiện tại cứ như thế bị phá giải, hấn trần trối nhìn thanh kiếm đang run rẩy vì hoảng sợ “ngươi làm sao có thể...”

- Nhóc! Mi gọi thứ này là kiếm thuật sao??

Hoi quay đầu nhìn Zoro, sự khinh thường trong mắt Phong tựa như một vị vương giả đang quan sát con kiến hôi vừa định cắn mình một cái.

Hai ngón tay của Phong khẽ động, thanh kiếm run nhẹ sau đó gãy ra làm đôi trong ánh mắt kinh hãi tột độ của mọi người.

- Hấn quá mạnh!!! Zoro, Sanji mau mạng Luffy chạy nhanh, chúng ta không phải đối thủ đâu...

Nhưng, Nami chưa kịp nói dứt câu thì bên tai Phong đã có tiếng gió rít gào thét, một cẳng chân đen thui lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét tới.

Không né, không đỡ, Phong mặc kệ bàn chân đó đá trúng cần cổ của mình.

Rắc!!

Âm thanh xương cốt nứt vỡ khiến người ta nổi da gà vang lên, tuy nhiên người đau đớn không phải Phong bị trúng đòn mà là Sanji, hấn ôm chân khụy xuống đất hai mắt tràn ngập vẻ hoảng hốt không nói nên lời.

Đối với Phong mà nói thì những ngón đòn của Zoro và Sanji chả khác gì mèo cào, hấn vẫn đứng im tại chỗ, hoàn toàn không suy chuyển một chút nào. Trong ánh mắt bất lực, tuyệt vọng của băng Mũ Rom, Phong cúi xuống nắm cổ Luffy nâng lên không trung.

Chân phải vung lên đá bay Zoro và Sanji đang có ý định liều mạng.

- Zoro!!! Sanji!!! Hai cậu không sao chứ...

Nami cùng Chopper nước mắt như mưa vội vàng chạy lại đỡ Zoro, Sanji ngồi dậy, Usopp đứng bên cạnh nắm chặt lấy cái ná quen thuộc của mình, nhưng cánh tay không ngừng run rẩy dù bảo thể nào cũng không nghe lời, “đừng run nữa, ta không thể bắn trúng hấn nếu mi cứ run hoài như vậy...”

- Chết tiệt!! Chúng ta phải nghĩ cách cứu Luffy, tên kia sắp giết cậu ấy rồi.

- Vô dụng!! Hấn không phải là kẻ mà chúng ta có thể đối đầu...

Sanji buồn bã cuối đầu, tuy rằng không cam tâm nhưng một đá vừa rồi đã giúp Sanji hiểu ra được, dù có một trăm cái băng hải tặc Mũ Rom cùng tiến lên thì gã đàn ông kia vẫn sẽ dễ dàng tiêu diệt sạch, căn bản bọn họ không cùng đẳng cấp, chênh lệch là quá xa.

Trong khi mấy người đang cãi nhau thì bên kia, Luffy đã hồi phục tí sức, cậu cắn chặt răng kéo dài hai cánh tay về phía sau.

- Gomu Gomu...

- Bazooka!!!

Phanh!!!

Chiêu thức cực mạnh đánh bại vô số địch thủ của Luffy trúng đích mà không có một sự cản trở nào từ Phong, hẳn yên lặng cảm thụ lực lượng của Luffy sau bao nhiêu năm xa cách.

Luffy há to miệng nhìn vào chỗ ngực Phong, nơi đó bị dính một chiêu của cậu mà vẫn không hề hấn gì, ngược lại hai tay Luffy thì tê rần khó khăn thu hồi, lực phản chấn còn mạnh hơn lực đánh gấp nhiều lần.

- Luffy!! Lực lượng của nhóc vẫn yếu như ngày nào nhỉ!!

Bất thành linh Phong thốt ra một câu khiến ai cũng ngây ngời, giọng điệu thế quái nào lại như kiểu người thân quen biết lâu năm vậy. Ngay cả Luffy cũng nghi hoặc không hiểu Phong đang nói cái gì.

Đúng lúc này, một thân ảnh khác từ bên dưới nhảy lên boong thuyền, chiếc mũ gắng gọng kính cùng chiếc quần lửng quen thuộc, ngoài Ace ra thì còn ai vào đây??

Trông thấy Ace xuất hiện đúng lúc thì Nami, Usopp thở nhẹ một hơi.

- Anh Ace, Luffy bị bắt rồi, anh mau cứu cậu ấy đi!!!

- Tên hải quân kia rất mạnh, anh phải cẩn thận!!

Zoro nắm chặt hai thanh kiếm lạnh lặn tốt bụng nhắc nhở một câu, bất quá, khiến bọn họ ngạc nhiên là Ace chẳng những không có ý định lên cứu Luffy mà còn ngồi xuống chỉnh trang lại hành lý, vẻ mặt hứng thú nhìn Phong và Luffy.

- Em nói anh!! Sao anh có thể ăn hiếp mấy đứa nhỏ thành bộ dạng này được.

Wtf, rốt cục là chuyện quái gì đây??? Các thành viên băng Mũ Rơm như lạc vào trong sương mù, chả biết đâu là trời đâu là đất nữa.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Phong đã giải đáp mọi thắc mắc của họ.

- Nhóc con!! Không gặp nhau 10 năm, chú mày liền quên anh rồi à, hay là đợi anh đánh cho mày một trận đòn yêu thương thì mày mới chịu nhớ ra??

Hai mắt Luffy lòi hẳn ra ngoài, miệng ngoác to đủ nhét vừa quả dưa hấu.

- Anh Phong???

Phong bật cười vui vẻ đặt Luffy xuống đất, thái độ chuyển biến của hắn đã khẳng định thân phận chắc chắn 100% rồi.

Không kìm được vui sướng, Luffy phóng dài tay chân nhảy cẫng lên bầu chặt vào người Phong, dùng cụm từ “bạch tuột bắt mồi” cho Luffy lúc này có lẽ là hợp lý nhất.

- Kìa...kia là ông anh lớn của Luffy??

- Hôm trước người mà anh Ace nhắc đến là anh ấy đúng không???

- Chà trách lại biến thái như vậy, chúng ta gần như không có một cơ hội nào khi đứng trước mặt anh ta cả.

Usopp, Chopper và Nami giống như từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường, tâm tình nhẹ nhõm vui mừng không sao nói hết. Nếu Phong thật sự là kẻ địch thì bọn họ đã chết từ lâu rồi, may mắn vẫn là Luffy lợi hại, anh em thân thích không người nào tầm thường.

Sau một hồi lâu quán chặt Phong, Luffy bình ổn lại tinh thần tụt xuống, Ace cũng thông thả bước tới. Ba anh em sau mười năm xa cách cuối cùng lại gặp nhau trong tình cảnh dở khóc dở cười này, đúng là một loại tư vị chưa cảm thụ bao giờ.

- Luffy!! Ace mấy năm qua rất có tiến bộ, sao chú mày chẳng hề mạnh hơn chút nào vậy??

Phong vừa nói vừa chỉ vào ngực mình chỗ mà Luffy đánh trúng hồi nãy, ý bảo “chà có tí lực gì!”, nghe mình bị chê bai, Luffy toát mồ hôi vội vàng bào chữa.

- Em cũng có tiến bộ mà, chẳng qua là do anh mạnh quá thôi.

- Cầm cái!! Bữa nay lá gan chú mày to hơn trước rồi nhỉ??

Bóp!!!

Đầu Luffy lập tức sưng lên một cục to đùng, đầu tới mức nước mắt nước mũi văng tung tóe.

- Đau quá!! Em xin lỗi!!

- Haha!! Anh đừng đánh nó nữa, đánh bại được một Thất Vũ Hải là rất khá rồi.

Khỏe miệng Ace khẽ co giật, theo bản năng lùi về sau một bước, người anh này mỗi lần nghiêm khắc thì mức độ nguy hiểm còn cao hơn cả lão Garp.

Phong khoanh tay trước ngực hừ lạnh.

- Mày đừng có biện hộ cho nó, Crocodile chỉ là thằng nhãi yếu nhất Thất Vũ Hải mà thôi, khoe khoang cái gì. Bất quá, tóm lại vừa ra khơi đã có thành tích bậc này cũng xem như rất khá rồi.

Nghe câu đầu tiên Luffy ỉu xiu như cọng bún, sang đến câu sau thì hai mắt cậu sáng bừng hưng phấn, tinh thần nháy mắt khôi phục lạnh lợi như cũ.

- A!! Có phải anh sẽ thưởng cho em không, hôm trước anh Ace có nói rồi nha, anh không được nuốt lời đâu đấy.

- Quà?? Quà gì nhỉ, anh có nói...

Phong nghi hoặc, hẳn rõ ràng không có bảo Ace đề cập quà cáp gì nha, không lẽ... Hiểu được điểm mấu chốt, mắt Phong trừng lên quay sang nhìn Ace, nhưng Ace làm gì còn đứng ở chỗ cũ.

- Zoro này!! Anh có mang ít rượu, nghe nói chú mày cũng thích uống rượu lắm đúng không, hai ta làm vài chén nhé, không khí dạo này hơi lạnh uống rượu là hết sảy.

- Đúng là ngon thật...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hải Tặc Tân Thế Giới

Sau một hồi “đạy dỗ” Ace, Phong ngồi uống rượu cười nói với mọi người đồng thời giới thiệu Robin gia nhập băng hải tặc Mũ Rơm.

Đối với việc này Luffy hoàn toàn không có ý kiến, không tính Robin đã cứu cậu nhiều lần, dù là không có thì cậu vẫn chấp nhận Robin gia nhập hội như thường.

Các thành viên còn lại dù có chút thành kiến trong lòng nhưng thuyền trưởng đã quyết thì có nói tiếp cũng chẳng giải quyết được gì.

- À đúng rồi, anh Phong...anh là cấp trên của gã khói khói đúng không, anh mạnh hơn hẳn nhiều mà.

Luffy vừa nhai thịt đến phòng miệng vừa hiếu kỳ dò hỏi, theo cậu thấy, Phong cường đại hơn Smoker rất rất nhiều, chỉ riêng khí thế bộc phát đã khiến cậu nảy sinh thoái ý rồi.

- Đương nhiên!! Anh là Đô đốc mà!!

- Đô đốc???

Ba người Sanji, Nami, Usopp phun hết đồ ăn trong miệng thất thanh kinh hô, không ngờ ông anh chỉ lớn hơn Luffy 3 tuổi lại có thể đạt đến trình độ đứng đầu lực lượng hải quân như vậy, đúng là dùng hai từ “khủng bố” cũng chưa đủ để hình dung về mức độ biến thái của gã.

- Nhóc con!! Băng hải tặc của chú mày vẫn còn yếu lắm đấy, chỉ với thực lực như thế này ở nửa đầu Đại Hải Trình có lẽ nhóc vẫn tung hoành được, nhưng ở nửa sau Đại Hải Trình thì ngay cả cơ hội tiến vào nhóc cũng không có.

Bỗng nhiên Phong nói một câu khiến mọi người kinh ngạc, cái này không phải là khinh thường bọn họ quá rồi sao.

Luffy có điểm không tin, cậu bĩu môi phản bác.

- Anh đừng có mà hạ thấp bọn em như vậy chứ, Zoro, Sanji, Usopp, Nami, Chopper cả chị Robin nữa đều là những người tài giỏi, bọn em sẽ chinh phục Đại Hải Trình trở thành Vua Hải Tặc cho anh xem.

- Thật không?? Xem ra chú mày rất tự tin nhỉ?? Bài học vừa rồi hình như không thông được não chú mày phải không??

- Em sẽ ngày càng mạnh mẽ, cho đến khi vào sâu trong Đại Hải Trình thì nhất định em sẽ là một đại hải tặc hùng mạnh, với lại đâu phải ai cũng biến thái như anh.

Luffy lần này không giữ thái độ tự tin coi thường nữa, cậu đương nhiên hiểu được phải mạnh hơn bây giờ mới có cơ hội đạt được ước mơ, bất quá nếu đúng như lời Phong nói bằng Mũ Rom ngay cả sức đề vào nữa sau Đại Hải Trình cũng không đủ thì quả là quá coi thường bọn họ rồi.

Nhìn biểu hiện của Luffy, Phong biết có nói gì thêm cũng vậy, tính tình thẳng thắn này cứng đầu xưa nay, bắt buộc phải dùng cách thức trực tiếp nhất để giúp nó tỉnh mộng, chứ cứ để Luffy tàn tàn tiến bước như hiện tại thì chưa cần đi đâu xa, đến Water 7 chạm trán Lucci thì chắc chắn bằng Mũ Rom sẽ bị xóa sổ một cách chóng vánh.

Không phải lúc nào Phong cũng có thể ra mặt giúp Luffy được, nếu vậy thì con đường của cậu sẽ bị biến dạng, ước mơ trở thành Vua Hải Tặc cũng theo đó mà mơ hồ không thể định hướng.

Mỉm cười ngửa cổ uống hết rượu trong bình, Phong đứng dậy nhìn về phía trước xa xa.

- Nếu vậy thì anh sẽ cho mày xem một màn hay ho, sau khi xem xong hãy suy nghĩ kỹ về việc có nên tạm dừng để đề thăng chút sức mạnh hay không.

Luffy gật đầu, ở trên cao bỗng nhiên Usopp hét to.

- Các cậu!! Có hai chiến hạm hải quân đang hướng về phía chúng ta.

Nhận được thông báo, đám người Zoro trở nên căng thẳng, bất quá khi nhớ ra ở trên thuyền mình là một Đô đốc hải quân hàng thật giá thật thì thờ phào một hơi, thậm chí mừng lo hạo.

- Là người của tôi!!

Ít phút sau, hai chiến hạm một lớn một nhỏ nhanh chóng bẻ lái bơi song hành cùng với Going Merry.

Trên chiến hạm lớn người chỉ huy là Surudoi mấy ngày nay vắng mặt, chiến hạm nhỏ thì không ai ngoài Smoker. Đặc biệt cô gái nhỏ Tashigi, nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phong chăm chú, trận chiến ở Alabasta nàng là một trong những người tham dự đến giây phút cuối cùng.

Nhưng, người thi hành công lý lại là băng hải tặc Mũ Rom, trong khi nàng và đồng đội không giúp ích được gì nhiều, chỉ có thể đứng bất lực nhìn tội ác diễn ra trước mắt.

Hải tặc còn chính nghĩa hơn cả hải quân?? Bọn họ vốn không phải cùng một giuộc sao?? Chính quyền thế giới đã từng nói, hải tặc không chuyện ác nào không làm, phạm là dấn thân vào con đường đó đều là những tội phạm xứng đáng bị lên án, xử lý nghiêm khắc. Nhưng lương tâm của Tashigi liệu có cho phép nàng bắt giữ, thi hành “công lý” đối với băng hải tặc Mũ Rom không??

Đáp án đã có trong lòng Tashigi rồi...

Trên hết, sau khi chấm dứt bạo loạn, chính quyền lại đòi ban thưởng, thăng cấp cho nàng, Smoker và binh lính cấp dưới, hoàn toàn phủ nhận công lao của băng Mũ Rom. Đây rốt cuộc là cái vấn đề máu chó gì vậy??? Kẻ có công không thưởng, ngược lại còn gia tăng tội trạng, kẻ không có công thì được thăng quan tiến chức...Lúc này nếu Tashigi vẫn còn chưa hiểu dụng ý mà Phong muốn truyền đạt cho nàng thì thật uổng sống 21 năm trên đời.

Smoker luôn quan sát nàng kể từ sau hôm rời quán rượu, tự nhiên nhận ra cô gái nhỏ này đã phát sinh biến hóa phi thường, trong lòng hẳn thầm khen Phong quá cao tay.

Đẹp suy nghĩ ngoài lề này qua một bên, Smoker biến thành làn khói bay xuống thuyền hải tặc Mũ Rom.

- Đội trưởng!! Hạm đội liên minh hải tặc kia đã đến, bọn chúng ở ngoài khơi cách chúng ta hai hải lý, tầm mười phút nữa sẽ tới đây.

- Tốt lắm!!

Phong gật đầu hài lòng sau đó quay sang nhìn Luffy mỉm cười.

- Nửa sau của Đại Hải Trình được người ta biết đến với cái tên Tân Thế Giới, ở đó hải tặc hùng mạnh có vô số, bất cứ băng hải tặc nào đủ tư cách vượt qua tám ngăn cách tiến vào được vùng biển này đều có sức mạnh vượt trên nhóc.

- Tân Thế Giới??

Không riêng gì Luffy, những thành viên còn lại đều có vẻ rất hứng thú với vùng đất mới mẻ này, bọn họ dừng hành động đang làm để tập trung lắng nghe Phong nói.

- Đúng vậy!! Tân Thế Giới, lãnh địa của hải tặc chân chính, Tứ Hoàng Shanks Tóc Đỏ cũng ở đó.

- Chú Shanks??? Nếu vậy muốn gặp lại chú ấy thì em phải vào được Tân Thế Giới rồi!!

- Chính xác!! Không những vào được mà bắt buộc chú mày phải mạnh mẽ đến mức danh tiếng vang dội cả thế giới, như vậy mới đủ tư cách gặp gỡ ông ta.

- Rất nhanh thôi nhóc sẽ được biết hải tặc ở Tân Thế Giới cường đại như thế nào.

Phong nhếch môi cười cười chấm dứt vấn đề Tân Thế Giới bằng một câu kết kỳ dị.

Khoảng mười phút sau.

- Thuyền trưởng!! Phát hiện ở phía trước có ba con thuyền, hai chiến hạm hải quân và một thuyền hải tặc. Chúng ta bắn hạ bọn chúng chứ ạ???

Trên một chiến thuyền cự đại, trinh sát viên đứng trên cao chấp tay thành loa hét vang báo cáo.

Đứng trên boong tàu chính là Kan “Tay Ngắn”, hắn cũng đã thấy ba con thuyền đang ngáng đường rồi, gương mặt méo mó biến dạng hiện lên nụ cười cực kỳ dữ tợn, mấy ngày hôm nay bị War không xem ra gì khiến hắn tích một bụng oán khí, bây giờ có vài tên không biết sống chết dám ngáng đường nếu không giết hết thì Kan khó nuốt trôi được con giận này.

- Hạ lệnh toàn hạm đội lập tức hủy diệt đám kiến hôi phía trước cho ta!!!

- Rõ!!!

- Toàn đội 200 hạm pháo bắn hạ ba chiếc thuyền kia!!!

- Khai hỏa!!!

Mệnh lệnh được truyền đi, hơn hai mươi chiến thuyền hải tặc khổng lồ chậm rãi lộ diện phía sau làn sương sớm mỏng manh, đây chính là hạm đội liên minh hải tặc khổng lồ tiến hành truy sát Death do bốn tên hải tặc khét tiếng cầm đầu.

Ầm!!!!...Ầm!!!!...

Tiếng pháo nổ oanh kích chấn động cả vùng biển, cả hòn đảo Alabasta như rung chuyển theo đợt mưa pháo dày đặc.

Trên thuyền Going Merry, toàn bộ thành viên đang trốn mắt há mồm nhìn hạm đội hơn hai mươi chiến thuyền to gấp mười lần chiếc Going Merry. Chỉ cần chúng dàn hàng ngang liền che khuất đường chân trời.

Chứng kiến mấy trăm viên đạn đại bác đủ phá nát hòn đảo bay đến, trong mắt bọn họ đều là một mảnh tuyệt vọng, như thế này thì làm sao mà sống đây???

- Đã nhìn thấy chưa, hải tặc ở Tân Thế Giới chính là đáng sợ như vậy đấy!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Sức Mạnh Hủy Diệt Thế Giới

Nhìn làn mưa đạn pháo ngập trời, Phong vẫn bình tĩnh lạ thường, không hề có chút hoang mang lo lắng, những người còn lại dù là hải quân cũng không tìm được hít vài hơi khí lạnh.

Trong lúc không ai biết giải quyết tuyệt cảnh làm sao thì đột nhiên Phong nhún người nhảy lên, hai tay nhanh nhẹn tháo gỡ cánh buồm giống như đồ chơi.

- Anh muốn làm gì??

Thấy Phong phá hoại con thuyền quý giá của nhóm, mấy thành viên trong băng Mũ Rơm cuống lên gấp gấp hỏi, đặc biệt là Usopp, gã quý chiếc thuyền này hơn bất cứ loại bảo bối nào.

Phong mỉm cười hiền lành nhẹ giọng trả lời.

- Bình tĩnh đi, anh sẽ không làm hỏng nó đâu.

- Luffy, hai đứa nữa, tiếp theo nhìn cho kỹ thứ sức mạnh có thể làm rung chuyển cả thế giới, nếu bọn mày không thể đạt đến cấp bậc như thế này thì đừng nghĩ đến ước mơ xa vời nữa.

Dứt lời cánh tay Phong biến thành một màu đen quái dị, bất quá chỉ vài giây sau màu đen đó đã lan ra toàn bộ tấm vải buồm, biến nó thành loại vật chất cực kỳ cứng cáp.

- Cái gì vậy, sao buồm lại chuyển sang màu đen rồi??

- Có lẽ là loại năng lực ác quỷ nào đó chẳng??

Sự tình diễn ra rơi vào trong mắt các thành viên băng Mũ rơm, bọn họ chỉ là tân binh thì làm sao biết được thứ Phong đang sử dụng chính là Haki chứ. Trong mắt người nào người nấy tràn ngập kinh ngạc cùng khó hiểu.

Duy có ba người Luffy, Zoro, Sanji là ngưng trọng, nghiêm túc quan sát từng chút một, những chàng trai trẻ này rất muốn xem thực lực thật sự của nhân vật đỉnh cấp thế giới, từ đó có thể tìm thấy con đường phấn đấu và biết vị trí của mình là ở đâu.

Nói chính xác hơn là không chỉ có mỗi ba người Luffy, mà toàn bộ lính hải quân ở đây đều mong chờ vị Tân Đô đốc này biểu diễn.

Không để bọn họ chờ lâu, Phong đơn giản giậm nhảy bay người về phía trước, tám vài bướm màu đen thuần túy trong tay nhẹ nhàng vung lên.

Cánh môi của Phong mấp máy vài từ, lập tức một điều kỳ dị khó tin bất thành linh diễn ra trước mắt mọi người.

Cánh bướm vốn chỉ rộng hơn mười mét đột nhiên phóng đại thành một tấm áp phích che phủ cả bầu trời.

- Cái...

- Làm sao có thể...

- Năng lực đáng sợ này là gì vậy???

Giữa vô số tiếng kinh hô tay Phong vận lực, cánh bướm khổng lồ hoành ngang một cái cuốn tất cả mấy trăm viên đạn pháo vào trong, hàng loạt vụ nổ vang lên trên không trung, không một viên nào có thể thoát khỏi cánh bướm màu đen, thậm chí lực lượng bạo tạc của chúng không gây một chút xấu ảnh hưởng nào lên cánh bướm cả.

Thời điểm cánh bướm quét qua, một cơn cuồng phong dữ dội bốc lên tạo thành hàng chục cái vòi rồng khổng lồ nổi lên chín tầng mây cùng mặt biển.

Những con thuyền có mặt trên vùng biển không ngừng lắc lư, chao đảo theo từng nhịp sóng gào thét, thật khó có thể hình dung uy lực đáng sợ đến mức nào mới khiến thiên địa biến sắc như vậy.

Nhân mạng hai phe nhìn cảnh tượng một người dùng sức mạnh bản thân khuấy động cả đại dương mênh mông thì đứng ngây ra như phỗng, ánh mắt tròn vo không dám tin vào điều mình đang chứng kiến là thật.

Nhưng tất cả vẫn chưa dừng lại ở đó, lúc phong hạ cánh đặt chân lên sàn tàu thì hấn chìa tay hướng Usopp ra lệnh.

- Đưa đạn pháo đây cho anh!!

Usopp bây giờ chả khác gì con rối, hấn vô thức gật đầu chạy vào trong khoang bụng lên một viên đại bác to tướng đưa cho Phong.

Cầm viên đạn đại bác trên tay, Phong quay đầu nhìn Luffy.

- Luffy!! Chú mày hãy nhìn cho kỹ sự khác biệt giữa chú và những con quái vật thật sự ở Tân Thế Giới.

Vừa nói Phong vừa ném viên đạn lên không trung, mục tiêu hướng đến chính là hạm đội đằng xa.

Giữa không trung xen kẽ những cơn vòi rồng khủng bố, viên đạn nhỏ bé lọt vào trong mắt người ta chỉ vền vẹn một chấm đen không hơn không kém.

Vậy mà chỉ sau một cái búng tay nhẹ nhàng của Phong, viên đạn pháo trong ánh mắt như đang trong mơ của mọi người điên cuồng biến lớn.

Lớn...

Lớn...

Lớn...

Không đơn giản người ta gọi Byrindi World là kẻ hủy diệt thế giới, căn bản năng lực tàn phá của trái Moa Moa no Mi là quá kinh khủng, thậm chí khi nó lọt vào tay Phong, thứ sức mạnh đó còn đề thăng đến một trình độ khiến cả thế giới phải run rẩy thực sự. Tuy nhiên đề huy động kích thước to lớn thế kia thì không phải dễ dàng, càng mạnh mẽ thì càng có nhiều nhược điểm, thứ đó phải cách rất lâu Phong mới sạc đủ thời gian tiếp tục thi triển, nếu không thì quả thật thế giới này xong rồi.

Đây là vấn đề liên quan đến Khí, ngay cả Phong cũng không thể giải thích kỹ càng được, hấn chỉ biết đề tạo ra được vật thể khổng lồ như vậy thì cần phải phối hợp với lượng Khí dư thừa trong quá trình đóng băng.

Không trừ bất kỳ một ai ở đây, dù là Ace đã từng chứng kiến Phong chiến đấu với Râu Trắng cũng vậy, cổ họng cứ bị nghẹn một cục không cách nào thờ được.

Người sắp phải hứng chịu thứ kinh khủng kia là hạm đội hải tặc nhưng cái cảm giác tuyệt vọng này đã bao trùm lên toàn bộ khu vực.

Để hình dung được rõ ràng kích thước của “viên đạn”, thì cứ hiểu sơ sơ rằng nếu nó rơi xuống Alabasta thì một phần hai hòn đảo sẽ bị bốc hơi trong nháy mắt.

Biểu tình bộ ba quái vật lúc này muốn bao nhiêu phần khích liên có bấy nhiêu, cảm Luffy đã chạm đất từ nãy giờ.

- Này!! Tôi biết là anh rất mạnh, nhưng mạnh thế này thì có phải hơi quá đáng không???

Zoro khó khăn lắm mới phun ra được một câu.

Đám người sau lưng Phong đã bị dọa cho trắng bệch mặt mày, vậy càng khỏi phải nói bọn hải tặc ở phe hạm đội nữa.

Bọn chúng rất muốn hét lên, nhưng mà ngọn núi lớn kia đã đè bẹp tâm hồn của chúng rồi, làm sao có hơi sức để hét lên đây.

Giữ được bình tĩnh nhất có lẽ là War, hẳn là kẻ trời không sợ, đất không sợ, tuyệt đối sẽ không vì tử thần giáng lâm mà quên mất mình là ai. Không nói hai lời, War nhanh chóng nhảy xuống biển sử dụng toàn bộ lực lượng lặn xuống sâu nhất có thể.

Khoảnh khắc viên đạn khủng bố va chạm cùng với hạm đội thì không gian một mảnh yên tĩnh, thời gian như bị ngưng đọng tại một khắc này.

UỶNH!!!

Tuy nhiên chỉ vài giây sau một âm thanh kinh thiên hải địa vang lên chấn động bốn phương tám hướng, bầu trời và mặt biển bị phá nát thành từng mảnh nhỏ, ngay cả hòn đảo vương quốc Alabasta cũng rung lên như chịu động đất cấp độ cao.

Người dân vốn đang tung bừng chờ đợi công chúa Vivi của họ đọc bài diễn văn thì trận động đất ủa tới, người ngã ngựa đổ, tình cảnh trở nên cực kỳ hỗn loạn. Một vài người nhìn lên bầu trời thì bỗng đứng đờm chết tại chỗ, vẻ mặt thất thần như đang nhìn một tuyệt thế mỹ nữ mê hoặc thiên hạ. Bắt đầu có người hiểu kỳ diệu việc chạy trốn tìm chỗ nấp, đầu ngẩng lên nhìn theo, chỉ một cái liếc mắt ngán ngùi bọn họ liền có chung một biểu cảm trong tự những người đi trước.

Ngoài khơi xa xăm, một đợt sóng khí mang theo vô tận nhiệt năng cùng với một cột mây mù hình nấm cao chọc trời, các tầng mây xung quanh bị một cỗ lực lượng nào đó thổi tan đi chừa ra một chỗ trống cho mây hình nấm ngự trị.

Bầu trời đã vậy, mặt biển lại càng điên cuồng không kém cạnh, vô số con sóng thần cao mấy trăm mét giống như bàn tay của vị thần biển cả Poseidon, đua nhau trôi lên khỏi mặt nước. Chỉ cần bị một trong số những con sóng đó đánh trúng, dù có là chiến hạm hải quân cũng phải vỡ tan nát.

Nổi kinh hoàng trong lòng đám người may mắn được quan sát cảnh tượng tận thế đã lên tới đỉnh điểm, bọn họ mặc kệ sóng biển ầm ầm đưa đi đẩy lại con thuyền dưới chân, ánh mắt chỉ có một mảng trống rỗng chất chứa vô tận sợ hãi.

- Nếu người đàn ông này muốn hủy diệt cả thế giới thì loài người sẽ chân chính bị diệt vong!!!

Robin bất lực không muốn nhìn thêm, nàng khẽ nhắm mắt lăm bầm một câu mà chỉ mình nàng nghe thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phong Vs War

- Karoo!! Nhanh lên!!!

Giữa sa mạc rộng lớn, Vivi cười trên lưng chú vịt Karoo chạy như điên, vừa rồi nàng trông thấy đám mây hình nấm kinh khủng kia chính xác là ở hướng nàng hẹn băng Mũ Rơm. Trong lòng Vivi hiện tại tràn ngập lo lắng, mặc dù vị trí xảy ra vụ nổ cách khá xa nhưng vẫn không kìm được bất an, bồn chồn.

Vịt Karoo là một trong những con vật có linh trí nhất One Piece, nó hiểu bạn bè của mình rất có thể đang gặp nạn vì vậy có bao nhiêu sức nó liền sử dụng bấy nhiêu, hai chân chạy trên cát nhanh đến mức khiến người ta lầm tưởng là đang bay.

- Các cậu phải bình yên đấy nhé!!

...

Lúc này, trên ba con thuyền lênh lênh, phần lớn người đều quỳ rạp dưới đất thần thờ nhìn hạm đội hơn hai mươi tàu chiến đã bị bốc hơi hoàn toàn, thứ duy nhất còn sót là vài miếng gỗ bị vỡ trôi nổi trên mặt biển.

- Thứ sức mạnh khủng khiếp này đáng lý không nên tồn tại mới đúng...chẳng may người đàn ông đó mang tâm tư xấu xa thì thế giới sẽ đứng trên bờ diệt vong mất.

- Không được nói bậy!!! Anh Phong không phải người như vậy.

Nghe Nami vì quá sợ hãi thốt ra một câu đánh giá sai lệch, Luffy lập tức quay đầu quát, nói xấu ai cũng được nhưng nói xấu anh trai của cậu thì liệu hồn.

Không nói đến ai khác, hiện tại tâm tình của Luffy cũng dậy sóng, khó mà bình tĩnh được, nếu thật sự ở Tân Thế Giới cậu gặp phải kẻ thù đáng sợ như Phong thì chẳng phải sẽ dừng chân tại đó sao?? Vua Hải Tặc?? Ước mơ trong khoảnh khắc trở nên quá xa vời.

Lần đầu tiên ý chí trong đầu Luffy bị lung lay.

Trước mặt Luffy không xa, Phong đang đứng khoanh tay trước ngực hồi hợt nhìn thăm cảnh do mình gây nên, hơn 3000 người trong nháy mắt chết dưới tay cũng không khiến hắn nhũn mày lấy một cái.

Những kẻ ngu dốt, yếu đuối phải trả giá cho hành vi không biết tự lượng sức của mình. Là kẻ địch, Phong chưa bao giờ nhân từ cả, động tới hắn đều phải trả một cái giá thích đáng.

Đương nhiên Phong biết War có mặt ở một trong số đám tàu chiến kia, bất quá nếu gã không nghĩ ra được cách thoát thân thì nên chết cùng bọn kiến hôi kia cho xong, Phong không cần thuộc hạ vô dụng.

Nhìn quan cảnh dần êm dịu trở lại, Phong không quay đầu trầm giọng nói với Luffy.

- Thấy chưa Luffy!! Vào Tân Thế Giới, nếu thực lực của nhóc không đủ mạnh sẽ bị kẻ thù nghiền ép giống như vậy đấy. Báo trước cho nhóc biết, ở Tân Thế Giới, kẻ mạnh hơn anh không phải không có. Đi trên con đường trở thành Vua Hải Tặc chính là chinh phục mọi vùng biển, khắp thế giới này cường nhân nhiều vô số, chỉ với chút thực lực của nhóc bây giờ, đánh bại bọn chúng là điều si tâm mộng tưởng. Vì vậy hãy biến mạnh trong thời gian ngắn nhất có thể, dù ngã xuống bao nhiêu lần vẫn phải chắc chắn mình có khả năng đứng lên được, nên nhớ rằng nhóc không ra biển một mình đâu.

Từng câu từng chữ vang vọng vào trong đầu Luffy, đúng vậy cậu còn đồng đội, cậu còn Ace, Phong và Sabo nữa, nếu không mạnh mẽ hơn thì một khi ngã xuống, cậu sẽ mất tất cả.

Lời Phong nói không chỉ thúc đẩy Luffy mà còn cho cả băng hải tặc của cậu, bọn họ cũng nên cố gắng nếu không muốn mình trở thành gánh nặng của Luffy.

Thế giới này vẫn còn rất nhiều người mạnh hơn họ.

- Vâng!! Em sẽ ghi nhớ!!

Luffy nắm chặt hai tay gật đầu thật mạnh.

Bất quá câu nói tiếp theo của Phong lại làm Luffy chuyển sang khó hiểu.

- Tiền truy nã của nhóc hiện tại là 100 triệu đúng không??

- Vâng!!

- Vậy thì lát nữa cố gắng quan sát xem, tội phạm bị truy nã 1 tỷ Beri sẽ hùng mạnh như thế nào nhé!!

1 tỷ Beri??? Cầm của nhóm người Luffy xem chút nữa chạm đất, truy nã 80 triệu như Crocodile đã khiến họ muốn từ bỏ nhiệm vụ rời khỏi Alabasta rồi, bây giờ lại ra thêm một tên gấp mười lần.

- Có hải tặc bị truy nã cao đến vậy sao??

- Ôi!! Hẳn mạnh lắm đấy...

Trong lúc mọi người hoang mang thì mặt biển vừa mới yên lành chợt động, một thân ảnh trôi lên khỏi mặt nước, người này chính là War.

Quyết định trốn xuống biển đã giúp War tránh được một hồi tử thần ghé thăm, đồng thời hắn càng thêm hiểu biết người mà hắn đang tìm cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy nhiên War ngược lại không hề lo lắng mà chiến ý càng ngày càng tăng, ánh mắt nhìn về phía con thuyền hải tặc trước mặt xẹt qua tia sáng hưng phấn.

”Tìm được mày rồi!!!”

War xác định được kẻ hủy diệt hạm đội hải tặc là Phong, và Phong chính là người mà hắn đang tìm. War liếm môi cười gần sau đó tìm một miếng ván to lớn để đứng lên.

Giữa vùng biển rộng lớn, một tiếng gầm lớn đột ngột vang lên.

- Thằng khốn vừa ném quả đại bác tên là Phong đúng không??? Nếu là mày thì lăn ra đây chiến với tao một trận!!!

Người trên ba chiếc thuyền kinh ngạc nhìn về phía vùng biển vừa xảy ra vụ nổ.

Smoker, Tashigi, Death, Shinai, Surudoi trực tiếp bỏ qua War, mắt nhìn chăm chú vào Phong, bởi lẽ đây là mục tiêu trọng yếu mà Phong cần tìm, hẳn khẳng định sẽ xuất chiến.

Luffy thì khác, cậu vừa nghe có người mắng Phong liền hùng hùng hồ hồ xắn tay áo định lao lên dạy cho kẻ không biết sống chết kia một bài học.

Có điều đón chờ Luffy không phải trận chiến đẫm máu, mà là một quả đấm đau điếng người của Phong.

- Chú mày tính làm gì??

- Đau...đau quá!!! Em chỉ muốn đánh cho thằng đó một trận thôi mà, nó dám mắng anh kìa.

Nghe Luffy âm ức trả lời, Phong hừ lạnh khinh thường.

- Nếu chú mày muốn chết sớm thì để anh bảo Ace tiễn mày một đoạn, đưa đầu lên cho người ta giết không phải là làm anh mày mất mặt sao?? Hẳn là hải tặc bị truy nã 1 tỷ Beri đấy, chú mày lấy cái gì đánh lại??

- Ô!! Vậy ra là gã à??

Biểu tình trên mặt Luffy như thể vô tình phát hiện mình có thai vậy, đặc sắc vô cùng.

Tiện tay ném Luffy về phía sau, Phong tiến lên một bước tự tin mui phần nói.

- Chú mày chỉ cần ngồi im một chỗ quan sát, thằng nhãi kia anh sẽ xử lý.

- Anh cẩn thận!!

Robin đột nhiên nhỏ giọng nói một câu đầy quan tâm mặc kệ ánh nhìn có chút ý tứ của mọi người, Phong sắp chiến đấu với nhân vật nguy hiểm, trong mắt nàng bây giờ an toàn của Phong mới là trên hết.

Hơi giật mình, Phong quay đầu nhìn Robin gật nhẹ đầu, trong lòng âm áp hơn hẳn.

Không phí thời gian thêm, Phong ra lệnh lính hải quân trên chiến hạm thả một chiếc thuyền con cứu hộ xuống sau đó nhảy lên, một người một thuyền hướng ra ngoài khơi lướt đi.

...

Năm phút sau, Phong và War lần đầu tiên chạm mặt nhau.

Cả hai không hề mở miệng nói chuyện mà chỉ tập trung đánh giá đối phương, quả thật Phong có chút bất ngờ khi phát hiện War và mình cùng một loại người, hay nói chính xác hơn là cùng một loại sức mạnh. Nếu Phong đoán không lầm thì War cũng là một võ sư được liệt vào hàng ngũ cao thủ chân chính.

Đứng trước mặt Phong, War cảm nhận được áp lực vô hình liên tục đè nặng cơ thể hắn, thực lực của Phong có chút ngoài tưởng tượng của War, hẳn vốn tưởng Phong chỉ là lợi dụng sức mạnh của trái ác quỷ thôi chứ bản lĩnh thật sự cũng không có bao nhiêu. Bây giờ tự thân đối diện, War mới biết, nếu còn giữ tâm lý khinh thường thì hắn chắc chắn sẽ chết rất nhanh.

Hai người đứng im chờ cơ hội, mãi đến khi một con sóng nhẹ nhàng lướt qua khiến thuyền của Phong hơi chòng chành thì War mới bắt đầu phát động công kích.

- Đại Vương Pháo!!!

Trên tay War tích tụ một luồng năng lượng xoáy màu lam nhạt, hắn gầm lên một tiếng cách không đấm mạnh xuống mặt biển sau lưng.

Lực lượng kinh khủng bùng nổ cuốn theo vô tận nước biển, trong chốc lát, một con sóng khổng lồ cao mấy chục mét đẩy tằm ván War đang đứng lướt về phía trước.

Không thể không nói, chiêu thức của War đủ hiểm độc, người ăn trái ác quỷ sợ nhất là nước biển, hẳn làm vậy chính là để chặn đường di chuyển của Phong.

Bất quá, về mặt Phong vẫn bình thản như cũ, khóe miệng hắn nhếch lên độ cong khinh thường.

- Tới đây!

Lắm lắm vài từ trong miệng, trên tay Phong có thêm một thanh kiếm ngắn, đây là hắc cốt tinh mang theo trước khi xuống thuyền.

Kiểm ngắn vung lên năng lực phóng đại More More lập tức cường hóa, từ thanh kiếm nhỏ nhắn trong tay Phong sau vài giây ngắn ngủi liền biến thành đại đao dài hơn chục mét.

Xoẹt!!!

Đại đao cắt qua không khí nhăm nhăm War bổ xuống, sắc mặt gã đại biến, lực lượng một đao kia hắn muốn đỡ cũng lực bất tòng tâm, không dám chậm trễ, War nghiêng mình nằm rạp xuống tám ván né tránh đòn trí mạng.

Con người có thể cử động, phản xạ dựa theo bản năng, suy nghĩ, nhưng còn ngọn sóng vô tri thì làm sao có thể né??

Cả con sóng khổng lồ cứ như vậy nhẹ nhàng bị cắt đôi, thậm chí mặt biển phía sau cũng tách ra làm hai, kiếm khí đáng sợ có thể hủy diệt toàn bộ mọi thứ trên đường đi, con sóng yếu ớt tính là cái gì.

Phong đúng là không biết dùng kiếm thật nhưng lực lượng của hắn lại quá lớn, đánh ra một cái kiếm khí lực sáng thương cao cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Thế công bị chặn, War vẫn không giảm tốc độ một đường lao tới chỗ Phong, hắn là võ sư, sức mạnh sẽ được phát huy tận cùng khi đánh cận chiến, đòn vừa rồi chỉ là khởi động thăm dò thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đại Chiến Trên Biển

Thời điểm khoảng cách giữa hai người còn không quá mười mét, War nhảy bật lên khỏi tám ván, hắn muốn lấy lợi thế trên cao tăng thêm lực nghiền ép.

Khí xoáy màu lam lần nữa tái hiện bao phủ toàn bộ cánh tay War, sức mạnh ẩn chứa bên trong làm không khí xung quanh dao động, vụn vụn liên tục.

- Mày nên cẩn thận, tao sẽ đánh hết sức mình đấy!!

Âm trầm nhắc nhở Phong một câu, War gồng người, cơ bắp bắt đầu thi nhau nổi lên cuộn cuộn, từng tia lửa điện chạy dọc khắp cơ thể hắn như những con độc xà có linh trí.

Phong nhẹ giật mình.

- Haki Bá Vương???

- Mày không cần phải kinh ngạc, mười năm trước tao đã có thứ này rồi!!

Gật đầu xem như đồng ý, Phong biết War không hề nói dối, bởi vì Haki Bá Vương tỏa ra từ trên người War cực kỳ mạnh, thậm chí có dấu hiệu sắp đuổi kịp hắn, chân chính thua sút kém cạnh là War không biết cách đưa sát khí vào trong Haki, biến nó thành một vũ khí nguy hiểm thực sự.

Để thể hiện lòng tôn trọng với đối thủ mạnh như War, Phong dần trở nên nghiêm túc.

- Đến đây!! Tao sẽ toàn lực chiến với mày một trận!!

- Tốt!!!

Hét lớn một tiếng, War nắm hai tay vào nhau, lửa điện va chạm phát ra tiếng xẹt xẹt ghê tai, trong ánh mắt ngưng trọng của Phong War dồn lực vào hai tay cường ép cơ thể xoay tròn như con vù.

- Thần Quyền - Đại Vương Pháo!!!

Đứng ở vị trí đám người Luffy, chiêu thức xoay tròn trên không trung của War trông không khác gì một mũi khoan phát sáng, nhưng phải trực tiếp cảm thụ mới biết nó đáng sợ như thế nào.

Dưới chân Phong, mặt biển bắt đầu hình thành dòng xoáy càng ngày càng sâu.

Nhìn không khí xung quanh bị cuốn theo tốc độ xoay tròn của War, sắc mặt Phong ngưng trọng hơn bao giờ hết. Tính về mặt nào đó Death đúng là nguy hiểm hơn War thật nhưng so về thực lực thì War vượt trội hơn hẳn.

Điều mà Phong đang chứng kiến đã chứng minh sự thật này.

Nhưng nếu bảo Phong sợ thì làm to, hấn nheo mắt hít sâu một hơi, khí thể từ trong nội thể toàn bộ phóng xuất, Haki Bá Vương thuộc vào top điên cuồng ngưng tụ quanh người Phong.

Hai mắt hấn bắn ra tia sáng sắc lạnh, chấp nhận chịu thiệt không có điểm tựa, Phong co người nhảy lên đối chiến trực diện với War, nếu hấn cứ đứng trên thuyền, lực xung kích sẽ chấn nó tan tành, Phong không còn chỗ đứng chưa cần đánh đã thấy bại hết 90% rồi.

Phong vận toàn lực đâm ra một phát, năng lực ác quỷ kích phát tốc độ ra đòn nhanh gấp 5 lần, lực lượng cũng theo đó tăng lên.

Không có chiêu thức chính là điểm khiến Phong yếu đi hoàn toàn trong cách đấu, cho nên hấn cần phải vận dụng hợp lý năng lực ác quỷ, đây vừa là chỗ xấu vừa là chỗ tốt mà Phong nhận được.

ẦM!!!

Âm thanh va chạm giữa song quyền đỉnh tai nhức óc, so với tiếng sấm nổ không kém bao nhiêu.

Lực lượng bạo tạc chấn động không gian, Haki Bá Vương đối chiến Haki Bá Vương, cường lực đối chiến cường lực. Từng đợt sóng xung kích thổi quét ra phạm vi mấy trăm mét xung quanh, lượng Khí kinh khủng va chạm đối kháng lẫn nhau sinh ra di tượng, bầu trời vốn quang đăng chỉ trong chốc lát tối sầm lại, còn mặt biển càng khó coi hơn, xoáy nước, sóng biển nổi tiếp nhau quay cuồng tàn phá vùng biển đến không còn hình dạng.

Người quan chiến đồng loạt trợn mắt há mồm, cường giả đỉnh cao chiến đấu quả nhiên đáng sợ, lực ảnh hưởng của bọn họ không phải loại tôm tép bình thường có thể chịu nổi. Đứng ở xa trung tâm vòng chiến đã xây xập mặt mày hoảng hốt trực tiếp tham chiến...

- Thật lợi hại!!

- Vậy ra hải tặc được treo thưởng 1 tỷ Beri mạnh đến mức này sao??

Luffy và Zoro đột nhiên khao khát mạnh mẽ hơn bao giờ hết, bởi vì so với hai người đang đánh nhau ngoài kia, bọn họ không tính là cái gì cả.

Trở lại trận chiến, tốc độ xoay tròn của War đang giảm dần, sau mười giây nó đã ngừng hấn. Sắc mặt War cực kỳ khó coi, hấn đương nhiên nhìn ra Phong chỉ thuần túy tung một cú đâm đối kháng với hấn, vậy mà có thể chặn được chiêu thức hấn nhọc công tập luyện hơn mười năm trời, đây thật sự là một đá kích rất lớn dành cho War.

Bên dưới Phong nở nụ cười hung ác, War đã kích phát máu chiến của hấn thành công, bây giờ thì đừng mong Phong ngừng tay lại nữa.

- Chiến hết mình một trận đi!!!

Bật cười ha hả, giữa không trung Phong chuyển quyền thành nắm, túm chặt cổ tay War dùng sức kéo gã xuống.

Phanh!!!

Phong lật mình tung chân đá thẳng vào ngực War, lực đạo khủng bố đánh gãy vài cái xương sườn của hấn, máu tươi đặc sệt từ miệng hấn không ngừng trào ra.

Combo của Phong nào có đơn giản như vậy, trước khi War bị đánh bay đi, Phong cười gằn giữ chặt tay gã kéo về phía mình.

Trong ánh mắt hấn đầy tơ máu, Phong buông cánh tay đang nắm cổ tay War sau đó xoay người sử dụng tay còn lại đâm ra một quyền đủ sức phá nát chiến hạm hải quân.

Bình!!!

Cả khuôn mặt War bị lõm vào trong, xương sống mũi cùng vài cái răng bị đâm nát vụn. Mang theo khuôn mặt đầm máu War như viên đạn pháo xé gió văng đi xa.

Thông thả đáp xuống thuyền Phong khoanh tay trước ngực chờ War quay lại, Phong biết War vẫn chưa gục đầu, đã là võ sư đỉnh cấp không tên nào không trâu bò cả, mới bấy nhiêu chưa thể đánh bại được gã.

Quả nhiên, không đầy một phút, War đứng trên một tấm ván khác lướt sóng trở về vòng chiến.

Vết thương nơi mặt và ngực dường như không hề ảnh hưởng tới War, vẻ mặt hấn bình tĩnh dị thường, có chăng hưng phấn cùng chiến ý bốc lên cao ngút là khó che giấu thôi.

- Mày rất mạnh cho nên mày xứng đáng để tao sử dụng tuyệt học. Cho dù thua, mày cũng nên tự hào, từ trước tới nay không có mấy người khiến tao lòi nó ra đâu.

Dứt lời, hai mắt War phát ra tia sáng màu lam nhạt, toàn thân hấn bốc lên lam khí bùng bùng giống như ngọn lửa.

Một cỗ khí tức nguy hiểm xộc thẳng vào não bộ của Phong, một loại nguy cơ chưa từng có liên tục báo động trong linh hồn hắn.

- Không xong!!

Phanh!!!

Chỉ kịp hô một câu, khuôn mặt Phong bỗng nhiên bị một lực lượng nào đó đánh lệch qua một bên, thân hình lùi về sau ba bước mới đứng vững được.

Mất Phong tròn tròn không thể tin nhìn War, vẻ kinh ngạc không giấu nổi trên gương mặt bê bết máu.

"Không Kịch?? Không sai vào đâu được, tên này vậy mà lại học được kỹ thuật tối cao ấy??" Phong bị War làm cho bất ngờ đến quên đi vết thương còn đang đau đớn, không nghĩ ra trên đời này lại còn có người thi triển được Không Kịch tương tự Thập Đoạn mà hấn sáng tạo nên.

Uy lực của Không Kịch đến trình độ của War, Rankyaku - Lam Cước trong Lục Thức chỉ là muỗi, hoàn toàn không cùng cấp bậc. Phong đã cường hóa Haki vũ trang trên mặt mà vẫn bị trúng thương bức lùi về sau, Rankyaku tuổi gì so sánh??

Trông thấy vẻ mặt khó tin của Phong, War mỉm cười tự hào.

- Thế nào?? Phách Vương Quyền mà tao nghĩ ra lợi hại chứ?? Mày là đối thủ lợi...

Chưa kịp nói dứt câu, thì War đã bị đám bay về sau, hắn tròn tròn mắt đứng phắt dậy nhìn chằm chằm Phong, rõ ràng hắn vẫn đứng tại chỗ mà!!!

- Mày...mày vừa làm gì???

Như để trả lời câu hỏi, Phong khẽ cười vung tay đâm mạnh vào không khí, quyền phong mang theo vô tận sóng xung kích khủng bố oanh kích lên mặt War.

- Đáng tiếc, trò của mày từ năm tao bốn tuổi đã có thể làm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tao Diên Lên Rồi Đây!!!

- Mẹ Kiếp!!! Tao lại sợ mày quá!!!

Phần nộ gầm lên một tiếng, ngọn lửa màu lam trên người War bốc lên bùng bùng, hai tay hắn không ngừng đâm ra vô số quyền phong màu lam nhạt. Lực lượng ẩn chứa kinh khủng làm mặt nước tách ra hai bên đủ biết đòn đỡ được chúng không phải là chuyện đùa.

Phong không tránh không đỡ mà đáp trả bằng hàng loạt quyền phong thuần túy sức mạnh cơ thể.

Góc độ được hắn căn chuẩn tới mức không một cái nào va chạm với chiều thức của War, hai con mưa quyền phong nghiêng nát núi đá lướt qua nhau như chưa từng quen, mục tiêu của chúng là nhục thân của hai người sử xuất chiều thức.

Ầm!!!!...Ầm!!!!...Ầm!!!

Âm thanh va chạm cuồng loạn liên tiếp vang lên, trận chiến bỗng dừng trở thành cuộc đối đầu giữa sức chịu đựng, chỉ cần có một bên không chịu nổi liền ăn phải loạn quyền oanh tạc, không chết cũng trọng thương khó lành.

Đầu, ngực, bụng, tay, chân mọi vị trí trên cơ thể đều trúng thương, đây là Phong và War đã cường hóa Haki vũ trang rồi đấy, thậm chí Phong còn ý vào Haki mình mạnh mẽ biến toàn thân thành màu đen quái dị.

Vừa đâm vừa chịu thương, không một ai trong hai người có dấu hiệu lùi bước.

Cứ tiếp diễn như thế hơn mười phút, khắp người Phong và War đã tràn đầy dấu vết bầm tím, xương nứt, gãy cũng đã có, máu tươi từ mũi, miệng, lỗ tai chảy ra ướt đầm hết quần áo.

Nhìn chung War có vẻ thâm hơn một chút, hắn không có được Haki Vũ Trang mạnh như Phong, bên mặt phải do một lần sơ suất không kịp cường hóa bị quyền phong oanh kích sung phũ lên, xương gò má vỡ vụn không còn hình dáng.

Bất quá đau đớn không là gì với War, có loại thống khổ nào hắn chưa chịu qua chứ, thị lực War chỉ còn mình mắt trái và bên trong là một mảnh thanh tinh không hề có chút lo lắng nào, một suy nghĩ xẹt qua trong đầu hắn làm tinh quang trong mắt lóe lên.

Đắm thêm vài phát War đột nhiên dừng lại, hấn cắn răng hứng chịu toàn bộ công kích lên người, Phong ở bên kia tuy bất ngờ nhưng vẫn không ngừng tay, hấn biết War khẳng định chuẩn bị tung ra tuyệt chiêu mạnh mẽ nào đó, có điều... vậy thì sao chứ?? Đến bao nhiêu Phong tiếp bấy nhiêu.

- Mày muốn chơi thật rồi sao?? Đến đây!!!

Đáp lại tiếng quát của Phong, War nhếch mép phun ra một nước bọt kèm theo máu, hai cánh tay đầy cơ bắp nay đã bầm tím sưng vù thu về hông.

Thời gian dần trôi, mưa quyền vẫn trút xuống đầu War như nước lũ, bất quá Phong cũng phát hiện lượng khí màu lam bao bọc quanh người gã đang dần rút về hai cánh tay nơi hông.

Cảnh báo nguy hiểm bỗng tăng lên một cách đột ngột, nhận ra điểm bất thường Phong đẩy nhanh tốc độ ra quyền muốn hạ gục War ngay trước khi gã kịp tạo nên điều kỳ diệu nào đó.

Nhưng, trước bao nhiêu đòn công kích trí mạng, War vẫn cứ nhiên đứng vững như bức tường vĩnh cửu không bao giờ sập.

- Khốn nạn, sao thằng nhãi này trâu thế!!

Phong không nhìn được mống to một câu, trong lòng hấn thầm than nếu Tứ Đoạn - Không Kích chân chính hiện thân thì War đã gục từ nãy giờ, ba cái lực lượng nhờ vào tốc độ lẫn sức mạnh này không đánh bại được War cũng là điều dễ hiểu.

Trong lúc Phong cảm thán đóng băng Khí thật ác thì War rút cục cũng hoàn thành quá trình ngưng tụ, hấn khẽ ngẩng đầu tươi cười khát máu.

- Hãy thương thức!!

Bất chợt thân hình War đột nhiên lướt trên mặt nước lao tới Phong bằng tốc độ nhanh hơn cả tên bắn.

Sắc mặt Phong lần đầu tiên kịch biến, né... làm sao né đây??? Bất đắc dĩ Phong đành phải thu tay, bởi vì hấn biết quyền phong của mình không hề có tác dụng với War nữa rồi.

- Chỉ cần mày có thể đánh thắng được tao thì không cần mày ra tay, tao sẽ tự sát ngay lập tức.

Lạnh lùng phun ra một câu, Phong hạ thấp trọng tâm đứng trung bình tấn, ánh mắt ngưng tụ không rời khỏi War một khắc nào.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn ba mét, War cùng Phong đồng thời vung nắm đấm về phía trước.

War gầm lên một tiếng vang vọng trời xanh, hai mắt hấn phát ra ánh sáng màu lam chiếu rọi khắp vùng biển, trông chẳng khác gì một ma thần giáng lâm.

- Thần Quyền - Vô Địch Tam Liên Kích!!!

Phong cắn răng cứng đối cứng với War, nhưng uy lực một đòn này của War quả thực đã mạnh hơn trước đó gấp nhiều lần.

Chiếc thuyền con dưới chân Phong một giây cũng không chịu được, vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ. Mặt biển phạm vi trăm mét xung quanh như bị một viên thiên thạch rơi xuống, chấn động lan tỏa ra từng đợt sóng nước cao mấy chục mét.

Sấm sét trên trời cao đánh đùng đùng như để trợ uy cho War, chưa được mười giây xương cốt tay phải của Phong bắt đầu nứt vỡ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, War hét lớn đẩy lực lượng lên tới cực hạn quyền xuất đánh bật cánh tay Phong ra một bên.

- Vinh biệt!!! War thu tay trái về sau đó ngay lập tức dùng tốc độ xé rách cả không khí nâng tay phải oanh một quyền vào ngực Phong, mắt nhìn chỉ thấy một quyền nhưng trúng đòn lại là ba vị trí.

Phong điên cuồng phun máu tươi, hai mắt trắng dã bắn xuyên qua sóng nước, một đường bay thẳng về phía chiến hạm hải quân đằng xa.

Giữa không trung tiếng xương cốt gãy nát răng rắc!! không ngừng vang vọng.

Rầm!!!

Đục xuyên một lỗ giữa thân chiến hạm rồi mới chịu ngừng lại, Phong nằm im bất động bên trong. Trên ngực hấn in ba dấu quyền sâu mấy phân cực kỳ rõ ràng, bay từ khoảng cách mấy trăm mét gần một dặm thì lực đạo trong chiêu thức của War làm sao mà nhỏ được.

Bên chiến trường, War thu nắm đấm thở hổn hển, không dám chậm trễ hấn đạp bước trên mặt nước tới chỗ tằm ván gần đó, lúc này luồng khí màu lam dưới bàn chân War mới chậm rãi rút về.

- Kết thúc rồi!! Mày là đối thủ tốt nhất mà tao từng gặp, tao sẽ nhớ kỹ tên mày, Phong!!

Bất quá, liệu Phong có thực sự gục ngã, thất bại chăng??

Trên chiến hạm hiện tại loạn thành một đoàn.

- Thua rồi sao??

- Đò đốc đại nhân!! Ngài ấy làm sao có thể thua được chứ???

- Chết tiệt!! Các anh đừng có đứng đó mà nói nhảm, mau xuống dưới cứu chữa cho ngài Đò đốc!!

Nhìn Đám binh sĩ hốt hoảng không biết làm sao, Tashigi tức giận xanh mặt mắng to rồi vội vàng nhảy xuống khoang thuyền xem xét tình hình của Phong.

Nhưng, ý tốt chưa được thực hiện thì một bàn tay nhiễm đầy máu tươi phá nát sàn thuyền, tiếp sau đó là thân ảnh một người đàn ông cao to đỏ lòm từ đầu xuống chân bước lên.

Về mặt Phong bình tĩnh đến đáng sợ quay đầu nhìn Tashigi, chỉ một cái nhìn đơn giản liền khiến nàng hoảng sợ xém chút ngồi bệt ra đất, may mắn tâm trí vững vàng giúp Tashigi giữ lại được thể diện, tuy nhiên chỉ đến thế là cùng, nàng đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích, kể cả đám tinh anh hải quân xung quanh cũng tương tự.

Bọn họ sợ Phong là điều đương nhiên, không ai nhìn bộ dạng hần lúc này mà không sợ cả, căn bản Phong giống như vừa mới tắm trong hồ máu đi ra, toàn thân rách nát không tả nổi. Cặp mắt thì đỏ lòm ghê rợn, đây không phải hần bất “Cuồng Hóa” mà vì tơ máu đan xen chi chít.

Phong mặt không cảm xúc vứt cái áo choàng Đò đốc qua chỗ Tashigi để cho nàng cầm, áo sơ mi đơn giản xoạt!! một cái liền biến thành từng mảnh vụn rơi là tả.

- Thăng khôn!! Tao điên lên rồi đây.

- Các người mau rời khỏi con tàu này!!

Bóp bóp hai nắm đấm Phong trầm giọng ra lệnh, mọi người trên thuyền như được đặc xá vội vàng rời khỏi vị trí đồng loạt tiến lên chiếc chiến hạm khổng lồ. Duy có mỗi Tashigi là vẫn đứng lại, nỗi sợ hãi này không biết bằng cách nào không cánh mà bay, còn lại trong lòng là sự lo lắng dành cho Phong.

- Đò đốc, ngài bị thương nhiều quá...hay là để tôi băng bó một lát rồi hẵng đánh tiếp nhé.

- Không cần đâu! Cô mau rời đi, tôi dạy dỗ thăng nhãi kia một trận rồi băng bó sau.

Thấy Tashigi quan tâm, Phong cũng không khó chịu với nàng, giọng nói nhẹ nhàng ám áp hơn hẳn, bất quá vẫn lạnh lùng như cũ, mệnh lệnh của hần người thông minh tốt nhất đừng nên có ý kiến.

Lần này Tashigi không từ chối nữa, nàng nhẹ gập đầu sau đó rời khỏi chiến hạm.

Phong tự thân cầm lái điều khiển chiến hạm bơi về phía chiến trường.

- War!!! Tao chưa thua đâu, lên đây, chúng ta đấu tiếp!!!

Ồ xa xa, War giặt mình kinh hãi.

- Mày vẫn còn sống??? Lũn trọn đòn vừa rồi mà mày vẫn còn sức chiến tiếp??? Mày có còn là người không vậy???

Khó trách War thất thố, hần chưa hề biết qua Phong trâu bò như thế nào, so về độ chống chịu thì Phong tuyệt đối không thua Râu Trắng, bởi vậy hần mới luôn tự hào về năng lực này của mình.

- Con mẹ nó!!! Đánh thì đánh, thằng nào thua sẽ là đồ con rùa!!!

War điên máu gầm lên, hai chân nhanh chóng được bao phủ bởi khí lam, mặc dù làm như thế sẽ rất tổn sức nhưng bây giờ War bất chấp hết thảy, tính tình hần vốn điên cuồng, máu điên đã nổi thì chuyện gì cũng dám làm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thăng

Ầm!!!!...Ầm!!!!...

Đại chiến tiếp tục nổ ra, những âm thanh va chạm giữa nắm đấm với nắm đấm, giữa nắm đấm với cơ thể ầm vang không dứt, tuy nhiên tình cảnh trên chiến hạm lại chân chính ứng với “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”. Cả con thuyền to lớn bị tàn phá không còn hình thù, nếu không phải bị cưỡng ép đứng vững trước sóng biển vô đập thì nó đã chìm từ lâu.

Mỗi một quyền nện trúng đều lan tỏa sóng xung kích kèm theo tia lửa điện cắt ngang không khí, mặt biển xung quanh chấn động như thể quái vật tỉnh giấc, liên tục gào thét cuộn động thành những con sóng khổng lồ đủ sức hủy diệt bất kỳ con thuyền nào.

Vậy mới biết khi cao thủ đỉnh cấp so đấu, tuyệt đối không được có nhân vật phụ ở bên, nếu không sẽ không ai bảo đảm tính mạng, thân thể lành lặn cho mấy người này.

Đứng quan sát trận chiến không chỉ có người trên hai con thuyền hải quân và Going Merry nữa, cả Vivi lẫn người dân trên đảo Alabasta đã có mặt tại vách đá trên cao, cùng nhau ngoạn mục trận đấu kinh thiên động địa dưới kia.

Một loại trực giác trong lòng Vivi mách bảo một trong hai người đang đánh nhau ngoài kia chính là Phong, “là anh phải không??”

Trên Going Merry, Luffy cùng Usopp đã leo lên cột buồm từ lúc nào.

- Tuyệt thật!!! Hai người ai cũng mạnh cả, hãy nhìn biển và bầu trời kia Luffy!! Bọn họ đánh nhau làm cả không gian biển đổi luôn rồi, kinh khủng thật.

- Hahaha!! Anh Phong mạnh lắm, ngày nào đó tớ nhất định sẽ đạt đến cấp độ của anh ấy.

Luffy ngược lại không có gì gọi là tự ti mà còn có điểm hưng phấn, mong chờ nữa, từ nhỏ đến lớn Luffy có hai thần tượng, Shanks là hình tượng hải tặc mà cậu theo đuổi, còn Phong là người mạnh mẽ nhất mà cậu muốn vượt qua. Mặc dù biết chuyện đó gần như không thể xảy ra, nhưng với sự vô tư, hồn nhiên cùng niềm tin mãnh liệt này măm theo năm tháng, Luffy không cách nào dứt bỏ được ý định ấy cả.

Và hôm nay, mục tiêu đó càng bùng nổ lên tầm cao mới, thứ sức mạnh đáng sợ ngoài kia khiến cho Luffy sục sôi ý chí phấn đấu.

Ở bên dưới, Nami và Chopper ôm nhau sợ hãi nhìn trảng cảnh khủng bố, sau hơn nửa ngày, thấy trận chiến vẫn chưa dừng lại, Nami hơi có phần lo lắng dò hỏi.

- Các cậu sao không giúp anh Phong một tay?? Đánh lâu như vậy chỉ sợ anh ấy sẽ không chịu nổi mất.

- Giúp?? Làm sao giúp?? Trong mắt cô thì bọn tôi rất mạnh, nhưng trong mắt bọn tôi hai người đó mới là kẻ mạnh thực sự, cấp bậc chênh lệch quá xa, cô bảo bọn tôi đi chịu chết thì được chứ giúp đỡ cái gì. Hơn nữa, lúc hai người đàn ông chiến đấu, có kẻ xen vào giúp đỡ chính là sự sỉ nhục to lớn, không khác gì chà đạp lên lòng tự tôn của họ.

Zoro không quay đầu nhẹ giọng đáp lời Nami, Sanji lần này cũng không đứng ra nói giúp cho Nami như thường lệ, bởi vì câu hỏi của Nami vào trường hợp thế này đúng là rất ngu xuẩn, bất quá không có ai trách nằng, bởi vì phụ nữ sẽ không bao giờ hiểu được lý do mà người đàn ông phải chiến đấu.

Trở lại trận chiến.

Phong và War lúc này bỏ qua phòng thủ, đánh nhau theo kiểu người một đấm, ta một đấm, tên nào gục trước là thua. Tất nhiên là tấn công trực tiếp, da chạm da, thịt chạm thịt chứ không phải đánh tầm xa như trước nữa.

Phanh!!!

Nhân lúc Phong sơ ý chưa kịp chuyển dời phòng thủ, War gồng hết sức tung một đấm vào giữa bụng Phong, dính đòn ở chỗ hiểm lại ngay lúc Haki đang chống đỡ bộ vị trọng yếu khác, Phong trọn trùng hai mắt máu tươi từ miệng phun ra xối xả.

Sắc mặt War trở nên hung ác, ánh mắt lạnh lẽo xoay người đá tạt, vị trí nhắm vào là phần đầu của Phong, chỉ cần trúng chiêu thì hán sẽ nằm sấp không gượng dậy nổi.

Có điều, War đã quá khinh thường sức chịu đựng của Phong rồi, trong cơn đau quằn quại, Phong vội vàng cúi thấp người xuống tránh thoát một cước hiểm hóc.

War mất đà xoay người một vòng, trong khoảnh khắc vô tình đưa lưng về phía Phong, cơ hội trời cho như thế này nếu bỏ lỡ thì Phong sẽ độn thổ chui xuống đất không bao giờ lên nữa.

Nén đau đón Phong lần tới một bộ, cúi chỏ rắn chắc hơn cả sắt thép đánh thẳng vào sống lưng War, tuy nhiên xảo diệu không đánh trúng đốt sống nguy hiểm khiến toàn thân bại liệt.

Rắc!!

Con đầu thẩu tận linh hồn xông thẳng vào đại não War, mồm miệng hán há hốc thét lên một tiếng dài thống khổ.

Ánh mắt Phong lóe lên tia sáng sắc bén, cúi chỏ chưa thu thì cánh tay còn lại đã tới, hai tay hán khẽ đảo ôm ngang bụng War.

- Trò chơi đến đây là kết thúc!!

- Thái Sơn Áp Đình!!!

Quát một tiếng vang trời, Phong ngã người về phía sau, dùng sức lực toàn thân nâng cơ thể nặng gần hai trăm ký của War đánh mạnh xuống.

Vùng gáy của War nặng nề tiếp xúc với thân tàu, lực lượng cường đại chấn nát thân tàu tàn tạ.

Rắc!!...Rắc!!!

Tiếng nứt gãy của gỗ và sắt thép nghe có vẻ dị thường chói tai, sau hai giây ngắn ngủi cả chiếc chiến hạm to lớn bị gãy làm đôi, nước biển chực chờ này giờ điên cuồng tràn vào khoang thuyền, nhanh chóng nhấn chìm nó.

War dính một đòn trầm trọng vượt quá sức chịu đựng, thương tích nén nhịn hơn nửa ngày trời lập tức bùng phát toàn bộ. Đầu óc choáng váng khiến hắn trợn mắt trắng dã bất tỉnh nhân sự.

Bên cạnh War, Phong cũng không khá hơn là bao, hắn ngồi thõ hõn hển nhìn chăm chăm cái xác còn thoi thóp.

- Mày thua rồi!!

Hai nửa chiến hạm dần dần chìm xuống trước mắt mọi người, ai nấy cũng lo lắng chồm người lên, ánh mắt trông ngóng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Đến khi thấy hai người một nằm một ngồi trên tấm ván bị vỡ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

- Hình như người thắng là Đô đốc!!

- Chính xác!! Tôi đã nói rồi mà, ngài Đô đốc nhất định sẽ thắng.

- Hừ!! Cậu nên nói tiếng người đi, vừa nãy là ai đã bảo chúng ta sẽ chết chắc??

Trông thấy Phong vẫn còn tỉnh táo trong khi War nằm im bất động giống như đã chết thì tâm tình mọi người thả lỏng, vui mừng lập tức dâng lên.

Đám Smoker, Death bên dưới thuyền Going Merry cũng mỉm cười, mặc dù bọn họ tin chắc rằng Phong sẽ thắng nhưng khi nhận ra thực lực War không hề kém cạnh, thì không ai không lo lắng cả.

Bất quá Smoker vẫn còn điểm thắc mắc.

- Tôi thấy sức mạnh của đội trưởng có điểm không đúng, anh ấy đã từng đánh nhau với Râu Trắng mà không rơi xuống hạ phong thì chắc chắn War không thể gây khó khăn như vậy mới đúng.

- Không sai!! Có lẽ các người chưa biết, thuyền trưởng hiện tại chỉ đạt sức mạnh một nửa thời điểm đỉnh phong mà thôi.

Câu trả lời của Shinai khiến những người xung quanh kinh ngạc, kể cả Death và Robin cũng chưa từng nhận biết điều này.

Bất ngờ nhất vẫn là Luffy, cậu không nghĩ đến mục tiêu vừa mới đặt ra chỉ trong khoảnh khắc đã biến xa lên gấp bội, có lẽ phải rất lâu sau cậu mới đạt đến cấp bậc ấy. Đương nhiên Luffy sẽ không có chuyện vì Phong quá mạnh mà buồn phiền, dù sao ước mơ của cậu vẫn là Vua Hải Tặc tương lai.

Trong lúc bọn họ bàn tán thì Phong đã mang theo War trở về thuyền Going Merry.

Trận đại chiến diễn ra từ sáng sớm cho tới khi trời gần tối, đủ để thấy thể lực Phong và War đáng sợ như thế nào. Đây là do hai người bỏ qua phòng thủ, nếu không thì đánh nhau vài ngày chắc chắn vẫn là thừa sức.

Chopper là bác sĩ đảm nhiệm chữa thương cho Phong, tuy nhiên đến khi cậu muốn giúp đỡ cho War thì lại sợ sệt không dám. Phong làm sao không hiểu tâm tư chú bé này đây, hắn vừa nốc rượu ừng ực vừa mỉm cười dò hỏi.

- Sao vậy??

- Em...em muốn cứu hắn nhưng hắn lại là kẻ địch của anh, cho nên...cho nên...

Chopper lúng túng cúi thấp đầu, lời nói nửa chừng liền lấp bắp không dám nói tiếp. Phong bật cười đưa tay vỗ vỗ đầu Chopper chậm rãi nói.

- Kẻ địch thì sao?? Nếu là kẻ địch thật sự của anh thì hắn đã không thể sống đến bây giờ, vì vậy cứ tự nhiên cứu trị đi. Trên hết nhóc là bác sĩ, thế giới này phạm là người bị bệnh hoặc bị thương đều là bệnh nhân mà nhóc có thể giúp đỡ, chỉ cần nhóc muốn cứu thì không ai có thể ngăn cản nhóc được, kể cả thằng nhãi thuyền trưởng kia cũng không.

- Shishishishi!!! Em sẽ không ngăn cản cậu ấy cứu người đâu, em chưa bao giờ có ý đó cả!!

Luffy ngoác miệng nhét đồ ăn vào đồng thời thanh minh suy nghĩ của mình, cậu chưa bao giờ dựa vào chức vụ thuyền trưởng để động chạm vào quyền lợi của đồng đội, đây là cách làm khiến cậu coi thường nhất.

Cười cười gật đầu, Phong đánh mắt với Chopper ý bảo “cứu đi”.

Chopper thuộc loại người không thể thấy chết mà không cứu, dù địch hay ta cũng vậy, được Phong cho phép, Chopper vui mừng cầm túi qua bắt đầu chữa trị cho War.

Vì trận chiến đã được báo trước cho nên thuyền Going Merry vẫn chưa thể ra khơi được, nhóm người tiếp tục ở lại đảo Alabasta một đêm, nhờ đó mà Vivi mới được gặp gỡ hỏi han tình hình của Phong.

Trong đêm tối, tiếng cười nói liên miên ầm ĩ cho đến sáng hôm sau mới chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lựa Chọn Con Đường

Sáng hôm sau, hai con thuyền một lớn một nhỏ rời khỏi Alabasta, Ace chuẩn bị kỹ càng tiếp tục hành trình tìm bắt Râu Đen.

- Ace!! Quyết định của chú mày anh sẽ không can thiệp, nhưng Râu Đen không đơn giản như mày và lão già kia vẫn nghĩ đâu. Hắn đã ẩn núp trên thuyền hải tặc Râu Trắng quá lâu rồi, nhưng vì sao đến hôm nay hắn mới ra tay giết hại đồng đội, trở mặt thành thù với các người?? Mày và lão già có nghĩ tới chưa??

Nghe giọng nói của Phong nghiêm túc hơn bình thường rất nhiều, mọi người lập tức không dám nào loạn nữa, ngồi dẹp vào một góc tập trung ánh mắt nhìn Phong và Ace đang là tâm điểm, kể cả Luffy cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề cho nên cậu không hề hé miệng nửa lời.

Ace lần đầu tiên thấy Phong có biểu hiện trầm trọng như thế này, vốn cả hai đang cười nói vui vẻ, đột nhiên hắn thay đổi sắc mặt đặt ra một vấn đề khó trả lời. Ace nửa hiểu nửa không dò hỏi.

- Ý anh là...

Phong không trả lời ngay mà ném qua cho Ace một bình rượu, hắn mặc kệ thương thế chưa lành một hơi uống cạn bình rượu trên tay.

- Uống đi!!

Không một ai hiểu Phong đang tính làm cái gì, Ace nghi hoặc nhưng không dám cãi, tương tự uống cạn rượu không chừa giọt nào.

Thấy Ace đặt bình rượu trống rỗng xuống Phong mới từ tốn mở miệng.

- Râu Đen trước mặt các thành viên băng hải tặc Râu Trắng luôn là người dễ phép, biết nghe lời đúng không??

- Vâng!!

- Hắn ẩn nhẫn mười mấy năm trời cho tới ngày hôm nay mới bộc lộ bộ mặt thật, mày nghĩ không lẽ hắn không có sự chuẩn bị kỹ càng sao?? Liệu mày có suy nghĩ tới chuyện vì sao hắn lại chờ tới bây giờ mà không phải là trước đó?? Nên nhớ, khoảng thời gian trước thời đại hải tặc thế hệ mới vẫn chưa hề nổi trội như lúc này đâu.

Nghe đến đây, Ace mới cảm thấy sự việc không đơn giản như hắn nghĩ, ít nhất Râu Đen thâm sâu hơn về bề ngoài mà gã thể hiện rất nhiều. Suy nghĩ chốc lát, Ace trả lời.

- Không lẽ tên khốn đó chờ đợi thực lực bản thân đủ mạnh rồi mới hành động??

- Nghe hợp lý đấy, nhưng không phải vậy...chú mày biết Shanks tóc đỏ chứ??

- Ông ta là Tứ Hoàng, em đương nhiên biết rồi!

Nghe Phong nhắc đến Shanks, Luffy lập tức hiếu kỳ lặng yên nhích cái mông lại gần hai người hơn. Phong hoàn toàn không để ý đến Luffy, hắn nhìn thẳng vào mắt Ace trầm giọng nói từng chữ.

- Nếu biết Shanks là Tứ Hoàng vậy thì chắc chắn phải hiểu ông ta mạnh như thế nào, đúng không?? Có Luffy ở đây, hỏi nhỏ nó đã tiếp xúc với Shanks một thời gian dài, có lẽ sẽ để ý đến vết sẹo nơi mắt trái ông ta chứ??

- Vâng!! Vâng!! Em có hỏi chú Shanks vết sẹo từ đâu mà có, chú ấy chỉ bảo đó là một sự sỉ nhục cho nên không muốn nhắc lại.

Luffy há to miệng giờ tay phát biểu, điều gì liên quan đến Shanks cậu cũng đều để ý tỉ mỉ, vết sẹo đó tự nhiên không thể thoát khỏi.

Khẽ gật đầu, Phong nói tiếp.

- Không sai, ở địa vị của Shanks thì vết sẹo đó không khác gì là một sự sỉ nhục, nếu là anh thì anh cũng sẽ khinh thường nó như ông ấy. Bởi vì kẻ gây nên chính là Marshall D. Teach và hiện tại người ta gọi hắn là Râu Đen, một con độc xà núp trong bóng tối chờ đợi cơ hội để cắn ngược chủ nhân của mình.

- Là hắn làm sao?? Nói vậy có nghĩa là tên Teach đó không hề yếu từ trước, lý do mà hắn chờ đợi chính là một cơ hội có thể trở mình, đạt được mục đích nào đó của hắn..

Ace có chút giật mình, hắn không ngờ Râu Đen lại thuộc kiểu người kiêu hùng như vậy. Bất quá ý định trong lòng Ace vẫn không hề thay đổi, tội lỗi mà Râu Đen đã gây ra bắt buộc phải nhận sự trừng phạt thích đáng.

Dường như nhận ra tâm ý của Ace, Phong cũng không tỏ ra thái độ gì bất thường mà chỉ nhẹ giọng dặn dò.

- Tinh chú mày anh biết rõ, cho nên đã quyết đi thì anh tự nhiên không ngăn cản, nhưng hãy nhớ lấy, dù hậu quả có lớn đến đâu thì anh vẫn luôn gánh vác cho mày, chỉ cần mày không chết, chỉ cần mày còn một hơi thở thì anh nhất định vẫn giúp mày sống tiếp, bởi vì chỉ có sống sót mới tạo nên được điều kỳ diệu, thực hiện ước mơ của mình.

- Bình rượu vừa rồi anh với mày uống, anh không muốn nó là lần cuối chúng ta uống rượu cùng nhau, vì vậy mày nhất định...phải sống đấy.

Nghe đến chữ cuối cùng, hai mắt Ace đã rung rung nhìn nụ cười hiền từ trên mặt Phong, sống trên đời có một người anh, một người em, một người bạn và cả một gia đình quan tâm yêu thương mình, vậy thì còn điều gì hối tiếc nữa.

Cố nén xúc động Ace mỉm cười gật đầu sau đó nhảy xuống chiếc thuyền con của mình chậm rãi rời đi.

Chờ khi Ace đi khuất dạng, Phong mới từ từ đứng dậy, hắn cũng nên rời đi thôi, tiếp tục ở trên thuyền Luffy chỉ tổ cản trở cuộc hành trình của cậu.

Nhận ra suy nghĩ của Phong, Robin đứng bên cạnh hắn có chút không nỡ nhẹ giọng hỏi.

- Anh phải đi rồi à??

- Ủ!! Yên tâm, tại cửa ra vào nửa sau Đại Hải Trình, chúng ta sẽ gặp lại nhau, ở đó anh sẽ tặng cho mấy đứa một món quà.

Phong rất tự nhiên xoa đầu Robin, dù sao cũng là nữ nhân của hắn, ai thắc mắc thì cứ mặc kệ, Robin không ngại sao hắn phải ngại chứ.

Trừ Sanji buồn đến chảy nước mắt ra thì những người còn lại đều không để ý mấy, riêng Luffy nào cao su thì tươi cười không hề biết tình cảm giữa hai người, cậu vô tư vẫy tay chào tạm biệt.

- Lúc gặp lại, em nhất định sẽ mạnh hơn bây giờ rất nhiều bởi vì em sẽ là người trở thành Vua Hải Tặc. Shishishishi!!!

- Hy vọng chú mày đừng chỉ có cái miệng, anh mong chờ ngày đó lắm đấy.

- Đi thôi!!

Dứt lời Phong xoay người nhảy lên chiến hạm khổng lồ, Smoker, Tashigi, Death, Shinai, Surudo năm người đồng loạt theo sau lưng hắn.

Chiếc chiến hạm hải quân khổng lồ dần biến mất khỏi tầm mắt băng hải tặc Mũ Rơm.

- Nào các cậu!! Chúng ta tiến tới đảo tiếp theo thôi!!!

- Yooo!!!!...

Robin thu hồi ánh mắt ưu thương để cùng vui vẻ với đại gia đình mới, nàng biết nàng có hành tinh của nàng, hắn cũng có hành tinh của hắn, chỉ khi nào hai người hoàn thành xong ước mơ của mình thì mới có thể chính thức được ở bên nhau. Thay vì tiếc nuối chỉ bằng tận hưởng cuộc sống hiện tại, xem như lưu giữ kỷ niệm đẹp thời thiếu nữ trước khi về nhà chồng đi. Có suy nghĩ tích cực, tâm tình Robin tươi tỉnh hơn hẳn, nàng cười nói với thành viên Mũ Rơm vô cùng tự nhiên.

...

Trên chiến hạm hải quân, Tashigi lúc này đứng trước mặt Phong cúi thấp đầu nghe lời khuyên từ hắn.

- Cô gái nhỏ! Cô xác định đi theo tôi chứ?

Không đợi Tashigi trả lời, Phong tiếp tục nói.

- Chúng ta phải nói rõ một chút, cô là cô gái tốt, có chí hướng tốt, tôi không muốn cô vì quyết định hôm nay của mình mà ngày sau phải hối hận. Vì vậy tôi cần sự khẳng định chắc chắn đầu ra đó. Ở bên cạnh tôi, tôi sẽ giúp cô trở nên mạnh mẽ bù lại sẽ không hỗ trợ cô thực hiện ước mơ của mình, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ, tôi không tốt đẹp như vẻ ngoài đâu.

Khiến Phong bất ngờ là lần này Tashigi không do dự một khắc nào, nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Phong nói, giọng điệu cực kỳ kiên định.

- Hãy cho tôi theo ngài, tôi muốn mình trở nên mạnh mẽ, vì chỉ có kẻ mạnh mới đảm bảo công lý được thực thi.

- Được!! Vậy từ nay đừng gọi tôi là Đồ độc nữa, cứ gọi thuyền trưởng là được rồi, xưng hô kính cẩn quá tôi không thích.

- Vâng!! Thuyền trưởng!!

Tashigi gạt đầu, sau chuyện lần trước, nàng hiện tại có một niềm tin khá mù quáng vào Phong, hẳn từng nói điều vô lý làm cho nàng không tin, thậm chí là thất vọng nhưng không ngờ đó lại là sự thật, bây giờ Phong nói những điều có thể xảy ra thì làm sao Tashigi có lý do để không tin đây.

Nhìn lướt qua vị trí đứng của đám người Smoker, Tashigi cảm thấy hơi khó hiểu vì sao bọn họ lại đứng cách xa Phong như vậy, cánh tay đặc lực của hẳn đáng lý phải ở ngay bên cạnh mới hợp lý chứ.

Đối với cái nhìn quái dị của Tashigi, đám Smoker ngoại trừ cười khở ra thì không biết làm gì hơn.

Phong bật cười một tay bưng bình rượu hớp một ngụm, tay còn lại ngoắc Tashigi tới.

- Đến đây ngồi đi, tôi không có sở thích biến thái cho nên bọn họ không dám ở gần tôi đâu, nhưng con gái thì được phép nha. Hahaha!!! Tôi rất thích có phụ nữ ở bên cạnh, hám gái chẳng?...có lẽ là đúng.

Như vậy cũng nói được??? Mấy người Smoker tròn mắt bất lực, tính cách vị thù trưởng này của bọn họ thật sự quá quái dị, khó mà lường được.

Tashigi ngượng chín mặt, hai gò má lúng liếng đỏ bừng, tuy nhiên rất nhanh nàng mang gương mặt kiêu mị đó tiến tới ngồi bên cạnh Phong, chả ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

- Uống không??

Phong mỉm cười đưa bình rượu cho Tashigi, nàng hơi e thẹn sau đó tiếp lấy uống một ngụm lớn.

Lắc lắc đầu, Phong bỏ qua chuyện với Tashigi, hẳn hướng Smoker hỏi.

- War thế nào??

- Hẳn đã tỉnh và đang ở dưới khoang thuyền thừa thuyền trưởng.

Smoker thở ra một ngụm khói nhẹ giọng thông báo, Phong gạt đầu vẫy tay ra hiệu.

Hiểu ý, Smoker biến thành làn khói dày đặc bay thẳng xuống khoang thuyền, vài phút sau không còn hẳn bất giữ hay gì khác, War vẫn tự giác bước tới trước mặt Phong mà không làm ra hành động chống cự.

Ánh mắt War nhìn Phong vừa có chút không phục, vừa tràn ngập chiến ý, giọng nói của hẳn hơi khàn khàn chậm rãi vang lên.

- Đánh với tao một trận nữa, sau đó mạng của tao sẽ là của mày, vĩnh viễn không bao giờ tao làm phản như những thế lực trước đây.

Phong mỉm cười lắc đầu.

- Mày không nhận ra sao?? Lúc đánh nhau với mày tao có làm gì khác ngoại trừ đứng im một chỗ đấm đá thuần túy với mày không??

War cau mày khó hiểu, bất quá rất nhanh hẳn đã nhận ra điểm mấu chốt bên trong, gã có chút thất thần hô lên.

- Mày không đánh hết sức với tao???

- Sai!! Tao đã dùng tất cả những gì mình có để đánh với mày rồi!!

- Vậy rốt cục ý mày là gì???

War như lọt vào trong sương mù, Phong càng nói càng khiến hẳn mù mờ khó hiểu. Phong khẽ cười nhẹ giọng nói một câu.

- Đơn giản, thực lực hiện tại của tao không bằng lúc đỉnh phong.

- Mày tự phong bé???

Là một võ sư, War lập tức nhận ra vấn đề nơi Phong, có điều lý do này thực sự đã thuyết phục hẳn, bởi vì ở quê nhà của War không ít cao thủ tự phong bề sức mạnh của mình để chờ đợi giả heo ăn thịt hổ, chuyên làm các loại chuyện mờ ám. Còn để đột phá giới hạn như Phong thì không có một ai, và trên hết là War không biết việc này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Mục Tiêu Kế Tiếp, Dressrosa

- Haha!! Không sai, tao bắt buộc phải tự phong bế sức mạnh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ tao sẽ không mở nó ra đâu. Hiện tại mày đã đánh không lại tao, vậy mày nghĩ mày có khả năng thắng được thực lực chân chính của tao sao?? Mày không cảm thấy nhục nhã khi tiếp tục khiêu chiến tao à??

Phong hơi hốt kinh thường lời khiêu chiến của War, đã là một võ sư kiêu ngạo phải biết chấp nhận thất bại, không phục chỉ làm hắn trở nên yếu đuối hơn thôi.

Cảm giác trong lòng War lúc này không hề có chút tức giận nào, mà là tràn ngập bất lực, đúng như lời Phong nói, War nếu còn không từ bỏ ý định, tiếp tục khiêu chiến với Phong thì chẳng khác nào đang tự vả vào mặt mình.

War hai mắt thất thần ngồi bệt xuống đất, đầu cúi gằm xuống không muốn ngẩng lên nữa, hắn đã mất mặt quá đủ rồi.

Phong hừ lạnh, ném bình rượu tới trước mặt War, giọng nói mурi phân ngạo khí.

- Ngẩng cao đầu lên!! Danh dự của một võ sư đích truyền đâu hết rồi??? Trước đây dù thất bại thế nào thì mày vẫn cố gắng gượng dậy và đánh bại tất cả những kẻ đã từng hạ gục mày, còn bây giờ thì làm sao vậy??? Mới nghe nói đối thủ mà mày tìm kiếm bao lâu nay dù không dùng toàn lực cũng đánh bại mày, mày liền như chó cụp đuôi vậy sao??? Mày không cảm thấy có lỗi với sư phụ của mày à???

Giọng nói của Phong càng ngày càng lớn, đến cuối cùng như tiếng sấm nổ vang trời, vết thương ở ngực vì kích động quá độ khiến máu tươi chảy ra thấm ướt băng gạc.

Người xung quanh giật mình nhìn chằm chằm vào Phong, trong lòng thầm nảy sinh kính ý sâu sắc đối với người đàn ông này, những lời hắn nói không phải ai cũng có can đảm, đủ dũng khí để nói được hào hùng như thế.

Tashigi ngồi bên cạnh phát hiện máu tươi nhiễm ra từ vết thương nhưng lại không hề miệng được, nàng đã bị hào khí vạn trượng tỏa ra từ người Phong thu hút hoàn toàn.

Càng đừng nói là War, người bị Phong chỉ trích răn dạy, hắn á khẩu hồi lâu không nói được tiếng nào.

Phát tiết được cổ tức khí, Phong dần bình tĩnh trở lại.

- Nếu sư phụ mày còn sống thì đừng làm mất mặt ông ấy, nếu sư phụ mày chết rồi thì đừng làm gì khiến bản thân phải hối hận, sau này xuống gặp ông ấy còn có cái để ăn nói. Cũng đừng hỏi vì sao tao biết mày được người chỉ dạy, mọi động tác của mày không qua mắt tao được đâu, nếu không có sự dạy dỗ dằng hoàng, dù là năm mươi năm mày cũng không thể đạt đến trình độ hiện tại.

War chỉ thấy kích động ở câu nói đầu tiên của Phong, còn câu sau hắn không bắt ngờ chút nào, cách đánh nhau của Phong hắn đã thấy qua, thậm chí là thể nghiệm, không một động tác thừa nào, đủ để War nhận ra Phong là một võ sư siêu cấp.

Không trả lời, War im lặng bưng bình rượu uống cạn, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những gì Phong nói.

Phong cũng không can thiệp chuyện riêng tư của War, hắn thấp giọng từ tốn nói.

- Tao sẽ cho mày ba lần cơ hội để khiêu chiến tao, bất cứ lúc nào mày cảm thấy đủ tự tin vào thực lực bản thân thì tao sẽ chấp nhận so tài với mày, nhưng không phải là hôm nay, dưỡng thương cho tốt đi.

Nói xong Phong hơi ngã người lui sau, nhẹ nhàng tựa vào thành ghế được thiết kế dính sát vào bậc thang gần đuôi tàu, kiểu cách gần tương tự như chiếc ghế của Râu Trắng.

- Tashigi!! Giúp tôi thay thuốc đi, tôi cảm thấy hơi đau rồi đây!!

Tashigi nhu thuận gật đầu, nàng đứng dậy chạy vội xuống khoang tàu tìm kiếm thuốc và băng gạc mới.

Trên này, War cũng đã thoát khỏi trầm tư, hắn hướng Phong cúi đầu.

- Thật cảm ơn, từ bây giờ tôi sẽ là thuộc hạ trung thành của ngài, nếu có một ngày tôi thật sự đánh bại được ngài thì sự trung thành này vẫn không thay đổi.

Người học võ kỳ nhất là danh dự cùng niềm tin bị đánh vỡ, nó chẳng khác gì đạo tâm của tu chân giả bị hủy diệt, không những vĩnh viễn không thể tiến bộ mà còn ngày càng thụt lùi. Chuyện này đối với War mà nói thì không bằng giết quách hắn đi cho xong.

May mắn Phong đã giúp War giữ vững niềm kiêu hãnh khiến nội tâm hắn vô cùng cảm kích, vì vậy mới có câu khẳng định về sự trung thành của bản thân War.

Phong lắc đầu trực tiếp bỏ ngoài tai, “đánh bại hắn??” đùa gì đấy?? Nếu Phong quả thật bị đánh bại thì tình cảnh còn tệ hơn War hiện tại, hắn có cách cứu giúp, nín kéo còn Phong thì không. Bại bởi kẻ địch mạnh hơn thì Phong không vấn đề gì, bởi vì có nhiều người mạnh hơn hắn đang tồn tại ngoài kia, nhưng bại bởi kẻ mình đã từng hạ gục thì lại là một chuyện khác.

Sau một lúc mò mẫm, Tashigi cuối cùng cũng đem được dụng cụ sơ cứu lên, nàng thở hắt hắt đẩy đẩy gọng kính.

Ánh mắt Tashigi tập trung nhìn đồng băng gác quần quanh ngực Phong, động tác nhẹ nhàng như đang bê đồ gốm sứ đắt tiền tháo gỡ từng lớp từng lớp một.

Phong nhìn về chăm chú đến toát mồ hôi của Tashigi mà nhìn không được phì cười.

Không thể không nói Tashigi khi tập trung làm việc là cực kỳ xinh đẹp, trên người nàng có một loại khí chất anh hùng không muốn thua kém nam nhân bẩm sinh, vì vậy trong số những nữ nhân mà Phong đã gặp nàng là một sắc màu hoàn toàn mới, bất quá nói chính xác là không ai ở bên cạnh hắn là có dấu hiệu giống nhau cả,...nếu không Phong cũng không dư thừa tình lực thu về năm sáu người rồi để chừng như viện bảo tàng.

Ngắm nhìn sắc đẹp hiếm thấy hồi lâu, đến lúc mặt Tashigi đỏ bừng như gấc thì Phong mới thôi chọc ghẹo nàng, chuyển dời ánh mắt sang Surudo, Phong nhẹ giọng phân phó.

- Còn nhớ đường đến Dressrosa không??

- Vâng!!

Surudo không chút chần chừ gập đầu ngay tắp lự, Phong phẩy tay ra lệnh.

- Chuyển hướng tiến về Dressrosa đi, tôi muốn gặp Doflamingo bàn bạc vài chuyện.- Rõ!!

Nhận lệnh rồi đi, Surudo trực tiếp cầm lái điều khiển chiến thuyền tiến thẳng đến Vành Đai Tĩnh Lặng.

...

Tại một hòn đảo nằm trên Vành Đai Tĩnh Lặng, một cuộc chiến hỗn loạn quy mô nhỏ đang diễn ra.

Trong rừng cây, một thân ảnh liên tục di chuyển qua lại vô cùng nhanh nhẹn, tuy nhiên hể cách hai phút hắn liền dừng chân đứng im bất động khoảng mười giây rồi mới tiếp tục chạy về phía trước.

- Jimba!! Đừng vội vàng đi như thế chứ.

Một giọng nói bất thình lình vang lên ngay bên cạnh, trong lòng thanh niên tên Jimba nảy sinh cảm giác nguy hiểm, nhưng tất cả đã muộn, hắn không có Haki quan sát lại càng không được tham chiến nhiều, kinh nghiệm còn ít, làm sao nhận biết được có người mai phục chứ.

Rầm!!

Một tiếng trầm đục truyền đi, Jimba ngã xuống trong vũng máu, thân hình co giật vài cái rồi mới ngất đi.

Người đánh Jimba một gậy trời giáng là Horga, một thanh niên cường tráng mặt mày góc cạnh, trên người tỏa ra một cỗ anh khí kỳ lạ. Hắn thu hồi ánh mắt từ người Jimba nhìn về phía ngọn hải đăng cao chót vót đằng xa, trong miệng thấp giọng lầm bầm.

- 5 điểm!

Tương tự ở một nơi khác trong khu rừng, hai thân ảnh giống nhau in đúc đứng thè lưỡi cười cười hài hước, hình dạng của cả hai trông khá là quái dị, khuôn mặt hẹp dài cùng chiếc cằm nhọn hoắt, chưa kể thân hình thấp bé trong khi cánh tay thì dài thườn thượt.

- AAA!!!

Một trong hai người cầm con dao găm ngắn ngùn đâm vào cánh tay của cô gái đang nằm dưới đất, đau đớn khiến nàng hét toáng lên, nước mắt nước mũi chảy đầy ra đất.

Tên quái dị còn lại đá mạnh vào bụng cô gái làm cho nàng ôm bụng nôn thốc nôn tháo chỉ có thể rên ư ừ trong họng, không cách nào la lên được nữa. Thấy vậy hai thanh niên mặt nhọn mới hài lòng gật đầu.

- Nể tình chúng ta từng là đồng đội trên cùng một chiến tuyến, cô mau đầu hàng nhận thua đi, chúng tôi sẽ tha cho cô một mạng.

Cô gái cố nén đau đớn gật đầu đáp ứng, hai gã thanh niên mặt nhọn bật cười đắc ý xoay người rồi đi.

Bất quá, chưa bước được bước thứ hai thì từ trên cành cây cao, một bóng người cao lớn nhảy xuống hai tay cầm hai khúc gỗ bự bằng cánh tay người

bình thường đập mạnh vào gáy hai người.

Không kịp hét thảm một tiếng, hai tên thanh niên bắt nạt cô gái ngã lặn ra đất bất tỉnh không biết trời trăng gì nữa.

- Kasshi, em không sao chứ, mau đưa tay để anh băng bó cho!!

Không thèm liếc chiến tích một cái, thanh niên cao to cục mịch xoay người chạy vội đến bên cạnh cô gái, gỡ xé toạt chiếc áo thun trên người băng bó vết thương cho cô.

Trong ánh mắt của cô gái nhìn thanh niên cao to vô cùng dịu dàng, hai người đi được tới đây trên người gã cũng có đầy rẫy vết thương, nhưng dù là vậy gã vẫn lo cho cô trước, đủ thấy một tấm chân tình sâu đậm.

- Được rồi, chúng ta lên đường tiếp thôi!!

Băng bó xong xuôi, thanh niên cao to bế xốc cô gái lên chạy một mạch vào rừng sâu.

Toàn bộ sự việc trên đều được Den den mushi ghi hình quay lại sau đó truyền hình trực tiếp tới một cơ sở nằm trên đảo.

Trong căn phòng giám sát, ngồi trước mấy trăm cái màn hình nhỏ là một trăm nhân viên cao cấp, từng người đều chăm chú quan sát rồi ghi lại toàn bộ nội dung, thành tích mà đám chiến binh trên đảo thực hiện.

Từng con điểm được lưu giữ trong một cái máy nằm ngay chính giữa căn phòng, trong đó cất giữ hết thảy thông tin chiến binh, mọi thông số từ tuổi tác, chiều cao, cân nặng cho đến khả năng chiến đấu đều có đủ, và hiển nhiên điểm số tổng kết sau mỗi lần tham dự “Đấu Trường Đại Loạn Chiến” cũng được ghi lại ở đây.

Gần nửa tháng thời gian, nhóm nữ nhân của Phong đã hoàn thành tất cả công trình và tiến hành sơ nghiệm thực chiến hai lần, kết quả nhận về phải nói là mỹ mãn vượt trên mong đợi.

Thứ thiếu sót duy nhất chính là công nghệ tiên tiến, bởi vì trong tổ chức không có một nhà khoa học hàng đầu nào cả, cho nên tất cả vật dụng đều phải máy móc làm theo quy trình rườm rà, khá mất thời gian.

Bất quá không thể phủ nhận được năng lực làm việc của mọi người, nếu Phong biết được tin tức hần chắc chắn sẽ khen không dứt miệng.

Trong phòng tổng chỉ huy, năm nữ nhân ăn mặc nghiêm trang không hề bạo như trước, con gái sau khi có người thương chính là như vậy, họ chỉ muốn nam nhân của mình được phép ngắm nhìn vẻ đẹp mà họ tự tin, kiêu ngạo còn lại đều chán ghét và cự tuyệt ngoài ngàn dặm. (Nữ nhân trong truyện của mình là vậy)

Nhưng dù là kín đáo vẫn không thể che đậy hết toàn bộ vẻ đẹp yêu mị khiến nam nhân sục sôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Món Hàng Quan Trọng

Nhìn vào màn hình Layla hưng phấn ngọt ngào tươi cười.

- Cách làm của anh Phong thật là tốt, hiệu quả không ngờ cao như này, chúng ta chỉ mới tổ chức hai lần mà bọn họ đã tiến bộ rất nhanh rồi, xem ra đến cuối tháng em có thể báo tin tốt cho anh ấy.

Án đứng bên cạnh lăm nhăm thông số trong miệng nghe Layla nói thì ngẩng đầu mỉm cười tiếp lời.

- Hihi!! Em cũng biết sợ nữa sao??

- Hừ!! Không lẽ chị không sợ anh ấy giận à??

Layla quệt miệng có chút không phục, hôm đó không một người nào dám ngăn đầu, nàng đứng chịu trận từ đầu tới cuối bảo sao không khiếp hồn hải vía, bây giờ nghĩ lại vẫn còn chút giật mình a.

Nghe hai người đấu võ mồm, Angel vốn không phải một trong những nữ nhân của Phong, hôm đó trông thấy hần nghiêm khắc trách phạt các nàng thì hơi nghi hoặc.

- Không phải mấy cô đều là người yêu của hần sao? Sao tôi thấy hần không có yêu thương, trân trọng các người vậy.

- Vì sao cô lại nghĩ như vậy??

Dường như hiểu được suy nghĩ của Angel, Hina là người lý trí thấu hiểu Phong nhất trong cả nhóm vì vậy nàng khẽ cười dò hỏi.

Angel chớp chớp đôi mắt dễ thương thân nhiên trả lời.

- Còn không phải sao?? Lần trước hẳn rõ ràng quát mắng Layla không khác gì thuộc hạ, đây rõ ràng là hẳn không đặt nặng vị trí của các cô ở trong lòng rồi.

Nghe xong, bốn mỹ nhân còn lại lập tức tròn mắt nhìn nhau, sau hồi lâu nhin không được đồng thanh bật cười.

Hancock cười đến thân hình run rẩy, bộ ngực sữa đầy đặn phập phồng kịch liệt tạo ra từng làn sóng mê người, dù là nữ nhân cũng phải nuốt nước bọt ngấm nhìn.

Angel nghi hoặc không hiểu vì sao bọn họ lại cười, nàng có nói gì sai đâu??

Rất nhanh Hancock đã đại diện hội chị em phụ nữ giải thích cho Angel.

- Cô thật sự không hiểu gì cả, trước đây Phong có nói qua một lần thế giới đang ngày càng thay đổi theo chiều hướng xấu, kẻ yếu sẽ bị đào thải không thương tiếc, chỉ có những người mạnh mẽ mới xứng đáng được tồn tại, hưởng thụ cuộc sống tốt nhất. Phong rất mạnh, đây là sự thật, cũng bởi vì vậy cho nên chúng tôi mới sống trong cái bóng của anh ấy, điều này đối với một số người là tốt, nhưng với bọn tôi, những nữ nhân chính thức của anh ấy thì đây là điểm xấu. Nếu không để chúng tôi cố gắng, tự lực phát triển bản thân thì cô nghĩ có lợi hay có hại??

Không để Angel trả lời, Hancock mỉm cười ý vị sâu xa nói tiếp.

- Hơn nữa, chúng tôi cũng không muốn là gánh nặng của Phong, thay vì làm một người phụ nữ chỉ biết làm ấm giường thì bọn tôi lại muốn cùng anh ấy kề vai chiến đấu hơn, ít nhất cũng phải là trợ lực quan trọng khi anh ấy cần.

Những lời Hancock nói đều là tâm tư của Hina, Layla và Ain, nếu bắt các nàng ngồi một chỗ nhìn Phong chiến đấu rồi bị thương thì không bằng bảo các nàng đi chết còn thoải mái hơn. Phận nữ nhân bọn nàng còn hiểu được tầm quan trọng của mình đối với Phong thì chính bản thân Phong càng thêm rõ ràng, vì vậy mà bảo hẳn không yêu thương trân trọng các nàng thì phải gọi là hiểu sai lệch chứ không phải sai lầm nữa rồi.

Angel kinh ngạc há hốc miệng, nàng không nghĩ tới lại còn ân tình nhiều như vậy, xem ra nhận định của nàng về Phong trước nay là hoàn toàn không đúng. Cần phải sửa đổi!!

...!!!!.....!!!!..

Giữa không khí có chút âm muội bỗng một âm thanh quái dị vang lên, là chiếc Den den mushi đặc biệt ở trên bàn.

- Là anh ấy gọi tới!

Layla mừng rỡ hô lên thông báo cho hội chị em biết, mọi người lập tức cười ngọt tập trung tinh thần lắng nghe giọng nói lâu ngày xa cách.

Bàn tay nhỏ nhắn ấn nút chuyển tiếp, nhận được tín hiệu người ở đầu dây bên kia mở lời trước.

- Alo!!

- Alo!! Bọn em nghe nè anh!!

Layla nhanh nhẩu hô to, con Den den mushi hơi khựng lại sau đó bật cười khe khẽ, giọng nói quen thuộc lần nữa vang lên.

- Ủ!! Nghe em hào hứng như vậy có lẽ nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi lắm nhỉ??- Vâng!!! Bọn em đã thử nghiệm hai lần “Đấu Trường Đại Loạn chiến”, kết quả thu về rất khả quan anh ạ.

- “Đấu Trường Đại Loạn Chiến”?? Tên nghe hay đấy...được rồi, tạm thời chuyện này khoan hãy bàn tới, lúc về anh sẽ thưởng sau, bây giờ có việc quan trọng hơn cần nhờ tới các em đây.

Nghe Phong nói có chuyện quan trọng, thần tình mọi người trở nên nghiêm túc, bộ dáng vui vẻ cười đùa thu hết vào trong, thời điểm này rất trọng yếu đối với thế lực còn non nớt chưa thành hình, tuyệt đối không được phép lơ là, nếu không hậu quả sẽ không chịu nổi.

Đầu dây bên kia, cảm nhận được chứng nữ đã chuẩn bị tâm lý xong Phong mới chậm rãi nói từng chữ một.

- Các em phải hai chiến thuyền tốt nhất đến Dressrosa, có một món hàng cực kỳ quan trọng cần mang về, nhất định không được xảy ra sai sót. Anh không muốn nhận được tin xấu khi hàng được chuyển về tới nơi, phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho anh.

Từ giọng nói của Phong, năm nữ nhân nhận ra được vấn đề vô cùng khẩn cấp, hẳn còn cố tình nhấn mạnh bốn chữ “cực kỳ quan trọng”, đủ thấy Phong coi trọng chuyến hàng này như thế nào, rất có thể nó sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của tổ chức.

Không dám chậm trễ, năm người đồng thanh đáp lời.

- Vâng!!!

- Tốt lắm!! Đến lúc đó nếu Doflamingo giờ trò quý thì cứ gọi cho anh.

Nói xong, Phong trực tiếp cúp máy.

Căn phòng trở nên yên tĩnh ngay cả tiếng côn trùng bay qua cũng có thể nghe thấy rõ ràng, không khí cứ giữ nguyên như thế hai phút cho đến khi Hina mở miệng đầu tiên.

- Các cô cũng đã nghe anh ấy dặn dò rồi đó, món hàng lần này khẳng định không tầm thường, cho tới hiện tại số lần anh ấy nghiêm trọng như vừa rồi không quá một bàn tay đầu. Bằng mọi giá chúng ta phải áp tải nó về đây an toàn, các cô hiểu rồi chứ.

- Không thành vấn đề, vậy công việc lần này sẽ do ai đảm nhiệm đây?

Hancock đặt ra câu hỏi, nàng là người duy nhất không thể đi chuyến này, còn lại đều có thể rời khỏi Amazon Lily.

Trầm ngâm giây lát, Hina đưa ra quyết định.

- Nhiệm vụ sẽ do Ain, Angel, Lazy đảm nhiệm, Layla và tôi là người có chút kiến thức về khoa học kỹ thuật cùng với chiến thuật bày binh bố trận, cho nên công việc ở đây vẫn còn. Gurai là chiến tướng có kỹ năng chiến đấu ngang ngửa với Hancock tuyệt đối phải ở đây cùng cô ấy áp trận. Thất Vũ Hái Doflamingo là một kẻ thích chơi tâm kế, để Lazy theo hai cô tránh hấn giờ trò như lời Phong nói. Mọi người đồng ý chứ??

- Tốt!!!

Sắp xếp của Hina như vậy là quá hợp lý rồi, bốn cô gái còn lại không có ý kiến gì thêm lập tức chia nhau hành động.

Sau khi Angel, Ain cùng Lazy rời khỏi căn cứ, công việc của những người khác hiển nhiên tăng lên gấp nhiều lần, dù vậy cũng không có ai than vãn, tất cả đều tập trung thực hiện tốt công việc, hoàn thành nốt mấy chính sách thiếu sót trong tổ chức.

...

Tại Dressrosa, Phong sau khi cúp máy liền quay đầu nhìn Doflamingo đang có vẻ hơi khép nép đứng bên cạnh.

- Mày sẽ không làm tao thất vọng đâu, đúng không??

- Vâng!! Tôi tự biết mình cần phải làm gì, hơn nữa hợp tác với một người hay hai người không quan trọng, quan trọng là lợi ích tôi nhận được là gì. Ngài khiến tôi thỏa mãn, tự nhiên tôi sẽ không phụ lòng ngài rồi.

Doflamingo ra vẻ tươi cười niềm nở trả lời rành mạch đầu ra đó, bất quá không ai biết hắn đang thầm mắng bản thân xui xẻo, ôn thần này sớm không tới, muộn không tới lại đúng ngay lúc mình giao hàng cho Kaido. Kiểu này con quái vật to xác kia không trách tội hắn mới là lạ.

...

Nửa canh giờ trước.

Chiến hạm hải quân khổng lồ cập bến Dressrosa, Phong cùng với Smoker, Tashigi, Death, War, Surudo, Shinai một đường ung dung tiến về cung điện hoàng gia.

Dọc đường đương nhiên khó tránh khỏi chạm mặt với đám quân bài dưới trướng Doflamingo, bất quá bọn chúng không một ai dám cản đường, chỉ có thể âm thầm thông báo cho Doflamingo biết tin tức để làm ra chuẩn bị kịp thời.

Bởi vì kẻ mới đến là một Đô đốc hải quân!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Cường Đạo

Diamante thông dong bước vào cung điện ngồi lên chiếc ghế Rô của mình.

- Joker!! Có vẻ như vài vị khách không mời mà tới vừa đặt chân lên vương quốc của chúng ta rồi.

- Ô!! Nói ta nghe một chút xem nào...

Ngồi ở vị trí chủ tọa cũng là chiếc ghế Co, Doflamingo, hấn gác chân lên bàn có chút hứng thú với tin tức của Diamante.

Diamante mất vài giây để sắp xếp từ ngữ rồi mới chậm rãi nói.

- Có một Đô đốc vừa tiến lên đảo cách đây vài phút, hướng đi của gã dường như là tới đây thì phải.

- Đô đốc??

Doflamingo thu lại vẻ cười cợt, hai hàng chân mày hung ác khẽ chau lại, một Đô đốc hải quân khi không lại đến Dressrosa làm gì nhỉ?? Doflamingo không ngừng tự hỏi trong đầu, chuyện này hết sức kỳ quái, mà càng kỳ quái hơn nữa là đúng ngày hấn chuẩn bị chuyển đơn đặt hàng tới chỗ Kaido...

Một cỗ dục cảm chẳng lành nảy sinh trong đầu Doflamingo, hấn trở nên nghiêm túc dò hỏi Diamante kỹ càng lại một lần nữa.

- Là Đô đốc nào? Akainu, Kizaru hay là Aokiji??

Hình như Diamante vẫn chưa nhận ra điểm bất thường ở Doflamingo, hấn vẫn giữ thái độ nhàn nhả như không có việc gì to tát vậy.

- Không!! Không phải ba gã quái vật đó, mà là một tên trẻ tuổi nghe nói vừa mới trở thành Tân Đô đốc thứ tư chưa lâu.

- Tân Đô đốc?

Doflamingo cau mày càng chặt hơn trước, như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt hấn đại biến mồ hôi chảy ròng ròng.

- Sẽ không phải là thằng nhóc đó chứ!! Khốn kiếp, sao lại đến vào lúc này cơ chứ??

- Joker!! Chuyện gì xảy ra vậy, ngài quen gã Tân Đô đốc đó sao??

Lần này dù đầu óc có ngu hơn thì Diamante cũng phát hiện sự tình hơi bất thường rồi, bất quá Doflamingo làm gì có tâm tình giải thích cho gã hiểu, hấn đứng bật dậy quát.

- Người mau ra ngoài kia cản đám thuộc hạ lại, bằng không...

Rầm!!!

Chưa nói hết câu thì cánh cửa cung điện khổng lồ bị người ta một cước đá bay.

Từ bên ngoài một đoàn bảy người được dẫn đầu bởi một gã đàn ông cao lớn mái tóc bạc trắng bước vào, tất cả bọn họ đều mặc quần tây áo sơ mi lịch sự, sau lưng khoác áo choàng hải quân cao quý, duy người đàn ông cầm đầu là ăn mặc hơi giống còn đồ chút, áo sơ mi để trần ngực không thêm cái hai khuy gần cổ áo.

Phong cầm bình rượu nhấp một ngụm nhếch mép cười.

- Không cần rườm rà như thế, tao đã giúp bọn chúng yên lặng rồi, không có ai cản đường tao đâu.

Bốn người Doflamingo trong phòng đưa mắt nhìn ra thì thấy đám người Lao G, Baby 5 đã trợn trắng mắt nằm bất động dưới đất từ khi nào.

Pica và Diamante phần nộ đỏ bừng hai mắt, không đợi Doflamingo ra tay ngăn cản thì hai gã đã đồng loạt lao lên.

Keng!!!!... Oanh!!!!...

- Mẹ kiếp!! Dù các người là hải quân hay Đô đốc ta cũng không bỏ qua đâu.

Kiểm của Diamante bị chặn bởi một thanh kiếm khác, hấn nhìn không được trầm giọng đe dọa một câu, đây có lẽ là thứ mà hấn giỏi nhất ngoài thực lực tương đối mạnh ra.

Pica bên cạnh cũng tương tự không thể tiến thêm một tấc, một đám khói dày đặc đã bao phủ thân thể khóa chặt hấn lại, đương nhiên Pica có thể thoát đi nhưng không phải chuyện dễ dàng.

Smoker hơi hột liếc mắt nhắc nhở một câu.

- Tốt nhất đừng làm rộn chuyện, tâm tình của thuyền trưởng đang rất tốt, mày không nên làm cho nó xấu đi, nếu không kể cả bọn tao cũng không đảm bảo được an toàn của mình đâu.

Cơ mặt Pica giật giật muốn nói điều gì đó bất quá đến cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, phải đứng gần gã mới cảm thụ rõ nét uy thế khủng khiếp đang tỏa ra từ trên người Phong. Đó là một loại khí thế cường đại đến nghịch lý, tuy chưa biết thực lực Phong tới đâu nhưng chỉ nhiều đó cũng đã đủ khiến Pica sợ

hãy tìm cách tránh né.

Cho tới bây giờ chưa một ai ở cạnh Phong mà vẫn giữ được vẻ tự nhiên bình thản cả, ngay cả Tứ Hoàng còn phải coi trọng không dám lơ là đối với hắn thì hạng nhãi nhép như Pica hay Diamante tính là cái gì.

Doflamingo từ đầu đến giờ không nói được tiếng nào lúc này mới kịp phản ứng, hắn đẩy nhẹ gọng kính tươi cười lấy lòng.

- Ấy!! Không biết ngài Đô đốc tới không thể đón tiếp đàng hoàng, thật xin lỗi, mời ngài ngồi!!

Thấy thái độ biến hóa còn nhanh hơn chớp mắt của Doflamingo, Phong bật cười khinh miệt.

- Doflamingo!! Theo tao biết, bình thường mày đứng trước ba ông chú kia cũng không tỏ ra lễ phép như vậy a...bữa nay biết cúp đuôi làm người rồi à??

Bị hạ nhục ngay trước mặt bao nhiêu người, ngay giữa đại diện rộng lớn, Doflamingo không những không giận ngược lại còn gật đầu cười đùa liên tục, tuy nhiên nếu để ý kỹ là có thể thấy cơ mặt hắn đang co giật, không ngừng run rẩy.

Violet là người duy nhất không bị đám người hung hãn động tới, nàng đứng ngoài cửa cung điện chứng kiến hết thấy mọi chuyện diễn ra bên trong. Nàng tuyệt đối không thể nào ngờ đến một con người cao ngạo không xem kẻ khác ra gì như Doflamingo lại cúi đầu xưng thần như vậy, đến tột cùng là người đàn ông kia có lai lịch gì??

Ở bên trong, Phong thân nhiên đi tới chiếc ghế Cơ chủ tọa thoải mái ngồi xuống, hai chân gác lên bàn bộ dáng chả khác gì Doflamingo hồi nãy cả.

Tashigi đứng bên cạnh đóng vai hầu gái giúp hắn bung bình rượu đặt lên miệng, việc của Phong chỉ có há miệng uống thôi, nhìn một bộ đắc ý được mỹ nhân phục vụ khiến cánh đàn ông ghen sôi hện không thể đâm vào mặt Phong vài cái. Hắn chính là muốn khinh bỉ Doflamingo như vậy, “người bình thường không phải cướp ngôi người ta, sống hưởng thụ lắm sao, bây giờ cho người đứng như thằng hầu, còn ta thì hưởng thụ hơn cả người trước đây xem thử người có tức không...hắc hắc!!!”

Quả nhiên trong lòng Doflamingo đã giận đến mức muốn giết người ngay tức khắc, bất quá hắn vẫn là kẻ lý trí có đầu óc, cho nên ngoại trừ việc cố gắng nén giận thì không làm ra hành động gì khác thường. Có chăng gân xanh nổi đầy trên trán đã báo động Doflamingo.

Biết trò chọc tức thành công, Phong cũng không muốn phí thời gian thêm nữa, hắn cầm nhẹ vào bàn tay của Tashigi ra hiệu, nàng đỏ mặt thầm nghĩ “sao đột nhiên lại cầm tay người ta?? Anh còn muốn gì nữa đây??”

Khẽ cúi đầu thì thấy Phong nháy mắt làm dấu, lúc này Tashigi mới hiểu, nàng mím môi thầm mắng mình suy nghĩ quá nhiều vội vàng đặt bình rượu lên bàn rồi lui về đứng sau lưng Phong.

Lúc này Phong mới hài lòng gật đầu, hắn mở miệng nói ngay vào vấn đề chính.

- Được rồi!! Không phí nhiều thời gian nữa, hôm nay tao tới đây là để bàn một vụ làm ăn với mày.

- Làm ăn?? Không biết ngài muốn gì ở tôi??

Doflamingo mặc dù đoán ra được 80% nhưng vẫn cố làm ra vẻ không biết, mỗi này là với Kaido, Tứ Hoàng nổi tiếng hung tàn nhất trong số bốn người a!! Đắc tội với gã không kẻ nào có kết cục tốt cả.

Hừ lạnh một tiếng, Phong nheo mắt nhìn chằm chằm Doflamingo.

- Đừng có giả ngu với tao!!

Lập tức Death biến mất tại chỗ, trong vòng chưa tới hai giây hắn đã xuất hiện bên cạnh Doflamingo chìa súng vào đầu gã.

Thực lực hai bên chênh lệch không phải lớn mà cũng chẳng phải nhỏ, có điều với sát thủ siêu cấp như Death mà nói thì nhiều đó thôi cũng đủ biến Doflamingo thành cái xác sau vài phút rồi, hạ gục thì khó đấy nhưng nếu là giết chết thì đơn giản hơn nhiều.

Sắc mặt Doflamingo trở nên khó coi, cái cảm giác bị người khác uy hiếp hắn cực kỳ ghét, trầm mặc hồi lâu hắn mới lên tiếng.

- Ngài muốn sao cũng được, tôi không có vấn đề nhưng ít nhất vẫn phải thông báo cho Kaido một tiếng chứ hả?? Bằng không tôi sẽ khó thoát tội mất.

- Mày tính lấy cái ô dù đó ra để dọa tao sao?? Gọi điện tới cho hắn ngay bây giờ đi, tao sẽ nói chuyện với tên đầu đất đó một lần để hoàn thành chuyến giao dịch lần này.

Phong cười lạnh phát tay ra lệnh, ba cái kẻ tiểu xảo ấy hừ ai được chứ Phong thì đừng hòng, hắn căn bản còn chưa từng sợ Kaido đâu.

“Tên đầu đất??” khòe mắt Doflamingo giật mạnh vài cái, hắn không ngờ đây là cách thanh niên trước mắt gọi một Tứ Hoàng, quá ngông cuồng đi chứ... Nếu để Kaido biết thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ??

Không dám chần chừ quá lâu, Doflamingo bước nhanh tới trước bàn cầm lên một con Den den mushi. Đắn đo một lúc hắn vẫn làm ra lựa chọn cắn răng bấm nút gọi đi.

..!!!.....!!!..

..!!!.....!!!..

Tín hiệu được nhận, một giọng nói khàn khàn hùng hậu truyền đến.

- Là ai??

- Ngài Kaido kính mến!! Là tôi đây!!

- Doflamingo?? Mi gọi ta có chuyện gì không, tốt nhất là chuyện quan trọng nếu mi không muốn biến mất khỏi thế giới.

Chưa chi đã hù dọa, cũng chỉ có tính cách bất thường, ngạo mạn của Kaido mới phun ra được những lời như vậy. Đã quá quen thuộc với tính khí của Kaido, Doflamingo trực tiếp bỏ qua không chú ý đến, hần trấn định tinh thần rồi sẵn giọng nói vào Den den mushi.

- Hôm nay là ngày tôi giao hàng cho ngài, ngài còn nhớ chứ??

- Ô!! Đúng là chuyện quan trọng, một trăm trái Smile mi gửi đầy đủ rồi chứ??

- Không thiếu một trái!!

- Tốt!! 1 tỷ Beri sẽ tới tay mi sau khi ta nhận được hàng!! Hợp tác tiếp tục như thường lệ...được rồi, nếu không còn gì thì ta cúp máy.

Nghe Kaido muốn dập máy thì Doflamingo giật nảy mình, hần len lén liếc Phong một cái phát hiện hần đang nheo mắt nhìn mình, trong lòng không khỏi rơi lộp bộp.

Doflamingo vội vàng ngăn cản Kaido, giọng điệu có chút gấp gáp.

- Khoan!! Ngài nghe tôi nói, còn một chuyện quan trọng cần chúng ta thảo luận kỹ càng.

Đầu dây bên kia, Kaido đã bắt đầu bực mình, giọng nói của ông trầm xuống hẳn.

- Ta cho mi hai phút!!

Không đợi Doflamingo tường trình mọi chuyện thì Phong đã cướp lấy Den den mushi, cười khẩy vào ống nghe.

- Hà hà!! Kaido, mày còn nhớ tao chứ??

- Mẹ kiếp!! Mày là thằng chó nào tao không cần biết, dám ăn nói với tao như vậy mày chắc chắn sẽ...khoan đã... Là mày, thằng nhãi khốn kiếp đột trước mặt người của tao???

Giọng điệu Kaido từ phần nộ chuyển sang nghi hoặc sau đó biến thành sầm nộ, gã như muốn thông qua Den den mushi chấn nát cả đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Gia Tộc Vinsmoke, Món Hàng Béo Bở

Ngoài trừ một số người hơi có chút hoảng sợ ra, Phong ngược lại không thêm đề ý tới tiếng gầm của Kaido, hần thấy cái Den den mushi trở lại bàn rồi ngồi xuống ghế, thần thái vô cùng thoải mái không có vẻ gì gọi là căng thẳng khi đối chuyện với hần là Tứ Hoàng cả.

Thấy đầu dây bên kia hồi lâu không có trả lời, Kaido vừa nghi hoặc vừa tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, hai sợi râu cá trê của gã rung lên liên tục.

- Thằng nhãi khốn kiếp!! Mày đâu rồi???

Mãi hơn mười giây sau mới có tiếng trả lời, bất quá giọng điệu lại lười biếng chán ghét.

- Mày la hét cái gì?? Tao vừa rồi bị mày làm cho đau nhức lỗ tai, giờ mới nghe được bình thường.

- Mày...

- Mày mày tao tao cái chó gì, tao tới chỗ thằng Doflamingo là có chuyện làm ăn cần bàn bạc với mày đây, có muốn nghe không??

Phong không chút khách khí trực tiếp cắt lời Kaido, một điều mà không một ai trên thế giới này dám làm, mọi người trong đại điện trợn trừng mắt thâm nuốt nước bọt. Người thanh niên này là ghé con không sợ cạp hay là quá ngu bực???

Bên kia, Kaido dường như rất bất ngờ với câu nói của Phong, gã bỗng nhớ lại chuyện Phong đã hứa cách đây vài tháng.

Thần tình Kaido bỗng chốc biến hóa, sự tức giận chậm rãi thu vào trong, mà giọng nói cũng ôn hòa hơn hẳn.

- Mà đây là muốn thực hiện lời hứa mấy tháng trước??

- Không sai!! Tao mang tới cho mày một món quà đặc biệt, mày muốn nghe chứ??

Không do dự, Phong gật đầu ngay tức khắc, bất quá điệu cười gian manh trên miệng hắn chỉ có người xung quanh thấy được, còn Kaido thì vẫn cứ tưởng thật, nội tâm có chút động dung gật đầu đáp ứng.

- Nói đi!!

- Trước khi trao tặng mày món quà to lớn này thì tao muốn chúng ta hợp tác liên minh, bởi vì trong món quà mà tao sắp tặng cho mày có liên quan đến vấn đề đó. Mày sẽ không ngại phiền mà liên minh với tao chứ?? Kaido??

Nụ cười trên mặt Phong càng đậm thêm vài phần, một cỗ khí tức tà ác dần lan tỏa khắp đại điện, những người chứng kiến trực tiếp cảm thụ đều không nhận được rung mình mấy cái, da gà da vịt đua nhau nổi lên.

Đối với yêu cầu liên minh của Phong, Kaido từ lâu đã muốn mà không được, bây giờ Phong lại tự ngỏ ý bảo sao Kaido có thể từ chối đây.

Gần như sau khi Phong nói dứt câu thì Kaido đã trả lời ngay lập tức.

- Tốt!! Chúng ta sẽ thành lập liên minh, tuy nhiên chuyện này không phải đơn giản, chúng ta cần phải gặp nhau để thương lượng kỹ càng hơn, mày thấy thế nào??

- Không thành vấn đề!! Hiện tại thế lực của tao đang gặp chút vấn đề với bọn chính quyền thế giới, không thể làm ra hành động gì quá nổi bật, nếu không bị bọn chúng phát hiện sẽ rất khó xử lý. Tạm thời tao tính như này, trong vòng hai năm chúng ta sẽ hợp tác làm ăn với quy mô không quá lớn, hai năm sau tao sẽ chân chính liên minh cùng Bách Thú để thực hiện những phi vụ tầm cỡ thế giới. Mày thấy sao??

Hai mắt Phong lóe quang mang gian xảo, hết 70% lời Phong nói là phóng đại, đối trá, chính quyền nào có để ý đến hắn?? Căn bản là thế lực của hắn chưa đủ mạnh để lộ diện mà thôi, một cái cơ quá thô bỉ nhưng lại không thiếu phần xác thực, để lấy lòng tin ở đối phương.

Quả nhiên Kaido tin tưởng cái rụp, gã biết thân phận hiện tại của Phong là Đô đốc hải quân, bị chính quyền để ý là điều hiển nhiên, nếu Phong làm ra hành động gì đó vượt ngoài tầm kiểm soát thì kết quả sẽ không khó đoán chút nào.

- Được lắm, bây giờ mày nói chúng ta sẽ hợp tác về vấn đề gì??

Phong gác hai chân lên bàn chậm rãi nói.

- Trước tiên, tao muốn 50% số hàng mỗi lần mày nhận được từ Doflamingo...

- Muốn chết!!!

Không thèm nghe Phong nói hết, Kaido phẫn nộ gầm lên một tiếng, chuyện gì cũng được nhưng trái ác quỷ nhân tạo Smile là thứ đồ vật quá quan trọng đối với băng Bách Thú, giao một nửa tức 50 trái cho Phong vậy chẳng khác gì Kaido tự chặt chân chặt tay của mình. Nên nhớ một năm chỉ có hai lần mua bán trọng yếu như thế này thôi, một lần 100 trái Smile, tương đương một năm Kaido chỉ có thể đào tạo ra 200 chiến binh dũng mãnh mang năng lực trái ác quỷ, đây là chưa kể trong quá trình phục dựng và huấn luyện xảy ra việc ngoài ý muốn.

Giống như đã biết trước Kaido sẽ phản ứng như vậy, Phong hoàn toàn không tỏ thái độ quan tâm, khó chịu hay gì khác, hắn vẫn đều đều tiếp tục nói.- Mày cứ bình tĩnh nghe tao nói hết, 50 trái Smile đó không bằng món hàng mà tao với mày sắp sửa chia chát đâu.

- Tốt nhất mày đừng làm tao thất vọng!!

- Haha!! Chỉ sợ mày cảm ơn tao không kịp thôi. Mày biết gia tộc Vinsmoke ở Biển Bắc chứ??

Phong đột nhiên nói ra một cái tên khiến cả đại điện và Kaido đầu đầy bên kia khê biến sắc.

Mặc dù không hiểu Phong định là gì nhưng Kaido vẫn hứa theo câu chuyện của hắn, dù sao chuyện này quan hệ đến việc phát triển thế lực của hắn a...

- Bọn quân đoàn Germa 66?? Bọn tầm thường đó thì có liên quan gì đến mối làm ăn giữa tao với mày??

- Tầm thường?? Hahaha!! Mày đừng làm tao buồn cười nữa Kaido, danh tiếng của đám lính đánh thuê ấy trong thế giới ngầm ngay cả mấy tên hải tặc bình thường ở Tân Thế Giới cũng nghe đến, vậy mà mày nói với tao là tầm thường?? Mắt mày mọc trên trán suốt ngày nhìn trời hay là mọc dưới móng

không thêm đề ý chuyện thiên hạ??

Phong không nhìn được cười phá lên kèm theo lời châm chọc đầy ác ý, Kaido là Tứ Hoàng hung tàn nhất mà cũng là ngạo mạn nhất, đương nhiên bởi vì hắn quá mạnh nên mới có tư cách ngạo mạn, bất quá Phong cực ghét ai ngông cuồng hơn hắn, đây có lẽ là cái tính “trẻ trâu” nổi bật nhất tồn tại trong con người Phong.

Kaido bị chọc giận, trong đầu tràn ngập suy nghĩ hận không thể một phát đâm chết Phong.

- Mày cười cái quái gì vậy thằng ranh con??

- Tao cười vì tao thích?? Căn bản là mày biết một mà không biết hai, tao chính là cười cái sự ngu dốt của mày ở điểm này đây.

- Ý mày là sao???

- Mày không nghĩ đến vì sao Vinsmoke là một gia tộc hoàng gia chân chính mà vẫn có thực lực chiến đấu thống trị vùng Biển Bắc, cho dù không cần đến sự trợ giúp của chính quyền thế giới?? Có hai lý do dễ giải thích, thứ nhất vì kẻ cầm đầu gia tộc Vinsmoke là một người thông minh biết tận dụng cơ hội, thứ hai là vì thực lực quân đội của chúng quá mạnh mẽ. Không ngại nói cho mày biết, tộc trưởng của gia tộc đó hiện tại là Vinsmoke Judge từng là một nhà nghiên cứu khoa học nổi tiếng thế giới.

Từng câu từng chữ phát ra từ miệng Phong vang vọng vào trong đầu mọi người, bọn họ không thể nghĩ được vì sao Phong lại nắm rõ tình hình của gia tộc sát thủ khủng bố ấy.

Sắc mặt Kaido lần thứ hai biến hóa, gã đã nắm được chút thông tin quan trọng rồi từ Phong rồi.

- Ý mày là quân đội của nhà Vinsmoke phát triển nhanh, một phần là nhờ Judge??

Kaido xem như có chút thông minh, không phải hoàn toàn đầu to óc như trái nho, Phong mỉm cười hài lòng khen tặng một câu.

- Không hổ là Tứ Hoàng, nếu mày vẫn giữ sự ngu dốt ấy khi nói chuyện với tao thì sẽ làm tao nghi ngờ về thân phận của mày mất...haha!! Mày nói đúng lắm, quân đội nhà Vinsmoke cường đại khiến người khác sợ hãi khi nghe tên chính là nhờ thành tựu khoa học của Judge, rất lâu trước đây khi Judge còn là một nhà khoa học ở bên cạnh Vegapunk thì gã đã sáng tạo ra cách thức biến đổi Gen của con người. Toàn bộ đều dựa trên sự hiểu biết về trái ác quỷ, đương nhiên khó tránh khỏi việc nhờ vào nghiên cứu của Vegapunk, bất quá thành quả nghiên cứu ấy vẫn cực kỳ thành công. Quân đội của Judge thậm chí là con cái thân sinh của hắn đều bị biến thành một cỗ máy chiến tranh đúng nghĩa, chưa kể những vũ khí tiên tiến mà nhà Vinsmoke chế ra nữa, tác dụng của chúng không phải là nhỏ đâu.

Không để cho Kaido thời gian suy nghĩ, Phong tiếp tục nói một câu đánh trúng điểm yếu.

- Tao phải nhắc nhở mày trước, mụ Bigmom đang nhắm vào gia tộc này đây, nếu tao và mày không nhanh tay vớ trước thì không còn miếng canh cặn mà hút đâu.

Không ngoài dự đoán, Kaido lập tức trợn trừng hai mắt, món hàng mà Phong đưa ra thật quá hấp dẫn, hoàn toàn không thua dự án quân đội muôn thú của Kaido. Nếu mỗi năm chia cho Phong một nửa lượng Smile thì vẫn còn có thể nhờ vào thời gian để bổ sung, nhưng nếu để Bigmom phồng tay trên miếng bánh béo bở kia thì nhất định phải xảy ra đại chiến mới có hy vọng níu kéo, mà đây là điều Kaido không muốn thấy nhất. Hạm đội nhà Charlotte đang có xu thế nhỉnh hơn thế lực của Kaido, một khi đánh nhau phe chịu tổn thất nhiều hơn sẽ là Kaido hắn.

Vì vậy không có chần chờ quá lâu, Kaido lập tức đưa ra quyết định chém đĩnh chặt sắt.

- Tốt!!! Cứ làm theo lời mày nói, thời điểm tiến hành kế hoạch mày tự quyết rồi thông báo cho tao, người của tao sẽ đến Biển Bắc tụ họp với bọn mày.

Nói xong Kaido cúp máy, hắn cần phải điều tra rõ hơn một chút để xác định mình không chịu thiệt trong giao dịch vừa rồi.

Còn Phong, hắn lúc này hưng phấn cười to, âm thanh hùng hậu kèm theo khí thế bá đạo chấn rung cả đại điện, người xung quanh không tự chủ lùi về phía sau một bước.

Sau hồi lâu, Phong mới chậm chậm dừng tràng cười ma quái của mình lại.

- Kaido a Kaido!! Mày sẽ không thất vọng vì quyết định thông minh ngày hôm nay đâu...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hải Tặc Vũ Trụ Ra Tay

Đến khi tiếng cười rùng rợn ấy chấm dứt thì đã là chuyện của mấy phút sau, Phong cúi đầu liếc mắt nhìn Doflamingo.

- Tiếp theo mày biết phải làm gì rồi đúng không?

Bị Phong nhìn chăm chú, thân hình Doflamingo có chút run lên, hấn vội vàng gạt đầu tỏ ý.

- Vâng!! Ngài yên tâm, hàng sẽ được chuyển đầy đủ.

- Không cần!! Băng hải tặc của mày thực lực tuy mạnh nhưng chuyển hàng tới cho Kaido đã là cực hạn, nếu còn liều lĩnh tách ra thì sẽ không bảo đảm được vấn đề an toàn nữa. Vài ngày tới người của tao sẽ tới đây mang chúng đi, mày chỉ cần phối hợp với họ thôi là được.

- Như vậy thật tốt quá, cảm ơn ngài vì đã hiểu cho nỗi khổ của chúng tôi.

Như nghe được âm thanh tuyệt vời nhất, Doflamingo mừng rơn, khuôn mặt hí ha hí hửng tươi cười không ngừng.

Phong khẽ nhếch mép không thêm để ý, hấn gọi một cuộc cho đám người Layla rồi mới đứng dậy rời khỏi cung điện hoàng gia.

Bỏ lại Dressrosa sau lưng, Phong cùng đồng bọn một đường tiến tới Punk Hazard, nơi đó có một nhà khoa học thiên tài nhưng bị “khùng” đang ẩn mình.

Trên chiến hạm, Smoker khá bất ngờ với địa điểm kế tiếp, hấn quay đầu nhìn Phong ngồi ở trung tâm nhỏ giọng hỏi.

- Anh đến Punk Hazard là vì khoa học điên Caesar Clown sao??

- Cũng có thể nói là như vậy!!

Phong tỏ vẻ không quan tâm tiếp tục uống rượu, bất quá làm vậy chỉ khiến mọi người càng thêm tò mò.

Surudoì ngừng lau chùi thanh kiếm Kashimaru lại, hấn hiếu kỳ ngẩng đầu tiếp lời Smoker.

- Tôi nhớ trong tổ chức còn thiếu nhà khoa học có thực tài thì phải, không lẽ ngài định đến đó bắt Caesar về bổ sung?? Nhưng mà danh tiếng của gã đó không được tốt cho lắm.

- Ừm ừm ừm...!!

Phong hơi gạt đầu rồi sau đó lại lắc đầu, trên mặt nở nụ cười thần bí khiến đám người xung quanh tò mò đến toát mồ hôi, ai cũng một bộ không thể cạy miệng hấn để mọi tin tức.

Duy có mình Tashigi là vẫn còn bình tĩnh ra vẻ không hề để ý, thấy vậy Phong khẽ cười dò hỏi.

- Cô không muốn biết à?

- Tôi vốn không được thông minh nên không thể nghĩ được quá nhiều chuyện, tôi chỉ cần biết nhiệm vụ của mình và mình phải làm gì cho đúng là đủ rồi. Hơn nữa dù tôi có theo bọn họ muốn biết anh đang toan tính điều gì thì anh cũng sẽ không nói, trừ phi là anh thích.

Nghe xong Phong có chút bất ngờ với sự tiến bộ về mặt tâm tính của cô gái này, theo hấn nhớ thì trong nguyên tác mãi lâu sau nàng mới có bước tiến mạnh mẽ, còn bây giờ mới chỉ theo hấn chưa lâu a!! Không lẽ ở bên cạnh hấn lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, ngoài cách nghĩ này ra Phong cũng chẳng thể rặn thêm được cái lý do nào khác có lý hơn.

Phong cười khò lắc đầu, hấn cũng không muốn đùa cợt với đám thuyền viên nữa, vì vậy trầm ngâm vài giây Phong bắt đầu giải thích.

- Mục đích chúng ta đến Punk Hazard có thể nói là vì Caesar cũng được, nhưng nếu cụ thể, chính xác hơn thì mục tiêu mà tôi cần tìm sẽ phải thông qua tên này.

- Thông qua Caesar??

- Có phải anh muốn dò ra vị trí của khoa học gia Vegapunk không??

Tashigi lần thứ hai thông minh đột xuất, tiếng kinh hô của nàng mở ra một con đường sáng trong đầu mỗi người. Mọi người đều bất ngờ quay sang nhìn Tashigi như sinh vật lạ khiến gò má nàng đỏ ửng, đặc biệt là Smoker, gã thậm chí ngón tay cái lên thay cho lời khen của mình.

Có lần đầu kinh ngạc cho nên Phong cũng không quá thất thố, hấn chỉ khẽ mở to mắt rồi nhanh chóng trở về bình thường. Phong gạt đầu khen ngợi nàng một câu.

- Từ bây giờ ai bảo cô ngốc thì cứ nói với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để hấn sống yên thân đâu. Haha!!...

Nghe Phong nói, mặt Tashigi càng đỏ hơn, nàng cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, chờ cho đến khi Phong thôi cười thì rặng mây đỏ trên mặt Tashigi mới chậm rãi lui xuống.

Lúc này Phong mới nghiêm túc vào chuyện chính sự.

- Tashigi nói không sai, mục tiêu chính của tôi là tiến sĩ Vegapunk, ông ta là nhà khoa học hàng đầu thế giới, mọi công trình nghiên cứu của ông ấy đều vượt xa những bậc kỳ tài cùng thời. Tuy nhiên vì sự kiện hai năm trước mà ông ấy đã bị chuyển đi nơi khác, kẻ đầu sỏ gây ra không ai khác ngoài Caesar cả, vì vậy tôi muốn thông qua gã dò tìm tung tích của Vegapunk.

- Ra là vậy!!

Mọi người cùng gật gù đồng ý với ý tưởng của Phong, cách làm này xem ra vừa bí mật, vừa nhanh gọn, nếu hỏi trực tiếp cao tầng thì sẽ khó tránh khỏi bị nghi ngờ, từ đó hành động sẽ càng thêm khó khăn.

War là người có tính cách táo bạo, làm việc chưa từng sợ trước sau, gã có điểm thắc mắc mở miệng dò hỏi.

- Sao chúng ta không bắt tên Caesar kia luôn, không phải gã cũng là nhà khoa học tài giỏi sao??

- Không thể bắt Caesar được!! Những trái ác quỷ nhân tạo Smile mà chúng ta giao dịch cùng Kaido xuất phát từ tên này, nói cách khác chính Caesar là người chế tạo ra Smile, hiện tại động đến hắn chẳng khác gì chọc giận Kaido, đối với tình hình của chúng ta không phải là việc tốt lành gì.

Không để Phong tự thân giải thích, Smoker khá am hiểu vấn đề này nên đã xung phong diễn giải cho War hiểu.

Ngồi ở trung tâm, Phong gật đầu hài lòng, lúc họp bàn như thế này chỉ cần có ý kiến mọi người cứ việc tự nhiên trao đổi không cần xin phép hắn, đây là mệnh lệnh do Phong đặt ra nhằm đề cao tính chủ quyền của mỗi thành viên, chỉ khi nào ban phát mệnh lệnh thì tất cả phải tuyệt đối chấp hành.

...

Cùng thời điểm, tại căn cứ hải quân Marineford.

Tình trạng bên trong sở chỉ huy náo loạn đến cực điểm, cách đây hai canh giờ một tin tức chuyển về đã làm cao tầng chính phủ lung lay, xem chút phần nộ cách chức toàn bộ cao tầng hải quân.

Trong căn phòng tụ tập đông đủ một Nguyên Soái, ba Đô đốc và hai mươi Phó Đô đốc.

Mọi sĩ quan cao cấp đều tập trung tại đây bởi vì sự kiện lần này quá lớn.

Segoku chống hai tay lên bàn nhìn qua một lượt từng người sau đó trầm giọng nói.

- Các người có lẽ cũng đã nghe tin từ Fill Honor truyền về rồi chứ?? Đây là lần đầu tiên nơi đó bị tấn công, thậm chí chỉ thiếu chút nữa liền bị công phá.

- Bọn chúng lần này đã bắt đầu lộ diện nanh vuốt thực sự, suốt thời gian qua liên tục tàn phá những hòn đảo quanh Đại Hải Trình khẳng định chỉ là đòn che mắt của chúng.

Akainu giọng nói hơi khàn tiếp lời Sengoku, kẻ mà bọn họ đang nhắc đến không ai khác chính là Hải Tặc Vũ Trụ.

Lời nói của Akainu gần như là suy nghĩ trong lòng hai mươi mấy người có mặt ở đây, bọn họ đưa mắt nhìn nhau ngưng trọng gật đầu.

Bất quá vẫn có người không đồng tình hoàn toàn, Aokiji mặt lạnh như băng nhẹ giọng phản bác.

- Lời của Sakazuki nói không phải không hợp lý, nhưng tôi nghĩ Fill Honor chưa phải là mục tiêu chính của bọn Hải Tặc Vũ Trụ đó đâu. Những người ở Fill Honor đều là người đặc biệt nhưng không quan trọng đến mức đủ thỏa mãn tham vọng của chúng.

- Hừ!! Vậy anh nói hạm đội khổng lồ ấy được phái tới tận Fill Honor chỉ là để mang vài con cò về thôi à??

- Nếu Con cò có tác dụng vượt qua cách gọi của nó thì nó xứng đáng để đầu tư.

- Kuzan!!...

Akainu có chút tức giận, gã người băng đối diện lúc nào cũng là người đối đầu với hắn, kể từ sau vụ ở Ohara là cả hai trở thành thế đối lập thủy hỏa bất dung, trong những lần họp nội bộ chuyện mâu thuẫn ý kiến như này là điều thường xuyên xảy ra.

Cảm thấy không khí căng thẳng, Sengoku mắt hờ trừng lớn vỗ bàn rầm một cái quát lên.

- Hai cậu im ngay cho tôi!!! Bây giờ không phải lúc để cãi nhau, cái tôi cần là người nào sẽ xử lý vụ này!!

- Xin lỗi ngài!! Không bằng nhờ Tân Đô đốc mới của chúng ta xuất quân, năng lực của cậu ta rất khá, cực kỳ hợp lý để giải quyết bọn Hải Tặc Vũ Trụ kia.

Aokiji hơi cúi đầu nhận lỗi rồi đề xuất một ý kiến mà gã cho là tốt nhất, Kizaru từ đầu đến giờ im lặng, lúc này cũng ngồi thẳng dậy gật đầu đồng ý.

- Ooh!! Ý của Kuzan rất tốt!! Tôi nghĩ nên để chàng trai trẻ đó xử lý là tốt nhất, mà cậu ấy tên gì nhỉ??

- Là Phong thừa Đô đốc!!

- À đúng rồi để cậu Phong giải quyết đi...

Đối với ý kiến này của Aokiji, Akainu cũng không có lý do gì để phản bác cả, gã chỉ hừ lạnh ra và không thêm đề ý rồi thôi.

Tương chừng quyết định sẽ được thông qua thì bỗng nhiên Sengoku phán một câu khiến cả căn phòng lặng im thín thít.

- Không được, năm nay chỉ có thể nhờ Phong được một lần nữa thôi, chuyện lần này không đến mức không thể giải quyết vì vậy không nên tìm tới hân. Một trong những điều kiện khiến Phong trở thành một phần sức mạnh của chính quyền là một năm chỉ được gọi hân hai lần, còn những nhiệm vụ khác nếu hân thích thì mới làm.

- Ài!! Tầng nhóc chết tiệt này...

Akainu là một trong số ít người biết chuyện, gã ngoài lắc đầu thăm than ra thì cũng không làm được gì thêm, đối với năng lực của Phong, Akainu rất thích và đề cao vì vậy chưa từng trách mắng hân về tính cách vô pháp vô thiên của mình.

Nhưng trong phòng trừ Sengoku, Akainu và Garp ra thì số người còn lại không ai biết, bọn họ trọn mắt há mồm khi nhận ra vị Tân Đô đốc kia không những trẻ mà còn rất không coi ai ra gì. Một năm chỉ ra tay hai lần?? Đây là cái loại trách nhiệm khốn nạn gì vậy??

Sengoku cười khỏ, Akainu nhắm mắt lắc đầu còn Garp thì cứ tiếp tục vừa cười ha hả thích chí vừa nhai bánh nhồm nhồm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Kaido Có Việc Nhờ Người!!!

Thấy không khí đang dần trở nên khó xử, Aokiji ôn tồn mở miệng nhận công việc về mình.

- Nếu đã như vậy thì để chuyện này cho tôi giải quyết đi, ba người Momonga, Vergo và Strawberry đi theo tôi.

- Cậu cần hạm đội trợ giúp không??

Sengoku cảm thấy đề Aokiji đi khẳng định sẽ không có vấn đề, nhưng vì đảm bảo an toàn ông vẫn đề nghị cho thêm một hạm đội chừng mười chiến hạm đi cùng.

Có điều, Aokiji không chút do dự từ chối.

- Không cần đâu, chúng ta cũng không thiếu chuyện để làm, chỉ cần mình tôi là đủ giải quyết rồi, hơn nữa ông ta cũng đã tới Fill Honor trợ trận rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

- Ừm!! Vậy anh xử lý nhanh một chút, tôi còn phải báo cáo lên Ngừ Lão Tinh nữa.

- Được!!

Nhẹ giọng gật đầu, Aokiji đứng dậy bước ra ngoài, ba người Momonga thấy vậy cũng đứng lên đi theo.

Đi được một đoạn, Momonga nhìn không được tò mò buộc miệng hỏi.

- Đô đốc đại nhân, người mà ngài nói tới hồi nãy là ai vậy.

- Tôi đó các anh sẽ biết, thông tin của ông ta vẫn còn là tuyệt mật vì vậy tôi không thể tiết lộ được. Tôi chỉ có thể nói được rằng ông ta rất mạnh.

...

Vài canh giờ sau, tại Punk Hazard lúc này có một chiếc chiến hạm hải quân khổng lồ neo đậu.

Quan cảnh trên hòn đảo hoàn toàn khác xa trong nguyên tác, lý do không cần nghĩ cũng đoán ra được bởi vì căn bản trận chiến giữa Akainu và Aokiji vẫn chưa diễn ra.

Tuy nhiên khác thì khác ở chỗ màu sắc, còn cảnh vật thì cũng đều như nhau, không một sự sống nào tồn tại trên đảo cả, cây cỏ, muôn thú... Đoàn người

do Phong dẫn đầu nhìn đông ngó tây tìm kiếm muốn lòi mắt cũng không thấy sinh vật sống nào khác ngoài con người.

- Xem ra sự kiện sử dụng vũ khí sinh học ở Punk Hazard cách đây hai năm là có thật, tôi còn tưởng chỉ bịa chuyện để gây ảnh hưởng tiến sĩ Vegapunk nữa chứ.

Smoker ngậm hai điếu cigar trong miệng khề lăm bằm, phần lớn những hải quân ưu tú không tuân theo “công lý tuyệt đối” đều có chung suy nghĩ như hắn, bởi vì danh khí của Vegapunk càng ngày càng cao cho nên sẽ rất khó không chế, nếu không làm suy giảm điểm này ở Vegapunk thì không lâu sau nhất định sẽ nảy sinh vấn đề nan giải. Nếu Vegapunk không có tư tâm thì không sao, còn nếu ngược lại thì chẳng khác nào tai họa cho chính quyền.

Lời nói của Smoker tuy nhỏ nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe được, Phong thần nhiên trả lời.

- Người gây nên chuyện là Caesar, gã đã chế tạo ra thứ vũ khí sinh học nguy hiểm đó, nhưng lý do để buộc tội và chuyển Vegapunk đi khỏi chỗ này thực sự chưa hẳn là chính quyền để ông ta chịu trách nhiệm, mà còn có thêm nhiều yếu tố khác.

- Như các anh đã biết, năng lực của Vegapunk vượt xa thời đại 500 năm, đồng nghĩa với những gì ông ta mang lại là vô cùng kinh khủng, thậm chí nó đủ để thay đổi thế giới nhân loại. Vegapunk giỏi không người nào không biết, cũng chính vì danh tiếng vang dội ấy mà chính quyền ngày đêm lo sợ Vegapunk sẽ bị kẻ khác chiếm đoạt, cướp lấy từ tay bọn chúng. Có một điều mấy người chưa biết, Vegapunk căn bản không phải là người cù cung tận tụy cho chính quyền, ông ta làm vậy chỉ vì muốn thỏa sức theo đuổi niềm đam mê của mình thôi, nếu không phải vì quê hương của Vegapunk có quá ít tài nguyên thì ông chưa chắc đã chịu hợp tác với chính quyền.

- Nói tóm lại, Vegapunk có thể là vương bài của chính quyền thì cũng có thể là chiến tướng của Kaido, Bighorn,... hay đáng sợ hơn nữa là Dragon. Vì vậy bọn chúng che mắt kẻ khác bằng cách để Vegapunk chịu trách nhiệm cho toàn bộ mọi chuyện ở Punk Hazard, đồng thời khiến cho ông ta cảm thấy áy náy và chấp nhận chuyển đi nơi khác. Nếu tôi đoán không lầm thì hiện tại Vegapunk đang được bảo vệ ở một căn cứ địa kiên cố nào đó, tuyệt đối tăng phòng thủ của nó sẽ không yếu hơn địa ngục Impel Down.

Nghe những lời suy đoán của Phong, đám người Smoker thəm hít một hơi khí lạnh, điều Phong nói không phải là vô căn cứ, thậm chí rất có thể là mặt tối ẩn giấu đằng sau vụ việc Punk Hazard.

Khoảng thời gian Vegapunk cống hiến cho chính quyền thế giới không phải là ngắn, bọn chúng tuyệt đối không thể không hiểu phần nào tính cách làm người của ông, loại chuyện phá hoại cả một hòn đảo khiến nó tử vong là điều hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Đến đây thì mọi chuyện trở nên đơn giản dễ hiểu, chính quyền thế giới chính là cổ tình bức ép Vegapunk, biến ông ta thành công cụ của riêng chúng.

Pacifista vẫn đang ngày càng hoàn thiện, do ai làm vậy?? Vegapunk... Công nghệ tiên tiến, vật dụng vượt thời đại ở thánh địa Mariejois là do ai tạo ra?? Ngoài Vegapunk thì thực sự chẳng còn người nào đủ khả năng để làm ra chúng. Vậy thì nếu bị bắt hai năm và cách chức thực đúng như những gì chính quyền rêu rao thì lời giải thích nào cho những thứ đồ chơi tương lai ở trên?? Đặt ra hàng loạt câu hỏi rồi tự trả lời, mọi người rốt cục cũng hiểu ý đồ đen tối của chính quyền, tất cả suy đoán mà Phong đưa ra vừa nãy dù không đúng hoàn toàn thì cũng đã hết 80% là sự thật.

Trong lòng bọn họ càng thêm tôn kính Phong nhiều hơn, vị lãnh đạo tối cao này không chỉ có thực lực siêu cường mà đầu óc còn rất sáng suốt, biết sâu hiểu rộng nữa. Thật khó có thể tin một thanh niên không quá hai mươi tuổi lại nghịch thiên đến vậy, chẳng trách có nhiều nữ nhân xinh đẹp phải lòng hắn, người vĩ đại tài giỏi xứng đáng có được những điều mà người bình thường ao ước.

Sau nửa giờ đi bộ, rốt cuộc nhóm người cũng tới được mục tiêu.

Trước cửa tòa nhà đánh dấu PH - 006 có mấy tên trang bị súng ống đạn dược đầy đủ, nhìn bọn chúng có vẻ như là quân nhân thể nhưng khuôn mặt lại là một bộ phề phồn không có tí gì gọi là tập trung cả.

Trông thấy có người đi đến, thần tình đám lính canh trở nên nghi hoặc, một tên mặt mày hốc hác gầy gò tiến lên một bước quá lớn.

- Các người là ai?? Có biết đây là đâu không mà dám tự tiện ngang nhiên đi vào vậy hả???

- War!

Phong không trả lời gã mà chỉ nhẹ giọng phân phó, nhận được mệnh lệnh, War liếm môi cười gằn.

Thân hình War nhanh nhẹn rời khỏi vị trí, chớp mắt hắn đã di chuyển tới bên cạnh mấy tên gác cửa. Không để bọn chúng kịp phản ứng, War tặng mỗi tên một đấm té xiu tại chỗ.

Rầm!!...Rầm!!...Rầm!!

Cánh cửa khổng lồ bị War đấm mạnh ba phát liền lõm sâu vào tạo thành một cái động to lớn.

Hệ thống báo động trong căn cứ thí nghiệm lập tức phát tín hiệu đinh tai nhức óc, toàn bộ mấy trăm người làm việc bên trong hốt hoảng chạy loạn cả lên.

Ngồi trong phòng điều khiển, Caesar và một số thành viên cao tầng chứng kiến một màn đột nhập ngang nhiên ở cửa chính thì không khỏi trợn mắt hoảng sợ.

- Bọn khốn kiếp này từ phương nào tới đây vậy?? Dám ngang nhiên phá hoại căn cứ của ta???

Caesar thuộc kiểu người ếch ngồi đáy giếng vì vậy giọng điệu chả đặt ai vào mắt, gã thậm chí còn không thèm để ý đến mấy cái áo choàng hải quân sau lưng Phong và mấy người Smoker.

Bất quá may mắn không phải một mình gã ở trong phòng, một tên thuộc hạ trung thành đứng bên cạnh mở to mắt nhìn kỹ tấm áo choàng hải quân kia. Sau hồi lâu gã mới nuốt nước bọt nhẹ giọng nói với Caesar.

- Thủ trưởng!! Ngài nhìn mấy cái áo choàng của chúng kia, là lính hải quân thì phải, theo phong cách mặc đồ thì tôi đoán ắt hẳn là sĩ quan cao cấp.

- Hải quân??

Caesar mặt nghệt ra, hấn vội vàng lau mắt nhìn lại thật kỹ bộ dạng từng người trên màn hình.

- Đúng là hải quân rồi!! Nhưng vì sao bọn chúng lại mò được tới đây, ta nhớ nơi này đã niêm phong sẽ không bị ai để ý tới mới đúng chứ... Không lẽ hành tung của ta đã bị phát hiện rồi sao??

Vừa nói hai hàm răng Caesar run cầm cập cắn chặt vào nhau, hấn thuộc thể loại thích khinh thường kẻ khác, ghen tị người giỏi hơn mình và cực kỳ sợ hãi trước kẻ mạnh.

Đang giữa lúc không biết làm sao thì một cảnh tượng quái dị diễn ra trên màn hình.

Giữa căn phòng B, dựa theo lệnh của Phong, hai người Surudo và Shinai dùng lưỡi kiếm sắc bén cùng năng lực ác quỷ khắc lên mặt đất một dòng chữ to.

"Kaido có việc nhờ ngươi, CAESAR CLOWN"

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ngực Tù Sung Sướng, Fill Honor

Đọc mấy chữ dưới nền đất mà mắt Caesar muốn lồi hết ra ngoài, gã như bị điểm huyết đứng bất động nhìn chăm chăm vào màn hình.

Phải tận mười giây sau gã mới có phản ứng, Caesar không nói một câu nào xoay người cầm đầu cầm cổ chạy.

- Khốn kiếp!!!!...Khốn kiếp!!!!...Khốn kiếp!!!!...

Không ngừng mắng to trong miệng, Caesar khóc không ra nước mắt chạy thẳng một mạch đến phòng B.

Chỉ mười phút sau Caesar đã có mặt tại phòng B, bất quá không để hấn tươi cười chào đón thì một thân ảnh giống như từ hư không hiện ra nện một đấm cực mạnh vào bụng hấn.

Caesar đau đến mức sắc khuôn mặt vặn vẹo kịch liệt nôn thốc nôn tháo.

- Bọn mày dám!!!

Gầm lên một tiếng phẫn nộ, trong ánh mắt kinh hãi của đám lính lác xung quanh, Caesar biến thành một chân cựa nhân được tạo nên từ khí gas màu tím hồng.

Lập tức toàn bộ thuộc hạ dưới trướng của Caesar bị khí Gas ảnh hưởng lần lượt ngã xuống, bọn chúng chết mà không hiểu vì sao mình phải chết, thần tình trên mặt tên nào tên nấy đều giống nhau, kinh hãi tột độ xen lẫn tuyệt vọng.

Caesar ngược lại không có chút thương tiếc nào, hấn thậm chí còn cười khoái trá giọng điệu lớn lối.

- Shurororororo!!! Bọn mày đã thành công chọc giận tao rồi đó, đừng nghĩ mang cái tên Kaido ra là có thể hù dọa được tao!! Dám đột nhập vào căn cứ của tao thì hôm nay đừng tên nào nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa.

Phong đến nhìn Caesar biến thân một cái cũng không thèm, hấn khẽ nhắm mắt xỏ tay vào túi quần, giọng nói chậm rãi vang lên.

- War!! Anh có hai phút để xử lý thằng ngu kia.

- Rõ thừa thuyền trưởng!!

War bóp bóp hai nắm đấm tươi cười bước lên phía trước, hôm nay quả là một ngày tốt, vừa xuất quân liền có một trận thư giãn gân gân cốt, War vừa

áp sát Caesar vừa hài lòng trầm nghĩ.

Trông thấy tên cầm đầu kia chẳng những không để ý đến mình mà còn mắng mình là “thằng ngu”, Caesar lửa giận công tâm hóa thành một cự ma thần lao thẳng về phía Phong đang đứng.

- Tao là khoa học gia vĩ đại nhất thế giới, mày mới là thằng ngu kém hiểu biết, dám mắng tao ngu, nếu không kết liễu mày ngay tại đây thì danh tiếng của tao sẽ bị hủy hoại mất.

- Chịu chết đi!!!

Hai bàn tay khí gas khổng lồ đột nhiên bắn thẳng ra, chiêu thức tương tự như ngón đòn quen thuộc của Smoker, có điều kích thước to hơn gấp nhiều lần, tương tự uy lực cũng không bỏ hơn.

Ở bên dưới, Phong nhếch mép khinh thường không thèm động đậy hay di chuyển, năm người xung quanh ngoại trừ Tashigi vội vàng rút kiếm đứng che trước mặt Phong ra thì còn lại đều hài hước nhìn Caesar.

”Bọn chúng sao lại không sợ nhĩ???” Một dự cảm xấu nổi lên trong lòng Caesar.

- Mày quên ai rồi thì phải!!

Bất thành linh một giọng nói vang lên ngay sau lưng Caesar, như để chứng thực nội tâm bất an của gã, War dùng tốc độ nhanh hơn cả tên bắn nhảy vọt lên cao.

Hai cánh tay lực lưỡng của War bỗng chốc bao phủ luồng khí màu lam nhạt.

- Thần Quyền - Dời Non Lấp Bê!!!

Nắm đấm màu lam mang theo năng lượng trùng kích cường đại oanh kích lên phần lưng cự nhân Caesar.

Thời điểm va chạm, toàn bộ sóng khí điên cuồng tập trung sau đó bộc phát với cường độ gấp mấy lần sức lực mà War tung ra.

Oành!!!

Caesar không kịp làm gì khác, cả thân hình to lớn không chịu nổi một kích âm ầm ồ đổ gục xuống đất. Đám khí gas lan tỏa khắp căn phòng cũng từ từ thu về cơ thể Caesar, gã trợn mắt trắng dã nằm bất tỉnh nhân sự.

Ngay cả Phong còn có chút ăn không tiêu trước sức mạnh của War, Caesar mặc dù năng lực ác quỷ nguy hiểm nhưng thể chất lại yếu đuối đến đáng thương. Tên này suốt ngày vui đùa vào mấy cái nghiên cứu điên khùng thành ra ít có cơ hội chiến đấu, yếu ớt mỏng manh là điều dễ hiểu.

Từ đầu đến cuối Phong chưa từng nhìn qua Caesar, hấn hiện tại đang tập trung chú ý vào cô gái đứng chắn ở trước mặt.

- Sao lại che cho tôi??

Giọng nói của Phong âm áp dịu dàng hơn hẳn, không còn nghiêm khắc thần nhiên như bình thường nữa, Tashigi vẫn còn đang trong trạng thái phòng bị với địch thủ cho nên không để ý lắm đến vấn đề này. Nghe Phong gọi, nàng mới giật mình đứng nép qua một bên, đầu cúi xuống xấu hổ không dám ngẩng lên nhìn Phong.

- Tôi...tôi xin lỗi, vừa nãy tôi đã hành động thừa thãi rồi, tôi đột nhiên quên mất anh không cần tôi phải làm vậy...

- Tôi đang hỏi vì sao cô lại che cho tôi chứ đâu có bảo cô nhận tội??

- Vâng!! Tôi xin lỗi..

Tashigi tiếp tục xin lỗi lần hai khiến Phong cười khò lắc đầu, hấn phát tay không nhắc đến chuyện đó nữa.

Trong lòng Tashigi nghĩ gì thì chỉ có mình nàng mới biết, không lẽ giờ nàng lại đi nói vì lo lắng khi thấy Phong gặp nguy hiểm nên mới làm vậy??“Không đời nào nha...ngại chết đi được!!”

Đẹp chuyện Tashigi qua một bên, Phong nhẹ giọng ra lệnh.

- Mang hấn theo!! Chúng ta cần một nơi yên tĩnh để hỏi cung..

War gạt đầu khom người vác Caesar lên vai, đoàn người chậm rãi rời khỏi viện nghiên cứu.

Mười phút sau, Caesar bị đánh thức bởi một cái tát đau điếng, hai mắt gã mở trừng lên định mắng kẻ khốn nạn nào vừa mới đánh hấn.

Nhưng khi thấy Phong ngồi uống rượu chinh ỉnh trước mặt thì lời chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã lặng lẽ nuốt ngược vào bụng, thay vào đó là bộ dạng tươi cười nịnh bợ.

- Shurorororo!! Không biết ngài Kaido phái ngài đến đây tìm tôi có chuyện gì ạ?? Lượng Smile sản xuất vẫn được chuyển đi đầy đủ không thiếu một trái mả.

Bây giờ Caesar đã tin đám hung thần này là do Kaido phái tới, thực lực mạnh mẽ của họ chứng minh tất cả.

Tuy nhiên đáp lại lời Caesar là một câu nói kinh người khiến gã toát mồ hôi lạnh.

- Phái?? Kaido lấy tư cách gì sai sử được tao?? Lúc ở trong căn cứ nghiên cứu chỉ là lừa gạt để mày nhanh chóng xuất hiện đỡ mắt thời gian của tao thôi.

Nghe vậy Caesar vội vàng thụt lùi về phía sau, tay chân hấn tuy không bị trói nhưng cũng không dám chạy trốn, ai mà biết được có bị bắt lại hay không, tuyệt đối không thể làm điều ngu xuẩn.

Nuốt ực một ngụm nước bọt, Caesar càng thêm hoảng sợ gấp gấp hỏi.

- Nếu không phải là người của Kaido vậy thì các người tìm ta có mục đích gì??

Phong mỉm cười đặt bình rượu xuống không nhanh không chậm nói.

- Mày yên tâm, tao sẽ không làm gì mày cả, chỉ cần mày trả lời cho tao biết Vegapunk hiện đang bị giam giữ ở đâu thì tao sẽ thả mày an toàn quay về căn cứ. Còn không chịu hợp tác thì tao sẽ không ngại giúp mày vào Impel Down lần hai, đồng thời tổng mày xuống tầng thứ năm để mày được hưởng thụ thiên đường chân chính.

Vốn Caesar định khinh bỉ Phong nhưng khi nghe đến hai từ “Impel Down” thì cả người run lên bần bật, hai hàm răng không ngừng va vào nhau. Sống trong địa ngục trần gian đó một năm đối với Caesar là quá đủ rồi, hắn không muốn vào trong đó thêm lần nào nữa.

Không thèm suy nghĩ Caesar lập tức há miệng nói hết toàn bộ những gì mình biết.

- Xin ngài dừng...dừng đưa tôi vào nơi đó nữa, ta sẽ nói mà... Theo ta biết thì hiện tại lão già Vegapunk đang được bảo vệ ở Fill Honor, “Ngục Tù Sung Sướng”.

- Fill Honor??

Phong và mọi người xung quanh nghi hoặc hai mắt nhìn nhau, bọn họ thực sự chưa nghe thấy cái tên này bao giờ cả.

Ngẫm nghĩ giây lát, hai mắt Phong sáng bừng lên, đám người ở đây không biết nhưng chưa hẳn bên cạnh hắn không có người biết đến. Layla, đội trưởng đội tình báo Tân Thế Giới, khẳng định nàng sẽ biết những điều cơ mật này.

Tuy nhiên chưa đến lúc hỏi nàng ấy vội, Phong gật đầu hỏi tiếp.

- Mày biết gì về Fill Honor??

- Tôi cũng chỉ là nghe nói sơ qua thôi, Fill Honor hay còn gọi là “Ngục Tù Sung Sướng”, đây là một nhà giam tương tự như Impel Down, bất quá hoàn cảnh hai bên lại khác nhau hoàn toàn. Trong khi Impel Down nhận nhiệm vụ giam giữ trọng phạm thì Fill Honor lại là nơi giam giữ những người tai to mặt lớn, có thể tạo ra lợi ích vô tận cho chính quyền thế giới, bọn họ vì phạm phải sai lầm nào đó nên mới bị đưa vào Fill Honor. Nói là bắt giam nhưng đến lúc cần thiết thì chính quyền vẫn sẽ thả họ ra để làm tay sai cho bọn chúng. Bên trong Fill Honor đều là những người tài giỏi thuộc mọi lĩnh vực khác nhau, Vegapunk khẳng định là một trong số đó. Tôi chỉ biết có nhiều đó thôi, mong ngài giữ lời hứa tha cho tôi nhé.

Nói xong Caesar cẩn thận quan sát khuôn mặt đang trầm tư của Phong, mồ hôi đã tuôn đầy trán gã, bây giờ mạng sống Caesar phụ thuộc vào quyết định của Phong, bảo sao hắn không lo lắng cho được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Fill Honor, Cú Điểm Không Thể Công Phá

Phong cau mày trầm ngâm, nhiệm vụ lần này xem ra khó khăn hơn hẳn nghĩ rất nhiều, may mắn vừa mới thu được War về dưới trướng, thực lực của gã so với mấy tên đội trưởng mạnh nhất trong băng Tứ Hoàng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Tuy nhiên nếu muốn công phá Fill Honor chỉ sợ sẽ dẫn tới không chỉ một vị Đô đốc hải quân, đó còn chưa tính tới lực lượng phòng thủ ở Fill Honor khẳng định sẽ không thua kém Impel Down.

May rủi quá lớn trong nhiệm vụ bắt cóc Vegapunk không thể không khiến cho Phong phải suy tính kỹ lưỡng phương pháp.

Không biết qua bao lâu Phong thở nhẹ một hơi chậm rãi nói.

- Caesar!! Mày có con thuyền nào không??

Caesar đang bị tâm lý lo lắng hỗn tạp vây quanh bỗng nghe thấy Phong gọi mình thì giật nảy lên, giọng điệu gấp gáp hoảng sợ vô cùng.

- Có có...ta có hai chiến thuyền giấu ở phía Nam của đảo. Nếu ngài cần thì cứ lấy mà dùng.

- Tốt!!

Phong gật đầu hài lòng đứng dậy sau đó hướng Smoker phân phó.

- Anh và Tashigi sử dụng chiến hạm quay về Dressrosa chờ người của chúng ta tới, chiến dịch kế tiếp có mặt các anh sẽ dễ bị bại lộ, dù sao danh tiếng của anh không phải là nhỏ.

- Vâng!!

Hiểu rõ tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này, Smoker không do dự gật đầu ưng thuận mặc dù trong lòng vẫn muốn đi theo Phong chiến đấu.

Smoker không lộ mong muốn trong lòng nhưng Tashigi thì có, nàng ngập ngừng cúi đầu xuống tỏ vẻ không muốn quay về.

Bất quá điều khiến người khác ngạc nhiên là Phong không hề nghiêm khắc trách mắng như bình thường, hắn chỉ mỉm cười nhẹ giọng nói.

- Tôi biết hai người rất muốn theo tôi, nhưng đây không phải chuyện dễ đùa được, với tình hình hiện tại của chúng ta vẫn chưa thích hợp để lật mặt với chính quyền. Tashigi!! Cô theo mấy thuộc hạ của tôi về căn cứ đi, nơi đó có một vài thứ giúp cô tăng tiến sức mạnh rất nhanh, chỉ cần cô kiên trì thì kết quả sẽ khiến cô hài lòng.

- Sắp tới chúng ta sẽ có một trận chiến đủ làm rung động thế giới, cô cần phải tiến bộ thật nhanh bằng không..

Nói tới đó thì Phong dừng lại, nhưng ý đằng sau Tashigi và mọi người đều có thể nghe ra được. “Trận chiến chấn động thế giới”, người khác nói bọn họ sẽ cười vào mặt nhưng người nói lại là Phong, hắn nói có thì nhất định sẽ có, thậm chí hắn đã đánh giá cao nó như vậy thì quả thật bọn họ có thể tưởng tượng được trận chiến đó kinh thiên động địa như thế nào.

Lần này Tashigi không từ chối nữa, nàng gật nhẹ đầu hơi có chút buồn bã bước về hàng, nàng không thể trách Phong không cho nàng đi mà chỉ có thể trách bản thân mình quá yếu đuối. Nếu như nàng mạnh hơn thì đã giúp ích được cho hắn rồi.

Thấy mọi người đã chuẩn bị tâm lý xong, Phong tiến tới gần Caesar, trong ánh mắt kính hãi của tên tiến sĩ bệnh hoạn Phong lật tay một chém vào cổ đánh gãy ngất lịm rồi mới nghiêm mặt quát lớn.

- Được rồi!! Chúng ta sẽ chia nhau hành động, Smoker, Tashigi, hai người phối hợp với nhóm người Hina vận chuyển Smile về căn cứ, nhớ là phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho món hàng, bất kể kẻ nào dám có ý đồ xử lý hết cho tôi. Những người còn lại theo tôi đến Fill Honor.

- Rõ!!!

- Nhưng mà thuyền trưởng...chúng ta vẫn chưa biết vị trí của hòn đảo thần bí đó...

Surdoi đứng một bên có chút lưỡng lự nhắc nhở Phong, nghe Surdoi nói thì mọi người trừ Phong mới chợt nhận ra, hòn đảo Fill Honor rất có thể là một địa phương không thể sử dụng Log Pose để định vị, nếu không thông tin về nó sẽ không bị phong tỏa đến ngay cả Phong cũng không biết.

Trái ngược với sự lo lắng của bọn họ, Phong vẫn cực kỳ bình tĩnh giống như đã tính toán hết thảy.

Trước ánh mắt nghi hoặc của sáu người, Phong lấy ra một con Den den mushi cỡ nhỏ bắt đầu cuộc gọi đi.

...!!!!.....!!!!..

Âm thanh kỳ quặc chỉ vang lên một lần sau đó liền được chuyển tiếp, một giọng nói ngọt ngào êm ái truyền ra từ Den den mushi.

- Anh Phong à??

- Hancock??

- Vâng!! Là em, anh đợi một lát để em gọi Layla??

Không chút chậm trễ Hancock nói đi liền đi, không lâu sau Layla đã tiếp nhận cuộc gọi chờ đợi mệnh lệnh từ Phong.

- Em lập tức điều tra thông tin về hòn đảo Fill Honor rồi gửi cho anh!!

- Fill Honor?? Anh muốn nói tới Ngục Tù Sung Suồng??

- Chính xác!! Em biết nó à??

Phong khá bất ngờ khi Layla biết được Fill Honor, nên nhớ cấp bậc của nàng không quá cao trong quân ngũ, tuy chức vụ quan trọng nhưng Phong không nghĩ Layla được phép nghe đến nó.

Ở đầu dây bên kia, cảm nhận được Phong đang kinh ngạc, Layla tươi cười trả lời.

- Vâng!! Cách đây một năm em được Đô đốc Sakazuki dẫn đến đó để viết vài bản báo cáo, cho nên may mắn biết đến sự tồn tại của hòn đảo kỳ lạ ấy.

- Kỳ lạ??

- Đúng vậy!! Em gọi nó là hòn đảo mưa bởi vì cứ cách nửa giờ sẽ có một cơn mưa hoặc lớn hoặc nhỏ đổ xuống trong vòng hai canh giờ. Trong nửa giờ không mưa đó lượng nước lại dần dần bốc hơi với tốc độ rất rất nhanh, vì vậy Fill Honor dù mưa liên tục nhưng vẫn chưa bao giờ bị ngập trong nước. Và còn...

Bỗng dưng Layla yên lặng không nói tiếp, nàng như nhớ ra chuyện gì đó đáng sợ âm thanh trở nên gấp gáp hơn hẳn, nàng hỏi dồn.

- Anh muốn tới Fill Honor??

- Ủ!! Anh đến bắt cóc Vegapunk!! Ông ta có ở đó đúng không??

Dù không hiểu Layla vì sao lại khẩn trương như vậy nhưng Phong vẫn thản nhiên trả lời. “Không phải vậy chứ” Layla thầm than không xong, nàng vội vàng lên tiếng can ngăn bắt chặp Phong có khó chịu hay không.

- Vegapunk đích xác có ở trên đảo, nhưng anh tuyệt đối không được tới nơi đó...

Nhận ra giọng nói nghiêm trọng của Layla, vẻ mặt Phong khẽ biến sắc nhẹ giọng dò hỏi.

- Vì sao em lại nói vậy??

- Fill Honor là hòn đảo cất giấu hầu hết toàn bộ nhân tài do chính quyền thế giới chiêu mộ hoặc bắt giữ, bởi vậy bọn chúng rất quan tâm tới nơi này, thậm chí cả hai con quái vật tâm cỡ Đô đốc cũng được phái đến bảo vệ hòn đảo. Chưa hết, nếu thật sự Fill Honor bị tấn công thì rất nhanh sẽ có từ một đến hai Đô đốc được điều động đến trợ ứng, điều đó có nghĩa là gì anh hiểu rõ mà phải không, chính là ít nhất có ba Đô đốc hải quân cùng nhau trấn thủ Fill Honor, dù có là Tử Hoàng thân chinh đến cũng vẫn sẽ đại bại mà quay về. Anh hãy nghe em, tạm thời khoan đến nơi đó đã, được không??

Nói đến cuối cùng, giọng điệu Layla biến thành cầu khẩn, thậm chí đã có tiếng khóc thút thít nho nhỏ, nàng biết Phong đã quyết chuyện gì thì rất khó mà ngăn cản hẳn được cho nên cực kỳ lo lắng.

Mọi người ở bên này nghe xong đều hít một hơi khí lạnh, khoe miệng Phong kịch liệt co giật, có chết hẳn cũng không ngờ Fill Honor lại là nơi khó vào đến vậy, nếu đúng như những gì Layla nói thì quả thật, Fill Honor còn căng thẳng hơn cả tổng bộ hải quân.

”Năm lão già kia chịu đầu tư quá chứ hả!!!”

Phong bắt đầu cảm thấy nhức đầu, hai tay đặt lên huyệt thái dương nhẹ nhàng xoa có gắng lấy lại bình tĩnh, đám người xung quanh biết ý yên lặng chờ đợi quyết định của hắn.

”Thật sự không còn cách nào sao??” Phong lần đầu tiên có cảm giác bất lực, đừng nói là sức mạnh hiện tại, dù là không bị phong ấn hẳn cũng không có đủ tự tin để chiến đấu với một lúc bốn Đô đốc, chỉ cần hai người thôi là hắn đã bị vây vào thế cầm cự rồi.

War và Death mạnh thật đấy nhưng khi đem so với Đô đốc thì vẫn còn thua một mảng lớn, từ kinh nghiệm cho đến năng lực chiến đấu, hoàn toàn thua về mọi mặt, theo Phong xem hai người bọn họ chống đỡ một Đô đốc mười phút là hết đất. Mà mười phút thì làm được gì?? Còn không đủ thời gian tìm thấy Vegapunk.

Ngẫm nghĩ hồi lâu mà Phong vẫn chưa tìm ra được điểm cơ hội nhỏ nhoi nào để đột nhập vào Fill Honor.

Đang lúc căng thẳng thì bỗng nhiên một con Den den mushi khác trên người phát ra tiếng kêu báo hiệu có người gọi tới.

Phong mặt nặng mày nhẹ, âm trầm cực độ lấy Den den mushi ra bấm nút chuyển tiếp.

- Có chuyện gì???

Như cảm nhận được tâm tình của Phong không tốt, người chủ động gọi điện hơi trầm ngâm lưỡng lự không biết có nên nói hay không.

Cực hạn hiện tại của Phong rất thấp, hắn mất hết kiên nhẫn nhấn vào nút ngắt luôn cuộc gọi.

Đám người xung quanh có chút lo sợ không dám bước tới gần Phong, không một ai đủ can đảm động vào ngọn núi lửa sắp phun trào này.

Nhưng, vậy mà lại có người làm được... Den den mushi lần thứ hai kêu vang.

Cặp mắt xanh thăm thẳm lại thành đường chỉ mỏng, từ trên người Phong phát tán cỗ khí tức khiến người người lạnh run, mặt hắn không đổi sắc nhún nút chấp nhận cuộc gọi đến.

May mắn lần này người đầu dây bên kia biết điều hơn khi nãy, gã trực tiếp mở miệng nói chuyện trước.

- Phong!! Có chuyện tôi muốn đề cập với cậu...

- Sengoku?? Hiện tại tôi không rảnh để lúc khác nói đi.

Dứt lời Phong định ấn vào nút tắt, nhưng câu nói tiếp theo của Sengoku lại làm động tác đưa tay của hắn khựng lại giữa không trung.

- Cậu cứ nghe xong rồi hắn quyết định, bởi vì chuyện lần này rất có lợi với cậu nên tôi mới đề cập, nếu không tôi đã không gọi cho cậu làm gì.

- Tốt!! Vậy nói tôi nghe thử.

Sengoku thở phào một hơi, Phong chịu nghe tức là hắn đã có hứng thú, trước khi gọi Sengoku lo sợ nhất chính là điều này, bây giờ ông yên tâm rồi.

- Hải Tặc Vũ Trụ bắt đầu ra tay vào những mục tiêu lớn, và khởi đầu chính là Fill Honor, địa điểm quan trọng nhất mà chính phủ bồi dưỡng. Bọn chúng phái hạm đội tấn công Fill Honor với số lượng cực kỳ kinh khủng, hơn năm mươi chiến hạm, nhưng đáng nói ở đây là lực lượng cầm đầu, theo tình báo nhận về từ căn cứ trên đảo thì có tổng cộng sáu tên Binh Vương, sức mạnh của chúng từ lần đối đầu gần đây nhất tuyệt đối không yếu hơn Đô đốc bao nhiêu cả.

Nghe xong Phong nhú mày, đây không phải là tin tức tốt dành cho hắn, có thêm đám tạp nham kia tuy có thể khiến tình thế trở nên hỗn loạn nhưng lại đây Phong trở thành phe cánh yếu nhất, nếu hắn có tham vọng thừa nước đục thả câu thì dám chắc chưa đầy vài phút đã bị tiêu diệt không còn một mảnh. Cậu nói “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết” rất đúng trong trường hợp này, Phong tự nhiên không ngu đi đâm đầu vào tảng đá.

Không đợi Phong từ chối thì Sengoku bên kia đã nói tiếp.

- Cậu khoan hãy nóng vội, chuyện tốt đối với cậu tôi còn chưa nói mà...

Cuộc trò chuyện giữa hai người kéo dài hơn mười phút nữa mới chấm dứt, không biết Sengoku đã nói gì với Phong mà khiến hắn không chút do dự đồng ý.

Tâm tình của Phong tốt hơn hẳn, sau khi nói vài câu hứa hẹn không làm chuyện điên rồ để Layla yên tâm Phong quay sang nhìn mọi người.

- Kế hoạch thay đổi!! Các người đều trở về Dressrosa, chỉ một mình tôi đến Fill Honor.

- Thuyền trưởng...

Smoker định nói gì đó nhưng đã bị Phong cắt đứt, hắn trừng mắt quát.

- Anh định kháng lệnh của tôi sao???

Những lúc như thế này Phong không muốn có bất cứ ý kiến chống đối nào.

Có tấm gương Smoker, không một ai dám mở miệng nói thêm lời nào nữa, tất cả một bộ vâng lời gật đầu lia lịa.

Thấy vậy Phong mới giảm âm lượng xuống mức vừa phải, từ tốn nói.

- Tốt lắm!! Lần này tôi sẽ đi khá lâu đấy, nhiệm vụ tiếp theo tôi sẽ gọi điện truyền đạt sau khi biên soạn đầy đủ. Mọi việc ở căn cứ tôi giao toàn quyền cho Hina và Hancock chỉ huy, các người hãy theo lời hai nàng ấy mà hành sự. Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta chia tay ở đây sau này gặp lại.

- Vâng!! Thuyền trưởng!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thập Nhị Binh Vương

Sau khi chia tay, Phong sử dụng chiến hạm hải quân cùng với một vài thủy thủ đoàn lên đường tiến tới Fill Honor dựa theo phương hướng mà Sengoku đã chỉ. Còn sáu người Smoker thì âm thầm cướp lấy chiến thuyền Caesar cất giấu rồi một đường trở về Dressrosa chờ đợi nhóm hộ tống hàng hóa đến từ căn cứ.

Trong lúc bọn họ di chuyển hi vọng khỏi hòn đảo mưa Fill Honor, năm mươi chiến thuyền khổng lồ treo những lá cờ hải tặc khác nhau đang chậm rãi tiếp cận. Một loạt chiến thuyền này đương nhiên là loại của địa cầu sử dụng trên biển chứ không phải ngoài không gian, đám Hải Tặc Vũ Trụ đã tích góp từ vô số cuộc tấn công đánh chiếm mới có được số lượng tàu thuyền khủng bố như vậy.

Còn vì sao chính quyền và lực lượng hải quân nhận ra bọn chúng không phải hải tặc thông thường nguyên nhân là do cách ăn mặc nổi bật của chúng. Quần áo bó sát đặc thù gắn đầy mấy cái chong chóng cùng với chiếc mũ trùm quái dị đã khiến cho thân phận đám người này dễ dàng bị bại lộ.

Tuy nhiên, đây chỉ là kiểu cách ăn bận của đám trung tầng trở xuống, còn các thành viên trung tâm thì lại khác.

Con thuyền to lớn nhất đi tiên phong treo lá cờ đầu lâu xương chéo và một chiếc răng nanh nhọn hoắt cắm ngập vào đầu lâu, nếu người có hiểu biết liền nhận ra đây là cờ của băng hải tặc Kiba “Lang Nha”, tất nhiên là Kiba xịn với số tiền truy nã lên tới 623 triệu Beri chứ không phải Kiba hàng dỏm mà năm xưa Phong thịt trong lần đầu tiên ra khơi.

Một băng hải tặc thuộc hàng khuấy động được Tân Thế Giới vậy mà giờ đây biến mất chỉ chừa lại chiến thuyền cho kẻ khác sử dụng, thật là một sự việc khiến người ta nghe thấy chỉ biết lắc đầu thán thán.

Trên thuyền lúc này có tổng cộng 36 người, toàn bộ đều có cùng một điểm giống nhau chính là không hề mặc loại trang phục người không ra người, quý không ra quý kia. Thay vào đó là những bộ cánh xinh đẹp lộng lẫy tương tự như trang phục quý tộc của các nước phương Tây, duy nhất khiến bọn họ trông khác đi có lẽ là mái tóc đủ loại màu sắc, hình thù.

Đặc biệt nhất là sáu người ngồi ở trung tâm boong tàu, bọn họ khoác thêm một chiếc áo choàng biểu thị thân phận cao quý trên vai.

Người đàn ông nhìn qua có vẻ chưa tới ba mươi khoác trên mình áo choàng màu đỏ, trước ngực gã có đính một chiếc huy hiệu màu đỏ hình con sơn dương với cặp sừng to lớn đầy uy mãnh. Về mặt gã nhẵn nhụi nhó nhó dường như đang rất bức bối, khó chịu.

- Aries!! Anh có thời bộ dạng ấy đi không?? Người không biết nhìn vào anh sẽ lầm tưởng là anh đang bị tào bớ bóp đấy.

Một thanh niên hai mươi sáu tuổi mang áo choàng màu đen ngồi khoanh tay trước ngực, bộ dạng bình tĩnh không có vẻ gì là nóng nảy như người đàn ông tên Aries.

Aries hừ mũi khinh thường, có chút bức bối phản bác.

- Cậu im đi!! Chúng ta đã chờ ở đây nửa ngày rồi, tại sao không lên đảo bắt quách mấy lão già kia rồi về luôn, tôi đang muốn so tài với nhân vật được gọi là đỉnh cao của hải quân đây... Đúng rồi!! Chính tên khốn cậu là người đề xuất cái chủ ý quan sát tình hình rồi mới tấn công này. Scorpion!!! Cậu hỏi đi, có phải là cậu thù hận với tôi nên mới nghĩ ra kế sách chó cắn ấy không???

Scorpion hoàn toàn bó tay, tính cách nóng nảy của Aries đã có từ xưa giờ, càng nói thì gã càng thêm khó kiểm soát, cũng chính bởi phần tính cách này mà Aries đã có không ít lần quyết đấu sống chết cùng Leo. Hiểu rõ Aries sắp tới giờ, Scorpion chẳng thêm đề ý trực tiếp quay đầu đi chỗ khác.

Nhìn thấy Scorpion lơ mình thì Aries càng thêm khẳng định ý kiến, gã tức giận nghiêng răng nghiêng lợi hằn học nói một câu.

- Hừ!! Tôi sẽ ở đây chờ thêm mười phút, nếu sau mười phút nữa mà các cậu còn chưa chịu phát lệnh tấn công thì tôi sẽ tự mình tiến lên đảo.

- Aries!! Anh đừng nóng vội như vậy, Libra đã hạ lệnh để Scorpion làm đội trưởng nhiệm vụ lần này không phải là không có lý do. Theo tôi thấy quyết định của Scorpion khá là chính xác đây, anh thử nghĩ xem, nếu bây giờ chúng ta không do dự tấn công đảo trong khi chưa biết rõ hỏa lực và thực lực của đối phương thì khác gì đâm đầu vào rọ. Như vậy chưa nói tới việc có thành công hay không, riêng tổn thất đã đủ khiến chúng ta khó mà chịu đựng nổi, Libra trách phạt không nói, chẳng may mấy vị đại nhân phía trên giáng tội xuống thì không riêng gì anh mà cả đám bọn tôi cũng phải chịu chung hình phạt.

Một cô gái khoác áo choàng màu tím đậm, trước ngực đính huy hiệu hình một thiếu nữ có mái tóc dài. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng cẩn thận giải thích cho Aries hiểu được tâm ý của Scorpion, trong đôi mắt nàng tinh thoảng lóe quang mang cơ trí khiến người khác dễ bị hấp dẫn vào.

Scorpion ngồi đối diện gật gật đầu biểu thị “ý tôi chính là như vậy”, đồng thời trong lòng hân cảm thán cô gái trước mặt vẫn luôn sắc xảo, có khả năng phân tích vấn đề cực kỳ kinh người. “Chà trách Libra lại cho cô ta làm phó đội trưởng thực hiện nhiệm vụ.”

Quả nhiên nghe lời giải thích của cô gái, Aries nguôi giận đi không ít, bất quá ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không ưa gì Scorpion.

- May mắn cho cậu là có Virgo nói giúp đấy, nếu không cậu sẽ không xong với tôi đâu.

- Tùy anh!!

Scorpion nhún vai gửi lời thách thức, thực sự thì gã không sợ bất kỳ ai trong năm người còn lại, nếu phải đánh nhau vì mâu thuẫn thì Scorpion đủ tự tin để đánh ngang tay với bọn họ, thậm chí là có phần nhỉnh hơn một chút nếu đánh về lâu dài.

Trong Thập Nhị Bình Vương chỉ có hai người sở hữu thực lực vượt trội những người còn lại, hai người đó một là Libra, Trưởng Bình Vương, người còn lại là một nữ nhân, nàng là người được những thành viên khác yêu thích, không nổi nặng lời hay làm phật lòng, tất cả đều đến từ sức mạnh và tính cách dịu dàng, hiểu ý người khác của nàng.

Nếu muốn Scorpion nổi trội thì cũng chỉ có hai người đó, còn riêng Aries nếu thích thì Scorpion sẽ chiều đến cùng. Giữa lúc không khí căng thẳng một giọng nói bỗng nhiên xen ngang.

- Haha!! Hai người cần gì phải đấu đá như vậy, chúng ta là đồng đội không phải sao, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành thì sẽ được thưởng thức Cục Tửu rồi. Đến lúc đó người người đều vui, việc gì phải phí sức cãi và vào mấy cái chuyện vô bổ này chứ...

Nghe đến hai từ “Cục Tửu” ánh mắt năm người sáng bừng lên, một mảnh tham lam không chút nào che giấu.

- Gemini cậu mà cũng nói ra được những lời hay ho như thế à?? Tôi chỉ mong đến thời điểm trọng yếu cậu đừng đột nhiên biến mất, để lại một đống công việc cho bọn tôi là được rồi.

Một trung niên nhân trên dưới năm mươi trum áo choàng màu nâu đậm khẽ cười cười chêm vào một câu khiến thanh niên vừa nói hơi đỏ mặt.

Gemini bị nói trúng tim đen gãi đầu cười trừ, hần vội vàng quay sang thanh niên suốt buổi cứ dương dương đắc ý mỉm cười lắc lắc tay đánh ý giải vây giùm hần.

- Nè Sagittarius!! Cậu cười cái gì mà cười hoài vậy, bộ có ý tưởng gì đó mới mẻ nữa à??

Thanh niên có thân hình hơi béo khoác áo choàng màu vàng tên Sagittarius vẫn giữ bộ dạng tươi cười gật đầu lia lịa.

- Đúng vậy... Đúng vậy!! Tôi đang nghĩ nếu chúng ta thắng trận thì tôi sẽ được một bình Cục Tửu, chỉ cần uống một ngụm thôi...hắc hắc!! Tôi nhất định sẽ hết béo và trở nên soái ca như ngày xưa.

- Soái ca??

Năm người lập tức ngẩn ngơ, trong đầu bọn họ đồng loạt nhớ đến bộ dạng thuở ban đầu lúc Sagittarius gia nhập Bình Vương. Phải công nhận rằng gã còn ốm hơn cả người ốm nhất thế giới, gương mặt hốc hác, tay chân thì như que củi nhìn chẳng khác gì bộ xương di động. Vậy mà Sagittarius lại cho rằng hình tượng đó mới là soái ca...

Bọn lắc đầu cười khò bất lực trước anh chàng thích lý tưởng hóa vấn đề nhưng chỉ toàn vấn đề dở hơi này.

Gemini là người chỉ sợ thiên hạ không loạn, hần gật đầu tỏ vẻ thông cảm vỗ vỗ vai Sagittarius như thể hai người anh em thân mật.

- Tôi hiểu cho cậu!! Haiz... Chúng ta đều đã qua thời kỳ vàng son của mình vì vậy có những thứ không còn được bảo toàn nguyên vẹn như trước nữa. Nhớ năm đó tôi đã tìm ra một vùng đất giàu tài nguyên giúp cho những anh em ở đây được nở mày nở mặt với bà con...

- Dừng!! Cái hôm đó là cậu trốn làm nhiệm vụ giữa chừng vô tình dạo chơi đến hòn đảo tài nguyên, còn nói giúp đỡ chúng tôi??

Scorpion hừ lạnh trực tiếp cắt lời Gemini, thằng nhãi này lắm tài nhiều tật, lâu lâu hay có thông minh đột xuất nhưng vẫn cứ là ăn hại nhiều hơn. Vừa ham chơi vừa thiếu trách nhiệm trong công việc, may mắn có được sức mạnh kinh khủng cùng với sự lanh lợi, nhạy bén nếu không hần đã bị khai trừ khỏi Bình Vương từ lâu.

Bị Scorpion bắt bẻ, Gemini giả bộ ho khan đánh trống lảng, ánh mắt không dám nhìn Scorpion nữa mà quay sang xì xào to nhỏ với gã béo Sagittarius.

Scorpion định nói gì thêm thì bất thành linh chiếc huy hiệu nơi ngực phát sáng, cặp mắt đen láy chợt lóe, không chút do dự hần ấn ngay vào huy hiệu.

- Đã có thông tin cụ thể??

- Vâng thưa thống lĩnh Scorpion!! Bọn thuộc hạ vừa kiểm tra xong toàn bộ vũ khí hạng nặng có sức công phá lớn trên đảo, phần lớn số vũ khí này không hề gây được sức uy hiếp đối với chúng ta, chỉ cần tránh được siêu pháo năm phút nạp một lần thì có thể an toàn cập bờ.

- Tốt lắm!! Các người trở về đi!!

- Tuân Lệnh!!!

Chiếc huy hiệu chớp sáng vài cái nữa rồi tắt hần, khoe miệng Scorpion cong lên nụ cười hiem hoi, hần nhìn lướt qua năm người đồng đội trầm giọng nói.

- Thời cơ đã đến!! Tấn công!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Hải Tặc Vũ Trụ Hùng Mạnh

Nhận được mệnh lệnh, năm người Aries đồng loạt nhếch miệng cười cười, bọn họ đưa tay ấn vào chiếc huy hiệu trước ngực.

- Hạm đội tấn công!!!

Sáu tiếng gầm đồng thanh vang dội khắp vùng biển, năm mươi chiến thuyền ồ ạt rẽ sóng lao về phía hòn đảo lơ lửng đang bị cơn mưa khủng bố nhấn chìm.

Hạm đội khổng lồ đông đúc không nhìn thấy điểm cuối đù làm cho người xem tái mét mặt mày.

Tình hình trên đảo hiện tại căng như dây đàn, căn cứ hải quân được xây dựng sát bờ biển để tiện phòng bị có kẻ xâm nhập, những binh lính cùng sĩ quan cao cấp bên trong căn cứ đi ra đi vào liên tục, sắc mặt người nào người nấy căng thẳng tột độ, một cỗ lo lắng bất an bao trùm toàn bộ căn cứ. Thông tin đã được chuyển đi, cứu viện cũng đang trên đường tới đây tiếp ứng nhưng bọn họ vẫn không thể có một giây một phút nào được phép lơ lửng, bởi vì kẻ thù hùng mạnh không thua gì một Tứ Hoàng cả.

Cảnh giới đã được áp đặt ở mức cao cấp nhất, hai con quái vật trực thuộc chính quyền thế giới cũng có mặt bên trong căn cứ, sau lưng hai người là mười sĩ quan đặc biệt tách ra từ tổng bộ hơn mười năm về trước, còn trước mặt họ là một người đàn ông mặc comple màu xanh lá đang ôm khư khư bình rượu trong ngực.

- Ryo!! Lần này ông nhất định phải giúp chúng tôi bảo vệ Fill Honor, có như vậy tội án của ông mới giảm xuống được.

Một trong hai người đàn ông trung niên mặt mũi lạnh tanh lên tiếng, cả hai thường được mọi người biết đến với biệt danh “Hắc Bạch song sát”, đây chỉ là cách gọi để nhận biết mà thôi, còn khi nhìn vào hai người thì chẳng có gì giống “Hắc Bạch” cả, căn bản là hai màu trắng sọc xanh bắt mắt.

Người đàn ông bận comple xanh lá cười khẩy bùng bình rượu lên uống lấy uống để, hoàn toàn ngó lơ lời đề nghị của Kuro.

Dường như đã biết rõ tính cách của Ryo, Kuro cũng không nói gì thêm mà chỉ chăm chú nhìn gã chờ đợi.

Sau hồi lâu, rượu trong bình cạn sạch thì Ryo mới khó chịu bĩu môi.

- Mẹ nó!! Rượu ngon mà lại quá ít, nếu có thể tôi được Biển Bắc thì nhất định phải cướp thật nhiều mới được.

- Ryo!!

- Rồi rồi!! Đừng có í ới với tôi nữa, hạn giam của tôi chỉ còn một tháng nữa thôi, có giúp các người hay không cũng chẳng quan trọng, ăn nhau ở chỗ tôi chả có tí lợi ích nào.

Nghe câu trả lời lấp lửng của Ryo, hai người Kuro và Shiro đưa mắt nhìn nhau, trong mắt ẩn chứa ý cười mờ nhạt khó phát hiện.

Làm ra vẻ suy nghĩ khó khăn, mãi vài phút sau Shiro mới nghiêm túc mở miệng.

- Như vậy đi!! Nếu ông chịu giúp đỡ chúng tôi thì bọn Kakashiryu sẽ tùy ông bắt giết, công lý độc đoán hay vì lợi ích của ông cứ việc tùy tiện thực thi, chính quyền hoàn toàn không nhúng tay bắt ông như lần trước nữa.

- Thật???

Nghe đến cái tên “Kakashiryu” về mặt Ryo thay đổi 180 độ, từ lười biếng nhàm chán trở nên vô cùng hung ác, hình như có mâu thuẫn hiềm khích khó giải quyết.

Để chứng thực lời hứa hẹn, Kuro còn tung thêm một con bài đủ sức lay động Ryo.

- Hành vi của đám người đó bây giờ rất khó đoán, nếu như ông muốn tìm ra khẳng định tồn không ít công sức, chúng tôi sẽ bày tỏ tấm lòng bằng cách cử CP0 điều tra hành tung và vị trí của bọn chúng thay ông.

Cảnh ô liu này quả thực có sức thuyết phục rất cao, ít nhất đối với Ryo thì là vậy, gã liếm liếm hàng ria mép gật đầu đồng ý điều kiện.

Bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, Ryo chớp chớp mắt dò hỏi.

- Sao các ông không đi gọi lão già kia giúp một tay??

- Haiz...Ông nếu biết ông ta thì chắc chắn phải hiểu rõ cái tính cách cổ hủ khó ưa của ông rồi chứ.

Shiro cười khổ lắc đầu, cao thủ tồn tại trên đảo này không ít, chỉ cần bọn họ đồng loạt hiện thân bảo vệ Fill Honor thì bọn Hải Tặc Vũ Trụ kia có ba đầu sáu tay thế nào đi nữa cũng phải cụp đuôi mà về. Nhưng vấn đề ở chỗ không một ai ưa thích gì chính quyền thế giới, vì vậy dù có liều mạng diệt sát mấy

người đó thì vẫn không thay đổi được gì. Chính bởi lý do này chính quyền mới lo lắng thực lực của bọn họ gây ảnh hưởng đến thế cục đang cân bằng, nên toàn bộ đều bắt giữ giam tại nhà lao không có cực hình mà cũng chẳng thể thoát ra này.

Nghe vậy Ryo cười lạnh ném bình rượu đi, thân hình cao lớn trên ba mét đứng thẳng dậy hướng cửa phòng bước đi.

Kuro có chút giật mình nghi hoặc dò hỏi.

- Ông tính đi đâu đấy??

- Đi dạy cho lão già đó một bài học, tôi ghét mấy kẻ cứng đầu không biết nghe lời.

- Ryo à!! Ông đừng có nóng nảy như vậy nữa được không, hiện tại không phải là lúc để làm...

Ầm!!!!...Ầm!!!!...

Kuro chưa kịp nói hết câu thì đã bị âm thanh kinh thiên động địa ngay sát bên cạnh chấn cho màng nhĩ rung lên ong ong, đáy mắt gã co giật, một tia sát khí âm trầm chột lóe.

- Bọn chúng triển khai tấn công rồi!!! Tất cả mau vào vị trí!! Ryo, Shiro chúng ta ra ngoài quan sát tình hình yểm trợ cho hòn đảo, tuyệt đối không thể để bọn chúng cập bờ trước khi quân viện trợ đến nơi.

- Hà hà!! Hải Tặc Vũ Trụ đứng không, để ta xem thử bọn bây có bản lĩnh gì...

Ít phút sau, dưới màn mưa dày đặc, ba người dẫn theo mười sĩ quan cao cấp tinh binh trong tinh binh, cùng với hàng trăm tinh anh hải quân đứng trước hai cánh cổng khổng lồ hình năm dấu ấn tròn vo, loại ký hiệu đặc trưng của World Government.

Xuyên qua làn mưa, bọn họ có thể thấy rõ hạm đội khổng lồ mờ nhạt ở xa xa ngoài khơi đang lấy tốc độ cực kỳ nhanh tiến sát hòn đảo. Từng người thì nhau hít vài ngụm khí lạnh, đây là lần đầu tiên họ chứng kiến cuộc tấn công quy mô khủng bố như thế này. Ngay cả Kuro lẫn Shiro cũng toát hết mồ hôi, thể lực của Hải Tặc Vũ Trụ từ trước đến nay vẫn là dấu hỏi chấm to tướng, chính quyền chỉ biết một vài thông tin vụn vặt từ những lần tấn công trước đây của chúng chứ không hề hiểu rõ rốt cuộc đám phản động này mạnh mẽ bao nhiêu.

Ngay bây giờ bọn họ đã biết sức mạnh chân chính của Hải Tặc Vũ Trụ.

- Shiro, Kuro!! Bọn này...không phải là quá hùng mạnh rồi chứ??

Ryo nuốt ực một ngụm nước bọt, dù là gã cũng cảm thấy choáng váng trước đội hình khủng bố kia, bao nhiêu tự tin vào bản thân đã biến mất không còn tăm hơi, đương nhiên không phải vì Ryo sợ mà là thực sự hạm đội ngoài khơi kia quá hùng hậu, thậm chí là vượt qua Tứ Hoàng.

Trong màn mưa xối xả, Kuro nhẹ giọng hỏi Shiro đang đứng bên cạnh.

- Với khoảng cách bây giờ, ông có thể đánh trúng bọn chúng chứ??

Ý định của Kuro đã rõ ràng, đây không phải buổi hành quyết Ace trong trận chiến cuối cùng, lực lượng hải quân dàn hàng giống như đón chờ vương giả hàng lâm. Ngay tại đây, ngay lúc này là một trận thư hùng thực sự, nếu hạm đội Hải Tặc Vũ Trụ cập bờ thành công thì Fill Honor khẳng định sẽ thất thủ, sáu Bình Vương có thực lực không hề thua kém quá nhiều Đô đốc, đó là chưa kể nấy tên thuộc hạ mạnh mẽ dưới trướng. Chỉ với ba người Ryo và mười chiến binh thấy chết không sờn là vẫn chưa đủ, hoàn toàn không có ý vị chút nào.

Hoặc là giảm bớt binh lực trước khi hạm đội cập đảo hoặc là cùng ôm nhau mà chết.

Shiro ở bên cạnh Kuro từ bé đến lớn, cả hai đã quá hiểu rõ lẫn nhau rồi cho nên ông lập tức nhận ra dụng ý của Kuro. Bất quá tư tưởng có thừa còn năng lực thì có hạn, Shiro lắc đầu trầm giọng nói.

- Không thể!! Chúng ở quá xa, anh cũng biết là khả năng của tôi tuy nhiều nhưng hạn chế không phải ít, cách một trăm mét thì may ra.

- Đã như vậy thì chỉ còn trông chờ vào đại bác thôi...

- Waku!!!

- Rõ!!

Một sĩ quan cao cấp bước ra khỏi hàng nhận lệnh, gã không nói hai lời chạy vội vào trong căn cứ chuẩn bị đạn pháo.

Không lâu sau, bốn khẩu đại pháo khổng lồ đặt gần cánh cổng công lý đồng loạt xoay nòng nhắm thẳng hạm đội đằng xa.

- Khai hỏa!!!

Một tiếng quát trầm thấp vang lên, ngay sau đó bốn tiếng pháo nổ rung động cả hòn đảo gần như cùng lúc phát ra.

Bốn viên đạn đạo to lớn khủng khiếp cắt ngang bầu trời, những giọt mưa bị chạm phải đều bị bốc hơi ngay lập tức bởi nhiệt độ cao vút của viên đạn.

Trên con tàu dẫn đầu hạm đội, sáu Bình Vương đứng khoanh tay trước ngực ngẩng đầu nhìn bốn viên đạn đang lao tới.

Scorpion mặt không đổi sắc hỏi họ nói.

- Aries!! Không phải anh nóng lòng muốn chiến đấu lắm sao, mấy viên đạn nhai nhép đó giao cho anh.

- Hắc hắc!! Được lắm, tôi ngửa tay lắm rồi đây...

Aries cười gằn liếm liếm môi nhận lời không chút do dự, gã tiến lên mấy bước trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm hai thanh loan đao cong vòng tương tự như cặp sừng sừng trên ngực.

Hai chân Aries không biết lấy đâu ra sức bật kinh khủng khiếp, gã chỉ nhún người nhẹ một cái liền bay lên không trung cách mực nước biển trăm mét.

Hàm răng trắng hếu nhe ra biến khuôn mặt góc cạnh trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết.

- Cuồng Phong Trảm!!!

Sau lưng Aries bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh một con sừng to lớn, nó tung hai chân trước lên cao sau đó cúi đầu xuống đưa cặp sừng vĩ đại về phía trước.

Aries tương tự đưa hai thanh đao ra trước, cả người hấn khom lại bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Tốc độ xoay càng ngày càng nhanh, đến cuối cùng biến thành một con zozo đang điên cuồng xoay tròn màu đỏ bắt mắt.

Thời điểm bốn viên đạn đạo bay tới thì từ con zozo phóng xuất ra hàng chục đao khí đỏ lòm đáng sợ. Loan nguyệt đao nhận xé ngang bầu trời bắn thẳng về phía mấy viên đạn.

Khoảnh khắc va chạm hai bên gần như lướt qua nhau mà không hề phát ra tiếng động hay vụ nổ nào.

Bên này con Zozo chậm rãi ngừng xoay tròn, Aries trở về bản thể, hấn nhếch miệng cười khinh miệt.

- Biến mất!!

Như một kíp nổ, bốn viên đạn đạo đồng loạt nổ tung giữa không trung, lực xung kích thổi bay những đám mây xung quanh để lộ bầu trời quang đãng.

Aries thông thả đáp xuống thuyền, hai thanh đao trên tay cũng biến mất không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ryokugyu

Thuyền viên trên mấy chiến thuyền hải tặc khổng lồ hoàn toàn không có gì bất ngờ trước sức mạnh của Aries, có chăng chỉ là kích động và hưng phấn vì may mắn được chứng kiến Bình Vương phô bày thực lực, bình thường thấy mặt họ đã khó càng không nói đến chuyện quan sát trực tiếp cái cách mà những con người ấy làm nên lịch sử.

Không có sự chuẩn bị tâm lý sẵn sàng như đám người Hải Tặc Vũ Trụ, binh lính trên đảo lâm vào một mảnh hoảng sợ, thần tình ngây ngốc nhìn chăm chăm bốn vụ nổ khủng bố giữa không trung.

Kuro cùng Shiro về mặt nhăn nhó khó coi cực độ, xem ra bọn họ vẫn đánh giá chưa đủ cao Bình Vương.

- Shiro!! Với tình hình hiện tại, chỉ có thể chờ bọn chúng đến gần hơn mới có thể tiến hành ngăn cản được.

- Chúng ta còn lựa chọn nào khác nữa chứ...

Shiro bắt lực lắc đầu, quả thật bọn họ giờ có muốn quyết chiến trên biển để tránh ảnh hưởng đến Fill Honor cũng là một việc hết sức khó khăn. Chiến hạm hải quân nhiều lắm được vài chiếc, bấy nhiêu còn không đủ nhét kẻ rặng cho hạm đội khổng lồ ngoài kia nói gì đến chiến đấu.

Tuy nhiên hai người không có cách chưa chắc người khác cũng giống như vậy, Ryo sờ sờ cằm chột mở miệng.

- Nếu bây giờ tôi cản bước chân của bọn chúng nửa tiếng đồng hồ thì các người phải tìm giúp tôi mười bình rượu ngon nhất ở Biển Bắc. Nếu đồng ý thì

tôi sẽ ra tay một lần, hắc hắc!!

Nghe lời đề nghị của Ryo, ánh mắt Kuro và Shiro sáng bừng lên, mục tiêu của họ ngay lúc này là câu giờ càng lâu càng tốt để quân viện trợ đến nơi kịp thời.

Kuro không chút do dự gật đầu đồng ý.

- Tốt!! Tôi đáp ứng ông.

Hơn ai hết bọn họ hiểu rõ Ryo mạnh như thế nào, người đàn ông này là do chính tay Ngũ Lão Tinh đề cử vào làm việc trong hải quân. Nếu không vì tính ích kỷ chỉ làm những việc có lợi cho mình thì Ryo đã sớm lọt vào hàng ngũ cao tầng hải quân, thậm chí công lý của ông ta cũng phải dựa trên lợi ích bản thân đủ biết con người này khó mà nhận được tín nhiệm từ Sengoku và Kong.

Trên hết Ryo gây thù với rất nhiều thế lực lớn nhỏ bên ngoài, theo như gã nói nếu một ngày chưa giải quyết xong đám tạp nham đó thì gã sẽ chưa chính thức đầu nhập hoàn toàn vào hải quân. Và đương nhiên Kakashiryu là một trong số mấy thế lực đặc thù của Ryo. Đây cũng là lý do trọng yếu khiến Ryo tạm thời chỉ thực hiện nhiệm vụ mà chính quyền phân phó chứ chưa hề dính dáng gì tới hải quân.

Nhưng có một điều không ai có thể phủ nhận được chính là thực lực của Ryo, sức mạnh của ông không hề thua kém một vị Đô đốc.

Ryo chỉ là cách gọi đơn giản khi tiếp xúc lâu, còn tên thật sự của ông là Ryokugyu.

Giao dịch thành công, Ryo mỉm cười bước tới gần một sĩ quan gần đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Ryo rút thanh kiếm giấu nơi hông sĩ quan.

- Cho ta mượn một lúc!! Kiếm của ta vẫn còn ở trong phòng, ta quên mang ra rồi.

Câu nói của Ryo vừa ra khỏi miệng thì người nào người nấy đều nghệt mặt ra, hai mắt tròn trĩnh nhìn chằm chằm thanh kiếm dài treo lưng lửng sau lưng Ryo.

"Quên mang vậy thứ sau lưng ông là cái gì??"

Trong đầu bọn họ cùng nảy sinh một câu hỏi, bất quá không ai dám vạch trần, tất cả cùng hiểu ý miệng kín như bưng tuyệt đối không hé nửa lời.

Ryo cầm thanh kiếm trong tay đặt ngang trước mặt, từng giọt mưa nặng nề rơi xuống trúng lưỡi kiếm đều bị tách ra hai nửa bắn đi chỗ khác, không hề có một giọt mưa nào chảy xuôi trên thân kiếm được.

Đây hiển nhiên chỉ có một phần là do kiếm tốt, chín phần còn lại nằm ở người điều khiển thanh kiếm. Điều này chứng tỏ, Ryo là một Đại Kiếm Khách cực kỳ tài giỏi.

- Kiếm tốt lắm!!

Nhẹ giọng nói một câu, khí tức trên người Ryo đột ngột thay đổi 180 độ, gần như biến thành một người hoàn toàn khác trước.

- Sát khí nồng nặc quá!!!

Kuro cũng là một nhân vật thuộc hàng đỉnh cấp làm sao không nhận ra biến đổi ở Ryo, đây không phải là lần đầu tiên ông thấy sát khí của Ryo, nhưng mỗi lần chính diện đối mặt với nó Kuro đều phải tập trung cao độ mới giữ vững được bình tĩnh.

Không thể tưởng tượng nổi đã có bao nhiêu nhân mạng chết dưới tay Ryo, sát khí tỏa ra từ ông ta còn kinh khủng hơn Phong không chỉ một bậc. Như vậy có thể đoán ra được con đường mà Ryo đi đến cấp độ ngày hôm nay, khẳng định khó thoát khỏi phương thức cực đoan nhất, "giết chóc!!"

Trong mắt Ryo lúc này không hề có thứ tình cảm gì cả, hoàn toàn là sự lạnh lùng vô cảm, nhưng kỳ lạ ở chỗ ánh mắt đó lại khiến người nhìn vào cảm thấy như đang có một ngọn núi lửa ẩn giấu bên trong chực chờ phun trào.

Và ngay tại đây, ngay lúc này ngọn núi lửa đó đã bùng nổ.

- Kiru Sekai!!

Tay trái Ryo nắm chặt thanh kiếm hoành ngang một đường, nhìn thì không có vẻ gì đặc biệt tuy nhiên nếu để ý kỹ thì thấy nước mưa xung quanh giống như bị thứ lực lượng vô hình nào đó thổi bay đi nơi khác, cả một vùng trước mặt Ryo trong khoảnh khắc ngắn ngủi không có một giọt nước nào rơi xuống.

- Tách ra đi!!

Ryo thu kiếm nhẹ nhàng phun ra ba chữ, trong khi mọi người gần đó chưa hiểu làm sao thì ngoài biển khơi xa xa, cách hạm đội Hải Tặc Vũ Trụ hai trăm mét phía trước đường đi bỗng dung một khe rãnh khổng lồ sâu không thấy đáy hiện ra.

hình dạng của khe rãnh chả khác gì một vết cắt do kiếm gây nên, có điều vết cắt này cũng lớn quá thể đi..

Sáu Bình Vương đứng trên boong tàu tròn tròn hai mắt, khoe miệng Gemini co giật thất thanh hô lên.

- Cái quái gì thế này???

Scorpion không dám chậm trễ vội vàng ấn vào chiếc huy hiệu quát to.

- Tất cả chiến thuyền mau dừng lại, lập tức dừng lại cho ta!!!

- Thống lĩnh, ý ngài là...

- Ta bảo dừng lại, bộ người điếc à, ý ý con mẹ gì??? Toàn hạm đội nhanh chóng hạ neo không được phép tiến tới nữa!!!

Ít phút sau hơn năm mươi chiến thuyền đồng loạt dừng tiến công, từng chiếc neo khổng lồ được hạ xuống đáy biển sâu, tuy vậy những con thuyền to lớn đó vẫn đang có dấu hiệu tự trôi về phía trước.

khe rãnh chắn ngang vùng biển như một cái miệng tham lam liên tục cuốn hàng triệu hàng tỷ mét khối nước biển xuống để lấp đầy cái bụng không đáy của nó.

Trái ngược với sáu Bình Vương cùng đám thuộc hạ, binh lính trên đảo chứng kiến Ryo đại triển thần uy, tâm tình nhẹ nhõm đi một chút đồng thời càng thêm sợ hãi người đàn ông trung niên tính cách quái gở kia.

Kuro và Shiro liếc mắt nhìn nhau khó che giấu được sự hoảng sợ trong lòng, hai người thầm nghĩ Ryo hiện tại còn chưa ăn trái ác quỷ chính quyền tặng mà đã đáng sợ như thế này rồi, chỉ sợ sau khi sở hữu năng lực ác quỷ thì Ryo sẽ chân chính sánh ngang với Đô đốc, cùng một đẳng cấp với họ.

Đang lúc hai người trầm ngâm thì đột nhiên trong lòng nảy sinh dự báo, Kuro ngẩng phắt đầu tròn mắt nhìn lên bầu trời xa xa.

- Bọn khốn này định hủy diệt hòn đảo luôn sao??

Kuro tức giận đến nỗi khí xung thiên nhin không được mắng to một câu, thì ra Scorpion bởi vì không thể đổ bộ lên đảo nên đã hạ lệnh pháo kích tấn công Fill Honor từ xa.

Người trên đảo chỉ cần liếc mắt lên trời là có thể thấy vô số chấm đen đang dần phóng lớn, cơn mưa đạn pháo dày đặc đến mức khiến người khác tim đập chân run, nếu để nó oanh kích được thì khẳng định Fill Honor sẽ chịu thiệt hại vô cùng nặng nề.

Một giây cũng không chần chờ, Kuro gầm lên một tiếng.

- Phát động tường phòng hộ!!! Tất cả binh sĩ lùi về sau!!!

Mệnh lệnh vừa ra lập tức mười bức tường dày cộm được chôn sâu dưới đất nhanh chóng trôi lên, mấy bức tường thành này trông không khác gì loại hình được lắp đặt ở tổng bộ dùng trong trận chiến với Râu Trắng.

Thấy tường phòng hộ đã triển khai xong, Kuro nhìn Shiro gật đầu sau đó nhún người nhảy lên đứng trên bức tường cao chót vót.

Kuro ngẩng đầu nhìn mưa đạn chỉ còn cách đảo hai trăm mét về mặt dần trở nên nghiêm túc, ông thông thả tháo hai cái găng tay màu đen ra rồi mới chậm rãi nói.

- Đến lúc ta phải ra tay rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Bàn Tay Ma Thuật, Aries Xuất Chiến

Đứng trên cao Kuro dang hai tay ra hai bên ánh mắt tập trung vào những viên đạn đại bác ngày một gần.

- Ta là người mang năng lực ác quỷ hệ Logia Mizu Mizu no Mi hay còn gọi Water Water Fruit, và bây giờ các người hãy chứng kiến sức mạnh đáng kinh ngạc của nó.

Dứt lời, Kuro nắm chặt hai bàn tay lại, ngay lập tức vô số giọt mưa đột chuyển hướng, chúng không rơi xuống đất nữa mà thay vào đó là dần ngưng tụ lại với nhau.

Trong chớp mắt một con thủy long dài hơn mười mét được sinh ra.

Thủy long không lơ lửng xung quanh Kuro trông sống động như thật, từ cái răng cho tới cọng râu, đôi mắt đều cùng một màu xanh biếc dịu dàng, thế nhưng nó lại khiến người ta có cảm giác hung uy của sinh vật huyền thoại vẫn ẩn ẩn hiện hiện, không hoàn toàn là vật vô tri vô giác.

- Kia là vật gì vậy?? Nhìn đáng sợ quá...

- Là một con rồng phải không, tôi có nghe nói ngài Kuro sở hữu năng lực ác quỷ Logia, bây giờ mới được mở mang tầm mắt.

Tiếng nghị luận, xì xào bàn tán ở bên dưới truyền đến, hiển nhiên màn biểu diễn của Kuro đã để lại dấu ấn không hề nhỏ trong lòng người quan sát.

Đối với loại chuyện này Kuro không hề để ý, ông hiện tại khép hờ hai mắt tập trung tinh thần điều khiển thủy long.

- Lên!!!

Nó ngửa đầu lên trời gầm thét sau đó lấy tốc độ không thể tin phóng xẹt qua màn mưa, nơi thủy long đi qua những giọt nước mưa điên cuồng tích tụ dung nhập vào cơ thể nó, biến kích thước vốn cự đại càng lớn hơn một cách nhanh chóng.

Cho đến khi khoảng cách giữa thủy long và mưa đạn pháo chỉ còn mười mét thì nó đã dài hơn hai mươi mét, một kích thước đủ làm cho đám Hải Tặc Vũ Trụ dằng xa kinh tâm động phách.

Kuro đứng trên tường thành nhếch miệng quát lớn.

- Bạo!!!

Lập tức con thủy long khổng lồ há miệng gầm lên một tiếng vang dội sau đó nổ tung thành vô số giọt nước nhỏ bé. Đừng nhìn nó chỉ to hơn hạt mưa một chút mà khinh thường, đây chính là đòn sát thủ chân chính mà Kuro tung ra.

Những giọt nước bắn ra từ phía bằng một cách thần kỳ nào đó xuyên thủng toàn bộ số đạn pháo khiến chúng nổ tan tành tạo thành một đoàn khói bụi mù mịt giữa không trung.

Scorpion khoanh tay trước ngực thu hết diễn biến mọi chuyện vào trong mắt, sau hồi lâu suy nghĩ miệng hắn khẽ nhếch nhẹ giọng nói.

- Vậy ra đây là năng lực của người sử dụng trái ác quỷ sao??

- Không sai!! Cụ thể hơn một chút thì đó là trái quỷ hệ Logia, hệ siêu nhiên mạnh nhất trong ba loại.

Virgo đứng một bên cười tùm tùm giải thích, nàng từng có một quãng thời gian làm nhiệm vụ may mắn gặp được vài người mang năng lực khó chịu ấy, cho nên biết được một số thông tin về loại trái ác quỷ này.

Những người khác nghe vậy thì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bọn họ sẽ cẩn thận hơn khi đối đầu với nhân vật hùng mạnh sở hữu loại năng lực đó. Bất quá vẫn có người không thêm quan tâm tới, Aries cười cười khinh thường.

- Trái ác quỷ thì có gì ghê gớm cơ chứ, nhìn lui nhìn tới cũng chỉ có nhiều đó bản lĩnh, tôi gặp tên nào liền giết tên đó, các người nhát gan sợ sệt còn tôi thì không đâu. Cứ ở đó chống mắt lên mà xem tôi xử lý lão già đó như thế nào đây.

Nói xong không đợi sự cho phép từ Scorpion, Aries co người bật mạnh lên cao, lần này sức lực gã sử dụng đủ mười thành, nhảy một phát liền như tên lửa bắn thẳng lên không trung biến mất khỏi tầm mắt của mấy người xung quanh.

- Chờ đã, Aries!!

Scorpion biến sắc muốn lao lên can thiệp nhưng lực nhảy của hắn không bằng một phần mười của Aries, nên chỉ có thể bắt lực vượt mặt lắc lắc đầu, bộ dạng tiều huyệt rên rết không thành thép.

- Haha!! Anh không cần phải buồn phiền như vậy đâu Scorpion, cứ để Aries lên trước đi, hắn sẽ giúp chúng ta dò xét thực lực của đám người bảo vệ Fill Honor, nếu Aries thua thì xem như đây là bài học dành cho anh ta.

Người già nhất trong hội, Capricorn đưa ra lời góp ý, mặc dù nghe có vẻ tìm đường tốt cho bản thân và những người ở đây nhiều hơn, nhưng tạm thời cũng chỉ có cách đó mà thôi, ai có thể đuổi kịp Aries để mang hắn quay về đây??

Scorpion đưa ánh mắt có chút ý tứ nhìn lướt qua Capricorn rồi gật đầu.

Sau vài phút khói bụi từ vụ nổ đã tan biến không còn tung tích, tuy nhiên chỉ hai giây sau không gian một lần nữa rung động, vô số giọt nước giống như từ hư không hiện ra dần dần tụ hợp tạo thành con thủy long vừa mới bạo thể trước đó. Có điều kích thước của nó nhỏ đi không ít, chiều dài còn chưa tới năm mét, hiển nhiên là bị bốc hơi gần hết trong vụ nổ rồi.

Thủy long thập phần linh tính quay đầu nhìn hạm đội ngoài khơi gầm nhẹ thị uy một cái rồi mới bay trở về bên cạnh Kuro.

Xoẹt!!... Xoẹt!!...

Nhưng bay chưa được nửa đường thì thủy long bị hai đạo loan nguyệt đao nhận màu đỏ to lớn bằm vằm thành một khối nước rơi là tả.

- Haki??

Kuro hơi ngạc nhiên nhẹ giọng lẩm bẩm, ông không biết tên áo choàng đỏ kia có phải sử dụng Haki hay không, nếu không phải thì Kuro dám khẳng định đó là một thứ có năng lực tương tự như Haki vũ Trang.

Trong lúc Kuro suy nghĩ thì phía trên tầng mây đen ngòm một giọng cười ghê rợn cất lên.

- Lão già ăn trái ác quỷ kia, hãy cho ta thấy thứ năng lực thừa thừa mà ông có mạnh hơn hay ta mạnh hơn!!

Tiếng nói vừa dứt thì một loạt loan nguyệt đao nhận xé rách đám mây điên cuồng bắn tới chỗ Kuro, với tốc độ khủng khiếp như thế thì dù Kuro có muốn cũng không cách nào ngưng tụ được nước mưa để chống đỡ.

Nhưng nếu Kuro chỉ dựa vào năng lực trái ác quỷ để nổi danh thì làm sao ông có thể sánh ngang với một Đô đốc, về mặt Kuro không chút biến hóa nhìn vô số đạo nhận đỏ rực dài hơn chục mét đang dần tiếp cận mình.

Kuro đợi đến khi loan nguyệt đao nhận còn cách mình năm mươi mét thì ông mới bắt đầu di động cơ thể, chỉ thấy hai tay Kuro chớp mắt biến thành màu đen, dấu hiệu cường hóa Haki Vũ Trang điển hình.

Nhìn bề ngoài cánh tay Kuro cứng rắn như bê tông cốt thép là thế nhưng cái cách mà ông chuyển động lại khiến người ta liên tưởng đến con rắn không xương, vô cùng uyển chuyển mềm mại...không nói chính xác hơn nó giống như một làn nước nhu hòa hoàn toàn chứ không phải trong nhu có cương bla bla nữa.

Khoảnh khắc va chạm...đứng chỉ trong một khoảnh khắc chóng đến chóng đi, toàn bộ loan nguyệt đao nhận khi tiếp xúc với đôi tay đầy ma thuật của Kuro đều đồng loạt rẽ hướng bắn ra tứ phương, không một cái nào chạm được vào người ông.

Đây chính là sức mạnh kinh khủng sở trường của “Bàn Tay Ma Thuật” Kuro.

Aries trên cao ngược lại không hề nhụt chí mà càng thêm hưng phấn, đối thủ phải như này mới kích thích chứ.

hai hàng ria mép cong lên, Aries cười gần tiếp tục chém ra vô số đạo nhận, lần này kích thước cùng lực công phá đều hơn hẳn đợt vừa rồi.

Tuy nhiên vẫn là một kết quả quái dị như trước, tất cả đều bị chuyển hướng sau khi chạm vào đôi tay đen xì của Kuro. Dù có hiểu chiến đến đâu thì Aries cũng không thể bình tĩnh xem như không có chuyện gì được, gã bực bội mắng to.

- Lão già chết tiệt!! Ông đang dùng thể loại sức mạnh đàn bà quái đản gì vậy??

Biết rõ không thể tiếp tục tấn công theo cách thức như vậy, Aries dứt khoát vung đao chém tan đám mây dày cộm bên dưới. Aries không phải người chim bay tới bay lui được, vì vậy đến lúc hết đà hấn sẽ rơi tự do.

Aries trở người đặt chéo song đao trước mặt sau đó buông mình rơi xuống, mục tiêu gã nhắm vào chính là Kuro.

Lực ma sát giữa cơ thể Aries và không khí là quá lớn, cho nên gã nhanh chóng biến thành một viên thiên thạch bốc cháy xẹt ngang bầu trời âm u.

Nếu là người bình thường có lẽ đã chết không nghi ngờ, nhưng đây là thế giới thần kỳ, sấm sét 100 triệu volt đánh vào người còn chưa chết thì như này nhằm nhò gì.

Từ bên trong hỏa cầu phát ra một giọng nói vang vọng không trung.

- Lão già, hãy chuẩn bị đi!!! Bởi vì ta tới rồi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đại Chiến Trên Không

Đối với lời khiêu chiến của Aries, Kuro không dám quá lơ là, bởi vì thực lực của Bình Vương không phải thể loại hải tặc truy nã vài trăm triệu là có thể so sánh, thậm chí là 1 tỷ Beri cũng phải cam chịu dưới cơ bọn người hung hãn này.

Kuro đã từng đọc qua chiến tích của một gã Bình Vương có tên là Libra, một mình hắn dẫn theo hạm đội gần mười chiến thuyền tiếp cận Tứ Hoàng Big Mom để tiến hành cuộc đàm phán nào đó.

Tuy nhiên đến giữa chừng không biết xảy ra vấn đề gì mà hai bên mâu thuẫn dẫn đến chiến tranh. Kẻ thất bại cụp đuôi bỏ chạy không ai khác ngoài Libra, nhưng những gì mà hắn để lại cho gia đình Charlotte cũng không phải là ít, ba trong số bốn Tư Lệnh kẹo ngọt nằm liệt giường nửa tháng chưa thể đứng dậy nổi, và trong đó có mặt Katakuri, nhân vật mạnh nhất dưới trướng Tứ Hoàng Big Mom, mặc dù thương tích không quá nghiêm trọng, hai ba ngày đã có thể đứng dậy hoạt động trở lại, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ để nhận thức Bình Vương Libra có thực lực cực kỳ đáng sợ.

Kuro không biết sáu tên Bình Vương tới đây lần này có mạnh được như Libra hay không, nếu bọn chúng đều sần sần như nhau thì quả thật là tai họa cho Fill Honor rồi.

Cặp mắt có đôi vết chân chim hơi híp lại nhìn chăm chăm quả cầu lửa đang lao xuống với tốc độ khủng bố, Kuro không vội vàng cử động hay ra đòn phủ đầu, ông thuộc trường phái bình tĩnh, nhẹ nhàng giống như năng lực ác quỷ của ông vậy, một lần nước trong vắt tĩnh lặng nếu không có vật thể nào đủ sức lọt vào được thì nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị rung động.

Aries trên cao đương nhiên quan sát thấy thái độ ung dung của Kuro, sắc mặt gã dần trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, ngoài mặt Aries luôn tự tin với thực lực bản thân, và cho rằng ở hành tinh này sẽ tương tự với những nơi khác rằng không có mấy người mạnh hơn hắn. Nhưng sâu trong lòng Aries vẫn luôn biết rõ, thế giới này nếu không đủ mạnh mẽ thì vị thần nhân kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua một kho báu trữ phủ như thế này đâu, khẳng định ngài sẽ triển khai cướp đoạt trên diện rộng, thậm chí là toàn lực vơ vét không chừa lại một chút gì, giống như các hành tinh khác mà bọn chúng từng làm.

Song đao nắm chặt trên tay có chút run lên vì hưng phấn, đây là lần đầu tiên Aries được chiến đấu với đối thủ mạnh như Kuro, một luồng chiến ý mãnh liệt bùng phát thiêu rụi thân thể gã, ngọn lửa đó còn dũng mãnh hơn ngọn lửa đang thiêu đốt do ma sát nữa.

Cặp mắt Aries chột lóe hồng quang, gã thét dài một tiếng vùng song đao bỏ mạnh xuống dưới.

Không hề có loan nguyệt đao khí như trước, nhưng Kuro lại trợn trừng mắt cánh tay không chút chần chừ hóa thành một đoàn chất lỏng đầm mạnh lên không trung.

- Âm Dao Khí!!! (Để hiểu rõ hơn cái này như nào thì anh em hãy nhớ đến lúc Zoro cắt đôi chiếc thuyền, hay lớn hơn là người đá khổng lồ Pika...)

Gần tương tự như cú đâm Magma của Akainu, cánh tay Kuro không cần ngưng tụ nước mưa mà vẫn có thể phóng đại ầm ầm đối chiến cùng “Âm Dao Khí” Aries vừa tung ra.

Điều khiến người ta bất ngờ ở đây chính là cánh tay bằng nước kia nhìn mỏng manh yếu đuối như thế mà lại không hề hấn gì trước đao khí sắc bén. Từng tia lửa điện từ hư không hiện ra chẳng khác gì đao kiếm chém vào tấm thép cả.

Kuro đơn giản chặn được chiêu thức nguy hiểm của Aries vẫn chưa lập tức thu tay về mà đột nhiên vận lực khiến cánh tay vỡ tan, vô số giọt nước bắn ra tung tóe.

Tuy nhiên chỉ với một ánh mắt của Kuro, những giọt nước đó bỗng chốc khựng lại giữa không trung giống như bị ngưng đọng thời gian vậy.

- Mưa Đạn!!

Lập tức từng giọt nước bắt đầu chuyển động, chúng gần như biến mất tại chỗ, chỉ những người có Haki Quan Sát trung bình tốt trở lên mới có thể thấy được đường bay của chúng. Tất cả đều tập trung vào một điểm chính là quả cầu lửa Aries đang lao xuống, tốc độ di chuyển còn nhanh hơn cả đạn bắn ra từ súng bình thường.

Không hiểu Aries có sở hữu Haki quan sát giống người địa cầu hay không, nhưng một điều khẳng định là hắn thấy được toàn bộ hướng di chuyển của “Mưa Đạn”.

- Trò con nít!!

Hừ lạnh một tiếng, Aries mặt không đổi sắc thu đao về rồi lấy tay kéo tấm áo choàng đỏ rực lên che chắn trước mặt.

”Mưa Đạn” bén nhọn dừng hẳn bằng một cách thần kỳ nào đó xuyên thủng tầng lửa nóng rực bao quanh Aries, vốn tưởng chúng sẽ bị bốc hơi khi chạm vào ngọn lửa này bởi vì dù sao lửa và nước cũng là hai hệ tự nhiên kị nhau.

Bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi, Aries nhẹ nhàng phát áo choàng một cái liền biến cơn mưa đạn được tạo ra từ nước kia thành bụi phấn, tan hết vào không khí.

Không những là nước mà cả lửa bao quanh người Aries cũng tan biến theo, cả thân hình hắn lần nữa hiện ra trước mắt mọi người.

Dù ngọn lửa bên ngoài đã tắt nhưng trong đôi mắt kia vẫn còn cháy bỏng một niềm khao khát được chiến đấu, Aries ngông thật, nóng nảy thật, tự cao thật nhưng một sự thật vẫn được khẳng định rằng hắn là một chiến binh đích thực.

Khao khát mãnh liệt dần lan tỏa sang Kuro, ông đây là lần đầu tiên thấy được một kẻ cuồng chiến đến như vậy, nếu ông không nghiêm túc đáp trả thì quả thật là đang khinh thường, chà đạp lên niềm kiêu hãnh của Aries.

Thái độ của Kuro nhanh chóng chuyển biến, ông không hề đứng trên tường thành nữa mà trực tiếp nhảy lên cao, dưới chân đột nhiên xuất hiện một đầu giao long to lớn mang theo ông bay lượn giữa không trung.

Kuro ánh mắt sắc bén hướng lên trời gào to.

- Xung tên đi chàng trai trẻ!!!

- Aries!!! Lão già, hãy cẩn thận đó!!!

Aries sáng khoái cười ha hả hét lớn đáp trả, hai thanh đao trong tay bay múa chém ra từng đường loan nguyệt đao nhận cự đại.

Xoẹt!!!... Xoẹt!!!...

Tiếng gió rít ghê tai liên tục vang lên khiến người quan chiến nổi hết da gà.

Kuro ngược lại không hề nao núng, ông điều khiển giao long uốn lượn né phần lớn đao nhận, số còn lại đều được ông thoải mái hất bay, thậm chí nghịch chuyển bắn trả Aries.

Môn cung phu lấy nhu chế cương này của Kuro phải nói rằng đã đạt đến mức độ lô hỏa thuần thanh, sử tay là xuất, vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng.

- Có ý tứ!!

Cười cười liếm môi, Aries nâng đao mạnh mẽ chém nát đao khí, cảm thấy thân thể đang hạ thấp hơn Kuro thì hấn bỗng nhiên trở người, tấm áo choàng sau lưng quạt mạnh một cái cả thân hình trên hai trăm ký của Aries bật ngược bay vèo lên cao.

Đây có lẽ là một loại công nghệ tiên tiến gần tương tự như của gia tộc Vinsmoke.

Aries một đường lao thẳng tới vị trí Kuro, áo choàng quẫy mạnh thêm một phát nữa, tốc độ của gã chớp mắt được đẩy nhanh đến cực hạn.

Nụ cười ghê rợn khát máu đang ở cách Kuro gần trăm mét mà mới đó đã hiện ra trước mắt rồi.

Aries lợi dụng tốc độ bá đạo phối hợp với đao pháp nhuần nhuyễn, không để Kuro kịp trở tay gã nhanh nhẹn chém ra một đao đầy uy mãnh. Lực lượng ẩn chứa bên trong đủ xé đôi bất kỳ chiến hạm khổng lồ nào, dù là người ở bên dưới nhìn lên cũng cảm nhận rõ ràng càng đừng nói là Kuro chân chính hưởng thụ.

Từ góc độ và tư thế xuất đao, Kuro biết có tránh cũng vô dụng, mà ông cũng không muốn tránh, cánh tay khỏe khoắn không phù hợp với lứa tuổi trên 50 dùng tốc độ so với Aries còn muốn nhanh hơn một chút đưa ra.

Keng!!!

Âm thanh va chạm cùng với sóng xung kích thổi tan những giọt mưa đang rơi, biến một vùng không gian năm mươi mét quanh hai người thành một cái room không cách nào tiến được vào bên trong.

Lực lượng va chạm âm vang trên không trung khiến đám người quan chiến trợn mắt há mồm, cực kỳ khiếp sợ trước sức mạnh kinh khủng của cả hai.

Chưa dừng lại ở đó, Aries giữ nguyên tay phải chống đỡ Kuro, tay còn lại vẽ một vòng đẹp mắt chém ngang eo ông.

Soạt!!

Đứt rồi..

Đây là suy của tất cả mọi người trừ Ryo và Shiro, về mặt họ vẫn bình thản hỏi hột như cũ, ngay cả một tia biến hóa cũng không có.

Trên cao, cơ thể Kuro đúng thật là đã tách ra làm đôi, thế nhưng kỳ quái ở chỗ ông không hề tỏ ra đau đớn chút nào, ngược lại cười nói một cách quý dị.

- Nhãi ranh!! Mi đã làm rất khá, bất quá muốn thương tổn ta thì còn kém mười năm.

Trong ánh mắt hải hùng của Aries, phần thân dưới bị chém đứt của Kuro bỗng tan thành một đám nước li ti nhỏ bé, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tất cả số hạt nước nhỏ bé đó điên cuồng bắn phá cơ thể Aries.

Với khoảng cách gần như thế này dù có nhanh hơn nữa thì Aries cũng vô pháp né tránh hoặc tiếp tục dùng áo choàng che chắn.

Phập!!...Phập!!...Phập!!...

Liên tiếp là những âm thanh một vật bén nhọn nào đó cắm phập vào da thịt, sau vài giây thân hình cao lớn của Aries đã ướt đẫm máu tươi, nước mưa không ngừng tẩy rửa nhưng cũng không cách nào cầm máu được cho gã, chúng không ngừng chảy cứ như thể muốn rút cạn lượng máu trong người Aries đi vậy.

Aries ánh mắt cho tới hiện tại vẫn chưa hết bàng hoàng, gã hỏi với giọng không thể tin.

- Làm sao ông có thể không chết?? Ta rõ ràng đã cắt đôi người ông rồi mà...

Kuro mỉm cười không ngại giải thích cho Aries hiểu, ông nói thật chậm để giúp hấn mở mang đầu óc.

- Đúng thật là mi có thể làm ta bị thương, nhưng đó là với điều kiện mi nhanh hơn ta...năng lực ác quỷ giúp ta có thể tùy ý biến cơ thể mình thành nước cũng như tách chúng ra. Nếu ta phản ứng nhanh hơn mi thì chuyện né được đao của mi cũng là chuyện hết sức bình thường thôi.

Nghe xong, cơ mặt Aries co giật liên hồi, gã không thể tưởng tượng nổi trái ác quỷ lại nghịch thiên đến mức này, vậy mà ban đầu chính gã là người khinh thường sự tồn tại của nó nhất. Bây giờ nghĩ lại Aries cảm thấy mình quá ngu xuẩn, tuy nhiên gã vẫn còn có thể sửa sai.

Lần nữa ngẩng đầu lên gương mặt Aries đã không còn trắng bệch vì đau nữa mà là một màu đỏ rực ghê sợ, giọng cười của gã trở nên chói tai, khó nghe hơn bao giờ hết.

Trên chiến thuyền hải tặc, Scorpion và bốn Binh Vương khác đồng thanh lẩm bẩm.

- Aries chơi thật rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chiến Tranh Nổ Ra

Nhìn biến hóa của Aries, Kuro có chút giật mình, một cổ dự báo nguy hiểm nảy sinh trong đầu ông, tuy nhiên vừa mới có ý định lui về phía sau để kéo giãn khoảng cách thì đã bị một bàn tay to lớn giữ chặt lấy.

Tiếp ngay sau đó một nắm đấm đỏ rực tỏa ra hơi khí nóng kinh khủng vùn vụt lao tới, Kuro có khả năng dịch chuyển mọi đòn tấn công đi nơi khác là vì Haki Quan Sát của ông rất mạnh, riêng việc tách thân thể ra trước khi bị đao chém trúng đã đủ chứng minh tốc độ phản ứng của ông nhanh đến mức nào rồi. Vì vậy vừa trông thấy đầu quyền nguy hiểm kia Kuro liền đơn giản lách đầu qua một bên, vừa vặn né tránh thành công, có điều cái cảm giác bóng rập khiến hơi nước trên mặt ông bốc hơi toàn bộ chứng tỏ nguy cơ tiềm ẩn trong đòn công kích là không thể khinh thường.

Kuro không phải là người giỏi cận chiến, ông thuộc loại phòng thủ đẳng cấp hoặc tấn công tầm xa, còn bàn về kỹ năng cách đấu thì vẫn cần phải xem xét lại.

Aries cũng nhận ra điểm này sau vài lần giao phong, hấn cười gằn buông bàn tay đang nắm chặt cánh tay Kuro ra sau đó khẽ lật, thanh loan đao cong vòng quen thuộc không biết từ đâu ra lại nằm trong tay Aries.

Gã vung đao chém vào vai Kuro với toàn bộ lực lượng, đao chưa xuống mà ám kinh từ nó tỏa ra đã chấn động không gian khiến Kuro cũng phải biến sắc, không dám chậm trễ ông đưa tay đã được cường hóa Haki vũ Trang lên.

Rầm!!!

Âm thanh va chạm giữa hai lực đạo khủng bố bùng nổ giữa không trung, lần thứ hai Kuro cho thấy sức phòng thủ của mình đáng kinh ngạc như thế nào.

Lực đạo trong một đao của Aries tuyệt đối không yếu chút nào, vậy mà cánh tay Kuro chống đỡ không có vẻ gì là quá khó khăn hay gian nan cả.

Tận dụng thời cơ Aries chưa kịp thu chiêu, về mặt Kuro bình tĩnh mười phần nâng cẳng chân rần chắc không chút lưu tình sút thẳng vào ngực Aries.

Phanh!!!

Một tiếng trầm đục vang lên, Aries hộc ra ngum máu đặc sệt bay ngược về sau, kỹ năng cận chiến của Kuro nói không giỏi thì đúng là không giỏi thật, nhưng để ra đòn công kích tràn đầy uy lực thì một nhân vật đỉnh cấp như ông không có chuyện không làm được.

Nhận một đòn nặng nề, Aries ngoại trừ phun máu do khí huyết bất ổn thì cũng không có gì gọi là chật vật, gã nhếch mép vung tay hất tằm áo choàng, lực chấn động tiếp tục đưa hấn bay lên phía trước.

- Lão già đừng vội đắc ý quá sớm!! Ta còn chưa xong đâu...

Trên đường bay, một con sơn dương với cặp sừng vĩ đại lần thứ hai hiện ra sau lưng Aries, bất quá lần này dường như hơi khác so với trước đây, bộ lông đáng lý màu xám tro bây giờ chuyển sang màu đỏ tía như ngọn lửa rừng rực cháy, cặp mắt thanh minh cũng trở nên đáng sợ hơn rất nhiều.

Sơn dương trừng ánh mắt đỏ rực nhìn Kuro hận không thể hóa thành thực thể ăn tươi nuốt sống ông. Bị đôi mắt khát máu đó nhìn chằm chằm dường như không thể dễ chịu được rồi, Kuro điều khiển giao long bay ngược lên trên cao, nơi những giọt mưa ngưng tụ nhiều nhất trước khi bị gió thổi đi nơi khác.

Ánh mắt Kuro băng sương, ông quát lớn một tiếng.

- Mưa Đạn!!!

Trong khoảnh khắc, hàng vạn hàng triệu giọt mưa đột ngột chuyển hướng điên cuồng lao về phía Aries, chỉ cần bị oanh kích khẳng định gã sẽ biến thành tổ ong.

Aries đã từng lãnh giáo qua sức công phá kinh khủng của mấy giọt nước nhìn như mềm mại dịu dàng kia, cho nên tuyệt đối gã sẽ không để bản thân lần thứ hai dính phải.

Song đao trong tay Aries vung lên, con sơn dương khổng lồ sau lưng gã đồng thời ngửa đầu rồng to một tiếng.

Khí lưu xung quanh Aries bỗng dừng nghịch chuyển, kết hợp với đường đao khí vừa mới phóng xuất, chỉ sau vài giây một cái vòi rồng màu lửa đỏ đan xen đao khí sắc bén ầm ầm hình thành.

Những giọt mưa đang bắn tới có ý đồ tấn công Aries đều bị vòi rồng đi qua và cuốn sạch vào trong. Con lóc không hề suy giảm thực lực sau khi thôn phệ đòn công kích của Kuro, nó một đường xông pha thổi bay mọi thứ trên đường đi để dần tiếp cận ông.

Kuro ngưng trọng điều khiển giao long bay cao hơn chút nữa, đến vị trí thích hợp ông mới ngừng lại nhìn ngó xung quanh.

Bao quanh ông lúc này là một tầng mây đen ngòm tích tụ đầy ắp nước mưa, thế nhưng mây đen dày đặc mà lại không có một tia sét nào xuất hiện, đây chính là điều thần kỳ ở trên đảo Fill Honor, người ở nơi đây chưa bao giờ nghe thấy tiếng sấm sét mặc dù mưa lớn mưa nhỏ liên miên không dứt.

Nhìn đám mây đen trước mắt, Kuro không nhịn được mỉm cười.

- Ông vẫn luôn bên cạnh tôi, nhỉ?

Nói một câu khó hiểu Kuro cho tay vào đám mây, lượng nước tích tụ bên trong lập tức bị ông hút cạn sạch sẽ.

Kuro làm điều tương tự với vài đám mây tiếp theo, xong đầu đó ông thông thả đưa hai tay ra trước, số nước hấp thụ từ đầu đến giờ bỗng chốc tuôn ra ào ạt, một đầu cự long dài hơn ba mươi mét nhanh chóng được hình thành.

Cự long uốn lượn trên những tầng mây không ngừng gầm vang, tiếng gầm của nó còn kinh khủng hơn cả tiếng sấm chấn cho một vùng thiên không oanh long long rung lên từng nhịp.

Dựa theo hiệu lệnh của Kuro, con thủy long khổng lồ xé rách tầng mây thò cái đầu cự đại ra nhìn chằm chằm con lóc màu đỏ kia.

Người quan chiến trông thấy cự long chỉ đưa mỗi cái đầu ra thôi mà đã to lớn như vậy thì không khỏi thất thanh kinh hô.

- Lớn!! Lớn quá...

- Là rồng sao?? Phải cần bao nhiêu nước mới tạo ra được con rồng đó vậy...

- Lão già kia mạnh thật!! Chỉ sợ Aries sẽ chống đỡ không được bao lâu nữa.

Scorpion nheo mắt chậm rãi đánh giá một câu khiến người xung quanh khê giật mình, khả năng quan sát của Scorpion đến Libra còn phải nể phục, cho nên điều mà hắn đã nhận xét thì chưa từng sai bao giờ.

Cô nàng Virgo đứng bên cạnh mỉm cười không cho là đúng.

- Anh phán xét như vậy không phải là còn quá sớm sao?? Cũng chỉ là một con rồng nước thôi mà đã làm cho Scorpion trí dừng song toàn của chúng ta hoảng sợ rồi à??

- Cô nghĩ là tôi chỉ nhìn vào con rồng vô dụng đó rồi phá đoán à?? Cô cũng quá coi thường Scorpion này rồi đó.

Scorpion vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như cũ hỏi hột đáp trả, bọn họ là đồng đội với nhau đã lâu, mỗi người một tính cách, hắn đã quá quen thuộc mọi người cũng giống như họ quen thuộc hắn vậy, cho nên tuyệt đối sẽ không vì chuyện không đồng quan điểm mà nảy sinh mâu thuẫn - trừ leo và Aries. Bởi vậy đừng xem cách nói chuyện có vẻ kỳ thị lẫn nhau mà lầm tưởng quan hệ giữa mỗi người trong đội Binh Vương là không tốt, nếu một trong số họ gặp nguy hiểm thì khẳng định những người còn lại sẽ liều mạng giải cứu cho bằng được mới thôi. Tương tự nếu Aries thực sự không xong thì năm người tuyệt đối sẽ không chần chờ mà lao lên trợ giúp.

Không đợi Virgo phản bác, Scorpion phát tay ra lệnh.

- Toàn hạm đội âm thầm tấn công, vực nước đã biến mất.

- Cái gì???

Virgo và ba người khác ngạc nhiên kinh hô, bọn họ vội vàng nhìn lại thì quả thật khe rãnh sâu hun hút đã bị san lấp bằng nước biển từ khi nào. Từ này đến giờ mọi người chỉ tập trung chú ý trận đấu, nào có rảnh để ý đến tình huống xung quanh, ở đây có lẽ chỉ riêng Scorpion mới dư thừa tinh lực để làm loại chuyện này.

Hiểu rõ suy nghĩ qua ánh mắt của từng người, Scorpion cũng không bận tâm họ nhìn nhận mình như thế nào, hần trầm giọng nhắc nhở.

- Đừng quên nhiệm vụ chúng ta đến đây là gì.

- Rõ!!

Bốn người hít sâu một hơi đồng loạt gạt đầu sau đó đưa tay ấn vào huy hiệu trước ngực.

- Toàn hạm đội âm thầm tiến về phía trước, tốc độ nhớ giữ bình ổn không được phép đi quá nhanh dẫn đến chú ý của phe địch.

- Không chiến thuyền nào được phép khai hỏa, bằng không đừng trách ta thanh lý môn hộ.

...

Hàng loạt mệnh lệnh được truyền đi nhanh chóng, hạm đội năm mươi chiến thuyền chậm rãi tiếp cận hòn đảo theo sự chỉ đạo của Scorpion.

Trên cao, trận chiến đã đến hồi gay cấn nhất, Cự long không lồ xé toạc tầng mây phóng thẳng xuống vòn quanh vòi rồng màu đỏ. Một cảnh tượng chưa từng xảy ra, ít nhất tất cả người có mặt ở đây chưa thấy qua bao giờ.

Một rồng một lốc giao chiến với nhau tạo nên cảnh tượng vừa đẹp tuyệt mỹ vừa hỗn loạn không thể can thiệp.

Sau hồi lâu luân phiên công kích lẫn nhau, con lốc dần thu nhỏ trong khi kích thước của cự long cũng teo đi trông thấy.

Vốn nếu tiếp tục như thế thì hai bên sẽ lưỡng bại câu thương, ôm nhau cùng biến mất, tuy nhiên một thân ảnh đột ngột xen vào vòng chiến trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hắn chính là Aries, cơ hội của hắn đã xuất hiện rồi..

Trong lúc vô tình Kuro rời khỏi đám mây đen tiếp thêm lượng nước cho cự long để duy trì, đây cũng là lúc ông dễ bị dính đòn chí mạng nhất, chỉ cần Aries tập kích bất ngờ liền có thể ép ông vào chỗ chết.

Hắn là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như này cơ chứ. Lợi dụng Kuro mãi lo truyền nước, gã bật mạnh áo choàng lao vút lên cao, song đao trong tay hoành ngang dễ dàng chém đứt đôi con lốc và cả cự long.

Kuro giật mình không ngờ Aries lại tấn công vào lúc này, thời điểm cấp bách, ông chỉ kịp ngưng tụ một lượng nước ít ỏi tạo thành bức tường phòng ngự chắn trước mặt.

- Ông thua rồi!!!

Aries điên cuồng cười lớn, ngay khi bức tường nước vừa thành hình thì lưỡi đao của hắn đã cắm phập vào trong.

Ở bên dưới, cặp mắt Shiro chỉ hơi nhú lại một chút rồi thôi, cũng không có gì gọi là lo lắng quá nhiều. Nhưng đến khi ông vô tình liếc mắt nhìn ra ngoài khơi xa xa thì sắc mặt biến thành một mảng trắng bệch, vô cùng khó coi.

Không biết từ bao giờ mà hạm đội Hải Tặc Vũ Trụ khủng bố đó đã vượt qua khe rãnh do Ryo tạo ra, và chúng chỉ còn cách đảo hơn hai trăm mét.

Không dám chậm trễ dù là một khắc, Shiro hét lên.

- Kẻ địch đã tấn công, mau chuẩn bị đội hình phòng ngự!!!

- Ryo ông có thể làm lại chiêu hồi này không??

Shiro chờ mong dò hỏi Ryo bên cạnh, bất quá đáp lại ông là vẻ hời hợt bất đắc dĩ.

Ryo nhún vai nói

- Nếu ông không sợ ảnh hưởng tới hòn đảo thì tôi sẽ không ngại ra tay một lần nữa.

Ý của Ryo đã rõ, tầm ảnh hưởng của chiêu thức lay động nhân tâm đó là quá lớn cho nên vị sử dụng phải được chọn lựa cẩn thận, bằng không sẽ gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Shiro mặt nhăn như đít khi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu.

- Lũ khốn kiếp!!!

Chương 103: Tính Toán Của Scorpion

Trông thấy binh lính hải quân trên đảo bắt đầu dàn trận, chính đồn đội ngũ thì các Binh Vương biết rằng người bảo vệ đảo đã phát hiện ra hành động của họ.

Scorpion vẫn bình tĩnh như thường, mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của hắn, khoảng cách giữa hai bên đã đủ để triển khai hành động rồi, không nhất thiết phải cập bờ như trong suy nghĩ mọi người.

Theo suy tính có sẵn, Scorpion trầm giọng hạ lệnh.

- Toàn hạm đội phát động công kích!! Không cần ngừng lại, nếu chẳng may bọn hải quân không ngăn cản được thì cứ để Fill Honor biến mất, trách nhiệm sẽ do một mình ta gánh.

Mệnh lệnh vừa ra, hàng trăm họng pháo đồng loạt khai hỏa, âm thanh vang vọng kèm theo mùi thuốc súng nồng nặc lan tỏa khắp nơi báo hiệu trận chiến kinh thiên chính thức bắt đầu.

Shiro cùng Ryo về mặt nghiêm trọng chưa từng có, hiện tại tình hình khẩn cấp, họ không rảnh để ý đến Kuro còn chưa biết sống hay chết trên cao, hai người dẫn theo mười sĩ quan tinh nhuệ đặc biệt tiến lên chỉ huy trận tuyến.

- Mười người các cậu chia ra bảo vệ khu vực phía trước tường thành, phải cố gắng giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất.

- Những người không có nhiệm vụ mau vào căn cứ điều khiển đại pháo phản công, phá hủy được chiến thuyền nào thì cứ việc phá, không cần nhắm vào chiếc cảm đầu, ở đó toàn cao thủ muốn gây khó khăn cho bọn chúng rất khó, cho nên cứ việc tiêu hao quân số của chúng là được rồi.

Shiro hướng binh lính sau lưng quát lớn, trên đảo không có sĩ quan cao cấp cỡ Phó Đô đốc vì vậy cực kỳ thiếu nhân viên nòng cốt phụ trách chỉ huy bảo vệ các mặt trận, tất cả công tác đều do một mình Shiro và Kuro đảm nhiệm, dù vậy từ trước đến nay chưa một lần nào Fill Honor thất thủ đủ thấy năng lực của hai người không tầm thường chút nào.

Nhận được mệnh lệnh, mọi người không dám chậm trễ nhao nhao vào vị trí đón chờ đợt mưa đạn pháo thứ hai.

Ryo đứng một bên có chút bực mình cau mày.

- Không phải nói quân tiếp viện đã khởi hành tới đây rồi sao?? Vì sao lâu như vậy còn chưa thấy bọn họ xuất hiện??

- Ông bình tĩnh chút đi, vị trí hòn đảo đâu phải ông không biết...đoán chừng hơn nửa canh giờ nữa bọn họ sẽ có mặt ở đây, chỉ cần có sự hỗ trợ từ mấy người đó, chúng ta khẳng định sẽ làm gỏi cái hạm đội tạp nham kia.

Shiro lắc đầu cảnh tỉnh Ryo, đồng thời có vẻ trần trệ tự tin với nhóm quân tiếp viện lần này.

Nhìn biểu hiện hiếm thấy trên mặt Shiro, Ryo hơi tò mò nhỏ giọng hỏi.

- Dường như ông rất yên tâm về đội tiếp viện...bọn họ là ai vậy??

Shiro mỉm cười trả lời, chuyện này không có gì phải giấu diếm cả.

- Theo thông tin chính quyền gửi về thì lực lượng hỗ trợ bao gồm Đô đốc hải quân Aokiji, lão già Tadashi và tổ chức Cp9.

- Tadashi?? Ông nói tới lão già thủ lĩnh của Cipher Pol Aigis Zero??

Nghe thấy cái tên quen tai, Ryo giật mình hỏi kỹ lại để khẳng định suy nghĩ trong đầu, Shiro gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu, hành động của ông khiến Ryo khó hiểu.

Không để Ryo bức rức khó chịu quá lâu, Shiro khẽ cười giải thích.

- Tadashi đúng là thủ lĩnh của Cp0, có điều đó là chuyện trước đây, còn bây giờ ông ta phụ trách vai trò huấn luyện tối cao trong tổ chức Cipher Pol.

- Ồ, khó trách...lần cuối tôi gặp lão già đó cũng là chuyện cách đây gần năm năm rồi.

- Tốt lắm!! Bây giờ không phải thời điểm bàn chuyện này, Kuro sẽ hạ tên kia và trở lại nhanh thôi, ba người chúng ta nhất định phải cản trở bước tiến của

bọn Hải Tặc Vũ Trụ trong vòng nửa canh giờ.

- AAA!!! Không thể nào!!!!...

Shiro vừa mới dứt câu thì trên không trung cách tầng mây đen không đến trăm mét bỗng vang lên tiếng hét thất thanh.

Mọi người giật mình đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Tiếng hét đó là của Aries, gã giật mình kinh hãi vì trước mặt gã lúc này là Kuro nguyên vẹn không hề sức mẻ chút nào, Aries dám khẳng định mình đã đâm xuyên qua người Kuro, không thể có chuyện ông ta không bị thương được.

Aries trợn trừng mắt nhìn Kuro đang giữ chặt lưỡi đao trong tay, còn nhân hình “Kuro” bị đao đâm xuyên qua chốt hóa thành một làn nước rút vào trong cơ thể Kuro thật.

- Ông đã dùng thứ tà thuật gì??

- Haha!! Bất ngờ lắm đúng không, lần đầu tiên ta nhìn thấy chiêu trò này cũng có biểu hiện giống như mi vậy, nó được gọi là “Thủy Phân Thân”, một loại nhẫn thuật của đám ninja ở Wano.

Giọng nói Kuro có chút tương niệm cùng tiếc nuối, trước đây ông đã từng đến Wano và có một quãng ký ức vui vẻ khi còn ở đây, đáng tiếc, cuối cùng tất cả đã bị phá hủy chỉ sau một đêm..

Dường như không muốn nhớ tới kỷ niệm năm đó, rất nhanh Kuro đã thu hồi về tiếc nuối và thay bằng sự bình tĩnh, già dặn vốn có. Theo ông nghĩ nó nên bị chôn vùi thì hơn.

Kuro liếc mắt nhìn ra ngoài khơi gần bờ biển, nơi đó đã bị vây kín bởi vô số chiến thuyền hải tặc to lớn.

- Xem ra không còn bao nhiêu thời gian nữa...

Lắm bầm một câu chỉ mình ông nghe thấy, Kuro dời ánh mắt sang người Aries, giọng nói của ông âm trầm hơn hẳn, bên trong còn kèm theo sát khí nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện đủ để Aries biết Kuro đã động sát cơ rồi.

- Cuộc đấu này sẽ chấm dứt tại đây, người trẻ tuổi, dù mi là kẻ địch nhưng ta vẫn có lời khen dành cho mi. Nếu tại địa phương khác có lẽ mi sẽ đấu với ta được lâu hơn, bất quá ở nơi đây, ngay trên hòn đảo mưa này, năng lực của ta là vô địch. Như để chứng minh lời nói của mình, Kuro vừa nói dứt câu liền hóa thành một khối nước nhẹ nhàng rung động giống thạch rau câu.

Nhưng điều đáng sợ nhất giờ mới bắt đầu, trong ánh mắt kinh hãi của Aries, nước mưa xung quanh bằng tốc độ không thể tin dung nhập vào khối nước. Chỉ sau mười giây ngắn ngủi, một sinh vật tương tự nhân loại được sinh ra, nó cao lớn vượt quá ba mươi mét, trên tay cầm một thanh đinh ba khổng lồ chiều dài hơn cả hình thể của nó.

- Hải Thần Nộ - Poseidon!!!

Cặp mắt Aries hằn đầy tơ máu, hấn điên cuồng muốn rút thanh đao ra nhưng nó lại dính cứng ngắt giữa ngực quái vật nước, không cách nào di dịch đi được.

Aries quyết đoán vứt bỏ thanh đao muốn tránh xa khỏi con quái vật đáng sợ kia.

Tuy nhiên ý niệm chỉ vừa mới hình thành thì một thứ vũ khí bén nhọn được làm từ nước bắn thẳng vào người hắn. Chính là cây đinh ba khổng lồ cách đây vài giây còn nằm trên tay Hải Thần.

Điều kỳ lạ là khi đinh ba cắm phập lên người Aries thì nó không hề gây ra sát thương giống đao kiếm bình thường mà nó hoàn toàn tan vỡ.

Quả thật là đinh ba không gây thương tổn bên ngoài cho Aries nhưng nội thương thì lại khác, tiếng xương ngực gãy vỡ liên tục vang lên, thậm chí trong ngục máu mà Aries ói ra còn mang theo những mảnh nội tạng bị lực lượng kinh khủng nghiền nát.

Hãy tưởng tượng khi ta rơi từ độ cao mấy trăm mét xuống biển, và vị trí tiếp xúc với mặt nước là vùng ngực, đòn công kích vừa rồi gây ra một lượng sát thương chỉ có hơn chứ không kém như thế.

Mặt Aries trắng bệch như tờ giấy, sức chiến đấu của gã trong nháy mắt gần như biến mất hoàn toàn, cũng không thể trách được Aries, “Hải Thần Nộ” là chiêu thức hùng mạnh nhất của Kuro từ trước đến nay, cực kỳ ít khi thấy ông sử dụng tới nó.

Sức công phá của “Hải Thần Nộ” có thể phá hủy một góc hòn đảo chứ đừng nói đến cơ thể con người, Aries vẫn chưa chết sau đòn đó cũng đã khiến Kuro giật mình không nhẹ rồi.

Con người bình thường nếu không có sức chịu đựng siêu cường thì tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Lượng nước khủng bố đẩy Aries bay một mạch xuống biển, cảnh tượng thảm bại làm cho đám Hải Tặc Vũ Trụ trợn mắt há mồm không dám tin vào sự thật. Trong ký ức của chúng Bình Vương là bất bại, bọn họ luôn thành công trong mọi nhiệm vụ, làm gì có chuyện thua cuộc trong chiến đấu bao giờ.

Điều này làm sĩ khí hạm đội sụt giảm nghiêm trọng, đây cũng là mục đích chính khi Kuro quyết định tung đòn kết thúc ngay tại thời điểm này.

Gemini đứng trên boong tàu nhìn chăm chăm mặt biển, sau hồi lâu không thấy dấu hiệu Aries trồi lên hẳn thập phần lo lắng hết lớn.

- Aries!!!!...

- Anh nghe thấy tôi gọi không?? Aries!!!

Ngay khi Gemini có ý định nhảy xuống thì một bàn tay mạnh mẽ ghi chặt vai hắn lại, giọng nói của Scorpion vang lên bên tai.

- Yên tâm đi, sinh mạng lực của Aries chưa biến mất đâu, nó chỉ bị yếu đi nhiều thôi.

Đúng như lời Scorpion nói, không đầy một phút sau Aries đã trồi lên khỏi mặt nước, tuy gương mặt thiếu sinh khí nhưng thực sự gã chưa bị đánh bại hoàn toàn.

Vừa lên được trên thuyền Aries liền ngoác miệng mắng to.

- Lão già chết tiệt!! Không ngờ vẫn còn giấu con bài đáng sợ như vậy, trùng thêm phát nữa chắc ta quy thiên mất.

Scorpion khoanh tay trước ngực gật đầu chậm rãi nói.

- Ông ta thật sự rất mạnh, chúng ta nếu phải chiến đấu một một mà không có trợ giúp khẳng định sẽ không thể đánh bại được.

- Vậy theo anh thì nên làm thế nào??

Nghe Virgo hỏi, Scorpion thoáng trầm ngâm rồi trả lời.

- Nếu trên đảo chỉ có lão già đó và kẻ gây nên rãnh nước chặn đường chúng ta thì trận chiến sẽ không quá khó khăn, nhưng nếu có nhiều hơn thì khó giải quyết đấy. Hơn nữa tôi còn sợ một điều...

- Điều gì?? Có việc gì cứ nói, ở đây không có người ngoài...cậu cứ úp úp mở mở càng khiến bọn tôi khó chịu hơn thôi.

Aries vốn đang bực mình nghe Scorpion nửa nói nửa không thì nhin không được quát mắng.

Đối với Scorpion, lời Aries chẳng khác gì gió thổi ngoài tai, bất quá hắn cũng không muốn làm ra vẻ thần bí vì vậy nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình.

- Tôi chỉ sợ những gì mà đám người bảo vệ đảo làm từ đầu đến giờ chỉ là để kéo dài thời gian, chúng muốn phe ta không thể tiếp cận đảo, ít nhất là không đổ bộ lên đảo quá sớm. Nếu tôi đoán không sai, thì bọn chúng đang chờ viện binh...Fill Honor là cứ điểm đầu tiên chúng ta phát động tấn công với quy mô lớn, đương nhiên tầm quan trọng của nó sẽ không nhỏ, chính quyền thế giới tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn số nhân tài mà chúng hao tâm tổn sức tìm về bị người khác mang đi. Nói cách khác viện quân đã được điều động tới đây từ lúc chúng ta bị phát hiện rồi...

Nghe suy đoán của Scorpion mà năm người còn lại không khỏi giật mình, hẳn là một kẻ nghiêm túc chính hiệu, từ xưa đến nay chưa một lần nào hắn nói giỡn cả, cho nên bọn họ không dám tin cũng phải tin.

Gemini và Sagittarius bộ dạng gấp gáp dò hỏi.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?? Với tình hình hiện tại, ít nhất là nửa tiếng đồng hồ nữa hạm đội mới cập bờ được...

Scorpion gật đầu ngưng trọng.

- Không sai!! Phe ta tuy đông nhưng nếu nói quá hùng mạnh thì cũng không hoàn toàn là đúng, bởi vì thực lực chân chính của hạm đội chỉ nằm ở sáu Bình Vương chúng ta và 30 Phán Quan, nếu để viện binh của bọn chúng hội hợp cùng chủ lực trên đảo thì phe ta sẽ gặp nguy cơ thất bại. Để tránh trường hợp đó xảy ra, tôi đề nghị chỉ sử dụng hai phần ba binh lực tấn công đảo, số còn lại điều khiển chiến thuyền bắn pháo viện trợ, mặc dù rất có thể sẽ gây thương tổn cho phe mình nhưng còn hơn là để tất cả cùng tiến lên, thực lực cường giả trên đảo các người đã chứng kiến qua, số đông không thể giải quyết được vấn đề gì cả, chỉ bằng sử dụng vũ khí sát thương cao hỗ trợ vẫn là tốt nhất.

Mọi tính toán Scorpion đều vạch định từ trước, lúc này hắn chỉ trưng cầu sự đồng ý từ năm người kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Sự Thay Đổi Của Lucci

Năm Binh Vương khác ngoại trừ Virgo và Capricorn biết tính toán suy nghĩ cẩn thận ra thì ba người còn lại thường chỉ nghe theo ý kiến chỉ huy.

Nghe Scorpion triển khai kế hoạch xong, hai người Gemini và tên mập Sagittarius gật đầu lia lịa tỏ vẻ nhiệt liệt tán thành.

Riêng Virgo vẫn còn hơi do dự, tình cảnh quá đặc thù khiến nàng không biết có nên đồng ý với chiến thuật của Scorpion hay không, giảm lượng người tiên phong tấn công đảo đồng nghĩa với việc làm giảm mức độ an toàn của mọi người, gánh nặng trên vai sáu Binh Vương chủ lực sẽ nặng hơn gấp nhiều lần. Capricorn đứng bên cạnh thấy thế cũng chưa vội biểu quyết, không biết trong đầu gã nghĩ gì mà nơi đáy mắt lấp lờ tia sáng khó phát hiện.

Lúc tính toán Scorpion đã có nghĩ đến vấn đề Virgo đang lo lắng, vì vậy hắn cũng không hỏi thúc nàng mà chỉ nhẹ giọng giải thích suy tính sâu xa của mình.

- Tôi hiểu cô đang lo điều gì, và tôi cũng đã tính hết tất cả các đường có thể xảy ra rồi, để người lại trên thuyền không hẳn chỉ có một mục đích là sử dụng vũ khí hạng nặng để hỗ trợ...

Virgo ngạc nhiên há to cái miệng xinh đẹp, nhận ra điểm mấu chốt nàng khẽ hô lên.

- Ý của anh mấy chiến thuyền này sẽ trở thành đường lui của chúng ta??

- Chính xác!! Thế cục hiện tại tỉ lệ thành công nhiệm vụ hạ xuống còn 60%, thậm chí là chưa tới 30% nếu như bọn chúng quá mạnh mẽ, đây là điều mà cấp trên đã tính sai và khinh thường địch thủ...

Scorpion chợt dừng lại giây lát, hần nhìn qua Gemini bằng ánh mắt nghiền ngẫm rồi mới nói tiếp.

- Nếu trường hợp xấu nhất xảy ra thì cậu sẽ là cọng rom cuối cùng của bọn tôi..

Dù Scorpion không nói hết câu bất quá không có người nào không hiểu hắn đang ám chỉ điều gì, khiến người khác kinh ngạc là Gemini bình thường làm trợn lèn bỏ trốn vậy mà lúc này lại gật đầu không chút do dự. Điều này chứng tỏ sâu trong lòng Gemini vẫn tồn tại tình đồng đội.

Đến nước này Virgo đương nhiên không còn vướng bận gì nữa, nàng khẳng khái gật đầu bày tỏ thái độ, Capricorn cũng tương tự cho một phiếu thuận.

Thấy năm người chấp nhận mạo hiểm, Scorpion hài lòng hít sâu một hơi sau đó ấn vào huy hiệu trầm giọng ra lệnh.

Hơn năm phút sau, hàng loạt chiếc thuyền con được thả xuống, trong khi chiến thuyền khổng lồ thu hút chú ý thì những chiếc thuyền con này mang theo đại lượng nhân mạng đi theo đường vòng xâm nhập Fill Honor.

Kế sách quả nhiên rất tốt, người trên đảo hoàn toàn không biết phe địch đã chia quân đánh lén, bọn họ một mực tập trung lực chú ý vào mấy chục chiến thuyền đang diên cuồng nã pháo và tìm cách chống đỡ làm giảm thiệt hại.

Kuro cùng Shiro tổ chức phòng thủ ngăn chặn vô số đợt mưa pháo ngập trời, tuy nhiên sức người có hạn, bọn họ không thể cản phá toàn bộ, vẫn có không ít viên đạn oanh tạc lên tường thành và công trình phía sau.

- Đại pháo!!! Khai hỏa!!!

Kuro đưa tay chỉ về phía hạm đội đằng xa gầm lên, lập tức bốn khẩu đại pháo cùng hàng chục pháo cối lẫn pháo cầm tay các loại đồng loạt khai hỏa.

Âm thanh ầm ầm vang vọng cùng những vụ nổ khiến hòn đảo và vùng biển gần đó chấn động liên tục, hai phe còn chưa tiếp cận mà chiến trường đã rực lửa, thương vong không ngừng tăng lên theo thời gian.

Chiến thuyền bị đại pháo bắn gục là hai chiếc sau mỗi đợt, đạn đạo nhỏ hơn tuy không đánh chìm được chiến thuyền nào nhưng chúng cũng góp phần làm chậm bước tiến của hạm đội.

Binh lính hải quân tử thương không nhiều, bọn họ may mắn hơn phe Hải Tặc vũ Trụ là vì có mười chiến binh đặc biệt bảo hộ, vô số đạn pháo chưa kịp tiếp cận đã bị họ dùng đủ loại cách thức phá hủy.

Fill Honor tạm thời chưa thất thủ, có điều ai cũng biết đó chỉ là vấn đề thời gian, chừng nào quân tiếp viện còn chưa đến kịp thì bọn họ vẫn chưa thể thờ phào nhẹ nhõm được. Thậm chí dù tiếp viện có ứng cứu kịp thời thì vẫn chưa chắc phe Hải Tặc Vũ Trụ đã thua, lực lượng của chúng không hề ít chút nào, con số tuyệt không dưới 5000.

- Tadashi...Aokiji...hai người nên nhanh lên, bọn tôi không cảm cự được lâu nữa đâu.

...

Trong khi đại chiến diễn ra ở Fill Honor thì ở ngoài khơi cách vùng biển đó hơn 30 hải lý, hai chiến hạm hải quân đang di chuyển với tốc độ vô cùng chậm, đây chính là quân tiếp viện mà Kuro nhắc đến, bất quá bọn họ dường như đi ngấm cảnh chứ không phải cứu trợ.

Trên chiến hạm khổng lồ, một lão nhân mặc áo hoa quần xà lỏn đang nằm trên ghế bố phơi nắng, ông ta còn đeo một cặp kính mát màu đen to bản che gần hết khuôn mặt. Đứng bên cạnh lão là một thanh niên có chòm râu độc đáo, trên đầu đội một chiếc mũ ảo thuật gia và một con bò câu đeo cà vạt. Tên này chính là Rob Lucci, “ác quỷ” đáng sợ nhất lịch sử Cp9, ngoại hình hắn không có gì quá khác biệt so với nguyên tác, tất nhiên đó là ngoại trừ vết sẹo

hình xương cá nằm ở thái dương bên trái.

Về mặt Lucci hơi có phần lo lắng chứ không hề thành thoi đắc chí được như lão già nằm phơi nắng kia.

- Ngài Tadashi!! Tốc độ hiện tại của chúng ta quá chậm, chỉ sợ lúc đến nơi thì Fill Honor đã thất thủ mất rồi. Ngài xem có nên tăng tốc hay không??

Nếu Phong có mặt ở đây khẳng định sẽ bị câu nói đầy vẻ quan tâm của Lucci làm cho giật mình, bởi vì căn bản trong nguyên tác, tính cách Lucci là một kẻ chỉ quan tâm đến nhiệm vụ và nhiệm vụ, trong đầu hắn chỉ tồn tại duy nhất một thứ đó là “Công lý hắc ám”, làm gì có chuyện quan tâm đến sống chết của kẻ khác cơ chứ.

Và điều khiến Lucci thay đổi không ai khác ngoài Phong, sự xuất hiện của hắn đã ảnh hưởng tới hầu hết nhân vật thuộc phe hải quân, vì hắn xen vào giữa bánh răng số phận quá sớm cho nên tầm ảnh hưởng được phóng đại lên đến một mức độ khó tưởng tượng nổi, thời điểm đó mọi người còn quá trẻ, suy nghĩ sẽ dễ dàng bị rẽ theo một hướng khác.

Giống như nghe chuyện kinh thiên động địa nào đó, lão già Tadashi ngồi bật dậy về mặt ngạc nhiên nhìn trừng trừng Lucci, cặp mắt kính cũng rơi xuống đất.

- Cậu nói cái gì?? Cứu viện Fill Honor?? Không phải chúng ta đang đi nghỉ mát à??

- Nghỉ mát??

Lucci cùng mấy thành viên khác của Cp9 choáng váng mặt mày, chẳng trách ông ấy lại ăn mặc cái kiểu này, giữa đường còn cho chiến hạm di chuyển chậm lại nữa chứ. Bọn họ xem chút quên mất bệnh đăng trí của Tadashi, trong hải quân có Kizaru thì trong Cipher Pol có Tadashi, bệnh tình ông ta còn nặng hơn Kizaru rất nhiều.

Len lén lau mồ hôi, Lucci háng giọng giải thích nhiệm vụ một lần nữa cho Tadashi nghe.

- Vâng!! Chúng ta cần phải đến Fill Honor để hỗ trợ cho hai người Kuro và Shiro, đám Hải Tặc Vũ Trụ đã điều động cả một hạm đội vô cùng lớn tấn công nơi đó.

- Ô!! Vậy phải mau chóng tới Fill Honor thôi, sao thuyền lại bơi chậm như vậy, là tên khốn nào đã ra lệnh??...A!! Sao ta lại mặc quần áo như vậy nhỉ, nhóc con là cậu ép ta mặc thứ này đúng không???

Lucci thật chẳng còn gì để nói, hắn phất tay mặc kệ Tadashi một mình đến buồng lái ra lệnh tăng tốc chiến hạm.

Vài phút sau Lucci trở lại boong tàu đứng dựa vào lan can, Kaku cùng những người khác ở bên cạnh thấy về mặt hắn không được tốt cho lắm thì nghi hoặc.

Kaku mở miệng dò hỏi.

- Trong lòng có tâm sự à?? Hay có chỗ nào không tốt, đừng nói với tôi rằng anh vì tạm ngưng nhiệm vụ điều tra ở Water 7 mà khó chịu đấy nhé??

Lucci khép hờ mắt lắc đầu, trầm mặc hồi lâu hắn mới nhẹ giọng trả lời.

- 5 năm đối với tôi mà nói là đã quá đủ rồi, cho nên ở bên ngoài đừng nhắc đến cái địa danh nhằm chán đó trước mặt tôi nữa, trong khi bọn người kia ngày ngày được thoải mái tập luyện thì tôi lại phải lén lút... Anh không thấy chán nhưng tôi thì cảm thấy hận rồi đấy.

- Vậy vì sao anh lại có bộ dạng như này??

Kaku ngược lại càng thêm khó hiểu, bởi vì bọn họ ở cùng nhau tại Water 7 không phải ngày một ngày hai, những gì Lucci nói họ đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Kalifa đầy gọng kính cười trừ.

- Không phải là anh có người tình bí mật ở Water 7 đấy chứ??

Nếu là trong nguyên tác thì còn lâu nàng mới dám trêu đùa cùng Lucci, may mắn tính cách hắn đã thay đổi rất nhiều.

Nghe Kalifa chọc ghẹo, Lucci cũng không có phản ứng gì khác, hắn nhún mày than thở một câu.

- Smoker vừa gọi điện cho tôi biết, anh ta đã trở về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Tin Tức

- Là người mà anh thường hay nhắc đến sao??

Kaku có chút giật mình với kết quả nhận được, cùng làm việc với nhau gần mười năm thời gian, tính cách của Lucci chuyển biến khiến mọi người dễ dàng trở thành một đội thống nhất, không còn phục vụ cho “công lý hắc ám” một cách tuyệt đối nữa. Có thể xem bọn họ như một băng hải tặc chân chính cũng không có gì sai.

Cho nên Kaku biết đến sự tồn tại của Phong qua miệng Lucci là chuyện đương nhiên, mà thậm chí không cần Lucci kể thì mọi người cũng có nghe sơ qua, danh tiếng của Phong đã quá nổi bật trong hải quân tại thời điểm đó.

Mấy người Kalifa, Blueno,...vẫn một mực theo dõi cuộc trò chuyện, bây giờ nghe Lucci nhắc tới vị thần nhân trẻ tuổi trong quá khứ thì lập tức sinh lòng hiếu kỳ.

Blueno bình thường không phải loại người thích xen vào chuyện người khác lúc này cũng có chút nhịn không được, hần mở to mắt nhỏ giọng hỏi.

- Lucci!! Anh nói người kia trở về, vậy sao tôi không được nghe tin tức gì từ tổng bộ??

- Đúng vậy!! Nhân vật như anh ta khẳng định một khi tái xuất sẽ làm kinh động đến cao tầng, không thể im hơi lặng tiếng như thế được.

Kalifa đồng dạng gật đầu hưởng ứng, bất quá vẻ mặt dường như có điểm không đúng, nhìn có vẻ gấp gấp hơn bình thường, nó rất không phù hợp với tính cách của nàng.

Điều này khó trách, vốn dĩ Kalifa và Layla là cùng một hội, thậm chí Layla còn là người lôi kéo nàng vào “hội chị em phụ nữ cuồng Đội Trưởng“. Không thể không nói, hơn 90% nữ quân nhân đều có mặt trong hội, Kalifa thuộc một trong số đó cũng không có gì là lạ.

Lucci tạm thời không có tâm tư để ý đến biểu hiện của Kalifa, hần liên tục vuốt mặt sau hời lâu mới phun ra được một câu, nhưng đã không nói thì thôi, một khi đã nói liền oanh động trời đất.

- Tin tức?? Các người có nghe mà, còn bàn tới bàn lui mỗi ngày nữa áy chứ... Đội trưởng vừa trở về hai ngày liền tấn thăng thành Tân Đô đốc, vị Đô đốc thứ tư duy nhất trong lịch sử hải quân từ xưa đến nay.

- Cái gì???

Một tiếng hét thất thanh kèm theo sự khó tin vang vọng giữa biển khơi.

Dù nghe nói Phong rất mạnh nhưng đám người Kaku làm sao có thể ngờ được gã lại mạnh tới mức đột phá như vậy, đây là chuyện vô lý bậc nào?? Để trở thành một Đô đốc hải quân không phải chỉ nói miệng là xong, nó bắt buộc phải có kiểm duyệt kỹ càng cùng sự đồng tình của hầu hết lực lượng hải quân.

Tiếng hét của bọn họ đánh động toàn bộ thành viên trên hai chiến hạm, cả Tadashi vừa mới thay một bộ vest màu xám tro cũng bị thu hút, lão tò mò bước lại gần boong tàu lớn giọng hỏi.

- Máy đưa kia nói xấu gì ta phải không???

- Tadashi đại nhân!! Ngài nghĩ chúng tôi có đảm lượng đó sao??

Lucci cười khò, tính cách lão già này lúc vui lúc buồn, khi thì nghiêm túc khi lại ngơ ngẩn ngẩn, không lẽ già rồi sinh tật?? Lucci ngoài bất lực lác đầu ra thì không biết làm gì hơn, tuy nhiên sự kính trọng hần dành cho Tadashi là không hề giả dối, ông ta là người đã huấn luyện hần trong khoảng thời gian dài trước đây.

Đúng lúc này một sĩ quan cao cấp quân hàm Đại Úy từ bên dưới khoang tàu chạy lên, trên tay gã cầm một con Den den mushi lớn.

- Báo cáo!! Ngài Đô đốc Sengoku gọi đến!!

- Sengoku?? Mau đưa ta xem...

Tadashi lăm bằm nghi hoặc sau đó cướp lấy Den den mushi trên tay sĩ quan, giống như cảm nhận được người cần gấp đã bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ồm ồm quen thuộc.

- Tadashi?? Ông...

- Là ta đây!! Ông bạn già, không phải ông đã gọi điện cách đây vài phút rồi sao, bây giờ lại gọi lần nữa...không lẽ ông bắt đầu lăm lăm quên trước quên sau, chưa kịp nói xong chuyện đã tắt máy?? Nếu là như vậy thì ông phải học theo ta, bình thường làm ít việc thôi, tranh thủ thời gian tắm nắng nhiều một chút.

Không để Sengoku kịp nói câu nào thì Tadashi đã cướp lời, tuôn một tràng dài thườn thượt khiến ai nấy đều tròn trừng mắt á khẩu.

Sengoku thật không biết nói làm sao, ông buồn bực chán chường.

- Là ta quên hay ông đang trí?? Lần cuối cùng ta gọi cho ông là cách đây gần nửa ngày.

- Ô!! Vậy à?? Sao lạ thế nhỉ ta nhớ mình chỉ vừa nằm xuống chợp mắt một lát thôi mà...

Tadashi gãi đầu gãi tai trong đầu thầm nghĩ “không lẽ mình nhớ nhầm?? Không hề, trí nhớ mình rất tốt, haiz...thôi bỏ đi, lát nữa phải tranh thủ tắm nắng nhiều hơn mới được.”

Sengoku cười khỏ đứt khoát bỏ qua chuyện ngoài lề với Tadashi, ông vào ngay vấn đề chính.

- Tadashi!! Ông nhanh chóng di chuyển đến Fill Honor càng sớm càng tốt, thông báo nhận về rằng nơi đó không thể chống cự quá nửa tiếng đồng hồ nữa đâu. Kuro, Shiro cùng với Ryokugyu đang tử chiến với sáu Binh Vương, năng lực của bọn chúng đã vượt ngoài dự đoán của chúng ta, chưa kể đến ba mươi Phán Quan và những vũ khí kỳ quái có lực sát thương cao, cứ điểm sắp bị phá hủy rồi.

- Trên hết, không phải ông rất muốn gặp đồ đệ của lão già điên kia à?? Hắn cũng đang trên đường đến Fill Honor đấy...

- Tengu?? Học trò của Tengu?? Haha, không ngờ lão già đó cũng có truyền nhân...à mà khoan, chuyện này ta đã nghe được ở đâu đó rồi thì phải.

Đám người Lucci bu xung quanh Tadashi nghe lão nói chuyện với Sengoku mà không khỏi to đầu, thông tin Sengoku truyền tải khá là dễ tiếp thu, thậm chí bọn họ đã lờ mờ đoán ra nhân vật được nhắc đến là ai rồi, vậy mà sau khi Tadashi chêm vào một câu liên khiến họ chìm vào biển sương mù.

Tengu?? Rồi còn truyền nhân các kiểu...nhân vật thuộc thế hệ xa xưa đó bọn họ chưa từng nghe qua.

May mắn Kalifa là một “thư ký” dày dặn kinh nghiệm, nàng nhanh chóng sắp xếp lượng tin tức trong đầu rồi rút ra một kết luận làm cho nàng vô cùng vui mừng.

- Không lẽ là anh ấy sao?? Người có tư cách tham gia trận chiến đều có thực lực Đô đốc trở lên làm lãnh đạo, giống như Tadashi và Đô đốc Aokiji vậy, từ đó suy ra người mà ngài Sengoku nói đến hẳn phải là một Đô đốc khác.

Điều mà Kalifa suy đoán không hẳn là không có căn cứ, mặc dù chức vụ của Sengoku cao thật nhưng lão cũng chỉ có thể ra lệnh cho lực lượng hải quân, còn những nhân vật có máu mặt khác dưới trướng chính quyền thế giới thì Sengoku còn chưa đủ quyền hạn để sai sử.

- Nghe cô nói hình như rất có lý.

Hai mắt Lucci sáng bừng lên, hẳn chờ ngày Phong trở về quá lâu rồi, nếu như may mắn thì hôm nay hẳn sẽ gặp được Phong, chuyến hành trình trước kia mà Phong đã nói sẽ được bắt đầu, bảo sao Lucci không kích động cho được.

- Nếu đã như vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa, nhanh chóng di chuyển hết tốc lực thẳng tiến Fill Honor thôi.

- Rõ!!!

...

Cùng thời điểm, trên một chiến hạm hải quân đang hướng tới Fill Honor, Aokiji cùng ba Phó Đô đốc Momonga, Vergo, Strawberry. Bọn họ cũng nhận được tin tức từ Sengoku về việc Phong sẽ gia nhập quân viện trợ.

Đối với chuyện này cả bốn người đều kinh ngạc không kém gì nhau, Aokiji tiếp xúc với Phong không quá năm lần nhưng cũng biết phần nào con người của hắn, nếu không có nội tình thì khẳng định Phong sẽ không tham gia trận chiến lần này, Aokiji dám cá 100%.

Phó Đô đốc Momonga và Strawberry thì lại khác, bọn họ chưa từng tiếp xúc qua với Phong một lần nào, chuyện đồng ý đề bạt hắn làm Đô đốc thứ tư là bởi vì có Garp và Zephyr đi tuyên truyền, kêu gọi ủng hộ. Vì vậy hai người chỉ mới biết chút tính cách cao ngạo của Phong thông qua lời Sengoku mà thôi.

Riêng Vergo thì âm thầm hoảng sợ trong lòng, vụ việc Phong đến Dressrosa kẻ dao lên cổ ông chủ của hắn - Doflamingo thì Vergo đương nhiên phải biết. Tuy dám chắc Phong sẽ không biết thân phận của mình nhưng Vergo vẫn lo lắng, thấp thòm không yên, đây là một loại bản năng chứ không thể trách hắn được.

Sau một hồi trầm ngâm, Aokiji nhẹ giọng mở miệng.

- Phong tới hỗ trợ là một tin tức tốt, dù có mục đích gì thì cậu ta cũng là một Đô đốc, nhất định sẽ không gây nguy hại đến người của chính phủ.

- Vâng!! Tôi cũng nghĩ vậy, được ngài Garp với ngài Zephyr tin tưởng là một chuyện hết sức khó khăn, cậu ấy làm được hẳn phải là một quân nhân tốt.

Momonga ngồi bên cạnh gật gật đầu, như bao tinh anh hải quân khác, ông cũng là một fan bự của Garp đồng thời được Zephyr bồi dưỡng khi còn trẻ, cho nên Momonga cực kỳ tôn trọng quyết định của hai người.

- Tốt lắm!! Còn bao lâu nữa mới tới Fill Honor?

Aokiji lười biếng dựa người lên lan can chậm rãi hỏi.

Tính toán một lúc, Strawberry đưa tay vuốt bộ râu dài ngoằng tựa Quan Vũ của mình trả lời.

- Dựa theo tốc độ hiện tại thì khoảng chừng nửa tiếng nữa chúng ta sẽ đến nơi.

- Chậm vậy sao??

- Hết cách rồi, đây là tốc độ nhanh nhất mà chiến hạm có thể đi được, hơn nữa chúng ta đang đi trên Vành Đai Tĩnh Lặng, không thể lợi dụng sóng biển để di chuyển nhanh hơn.

- Đành vậy!! Hy vọng bên chỗ Tadashi đến nơi kịp thời...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Đến Nơi

Gần hai mươi phút sau, hai chiến hạm chở Tadashi và nhóm người Cp9 rốt cục cũng đến nơi, theo phương hướng mà bọn họ khởi hành thì địa điểm tập kết sẽ là phía bên trái cổng công lý nằm ngay trên đảo.

Từ góc độ này họ có thể quan sát toàn bộ trận chiến đang diễn ra, và chiến trường hiện tại chính là bờ biển cùng với khu vực căn cứ hải quân được xây dựng sát biển.

Đoàn quân do sáu Bình Vương dẫn đầu đã thành công đổ bộ lên đảo, thậm chí còn trong tư thế địch nhân không kịp chuẩn bị đánh cho chúng gà bay chó chạy. Sự thật đúng là như thế, Kuro và Shiro hai người không thể ngờ đến chiến thuật của chúng lại táo bạo bậc này, kết quả chưa giao chiến trực diện đã bị tổn thất một số lượng lớn binh lính.

Trong vòng chưa đầy năm phút phe phòng thủ đã phải co cụm tại căn cứ hải quân, nơi lắp đặt những vũ khí tiên tiến, khu vực bờ biển chỉ còn duy nhất Ryo chống đỡ với hai Bình Vương Virgo, Gemini cùng với ba Phán Quan sử dụng vũ khí tầm xa. Thực lực của năm người mạnh mẽ tới mức khiến cho Ryo liên tục bị ép vào đường cùng, phải tìm chỗ trống để né tránh những chiêu thức hiểm hóc, ông thậm chí không có thời gian để phản công.

Tuy nhiên năng lực của năm người Virgo cũng chỉ đến vậy là cùng, muốn đánh bại Ryo là điều rất khó, vấn đề thời gian không chỉ hạn chế phe phòng thủ mà còn gây sức ép lên cả phe tấn công nữa, tất cả những gì họ làm được là cầm chân Ryo để đám người kia có thời gian mở cổng đột nhập vào bên trong tòa nhà, nơi các nhà thiên tài trên mọi lĩnh vực tập trung.

Trận chiến giữa Ryo và năm người nhìn có vẻ hung hiểm nhưng nếu đem so với trận chiến ở căn cứ hải quân thì chỉ là trò con nít.

Trừ mười Phán Quan đang tử chiến với mười chiến sĩ hải quân ra thì số quân chủ lực còn lại đều do hai người Kuro, Shiro đánh chặn, tức là bốn Bình vương và mười bảy Phán Quan.

Bất quá thế cục dường như vẫn được cân bằng một cách thần kỳ, với binh lực hùng hậu quá mức quy định vậy mà phe Hải Tặc Vũ Trụ vẫn không thể công phá cánh cổng thành công. Mọi thứ đều đến từ hai lão già năm sáu chục tuổi...

Bộ đôi quái vật này đã cho thấy tên tuổi của họ vào giữa thời đại hải tặc và thế hệ tòi tẹ không phải là để cho có, nếu như tách ra thì có lẽ hai người không thể sánh ngang một Đô đốc, nhưng một khi phối hợp cùng nhau thì cho dù hai Đô đốc cùng xuất hiện họ cũng dám đánh một trận.

Trong khi Kuro mang năng lực ác quỷ hệ Logia giúp ông điều khiển nước - trừ nước biển, thì Shiro lại ăn trái Zoan Thần Thoại, Thunder Bird, loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết và được so sánh với Phượng Hoàng, nó thường sinh sống trên những đỉnh núi cao chọc trời, và xung quanh luôn luôn có những tầng mây tích điện khủng bố.

Thunder Bird có khả năng tạo ra vô số mây tích điện cũng như việc điều khiển mưa rơi xuống từ những đám mây đó. Fill Honor có biệt danh hòn đảo mưa là nhờ vào năng lực quái dị này của Shiro, còn việc sấm sét không sinh ra trong suốt thời gian dài là vì ông không thích tiếng ồn, nếu sấm chớp liên miên thì Shiro sẽ phát điên mất.

Chính nhờ sự ăy kỳ diệu trong năng lực ác quỷ mà hai người đã trở thành bộ đôi đáng sợ nhất từng được biết đến.

Trở lại với trận chiến, quả thật là Kuro và Shiro rất cường đại nhưng một lần chống đỡ nhiều tên hải tặc không kém phần mạnh mẽ là chuyện không dễ dàng chút nào. Thương tích trên người họ ngày một tăng lên, tuy chỉ là ngoài da nhưng đây là dấu hiệu cho thấy họ đã bắt đầu bị trên cơ.

Kuro biến hình Hải Thần Poseidon ngăn cản phần lớn lực công kích của đám người Scorpion trong khi Shiro hóa thành một con chim to lớn hai màu lam

bạc, mỗi lần nó vung cánh là có thể nghe thấy âm thanh điện xẹt rợn tóc gáy.

Mỗi một tiếng kêu từ miệng Thunder Bird sẽ triệu hồi một cột sét khổng lồ 50 triệu volt dội thẳng xuống vị trí địch nhân (anh em độc giả phải xem xét kỹ lại trái Goro Goro nhé, trái đó của Enel là điều khiển điện năng, tức là bao gồm cả sấm sét, còn Shiro chỉ là phóng sấm sét từ mây tích điện thôi, hạn chế vẫn là nhiều hơn), và đây cũng là cực hạn của Shiro, bởi vì năng lượng trong sấm sét chỉ đạt được tối đa 50 triệu volt.

Tuy nhiên sức mạnh từ các cột sấm sét tuyệt đối không thể coi thường, đám Scorpion ăn hành từ nó cũng không ít, một vài tia đầu tiên còn có thể ngăn chặn, càng về sau càng khó khăn, hiệu ứng tê liệt ẩn chứa trong điện năng phát huy đến cực hạn khiến bọn chúng cực kỳ khó chịu.

Điều đáng tiếc duy nhất là số lượng quân địch quá đông, hai người Shiro, Kuro có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể trụ vững được lâu dài.

...

Thảm cảnh trên đảo làm cho mấy người Cp9 Lucci, Kaku, Kalifa,...nghe hòng trên trời, năm mươi chiến thuyền cách đảo không xa bỗng chốc biến thành một tảng đá lớn đè nặng lên ngực họ, hạm đội Hải Tặc Vũ Trụ đã hùng mạnh vượt quá tưởng tượng của mọi người.

May mắn ở phía sau căn cứ hải quân vẫn còn vang lên âm thanh chém giết cùng với tiếng la hét thất thanh không ngừng, điều này chứng tỏ phe cánh chính phủ chưa hoàn toàn thua cuộc trong công cuộc bảo vệ Fill Honor.

Lucci không chút chậm trễ quát lớn.

- Nhanh chóng tiến về căn cứ, chúng ta phải trợ giúp bọn họ giữ vững cánh cổng, một khi nó mở ra thì tình hình sẽ trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

- Nhưng mấy chiến thuyền hải tặc ngoài kia vẫn đang bắn phá hòn đảo, chúng ta không làm gì đó để ngăn chặn sao??

Kaku lo lắng nhìn hạm đội đang xa đang điên cuồng nã pháo liên tục, chẳng may chúng phá hủy luôn hòn đảo thì mọi cố gắng bảo vệ sẽ biến thành công cốc.

Đối với vấn đề này Lucci đã suy nghĩ qua, hẳn không do dự lắc đầu cự tuyệt.

- Không thể!! Chiến sự trên đảo đang ở giai đoạn nguy hiểm nhất, chúng ta bắt buộc phải đẩy lùi thế tiến công của Hải Tặc Vũ Trụ mới có thời gian quan tâm đến chuyện khác, bằng không dù có đánh chìm toàn bộ chiến thuyền cũng không thể bảo vệ được “Mạch Máu”, bọn họ là lý do chúng ta tới đây, nếu Fill Honor thật sự không giữ được nữa thì chỉ bằng dứt khoát bỏ nó đi.

- Ngài Tadashi!! Đi thôi!!

Không cho phép mọi người có ý kiến, Lucci nghiêm mặt kéo Tadashi nhảy xuống thuyền, về mặt ông ta ngơ ngẩn ngẩn ngẩn không biết hẳn đang muốn làm gì.

Thấy Lucci rời đi, đám người Kaku bắt đầu nhìn nhau rồi cũng nhảy xuống thuyền đi theo hắn.

Lực lượng hải quân tinh nhuệ trên thuyền tương tự với vàng sắp xếp đội hình, trong tay nắm chặt súng trường hoặc đao hải tặc bám sát mấy người Cp9 phía trước.

Một đoàn gần trăm người dần dần tiếp cận chiến trường.

...

Vừa đến nơi, đập vào mắt Lucci là một mảnh hỗn loạn đầy máu me, sát khí dày đặc bốc lên cao khiến cơn mưa gần như chuyển thành một màu đen kỳ dị, khắp nơi đều là những trận đánh hoặc 1 vs 5 hoặc 1 vs 6 với ưu thế nghiêng hẳn về một bên, bọn người ăn mặc cổ quái tay cầm vũ khí càng kỳ quái hơn đang điên cuồng chém giết binh lính hải quân.

Sự xuất hiện của mấy thành viên Cp9 không hề gây chút sự chú ý nào, việc giết chóc vẫn tiếp tục diễn ra, từng tràng cười khoái chí đan xen tiếng la hét thảm thiết vọng vào tai Lucci và người đứng sau lưng hắn.

Trong khoảnh khắc, bảy người đồng loạt biến mất khỏi vị trí, Lục Thức - Soru được triển khai đến mức tận cùng.

Lucci lần nữa hiện ra giữa không trung, hắn tung Lam Cước Rankyaku như cuồng phong bạo vũ, hàng loạt loan nguyệt đao nhận màu xanh lục bắn về phía bọn Hải Tặc Vũ Trụ.

Nơi chúng đi qua mọi thứ đều bị cắt nát, mặt đất khảm sâu vô số vết dài ghê rợn, càng khỏi phải nói đến cơ thể con người...chết không thể chết thêm lần nữa.

Những binh lính được cứu nghi hoặc ngẩn đầu, trông thấy người vừa ra tay là Lucci thì mừng rỡ nhin không được đồng thanh hét toáng lên.

- Là ngài Lucci thuộc Cp9!!! Quân tiếp viện đã tới, chúng ta được cứu rồi.

- Mau, mau truyền tin tức này đi!!!

Một gã sĩ quan nhanh trí nói lớn, đây là cơ hội cho bọn họ trở bại thành thắng, nhất định phải tận dụng cơ vũ tinh thần đồng đội, nâng cao sĩ khí chiến đấu.

Đám binh lính gần đó lập tức len lỏi vào vòng chiến thông báo cho đồng đội tin tức tốt đẹp vừa tới.

Rất nhanh, một làn sóng chiến ý khủng bố bùng lên một cách mãnh liệt, binh sĩ hải quân vốn đang rệu rã tùy thời sụp đổ thì nay đột nhiên không biết lấy sức mạnh từ đâu ra bật ngược lại, điên cuồng xông mải cùng kẻ địch.

Thiệt hại về quân lực giảm xuống với tốc độ chóng mặt, thế cục biến thành giằng co khó phân định thắng thua trong thời gian ngắn.

Lucci biết đây chỉ là hiệu quả tức thời không thể kéo dài cho nên không nói một lời biến mất tại chỗ, thân hình Lucci nhanh nhẹn lướt qua chiến trường, những nơi hắn đi qua xác chết chất chồng, máu chảy lênh láng “Ác quỷ” không phải hư danh, Lucci một lần nữa tái hiện quá khứ đáng sợ đầy máu tanh tạo nên tên tuổi của mình.

Nhưng điểm đáng chú ý nhất không phải là Lucci mạnh mẽ mà là lão già đang chấp tay sau lưng đi dạo giữa chiến trường, kỳ quái ở chỗ không ai cản đường ông ta cả, mà nếu có thì đều gục xuống trong vũng máu trước khi chạm được vào người ông.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cp9 Tham Chiến

- Blueno, Kalifa, Kumadori!! Các người qua giúp Ryo, giải vây cho ông ta càng nhanh càng tốt, ở trung ương cần sức mạnh của ông ta ngăn cản đại quân.

- Rõ!!!

Đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn xong, Lucci gầm nhẹ một tiếng hóa thành dạng báo hoàn chỉnh đẩy tốc độ lên đến cực hạn, hấn gần như chỉ để lại tàn ảnh thoát ần thoát hiện giữa chiến trường.

Mỗi một phát cần đẩy uy lực đều dễ dàng lấy đi cuốn họng của đám người Hải Tặc Vũ Trụ.

Đang đại triển thần uy, một đường đồ sát toàn bộ những ai cản đường thì Lucci bỗng cảm nhận được một mối nguy hiểm to lớn, hấn không chút do dự làm ra quyết định bất mạn qua bên cạnh, tách khỏi lộ tuyến đến cổng công lý.

- Kukukuku!! Phản xạ nhanh lắm con mèo kia...chỉ cần mi chậm chân một chút thì Yamatee của ta đã bỏ mi ra làm đôi rồi.

Lucci biến về dạng nửa người nửa báo nhìn chằm chằm cây búa sắc bén cắm ngập hơn phân nửa vào đất, nơi đó là vị trí mà hấn vừa mới đi qua, khó có thể tin được thứ vũ khí kỳ quái này lại gây cho hấn nguy cơ rung động linh hồn như vậy.

Sau vài giây định hình, Lucci dời mắt khỏi cây búa chuyển sang nhìn người đang cầm nó trên tay. Nhỏ bé!! Đây là hai từ để miêu tả gã rõ nét nhất và cũng hiện ra đầu tiên trong suy nghĩ của Lucci.

Cảm nhận được tia nhìn cổ quái từ Lucci, một hải tặc ăn bận như quý tộc phương Tây đứng bên cạnh tên thấp bé che miệng cười khoái trá.

- Hahaha!! 12 à, cậu xem, không phải chỉ mình bọn tôi thấy cậu chậm phát triển đâu nhé.

- Cậu im đi!! Tôi kém phát triển hay không cũng không đến lượt cậu quản...Còn thằng nửa người nửa thú kia nữa, mi mà còn nhìn ta bằng ánh mắt khốn kiếp đó thì cẩn thận ta móc mắt mi ra.

Tên thấp bé được gọi là 12 dường như rất ghét ai soi mói ngoại hình của mình, khuôn mặt gã đồ bưng trưng mắt gã quý tộc bên cạnh sau đó hung thần ác sát nhìn Lucci như thể muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Bị người khác đe dọa là một trong những điều tối kỵ của Lucci, hấn lạnh mặt nửa cười nửa không, khoanh hai tay trước ngực Lucci mỉm cười hài hước nhìn số 12.

- Mày là đứa thấp bé nhất trong đám Phán Quan đúng không??

Thấy Lucci không những không sợ mà còn châm chọc ngược lại mình, số 12 giận run người, hấn xách cây cự phù đặt lên vai gần giọng nói từng chữ.

- Ta là Saibankan thứ 12, mi nhất định sẽ hối hận vì đã chọc giận ta, tên khốn!!

Dứt câu, số 12 nâng bàn chân bé tí bước tới một bước, thời điểm chân hấn chạm xuống đất thì mặt đất tại vị trí tiếp xúc nứt ra từng khe hở nhỏ.

Sắc mặt Lucci chột biển, trong lòng không dám khinh thị tên Phán Quan phía trước vì thân hình thấp bé của hắn, cần phải có sức lực và trọng lượng kinh khủng cỡ nào mà chỉ với một bước liền khiến mặt đất tan vỡ thế kia.

"Là cây búa!!!" Lucci nhanh trí nhận ra điểm đặc biệt, đồng thời thăm kinh hãi sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể không được to lớn của số 12.

- Chịu chết!!!

Hét lớn một tiếng, số 12 bỗng dậm mạnh chân phóng vọt tới chỗ Lucci, cự phủ trong tay huy động tạo ra tiếng gió rít ghê người.

Cự phủ xoay một vòng từ trên cao bổ mạnh xuống đầu Lucci, không chút do dự, hắn sử dụng Soru biến mất tại chỗ.

Vị trí đứng của Lucci bị cự phủ oanh tạc đến không còn hình dạng, trong ánh mắt kinh ngạc của số 12, Lucci hiện ra ngay bên cạnh gã, nắm tay to lớn đầy lông lá với tốc độ không tưởng đâm thẳng vào đầu số 12.

Nghe âm thanh xé gió bên tai, số 12 cười lạnh rồi một tay khời cán búa rồi đơn giản vung lên, một quyền đối một quyền.

Rầm!!!

Lực lượng khủng bố bùng nổ giữa không trung, sóng xung kích lan tỏa thổi quét hàng tá bụi đất đi bốn phương tám hướng. Lucci lúc này mới chân chính cảm thụ được sức mạnh to lớn trong người số 12, ánh mắt sắc bén tăng thêm vài phần ngưng trọng hiếm có.

Số 12 đồng dạng khá ngạc nhiên với những gì Lucci thể hiện, thứ mà xưa nay hắn vẫn luôn tự hào vậy mà không thể hơn kém được Lucci dù cả hai đang đối chiến trực diện và không sử dụng bất cứ tiểu xảo gì.

Lấy tính cách kiêu ngạo của số 12 làm sao mà chấp nhận được, sát khí trong người hắn bốc lên dày đặc, tay còn lại nắm chặt cự phủ hoành ngang một đường, ý đồ cắt đôi người Lucci.

Bất quá, khiến số 12 cảm thấy khó hiểu là Lucci vậy mà không hề né tránh, hắn gồng cứng người đón chờ đòn công kích sắp đến, tuy nhìn bên ngoài không có gì khác biệt ngoài cơ bắp nổi lên cuộn cuộn nhưng lại khiến người ta có cảm giác dù trời có sập xuống thì hắn vẫn đứng vững.

- Tekkai!!

Phanh!!!

Âm thanh va chạm trầm đục vang lên, toàn bộ cơ thể cứng như sắt thép của Lucci không bị chút thương tổn gì, hắn như một bức tường thành rắn chắc không thể bị phá hủy.

Niềm tin trong lòng số 12 lần nữa bị lay động dữ dội, hai mắt gã trừng lớn đầy vẻ không thể tin.

- Không bị thương...mi là thứ gì??

- Shigan!!

Đáp lại lời số 12 là một giọng nói lạnh như băng không chút tình cảm, tiếp theo hắn chỉ thấy lồng ngực đau nhói, thậm chí còn nghe thấy tiếng xương cốt xung quanh đó nứt gãy.

Lucci chậm rãi rút ngón tay ra khỏi ngực số 12, vẻ mặt hắn ngưng trọng nhảy lùi về phía sau hai vài bước.

Một giây sau, một lưỡi búa khổng lồ bổ xuống vị trí hắn vừa đứng, số 12 học ra mấy ngụm máu tươi sau đó lấy tay chùi khóe miệng.

- Đừng vội đắc ý!! Chỉ nhiều đó chưa đủ để hạ gục ta đâu, 7!! Mau cùng tôi xử thằng này, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hắn quá mạnh, tôi không thể một mình đánh bại hắn được.

Người bạn đồng tộc là Saibankan thứ 7, hắn sở hữu thân hình cân đối hơn số 12, có điều khuôn mặt lại vừa dài vừa nhọn vượt quá mức quy định. Trên hai tay và hai chân số 7 có gắn mấy con dao ngắn, đây có lẽ là vũ khí chiến đấu của hắn.

Nghe số 12 cầu sự trợ giúp, số 7 cũng không có gì bất ngờ, cuộc chiến giữa hai người hắn đã quan sát hết thấy, thực lực mà Lucci thể hiện đã vượt ngoài tưởng của gã, nếu cứ tiếp tục đánh nhau 1 vs 1 khẳng định sẽ nhận lấy thất bại.

Số 7 nhẹ nhàng bước mấy bước tới bên cạnh số 12 khẽ liếc mắt nhìn vết thương nơi ngực gã, thấy cũng không quá nghiêm trọng số 7 mới gật gật đầu, lo lắng trong lòng cũng giảm bớt phần nửa.

- Có cần phải gọi thêm người đến không??

- Không cần đâu...mà có gọi cũng không ai đến, bọn họ giờ đang vây đánh hai già kia, nếu thiếu đi một người trợ trận sẽ ảnh hưởng tới thế cục. Hai ta phải cố gắng hạ tên nửa người nửa thú này bằng mọi giá.

- Tốt!! Chúng ta lên!!!

Số 12 gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó hét lớn dẫn đầu lao về phía trước, số 7 đảm nhiệm công việc hỗ trợ chiến đấu, hấn sải bước chạy theo ngay bên hông số 12.

Trận chiến giữa ba người nhanh chóng nổ ra, xung quanh không có một binh lính hải quân hay Hải Tặc Vũ Trụ nào dám tiến lại gần, đó không phải là đẳng cấp mà họ có thể nhúng tay vào.

Trong lúc Lucci bị hai Phán Quan cầm chân thì tại bờ biển, nơi diễn ra cuộc đối đầu giữa Ryo và năm người Virgo.

- Kia!! Đẳng trước là Ryokugyu đúng không

Blueno mở to mắt nhìn về một hướng cách bờ biển hai mươi mét, ở đó có một người đàn ông trung niên đang cầm chuỗi kiếm đánh mạnh vào ngực tên hải tặc mặc quần áo quý tộc màu bạc.

Trúng một đòn toàn lực của Ryo, tên hải tặc như điều đứt dây nặng nề nện lên vách đá cứng rắn, máu tươi không ngừng từ miệng trào ra, khuôn mặt gã trắng bệch không tí huyết sắc.

- Đúng là ông ta rồi!! Mau qua đó!!!

Kalifa gạt đầu xác nhận, nàng đã có xem qua ảnh của Ryo cho nên chỉ cần nhìn sơ sơ liền nhận ra.

Ba người không nói gì thêm đồng loạt phóng vọt tới chỗ Ryo.

Để tránh bị hiểu nhầm, Kalifa há miệng hét lớn.

- Ngài Ryokugyu!!! Chúng tôi là người của chính phủ đến hỗ trợ ngài.

- Chính phủ?? Bây giờ đám các người mới tới à??

Ryo ngẩng đầu nhìn lướt qua từng người rồi mới hừ khẽ hằn học một câu.

Kalifa không thêm đề ý, nàng đẩy đẩy gọng kính quan sát đội hình phe địch.

- Ai trong bọn chúng là Binh Vương vậy thưa ngài??

- Là hai đứa kia, mà các người không cần phải để ý đến chúng, các người không phải đối thủ đâu, cứ xử lí ba tên Phán Quan yếu đuối kia giúp ta là được rồi.

Bị Ryo xem thường, Kalifa cùng hai người Blueno, Kumadori cau mày khó chịu, năng lực của họ luôn được coi trọng ở mọi tình huống, lúc này bị coi thường không khỏi sinh ra cái nhìn khác đối với Ryo.

Ở phía bên kia chiến tuyến, Virgo và Gemini đồng dạng cũng đang đánh giá ba người mới tới.

- Tình hình có vẻ không ổn...

Gemini lau mồ hôi trên trán nhìn tên Phán Quan trọng thương ôm ngực đang lết từng bước về bên cạnh mình.

Virgo không đáp lời ngay mà thầm tính toán một lúc, không lâu sau nàng đưa ra quyết định.

- Ba người các người tốt nhất đừng làm ta thất vọng, phải hạ gục ba đứa kia nhanh nhất có thể. Nếu thất bại thì các người tự biết số phận của mình rồi đó.

Nói xong trong mắt Virgo chợt lóe sát khí, đừng nhìn bề ngoài xinh đẹp, cơ trí, thiếu nguy hiểm mà lầm, thực chất nàng là người ngoan độc, xử sự tàn nhẫn nhất trong mười hai Binh Vương.

Vì vậy cấp dưới sợ hãi nàng hơn tất cả Binh Vương còn lại, thậm chí nỗi sợ đó còn lấn át cả sự tôn sùng dành cho nàng.

Ba người nghe vậy vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc, mồ hôi lạnh không biết từ lúc nào đã chảy ướt hết lưng áo.

Virgo gạt đầu hải lòng trầm giọng quát.

- Gemini!! Hai ta có lẽ phải dùng toàn lực mới mong cầm cự được với lão già kia, mà cậu cũng đừng mong bỏ trốn, bằng không đừng trách tôi trở mặt.

Gemini cười khổ lắc đầu.

- Bà cô à!! Cho tôi xin đi, cô nghĩ tôi dám sao??

- Hừ!! Tốt nhất là cậu nói được làm được... Lên!!!

Tiếng hét của Virgo như tiếng chuông báo hiệu hiệp hai bắt đầu, chín người hai phe đạp chân lên những tảng đá to lớn lao vào nhau, bọn họ điên cuồng tung ra vô số chiêu thức nguy hiểm hòng lấy mạng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Thảm Cảnh Của Kuro

- Hai lão già lỳ lợm!!

Scorpion chui vết máu chảy ra từ khoe miệng, vừa rồi hắn bị dính một kích trực diện của Kuro, may mắn vừa kịp lúc đưa cây lưỡi hái Yoshiba lên chống đỡ, nếu không kết cục sẽ không khác gì Aries trước đây.

Nhìn hai hung thần cường đại trước mặt, Scorpion ngẫm nghĩ giây lát chợt nảy ra một kế, hắn hướng mấy Binh Vương còn lại ra hiệu hành động theo mình.

Vì đã chinh chiến cùng nhau nhiều năm cho nên bọn họ nhanh chóng hiểu được dụng ý của Scorpion, không ai nói lời nào, tất cả âm thầm di chuyển vào vị trí.

- Lên!!!

Hét lớn một tiếng, Scorpion chìa xéo lưỡi hái khổng lồ trên tay xuống đất, lập tức từng luồng khí mờ ảo màu đen từ hư không hiện ra vờn quanh nó.

Không gian xung quanh theo đó rung động nhẹ nhẹ, Kuro ở phía đối diện nhận ra điểm bất thường, lão vội ngưng tụ một bức tường nước dày đặc che chắn trước mặt, đỉnh ba Hải Thần trong tay vung lên đánh bay một tên Phán Quan đang có ý đồ lên đột nhập cánh cổng công lý.

- Đám ngu xuẩn các ngươi đừng mơ tưởng có thể vượt qua được, một khi có ta ở đây thì nơi này sẽ không bao giờ thất thủ.

Kuro xoay tròn đỉnh ba găm lớn, tiếp sau đó ông dùng cả hai tay nắm chặt đỉnh ba dậm mạnh nó xuống đất.

Chỉ vài giây sau một tiếng hét thất thanh từ một gã Phán Quan ở gần Kuro bỗng vang lên.

- Á!!! Cái gì thế này??? Sao dưới chân ta lại có nước???

- AAA!!! Ta đang bị chìm xuống, ai đó cứu...

- Không xong!!

Scorpion hoảng hốt khựng người lại, hai chân hắn không cách nào tiến thêm được một bước nữa.

- Đây là năng lực quái đản gì vậy??

Dưới chân Scorpion...hay nói đúng hơn dưới chân mọi người lúc này là một biển nước đang ngày càng sâu, có điều nước này không bình thường chút nào, nó như một vũng lầy khiến tất cả sinh vật xui xẻo đứng trên nó đều bị thôn phệ dần dần.

Giống như nghe được câu hỏi lẩm bẩm trong miệng của Scorpion, Kuro sắc mặt không thay đổi trầm giọng nói.

- Không cần phải ngạc nhiên, nếu bọn mi biết về trái ác quỷ thì nhất định sẽ có nghe qua năng lực tối cao của người sử dụng một khi đột phá cực hạn. Bọn ta gọi sức mạnh này là “thức tỉnh năng lực ác quỷ”.

- Thế giới xung quanh ta sẽ biến thành nước nếu như ta muốn, và bọn mi sẽ không bao giờ thoát ra được.

- Shiro!!!

Nhận được tín hiệu, con cự điều màu bạc đang bay lượn trên không trung ngửa đầu rống một tiếng vang trời, đôi cánh cự đại của nó hướng mặt đất vỗ mạnh một cái. Lập tức từ những tầng mây đen trên cao một cột sét khổng lồ với đường kính gần hai mét đội thẳng xuống.

Nhìn cột sét như muốn xé rách không gian điên cuồng lao xuống khiến mọi người kinh hồn táng đờm, thứ sức mạnh này đã vượt qua khỏi phạm trù hiểu biết của con người, bọn họ gần như ngừng thở trong khoảnh khắc mà nó đánh xuống.

Tuy nhiên về mặt Scorpion từ đầu đến cuối chưa hề biến hóa, sự điềm tĩnh nghiêm túc của hắn vẫn giữ nguyên như cũ.

- Lão già!! Ông đã quá khinh thường bọn ta rồi...

- Hừ!! Có khinh thường hay không là do thực lực quyết định, đám ngu xuẩn bọn mi ít nhất phải luyện thêm mười năm nữa mới có cơ hội đe dọa nơi này.

Bị Kuro hùng hổ cắt lòi, Scorpion cũng không phí nước bọt thêm, hấn ngang đầu nhìn cột sét đang ầm ầm đánh xuống, chỉ riêng áp lực cường đại từ nó tỏa ra cũng đủ khiến Scorpion cảm thấy hơi khó thở, nếu bị oanh kích trực diện khẳng định tất cả những người có mặt ở đây sẽ không sống sót được quá nhiều.

Yoshiba trong tay Scorpion nhẹ nhàng xoay một vòng, ở đầu lưỡi hái vô số luồng khí hắc ám kéo thành vệt dài trông vô cùng hoa lệ.

Mặc kệ thân thể đang dần chìm xuống, Scorpion nâng Yoshiba về ra một vòng tuyệt đẹp trên không trung.

Nhìn không có gì đặc biệt nhưng cột sét trên cao đột nhiên bị khựng lại, tại mũi nhọn công kích một bóng mờ hình lưỡi đao màu đen như ẩn như hiện ầm ầm đối kháng với nó.

Một đen một bạc tạo thành thế đối lập thắng bại khó phân, lực lượng khủng bố tỏa ra từ vị trí giao nhau tách thiên không ra làm hai nửa khiến cả bầu trời phải biến đổi, nước mưa lẫn mây tích điện bị thổi bay đi nơi khác giúp cho khoảng không trở nên sáng bừng trong thời gian ngắn.

Người ở bên dưới tròn tròn mắt ngẩng đầu quan sát cuộc đối kháng đỉnh cao, từng đợt sóng khí phả vào cơ thể họ làm cho tâm tình mọi người tràn ngập rung động.

Kể cả Kuro và Shiro cũng không thể dời mắt khỏi nơi đó được, mãi cho đến khi một giọng nói quen thuộc bất thành linh vang lên mới làm Kuro giật mình nhận ra điều bất ổn.

- Ta đã nói rồi...ông quá xem thường bọn ta.

Trong lòng Kuro bỗng dung sinh ra một cảm giác nguy hiểm chưa từng có, sau lưng ông có người, không phải một mà là tận ba người.

Aries, Sagittarius cùng với Capricorn không biết từ lúc nào đã có mặt ở sau lưng Kuro, ba người bọn họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi năng lực thức tỉnh của ông, cũng khá dễ hiểu bởi vì căn bản chân cả ba không hề chạm vào mặt nước.

- Ông đã làm rất tốt, nhưng chỉ đến đây thôi.

Aries mặc dù trong lòng hơi khó chịu nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, nếu không hoàn thành thì kết cục còn khó coi hơn là thất bại trước đối thủ, hấn chưa đủ bản lĩnh để toàn vẹn sau khi chịu đựng hình phạt mà cấp trên giáng xuống.

Trên tay Sagittarius có thêm một cây cung to lớn được chạm khắc cực kỳ tinh mỹ, điểm khiến nó khác biệt với các loại cung tên thông thường là nó không hề có dây cung.

Sagittarius vỗ cái bụng phệ của mình một cái, tức thì một cảnh tượng quái dị diễn ra, thân hình béo mập của Sagittarius kịch liệt co rút lại, từng ngón mỡ núc ních rất nhanh được thay bằng cơ bắp rắn chắc, vạm vỡ. Từ một tên trông chẳng khác gì heo mọi đột nhiên biến thành một nam nhân cường tráng cao trên hai mét.

Toàn bộ khí chất trên người hấn thay đổi không chừa lại chút gì, gần như là biến thành một người hoàn toàn khác, lúc này người ngoài nhìn vào mới thấy Sagittarius phù hợp với cây cung quá khổ và không kém phần kỳ lạ đó.

Ba chiếc khuyên tai được móc nối thập phần cá tính nhẹ nhàng đong đưa theo con gió, khoe miệng Sagittarius nhếch lên, trong đôi mắt hấn ẩn chứa sự tự tin cường đại.

- Phiên bản số 2 - Sagittarius hoàn hảo!!

Hai tay Sagittarius nâng cây cung lên, một tay kéo lùi về sau trong khi không ai thấy dây cung hay mũi tên đâu cả.

Thời điểm Sagittarius buông dây cung thì phía sau lưng hấn hiện lên một thân ảnh mờ ảo, bất quá chỉ cần nhìn kỹ liền phát hiện đây là một loài sinh vật chưa từng xuất hiện trên thế giới, "Nhân Mã".

Trong tay hư ảnh nhân mã cũng cầm một cây cung tương tự như cái mà Sagittarius đang cầm, có điều đây là hàng xịn có dây cung và mũi tên đang hoàng chứ không phải thiếu thốn như của hấn.

Sau tiếng rống vô thanh của nhân mã, một mũi tên màu vàng rời cung lao đi với tốc độ còn nhanh hơn cả sấm sét.

- Ánh sáng sẽ dẫn lối cho người!! Còn cát bụi sẽ là nơi an nghỉ cuối cùng...

Trong ánh mắt kinh hãi của Kuro, mũi tên dễ dàng xuyên thủng tầng phòng ngự bằng nước mà ông vừa tạo lên, tiếp theo Kuro chỉ thấy lồng ngực đau đốn, một thứ gì đó đã khoét một lỗ tròn to cỡ nắm tay trên ngực ông.

Hải Thần hùng mạnh lần đầu tiên chảy máu, kỳ quái ở chỗ khi máu bắn ra ngoài liền hóa thành cát bụi tan vào không khí.

Chưa dừng lại ở đó, Aries đứng bên cạnh Sagittarius đồng dạng thi triển chiêu thức mạnh nhất mà mình có.

Chỉ thấy từ bả vai hất trở xuống bốc lên một ngọn lửa ghê rợn thiêu cháy cả không khí, từng tiếng xèo xèo theo đó không ngừng vang lên.

- Song đao hợp nhất - Hóa Kiếp!!!

Hai thanh loan đao trong tay Aries dung nhập thành một, trong ánh lửa đỏ hừng hực một thanh đao to lớn gấp năm lần được sinh ra.

Con son dương kỳ dị lần nữa tái hiện, nó ngửa đầu nhìn Hái Thần không lồ rống lớn một tiếng, thần tình trong đôi mắt nó như nhìn một xác chết không hơn không kém.

Aries không chút chần chừ nâng thanh đại đao đang bốc cháy lên cao sau đó vận toàn bộ sức bình sinh bỏ xuống một nhát.

Đỉnh một đao này, Kuro dù không chết cũng trọng thương khó lành, bởi vì trong sáu Bình Vương có mặt trong trận chiến ngày hôm nay, Aries chính là người có sức công phá khủng bố nhất, tuyệt học của hắn không một Bình Vương nào dám chính diện đón đỡ.

Biết là nguy hiểm tột cùng nhưng Kuro lại không thể né tránh, cũng không thể đón đỡ bởi vì năng lực ẩn chứa trong một tiễn của Sagittarius còn có tác dụng gây tê liệt, đỉnh trệ phản ứng trong mười giây.

Kuro bất lực đứng nhìn đại đao chém xuống mà không thể làm gì khác.

- Kuro!!!

Shiro trên cao quan sát diễn biến nhìn không được thất thanh hét lớn, ông khép cánh lao xuống như hỏa tiễn nhưng tất cả đã quá muộn...

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Đáng Sợ

Đại đao khổng lồ bỗng chốc hóa thành lưới hái từ thần, chỉ cần nó vung xuống thì trận chiến này sẽ chấm dứt với phần thắng thuộc về phe Hải Tặc Vũ Trụ. Kuro là một trong hai cột trụ chèo chống Fill Honor, một khi ông gục ngã thì kết cục của nơi này sẽ được xác định.

Binh lính xung quanh đang tụ tập cùng nhau chống đỡ một vài Phán Quan nhìn thấy cảnh tượng sắp xảy đến thì sửng sốt, hai mắt mở lớn hết cỡ không chớp lấy một cái.

- Kuro!!!

Shiro điên cuồng trong tuyệt vọng, mọi thứ ông có thể làm là trở mắt nhìn đại đao chuẩn bị cướp đi sinh mạng của người đồng đội, đây là lần đầu tiên Shiro cảm thấy bất lực như thế này.

Chuyện nói thì lâu nhưng lại xảy ra vô cùng nhanh chóng, thời gian Aries nâng đao lên hạ đao xuống còn chưa tới hai giây.

Phanh!!!

Không có máu tươi vung vãi, không có tiếng thét đau đớn, có chăng là một âm thanh như lời đình cuồng nộ cùng với sự tan vỡ của mặt đất, năng lực ác quỷ thức tỉnh của Kuro bị lực lượng bạo tạc đánh cho không còn manh giáp, sóng nước lan tỏa loạn xạ bị đẩy dạt ra xa khỏi chiến trường.

Không gian âm ẩm đỏ ối đủ thấy sức mạnh ẩn chứa trong một đao Aries tung ra, nhưng mạnh như vậy lại đang bị chặn đứng bởi một đôi tay gân guốc, nhẵn nhéo.

- Rokuogan Reberu Second!!

Oành!!!

Trong khoảnh khắc một sức mạnh khủng bố từ đôi tay già nua ấy phóng xuất chấn nát đại đao đang hừng hực cháy.

Aries trực tiếp cầm đao bị lực phản chấn đánh bay đi xa mấy chục mét rồi mới nặng nề kéo lê một vệt trên mặt đất.

- Ngài Tadashi!!!

Sau khi định hình, Kuro và Shiro hoan hỷ hô to.

Thì ra người vừa ra tay cứu Kuro một mạng chính là Tadashi, lão già đi cùng Cp9 đến viện trợ Fill Honor.

Tadashi thu tay chính lại cả vạt rồi quay sang nhìn Kuro mỉm cười gật đầu.

- Kuro!! Đã lâu không gặp, thằng nhóc mi càng ngày càng yếu nhỉ??

Bị gọi là nhóc, Kuro cũng chẳng có gì gọi là xấu hổ, dù sao thân phận của Tadashi vẫn cao hơn ông một bậc, tính ra đáng tuổi cha chú chứ không ít.

Không đợi Kuro phản minh, Tadashi tiếp tục nói.

- Những tên kia là ai?? Ta nhớ mình đến đây để gặp truyền nhân của lão già Tengu mà, nó đâu rồi??

- Truyền nhân của Tengu??

Kuro ngẩn ngơ, ông còn chưa biết tí gì về chuyện này cả, Tengu thì đương nhiên Kuro không thể không biết nhưng còn truyền nhân của lão già đó thì quả thật như sấm đánh bên tai, lần đầu tiên Kuro nghe nói tới.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Kuro, Tadashi nhíu mày sau đó như nhớ ra chuyện gì, ông vỗ tay bạch một cái.

- AA!!! Ta nhớ rồi, ta cùng với mấy đứa nhỏ Cp9 đến đây là để bảo vệ hòn đảo trước cuộc tấn công của đám Hải Tặc Vũ Trụ gì đó...

- Vâng!! Chuyện chính là như vậy.

- Hahaha!!! Ta đã nói rồi mà, trí nhớ của ta rất tốt, mấy thằng nhãi các ngươi đầu cũng hai thứ tóc rồi, tốt nhất là nên phơi nắng thật nhiều vào, nhất là nắng buổi sáng và buổi trưa.

Tadashi vẻ mặt hèn mọn cười ha hả, trông vô cùng đắc ý, ông ta hoàn toàn không để ý đến mấy tên Bình Vương và Phán Quan còn đang vây quanh hai người.

Shiro trên cao cũng vừa biến về nhân hình đáp xuống bên cạnh Kuro.

- Không sao chứ??

Mặc dù đại đao không đánh được vào người Kuro tuy nhiên vết thương từ Thần Tiễn cũng không phải chuyện đùa, may mắn lúc đó cơ thể Kuro là Hải Thần không lộ, kích thước to lớn giúp phạm vi chịu thương thiệt sự của ông giảm xuống đáng kể.

Kuro lắc đầu tỏ ý mình không sao, ánh mắt ông dòm khò Tadashi tập trung nhìn ba Bình Vương Sagittarius, Capricorn và Aries vừa mới lồm cồm bò dậy xong.

- Bây giờ không phải lúc quan tâm đến thương tật, bọn chúng thật sự rất mạnh, cảm giác nguy hiểm trong lòng tôi vẫn chưa từng giảm xuống dù chúng đã ngưng thể công.

Shiro nghe vậy liền gật đầu đồng tình, ông thoáng do dự một chút rồi nói một câu khiến Kuro hơi giật mình.

- Vừa rồi ở trên kia tôi quan sát được tình hình của hòn đảo, nếu cứ để hạm đội ngoài khơi tiếp tục nã pháo thì trong vòng một canh giờ Fill Honor sẽ biến mất khỏi bản đồ thế giới. Chưa kể quân lực của chúng đang nghiền ép hoàn toàn thể trận, tầm ba mươi phút nữa bọn chúng sẽ đến được đây.

Đúng như lời Shiro nói, mười bức tường che chắn hòn đảo được bọc đá biển bên ngoài đã bị bắn nát sau hàng loạt con mìn đạn pháo, khu vực gần biển và căn cứ hải quân đã bị công phá đến không còn hình dạng, điều khiến mọi người cảm thấy may mắn duy nhất là thành phố nơi dân cư sinh sống nằm ở mặt sau hòn đảo, chiến tranh vẫn chưa lan đến nơi đây ngoại trừ những âm thanh ầm ầm từ vô số vụ nổ xen lẫn tiếng sấm.

Với số lượng đại quân lên tới hơn 30.000, phe Hải Tặc Vũ Trụ đã đè ép binh lính hải quân một cách tuyệt đối, bọn họ không có một chút cơ hội nào để chống đỡ cả.

Shiro quay đầu nhìn về phía Scorpion đang đứng khoanh tay trước ngực, vẻ mặt tự tin, điềm tĩnh cực kỳ, dường như hắn không hề bị quân viện trợ của phe địch đến làm ảnh hưởng. Đây là một loại tố chất lãnh đạo vô cùng kinh khủng.

- Kuro! Ông hãy nhìn đằng kia, tên Bình Vương đó có lẽ là thủ lĩnh của hạm đội tấn công Fill Honor lần này.

Với tầm mắt của Kuro làm sao không nhận ra điều này chứ, tuy nhiên ông vẫn không lên tiếng, bởi vì ông biết Shiro sẽ không nói chuyện thừa thãi như vậy.

Quả nhiên, sau vài giây trầm ngâm, Shiro nhẹ giọng nói tiếp.

- Ông nhìn đám hải tặc sau lưng hắn đi, ở trên cao tôi thấy dường như bọn chúng đang xếp thành một loại trận hình phức tạp nào đó, cách thức di chuyển đều giống nhau như đúc, vị trí đứng cũng có quy luật rõ ràng rành mạch, nếu không có tập luyện từ trước khẳng định sẽ không làm được vậy đâu.

Nghe Shiro giảng giải, Kuro mới đưa mắt chú ý đến đám linh hồn kỳ quái ở sau lưng Scorpion, bọn chúng cầm trên tay một khẩu súng dài có hai nòng tách ra bên như cặp sừng trâu.

- Bọn chúng đang mưu tính chuyện gì đây??

Rất nhanh, ông rút cục cũng đã biết Scorpion muốn làm gì, hấn khẽ phát tay, bọn hải tặc sau lưng nhận lệnh đưa khẩu súng chia lên trời.

Loại súng quái dị đó không dùng để tấn công mà chúng có mục đích khác.

Chỉ thấy toàn bộ Hải Tặc Vũ Trụ đồng loạt bóp cò, từ hai nòng súng hình sừng trâu phóng ra hai tia tia hồ quang màu vàng nhạt, chúng ngưng tụ tại một điểm ngay chính giữa rồi sau đó bắn thẳng lên trên cao.

Tất cả luồng hồ quang tập trung lại với nhau dần dần hình thành một vòng sáng chói mắt.

- Kia là cái gì??

- Thứ vũ khí đó tại sao ta chưa từng thấy bao giờ??

- Các cậu mau tập trung, nắm chặt vũ khí sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, đừng có đứng ngẩn người ở đó nữa.

Kuro, Shiro hai người ngưng trọng nhìn chằm chằm vào vòng sáng, nó giống như một điều kỳ diệu mà thế giới này chưa từng xuất hiện, có lẽ đây là công nghệ tối tân mà đám Hải Tặc Vũ Trụ đã sáng tạo ra. Sức mạnh của bọn người này thật khó có thể tưởng tượng được là cường đại đến mức nào.

Không ai biết ở trên tòa lâu đài cổ kính đằng sau cánh cổng công lý, một ống nhòm dài tròn đặt ngay trên bực cửa sổ đối diện với chiến trường.

Đằng sau chiếc ống nhòm đó bỗng vang lên một giọng nói già nua kèm theo vô tận hưng phấn cùng cảm thán.

- Thứ đó phải chăng là... Ra là vậy, ta đã hiểu rồi... Hắc hắc!! Nhân vật tạo nên ảo ảnh không gian này có vẻ là cùng sở thích với ta, mỗi tội là tìm ra công thức trước ta một bước mà thôi... Hà hà!! Dù sao cũng phải cảm ơn người anh em đã giúp ta một bước cuối cùng này, ngày sau có duyên gặp mặt ta sẽ báo đáp người bằng vài thứ thú vị...

..

Trở lại với trận chiến, thời điểm vòng sáng biến mất, một thân ảnh cao lớn dị thường hiện ra, mặc dù hơi mờ nhưng vẫn có thể quan sát được rất rõ ràng chân diện mục.

Nhưng không nhìn thì thôi, đã nhìn rồi thì chẳng khác gì trông thấy quái vật đáng sợ nhất trên cõi đời này.

Từ binh lính hải quân cho tới sĩ quan, rồi cao tầng cho đến lãnh đạo là Kuro, Shiro...ngay cả Tadashi cũng tròn mắt ngây ngốc.

- Đùng ùa như vậy chứ!!

- Không thể nào...điều này không phải là sự thật đâu.

- Ai đó nói với tôi rằng đây là giấc mơ đi...

từng binh sĩ hải quân vốn đã mệt mỏi cực độ, nay trông thấy bóng dáng đáng sợ kia liền khụy xuống đất ôm đầu không dám nhìn tiếp, trong ánh mắt bọn họ tràn ngập một mảnh tuyệt vọng.

Kuro và Shiro thì nhau nuốt nước bọt ừng ực không dám tin vào mắt mình.

- Như này...như này làm sao mà đánh.

...

Cùng thời điểm, một chiến hạm hải quân cỡ lớn đã tiến vào hải phận Fill Honor.

Trước mặt nó là hạm đội khủng bố của Hải Tặc Vũ Trụ, và đương nhiên cảnh tượng bắn pháo hủy diệt hòn đảo cũng được thu hết vào tầm mắt những người trên thuyền.

- Xem ra chúng ta đến không quá muộn...nhỉ!!

- Ice Age!!!

Một giọng nói hơi hột pha chút lười biếng vang lên.

Lập tức trong sự chứng kiến của toàn bộ thủy thủ đoàn, mặt biển rộng gần mười dặm xung quanh chiến hạm bị đóng băng hoàn toàn, mọi sự sống cách mặt nước hơn mười mét đều ngưng đọng không chừa lại chút gì.

Năm mươi chiến thuyền hải tặc theo đó không thể đi tiếp, một số lượng lớn hải tặc trên tàu bắt đầu nhận ra điểm bất thường, từng đợt hơi khí lạnh bốc lên từ mặt biển khiến bọn chúng run cầm cập. Có một tên chịu không nổi mò ra lan can tàu quan sát, thần tình gã đột nhiên chuyển sang cứng ngắt, nước miếng nước mũi chảy dài xuống cằm, hai mắt tròn trũng như muốn lòi hết cả ra ngoài.

- Biển...biển...biển đã bị đóng băng rồi!!!

Mãi lâu sau gã mới hét lên được một câu khó khăn, đám người còn lại nghe thấy tiếng la thất thanh thì vội vàng chạy ra bên ngoài, rất nhanh bọn chúng cũng bị dọa cho ngây ngốc.

- Trên đời làm sao có thứ sức mạnh ấy được...

- Mẹ kiếp!! Là ai đã làm ra chuyện này vậy???

- Cứ như vậy làm sao chúng ta có thể yểm hộ cho các ngài Bình Vương đây...không xong rồi, phải liên lạc với các ngài ấy...

Tên Hải Tặc Vũ Trụ cầm đầu chưa kịp nói hết câu thì từ trên bầu trời một loạt băng tinh nhọn hoắt lao xuống phá nát con tàu.

Đằng xa, giọng nói lười biếng quen thuộc cất lên một lần nữa.

- Xin lỗi nhé!! Ta không thể để cho các ngươi tiếp tục phá hoại kho báu của chính phủ, nếu không ta sẽ bị trách tội mất.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Ta Đến Rồi Đây

Hai hư ảnh cao lớn vừa xuất hiện quả thật khiến người ta nản lòng thoái chí, không cần biết sức mạnh của cả hai ra sao chỉ cần nghe đến danh tiếng của chúng là sợ vỡ mật.

- Tứ Hoàng Kaido, thuyền trưởng băng hải tặc Bách Thú.

- Tứ Hoàng Big Mom, thuyền trưởng băng hải tặc Big Mom.

Chỉ cần một trong hai người ra mặt là thế giới đã nổi sóng, vậy mà ngay tại đây, ngay lúc này cả hai lại cùng lúc xuất hiện, muốn đám người Kuro không hoảng sợ là chuyện không thể nào.

Scorpion khẽ ngẩng đầu nhìn hai hư ảnh cao lớn bất bình thường, trong đáy mắt xẹt lên tia nhìn tự hào, thứ này là thành quả nghiên cứu mười năm của khoa học gia tài ba thuộc quân đoàn Hải Tặc Vũ Trụ Zodiac, và cũng là nhà bác học giỏi nhất từng được biết đến - đương nhiên không tính Địa Cầu vào rồi.

Sau hồi lâu, Scorpion mới cúi đầu xuống nhìn về phía Kuro, khóe miệng hần khẽ nhếch hời hợt nói.

- Thấy sao hả?? Thứ này rất hay phải không, nó tiêu tốn của bọn ta hai trụ năng lượng đấy, yên tâm đi...thực lực chân chính của chúng không bằng người thật đâu, lát nữa các ngươi sẽ biết ấy mà.

Sagittarius đứng đằng xa gật đầu lia lịa tiếp lời Scorpion.

- Hắc hắc!! Để ta nói cho mấy người biết, để có được hai hình chiếu đó Libra và Pisces đã phải đánh đổi rất nhiều nha, hơn nữa...

- Sagittarius!!! Tôi không mượn cậu giải thích nhiều như vậy đâu.

Scorpion nheo mắt cắt lời Sagittarius không cho gã nói tiếp, tính tình tên này không biết giữ bí mật là gì cả, chỉ cần hắn biết là sẽ nói hết tất cả mặc kệ đó là địch hay ta.

Bị ánh nhìn đáng sợ của Scorpion uy hiếp, Sagittarius rụt cổ không dám nói thêm điều gì nữa.

Có điều câu nói ngắn ngủi của gã đã giúp Kuro và Shiro có thêm chút nhận thức, khiến bọn họ bất ngờ nhất chính là công nghệ tiên tiến tạo ra được ảo ảnh chân thật như thế này.

Thậm chí uy áp tỏa ra từ người Kaido và Big Mom cũng mạnh mẽ không kém hàng thật bao nhiêu, điểm khiến chúng khác biệt hoàn toàn với người thật đó là sinh khí và nỗi khiếp sợ trong lòng theo bản năng.

Mọi người cảm thấy hoang mang, tuyệt vọng là vì chân dung quen thuộc đã hằn sâu trong não bộ chứ không phải bị uy thế cường đại của chúng chấn nhiếp.

Tứ Hoàng vẫn luôn là những nhân vật khiến cả thế giới phải ngược nhìn, dù ghét, căm thù hay ngưỡng mộ thì cũng quy về một mối, không ai có đủ tự tin phủ định sự vĩ đại của bốn con người này cả.

Hư ảnh Kaido nhấc bàn chân khổng lồ lên bước tới trước một bước, chỉ một bước đơn giản liền làm cho mặt đất bên dưới nứt toác ra, âm thanh ầm ầm vọng vào tai mọi người khiến bọn họ dựng hết tóc gáy, không tự chủ được lùi về sau liên tiếp mấy bước mới có can đảm cưỡng ép cố định cơ thể.

Sắc mặt hai người Kuro, Shiro trầm trọng chưa từng có, đứng là ảo ảnh Kaido trước mắt không mạnh bằng người thật nhưng cũng phải đến sáu phần rồi.

Sức mạnh của một Tứ Hoàng là không thể đo đếm, dù chỉ có sáu phần cũng đã quá đủ cho một trận chiến tổng lực như thế này rồi.

- Tất cả hãy chuẩn bị, chúng ta sắp sửa chiến đấu với sinh vật mạnh nhất hành tinh và người đàn bà đáng sợ nhất thế giới. Không được phép lơ là, hãy dùng những gì mình có để bảo vệ cánh cổng.

Kuro vung tay quát lớn đưa ra mệnh lệnh cuối cùng, lúc này không một kẻ sách nào có thể áp dụng được nữa, đối mặt với họ là những con quái vật thật sự, điều duy nhất có thể làm là liều mạng.

Thế trận nhanh chóng được thiết lập, toàn bộ lính hải quân gần đó dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị súng ống đạn dược lùi về sau lưng ba người Tadashi, Kuro và Shiro. Đội hình thực sự yếu đuối đến đáng thương.

Đối diện bọn họ là hai ảo ảnh Tứ Hoàng đứng hai bên cùng với bốn Binh Vương ở giữa, phía sau là mười bảy Phán Quan mặt mày hung thần ác sát, và còn đội quân hùng hậu trên 20.000 người trải dài ra tận khu vực căn cứ vẫn chưa thấy hết.

Cảm nhận được không khí ở trung tâm đang căng thẳng tột độ, Lucci đánh bay số 12 ra xa sau đó quệt mồ hôi trán ngẩng đầu nhìn, trong lòng hân nóng như lửa đốt nhưng lại không biết phải làm sao, hai gã Phán Quan kia trâu bò hơn hẳn tướng tượng, đánh cả buổi rồi, ăn đòn cũng không ít vậy mà vẫn không chịu gục.

- Nếu mình không nhanh lên thì Fill Honor sẽ thất thủ mất.

Lucci quyết định bỏ qua hai tên Phán Quan dai như đĩa, ý đồ thắng tiền công công lý đằng xa.

Nhưng có người đã đoán ra và ngăn chặn hấn trước một bước.

Số 7 héch môi cười khẩy.

- Hừ hừ!! Mi tính đi đâu à?? Ở đây chúng ta vẫn chưa phân thắng bại mà.

- Khốn kiếp!! Tao khuyên mày nên tránh ra trước khi tao nổi điên.

- Nổi điên?? Mi tính làm gì ta nào??

Lucci âm trầm cực độ, hấn tung người chân đạp Geppou di chuyển trên không trung theo hình ziczac. Số 7 cười lạnh bất chấp hai tay bị thương phóng ra một loạt đoản đao bén nhọn, chưa hết hấn còn ngã người về sau vùng vục đá mạnh về phía Lucci, những con dao ngắn dắt nơi chân theo đó điên cuồng bắn ra.

Bởi vì đang di chuyển với tốc độ cao cho nên Lucci dễ dàng tránh né hết thủy vũ khí sắc bén, hấn cúi đầu sử xuất vô số loan nguyệt đao khí màu xanh.

- Rankyaku!!!

Nhìn mưa đao khí ngập trời, số 7 biến sắc vội vàng lăn mình trên đất chặt vật né tránh các chiêu thức hiểm hóc.

Tận nửa phút sau số 7 mới kịp thở phào một hơi nhẹ nhàng đứng dậy, tuy nhiên lúc này cũng là thời điểm trận chiến kết thúc. Lucci bằng một cách thần kỳ nào đó xuất hiện ở sau lưng số 7, cái đuôi báo dài ngoằng quấn chặt lấy hông số 7 để giữ cố định, hai tay đặt song song lên lưng gã.

Số 7 bỗng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, mồ hôi lạnh cũng chảy đầy trên trán, hấn muốn di chuyển làm ra phản kháng nhưng đã quá muộn.

- Sai Dairin Rokuouan!!

Giọng nói băng lãnh vừa chấm dứt, ngay lập tức một luồng sóng xung kích bá đạo từ hai tay Lucci xuyên thủng cơ thể số 7 bắn ra ngoài xa.

Ý thức của số 7 biến mất chỉ sau một giây, máu tươi từ mũi, miệng, lỗ tai trào ra ào ạt, cặp mắt trắng dã trợn trừng, sâu bên trong là sự hoảng sợ tột cùng xen lẫn tuyệt vọng không dám tin.

Lucci buông đuôi khỏi eo số 7 để cho thân thể hấn đổ rạp xuống đất, ánh mắt không nhìn cái xác lấy một cái, sau cái ngày sử dụng nó lên người Phong, Lucci đã không ngừng tập luyện và cho tới nay chưa một ai có thể đứng vững sau đòn công kích biến thái này. Số 7 cũng không ngoại lệ, cái chết rất nhanh sẽ đến với gã, nội phủ bên trong đã bị phá hủy hoàn toàn thì dù có là thần tiên cũng không cứu được.

- Hử?

Mắt Lucci chợt lóe, hần nhích người sang một bên đơn giản né thoát một búa của số 12, trông thấy đồng bạn bị giết chết, gã như phát điên lao vào tấn công Lucci như một con dã thú.

- Mày đã không còn năng lực chiến đấu, nên đi theo thằng ngu kia là vừa.

Dứt câu, Lucci nhảy người lộn một vòng qua đầu số 12, ngón tay cứng hơn kim thiết mạnh mẽ đâm vào gáy gã.

Phập!!

Hai mắt số 12 tối sầm chết không kịp kêu lên một tiếng, nhìn cái xác vô hồn đổ ục xuống đất, Lucci ngược lại không có chút tiếc thương nào, tính cách hần đúng thật là đã cải biến nhưng sự tàn nhẫn, hung bạo đã ăn sâu vào máu rồi, muốn thay đổi là điều không có khả năng.

- Mọi người phải cố lên nhé, tôi tới đây!!

Lucci biến về dạng báo hoàn chỉnh lao vọt tới chỗ cánh cổng công lý, nơi cuộc chiến ác liệt nhất đang diễn ra.

...

Trong khi trận đánh quyết định đã đi đến hồi kết thì Aokiji ở chỗ hạm đội vẫn đang ung dung phá hủy từng chiến thuyền một.

- Arararara!! Tình hình trên đảo hình như sắp không xong rồi, chúng ta phải dừng công việc ở đây lại và tới đó nhanh thôi.

Aokiji quay đầu nhìn hòn đảo ngập chìm trong khói lửa, cơn mưa vẫn cứ nặng hạt như cũ nhưng lại không thể dập tắt được hỏa hoạn, một phần năm hòn đảo đã biến thành tàn tích đổ nát sau vài canh giờ làm chiến trường cho cả hai phe.

Momonga đứng bên cạnh vừa mới xử lý xong một chiến thuyền cũng nghiêm trọng gập đầu.

- Có lẽ nên như vậy!! Dù sao trong thời gian ngắn bọn hải tặc ở đây cũng không thể gây nguy hiểm cho hòn đảo được.

- Tôi đồng ý!!

- Tôi không có ý kiến!!

Strawberry cùng với Vergo gật đầu quyết định nghe theo Aokiji sắp xếp.

Thấy vậy Aokiji phát tay ra hiệu binh lính đằng sau tập hợp.

- Tốt lắm!! Chúng ta lên đảo!!!

Ầm!!... Ầm!!... Ầm!!...

Bọn họ chưa đi được vài bước thì đã bị chấn động ở tứ phương ép buộc phải dừng chân, gần chục chiến thuyền đồng loạt nổ tung, khói bụi và mảnh vụn bay đầy trời. Aokiji là người đầu tiên có cảm ứng, hần khề giật mình xoay người nhìn ra ngoài khơi xa xa.

Nơi đó là một mảng sương mù dày đặc không có dấu hiệu sự sống, tuy nhiên chỉ sau mười giây một bóng đen to lớn dần dần hiện ra.

Lúc này mọi người đã phát hiện, ai nấy đều hoảng sợ nhìn chằm chằm vào bóng đen đó, một lần tiêu diệt nhiều chiến thuyền không thua kém gì chiến hạm hải quân như vậy không phải là điều dễ dàng.

Bóng đen ngày càng rõ nét, cuối cùng đập vào mắt mọi người là một chiến hạm hải quân cỡ lớn.

Một người đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi, quần tây đen, vai khoác áo choàng Đô đốc đứng trên boong tàu, hần nhếch miệng mỉm cười nhẹ giọng nói.

- Fill Honor!! Ta đến rồi đây.

Sự xuất hiện của người đàn ông ấy sẽ là hồi còi báo hiệu cho trận đại chiến Fill Honor đi đến đỉnh cao chưa từng có trong lịch sử, ít nhất là trước khi trận chiến cuối cùng của Râu Trắng diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lung Lạc Aokiji

Trông thấy kẻ mới đến là chiến hạm hải quân, đám người xung quanh Aokiji thở phào một hơi, bọn họ lo sợ nhất là kẻ địch nào đó khác Hải Tặc Vũ Trụ can thiệp, nếu như vậy thì cuộc chiến này sẽ trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Aokiji hơi híp mắt cảm nhận bằng Haki Quan Sát, bởi vì khoảng cách quá xa cho nên gã không tài nào nhìn rõ được.

Sau hồi lâu, hắn phun ra một hơi sương lạnh nhẹ giọng nói.

- Cậu ta tới rồi!!

- Cậu ta?? Ngài Đô đốc Kuzan, ý ngài bảo là ngài Tân Đô đốc trẻ tuổi ấy sao??

Momonga có chút sững sốt không dám tin, Sengoku đã có nói phải ít nhất ba canh giờ nữa Phong mới đến được Fill Honor, vị trí của cậu ta quá xa so với hai toán quân viện trợ còn lại.

Aokiji đương nhiên hiểu Momonga đang nghĩ gì, hắn lắc đầu khẳng định lại một lần nữa.

- Trên chiến hạm đó có sự hiện diện của một người rất mạnh, loại khí chất tàn ác bá đạo tỏa ra từ người đó rất giống với Phong, tôi đã gặp qua cậu ấy một lần nên khẳng định là không nhầm đâu.

Mọi người nghe vậy thì gật đầu không nói gì thêm, ánh mắt chuyên chú tập trung vào chiến hạm đang ngày một tiến gần.

Gần mười phút sau, chiến hạm rốt cục cũng dừng lại trước thềm băng do Aokiji tạo ra. Từ trên tàu chỉ có một người duy nhất nhảy xuống, hắn xò hai tay vào túi quần chậm rãi hướng đám người Aokiji bên này đi tới.

Mãi cho tới khi Phong đứng trước mặt mọi người, bọn họ mới biết diện mạo của vị Tân Đô đốc trẻ tuổi này là như thế nào. Uy thế trên người hắn quả thật khiến người khác ngộp thở đồng thời nảy sinh một loại cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Phong không hề để ý đến mấy chục cặp mắt soi mói đó, hắn mở miệng hỏi họ nói.

- Đô đốc Kuzan!! Xin lỗi tôi tới hơi muộn, Fill Honor vẫn còn chống cự được chứ?

Aokiji thăm đánh giá Phong kỹ càng một lượt, ngoài miệng nhẹ nhàng trả lời.

- Không đâu!! Cậu sớm hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều là đằng khác, còn Fill Honor thì tạm thời chưa có vấn đề quá nguy hiểm phát sinh.

- Vậy à!! Tốt lắm, chúng ta nhanh chóng lên đảo thôi... À!! Trước đó tôi nên dọn dẹp đồng hồ lớn ở đây đã nhỉ.

Vừa nói xong, trên tay Phong có thêm mấy viên đạn súng trường, hắn vung tay ném chúng vào mấy con tàu ở xung quanh.

Giữa đường bay những viên đạn đó bỗng phóng đại lên với tốc độ chóng mặt, thời điểm ghim vào thân tàu, chúng đồng loạt nổ tung tạo nên những vụ nổ kinh khủng. Hơn hai mươi chiến thuyền trong nháy mắt bị hủy diệt, toàn bộ thủy thủ đoàn trên tàu cũng chết theo.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng, những binh lính hải quân chứng kiến cảnh tượng này đều run bần bật, mồ hôi túa ra ướt hết quần áo.

Aokiji đứng bên cạnh Phong nhắm chặt hai mắt không muốn nhìn nữa, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, hoàn toàn không đồng ý với cách làm của Phong, trong một lần giết nhiều người như vậy đâu phải là việc của người bảo vệ công lý nên làm.

Như hiểu được suy nghĩ của Aokiji, Phong khẽ cười từ tốn nói.

- Kuzan!! Trong ba Đô đốc người tôi thích nhất là ngài đấy...lý do duy nhất là bởi vì ngài vẫn còn tồn tại lương tâm, làm việc cho chính phủ nhưng lại không tuân theo công lý tuyệt đối của bọn chúng. Nhưng ngài phải hiểu một điều rằng, đây không phải nhiệm vụ bình thường và kẻ chúng ta đang đối đầu không phải đám hải tặc thích bắt nạt kẻ yếu. Đầu phải ngài không biết, đám Hải Tặc Vũ Trụ đó đã phá hủy bao nhiêu thành phố, bao nhiêu hòn đảo, giết hại biết bao nhiêu người dân vô tội, trên hết bọn chúng là những kẻ ngoại lai và đang nuôi nấng ý định chiếm đoạt, phá hoại thế giới này. Công lý trong lòng tôi không muốn tha chết cho chúng, cho nên tôi sẽ tiêu diệt sạch sẽ, chỉ cần không thẹn với lòng là được rồi.

Đứng trước mặt Aokiji, Phong cũng không hề ngần ngại nói xấu chính quyền thế giới, hắn hiểu rõ Aokiji mặc dù là một người trung thành với chính phủ nhưng sâu trong lòng gã đã bắt đầu tồn tại những bất mãn khó nói thành lời. Từ sự kiện Ohara năm xưa cho tới vô số việc làm không mấy quang minh chính đại giống như lời chúng biện bạch trước toàn dân thiên hạ. Kể cả việc lập nên Thất Vũ Hải Shichibukai, căn bản Aokiji rất giống với thầy mình là cực kỳ ghét cái tổ chức hải tặc được phép treo kim bài miễn tử này. Gần đây nhất, việc làm của Crocodile ở Alabasta đã khiến hạt giống bất mãn với chính phủ trong lòng Aokiji nảy mầm.

Hắn không hiểu vì cái gì mà bọn họ lại bao che cho Crocodile hoành hành, xem chút nữa phá hủy một vương quốc lớn, đưa hàng trăm vạn con người ở đó vào chỗ chết. Đây là việc làm không thể tha thứ, hơn nữa thông qua những gì mà Smoker báo cáo, người đáng lý lập công là một băng hải tặc vậy mà rốt cục chúng lại bị truy nã cao hơn trong khi hải quân vô dụng thì được thăng chức.

Đây không phải là đang muốn giúp Crocodile tổ cáo băng hải tặc phá hỏng kế hoạch của hắn sao???

Từng bước từng bước chậm chậm mà lại chắc chắn đã dần đập đổ hình tượng công lý trong lòng Aokiji, không phải vô cớ có chuyện hắn rời bỏ chức vị sau này đâu. Thua bởi Akainu và không muốn làm thủ hạ của gã chỉ là lý do ngoài lề thôi, mấu chốt bên trong vẫn là sự chông chênh thất vọng đối với chính phủ theo năm tháng, không thể có chuyện chỉ vì một người mà mình căm ghét lại đi từ bỏ con đường mà mình đã chọn được, đây là việc hết sức vô lý, và càng vô lý hơn khi nó xuất hiện trên con người dù trời có sập cũng không thay đổi sắc mặt như Aokiji.

Quả nhiên, khi nghe Phong nói như vậy, Aokiji ngoại trừ nheo mắt hơi bất mãn ra thì không hành động gì khác.

- Cậu đang xúc phạm đến lãnh đạo của mình đấy??

- Tôi có xúc phạm hay không, không phải một lời nói là có thể chứng minh được, điểm quan trọng còn nằm ở trong lòng ngài xem nó như thế nào nữa.

Phong mỉm cười ý vị thâm sâu không nhanh không chậm đáp lời, xem ra những gì hắn suy đoán là đúng, từ phản ứng của Aokiji đã thể hiện cụ thể tâm tình không phân biệt được đúng sai trong lòng gã rồi.

Khuôn mặt Aokiji lần đầu tiên phát sinh biến hóa, dù là rất nhỏ nhưng làm sao qua được ánh mắt già đời của Phong, khóe miệng hắn nhẹ nhếch lên một độ cong mà không ai phát hiện ra.

Aokiji có chút không quyết dò hỏi.

- Ý cậu là sao?

- Hà hà!! Ngài sẽ hiểu những điều tôi nói, rất nhanh thôi...tuy nhiên đến lúc hiểu ra được mà trong lòng ngài vẫn còn tồn tại lẽ phải, và muốn làm những điều ngài cho là đúng thì hãy đến tìm tôi. Ngài biết đấy, để trở thành một người anh hùng vĩ đại rất khó nhưng nếu đến thời điểm nào đó những người gọi ngài là anh hùng đột nhiên quay mặt, xem ngài là kẻ tiếp tay cho cái ác thì điều này thật sự là rất bi ai đấy.

Phong là một con cáo già chính hiệu, tâm tư Aokiji đã bị lay động, hắn cũng không muốn đánh sâu thêm nữa, người ta nói “vật cực tất phản” (dư thừa sẽ gây tác dụng phụ - nôm na là vậy) càng thân bí thì tác dụng của đòn tâm lý sẽ càng cao.

Sắc mặt Aokiji lúc trắng lúc xanh, khi thì âm trầm khi thì khó xử, hắn không ngờ lần đầu tiên trực tiếp tiếp xúc với Phong lại thành ra thế này. Aokiji không dám chắc liệu Phong nói có đúng hay không, nhưng lại không thể phủ nhận điều đó được.

Sau một lúc lâu, Aokiji thở nhẹ một hơi nghiêm túc dò hỏi.

- Vậy tại sao cậu lại gia nhập hải quân và trở thành một Đô đốc??

Phong nhún vai thông thả trả lời.

- Đơn giản vì nó là con đường mà tôi đã chọn, tôi không ghét hải quân, thứ tôi ghét là sự giả tạo len lỏi bên trong đó... Và tôi cũng không ghét hải tặc, thứ tôi ghét là sự tàn ác thích bắt nạt người vô tội... Điều tôi muốn làm chỉ cần là nó không sai trái thì tôi sẽ không ngại tất tay mà làm, ngài cũng giống tôi mà, phải không...Kuzan?

- Kuzan này!! Trên đời này không tồn tại chính nghĩa và phản diện, chỉ có người xấu và không quá xấu. Không nhất thiết hải quân là phe chính nghĩa còn hải tặc là bọn phản diện cần phải bị trừng trị. Giống như Tứ Hoàng Râu Trắng, người trên thế giới chỉ biết đến ông ta là một trong những hải tặc khét tiếng nhất, hùng mạnh nhất cho nên chính phủ mới lợi dụng điều đó tuyên truyền rằng ông ta tàn bạo, hung ác, giết người vô số. Nhưng có ai biết những vùng đất mà Râu Trắng cai trị lại an toàn tuyệt đối, người dân không bao giờ bị các mối nguy hiểm khác rình rập, an nhàn sinh sống trong hạnh phúc, thoải mái, trong khi căn cứ hải quân ở khắp nơi mà vẫn bị hải tặc cướp bóc tàn phá, trị an không hoàn toàn được đảm bảo. Việc này có ý nghĩa như thế nào ngài biết mà, Kuzan!!

Aokiji trầm mặc, thế giới quan trong lòng gã bị đảo lộn gần như toàn bộ, những lời Phong nói có sức sát thương quá cao, nếu hắn ủng hộ hải tặc và phủ định toàn bộ cái tốt của hải quân thì Aokiji sẽ loại nó ra khỏi đầu ngay. Đằng này Phong lại không nghiêng về phe nào cả, hắn chỉ liệt kê cái ác trong lòng Aokiji vẫn có tồn tại không ít người có tấm lòng cao cả, còn chính nghĩa vẫn còn nhiều mặt hạn chế không ra gì. Cho nên mọi việc trên đời không có gì là tuyệt đối cả, công lý mà Aokiji theo đuổi trong vài câu nói liền có dấu hiệu bị rẽ theo một hướng khác, hoàn toàn tách biệt với công lý tuyệt đối mà chính quyền tiếm nhiệm.

Thứ thiếu sót để thay đổi Aokiji chính là một cái cớ, một cái cớ giúp hắn thoát khỏi cớ kị trong lòng.

Đối với biểu hiện của Aokiji, Phong tương đối hài lòng, một trong số các mục đích mà hắn tới đây là để lung lạc Aokiji, trước kia không thích hợp, nhưng bây giờ là thời điểm đại chiến ở Marineford gần diễn ra, Aokiji hiển nhiên đã tích tụ được không ít oán khí khó chịu, nếu lúc này không ra đòn quyết định thì sẽ không bao giờ làm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Sức Mạnh Kinh Hoàng

Cuộc trò chuyện giữa Phong và Aokiji, những người bên cạnh tất nhiên có nghe thấy nhưng bọn họ lựa chọn im lặng, vấn đề nhạy cảm như vậy không đến phiên họ được phép có ý kiến.

Phong chính là không để tâm đến mấy người đó có biết hay không, dù biết thì làm sao?? Báo lại với Sengoku? Kong? Hoặc thậm chí cao hơn nữa là Ngũ Lão Tinh? Nếu nói Phong ngại thì quả thật hẳn có ngại, tuy nhiên còn lâu hẳn mới sợ, mà đã không sợ thì việc quái gì phải cố kỵ?? Có một vài thứ không nên thay đổi, bởi vì một khi thay đổi sẽ làm bản thân mình tụt dốc.

Tengu đã có lần nói qua với Phong, tính cách hoặc con người hẳn có thể thay đổi, nhưng đạo tâm “Vô Định” của hắn tuyệt đối không thể. Việc này có quan hệ rất lớn tới Khí trong người Phong, không phải vô duyên vô cớ người ta lại cảm thấy áp lực nặng nề khi đối diện với hắn, đây còn là do bản chất con người hắn bộc phát nên mới có tác dụng như vậy.

Nhìn vẻ mặt bối rối không biết nên làm thế nào của Aokiji, Phong khẽ mỉm cười nhẹ giọng nói.

- Ngài không nên đau đầu vì vấn đề đó nữa, sẽ đến lúc ngài tìm ra đáp án thôi, hiện tại chúng ta cần phải nhanh chóng lên đảo hỗ trợ cho đám người kia nếu không sẽ không kịp mất.

- Thật xin lỗi, tôi làm mất thời gian quá!!

Aokiji chậm rãi khôi phục vẻ lãnh tĩnh, gã hơi trầm ngâm sau đó hướng Phong lẩm bẩm một câu mà chỉ hai người có thể nghe thấy.

- Nếu có một ngày tôi nhận ra những gì cậu nói là đúng thì lúc đó tôi sẽ đi tìm cậu.

- Chắc chắn rồi!

Phong mỉm cười thần bí gật đầu, sự tình xem như thành công bước đầu, chỉ cần chờ gió Đông nữa là mọi việc sẽ êm xuôi.

Cảm thấy vấn đề giữa mình với Phong đã xong, Aokiji tạm thời cất giấu suy nghĩ vào sâu trong lòng, gã phát tay ra hiệu.

- Chúng ta đi thôi!!!

Đoàn quân viện trợ do Phong và Aokiji dẫn đầu theo đó nhanh chóng tiến về phía hòn đảo.

...

Thời điểm đoàn người đến nơi thì trận chiến đang diễn ra cực kỳ ác liệt.

Ở vị trí trung tâm là trận chiến giữa Tadashi và Kaido “ảo ảnh”, xung quanh hai người không một ai dám đứng gần, cả một vùng không gian rộng lớn liên tục vận vạo biến dạng, áp lực cùng với sóng xung kích lan tỏa đủ sức chấn bay hàng trăm tên hải tặc.

Cuộc đối đầu chỉ là sự va chạm giữa hai nắm đấm, hết đợt này tới đợt khác, trông vô cùng đơn giản nhưng ai cũng hiểu rõ, chỉ cần một người bị đẩy lùi thì ngay lập tức sẽ bị đối phương hủy diệt.

Đến đẳng cấp của họ thì uy lực trong một chiêu đã không thể dùng từ ngữ bình thường để hình dung nữa rồi.

Bên cạnh cuộc chiến kinh thiên động địa đó là một trận thư hùng không kém phần đáng sợ, Ryo không biết từ lúc nào rồi bỏ chiến trường ngoài bờ biển để vào trong đây đối kháng với Big Mom “ảo ảnh”.

Nếu Tadashi và Kaido “ảo ảnh” so về sức mạnh thì Ryo lại sử dụng kỹ năng thuần thực dồn ép Big Mom “ảo ảnh”. Hai thể cực hoàn toàn khác biệt đã đẩy chiến trường lên đến cao trào, thực lực của Tứ Hoàng quả thật quá kinh khủng, Fill Honor chỉ cần thiếu một trong hai người Tadashi hay Ryo thì đã sớm thất thủ rồi.

Không phải Kuro, Shiro không đủ sức ngăn cản một Tứ Hoàng “ảo ảnh” mà bởi vì hai người bọn họ đang phải chật vật chiến đấu với sáu Binh Vương cùng lúc, dù có là bộ đôi phối hợp hùng mạnh nhất trên thế giới cũng không thể một lúc đương đầu với nhiều quái vật như vậy được.

Hải Thần Kuro chấp nhận chịu đựng thương tổn đứng trong vòng vây của sáu Binh Vương, giúp Shiro bay lượn trên cao tận dụng cơ hội công kích, cố gắng gây ra nhiều sát thương nhất có thể.

Bất quá sự hung hãn của đám người Scorpion cũng không phải chuyện đùa, mỗi một lần vũ khí của chúng hạ xuống đều lưu lại trên người Hải Thần không ít vết thương lớn nhỏ.

Scorpion, con người này thật sự quá tài giỏi, đang lúc chiến đấu với hai người Kuro, Shiro mà hắn vẫn có thể chỉ huy đám thuộc hạ đông đảo phía sau trợ giúp, một mặt nghiền ép binh lính hải quân, một mặt tấn công vào cánh công công lý sau lưng Kuro, khiến ông phải phân tâm ăn nhiều trái đắng hơn so với dự tính.

Chưa hết, những lúc Hải Thần động thân muốn làm gì đó, Scorpion đều đoán trước được và đưa ra mệnh lệnh ngăn cản kịp thời. Sau khi quan sát Aries

chiến đấu với Kuro cách đây vài canh giờ thì Scorpion đã bắt bài được ông, bộ não thiên tài đã khiến hắn trở nên đáng sợ nhất trong vòng chiến, thậm chí không ít lần Shiro không tiếc trả giá đắt lao xuống với ý đồ triệt hạ Scorpion, nhưng chưa một lần nào ông thành công cả.

Xa xa về phía bên trái cổng công lý, khu vực căn cứ hải quân giờ đã đổ nát đến không còn hình dạng cũng là chiến trường nảy lửa.

Lực lượng Cp9 do Lucci cầm đầu đang bị quần công bởi 28 Phán Quan, đặc biệt là năm tên chỉ huy Đại Phán Quan, thực lực tên nào tên nấy đều không dưới Lucci bao nhiêu, một gã vừa mới vào ăn ngay một đòn Rokuougan toàn lực của hắn mà vẫn không gục hoàn toàn, điều này làm đám người Lucci kinh hãi không thôi.

Sự hùng mạnh của Hải Tặc Vũ Trụ một lần nữa được thể hiện rõ nét hơn bao giờ hết.

Thời điểm Phong và Aokiji dẫn theo quân lính viện trợ tới thì mọi người ở vị trí trung tâm đồng loạt biến sắc, các trận chiến ở bốn mặt trận vì vậy mà dừng lại.

Shiro bay trên cao trông thấy những người mới đến đều là hải quân thì vui mừng hô to.- Là viện quân!!! A...Đô đốc Kuzan, Phó Đô đốc Momonga, Phó Đô đốc Strawberry, Phó Đô đốc Vergo...còn một người nữa...hình như là một Đô đốc hoàn toàn mới thì phải.

Nói xong câu cuối cùng Shiro nghi hoặc nhìn xuống chỗ Kuro, đây là lần đầu họ thấy mặt vị Tân Đô đốc trẻ tuổi cho nên có chút không dám khẳng định.

- Là Tân Đô đốc sao??

Nhóm Lucci có vẻ kích động hơn cả, họ gấp gấp muốn ra xem thử liệu có đúng là vị “đội trưởng” trong quá khứ kia không, tuy nhiên kẻ địch vây quanh làm bọn họ không dám nói lung củng giác quá nhiều.

- Lucci này!! Mặc dù tôi không thấy mặt anh ta nhưng loại áp lực này thực khiến tôi muốn rời khỏi đây ngay lập tức, không lẽ trước đây Phong cũng đáng sợ như vậy à??

Blueno quệt mồ hôi trán lấm bảm dò hỏi Lucci, trong ấn tượng của gã chưa bao giờ gặp người nào có khí tức đáng sợ như thế này, cho dù là Đô đốc cũng không bị được.

Lucci đương nhiên cảm nhận được, có điều sức chịu đựng của hắn cao hơn Blueno nên không gặp vấn đề gì quá lớn cả. Trầm ngâm giây lát, Lucci khẽ lắc đầu.

- Không!! Có lẽ tám năm qua, đội trưởng đã thay đổi rất nhiều...

- Được rồi, hai người không cần bàn tán, anh ấy đã tới đây rồi, lát nữa chúng ta sẽ biết thực hư thế nào thôi mà.

Kalifa cố gắng che dấu nội tâm bồn chồn can ngăn cuộc nghị luận mà nàng xem là vô bổ.

Nghe lời Kalifa, Lucci và Blueno gật đầu không nói gì thêm, tất cả cùng nhau tập trung chú ý khu vực phía sau biển hải tặc đông đúc.

Ở bên kia, ngoại trừ năm người, hai Đô đốc, ba Phó Đô đốc ra thì đám hải quân còn lại đều có chút hoảng sợ trước số lượng đông đảo của phe địch.

Đối với biểu hiện của họ Phong làm như không thấy, hắn xò tay vào túi quần ung dung bước lên phía trước.

- Hình như quân số hai bên không đều thì phải...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Phong chợt nói một câu khó hiểu, nhưng ngay sau đó bọn họ đã chứng kiến một cảnh tượng khó quên trong đời...

Xoẹt!...

Chỉ một cái tròng mắt đơn giản gần 30.000 hải tặc mất đi ý thức đổ gục xuống, thậm chí kể cả mặt đất dưới chân Phong cũng ầm ầm tan vỡ, không gian quanh người hắn điên cuồng vặn vẹo như thể vùng nước bị một bàn tay khuấy động lên vậy, kinh diễm vô cùng.

- Bây giờ thì cân bằng rồi đấy!!

Phong nhếch miệng cười cười đồng thời thu hồi Haki Bá Vương của mình lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, người nào người nấy trợn ngược hai mắt không ngừng nuốt nước bọt ừng ực. Nhất là mấy tên hải tặc may mắn vẫn còn sống sót, mồ hôi lạnh của chúng chảy ướt hết quần áo, nước mưa vốn không lạnh nhưng chúng lại cảm thấy bản thân mình giống như đang được chôn dưới hầm băng vạn năm, cả người run lên bần bật.

- Vừa rồi là Vương Khí??

Momonga nhin không được nhẹ giọng hỏi.

Aokiji đứng bên cạnh vẻ mặt nghiêm trọng lắc đầu.

- Không!! Nó còn hơn Vương Khí rất nhiều, Vương Khí tuy rất bá đạo nhưng nó chỉ uy hiếp đến tinh thần đối phương, gây tê liệt và đình trệ hoạt động của não bộ dẫn đến ngất xỉu trong khoảng thời gian dài. Thứ mà cậu ấy vừa sử dụng đúng là Vương Khí, có điều bản chất đã bị thay đổi hoàn toàn, nó như một loại vũ khí đáng sợ không nên tồn tại mới đúng.

- Ý ngài là??

- Toàn bộ đám hải tặc kia đều chết hết rồi..

Aokiji nặng nề phun ra một câu khiến Momonga và những người còn lại toàn thân cứng ngắt, miệng há to không dám tin.

Đằng xa, chỗ chiến trường.. Cp9, 28 Phán Quan, Tadashi, Ryo, Kuro Shiro, sáu Bình Vương, tất cả đều kinh hoàng liên tục hít vài hơi khí lạnh để lấy lại bình tĩnh.

Trận chiến ngày hôm nay không cần biết bên nào thắng, bên nào thua, chỉ có một điều duy nhất khẳng định là Phong đã để lại một nỗi ám ảnh khắc sâu vào tâm trí toàn bộ những người có mặt, tham gia trận chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Khiêu Khích

Đặc sắc nhất có lẽ là sáu Bình Vương, về mặt bọn chúng chưa bao giờ giống nhau như lúc này.

Aries mặt đỏ hơn gấc gần giọng nói.

- Tên khốn!! Hắn giết hết quân đội của chúng ta rồi..

Virgo sắc mặt khó coi cực độ lắm lắm.

- Hắn là ai vậy?? Sao chúng ta không được thông báo trong hải quân có một tên đáng sợ như vậy tồn tại chứ??

- Không có gì bất ngờ cả...vừa rồi lão già chim trên kia có nói tên quái vật đó là một Tân Đô đốc, khẳng định là hắn mới gia nhập hải quân chưa lâu cho nên trình sát của chúng ta không có thông tin là điều dễ hiểu.

Scorpion ngưng trọng trả lời câu hỏi của Virgo, chính hắn cũng kinh hãi không kém gì nàng, may mắn sở hữu định lực hơn người nên mới không quá mức thất thố như những người còn lại thôi.

- Nói vậy thì chúng ta nên làm gì tiếp theo bây giờ, nếu có thêm hai Đô đốc, lực lượng của phe ta sẽ không đủ chống chọi đâu.

- Không cần khẩn trương, cứ cố gắng hết sức có thể, nếu thật sự chịu không nổi thì chúng ta sẽ sử dụng phương án cuối cùng.

- Hiểu rồi!!

Vào những tình huống như thế này, mọi người đều nhất mực tuân theo chỉ thị của Scorpion, phán đoán của hắn đã không ít lần cứu sống cả đội vì vậy bọn họ đặt niềm tin rất nhiều ở hắn.

Trong lúc các Bình Vương bàn bạc với nhau thì bên kia Phong cùng Aokiji đã dẫn theo binh lính tiếp cận đám người Kuro.

Lực lượng Cp9 cũng thoát khỏi vòng vây trở về bên cạnh bọn họ, đây là do Scorpion ra lệnh cho Phán Quan nói lòng, nếu không còn lâu nhóm Lucci mới thoát được.

Việc này cũng không phải là do Scorpion nhân từ hay gì khác, mà bởi vì Phong đã bỏ qua thế “bánh mì kẹp thịt” tấn công ép chết phe Hải Tặc Vũ Trụ từ hai phía cho nên Scorpion mới trả lễ, xem như có qua có lại như một kiểu tôn trọng đối thủ của mình vậy.

Thế trận nhanh chóng quay về cân bằng ban đầu.

- Các ông là người bảo vệ Fill Honor đúng không?? Xin lỗi nhé, bọn tôi đến hơi muộn.

Phong mỉm cười hướng ba người Kuro, Shiro, Ryo gật đầu, dù là người của chính phủ nhưng cả ba đều là kẻ mạnh cho nên ít nhiều xứng đáng được tôn trọng.

Một màn khi nãy ảnh hưởng không nhỏ đến ba người, cho tới tận bây giờ họ vẫn chưa hết rung động. Nghe Phong chào hỏi, Kuro giật mình sức tỉnh vội

vàng đáp lại.

- Không muộn đâu, mọi người đến đúng lúc lắm.

- Cậu là vị Tân Đô đốc trong truyền thuyết được bàn tán gần đây sao??

Shiro âm thầm đánh giá Phong kỹ càng đồng thời dò hỏi một câu để khẳng định suy đoán của mình.

Phong gật đầu xác nhận, hai từ “truyền thuyết” nghe có hơi quá nhưng hẳn cũng chẳng thêm để ý, thái độ vẫn không mặn không nhạt như cũ.

- Ngài là...đội trưởng phải không??

Giữa không khí có chút yên ắng một giọng nói hơi khàn đột ngột vang lên, Phong không cần nhìn cũng biết người đó là ai, trước khi đặt chân lên đảo thì hẳn đã phát hiện ra sự có mặt của người này rồi.

- Lucci!! Đã lâu không gặp, anh tiến bộ đến mức làm tôi suýt chút không nhận ra đấy.

Phong nở một nụ cười tươi hiếm thấy quay đầu nhìn về hướng người vừa gọi mình.

Nghe câu nói không mấy liên quan nhưng lại là tất cả những gì mình cần lúc này, Lucci kích động không nói nên lời. Sau hồi lâu hẳn mới lấy lại được chút bình tĩnh nhẹ giọng nói.

- Đội trưởng!! Tám năm...rất cực tôi cũng chờ được ngày này.

- Haha!! Tôi cũng chờ ngày được gặp lại các anh rất lâu rồi.

Nói xong Phong đưa nắm đấm về phía trước, Lucci hiểu ý nâng cánh tay đang run rẩy không ngừng lên nhẹ nhàng chạm vào nắm đấm của Phong.

Cảm giác được mồ hôi chảy ra từ tay Lucci, Phong chuyển quyền thành nắm kéo người Lucci tới gần mình.

Huych!!...

Vai chạm vai, nó như một sức mạnh tinh thần truyền vào Lucci, lập tức sự hồi hộp bối rối trong lòng hẳn không cánh mà bay.

- Tôi sẽ rất vui mừng nếu anh vẫn còn muốn làm đồng đội của tôi như ngày xưa.

- Đội trưởng!! Anh không nên nói như vậy, câu đó người nói phải là tôi mới đúng.

- Hà hà!! Tốt lắm, cả các người nữa, muốn trở thành đồng đội của tôi chứ??

Phong buông Lucci ra sau đó quay sang nhìn sáu thành viên Cp9 sau lưng hắn, đây là một cơ hội tốt để thu bọn họ về dưới trướng, còn việc làm sao tách mớ ý tưởng mà chính quyền thế giới đã tiêm nhiễm ra khỏi đầu họ thì Phong đã có cách riêng của mình.

Kaku, Kalifa và những người khác giật mình, có chút thần thờ nhìn Phong chằm chằm.

Đối với biểu hiện của mấy người bọn họ, Phong nhún vai cười khờ chậm rãi nói tiếp.

- Đừng tỏ ra ngạc nhiên như vậy, chuyện này là vấn đề giữa tôi và các người, trở thành đồng đội của tôi sẽ không liên quan gì tới chính phủ. Các người phải suy nghĩ cho thật kỹ, tránh sau này hối hận.

Nghe Phong nói vậy, trừ ba người Jabra vẫn luôn ở Enies Lobby ra thì Kaku, Blueno và Kalifa không chút do dự gật đầu đồng ý.

- Đội trưởng!! Bọn tôi...

- Khoan đã!!!

Kalifa vừa định mở miệng nói gì đó thì đã bị một tiếng quát cắt ngang.

Kuro quan sát cuộc hội ngộ giữa Phong và tổ chức Cp9 từ đầu đến giờ, cảm thấy sự tình có điểm không ổn ông liền xen vào.

Sắc mặt Kuro âm trầm hướng Phong lớn tiếng hỏi.

- Ngài Đô đốc!! Cậu định chiêu mộ người của chính quyền bọn tôi sao??

Phong mặt không đổi sắc liếc nhìn Kuro, hẳn đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra vì vậy không có gì bất ngờ cả.

- Nếu tôi cứ thích làm như vậy??

- Cậu..

- Không ngại nói thẳng cho ông biết, tôi chưa từng có ý định phục vụ cho chính phủ, tôi gia nhập hải quân căn bản vì tôi thích. Tốt nhất là đừng can thiệp đến những chuyện tôi làm thì tôi sẽ cống hiến một phần sức mạnh của mình, còn nếu chẳng may làm tôi khó chịu thì các người nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

Nói đến cuối cùng, Phong bùng nổ khí tức mãnh liệt chưa từng có, cặp mắt hấn trọn trùng đồ rực đỏ sáng chói. Kuro bị luồng Khí đáng sợ dọa cho lùi về sau một bước, khoe miệng ông co giật muốn nói gì nhưng lại không phát ra thành tiếng.

- Hahaha!! Đúng là thầy nào trò nấy, thằng nhãi kia, mi quả thật là đệ tử của lão Tengu rồi..

Giọng nói trầm đục khàn khàn vang lên khiến thân hình Phong khựng lại, hấn nhanh chóng thu hồi toàn bộ khí thế quay đầu nhìn lão già khom đang chậm rãi bước tới chỗ mình.

Trong ánh mắt hấn chột lóe tia sáng khó hiểu.

- Ông là Tadashi??

- Khục khục!! Vậy là lão già đó có nhắc đến ta à??

Tadashi dường như rất vui vẻ, ông không người quét mắt tới lui trên người Phong, thái độ công khai không thêm che giấu như những người khác.

Khoe miệng của Phong nhếch lên một độ cong kỳ lạ, hấn bước nhanh tới trước mặt Tadashi sau đó khom người cúi đầu xuống, bộ dạng cung kính như đang chào hỏi trưởng bối.

Hành động của Phong khiến Lucci tròn mắt há mồm, chưa bao giờ hấn thấy Phong cúi đầu trước bất kỳ người nào cả, bây giờ đột ngột hành lễ trước một lão già không quen không biết bảo sao Lucci không kinh ngạc.

Tadashi hài lòng gật gật đầu.

- Tốt lắm, tốt lắm!! Chuyện giữa chúng ta từ từ hẵng nói, hiện tại cần phải xử lý bọn tạp nham kia đã.

Thấy Tadashi cố tình nói tránh, Phong làm sao không hiểu, hấn khẽ cười tạm thời nén suy nghĩ trong lòng xoay người đối diện với Scorpion.

Aries khoanh tay trước ngực chăm chọc một câu.

- Sao vậy?? Không đấu đá lẫn nhau nữa à, bọn ta còn xem phim còn chưa đủ đâu nha.

Phong nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

- Tao cũng muốn lắm nhưng mà lão già đó không có khiếu diễn xuất, cho nên phim buộc phải cắt ngang giữa chừng.

- Cậu nói gì đấy??

Bị Phong đá kích Kuro hai mắt trắng dã nóng nảy muốn lao lên, Shiro vẫn luôn bên cạnh kịp thời giữ chặt vai ông lại.

- Bình tĩnh nào...bây giờ không phải lúc để tranh cãi với cậu ta.

- Hừ!! Xong chuyện này thằng nhãi đó sẽ không xong với tôi đâu.

Kuro hừ lạnh nhìn Phong bằng ánh mắt đầy hận thù.

Phong ngược lại chẳng hề để ý, hấn hứng thú nhìn hai ảo ảnh Tứ Hoàng cao lớn đứng hai bên Scorpion như hai hung thần giữ cửa.

- Công nghệ tiên tiến à?? Cơ mà Kaido yếu hơn bản gốc quá nhiều rồi đấy...chỉ sợ còn không được bốn phần hàng thật nữa.

- Người thì biết cái gì mà nói!! Hừ hừ!! Nói cho mà biết, ảo ảnh này mạnh bằng sáu phần Tứ Hoàng Kaido thật đấy nhé.

Gemini cười cười khinh miệt, hấn cho rằng tầm nhìn của Phong hạn hẹp thiếu hiểu biết nên mới nói ra mấy lời đánh giá sai lệch như vậy.

- Ồ!! Coi bộ mày rất tự hào với tác phẩm này nhỉ??

- Tất nhiên rồi!! Nó là do thiên tài khoa học gia của bọn ta sáng tạo nên, ở hành tinh này làm gì có ai đạt đến trình độ của ông ấy được.

- Thật không?? Tao lại không nghĩ như vậy đâu..

Nói xong Phong ý vị thâm trường quay đầu nhìn lâu đài phía sau cánh cổng, hấn tin chắc có một người đang quan sát diễn biến mọi chuyện xảy ra ở đây, vì vậy cố tình làm ra hành động đặc biệt để người nọ chú ý.

Quả đúng như vậy, phía sau ống nhòm được đặt trên bực cửa sổ, có một thân ảnh ngồi trong bóng tối lúc ẩn lúc hiện.

- Khắc khắc!! Thăng nhóc lấu cá...dám thách thức ta à?? Được lắm, để lão già ta cho mi mở rộng tầm mắt, cứ chờ đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Công Kích Tâm Lý

- Được rồi!! Hôm nay không một ai trong số các người có thể rời khỏi đây.

Phong nhếch miệng cười dữ tợn, vừa dứt lời hần liền cướp lấy thanh kiếm dài trên tay một sĩ quan, đôi chân sử dụng tốc độ không tưởng lao đến trước mặt sáu Bình Vương.

- More More!!!

Thanh kiếm lập tức hóa thành không lồ, nhìn thân hình nhỏ bé của Phong ôm chặt thanh kiếm cự đại đó trông cực kỳ buồn cười, thế nhưng không một ai cười nổi.

Cự kiếm nâng lên cao sau đó bổ xuống, lực đạo khủng khiếp khiến từng dòng khí lưu xung quanh tách ra làm hai.

Aries và Scorpion không dám chậm trễ, cả hai cùng lấy vũ khí của mình giơ lên cao đón đỡ.

Tưởng chừng hai người sẽ dễ dàng cản phá một kiếm của Phong, nhưng phải là người trong cuộc mới hiểu rõ mức độ đáng sợ ẩn chứa trong nó.

Thời điểm va chạm, sắc mặt Aries và Scorpion đồng loạt kịch biến, hai cánh tay nâng vũ khí run lên bần bật, ngay cả mặt đất dưới chân cũng vỡ tan nát tạo thành một lòng chảo trũng xuống. Chân của hai người cắm sâu xuống đất đến khi ngập ngang hông mới dừng lại.

Lực lượng cuồng bạo thổi bay những ai đứng gần, bốn Bình Vương khác chật vật nhảy sang bên cạnh gần chục mét mới có thể ổn định cơ thể.

- Tên này...

- Hần quá mạnh so với tưởng tượng của chúng ta rồi!! Scorpion, Aries hai anh cố gắng cầm chân hần nhé, để bọn tôi xử lý đám còn lại.

Virgo vội vàng đưa tay ra hiệu, những người khác hiểu ý cùng nhau tách ra, để lại chiến trường trung tâm cho Phong và hai người Scorpion, Aries.

Tung một kích cường đại, Phong đã giúp phe hải quân mở ra chiến trường với hàng loạt những lợi thế mà từ đầu đến giờ không có được.

Đám người Kuro, Shiro, Cp9 nhanh chóng thoát khỏi rung động bởi một kiếm của Phong, bọn họ không chút chậm trễ đồng loạt lao lên ngay sau lưng hần, cùng hần hỗ trợ lẫn nhau chiến đấu.

Tadashi tái chiến Kaido “ảo ảnh”, còn Big Mom “ảo ảnh” thì thay đổi đối thủ, người đối chiến với họ là Aokiji, Ryo được giao nhiệm vụ phối hợp cùng với Cp9 và ba Phó Đô đốc xử lý 28 Phán Quan. Bốn Bình Vương còn lại đương nhiên do hai người Kuro, Shiro đảm nhiệm, áp lực của họ đã giảm đi đáng kể khi Phòng thu hút hai tên được cho là mạnh nhất trong sáu Bình Vương.

Khu vực trước cổng công lý một lần nữa trở nên hỗn loạn chưa từng có, và đây cũng là lần cuối cùng để quyết định xem ai là người chiến thắng.

Tận dụng cơ hội Scorpion và Aries đang bị chôn dưới đất không thể di chuyển, Phong xoay kiếm chém ngang một đường, tốc độ được hần đẩy lên đến cực hạn, năng lực ác quỷ cũng phụ trợ kèm theo khiến thanh kiếm không lồ gần như biến mất.

Aries cố gắng khống chế đôi tay không ngừng run rẩy của mình.

- Chết tiệt!! Ta liều mạng với người.

Gầm lên một tiếng, Aries rung mạnh cơ thể làm cho đất đá bao quanh nửa thân dưới bắn ra tung tóe, nhờ đó mà khoảng trống đã được hình thành, bây giờ Aries muốn thoát khỏi là cực kỳ dễ dàng, tuy nhiên cự kiếm đã ở ngay trước mắt, dù có làm gì cũng không kịp.

Scorpion bên cạnh tương tự làm khoảng trống xung quanh nở rộng ra, mục tiêu hai người nhắm tới không phải rời khỏi mô đất bị lún xuống mà là làm giảm thương tổn gây ra từ Phong xuống mức tối thiểu nhất có thể. Ăn quả đắng đợt trước giúp cả hai hiểu rõ, lực lượng trong mỗi đòn công kích của Phong khủng bố bậc nào.

Rầm!!

Cự kiếm lần thứ hai đánh mạnh vào lưỡi hái Yoshiba và song nguyệt loan đao, lần trước có mặt đất làm điểm tựa cho nên hai người Scorpion, Aries vẫn chưa có gì gọi là chật vật. Nhưng lần này không được may mắn như vậy nữa, chỉ sau một cú va chạm, trên mặt đất liền có thêm hai vết dài gần trăm mét.

Âm thanh va chạm kinh khủng chấn động cả quảng trường, thậm chí còn nghe thấy tiếng gãy vỡ xen lẫn ở đâu đó.

Thanh cự kiếm gãy nát thành từng mảnh vụn, vũ khí của Scorpion và Aries cũng không lành lặn hơn bao nhiêu.

Hai người hứng chịu trực tiếp toàn bộ lực đạo từ một kích của Phong, lực phản chấn xâm nhập vào cơ thể hai người khiến cho khí huyết cùng nội phủ biến thành một mảnh hỗn loạn. Cả hai phải phun ra vài ngụm máu tươi mới có thể chậm rãi bình ổn lại xung đột bên trong lồng ngực.

Sau khi cày nát trăm mét đất đá, Scorpion chúi mép bò lên đồng thời kéo theo Aries đang thờ dốc liên tục, gã vốn bị thương từ trận chiến với Kuro, bây giờ chịu thêm một lượng sát thương không kém thì cho dù thể chất có tốt đến đâu đi nữa cũng không thể làm như không có việc gì xảy ra được.

- Anh còn đánh nổi không?? Đừng nói với tôi rằng chỉ bấy nhiêu mà anh đã chịu thua rồi nhé??

- Hừ!!...đừng khinh thường tôi...

Aries thờ từng ngụm từng ngụm khó khăn đáp trả Scorpion, bất quá không đợi hấn kịp hồi phục chút sức lực thì tiếng xé gió bỗng phát ra ở sau lưng.

Phanh!!!

Aries cảm giác như xương sống của mình đang gãy thành từng đoạn, máu tươi đặc sệt như một cái vòi nước bị vỡ điên cuồng tuôn ra từ miệng Aries.

- Aries...cẩn thận!! Hấn biết anh đang bị thương đấy.

Scorpion rất nhanh hiểu được vì sao Phong lại liên tiếp nhắm vào Aries, ngay từ đầu, trước khi trận chiến diễn ra thì Phong đã cảm nhận được hơi thở suy yếu của Aries.

"Không ngờ gã này lại biết cách khai thác lỗ hổng phòng tuyến phe địch đến như vậy, nếu cứ tiếp tục thì Aries sẽ không chịu nổi mất..."Bộ não Scorpion nhanh chóng xoay chuyển, hấn muốn tận dụng khoảng thời gian Phong nhắm vào Aries để suy nghĩ biện pháp đối phó.

Chỉ cần cho Scorpion một chút thời gian thì nhất định hấn sẽ tìm được biện pháp lật ngược thế cờ, thế nhưng Scorpion đã đoán sai một việc...

- Đang nghĩ gì vậy?? Mày có biết giữa lúc chiến đấu mà mất tập trung thì sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào không??

- Ngươi...

Rầm!!!

Scorpion giật mình kinh hãi, hấn còn chưa kịp làm ra phản ứng thì đã bị một trọng quyền nện thẳng lên ngực, sức mạnh tàn nhẫn nghiền ép cả không gian.

Hai mắt Scorpion tối sầm như muốn ngất đi bất cứ lúc nào, thân hình hấn nặng nề rơi xuống đất trong ánh mắt hoảng sợ của đám người phe Hải Tặc Vũ Trụ.

Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu chưa được mười phút thì cả hai đối thủ của Phong là Aries và Scorpion đã có dấu hiệu không thể tiếp tục chiến đấu, đây là điều tuyệt đối không thể xảy ra, trong mắt những tên hải tặc thì là như vậy.

Phong bình thần đứng khoanh tay trước ngực nhìn Scorpion đang nằm im bất động.

- Đừng có nằm lỳ ở đó nữa, tao biết mày chưa chết đâu, đừng có bắt tao phải khinh bỉ sự hèn nhát của mày...

Khi Phong nói dứt câu thì Scorpion cũng chậm rãi ngồi dậy, hấn lấy tay xoa xoa vùng ngực vừa bị đánh trúng, chỗ đó bị lõm sâu tạo thành dấu ấn hình nắm đấm cực kỳ rõ nét, có điều nhờ lớp áo bên ngoài nên không ai nhìn thấy cả.

Scorpion ngẩng đầu nghi hoặc dò hỏi, hấn vẫn chưa vội đứng dậy mà muốn làm rõ câu hỏi trong lòng trước.

- Không phải là ngươi muốn khai thác vị trí Aries sao?? Vì sao lại chuyển hướng sang ta?? Điều này rõ ràng là không hợp lý bởi vì đây là cơ hội tốt để giải quyết một trong các thủ lĩnh của phe cánh bọn ta, sao ngươi có thể bỏ qua như vậy được??

Đối với câu hỏi của Scorpion, Phong ra vẻ không quan tâm nhếch miệng cười cợt.

- Mày hỏi một câu quá thừa thãi rồi đấy, tao việc quái gì phải lợi dụng cơ hội này cơ hội nọ như mày nói chứ, căn bản bọn mày không đáng để tao phải tính toán cẩn thận, hoặc nói cách khác, đẳng cấp của bọn mày quá thấp. Muốn tao đối đãi nghiêm túc thì ít nhất cũng phải gọi cái bọn ở phía trên bọn mày xuống đây.

Nghe xong, sắc mặt Scorpion âm trầm cực độ, chưa bao giờ hấn bị người khác coi thường, sỉ nhục đến như vậy.

- Mày không thấy mày đang quá ngồng cuồng rồi sao??

- Ngồng cuồng???...Haha hahaha!!! Chừng nào mày có thực lực xứng đáng để tao đặt vào trong mắt rồi hãy nói điều này với tao...

Nói giữa chừng Phong chợt nghiêng đầu sang một bên, một lưỡi đao bén nhọn từ sau lưng hất chém tới, nhát chém vừa vặn bị cú lách nhẹ nhàng đó đưa vào khoảng không.

Lúc này Phong mới thoải mái nói tiếp.

- Còn bây giờ...bọn mày chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây, một chút cơ hội rồi khỏi cũng không thể nào phát sinh được.

Dứt câu, Phong xoay người tung một cước cực nhanh vào bụng Aries vừa đánh lên sau lưng.

Aries biến sắc vội vàng đặt chéo song đao ý đồ ngăn chặn cú đá của Phong.

Rắc!!!... Rắc!!!...

Haki Bá Vương bùng nổ quét ngang chiến trường một lần nữa, vô số tia lửa điện đan xen nhau vây quanh cẳng chân của Phong, sức mạnh kinh người chấn nát hai thanh đao vốn bị sức mẽ từ trước.

Lực đạo không hề giảm ảm ảm oanh kích lên bụng Aries đá hất văng đi như viên đạn pháo, một đường phá hủy luôn căn cứ hải quân đằng xa.

- Bọn mày phải hiểu một điều rằng, mặc dù bọn mày có thể dựa vào số lượng người tương tự là có thể cầm chân được một vài kẻ mạnh hơn tao, nhưng một khi bọn mày đã không thể đạt được cấp độ ngang hàng hoặc sở hữu sức mạnh giống với tao thì kết cục chỉ có một con đường là thất bại mà thôi. Tao là Vương giả trong Vương giả, trước khi trận chiến này diễn ra thì thất bại đã nằm trong tầm tay của bọn mày rồi.

Từng lời, từng lời của Phong đã kích vào tâm linh bọn Hải Tặc Vũ Trụ, từ những tên lính tầm thường cho tới Phán Quan, và kể cả Bình Vương cũng không ngoại lệ, Vương Khí cường đại của Phong như một cơn thủy triều thổi quét ra một khu vực rộng lớn xung quanh hắn. Nó chậm rãi len lỏi vào trong tâm trí đám hải tặc khiến chúng bắt đầu sinh ra tâm lý hoảng sợ, hoang mang, tuyệt vọng.

Mà đây cũng chính là mục đích mà Phong muốn thấy khi cố tình thể hiện bản thân, muốn trận chiến này nhanh chóng dành được thắng lợi thì không chỉ vũ lực tốt là xong, mà còn cần phải phối hợp với nhiều yếu tố khác nữa.

Ban đầu người bên phe hải quân không hiểu Phong đang định làm gì, thứ duy nhất mà họ cảm nhận được là Phong quá tự tin vào bản thân, nhưng tới khi thấy biểu hiện lo lắng trên gương mặt những tên hải tặc thì rốt cục họ cũng nhận ra dụng ý ẩn hàm bên trong.

"Đòn công kích tâm lý này thật sự hắn đã làm rất tốt..."

Kuro vốn không ưa gì Phong cũng không thể nhìn được thậm chí khen một câu, không chỉ riêng ông mà tất cả mọi người thuộc phe hải quân đều có cùng suy nghĩ.

Không thể không nói Phong chớp thời cơ quá thích hợp, hất lợi dụng ảnh hưởng từ việc hạ gục hai Bình Vương cùng một lúc, chuyện này đối với bọn Hải Tặc Vũ Trụ là một đả kích vô cùng nặng nề. Nếu Phong phối hợp với tác dụng của Vương Khí tấn công vào tinh thần bọn chúng thì khẳng định kết quả sẽ cực kỳ khả quan. Và hiện thực đã chứng minh điều đó.

Scorpion đương nhiên nhận ra được điểm này, nhưng hắn lại không có cách để ngăn cản nó đang ngày càng phát triển.

Chỉ có một cách duy nhất đó là... Hạ gục Phong, kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Đại Chiến Ở Hai Nơi

Scorpion nhân lúc không ai để ý ẩn nhẹ vào cái ký hiệu trên ngực, miệng đồng thời lẩm bẩm vài từ mà chỉ mình hắn nghe thấy.

Sau khi làm xong một loạt các hành động khó hiểu, Scorpion chậm rãi đứng dậy, trên tay cầm cây lưỡi hái Yoshiba quen thuộc.

- Người quả thật rất mạnh, nhưng để thắng trận chiến này không phải đơn giản chỉ bằng vài lời nói như vậy đâu!!

Scorpion xoay tròn lưỡi hái, vô số luồng khí hắc ám nháy mắt hiện ra lượn lờ xung quanh người hắn. Không nói hai lời, Scorpion chỉ xéo lưỡi hái phóng vọt tới chỗ Phong, áp lực cường đại tỏa ra từ Yoshiba làm cho mặt đất bên dưới khẽ rung lên nhẹ nhẹ.

Phong tự nhiên không thể yếu thế, hắn cười cười thu hồi Haki đặc thù của mình lại sau đó dậm mạnh chân xuống đất.

Một cước đáng sợ của hắn khiến mặt đất nứt toác ra, ầm ầm vỡ vụn, từng tảng đá khổng lồ bắn bật lên không trung vừa vịn che khuất tầm nhìn của Scorpion.

Bị vật cản che mắt, Scorpion không thể không dừng lại để tập trung xác định vị trí của Phong.

- Mày tìm ai à??

Một giọng nói đầy vẻ trêu chọc vang lên bên tai, trong lòng Scorpion bỗng chốc sinh ra một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

Không dám chậm trễ, Scorpion vung lưỡi hái về phía bên trái, sức lực do không kịp chuẩn bị nên chỉ được tám thành, mà điều này dẫn đến hậu quả như thế nào không nói cũng biết.

Oành!!!

Nắm đầm màu đen lấy tốc độ mắt thường không thể thấy oanh kích một đòn nặng nề lên Yoshiba. Vùng cổ tay và bàn tay của Scorpion run lên bần bật như thể sắp không chịu nổi đến nơi, hắn bắt buộc phải buông Yoshiba ra nếu không muốn xương tay mình giống miếng thủy tinh mỏng manh dễ dàng tan vỡ.

Lực lượng từ nắm đầm truyền tới mạnh đến nỗi đẩy lùi Scorpion về sau gần chục bước mới đứng vững, hai cánh tay hắn tê rần không còn cảm giác gì nữa.

- Khốn thật!! Sức mạnh của tên này quá khủng khiếp...

Đẩy lùi Scorpion, Phong thuận tay tóm lấy Yoshiba xoay nó vài vòng.

- Sao lại nhẹ như vậy?? Chả trách đám Hải Tặc Vũ Trụ các ngươi lại yếu ớt đến đáng thương.

Phong nhếch mép khinh thường vung vẩy Yoshiba tạo ra tiếng gió rít nghe tai.

Bị xem thường, hạ nhục là vậy, thế nhưng khuôn mặt Scorpion vẫn giữ được sự điềm tĩnh, hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận hay sốc nổi nào cả, ngay cả Phong cũng phải thầm khen định lực biến thái của gã.

”Kẻ này không nên để cho hắn tiếp tục tồn tại trong cuộc chiến, bằng không hậu quả sẽ khó lường.”

Âm thầm làm ra quyết định, Phong nâng lưỡi hái lao vọt tới trước người Scorpion.

- More more!!

Yoshiba lập tức hóa thành một lưỡi hái khổng lồ, Phong giữ chặt lấy nó vẽ lên một vòng giữa không trung sau đó nhắm đầu Scorpion toàn lực bổ xuống.

Trong tình huống hung hiểm, Scorpion ngược lại không tỏ ra tuyệt vọng hay gấp gáp, hắn vẫn một bộ thần nhiên, thậm chí còn nhìn vào mắt Phong khẽ cười một cái, ý vị sâu xa ẩn chứa trong đó khiến Phong rung mình.

”Cái quái...”

Chưa kịp phán đoán xem Scorpion có ý đồ gì thì Phong chợt nghe thấy âm thanh xé rách không khí ngay bên cạnh, có thể lọt vào vòng uy hiếp đến hắn mà không bị Haki Quan Sát phát hiện thì khẳng định không ai khác ngoài hai Tứ Hoàng “ảo ảnh” kia.

Phanh!!!

Thanh Yoshiba khổng lồ rơi xuống đất, còn thân hình của Phong thì bị đánh bay đi hơn trăm mét, thời điểm sắp va chạm vào bức tường thành thì hắn dùng hai chân cắm ngập vào trong đất cường ép cơ thể dừng lại.

Phong ngẩng đầu lau vết máu nơi khoe miệng nhìn chằm chằm Big Mom “ảo ảnh”, kẻ vừa tặng cho hắn một đầm cực mạnh.

Tuy nhiên trước mặt Phong lúc này có tận ba người chứ không riêng mình Big Mom “ảo ảnh”.

- Mày tính dùng cách này để hạ gục tao à?? Hình như hơi đầu tư quá đáng rồi đấy.

- Ngươi bắt buộc phải chết thì bọn ta mới thắng trận này được, dù phải trả giá cũng không vấn đề gì.

Scorpion bình tĩnh nhặt lại Yoshiba đã bị biến nhỏ trở về bình thường, đứng hai bên phải trái của hắn lần lượt là Kaido “ảo ảnh” và Big Mom “ảo ảnh”, hai con át chủ bài để phe Hải Tặc Vũ Trụ có thể nắm chắc phần thắng trong trận chiến ngày hôm nay.

Vậy mà ngay lúc này, Scorpion đã tận dụng cả hai chỉ để tiêu diệt Phong...

Phía bên kia mắt đi đối thủ, Aokiji và Tadashi ngược lại không hề sung sướng chút nào, cả hai đang phải đối mặt với sự thay đổi đáng kinh ngạc đến từ 28 Phán Quan, đồng cảnh ngộ với họ đương nhiên còn có Cp9, Ryo và ba Phó Đô đốc.

Vào thời khắc quyết định này mà các Phán Quan vẫn có thể tung ra được một kích cường đại đủ sức cầm chân nhiều cường giả đến vậy.

Không thể không nói Hải Tặc Vũ Trụ che giấu quá sâu...

- Chết tiệt!!! Chúng ta phải nhanh lên, hai con quái vật kia đang gây khó khăn cho đội trưởng.

Lucci vừa đánh bay một cây trượng dài vừa gấp gấp hết lớn, nhưng còn chưa thể tiến lên được hai bước thì đã bị sáu Phán Quan phối hợp đẩy lùi lại. Đội hình phòng ngự của 28 Phán Quan đang gây cản trở không hề nhẹ, dù là Aokiji hay Tadashi cũng không cách nào trong lúc nhất thời công phá được.

- Sao đám hải tặc có thể giữ được con bài khó chịu ấy cho đến giờ này được nhỉ??

- Những thứ vũ khí kia chúng lấy từ đâu ra vậy, tôi không thể phá hủy được tầng phòng ngự do chúng tạo nên.

- Dừng nói nhảm và lo tập trung vào mục tiêu đi, tôi dám chắc thứ vũ khí đó rất nhanh sẽ mất đi hiệu quả thôi, điều cần làm bây giờ là giúp Đô đốc Kuzan xuyên thủng thứ quái gở đằng kia.

Lucci quát lớn đưa tay chỉ về phía một cái cột trụ cao hơn mét được thiết kế từ kim loại, phía trên đỉnh của nó có đính một khối cầu hình tròn to cỡ đầu người, và một luồng quang mang màu lam nhạt phóng ra từ chỗ khối cầu tròn đó, giữa không trung quang mang ngưng tụ thành một tấm chắn khổng lồ. Điều khiến mọi người đau đầu là nó không nhất thiết cố định tại chỗ mà vẫn có thể tùy ý di chuyển.

Aokiji đang điên cuồng công kích tấm chắn bằng hàng loạt các chiêu thức sở trường của mình, đáng tiếc mỗi lần va chạm tấm chắn đều mờ đi một chút rồi bình thường trở lại, không có một thiệt hại nào đáng kể cả.

Điều may mắn duy nhất đó là phe Hải Tặc Vũ Trụ cũng vì vậy mà không thể tấn công thêm được nữa, bọn chúng bị vây trong trạng thái phòng thủ cục bộ, hoàn toàn co cụm phía sau bức tường chắn.

...

Trong khi đó ở ngoài khơi Tân Thế Giới, hai chiến thuyền to lớn đang chậm chậm xuôi theo dòng nước tiến về phía Vành Đai Tĩnh Lặng.

- Smoker!! Gặp lại anh thật tốt, cũng ba năm rồi nhỉ??

Đứng trên boong tàu, Ain vén mái tóc dài của mình mỉm cười nhìn Smoker.

Gặp lại đồng đội cũ không có ai không thấy thoải mái cả, Smoker cũng vậy, hần chằm điều Siga sau đó nhàn nhạt cười nói.

- Vậy sao?? Tôi thì chả thấy tốt chút nào, các cô gặp thuyền trưởng trước mà không báo cho bọn tôi một tiếng, nếu anh ấy không tới Alabasta thì không biết đến ngày tháng năm nào tôi mới có thể gặp lại anh ấy nữa.

- Haha!! Xin lỗi xin lỗi, không phải bọn tôi không muốn báo cho các anh, mà là từ lúc Phong trở lại bọn tôi thật sự chưa có một ngày nào được rảnh rỗi cả. Đương nhiên không phải vì tôi than vãn trách móc Phong, tôi không có lá gan to đến như vậy đâu, haha!! Còn lý do vì sao bọn tôi không có thời gian anh cũng hiểu mà, đúng không?

Ain có chút cảm thán nhìn bầu trời đang dần chuyển sang màu đỏ nhạt, ngoài miệng nói đùa vớ vẩn nhưng trong lòng nàng lại tràn ngập niềm vui cùng hạnh phúc, được ra sức giúp đỡ cho người đàn ông đó là điều khao khát của nàng bấy lâu nay.

Smoker khẽ nhắm mắt gật nhẹ đầu đáp.

- Mục tiêu của thuyền trưởng chưa bao giờ là nhỏ cả, nếu không anh ta cũng không có đi một lần liền là tám năm. Sống trong thời đại này người không có tham vọng chỉ là kẻ vô dụng, nếu tham vọng của thuyền trưởng không đủ lớn thì đã không cần tới chúng ta rồi...

- Anh nói đúng!! Tôi rất mong chờ ngày đội chúng ta hội ngộ đông đủ... À, cô gái nhỏ này là đồng đội mới của anh à, Smoker??

Nói giữa chừng Ain quay sang nhìn Tashigi dò hỏi, cô gái này tạo cho nàng rất dễ chịu khi đứng gần.

Smoker hừ mũi liếc mắt Tashigi một cái rồi thôi, giọng điệu có chút buồn bực.

- Trước đây thì đúng là như vậy thật, còn bây giờ cô ta chỉ nghe lời thuyền trưởng nói, cái gì thuyền trưởng nói đều đúng còn tôi nói thì không quan trọng...

Tashigi nghe vậy chỉ biết đỏ mặt cúi đầu không dám đáp lời, còn Ain thì che miệng cười khúc khích.

Giữa lúc không khí êm đềm vui vẻ thì một tiếng pháo nổ vang lên phá tan nó.

- Kẻ địch tấn công!!!

Một sĩ quan hải quân đảm nhiệm trinh sát vội vàng hô to, mọi người bên dưới lúc bấy giờ mới kịp phản ứng.

Smoker nhú mồm quát.

- Tất cả vào vị trí!!! Bất kỳ kẻ nào dám tiến vào phạm vi đều nổ súng tiêu diệt hết cho tôi.
- Số hàng mà chúng ta đang hộ tống không được phép xảy ra sơ sót, bằng mọi giá phải đưa chúng về căn cứ, tất cả đã nghe rõ chưa!!!
- Ôhhh!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ta Bắt Từ!!

- Khá lắm!! Nếu đã có quyết tâm như vậy thì cứ thử giết ta xem, không ngại khiến bọn mày buồn đâu, nhưng mà quả thật là tao bắt từ... Khả khả!!

Phong cười tà như chuyện mà hắn vừa nói cực kỳ nhạt nhẽo, chẳng có gì thú vị, thậm chí là chẳng liên quan tới mình, thái độ phờ phờ làm cho người ta chán ghét cùng cực.

Phải công nhận rằng Phong luôn biết cách đẩy người khác vào những cảm xúc khó chịu nhất trên đời. Đám Binh Vương hận đến nghiến răng nghiến lợi, riêng Scorpion vẫn giữ được bình tĩnh, bất quá trong lòng gã có tức hay không thì chỉ có chúa mới biết.

- Bắt từ?? Vậy thì phải xem người chỉ được cái miệng hay là vô địch thật.

Scorpion nhếch miệng phun ra một câu sau đó chìa lưỡi hái về phía Phong, hai ảo ảnh khổng lồ bên cạnh lập tức lao vọt lên vùng hai nắm đấm to lớn điên cuồng oanh kích hắn.

Đối với thực lực của ảo ảnh Tứ Hoàng, Phong đã cảm nhận qua, mặc ngoài hắn nói chỉ bằng bốn phần người thật nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đã khiến hắn không dám coi thường rồi. Bởi vì căn bản sức mạnh của Phong hiện tại cũng chẳng phải đỉnh phong như lúc đối đầu với Râu Trắng, mà cho dù là đỉnh phong hắn vẫn chưa chắc đã là đối thủ của cả hai ảo ảnh quái dị này.

Tứ Hoàng mạnh như thế nào Phong hiểu rất rõ ràng.

Bỏ chạy không phải cách hành sự của Phong, không ai trong bốn anh em hắn không có máu cứng đầu cả. Chính vì vậy, Phong mỉm cười làm ra quyết định đối chiến trực diện cùng với hai ảo ảnh.

OÀNH!!!

Âm thanh va chạm như trời long đất lở, song quyền của Phong âm âm đụng độ song quyền của hai Tứ Hoàng “ảo ảnh”.

Khí trong người Phong toàn bộ bùng nổ trong một đòn công kích đáng sợ này, mặt đất không thể chịu nổi dù là một giây, cả hòn đảo cứ như vậy rung lên bần bật, tất cả mọi người tồn tại trên Fill Honor đều hoảng sợ âm thầm cầu nguyện rằng đây không phải là ngày tận thế.

Mặt đất đã vậy thì càng đừng nói đến không gian và bầu trời, biến hóa của nó cho dù là cao thủ già đời như Kuro, Shiro, Ryo hay Aokiji cũng phải nuốt nước bọt cảm thán không ngừng.

- Quả nhiên Vương giả chạm trán bao giờ cũng xoay chuyển trời đất...

Giữa chiến trường tĩnh mịch chỉ nghe mỗi tiếng điện xẹt, không gian đổ vỡ kia, Shiro chợt than nhẹ một câu.

Những người xung quanh đồng loạt gật đầu, so với trận đánh ở trung tâm thì bọn họ đã bị xóa nhòa hoàn toàn. Đặc biệt là đám người Hải Tặc Vũ Trụ, đây là lần đầu tiên chứng kiến thứ sức mạnh kinh dị bậc này.

- Có lẽ đây chính là lý do vì sao các ngài ấy không muốn thôn tính địa cầu...
- Không!! Chính xác hơn là họ không dám...

Trở lại với cuộc chiến, tình hình Phong lúc này không hề ổn chút nào, hai ống tay áo của hắn bị cường lực chấn nát, từ cổ tay cho đến bả vai đều tan thành bụi phấn, tấm áo choàng sau lưng cũng bay phần phật như sắp sửa bung ra bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Phong trắng nhợt một mảng, nơi khoe miệng hắn máu chảy xuống thành dòng. Tuy nhiên tạm thời Phong vẫn đang duy trì được thể cân bằng với

hai Tứ Hoàng “ảo ảnh”.

Nhưng đối thủ của Phong không chỉ hai ảo ảnh đó thôi, vẫn còn một con quái vật đang chờ tung một đòn chí mạng dành cho hắn.

Scorpion xoay tròn thanh Yoshiba gần giọng nói.

- Sức mạnh người địa cầu các ngươi quả thực rất đáng nể, có điều Hải Tặc Vũ Trụ bọn ta cũng không phải không có thứ để tự hào. Xem đây!!!

Hét lớn một tiếng, Scorpion nâng Yoshiba bỏ mạnh xuống một nhát, phần mũi lưỡi hái chớp lóe hào quang màu đen tà dị, chúng cấp tốc xoay tròn xoắn xuýt vào với nhau tạo thành một mũi khoan sắc bén cắm thẳng xuống.

Nơi nó đi qua không khí chung quanh đều phải nhường đường, ngay cả áp lực cường đại cùng sóng xung kích tỏa ra từ trận chiến kinh thiên giữa Phong và hai ảo ảnh cũng bị tách ra làm đôi.

Sức mạnh kỳ quái giúp Scorpion dễ dàng xâm nhập vào vòng chiến.

Thân ảnh của hắn dần biến lớn trong mắt Phong.

”Không xong!!”

Phong biết tình thế đang rất không ổn nhưng lại không có cách nào thoát ra được, hắn giống như bị hấp lực từ phía hai ảo ảnh, chỉ cần thu tay liền ăn phải cản trở không tưởng.

Scorpion không chút chậm trễ, vừa bước qua khỏi tầm chắn cường lực hắn ngay lập tức dùng tốc độ cực hạn tiến gần đến chỗ Phong.

- Trò chơi tới đây là chấm dứt!!!

Hai tay Scorpion bốc lên từng luồng khí hắc ám, hắn hét lớn một tiếng vùng lưỡi hái từ trên cao chém xuống.

Sau lưng Scorpion đột nhiên hiện ra hư ảnh một con bọ cạp khổng lồ màu xám tro, chiếc đuôi dài ngoằn của nó cong lên, một đường bám theo mũi nhọn ở đầu lưỡi hái tấn công vào đầu Phong.

Đây là chiêu thức mạnh nhất mà Scorpion có thể sử dụng ở thời điểm hiện tại.

Mức độ nguy hiểm tỏa ra từ nó dù là Phong cũng cảm thấy rùng người, trước khi hứng chịu trọn bộ đòn công kích Phong chỉ kịp cường hóa Haki lên khắp cơ thể.

Rầm!!!

Bụi mù, đất đá thổi quét quanh khu vực diễn ra trận chiến, phạm vi hơn hai trăm mét bán kính không một ai thấy gì cả.

Bốn Binh Vương đứng cách đó không xa cũng bị bụi mù bao trùm lên, bất quá bọn họ không thấy khó chịu mà thay vào đó là cực kỳ hưng phấn.

- Thành công rồi đúng không??

- Với chiêu đó chắc chắn hắn sẽ phải chết, dù không chết cũng khó có thể gượng dậy nổi.

- Không sai!! Lần trước Leo chọc giận Scorpion cũng ăn phải quả đắng bởi chiêu thức đáng sợ ấy.

Trái ngược với sự vui sướng của phe Hải Tặc Vũ Trụ, những thành viên Cp9 chất chứa trong lòng là một nỗi lo lắng, khó chịu.

Giữa không khí căng thẳng tột độ, một giọng nói hơi có phần châm chọc đột ngột vang lên.

- Mày tự tin giết được tao là nhờ vào thứ này sao?? Cho tao cười nhẹ vào mặt mày một cái nhé!!

Khi bụi bặm tan đi thì một thân ảnh cao lớn dần dần hiện ra, người đó không ai khác chính là Phong, ở trên bả vai phải của hắn có một cây lưỡi hái cắm phập vào trong.

Phong vẫn đứng vững vàng, thẳng tắp như ngọn thương, có chăng vị trí đứng đã cách khá xa vị trí ban đầu, trên nền đất còn vương lại hai rãnh sâu dài mấy chục mét.

Tay Phong giữ chặt Yoshiba khiến Scorpion không tài nào nhấc lên nổi, sắc mặt gã khó coi trầm giọng nói.

- Ngươi thật sự bắt từ sao???

- Tự mày thấy được mà, cần gì tao trả lời nữa chứ...

Phong nhếch mép cười khinh khỉnh đáp lời, bỗng dưng hắn nhấc lưỡi hái đang cắm trên vai mình lên rồi kéo mạnh. Scorpion bị lực lượng cường đại lôi

xuống mà không cách nào phản kháng được, trong khoảnh khắc, một nắm đấm tựa trời giáng nện thẳng vào mặt Scorpion đánh hấn văng đi xa mấy trăm mét sau đó kéo lê dưới mặt đất một đoạn dài rồi mới dừng lại.

Phong liếm vết máu nơi khóe miệng cười gằn.

- Nào giờ đến phiên hai con rồi bọn mày rồi chứ nhì, tao chưa từng được đầu một trận đã tay từ trước đến giờ đâu.

Nói xong, Phong chậm rãi bước lại gần hai ảo ảnh trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Sự hùng mạnh và sức chịu đựng của hắn đã vượt quá xa suy nghĩ của bọn họ, thực lực nghiền ép tuyệt đối đã phơi bày trước mắt, dù có là ba nhân vật mạnh nhất phe Hải Tặc Vũ Trụ cũng không thể đánh bại được hắn, điều này chứng tỏ cái gì không ai không biết cả.

Nhất là đám hải tặc, bọn chúng đã bắt đầu có chút tin tưởng Phong đúng thật bất tử như lời hắn nói.

Nhưng không một ai biết rằng Phong chính là đang cố tỏ ra hùng mạnh mà thôi, đương nhiên chỉ những gì Scorpion vừa thể hiện không thể hạ gục được hắn là điều quá bình thường, còn việc khiêu khích, coi thường hai Tứ Hoàng “ảo ảnh”, vương bài đáng sợ mà Hải Tặc Vũ Trụ mang tới là để chứng tỏ cho phe địch thấy rằng bọn chúng không thể thắng được trận này, làm sụt giảm sĩ khí chiến đấu của chúng. Đồng thời giúp phe mình bổ sung tinh thần, kéo dài thời gian để bọn họ có thể chiến thắng đối thủ rồi quay sang hỗ trợ bản thân mình.

Đây là chiến thuật mà Phong nghĩ ra để khắc phục tình thế khó khăn hiện tại, mạnh đến mấy đi chăng nữa nếu không có cái đầu thì cũng là đồ tầm thường.

Đừng nhìn chiến thuật mà Phong đang thực hiện dư thừa, đội hình bọn họ nhìn vào có vẻ nhỉnh hơn thật, nhưng nếu chỉ chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn, một hai canh giờ thì còn có thể thắng được. Tuy nhiên đây là chiến tranh thực sự, không phải cuộc đối đầu giữa vài người với nhau, chiến thắng ở nửa đầu hiệp 1 chưa chắc đã thắng chung cuộc. nên nhớ số lượng cường nhân của phe địch vẫn đang áp đảo hoàn toàn.

Trên hết Phong không bao giờ làm việc thừa thãi, tiêu tốn sức lực vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Suy Nghĩ

Luồng khí tức hùng mạnh từ trên người Phong bốc cao hùng hực, giống như ngọn lửa nóng rực bập bùng không bao giờ tắt.

Hắn hóa thành cơn lốc điên cuồng lao đến hai Tứ Hoàng “ảo ảnh”, mỗi bước chân đạp xuống đều khiến mặt đất nứt toát ra trông vô cùng khủng bố.

Rầm!!... Rầm!!...

Rất nhanh, âm thanh va chạm giữa ba con quái vật ở trung tâm vòng chiến mở màn cho cuộc đại chiến cuối cùng. Những người ở hai phe theo đó cấp tốc triển khai đối đầu, chiến trường nháy mắt biến thành một mảnh hỗn loạn.

Phong biết mình đối với phe phòng thủ quan trọng như thế nào cho nên vừa mới khởi đầu liền tung hết sức, tuyệt không giữ lại chút gì.

Chân tay hắn cứng rắn hơn cả sắt thép liên tục công kích vào chỗ hiểm trên người hai ảo ảnh khổng lồ. May mắn cả hai đều là vật vô tri nên không có né tránh, chỉ đón nhận rồi đáp trả một cách máy móc.

Với tốc độ biến thái của Phong thì chuyện tránh né cũng không quá mức khó khăn, giao thủ trong thời gian ngắn hắn liền nắm bắt được chu kỳ tấn công của hai ảo ảnh.

“So với hàng thật thì bọn mày còn không bằng một phần mười chứ đừng nói là bốn phần.”

Thầm cười lạnh, Phong nhẹ nhàng nghiêng mình thoát khỏi cẳng chân khổng lồ, đồng thời giang tay ôm chặt lấy nó rồi dùng sức quật mạnh xuống đất.

Oành!!!

Thân hình khổng lồ của Kaido “ảo ảnh” lượn một vòng trên không trung sau đó nện thẳng xuống đất, cả khu vực xung quanh rung lên như gặp động đất cường độ cao.

Chưa dừng lại ở đó, Phong nâng chân ý đồ giậm nát đầu tên ảo ảnh thứ nhất, bất quá nếu dễ dàng tiêu diệt như vậy thì đã không phải là Tứ Hoàng thống trị một vùng biển rộng lớn rồi, dù là ảo ảnh thì cũng căn cứ vào người thật mà tạo ra.

Sâu dưới tầng đất truyền đến tiếng rống giận dữ, một bàn tay từ dưới cái hồ do Kaido rơi xuống mà thành lấy tốc độ không tưởng thò lên tóm chặt lấy

chân Phong.

- Quả không hổ danh Tứ Hoàng...

Chỉ kịp để lại vài từ, Phong bị cánh tay khổng lồ kia kéo mạnh xuống hố, hai giây sau, hắn tựa viên đạn pháo bắn thẳng lên không trung, giữa đường bay liên tục học ra mấy ngụm máu tươi hòa vào cơn mưa nặng hạt.

Phía bên kia, Scorpion đã đứng dậy từ lúc nào, cảm nhận được cơ hội kết liễu kẻ địch mạnh mẽ đã tới, không chút chần chừ Scorpion gào lên.

- Sagittarius!!!

Làm đồng đội với nhau bao lâu nay, Sagittarius lập tức hiểu được Scorpion muốn gì, hắn đánh mắt với ba Binh Vương bên cạnh sau đó nhún người rời khỏi vòng chiến.

Cả ba đồng dạng gật đầu tản ra khóa lấp vào chỗ trống mà Sagittarius để lại.

Kuro và Shiro nhận ra điểm bất thường, Kuro hóa thân Hải Thần nắm chặt đỉnh ba phóng mạnh về phía Sagittarius.

- Muốn đi sao?? Nào có dễ dàng như vậy. Tiếng gió rít ghê tai xen lẫn tiếng sấm, hai âm thanh cộng hưởng lẫn nhau khiến da gà đám người quanh đó thi nhau nổi lên.

Virgo, Gemini, Capricorn ba người làm sao có thể để Kuro thành công ngăn cản Sagittarius.

Dưới hiệu lệnh của Virgo, Gemini và Capricorn đồng loạt bước lên chống đỡ một kích cường đại của Kuro.

Nhờ vào sự bảo vệ của ba người đồng đội, Sagittarius an toàn rời khỏi sự cuộc chiến, hắn chạy nhanh đến một góc vắng vẻ sau đó tập trung nhìn chăm chăm thân ảnh đang bay trên trời.

Vài giây sau, Thần Cung lần thứ hai được nâng lên.

Có thể nói Sagittarius chưa bao giờ phải sử dụng Thần Tiễn hai lần trong một ngày, bởi vì nó bào mòn quá nhiều sức lực của hắn, để phóng xuất một đòn công kích xuyên thủng mọi tầng phòng ngự của người được cho là xuất sắc nhất về mặt này thì không cần nói cũng biết cái giá phải trả cao như thế nào.

- Trở về với cát bụi đi...

Giữa không trung, Phong vẫn còn chưa thể ổn định lại cơ thể thì bỗng cảm thấy nguy hiểm cực độ. Đôi mắt hắn trừng lớn nhìn về một hướng bên dưới mặt đất, nơi đó có một điểm sáng nhỏ bé đang ngày càng phóng đại.

- Cái quái??

Tốc độ của nó dù là Phong cũng cảm thấy khó thở, lúc này có tránh cũng không kịp nữa rồi. Không mất quá nhiều thời gian suy nghĩ biện pháp, Phong quyết đoán vung hai tay tiếp đón.

Thần Tiễn xé rách không gian hiện ra trước mặt Phong, nhờ có sự chuẩn bị, hắn nhanh nhẹn kẹp chặt hai tay giữ cố định Thần Tiễn giữa không trung.

Mặc dù biết uy lực của thứ đồ chơi này không hề yếu nhưng Phong lại không ngờ được nó lại mạnh đến mức ngay chính bản thân hắn cũng không thể đỡ nổi.

Dưới áp lực cường đại, cơ thể Phong bị đẩy đi càng ngày càng xa, hai cánh tay tiếp xúc với Thần Tiễn tuy có cường hóa Haki nhưng vẫn khó tránh khỏi thương tích.

Phong cảm thấy hai tay mình như sắp gãy ra tới nơi rồi vậy, tuy nhiên sắc mặt hắn một chút thay đổi cũng không, vẫn bình tĩnh thản nhiên, Còn loại đau đớn nào mà Phong chưa từng hưởng thụ qua chứ, chỉ mới bấy nhiêu sao có thể làm khó được hắn.

Chịu đựng như vậy gần hai phút, rốt cuộc thì Thần Tiễn cũng tan biến trên tay Phong, có điều tay hắn lúc này tương tự máu tươi đầm đìa, thương tích đến biến dị không còn hình dạng ban đầu nữa.

Độ cao hiện tại mà Phong đang bay cách mặt đất hơn mấy ngàn mét, từ trên đây nhìn xuống bao quát được cả hòn đảo.

Khẽ nhắm mắt cảm nhận từng giọt mưa rơi trên mặt và cơn đau nơi tay, trong đầu Phong bỗng dưng nảy ra một ý nghĩ.

"Đám Hải Tặc Vũ Trụ này rất mạnh, nếu thu được bọn chúng về dưới trướng phục vụ cho mình thì tốt quá..."

Ý niệm vừa hiện ra thì giống như một mầm cây tươi tốt, lập tức bén rễ không cách nào xóa đi được.

(chương này mình viết lúc làm việc nên hơi ngắn, chương sau dài hơn bù lại nha)

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Đến Lúc Chấm Dứt Trận Chiến

Phong cúi đầu nhìn đôi tay máu thịt bầy hầy nhỏ giọng lầm bầm.

- Xương cốt vẫn chưa bị ảnh hưởng...

Giọng điệu có vẻ hời hợt không mấy quan tâm nhưng trong lòng Phong cũng có chút bội phục, hắn biết rõ hơn ai hết Haki của mình mạnh như thế nào, nói không ngoa thì bậc thầy về Haki như Zephyr cũng chưa chắc trội hơn Phong được.

Gần hai năm trời bị Garp hành hạ sống dở chết dở, không chỉ mỗi sức chịu đựng là tăng lên, mà trong đó còn có rất nhiều lợi ích chưa được khai phá nữa. Và tám năm ở dưới hầm cất chứa bảo vật hải quân, thứ Phong học được vượt xa dự đoán của rất nhiều người.

Ấy thế mà chỉ sau một lần ngăn chặn đòn công kích của Sagittarius, tầng Haki biến thái đó liền như tờ giấy mỏng dễ dàng bị chọc thủng. Sagittarius là người đầu tiên làm được điều này.

Sau một hồi suy nghĩ vẫn vơ ánh mắt Phong lóe lên tia sáng kỳ lạ, hắn mỉm cười ma quái.

- Hải Tặc Vũ Trụ cũng tốt...thứ ta đang thiếu nhất chính là nhân tài đây, hà hà!!

Khi Phong nói dứt câu thì hắn cũng bay đến độ cao cực hạn, lực tác động đã triệt tiêu hoàn toàn, khoảng thời gian tiếp theo là rơi tự do.

- Luffy chắc sắp lên đảo trời rồi, trận chiến này nên kết thúc đi thôi...

Đôi mắt Phong dần chuyển sang màu đỏ rực tựa ác quỷ, bên trong đó không hề cất chứa một tia cảm xúc nào.

Cuồng hóa!! Kỹ năng tối thượng của Phong ở thời điểm này, một khi hắn sử dụng đến nó thì chắc chắn một điều rằng, hắn muốn chấm dứt cuộc chiến Fill Honor ngay tại đây.

Giữa bầu trời tối mịt bị bao trùm bởi cơn mưa dày đặc, một điểm sáng nhỏ bé lấy tốc độ vô cùng khủng bố lao xuống.

Bên dưới mặt đất, Scorpion và mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên điểm sáng đó.

- Hắn vẫn chưa chết à??

- Tên này chẳng lẽ thật sự bất tử sao??

- Tất cả chuẩn bị...chúng ta sẽ kết liễu hắn ngay khi hắn đáp xuống đây.

Sagittarius dương cung ngắm bắn, bất quá với tốc độ của Phong thì gã chỉ đành bó tay. Hai ảo ảnh Tứ Hoàng đứng hai bên Scorpion thủ thế, bộ dạng chỉ cần Phong vừa hiện hình liền oanh sát hắn.

Tuy nhiên, mãi đến khi Phong chỉ còn cách mặt đất hai trăm mét thì toàn bộ những người có mặt ở đây đồng loạt biến sắc.

- Cái quái gì vậy...tên này là ai???

- Phong có khí tức tà ác này từ bao giờ, đây rõ ràng là một người hoàn toàn khác.

Ở đây chỉ có mình Lucci nhận ra loại khí tức vừa xa lạ vừa quen thuộc tỏa ra từ người Phong, cách đây mười năm chính người đó đã cứu bọn hắn một mạng, đến chết Lucci cũng không thể quên được.

- Anh định kết thúc trận chiến sao...đội trưởng!! Vẫn là không muốn để bọn tôi giúp anh một tay ư??

Trong giọng nói có pha chút buồn bã, Lucci dẫn đầu đội Cp9 ngừng tấn công bức tường năng lượng, trong ánh mắt kinh ngạc của họ, hắn thu hồi hình thái biến thân đứng khoanh tay trước ngực, mắt ngược lên nhìn chằm chằm thân ảnh đang dần hiện ra rõ ràng trên trời.

Kalifa nhìn theo hướng mắt của Lucci nghi hoặc dò hỏi.

- Tại sao anh lại không đánh tiếp, chúng ta phải phụ giúp đội trưởng một phần sức lực chứ.

Lucci khẽ lắc đầu nhẹ giọng nói.

- Không cần thiết nữa, trận chiến này xong rồi.

- Ý anh là...

Nói giữa chừng Kalifa tình ý nhận ra nét buồn chán của Lucci cho nên ngậm miệng không nói nữa.

Phía bên kia Phong cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người, bao quanh hắn là một hòa cầu do ma sát với không khí.

Hai mắt Scorpion bắn tinh quang chói lọi, hắn trầm giọng quát.

- Ngay lúc này!!!

Hai ảo ảnh Tứ Hoàng nhận lệnh nhảy vọt lên cao, hai nắm đấm to lớn đồng loạt vung lên ý đồ đâm nát người Phong.

Cảm nhận được nguy hiểm, Phong khẽ ngược đầu trừng đôi mắt đỏ lờm lờm, lập tức một luồng Haki kinh thiên động địa điên cuồng thổi quét, trong nháy nó mất phóng đại lên vô số lần khiến người xung quanh giật nảy mình, cho dù là cường giả như Aokiji cũng có chút không tự chủ được xém tí nữa là lùi về phía sau. Aokiji đã như vậy thì càng đừng nói đến người khác, có tên Phán Quan chịu không nổi nằm rạp xuống đất không ngừng phun máu tươi, số hải tặc còn lại ngoài cái chết ra thì chẳng còn lựa chọn nào hợp lý hơn cả.

Thấy hai nắm đấm không lồ phóng tới, Phong tung song quyền ầm ầm đối chiến, vẫn là tư thế đó, đối thủ đó, nhưng hoàn cảnh đã thay đổi.

Sức mạnh của Phong đề thăng tới mức đủ sức chống chọi ngang bằng với hai ảo ảnh cùng lúc, thậm chí khí thế và Haki cường đại của hắn đang có xu hướng áp đảo hoàn toàn.

Giao chiến trên không mà mặt đất bên dưới lại tan nát thành phế tích, cánh cổng công lý nằm gần đó rung lắc liên tục, tường chừng như sắp sụp đổ tới nơi rồi vậy.

Sau hai mươi giây va chạm Haki với nhau, rốt cục hai ảo ảnh Tứ Hoàng cũng chịu không nổi nặng nề rơi xuống đất.

Hai tiếng động rung chuyển cả hòn đảo, người dân ẩn nấp ở khu vực an toàn vốn bị vây trong hoảng sợ bây giờ càng thêm tuyệt vọng, họ thì nhau quỳ xuống chấp tay cầu nguyện, kể cả binh lính hải quân cũng khó tránh khỏi lo lắng.

Ở trung tâm vòng chiến, Phong được thể không từ bỏ, tiếp tục lao xuống đuổi tận giết tuyệt hai ảo ảnh khó chơi kia.

Bạn đang đọc truyện *Phong Du Lạc One Piece* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.